

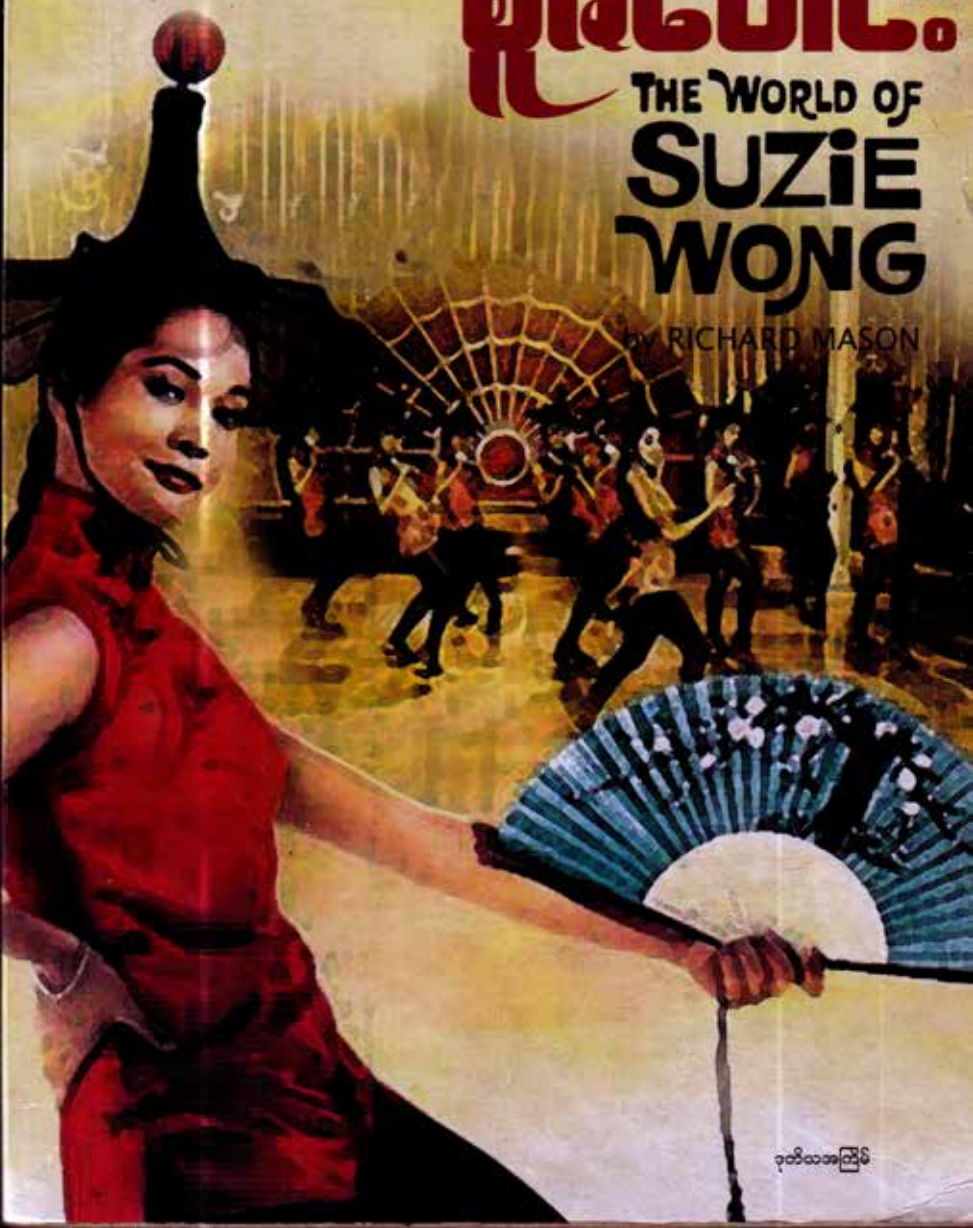
စိတ်ကူးရှိသူအနုပညာ

အထောက်အကူလှအောင်

စူနီဝေါင်း

THE WORLD OF
SUZIE
WONG

BY RICHARD MASON

ပုဂံစာအုပ်

စိတ်ကူးချိုစာအုပ်

အထောက်တော်လှအောင်

ဂူဒီဝေါင်း

The World of SUZIEWONG

by **RICHARD MASON**

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
ဇူလိုင်လအကြိမ်

စုစီစဉ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၃၈၀၇၀၈ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၉၀၈၀၈ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို m.s.o ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊
စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့်
ပုံနှိပ်သူ - ဦးခိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကုန်တို့က ဒုတိယအကြိမ်
စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၈ ခု၊ အောက်တိုဘာလတွင် တန်ဖိုး
၄၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် ကိုမြင့်

စာအုပ် တစ်

အခန်း (၁)

မိန်းမပျိုသည် ဆုံလည်တံခါးကို တွန်းဝင်ကာ ကူးတို့သင်္ဘောစောင့်နေကြသည့် လူအုပ်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

ကူးတို့သင်္ဘောစောင့်နေကြသည့် မိန်းမတိုင်းသည် ဘောင်းဘီနှင့် ချည်ကြမ်းအင်္ကျီများကို ဝတ်ထားကြသည်။ ယောက်ျားတိုင်းလိုလိုကလည်း ခြေညှပ်ဖိနပ်စီးပြီး ရွှေသွားကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။

ယခု မိန်းမပျိုကမူ ပိုနီတေးလိုဆံပင်ကို နောက်မှာ စုချည်ထားသည်။ ပြီးတော့ ဒူးဆစ်ဖုံးရုံမျှသာ ရှည်လျားသော ဂျင်းဘောင်းဘီအစိမ်းရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဆန်းတော့ အဆန်းသားဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိပါသည်။ တရုတ်မကလေးက ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်လို့။ မကြုံဖူးသူ နားလည်အောင် ဘယ်လို ရှင်းပြရပါ။

ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ဈေးရောင်းနေသည့် လမ်းဘေးဈေးသည်တစ် ယောက်ဆီသို့ သူလျှောက်သွားကာ ပိုက်ဆံအကြွေ ထုတ်ပေးသည်ကို ကျွန်တော် အကဲခတ်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဦးထုပ်အစုတ်ကြီးခောင်းထားသော ဈေးသည်က တရုတ်သတင်းစာ အစုတ်တစ်ရွက်ကို ကတော့လုပ်ပြီး ကွာစေ့များထည့်ပေး လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိန်းမပျိုကမ်းပေးသည့် ဆယ်ပြားစေ့ကို ယူသည်။

မိန်းမပျိုက တစ်ဖက်လှည့်ထွက်လာသည်။ လက်သည်းနီဆိုးထားသော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ကွာစေ့ကို ယူကာ အမှတ်မထင်စားရင်း ကျွန်တော် နှင့် သုံးပေခန့်အကွာမှာ လာရပ်သည်။

အလွန်ချမ်းသာသော တရုတ်သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏သမီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်။ ဒါမှမဟုတ်လျှင် အရောင်းဈေးသည်မကလေးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တရုတ်မကလေးများ၏ ဘဝအမှန်ကို အကဲခတ်ရသည်မှာ မလွယ်ကူပါ။

ကွာစေ့ကို သွားနှင့် ခွဲလိုက်သည်။ ကွဲသွားသည့် အခွံတစ်ဖက်ကို နောက်ဘက် လှန်ချိုးသည်။ ပြီးတော့ အထဲမှ အဆန်ကို သွားဖြင့်ပင် ထုတ်ယူ ပြီး စားသည်။ အလွန်လွယ်ကူပါသည်။

မိန်းမပျိုကလေး၏ ဟိုဘက်ဘေးတွင် အင်္ကျီကော်လာမြင့်မြင့်နှင့် တရုတ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ နက်ပြောင်နေသည့် သစ်သားလက်ကိုင်တုတ် အပေါ်မှာ အားပြုရပ်ရင်း တစ်ပေလောက်ရှည်သော မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူများကို ပွတ်သပ်နေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ နောက်ကျောမှာ အဝတ်နှင့် သိုင်းပြီး ဝိုးလွယ်ထားသော ကလေးငယ်ကမူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေသည်။ မျက်မှန် ထူထူနှင့် တရုတ်လူငယ်တစ်ယောက်က စာတစ်အုပ်ကို သူ့နှာခေါင်းနှင့် ထိလှ နီးပါးကပ်ပြီး သဲကြီးမဲကြီးဖတ်နေသည်။ စာအုပ်အမည်က 'အေရီဒိုင်နမစ်'။

မိန်းမပျိုသည် နောက်ထပ်ကွာစေ့ကို ယူပြီး ဖြူဖွေးညီညာသည့် သွား ချားဖြင့် ကိုက်ခွဲနေပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် ကျွန်တော်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်စားသွားသည့် အမူအရာမျိုးဟု ကျွန်တော်ထင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က စကား လှမ်းပြောမိရက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်လည်း အဲဒီလို လုပ်တတ်ချင်လိုက်တာဗျာ”

“ဟာ...”

“ကွာစေ့စားတာလေ... အဆင်ပြေအောင် ဘယ်လိုကြိုးစား စားလို့မှ မရဘူး”

“စကားမပြောနဲ့”

ချက်ချင်း သူ မျက်နှာလွဲသွားသည်။ သဘောအောက်ထပ်မှ ဆယ်ပြား တန်းနေရာယူရန် စောင့်နေကြသော လူအုပ်ကြီးကို သူ ငုံ့ကြည့်နေလိုက်သည်။ အောက်မှာက ကူလီတွေ၊ တံငါသည် တရုတ်မတွေ၊ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထား သည့် လက်လုပ်လက်စား တရုတ်အမျိုးသားတွေ ပြည့်ညပ်နေသည်။

မိန်းမပျိုကမူ ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ကွာစေ့ ဆက်စားနေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရအောင် ကြိုးစားထိန်းနေမိသည်။

မိန်းမပျိုကလေးများကို စတင်မိတ်ဖွဲ့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် အမြဲတမ်း ညံ့ဖျင်း စမြဲဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် အမြဲတမ်း လူကဲခတ် ညံ့လှ ပါ၏။

ခဏကြာတော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံ ရသည်။ မှန်ပါသည်။ မျက်လုံးကလေးထောင့်ကပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ သူ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်မိသည်ဟုလည်း တွေးနေပုံ ရသည်။

ချက်ချင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားပြန်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ခိုးကြည့် ပြန်သည်။ သည့်နောက်မှ လေသံကိုထိန်းပြီး လှမ်းမေးသည်။

“ရှင်က သင်ဘောသားလား”

“ကျုပ်လား သင်ဘောသား... မဟုတ်ရပေါင်ဗျာ...”

သူ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံပေါ်သည်။

“သေချာပါတယ်နော်”

“အိုး... သိပ်ကိုသေချာပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ... ရှင် စကားပြောချင်ရင် ကျွန်မတို့ ပြောမယ်”

“အင်း... ကောင်းပါလေ့ကွယ်”

ပြောရင်း ကျွန်တော် တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်များ သင်ဘောသားတွေအပေါ် မင်း သဘောမကျ သလဲဆိုတာကလေး သိစမ်းပါရစေဗျာ”

“ကျွန်မမဟုတ်ဘူး... အဖေ”

“မင်းအဖေက သင်ဘောသားတွေကို မနှစ်မြို့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... သင်ဘောသားတွေက မိန်းကလေးတွေအများကြီးကို ဖမ်းပြီး ဒုက္ခပေးတယ်လို့ အဖေကပြောတယ်”

“ဒါကြောင့် သင်ဘောသားတွေနဲ့ စကားမပြောရဘူးလို့ မင်းအဖေက ချုပ်ချယ်ထားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... သင်ဘောသားတွေနဲ့ စကားပြောရင် နင့်ကို ငါရိုက်မယ် လို့ အဖေကပြောတယ်”

“အင်း... ဒါဆိုရင်တော့ မင်းအဖေဟာ အတော်ပညာရှိမယ့်ပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ပညာရှိတယ်”

ကူးတို့သင်္ဘော ကပ်လာသည်။ လူအုပ်ကြီးက သင်္ဘောဆီသို့ ရွှေ့သွား သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ကုန်းဘောင်အတိုင်း သင်္ဘောပေါ်သို့

တက်ခဲ့ပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်ကုန်းပတ်မှ သစ်သားခုံရှည်များအနက် တစ်ခုပေါ်တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ ကူးတို့လုပ်ငန်းကို တရုတ်လူမျိုးများက ပိုင်ဆိုင်ပြီးဆွဲ နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လုပ်ငန်း အလွန်ကျွမ်းကျင်ကြသည်။

အင်ဂျင်စုတ်မောင်းမှုအရှိန်နှင့် လှိုင်းပုတ်မှုကြောင့် သင်္ဘောကိုယ်ထည် မတုန်ခါမိမှာပင် ခုံတန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

ခဏကြာတော့ ကိုလုန်းဆိပ်ကမ်းကို သင်္ဘောက ခွာလာသည်။ ကျောက်ချ ထားသည့် ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးများ၊ ဧရာမဘောက်တူကြီးများကို ကျော်ဖြတ် လာခဲ့သည်။

ရေလက်ကြား၏ဟိုဘက်ခြမ်း ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ ဟောင်ကောင်။ ကိုက် ရာပေါင်းအနည်းငယ်မျှသာ ကျယ်လွင့်သော ကမ်းရိုးတန်းကလေးပေါ်မှာ တည်ရှိသည့် ဟောင်ကောင်။

ကုန်းကျော ကမ်းရိုးတန်းကလေးက မိုင်အတော်များများ ရှည်လျား သည်။ ထိုအပေါ်တွင် မိုးထိတိုက်ငယ်များ ဖြတ်သိပ်ခဲ့နေသည်။ ရှည်လျားသည့် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း သမ္ဗန်တွေ၊ တုံကင်းတွေ၊ ဘောက်တူကြီး တွေက မျက်စိတဆုံး။ ရှုမဆုံး မျှော်မဆုံး။

သူတို့၏ဟိုမှာဘက်တွင်မူ ဟောင်ကောင်မြို့ကို မိုးနေသည့် တောင်။ ထိုတောင်ပေါ်မှာကား လူ့မလိုင်ခဲများ ပိုင်ဆိုင်နေထိုင်သည့် ဗိုလ်တဲဖြူဖြူများနှင့် ဖိမ်ခဲတိုက်အိမ်များ။

ကျွန်တော်တို့ ကူးတို့သင်္ဘောသည် ကိုလုန်းကျွန်းဆွယ်ကို ကွေ့ပတ်ပြီး ရေလက်ကြားကိုဖြတ်ကာ ဝမ်ချိုင်းဆိပ်ကမ်းသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသည်။ ဝမ်ချိုင်းခရိုင်သည် ဟောင်ကောင်၏အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် တည်ရှိပြီး လူဦးရေ အထူထပ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ဘေးမှာရှိနေသည့် မိန်းမပျို၏မျက်နှာကလေးကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့် မိသည်။ သူ့မျက်နှာက ပိုင်းပိုင်း၊ နုညက်ချောမွတ်နေသည်။ နက်မှောင်သည့် မျက်လုံးအစုံက ခပ်လျားလျား။ မျက်ခုံးက ရေးဆွဲထားဘိအလား လေးကိုင်း သဏ္ဍာန်ရှိနေသည်။ ပါးရိုးများက တုတ်ခိုင်လေရာ မွန်ဂိုအနွယ်ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပါသည်။

“မင်းက မြောက်ပိုင်းသူလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် ရန်ဟဲက...”

“ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဟောင်ကောင်မှာ နေတာပေါ့နော်...”

“မြောက်ဘက်ပွိုင့်မှာ”

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နေရာပဲ”

ထို့ကြောင့်လည်း ယခု ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်မှာ သူပါလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မြောက်ဘက်ပွိုင့်သည် ဝမ်ချိုင်းအလွန်မှာ ရှိသည်။ ဝမ်ချိုင်းဆိပ်ကမ်းမှ ဆင်းလျှင် အနီးဆုံးဖြစ်သည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အိမ်ကြီးရခိုင်များနှင့် လူချမ်းသာများသာ နေထိုင်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မကတော့ ရိပ်တစ်ပင်လယ်အော်ကို ပိုကြိုက်တယ်၊ အဲဒီကအိမ်က ပိုကောင်းတယ်”

“မင်းမှာ အိမ်နှစ်လုံးတောင် ရှိတယ်လို့ ပြောနေတာလား”

“လေးလုံး”

“လေးလုံးကြီးများတောင်မှလား”

တရုတ်သူဌေးအချို့ အိမ်နှစ်လုံး သုံးလုံးပိုင်သည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်လေးလုံးတောင် ပိုင်ဆိုင်သည်မှာတော့ စံချိန်ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ အချို့တရုတ်သူဌေးများ အလွန်ချမ်းသာကြသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝလှပါသည် ဆိုသော ဥရောပတိုက်သားများနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ဥရောပတိုက်သားများမှာ ဆင်းရဲသားဘဝရောက်သွားလောက်အောင်ကို ချမ်းသာပါသည်။

“အဲဒီအိမ်တွေအားလုံး ဟောင်ကောင်မှာချည်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ဟောင်ကောင်မှာချည်းပဲ၊ အဖေကလေး သိပ်ဌေးတာ၊ သိတယ်မဟုတ်လား...”

သူ စိတ်ချမ်းသာနေပုံ ရပါသည်။ ပကတိ ရိုးသားဖြူစင်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်း ရှိနေသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် ကျန်တဲ့အိမ်နှစ်လုံးက ဘယ်မှာရှိသလဲ”

မိန်းမပျိုက ပြောပြီးသား အိမ်နှစ်လုံးကို လက်ချောင်းကလေးနှစ်ချောင်းချိုးပြီး ရေတွက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ချောင်းချင်းချိုးကာ ဆက်ရေပြနေသည်။

“နံပါတ်သုံးက ကောင်ဂျူလမ်းမှာ၊ နံပါတ်လေးက တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ၊ နံပါတ်ငါး...”

“နံပါတ်ငါး မရှိဘူးလေ”

“ရှိတယ် မေ့သွားလို့... နံပါတ်ငါး ပျော်စရာတောင်ကြားမှာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်က သေးသေးကလေးပါ၊ သိတယ်မဟုတ်လား... အခန်းဆယ်ခန်းပဲ ရှိတယ်”

“အိုး... ဘာဖြစ်လောက်တာ မှတ်လို့ကွာ”

ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိပြန်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင် မော်တော်ကားတွေရော... မင်းအဖေမှာ မော်တော်ကားတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိသလဲ”

တရုတ်သူဌေးများသည် အိမ်ထက် မော်တော်ကားစီးရေ အများအပြားကို ပိုမိုဝယ်ယူတတ်ကြသည်။

“မော်တော်ကားလား... နေဦး စဉ်းစားဦးမယ်”

မိန်းမပျိုက မျက်ခုံးကိုပင့်လိုက်သည်။ သူ့လက်ချောင်းကလေးများကို ချိုးပြီး ရေတွက်နေပြန်သည်။ ခဏကြာတော့မှ ခစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး သူ လက်လျှော့လိုက်တော့သည်။

“အိုး... ကားတွေ ဘယ်လောက်များတယ်ဆိုတာ မေ့သွားပြီ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“မင်းအတွက် ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ကားတစ်စီးလည်း ရှိမှာပေါ့နော်”

“မရှိဘူး... ကျွန်မက ကားစီးရမှာ သိပ်ကြောက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ရထားကတော့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ သိတယ်မဟုတ်လား... ဓာတ်ရထားစီးရတာကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်”

ဆယ်ပြားဖိုးဝယ်လာသော ကတော့ထဲက ကွာစေ့လှော်ကို ကျွန်တော် ဘက် တိုးပေးသည်။

“စားချင်ရင် စားလေ”

“စားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးသားသားပြောရရင် အခွံမခွာတတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို မင်းသင်ပေးရလိမ့်မယ်”

“အရင်ကြိုးစားကြည့်ဦးလေ...”

ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကွာစေ့လှော်များက ကျွန်တော်သွားကြားမှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကျိုးကြေကုန်သည် ချည်း ဖြစ်သည်။ အကောင်းပကတိ အဆန်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မရနိုင်။ အဆီအငေါ့မတည့်နိုင်သော ကျွန်တော်အဖြစ်သည် မိန်းမပျိုအဖို့ တခစ်ခစ် ရယ်စေလေတော့သည်။ သူ့မျက်နှာကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ကွယ်ပြီး သူ ရယ်သည်။ ပိုနီတေးဆံပင်ကလေးက သွက်သွက်ခါယမ်းနေသည်။

ခဏကြာတော့မှ သူ အရယ်ရပ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာက ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် ချိုပြီးနေသည်။ ပြီးတော့ ကွာစေ့လှော်အခွံကို သွားကြားထဲမှာ

မည်သို့ခွဲရကြောင်း ပြသည်။ အခွဲကို နောက်လှန်ချလိုက်ပြီး အသင့်ထုတ်ယူ နိုင်သော အဆန်ကလေးတန်းလန်းဖြင့် ကွာစေလှော်တစ်စေ ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးသည်။

“အင်း... ကျုပ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ တစ်သဝေမတိမ်းလုပ်တာပဲ၊ မင်း စားတဲ့ ကွာစေလှော်က အခွဲခွာရတာ ပိုလွယ်တဲ့အစေ့နဲ့ တူတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး... အားလုံး အတူတူပဲ...”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ် လက်လျှော့လိုက်ပြီ၊ မင်းနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ...”

“ဝေါင်းမိလင်း”

“မိလင်း... သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့နာမည်ပဲ”

“ရှင့်နာမည်ကရော...”

“ရောဘတ်လိုမက်ခ်ခ်... ဒါမှမဟုတ် မင်းတို့ နာမည်မှည့်ပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် လိုမက်ခ်ခ်ရောဘတ်ပေါ့”

“လောဘတ်”

“မဟုတ်ဘူး... ရကောက်သံ”

“ရောဘတ်... ရှင်က ဘယ်မှာနေသလဲ”

“အင်း... အမှန်ပြောရရင်”

“တောင်ပေါ်မှာလား”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်၊ တောင်ခါးပန်းမှာပါ၊ ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခု မှာ နေတယ်၊ ဆန်းဆက်ဘော်ဒါဆောင်လို့ ခေါ်တယ်”

ကျွန်တော့်အဖြေသည် အမှန်နှင့် အနီးစပ်ဆုံးသောအဖြေဟု ဆိုရပါမည်။ လွန်ခဲ့သောသုံးလေးရက်အထိ ဆန်းဆက်ဘော်ဒါဆောင်မှာ အမှန်တကယ်ပင် ကျွန်တော်နေခဲ့ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်ကမှ ဝမ်းချိုင်းသို့ ကျွန်တော် ပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်နေသည်။ သို့သော်လည်း သည်မိန်းမပျိုကလေး၏အကြောင်းကို ဇာစ်ဇာစ်မြစ်မြစ် မသိသေးဘဲနှင့် နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်နေကြောင်း ပြောမပြနိုင်ပါ။

“ရှင်က အစိုးရအရာရှိလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘဏ်တိုက်မှာ လုပ်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... နှစ်ခုစလုံး မဟုတ်ပါဘူး၊ အစကတော့ ရာဘာခြံမှာ လုပ်တယ်၊ အဲဒီအလုပ်က ထွက်လိုက်တာ နှစ်လလောက် ရှိသွားပြီ၊ ပန်းချီ ဆွဲချင်လို့လေ”

“ပန်းချီဆိုတာ ဘာလဲ”

“အရပ်တွေ ဆွဲတာလေ”

သူ့ကိုပြရန် အိတ်ထဲမှ ပုံကြမ်းစာအုပ်ကို စမ်းကြည့်သည်။ မတွေ့တော့မှ နမ့်ကောက်ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော် ထားရစ်ခဲ့မိကြောင်း သတိရတော့သည်။ သည်အကြောင်း ဆက်မပြောတော့ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“အင်း... သိပြီ ပန်းချီဆရာ”

“အခုအချိန်အထိတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပန်းချီဆရာလို့ မခေါ်နိုင်သေးဘူးကွယ်”

သည်ကစပြီး သူနှင့် ကျွန်တော် လေပေးဖြောင့်သွားလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က တဆင့်တက်လိုက်သည်။ တစ်ညလောက် ကျွန်တော် နှင့်အတူတူ အပြင်ထွက်ပြီး ညစာစားဖို့ ဖိတ်မိသည်။ မိန်းမပျိုက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင် နေ့လယ်စာရောကွာ”

“မဖြစ်ဘူး”

မိန်းမပျိုက ခေါင်းကို သွက်သွက်ကြီးခါပစ်လိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းနောက်မှာ တွဲလောင်းကျနေသည့် ပိုနီတေးကလေးက သွက်သွက်ယမ်းသွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ ထပ်တွေ့ချင်ပါတယ် မိလင်း၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မတွေ့နိုင်ဘူးလားကွာ”

“မတွေ့နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မက မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ”

လက်ထပ်တော့မည့်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သူက ရှင်းပြသည်။

တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ဓလေ့အတိုင်း သူ့မိဘများက စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူနှင့် လက်ထပ်ရမည့်သူကို မမြင်ဖူးသေးကြောင်း၊ သို့သော်လည်း ဓာတ်ပုံတော့ တွေ့ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဓာတ်ပုံထဲတွင် အလွန်ချောသည့် လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့မှာလည်း ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိကြောင်း၊

မည်သို့ဆိုစေ ယင်းအမျိုးသားနှင့် လက်ထပ်ရသေးသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ချိန်းတွေ့၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ တရုတ်မကလေးများသည် အင်္ဂလိပ်မကလေးများနှင့် မတူကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်မကလေးများ ရရှိသည့် လွတ်လပ်ခွင့်မျိုးကို

သူတို့တရုတ်မကလေးများ မရနိုင်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်မကလေးများသည် ယောက်ျား
ကလေးမိတ်ဆွေပေါင်းများစွာကို တစ်ပြိုင်တည်းထားနိုင်ကြောင်း၊ ထိုယောက်ျား
ကလေးများနှင့်လည်း အတူတွဲကာ သွားလာ လည်ပတ်နိုင်ကြောင်း၊ တွဲနေသည့်
ယောက်ျားကလေးတိုင်းကိုလည်း မျှော်လင့်ချက်ပေးထားနိုင်ကြောင်း၊

တောင်ပေါ်မှာနေသည့် အင်္ဂလိပ်မကလေးတစ်ယောက်၏အကြောင်းကို
သူကြားဖူးကြောင်း၊ ယင်းအင်္ဂလိပ်မကလေးသည် ယောက်ျားကလေးပေါင်း
များစွာနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် တွဲခုတ်နေခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင်
ရာထူးအလွန်ကြီးသော အရာရှိကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဟောင်ကောင်ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းတစ်ခုတွင် လက်ထပ်လိုက်ကြကြောင်း၊

သို့သော်လည်း တရုတ်မကလေးများအဖို့တော့ ထိုအပြုအမူမျိုးမှာ
စိတ်ကူးထဲပင် ထည့်၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု ဟူသည်မှာ
လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေးတွင် မည်သို့မှ မျက်ကွယ်ပြု၍ မရသော စည်းကမ်းချက်
တစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော မိန်းကလေး ဟုတ် မဟုတ်ကို
ယောက်ျားကလေး၏မိဘဆွေမျိုးများအနေဖြင့် မင်္ဂလာဦးနေမှာပင် စစ်ဆေး
ကြည့်ရှုခွင့်ရှိကြောင်း၊ မိန်းကလေးသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု မရှိပါက လက်ထပ်
ထိမ်းမြားခြင်းလည်း ပျက်ပြားသွားကြောင်း၊ မိန်းကလေးသည် လမ်းပေါ်ရောက်
သွားဖို့မှတစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိတော့ကြောင်းများ မီလင်းက ကျွန်တော့်ကို
အရှည်ကြီး ရှင်းပြနေသည်။

“သိတယ်မဟုတ်လား... ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ
ရည်းစားမထားခဲ့ဘူး၊ အဖို့ဆိုရင် ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးဘူး”

သူက ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ပြောချလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ထိုမျှသာ ပြန်ပြောနိုင်ပါသည်။ သူ၏ပွင့်လင်းမှုကြောင့်
လည်း ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားမိပါသည်။

“မဖြစ်ဖူးဘူး... တစ်ခါကလေးတောင် မဖြစ်ဖူးသေးဘူး”

“အင်း... ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ မင်းမှာ အချိန်တွေအများကြီး ကျန်နေ
ပါသေးတယ်”

ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့တွေ့ချင်း ယခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြ
ခြင်းသည် တရုတ်လူမျိုးတို့၏ စစ်မှန်ပီသသောစရိုက်ပေလောဟု ကျွန်တော်
တွေးနေမိပါသည်။

“အဲဒါကို အင်္ဂလိပ်လို ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

ဘာမှ မသိ နားမလည်ရှာသူတစ်ယောက်၏ အကြည့်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး သူက မေးပါသည်။

“ဘာကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ဟိုဟာလေ... အဖိုဆိုရင် ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးသေးဘူးဆိုတာ”

“ဪ... ဒါလား အပျိုစင်လို့ခေါ်တယ်”

“အပျိုစင်တဲ့လား အဲဒီလို ခေါ်ရသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ အပျိုစင်... အဲဒါ ကျွန်မပေါ့...”

လက်သည်းနီနီကလေးဆိုးထားသည့် လက်ညှိုးကလေးဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိုးပြပြီး ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချလိုက်မိပါသည်။

“မိလင်း မင်းဟာ သိပ်ကိုအံ့သြစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမထူးကလေးပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ... အခုဆိုရင် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိသွားကြပြီ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်နဲ့အတူတူ မင်း ညစာ လိုက်မစားနိုင်ဘူးလား၊ ဆိုလိုတာက ဒီလိုလေ... မင်းရဲ့အပျိုစင်ဘဝကလေးကို ကျုပ်က ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ မကြိုးစားပါဘူးလို့ ကတိပေးမယ်ဆိုရင်ပေါ့...”

သူက ခေါင်းမာစွာဖြင့်ပင် ခေါင်းကို သွက်သွက်ရမ်းခါပြန်သည်။

“မဖြစ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မင်းပုံတူကို ကျုပ်က ပန်းချီဆွဲချင်တယ်ကွယ်”

“မဖြစ်ဘူး... ခဏကြာရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ခွဲကြတော့မှာ...”

အင်ဂျင်စက်ရှိန်ကို မြှင့်လိုက်သည့်အတွက် သင်္ဘောကိုယ်ထည်တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားသည်။ ဝမ်ချိုင်း ကူးတို့ဆိပ်မှာ ကပ်မိလေပြီ။ ကုန်းဘောင် ထိုးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း လူအုပ်ကြားမှာ မိလင်းနောက်က ဆင်းလိုက်ခဲ့တော့သည်။

ကမ်းပေါ်ရောက်တော့ လန်ချားသမားတွေ ထိုင်ငိုက်နေသည့်အနားမှာ ကျွန်တော်တို့ ခဏရပ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တည်းနေသည့် နမ်ကောက်ဟိုတယ်နှင့် သည်နေရာသည် အနီးကလေးဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်အဝင်ပေါက်မှ အပြာရောင်နီယွန်မီးဆိုင်ဘုတ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ် ကျွန်တော်နေသော ထောင့်ခန်းမှ လသာဆောင်ကလေးကို တွေ့ရသည်။ လသာဆောင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်ပန်းချီဆွဲသည့် သုံးချောင်းထောက်စင်နှင့် လေးထောင့်ကင်းဘတ်

အဖြူလည်း ရှိနေသည်။ ထိုကင်းဘတ်ပေါ်တွင် ဝှမ်းနီ၏ရုပ်ပုံကို မနက်ကပင် ကျွန်တော် စတင်ရေးဆွဲခဲ့ပါသည်။

ထိုနေရာကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သောကြောင့် မိလင်းကလည်း လိုက်ကြည့်သည်။

“အဲဒီနေရာက ဘာလဲဟင်”

“ဘယ်ဟာလဲ”

ကျွန်တော်က မရေမရာပြန်မေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့အာရုံကို အမြန်ဆုံး ကျွန်တော် ပြောင်းပစ်လိုက်မိပါသည်။

“မင်း အခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ မိလင်း”

“ဟင်နက်ဆီလမ်းကို”

“ဓာတ်ရထား သွားစီးမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး... ဟင်နက်ဆီလမ်းမှာ ကျွန်မကို မော်တော်ကားစောင့်နေ တယ်”

“ကားဆီအရောက် မင်းနဲ့တူတူ လိုက်လာလို့ ဖြစ်မလား”

“မဖြစ်ဘူး... ဒီရိုင်ဘာက အဖေ့ကို ပြန်တိုင်မှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် မင်းအဖေက ရိုက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ရိုက်မှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ညစာစားဖို့ကိစ္စ မင်းစိတ်ကို မပြောင်းနိုင်တော့ဘူးလား”

“မပြောင်းနိုင်တော့ဘူး... ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်ရန် သူက လက်ကမ်းပေးလာသည်။ သူ့လက် ကို ကျွန်တော်ဆုပ်ကိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ သူက မသိမသာ ခစ်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ဟင်နက်ဆီလမ်းဘက်သို့ ပလက်ဖောင်း ပေါ်က လျှောက်သွားလေတော့သည်။ သူ့ခြေထောက်ကလေးများ လွင့်ပျံ့နေ သည်။ ပိုနီတေးဆံပင်ကလည်း လွင့်ပျံ့နေပါသည်။ သမင်လည်ပြန် တစ်ချက် ကြည့်သေးသည်။ ခပ်သွက်သွက် လက်ငဲ့ရမ်းပြသွားသည်။

ပြီးတော့ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ လန်ချားတွေ၊ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ကြားထဲမှာ သူ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပါသည်။ သူ ပျောက်ကွယ်သွား လေပြီ။

ကျွန်တော်လည်း တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ဆိပ်ကမ်းကိုဖြတ်ကာ နမ်ကောက် ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ကျွန်တော်အခန်း၏ လသာဆောင်

ပေါ်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဂွမ်နီ၏ ဆွဲလက်စ ပုံတူပန်းချီကားရှေ့မှာ ရပ်နေမိသည်။

အနီးရှိ ပုံဆွဲပစ္စည်းတွေ ရှုပ်ပွနေသော စားပွဲပေါ်မှ ခဲတံတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူကာ မီလင်း၏ ပုံကြမ်းကို ရေးဆွဲလိုက်မိပါတော့သည်။ မှတ်ဉာဏ်များ မပျောက်မပျက်ဘဲ သစ်လွင်နေဆဲမှာပင် ရေးဆွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ခဲ့ရသည့် အပြစ်ကင်းစင်သော မသိနားမလည် ဟန်ကလေးကို အမိအရ ဖမ်းယူလိုက်ပါသည်။ လက်တစ်ဖက်က ကွာစေ့လှော်ထုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။ ကျွန်လက်တစ်ဖက်က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ညွှန်ပြနေသည်။ ပြီးတော့ အောက်မှာလည်း စာကလေးတစ်ကြောင်း ရေးထည့်လိုက်မိပါတော့သည်။

“ဟုတ်ပြီ... အပျိုစင် အဲဒါ ကျွန်မပေါ့...”

ထိုပုံကြမ်းသည် ကောင်းလှသည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော်လည်း သည်ပုံကြမ်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် သိမ်းထားမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုပင် ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်မိပါသေးသည်။ ပုံကြမ်းကလေးသည် ညစ်ပတ်ပေရေနေပြီ။ ပြီးတော့ မီလင်းကိုယ်တိုင် ဆွဲဆုတ်ပစ်ဖူးသဖြင့် စုတ်လည်း စုတ်နေပြီ။ သည်ပုံကြမ်းကို မီလင်း မကြိုက်ပါ။ စုတ်သွားသည့် နေရာကလေးများကို တိပ်ဖြင့်ပြန်ကပ်ပြီး ဆက်ထားရသည်။

သို့သော်လည်း သည်ပုံကြမ်းကလေးက ခုထက်တိုင်အောင် ကျွန်တော့် စိတ်ကို ရွှင်မြူးစေပါသည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သည်ပုံကြမ်းကလေးသည် မီလင်း၏ ပုံတူများအနက် ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးရေးဆွဲသည့် ပုံကြမ်းကလေးပင် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်မှစပြီး သူ့ပုံတူပန်းချီကားများကို အကြိမ်ပေါင်း ဘယ်လောက်များအောင် ကျွန်တော် ရေးဆွဲခဲ့မိပြီဖြစ်ကြောင်း တွေးကြည့်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော် ရေတွက်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။

သူ့လက်တစ်ဖက်မှ စက္ကူကတော့ကလေးထဲရှိ ကွာစေ့လှော်ကလေးများ ထက်လည်း အရေအတွက် ပိုပါလိမ့်မည်။

သူ့ခေါင်းနောက်မှာ စုချည်ထားသော ပိုနီတေးကလေးထဲက ဆံပင်ချည်များထက်လည်း အရေအတွက် ပိုပါလိမ့်မည်။

အခန်း (၂)

ကျွန်တော် ပန်းချီ စတင်ရေးဆွဲရသည့် အကြောင်းရင်းခံမှာ ဂျော့စီးလားကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျော့စီးလားသည် မလေးရှားပြည်ရှိ ဘူကစ်မီရာ ရာဘာခြံမန်နေဂျာ ဖြစ်ပါသည်။ ရာဘာတောထဲရှိ ကြီးမားလှသော မှောင်မှောင်မည်းမည်း ဗိုလ်တဲကြီး တစ်လုံးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း နေပါသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး မပျော်ပိုက် နိုင်သောသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

သူ့လက်ထောက်မန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် အင်္ဂလန်မှ ကျွန်တော်ရောက်လာသည့်နေ့မှာပင် အောက်ပါအတိုင်း သူ့မိန့်ခွန်းကို ခြွေပါ လေတော့သည်။

“ကျုပ်နဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်တဲ့အခါ နေရာတကာမှာ ချောမောပြေပြစ် နေတာကို မောင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရာဘာခြံမှာ ကျုပ် သည်းမခံ နိုင်တဲ့ အချက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ သွေးနှောတဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သဘောမပေါက် ပါဘူးခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြင့် ပြန်မေးမိသည်။

“ဒေသခံတိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဇာတ်ရုပ်နေတာကို ပြောတာ”

ခြင်လုံသံဇကာများ ကာထားသော လှောင်အိမ်တစ်ခုနှင့် တူသည့် သူ၏ ဧည့်ခန်းကို ကျွန်တော် မျက်စိကစားကြည့်မိသည်။ စာအုပ်စင်များပေါ်တွင် တောင် တက်ခြင်းဆိုင်ရာ စာအုပ်များဖြင့် ရှုပ်ပွနေသည်။ မဂ္ဂဇင်းများထဲမှ ဆွဲဆုတ်

ထားသော တောင်တက်သည့်ရုပ်ပုံများကိုလည်း အခန်းနံရံများမှာ အပြည့်ကပ်ထားသည်။ မြင့်မားသည့် တောင်ထိပ်များပေါ်သို့ သူတစ်ပါး အောင်မြင်စွာ တက်နိုင်သည်ကို ကြည့်ပြီး သူ စိတ်သက်သာရာကို ရှာဖွေရယူဟန် တူပါသည်။ ဒေသခံတိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးတွေနှင့် သူကိုယ်တိုင် ဇာတ်မရှုပ်မိအောင် ရသေ့စိတ်ဖြေ လုပ်နေပုံ ရပါသည်။

သို့သော်လည်း သူ၏တားမြစ်ချက်ကို အခြားလက်ထောက်များကရော လိုက်နာကြပါသလောဟု ကျွန်တော် တွေးတောနေမိသည်။

သူ၏တားမြစ်ချက်သည် သူ့လက်ထောက်မန်နေဂျာများကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ထိခိုက်ခဲ့ကြောင်းများ မကြာမီ ကျွန်တော် သိရှိရပါတော့သည်။

ယခု ကျွန်တော်တာဝန်ယူရသည့် နေရာတွင် ထမ်းဆောင်သွားသူ တစ်ယောက်သည် ဂလတ်စဂျီမြို့ရှိ မမြင်ဖူးသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စာရေးဆက်သွယ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ချင်း ချစ်ကြီးသွယ်မိကာ လက်ထပ်ပြီး သည်နေရာမှ အလုပ်ထွက်သွားသည်။ ယခုဆိုလျှင် တတိယရင်သွေးရတနာပင် ရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လက်ထောက်မန်နေဂျာတစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ သူ့အမည်က တက်ဝေးလစ် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အသက်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သည်အသက်အရွယ်ကလေးတွင် မည်သည့်တိုင်းရင်းသူနှင့်မှ ဇာတ်မရှုပ်ရဘဲ ရာဘာခြံ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ တောမှီရသေ့လို နေရရှာသည်။ သူ့ခမျာ ပျော်ပိုက်နိုင်သည့်အချိန်ဟူ၍ လုံးဝမရှိရှာ။

နောက် လက်ထောက်မန်နေဂျာတစ်ယောက်က တပ်ဘီပင်းဖိုးဖြစ်သည်။ သူလည်း အဘိုးကြီး၏တားမြစ်ချက်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ရှာ။ ထို့ကြောင့် သူက လုပ်ကြံဇာတ်တွေ၊ ညစ်တီးညစ်ပတ်ဇာတ်လမ်းတွေကို လူတကာအားပြောပြပြီး ရသေ့စိတ်ဖြေ လုပ်နေရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူပြောပြသည်များကို ယုံကြည်ဟန် ဆောင်ကြရသည်။

သည်နေရာကို ကျွန်တော်ရောက်ပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင် အဘိုးကြီး၏ တားမြစ်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲရလေတော့သည်။

မလေးမိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ချစ်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမိန်းမပျိုကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ရာဘာခြံ အလုပ်သမ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့လျှင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဗိုလ်တဲရှေ့မှ ဖြတ် လျှောက်လေ့ ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဝရန်တာမှာ ကျွန်တော်ရှိနေတတ်သည့် ထမင်းစားချိန်များမှာ လျှောက်လေ့ရှိပါသည်။

ထိုအချိန်မျိုးမှာမှ သူဖြတ်လျှောက်ခြင်းသည် တိုက်ဆိုင်မှုဟု ဆိုရမည် လော။

ကျွန်တော်ကတော့ သံသယဖြစ်မိပါသည်။

ကျွန်တော်ကြည့်နေမှန်း သူ သိသည့်အခါ ပြုံးရယ်နေသော မျက်လုံးရွဲ ကြီးများဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ကြာပစ်လေ့ရှိပါသည်။ သူ့အသားအရေသည် ပျားရည်လို နူးညံ့ချောမွတ်လှပါသည်။

သည်ကစပြီး မလေးတိုင်းရင်းသူ အပျိုမကလေးသည် ကျွန်တော်၏ စိတ်အာရုံမှာ ကြီးစိုးလေ့ ရှိပါတော့သည်။ ရာဘာတောထဲမှာ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်နေရချိန်တွင်လည်း သည်ကလေးမကို မြင်တွေ့ခွင့်ရရေးအတွက် စိတ်အစောကြီး စောနေမိသည်။ ပြီးတော့ အဘိုးကြီးမသိအောင် သည်ကလေးမ ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ကိုလည်း စီမံကိန်းအမျိုးမျိုး ချမှတ်ရေးဆွဲနေမိသည်။

ဗိုလ်တဲရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားချိန်တွင် သူ့နောက်ကို အပြေးလိုက် သွားဖို့လည်း အကြိမ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက် ကြံစည်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် အလုပ်ပြုတ်မှာစိုးသောကြောင့် တကယ်ပြေးမလိုက်မိခဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ ထိုမိန်းမပျိုကလေးလည်း အလာရပ်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲရတော့သည်။

သူနှင့် စကားလေးတစ်ခွန်းမျှလောက်ပင် ပြောခွင့်မရှိလိုက်ရသော ဘဝ ပါတကား။

သည့်နောက်ပိုင်း ရက်များကတော့ အလွန်တရာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလာသည်။ အချိန်တွေကလည်း ကုန်ခဲ့လာသည်။ အားလပ်ချိန်များကို မည်သို့ကုန်ဆုံး လွန်မြောက်စေရမည်နည်း။ တပ်ဘီပင်းဖိုး၏ ညစ်တီးညစ်ပတ် ပုံတိုပတ်စများကို နားထောင်ရင်း အချိန်ဖြုန်းရမည်လော။

နောက်ဆုံးတော့ အရက်ကိုသာ အဖော်လုပ်ရတော့သည်။ အလုပ်တာဝန် အားလပ်နေသည့်အချိန်များတွင် အရက်ကိုသာ ဖိသောက်နေမိတော့သည်။

'ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေလို့ကတော့ တစ်နှစ်အတွင်း ငါ ပျက်စီးတော့ မယ်၊ ဘာမှ သုံးမရအောင် အပျက်စီးကြီး ပျက်စီးတော့မယ်၊ ဒါကြောင့်

တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မယ်၊ ဝါသနာပါရာ တစ်ခုခုကိုတော့ ငါလုပ်ရတော့ မယ်' စသည်ဖြင့် တစ်ညနေတွင် ကျွန်တော် ထိုင်စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုကြောင့် ဗလာစာအုပ်အဟောင်းတစ်အုပ်နှင့် ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း ယူပြီး ကျွန်တော် ပုံတွေ စတင်ရေးဆွဲမိတော့သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဘယ်တုန်းကမှ ပုံဆွဲခြင်း၊ ပန်းချီဆွဲခြင်းများ မပြု လုပ်ခဲ့ဖူးပါ။

ကျောင်းသားဘဝတုန်းကတော့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ပန်းချီသင်တန်း မတက်မနေရ တက်ခဲ့ရသည်တော့ ရှိဖူးပါ၏။ သို့သော်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ အမှတ်ကောင်း မရခဲ့ဖူးပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ပန်းချီပြခန်းများကို အခြား ကျောင်းသားများနှင့်အတူ သွားရောက်လေ့လာရပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန် တော်သည် ပန်းချီကားများကို ကြည့်ရှုလေ့လာခြင်းထက် ပန်းချီကားလာကြည့် သူများကိုသာ စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်နေတတ်ပါသည်။

ရွှင်ရယ်အကယ်ဒမီ ပန်းချီပြခန်းကို သွားကြည့်တုန်းကတော့ ဝေဖန်ရေး အတွေးကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ် ခံစားခဲ့ဖူးပါသည်။

လူပုံ ပန်းချီကားများသည် ဘာကြောင့် ဒါလောက်တောင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ ဖွယ် ကောင်းနေရပါသနည်း။ အကြောင်းအရာတွေက ထပ်တူထပ်မျှလောက် ဖြစ်နေပြီး သစ်တုံးကြီးထောင်ပြထားသလို ဘာကြောင့် ဖြစ်နေသနည်း။ ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းကလေးတစ်ခုကို သူတို့ ဖမ်းမယူနိုင်ကြပြီလော။

စရိုက်တွေ များစွာရှိသည်။ ခံစားချက်တွေ အပုံအပင်ရှိသည်။ အဓိပ္ပာယ် လေးနက်မှုတွေ၊ အသက်ပါမှုတွေ ကုဋေကုဋာရှိသည်။ ပန်းချီကားဘောင်ထဲမှ မျက်နှာတစ်ဒါဇင်လောက်ကို ကြည့်နေရခြင်းထက် ပန်းချီကားကြည့်သူတစ် ယောက်၏ မျက်နှာကို မရေမရာ စူးစိုက်ကြည့်နိုင်တာတွေ ရှိသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာသောအခါ ကျောင်းမှထွက်ပြီး စစ်ထဲသို့ ကျွန်တော် တန်းဝင်ခဲ့သည်။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် အိန္ဒိယပြည်သို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။

စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသောအခါ အထက်မြန်မာပြည်မှာ ကျွန်တော်ရောက် နေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ဆိပ်ကမ်းမှာ အဝတ်ထိုင်လျှော်နေသည့် မြန်မာအမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ထိုင်ကြည့်နေမိပါသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီးသည် နီရဲတောက်ပသောထဘီကို ဝတ်ထားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံတစ်စီးက မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ပျံသန်းလာသည်။ အဝတ်လျှော်နေသော မြန်မာအမျိုးသမီးသည် လေယာဉ်ပျံကို လုံးဝအာရုံမထား။ သူ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်လောက်သို့ လေယာဉ်ပျံရောက် တော့မှပင် တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ လက်ကမူ အဝတ်လျှော်မပျက်။

သူ့ကြည့်ပုံကလည်း အမှတ်မထင် တစ်ချက်ကလေးမော့လိုက်ပုံမျိုး။ ဘာမှ မထူးခြားသည့်အကြည့်မျိုး။ စက်ဆုပ်ရွံရှာသော မထီလေးစားအကြည့်မျိုး။

သူ့တိုင်းပြည်သည် လေးနှစ်လုံးလုံး စစ်မြေပြင် စစ်တလင်းဖြစ်ခဲ့ရသည် ကို သူ့ကြုံခဲ့ဖူးပြီ။ နိုင်ငံခြားစစ်တပ်အချင်းချင်း သူ့တိုင်းပြည်ထဲမှာ ဘတပြန် ကျားတပြန် တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲခဲ့သည်ကို သူ့ကြုံခဲ့ဖူးပြီ။ ကြောက်မက်ဖွယ်သော လူသတ်ပွဲကြီးများကို သူ့ကြုံခဲ့ဖူးပြီ။ တံတားချိုး၊ လမ်းဖျက်၊ အဆောက်အအုံ ဖြိုသော မိုင်းကွဲသံများကို သူ့ကြားခဲ့ဖူးပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖို့ သည့်ထက်သည် ဘာမှ ပိုမို မဆိုးရွားနိုင်တော့။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ အဝတ်လျှော်မပျက်။ ကလေးဘဝကတည်းက သူလုပ်လာခဲ့သည့်အလုပ်ဖြစ်သော အဝတ်လျှော်ခြင်းကို တစ်စက္ကန့်လေး မနား။ ထိုအတွေ့အကြုံများရှိပြီး ဖြစ်နေသည့် မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က စက် ဆုပ်ရွံရှာ မုန်းတီးစွာ မထီလေးစားမော့ကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်။

သည်မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး မှာ ဝမ်းသာအားရစိတ်တွေ၊ အားမာန်တက်ကြွမှုတွေ ဖုံးလွှမ်းသွားပါတော့သည်။

မြန်မာအမျိုးသမီး၏ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပုံကလေး၊ သူ့အကြည့်ကလေး၊ လက်က အရှိန်မပျက် အဝတ်ဆက်လျှော်နေပုံကလေးများသည် ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာတော့ သာမန်ထက် အဆရာထောင် ပိုမိုထူးခြားသွားသော အလှ တရား ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

သူတို့၏ခံစားချက်ကို ဖော်ပြလိုက်သော၊ အမှန်တရားကို ဖော်ပြလိုက် သော အလွန်တရာထူးခြားသည့် အလှတရား ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

တဒဂံသော ထိုအချိန်ကလေးကို ကျွန်တော် ဖမ်းယူထိန်းသိမ်းထား လိုက်ချင်ခမ်းပါဘိ။

မြန်မာပြည်အကြောင်း၊ စစ်အကြောင်း၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေအကြောင်း၊ ဘဝအကြောင်းကို အဓိပ္ပာယ်ပေါင်းများစွာ မဆုံးနိုင်အောင် ဖွင့်ဆိုပြောပြသွား သော တဒဂံကလေး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံသည် တဖြည်းဖြည်းဝေးကာ ပျောက်ကွယ်

သွားပါသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီး၏မျက်လုံးများကလည်း သူ့အလုပ်ဖြစ်သော အဝတ်လျှော်ခြင်းအပေါ် ပြန်လည်ကျရောက်လာပါသည်။

‘တဒဂံလေး’ ကား ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားလေပြီတကား။

ထို့နောက် ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် အရာရှိရိပ်သာတွင် ရှိနေသော မိတ်ဆွေစစ်ဗိုလ်တစ်ဦးထံမှ ကင်မရာတစ်လုံး ကျွန်တော် ဝယ်ယူလိုက်သည်။

အဆိုပါ ခံစားချက်ကလေးမျိုးကို ရလို့ရငြား ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် ကျွန်တော် တရစပ် အမိဖမ်း မှတ်တမ်းတင်လေသည်။

မြန်မာပြည်၏တကယ့်အလှ၊ မြန်မာပြည်၏တကယ့်ဘဝကို ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ၊ ပုဂံမြို့ဟောခင်း၏ ဘုရားပြို ဘုရားပျက်များကြားမှာ ကျွန်တော် အမိအရ ရှာတော့သည်။ ထိုဘဝ ထိုအလှများကို ရကို ရရမည်ဟု ကျွန်တော် အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မရေမတွက်နိုင်သော ဓာတ်ပုံများကို ကျွန်တော်ရိုက်ခဲ့သည်။

သို့သော် မုန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက် မကိုက်ပါ။ ကျွန်တော်လိုချင်သော ဓာတ်ပုံမျိုး၊ အလှမျိုး၊ ဘဝမျိုးကို ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား မရခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

သည့်နောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်စပြုလာသည်။

တဒဂံကလေးဟူသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထိုတဒဂံကလေးတွင် ပြီးပြည့်စုံနိုင်မည် မဟုတ်။ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ခံစားချက်၏ အစုအစဉ်ပေါ်မှာ မူတည်ပါသည်။ ထိုအစုအစဉ်သည်သာလျှင် တကယ့်ဖော်ပြချက် တကယ့်အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမျှမကသေး။ ဖြစ်ပျက်နေသော အစုအစဉ်သည် သူ့အလိုလို စောင့်ဆိုင်းလေ့လာ အကဲခတ်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ တဒဂံကလေးကို သူက အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုယူသည်။ ယင်းသို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရာတွင်လည်း သူ့အလုံးအထည်၊ သူ့အတွေ့အကြုံ၊ သူ့ဗဟုသုတကို အခြေခံပါလိမ့်မည်။

ဧရာဝတီမြစ်ဆိပ်တွင် အဝတ်လျှော်နေသည့် မြန်မာအမျိုးသမီး၏ခံစားချက်အမူအရာကို ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချလိုက်မိခြင်းသည် ထိုအမျိုးသမီး၏ စစ်မှန်သောခံစားချက်အမူအရာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က စစ်ကို မုန်းတီးသည်။ အဖျက်လုပ်ငန်းများကို

ရွံ့ရှာသည်။ လူသတ်ပွဲများကို စက်ဆုပ်သည်။ ထိုအခြေခံတရားကို အရင်းခံပြီး ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချမိခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်ဘေးတွင် တစ်ယောက်ယောက် ရပ်နေမည်ဆိုပါက သို့တဒင်္ဂကလေးကို ကျွန်တော်မြင်သလို သူမြင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ယောက်မက တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိနေမည်ဆိုလျှင်လည်း မတူညီသော တစ်ဒါဇင်လောက် အမြင်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။

တပ်မှ ထွက်ခွင့်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အင်္ဂလန်သို့ ကျွန်တော် ပြန်သွားပါသည်။ အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံများကို ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးပါသည်။ သို့သော်လည်း လန်ဒန်မှာ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်နေရသည့်ဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံများလည်း ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေပါသည်။

ကျွန်တော့်မိဘများလည်း ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာဆိုလို့လည်း ဘာတစ်ခုမှ ကျွန်တော်မတတ်။ သံယောဇဉ်တွယ်တာစရာလည်း မရှိ။ ပိုင်ဆိုင်ပတ်သက်စရာလည်း မရှိ။

ထိုအချိန်တွင် ဦးလေးတစ်ယောက်က ဆလုံးလမ်းရှိ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခန့်ထားပေးပါသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်ကြိုးစားလျှင် အစုရှယ်ယာဝင် ဖြစ်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးမည်ဟုလည်း ကတိပေးပါသည်။

သည်လိုဖြင့် ကျွန်တော် ညကျောင်းပြန်တက်သည်။ အိမ်စာတွေနှင့် လုံးလားထွေးလား ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်ဝါသနာမပါသော ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းထဲမှာ နစ်မြုပ်နေသည်။ သည်ဘဝကို ကျွန်တော် ရွံ့မုန်းပါသည်။ သို့သော်လည်း သည်လုပ်ငန်းများကို မိမိဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း ပြုကို ပြရပေတော့မည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ဆက်လက်သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် မလေးရှားနိုင်ငံရှိ ရာဘာခြံလုပ်ငန်းတွင် သွားရောက်လုပ်ကိုင်ရန် အစီအစဉ် လုပ်ရတော့သည်။

“မင်း ကျပ်ကျပ်စဉ်းစားနော်၊ နောင်ကျတော့မှ မှားလေခြင်း ဆိုပြီး နောင်တရနေဦးမယ်” ဟု ဦးလေးလုပ်သူက ပြောသည်။

သို့သော်လည်း အရှေ့လေကို ပြန်လည်ရှုရှိုက်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော်မှန်ပြီး ဦးလေးမှားကြောင်း သဘောပေါက် နားလည်လိုက်ပါတော့သည်။

လန်ဒန်မှာနေခဲ့ရသော ကျွန်တော့်ဘဝသည် အသက်ရှင်လျက်နှင့် သေ

နေရသည့်ဘဝမျိုး။ ယခု အရှေ့ဖျားနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပြန်လည်ရှင်သန်လာပါပြီ။ ခံစားတတ်သော အာရုံများအားလုံး နိုးကြားလာပါပြီ။ အရှေ့တိုင်း၏အလှ၊ အရှေ့တိုင်း၏ခံစားချက်၊ အရှေ့တိုင်း၏အမူအကျင့်များကို မြင်တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း စိတ်ဓာတ်များ တက်ကြွလာပါသည်။ ဘူကစ်မီရာ ရာဘာခြံသို့ရောက်ပြီး သုံးလအကြာ တစ်နည်းဆိုရသော် မလေးလူမျိုး မိန်းမပျိုကလေး ကျွန်တော့်ဗိုလ်တရေ့မှ ဖြတ်မလျှောက်တော့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဗလာစာအုပ်နှင့် ဘောပင်ယူပြီး ကျွန်တော် ပန်းချီ စတင်ရေးဆွဲမိပါလေတော့သည်။

စတင်ရေးဆွဲစက ကျွန်တော့်ပုံများ အင်မတန်ကြမ်းတမ်းသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာနေပါသည်။ ရုံးမှာထိုင်ပြီး လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးနှင့် အလုပ်လုပ်နေရတာမျိုး မဟုတ်။ လက်နှိပ်စက်မှ မြင်နေကျ ခလုတ်များလို မဟုတ်။ လက်နှိပ်စက်စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်မိပြီဆိုလျှင် “အရင်ကလည်း ဒီနေရာမှာ ငါထိုင်ဖူးတာပဲ” ဟူသော အသိကြီးက ဝင်လာတတ်သည်။ ပြီးတော့ သည်လုပ်ငန်းမှာလည်း မိမိအကျွမ်းကျင်ဆုံး အတော်ဆုံး မဖြစ်နိုင်ကြောင်းပါ ခံစားလာရသည်။

အခြားလူများမှာ သူတို့လုပ်စရာ အလုပ်တွေရှိနေသည်။ သူတို့တတ်ကျွမ်းနိုင်နင်းသောအလုပ်များ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ကို မနာလိုဖြစ်ခဲ့မိပါသည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော်မှာလည်း လုပ်စရာကိုင်စရာ အလုပ် ရှိလာပါပြီ။ သည်အလုပ်ကမှ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သောအလုပ် ဖြစ်သည်။ ရုံးစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ငြီးငွေ့သည့်စိတ်မျိုး မပေါ်။ သည်နေရာမှာ ငါ အရင်ကလည်း ထိုင်ခဲ့တာဟူသော ခံစားချက်မျိုး မပေါ်။

သည်လိုဖြင့်ပင် ပန်းချီဆွဲရခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အာရုံများ အားလုံးကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် မြှုပ်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

နေ့ဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ် ပန်းချီဆွဲဖို့ တစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံဝင်စားနေမိသည်။ ပုံကြမ်းစာအုပ်ကလေးကိုလည်း ကိုယ်နှင့်မကွာ အမြဲထားသည်။ ရာဘာခြံအတွင်း လှည့်လည်စစ်ဆေးသည့်အခါတွင်လည်း ယူဆောင်သွားလေ့ရှိသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် မျက်နှာအမူအရာများကိုတွေ့တိုင်း မလွတ်တမ်းမှတ်တမ်းတင် ရေးဆွဲခဲ့သည်။

ရုံးလုပ်ငန်းများမှ အားလပ်ချိန်ကလေးတိုင်းသည် ကျွန်တော့်အဖို့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်ဖိုးကြီးနေတော့သည်။

ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ညွှန်ကြားပြသမှုများကို အငမ်းမရ ကျွန်တော် လိုချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် စာအုပ်များ ပို့ပေးရန် စင်ကာပူနှင့် လန်ဒန်သို့ စာရေးမှာလိုက်သည်။

ပန်းချီစာအုပ်များ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် နွားငတ်ရေကျ ဖြစ်မိပါသည်။

ပန်းချီစာအုပ်များထဲက ပုံတွေကို ပြန်ကူးဆွဲသည်။ သတင်းစာထဲက ကာတွန်းများကိုလည်း ကူးဆွဲသည်။ မဂ္ဂဇင်းများထဲမှ သရုပ်ဖော် ပန်းချီစာလုံး များကိုလည်း ကူးဆွဲကြည့်သည်။ သူတို့၏ဆွဲဆောင်မှု၊ ထိရောက်မှုများကို သေသေချာချာလေ့လာသည်။

တင်ကလေး ယမ်းကာယမ်းကာဖြင့် ကျွန်တော့်ဗိုလ်တဲရေမှ ဖြတ် လျှောက်သွားလေ့ရှိသော တိုင်းရင်းသူ မိန်းမပျိုကလေးကို ကျွန်တော်မေ့သွားပြီ။ ကျွန်တော်၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုများသည် မိန်းမပျိုကလေးဆီမှ ပန်းချီထဲသို့ ပြောင်း လာပြီ။

တိုင်းရင်းသူအမျိုးသမီးများနှင့် ဇာတ်မရှုပ်ဖို့ ဂျော့စီးလားက တားမြစ် ထားသည်။ အမျိုးသမီးတွေနှင့် ဇာတ်မရှုပ်ရလျှင် ကျွန်တော့်ပန်းချီနှင့် ကျွန်တော် ဇာတ်ရှုပ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ရှိသမျှခွန်အား၊ ရှိသမျှခံစားချက်၊ ရှိသမျှအချိန် အားလုံးကို ပန်းချီထဲသို့ ပုံအောသွန်းလောင်းချလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မကိုက်ညီသည့် ရေးနည်းရေးဟန်များကို လက်ရှောင် ထားလိုက်သည်။ ကိုယ်ပိုင်ဟန်တစ်ခုရအောင် ကြိုးစားဖန်တီးယူသည်။ တစ်နှစ် တင်းတင်းပြည့်မြောက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်၏ကိုယ်ပိုင်ဟန်နှင့် အကျအန ရေးဆွဲနိုင်သောအဆင့်သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုမျှမကသေး။ ကာလာဖြင့်ပါ ဆွဲတတ်လာပြီ။ စေ့ချင်းတော့ တရုတ် ကုန်ဆိုင်သို့ပြေးပြီး ကလေးတွေအသုံးပြုသည့် ဆေးရောင်စုံဝယ်ကာ အရေးကျင့် ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အင်္ဂလန်မှ ပို့လိုက်သော ပါစတယ်နှင့် ဆက်ကျင့်သည်။ ယခုတော့ ဆီဆေးကားများပင် ကျွန်တော် ရေးဆွဲနိုင်ပါပြီ။

အလုပ်ချိန်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော် ပန်းချီထိုင်ဆွဲနေသည်ကို ဂျော့စီး လားက အကြိမ်ကြိမ်မြင်သော်လည်း ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိပါ။ မကန့်ကွက်ရုံမက အားပေးသမှုပင် ပြုပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အားအထားရဆုံးသော လက် ထောက်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ပန်းချီဆွဲခြင်းသည် စိတ်သန့်ရှင်းသည်ဟု ထည်း သူ ယူဆပါသည်။

တပ်ဘိပင်းဖိုးက မိန်းကလေးများနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး လုပ်ချင်သည်။ သူ့စိတ်သည် မသန့်ရှင်းဟု ဝိုးလားက သတ်မှတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တပ်ဘိပင်းဖိုးကို အရေးကြီးသည့်တာဝန်များ ပေးအပ်လေ့မရှိ။

ဝိုးလားက သူ့အတွက် ပန်းချီကားတစ်ကား ရေးဆွဲပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးအပ်လာပါသည်။ ထိုနှစ်သည် အယ်လီဇဘက်ဘုရင်မ နန်းတက် သည့်နှစ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဧဝရက်တောင်ထိပ်ကို ရောက်အောင် အောင်မြင်စွာတက်နိုင်သောနှစ်လည်း ဖြစ်သည်။

ဧဝရက်တောင်ထိပ်သို့ လူသားများ အောင်မြင်စွာရောက်သွားပုံကို ကင်းဘတ်ပေါ်တွင် ရေးဆွဲပေးပါရန် သူက ပြောသည်။ နမူနာယူနိုင်ရန် တောင် တက်ခြင်းဆိုင်ရာ မဂ္ဂဇင်းများထဲမှ ဓာတ်ပုံများကိုလည်း ပေးသည်။

သူပေးသည့်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ သို့သော်လည်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားဆွဲပေးပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ အတော်ညံ့သော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို အောင်မြင် စွာ ရေးဆွဲနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဝိုးလားက အလွန်သဘောကျသွား သည်။ သူ့အိပ်ခန်းနံရံပေါ်မှာ တရိတသေ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သူ့အိပ်ခန်း ထဲမှာ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီး ရောက်နေသည်ဟု သူ ခံစားရလေတော့သည်။

တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ လန်ဒန်သတင်းစာတစ်စောင်မှ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကို သူက ပြသည်။ အူလ်မန်၏ ကိုယ်ပိုင်ပန်းချီပြခန်းတွင် ပန်းချီပြပွဲ ကျင်းပသည့် ပန်းချီဆရာမနှင့် ဆောင်းပါးရှင်တို့ တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်းဆောင်းပါး ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆရာမသည် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်သာ ရှိသေး သည်။ ပန်းချီဆွဲသည့် သက်တမ်းကလည်း တစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် သူ့ပန်းချီကားများကို မြင်ရသူအားလုံး ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ကြရလေ တော့သည်။

“မင်း ပန်းချီဆွဲတဲ့သက်တမ်းက သူ့ထက်တောင် များသေးတာပဲ၊ မင်း ကားတွေထဲက တချို့ကို ပို့ကြည့်ပါလား” ဟု ကျော့ဝိုးလားက ပြောပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကားတွေက ဒီလောက် မကောင်းသေးပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကိုယ့် ဟာကိုယ်တော့ အတော်နိပ်နေပြီ ထင်မိတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေက ဒီလိုထင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစမ်းသပ်ခံရမှာ ကျွန်တော် မရဲဘူးခင်ဗျ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စမ်းကြည့်ပေါ့ကွာ၊ မင်းမှာ ဘာမှ အရှုံးမရှိနိုင်ပါဘူး”

ကျွန်တော့်ကို နှစ်ကြိမ် ဆွယ်တရားဟောရန် မလိုပါ။ ဆီဆေးကား နှစ်ချပ်နှင့် ပါစတယ်ကား အတော်များများကို ငွေကုန်ကြေးကျ အများကြီးခံပြီး လေကြောင်းခရီးနှင့် ချက်ချင်း ပို့လိုက်တော့သည်။

သို့သော်လည်း ပန်းချီကားများကို လက်ခံရရှိပါသည် ဟူသော အကြောင်း ပြန်ကြားချက်ကလေးကိုပင် ကျွန်တော် မရခဲ့ပါ။ နောက် ရှစ်လလုံးလုံး ထို ကားများနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတရာ မကြားရတော့ပါ။

“မင်း ဘာမှ အရှုံးမရှိနိုင်ပါဘူး” ဟု ပြောခဲ့သော ဝှီးလား၏စကား မမှန်ပါ။

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ယုံကြည်စိတ်ချမှုကိုတော့ တစ်စုံတရာသော အတိုင်းအတာအထိ ကျွန်တော့် ဆုံးရှုံးလိုက်ရပါပြီ။ သည်အကြောင်းကို စဉ်းစား မိတော့ ရှက်လည်း ရှက်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားများကို မြင်တွေ့ရသော အခါ သူတို့ လှောင်ပြောင်နေကြမည်လားဟု တွေးတောမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

ပန်းချီကားများ ပြန်ပို့ပေးဖို့လည်း ကျွန်တော် စာရေးမတောင်းရဲပါ။ ကျွန်တော်၏ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုများသည် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားလာပါသည်။ နောက်ထပ်လည်း မကြိုးစားဝံ့တော့ပါ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သို့ကလို စိတ်လှုပ်ရှားလာသောအခါ အမျိုးသမီးများဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်တတ်ပါသည်။

သည်လိုဖြင့်ပင် စတယ်လာနှင့် ကျွန်တော် ဆုံတွေ့ချစ်ကြိုက်မိကြ တော့သည်။

စတယ်လာပလိုဒင်သည် အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီး အလွန်ချောမော လှပသောအမျိုးသမီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရာဘာခြံနှင့် ကပ်လျက်ခြံတွင် သူ့အမေနှင့် လာရောက်နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စတယ်လာပလိုဒင် ရောက် လာသည် ဟူသော သတင်းကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ယောက်ျားသားများသာမက မိုင်ပေါင်းများစွာက ပုရိသများပါ အညှီရှိရာ ယင်အုံလာကြတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း သည်ထဲမှာ တစ်ယောက်ဖြစ်နေ ရပြီပေ။

တစ်နေ့တွင် စတယ်လာထံသို့ ညအိပ်ခရီးမှ မော်တော်ကားဖြင့် နောက်ပိုး လာသူတစ်ဦး လမ်းမှာ ချုံခို အတိုက်ခံရပြီး အသတ်ခံလိုက်ရသည်။ ထိုကစပြီး ခရီးဝေးက အမျိုးသားတွေ လက်တွန့်သွားကြသည်။

နာတာလျားပွဲတော်နေ့မှာ သူ့အချစ်ကို ကျွန်တော် တောင်းခံပါသည်။
နောက်တစ်နေ့ ဒီဇင်ဘာ ၂၆ ရက်နေ့မှာ သူ့အချစ်ကို ကျွန်တော်
လက်ခံရရှိပါသည်။

နှစ်ဆန်းတော့ မသင်္ကာဖွယ်ရာအကြောင်းတွေ ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။
ဧပြီလရောက်သောအခါ သူနှင့် ကျွန်တော် လက်တွဲဖြုတ်လိုက်ရပါ
တော့သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော့်ကြား အဓိကပြဿနာမှာ ကျွန်တော့်ပန်းချီကိစ္စ ဖြစ်
ပါသည်။

သူ့ပုံတူကို ရေးဆွဲခြင်းထက် မလေးရှားအမျိုးသမီးတို့၏ပုံတူကိုသာ
တရစပ် ရေးဆွဲနေသည့်အတွက် စတယ်လာအဖို့ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရပါသည်။

သည်ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး သူ သဘောပေါက် နားမလည်နိုင်ပါ။
ကျွန်တော့်မှာ လိုလိုချင်ချင် ကိုယ်ဟန်ပြချင်သည့် စံပြမယ်ရှိနေပြီ။ အသားက
လည်း ဖြူသည်။ ညှို့ဓာတ်လည်းရှိသည်။ လှပချောမောသည်။ ယောက်ျားတို့
တပ်မက်စေသည်။ သည်လိုမိန်းကလေးမျိုး ရှိနေပါလျက်နှင့် တိုင်းရင်းသူများ
ထံမှာ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်အနုပညာများကို ဖြန့်တီးပစ်နေရပါသနည်း။

ထို့ကြောင့် သူ များစွာ စိတ်ထိခိုက်နေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝ
မရိပ်စားမိပါ။ သည်ပန်းချီကားများ ရေးဆွဲပြီးတိုင်း သူ့ကို ကျွန်တော် ပြလေ့
ရှိသည်။ မှတ်ချက်များကိုလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ ပေးတတ်သည်။ အမှား
ပါလျှင်လည်း ထောက်ပြတတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ကို ချောက်ချား
စေသည့်အမှားတစ်ခုကိုကား ထောက်ပြလေ့မရှိပါ။

ထိုအမှားကား သူ့ပုံကို ကျွန်တော် မရေးဆွဲခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ ဖုံးကွယ်မျိုသိပ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိ
တော့ပါ။ သူ ပန်းချီအဆွဲခံလိုကြောင်း၊ သည်အတိုင်းနေရသည့်အတွက် သူ
စိတ်ပျက်ပြီး ငြီးငွေ့မိကြောင်း၊ သူ့ကို ပန်းချီဆွဲရန် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှု
နည်းပါးသည့်အတွက် သူ စိတ်ထိခိုက်ရကြောင်း၊ ယနေ့မနက်ပင် သူ့အမေက
ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို မေးကြောင်း၊ သူ့ပုံတူကို ကျွန်တော် ဆွဲ မဆွဲ
မေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊

“မဆွဲပါဘူး အမေရယ်... တခြားမလေးမလေးတစ်ယောက်ပုံကို သူ
ဆွဲနေတယ်” ဟု သူပြန်ဖြေခဲ့ရကြောင်း၊ သည်လိုဖြေရသည့်အတွက် အရှက်ကြီး
ရှက်ခဲ့ရကြောင်း၊ ရှက်လွန်းသဖြင့် သေသာ သေလိုက်ချင်ကြောင်းများ ကျွန်တော့်
ကို ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့သည့်အချိန်တိုင်း သည်အကြောင်းကိုသာ အငြင်းအခုံဖြစ်ကြရသည်။ ငြင်းခုံမှုက တဖြည်းဖြည်းပြင်းထန်လာသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဓရီးလမ်းဆုံးသို့ ရောက်ကြရလေတော့သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြပါသည်။ ပိန္နဲသီးများရွက် သွားသည့် မလေးအမျိုးသမီးသုံးယောက်၏ပုံကြမ်းကို ကျွန်တော်က ရေးဆွဲ လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှာပင် ထုံးစံအတိုင်း ငြင်းခုံပွဲ စတင်တော့သည်။

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ကျွန်မဟာ သိပ်ကိုအရပ်ဆိုး အကျည်းတန် နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုဖြစ်နေသလား” ဟု စတယ်လာက မေးပါသည်။

“ရုပ်မဆိုးပါဘူးကွယ်... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...”

“ဒါပေမဲ့ အခုလုပ်ပုံကတော့ ကျွန်မကို သိပ်စော်ကားရာ ကျသွားပြီ၊ ပြီးတော့ သိပ်ကို သဘာဝမကျရာ ရောက်သွားပြီ”

“မလေးအမျိုးသမီးတွေကို ပန်းချီဆွဲလို့လား”

“ဟုတ်တယ်... အထူးသဖြင့် ရှင် ကားဆယ်ကားရေးရင် ကိုးကားက မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ၊ ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသလဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က သိပ်ကိုချောတယ်ကွယ်... ပြီးတော့ အင်မတန်လည်း ချစ်စရာကောင်းတယ်...”

“ဘုရားရေး... ရှင် ဘယ်လိုစကားပြောလိုက်တာလဲ၊ ရှင့်စကားထဲမှာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးမှ မပါဘူးလို့ ရှင် ဟန်များဆောင်နေသလား”

“ဟန်မဆောင်ပါဘူး... ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့မှ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့်ကို ရိုးရိုးသားသားပြောတာပါ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာအောင် အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း နာနာကြည်းကြည်းစကား များ ပြောမိကြသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး နှုတ်ပိတ်နေမိကြသည်။ သူ့ကို ပြောမိဆိုမိသည်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ရှက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်ဖြေစကား ပြောမိတော့သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ... မင်းရဲ့အခုပုံကို အခုပဲ ကိုယ် ပုံကြမ်းဆွဲထား လိုက်ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... တစ်မိနစ်လောက်စောင့်ပါ”

စတယ်လာက ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းဆွဲယူ သည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... မလှုပ်လိုက်နဲ့၊ အဲဒီအတိုင်းကလေးနေပါ၊ သိပ်ကိုအံ့ဩလောက်အောင်ကောင်းတဲ့ အမူအရာကလေး။”

“မရူးစမ်းပါနဲ့ရှင်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ဆံပင်ကို ဘီးနှင့်ဖြိုးသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါင်ဒါ ဖို့သည်။ နှုတ်ခမ်းနီ ပြင်ဆိုးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင် လေတော့သည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှအရာအားလုံး အပေါက်ကွဲကြီး ပေါက်ကွဲ သွားလေပြီ။

“သူခိုးမ နည်းနည်းမှအသုံးမကျတဲ့ သူခိုးမ၊ မလေးအမျိုးသမီးတွေကို ဘာကြောင့် ငါ ပန်းချီဆွဲနေတယ်ဆိုတာ နှင် ခုထက်ထိ နားမလည်သေးဘူး လား၊ ဘယ်ဟာတွေ ထူးခြားနေတယ်ဆိုတာ အခုထက်ထိ နှင် မမြင်သေး ဘူးလား၊ နှင့်မှာမရှိတဲ့ ရိုးသားစင်ကြယ်မှုတွေ၊ သဘာဝအလှတွေ သူတို့မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ နှင် မမြင်သေးဘူးလား” စသည်ဖြင့် ကျွန်တော် အကျယ်ကြီး အော်ငေါက်ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ဘာစကားမှ ထွက်မသွားတော့ပါ။

သူ့စကားကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သွားအောင် ပြင်လိုက်သည်။ ကိုယ်ဟန် အနေအထားကိုလည်း ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ... ရပြီ... ကျွန်မ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ...”

“ကောင်းတယ်” ဟု ကျွန်တော်ကပြောပြီး ပုံကြမ်းလောင်းလိုက်ပါသည်။

နောက်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်သည် စတယ်လာအလိုရှိသည့် လင် ယောက်ျားမျိုး မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စောစောစီးစီးက လမ်းခွဲကြလျှင် ကောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း စတယ်လာကို ကျွန်တော်ပြောပြလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော့်စကားကို ကြားတော့ စတယ်လာ လွန်မင်းစွာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားပါသည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုသွားပြောရမှာလဲ၊ လူတွေကို ကျွန်မ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ”

စတယ်လာက ထိုစကားကိုသာ တွင်တွင်ပြောနေတော့သည်။ လူတွေက ဘာထင်ထင် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါ။ သူ့ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ရမည် ဆိုသည်မှာလည်း သဘာဝတရားပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စတယ်လာ ဝမ်းနည်း

ပက်လက်ဖြစ်ရသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်လာပါသည်။ စတယ်လာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်တော့်ဘက်က မှန်သည် တရားသည်ဟု ကျွန်တော် လက်ခံထားပါသည်။ တကယ်ဆိုတော့ အနုပညာအတွက် ကျွန်တော် မှန်ခြင်း၊ တရားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တီထွင်ဖန်တီးမှုသည် လိင်ကို အခြေခံသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ အခြား ပန်းချီဆရာများက ဝတ်လစ်စလစ်အမျိုးသမီးပုံများကို ရေးဆွဲကြပါသည်။ စံပြမယ်၏ ဝတ်လစ်စလစ်ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပန်းချီဆရာ၏ အာရုံကို ဖမ်းယူထား နိုင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော့်အာရုံကတော့ သည်လို မခံစားရပါ။ ဝတ်လစ်စလစ်ပုံကို ရေးဆွဲခြင်းထက် မလေးအူမျိုးသမီးများ၏ပုံကို ရေးဆွဲခြင်းက ကျွန်တော့် စိတ်ကို ပိုမိုကြည်နူးစေပါသည်။

မလေးအမျိုးသမီးတို့၏သဘာဝပုံဟန်သည် ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံကို ပိုမိုဖမ်းယူနိုင်ပါသည်။ ပိုမို သွေးကြွစေပါသည်။ မလေးအမျိုးသမီးများ ဘယ် လိုပဲ ကိုယ်ဟန်ပြနေစေကာမူ ကျွန်တော့်စိတ်ကို လှုပ်ရှားထကြွစေပါသည်။

စတယ်လာက ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော့်စိတ်ကို နှိုးဆွနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ ပါ။ ဒါကိုလည်း စတယ်လာ သိခဲ့ပုံ ပေါ်ပါသည်။

“ကျွန်မပုံကို မဆွဲဘဲ မလေးအမျိုးသမီးပုံတွေကိုချည်း သူ ဆွဲနေတာ ဟာ ကျွန်မကို သူမချစ်နိုင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု စတယ်လာ ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုအခါတွင် အနုပညာခံစားချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စတယ်လာ သဘော မပေါက် နားမလည်ကြောင်း ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း စတယ်လာ မှန်ပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ် တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဖူးပါ။ တဒင်္ဂကလေးလောက်တောင် မချစ်ခဲ့မိပါ။

စတယ်လာနှင့် ကျွန်တော် လမ်းခွဲပြီးနောက် ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ် အကြာတွင် လန်ဒန်မှ စာရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားများပို့ လိုက်သော အူလ်မန်ပန်းချီအရောင်းဆိုင်မှ ဖြစ်သည်။

စာနှင့်အတူ ငွေခြောက်ဆယ့်သုံးပေါင်တန် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် လည်း ပူးတွဲပါလာသည်။

စာကို ဒါရိုက်တာရှိုင်းအူလ်မန်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်။

သူ့စာထဲတွင် ဆိုင်ခန်းခနှင့် ဘောင်ဖိုးများ နှုတ်လိုက်သဖြင့် ရငွေ နည်းသွားသည်အတွက် တောင်းပန်ကြောင်း ပါရှိသည်။ စောစောတုန်းက

ဘာတမှ မရေးခဲ့သည်နှင့် ပတ်သက်၍မူ တစ်စုံတစ်ရာ ရှင်းလင်းဖော်ပြထားခြင်း မရှိ။

အခြား လူငယ်ပန်းချီဆရာလက်သစ်များ၏ လက်ရာများနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ကား ဆယ့်လေးကားကို တင်သွင်းပြသခဲ့ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားများသည် အထားအသို အဖြတ်အတောက်နှင့် နည်းပညာပိုင်းတွင် အားနည်းနေသော်လည်း ပန်းချီကားများ၏ ခံစားချက်သည် အလွန်တရာ အားကောင်းလှကြောင်း၊ မချဲ့ထွင်ဘဲ အမှန်အတိုင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ပန်းချီကားများက ပြပွဲကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းကြီးစိုးသွားပါသည်ဟု ပြောရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအောင်ပွဲအတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ချီးကျူးစကားပြောသင့်ကြောင်း၊ မည်သို့ပင်ဆိုစေ...။

ထိုမည်သို့ပင်ဆိုစေက အရေးကြီးပါသည်။ နောက်ထပ်တစ်နှစ်လောက် ကျွန်တော့်ကားများကို ပြပွဲတင်ခြင်း လုံးဝမပြုလုပ်ရန် သူက အကြံပေးပါသည်။ နောက်ထပ်တင်သွင်းမည့် ကျွန်တော့်လက်ရာများကို မည်သူမှ မမှတ်မိသည်အထိ ပိုမိုကောင်းမွန်လာအောင် ထိုတစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်တော် ရေးဆွဲနိုင်မည်ကို သံသယမဖြစ်မိကြောင်း ရေးသားထားသည်။

“တကယ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းပြီး သမားရိုးကျ မဟုတ်တဲ့ အနုပညာပါရမီ ခင်ဗျားမှာ ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားဆီက အလွန်တရာပြောင်မြောက်တဲ့ ပန်းချီကားကောင်းများ ရတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ထားနိုင်ကြောင်းလည်း သိပါတယ်” ဟု ရေးပြီး စာကို အဆုံးသတ်ထားသည်။

ထိုစာကိုဖတ်ရတော့ ပထမဦးဆုံးသော ကျွန်တော်၏ခံစားချက်မှာ ကြီးမားသောစိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် စိတ်အားတက်ကြွခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ခံစားရပြီး ပန်းတိုင်သို့ အရောက်ချီတက်မည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်နှင့် ထက်မြက်ထူးချွန်မှု ရရမည်ဆိုသော စိတ်ဆန္ဒများကို ဆက်လက်ခံစားရပါသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ‘အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ငါ့ပါကလား’ ဟု စိတ်ကြီးဝင်မိပါသည်။ ထိုအချက်ကို ဂျော့ဂိုးလားနှင့် တပ်ဘီပင်းဖိုးတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း အကဲခတ်မိကြပါသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်ကြီးဝင်မှုသည် ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်လောက်သာ ခံပါသည်။ တစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ပုံမှန်အနေအထားသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဂိုးလားနှင့် ပင်းဖိုးတို့က မှတ်ချက်ချကြပါသည်။

တကယ်ကတော့ ပုံမှန်အနေအထားသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားခြင်း

မဟုတ်ပါ။ ပုံမှန်ထက်ပင် ပိုပြီး ကြိုလှိုနိမ့်ကျသွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေသည်ဆိုသော အနုပညာပါရမီကို ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ ဘာမှ မတွေ့ပါ။ ဘာတစ်ခုမှလည်း ကျွန်တော် မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ပါ။

ထက်မြက်ထူးချွန်မှု ရရမည် ဟူသော ယုံကြည်ချက်များလည်း လွင့်စဉ် ကွယ်ပျောက်ကုန်ပါပြီ။ ထိုယုံကြည်ချက်အစား ဘာမှမတိုးတက်သော၊ ဘာမှ မထူးခြားသော သူလိုကိုယ်လိုအမြင် ခံစားလာရပါသည်။

ထိုခံစားချက်ကြောင့် ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ အုလ်မန်၏စာကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပြန်ဖတ်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် တင်းပါသည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အားပေးပါသည်။ သို့သော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ သူ့စာကို အနှစ်မပါ အကာသက်သက် ရိုးသားမှုမရှိဟု ထင်မြင်လာပါတော့သည်။

အနုပညာအာရုံများလည်း လျော့ကျကုန်ပြီ။ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်မရတော့။ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်မှုကြောင့် နှစ်လလုံးလုံး ပန်းချီမဆွဲနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ နှစ်လကျော်တော့မှ စိတ်က အနည်ထိုင်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ထူးချွန်သောပါရမီရှင် မဟုတ်သလို သူလိုငါလို အညံ့စားထဲကလည်း မဟုတ်ကြောင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိလာသည်။

စိတ်ရှည်ရမည်၊ ဇွဲရှိရမည်၊ ကြိုးစားရမည် ဟူသော အသိတရားရလာသည်။ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်၊ ထူးချွန်သောပါရမီရှင် ဖြစ်လာအောင် စိတ်ရှည်ခြင်း၊ ဇွဲရှိခြင်း၊ ကြိုးစားခြင်းတရားများကို ခါးဝတ်ပုဆိုးလို မြဲမြံဆောင်ရမည်ဟု သဘောပေါက်လာသည်။

ထိုအခါကျတော့မှ လွင့်စဉ်ကွယ်ပျောက်သွားသော အနုပညာအာရုံများ ပြန်ရလာသည်။ ဖန်တီးတီထွင်မှုအာရုံများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတော့သည်။ နောက်တစ်လလောက်ကြာတော့ စင်ကာပူသို့ ကျွန်တော် ဆင်းသွားသည်။ ကွာလာလမ်ပူထက်ပိုကြီးသော မြို့ကြီးများသို့ မရောက်သည်မှာ တစ်နှစ်လောက်ကြာသွားပြီ။

စင်ကာပူသို့မြို့ကြီးမျိုးကို ပြန်ရောက်ရသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်မြူးမိပါသည်။ တစ်ဈေးဝင် တစ်ဈေးထွက်၊ လမ်းဘေးဈေးတန်းလျှောက်၊ စားသောက်ဆိုင်များမှာ ဝင်စား၊ ရုပ်ရှင်ကြည့် ပြဇာတ်ကြည့်၊ ကပွဲတွေသွားပြီး ကောင်မလေးတွေနှင့် တွဲက၊ ထင်တိုင်း ပျော်ပစ်လိုက်သည်။

အပြန်မှာ ရထားနှင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ရာဘာတော၊ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ရာဘာပင်။ မဆုံးနိုင်သည့် တစ်မျိုးတည်းသော

မြင်ကွင်းကြီးရှိရာသို့ ပြန်သွားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အလုပ်ချိန်က လည်း များလွန်းပါဘိ။ ပန်းချီကောင်းကောင်းဆွဲနိုင်အောင် အားလပ်ချိန်များများ စားစား မရ။

ဘူကစ်မိရာ ရာဘာခြံလုပ်ငန်းကို ကျောခိုင်းရလျှင် ကောင်းလေမည် လားဟု ကျွန်တော် စတင်တွေးတောမိတော့သည်။

မလေးရှားကိုရောက်ကတည်းက ကျွန်တော်စုထားသောငွေ ပေါင်လေးရာ လောက် ရှိပါသည်။ ထိုငွေသည် တစ်နှစ်လောက်ထိုင်စားနိုင်သောငွေ ဖြစ်ပါ သည်။ ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမလိုပါ။ တစ်နှစ်လုံးလုံး ပန်းချီထိုင်ဆွဲနေရုံသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ထိုအတွေးပေါက်နေခိုက် ကျွန်တော့်တွဲထဲမှ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်က ရုတ်တရက် သက်ပြင်းချရင်း ပြောပါသည်။

“ဟောင်ကောင်ကို ပြန်ချင်လိုက်တာနော် တကယ်ပါပဲ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ...” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“စင်ကာပူလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမြို့မျိုးကို ဘယ်နေရာ မှာမဆို ရှာလို့တွေ့နိုင်တယ်၊ ဟောင်ကောင်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ တကယ့် တရုတ်ပြည်ပဲ၊ မြို့လယ်ခေါင်ကနေ ဆယ့်လေးငါးမိနစ်လောက် လျှောက်ထွက် သွားရုံနဲ့ ဥရောပတိုက်သားဆိုလို့ တစ်ကောင်တစ်မြီးတောင် မမြင်ရတော့ဘူး၊ တကယ်ပါဗျာ... ယုံပါ သိပ်ကိုလှတဲ့မြို့...”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးပါတယ်”

ထိုသို့ ကျွန်တော်ပြန်ပြောရင်း ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အိမ်မှာ ခန့်ထား သည့်ဥယျာဉ်မှူးကို သတိပြန်ရမိသည်။ ဥယျာဉ်မှူးသည် ဥယျာဉ်ကောင်းကောင်း လုပ်တတ်သူတော့ မဟုတ်ပါ။ သူသည် တရုတ်သင်္ဘောသားဖြစ်သည်။ သူ့လက် မှာ ဆေးမင်ကြောင်တွေ ထိုးထားသည်။ ခပ်မှိန်မှိန် တရုတ်နဂါးရုပ်များလည်း ပါသည်။

ဟောင်ကောင်အကြောင်း သူပြောပြလေ့ရှိသည်။ ဘိန်းခန်းများအကြောင်း၊ တိုက်သင်္ဘောများအကြောင်း၊ ဗြောက်အိုးများအကြောင်း၊ ပုလဲ(မြစ်၏အမည်) အကြောင်း၊ တရုတ်အသုဘချရာတွင်တီးသည့် ဘင်တီးဝိုင်းများအကြောင်း၊ အသုဘမှာ အခကြေးငွေယူပြီး ငိုပေးသည့် ငိုချင်းသည်တွေအကြောင်း ပြောပြ တတ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ခဲ့သည်။

“တကယ်ပြောတာပါဗျာ၊ တုန်ကင်းကြီးတွေ ရွက်စုံဖွင့်ပြီး ဝင်လာပုံများ

မြင်စေချင်စမ်းလှတယ်၊ အင်မတန် ကြည့်လို့ကောင်းတာပေါ့၊ ကျုပ်ပြောတာ ယုံပါ၊ ခင်ဗျား ဟောင်ကောင်ကိုတော့ မြင်ဖူးအောင် သွားကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်” ဟု ဗိုလ်မှူးက စကားဆက်ပြန်သည်။

“အင်း... သွားဖြစ်အောင် သွားမယ်ဗျာ”

ကျွန်တော့်စိတ်ကို ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်က စကား ပြန်လိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ခွင့်နဲ့သွားမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး... အဲဒီမှာ သွားနေတော့မယ်”

ရာဘာခြံသို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရှေးစိုးလားအား ဖွင့်ပြောလိုက်ပါသည်။

သူ သဘောမတူပါ။ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်သင်ဘဝမှာပင် သူ လခ ကောင်းကောင်း ပေးထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဆီမှာ အချိန်ကြာကြာ အလုပ် လုပ်လိမ့်မည်ဟု သူမျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ် ချက်ကို ပျက်ပြားအောင် မလုပ်နိုင်တော့ကြောင်း သဘောပေါက်သည်တွင် သူ့ အနေဖြင့် မျက်နှာမပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းရလေတော့သည်။

“ကောင်းပြီလေ... တစ်နေ့မှာ မင်းနာမည်ကြီးပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းအပေါ်မှာ ကျုပ်ကောင်းခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာလေး သတိရရတော့မှာပေါ့” ဟု သူက တည်တည်ကြီးပြုံးပြီး ပြောသည်။

သူတည်သော ဝိစကီကို ကျွန်တော်သောက်ရင်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွား သည်။ သူလည်း သက်သောင့်သက်သာဖြင့် နေတတ်ထိုင်တတ် ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ... ဒီကိစ္စကြီး ဒီလိုဖြစ်လာရတဲ့အတွက် ခင်ဗျား ကိုယ်ခင်ဗျား ပြန်ပြီး အပြစ်တင်ပေတော့၊ ခင်ဗျားနဲ့သာ မတွေ့ရရင် ကျွန်တော် လည်း တစ်သက်မှာ ပန်းချီဆွဲဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က အားပါးတရရယ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“တိုင်းရင်းသူတွေနဲ့ သွေးမနှောရဘူးလို့ ခင်ဗျား ပိတ်ပင်ခဲ့တာလေ”

ရုတ်တရက်တော့ သူနားမလည်နိုင်သလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ဆက်စပ်မှု ကိုလည်း ကြိုးစားရှာဖွေနေပုံ ရပါသည်။

“အလကားပါကွာ... ဒီက ကောင်မလေးတွေနဲ့ မင်း တစ်ခါမှ ရှုပ်ဖူး တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းက အဲဒီလိုအစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်း... တကယ်ဆိုတော့...”

ကျွန်တော့်ဗိုလ်တဲရေ့မှ လျှောက်သွားလေ့ရှိသော မလေးလူမျိုး မိန်းမပျိုကလေးအကြောင်းကို ကျွန်တော်ပြောပြရန် ကြံရွယ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူက စကားဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်သောကြောင့် မပြောဖြစ်တော့ပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်... မင်းဟာ အဲဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေလုပ်တတ်တဲ့ အစားထဲက မဟုတ်ဘူး၊ မင်းစိတ်ဟာ အင်မတန်သန့်ရှင်းတယ်၊ ဧဝရက်တောင်ထိပ်ပန်းချီကားကို မင်းဆွဲလိုက်ကတည်းက ငါသိတယ်၊ ဒီလိုပန်းချီကားမျိုးကို စိတ်ဓာတ်အင်မတန်သန့်ရှင်းတဲ့လူမျိုးမှ ဆွဲနိုင်တာကွ”

ကျွန်တော့်စိတ်ရင်းအမှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် ပန်းချီကားပေါ်မှာ သူထားရှိသည့် မြတ်နိုးတွယ်တာမှုများ ပျက်ပြားသွားပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဖွင့်မပြောတော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒီပန်းချီကားကို သဘောကျတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“တကယ်အနုပညာမြောက်တဲ့ ပန်းချီကားကွ”

ကျွန်တော့်နေရာကို အစားထိုးရန် ဒေသခံတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။ သူ့နာမည်က ဟေးဝပ်ဘက်ဖြစ်သည်။ ဝိုးလားထံမှ လူတွေ့အစစ်ခံပြီး ကျွန်တော်နှင့် လာတွေ့သည်။

“ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဇာတ်ရှုပ်မယ့်ကိစ္စတော့ မပူနဲ့တော့ ကိုယ့်လူရေ... ကျုပ်က တရားသမားဗျ...” ဟု ဟေးဝပ်ဘက်က ပြောသည်။

သူပြောသည့်အတိုင်းလည်း မှန်ပါသည်။ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး တရားမှတ်လေ့ရှိသည်။ နှာခေါင်းကို လက်ချောင်းဖြင့်ဖိပြီး အသက်ပြင်းပြင်းရှူသည်။ အသက်ရှူခြင်းကို သူ့ရှေ့မှာချထားသည့် နှာရီနှင့် ချိန်ကိုက်ပြီး ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကို အလုပ်လွှဲရင်း၊ ရာဘာတောထဲက အကန့်တွေကို ပြရင်းဖြင့် ရက်သတ္တပတ်နှစ်ပတ်ခန့် ကျွန်တော် ဆက်နေရပါသေးသည်။

အားလုံးပြီးသောအခါ ဆွီတင်ဟန်သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဝိုးလားကိုယ်တိုင် မော်တော်ကားမောင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့သည်။

မလက္ကာ၊ စင်ကာပူ၊ မနီလာနှင့် ဟောင်ကောင်သို့ ခုတ်မောင်းပြေးဆွဲနေသော နိုက်ဂျာမင်စထရယ်သင်္ဘောဖြင့် ကျွန်တော် ထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၃)

(၁)

နမ်ကောက်ဟိုတယ်ကို ပထမဆုံးစတွေ့လျှင် တွေ့ချင်းတော့ ဘာစိတ်ကူးမှ ကျွန်တော်မရခဲ့ပါ။ နမ်ကောက်ဟိုတယ်သည် တစ်မျိုးတော့လည်း ထူးဆန်းနေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့မိပါသည်။

ဟောင်ကောင်သို့ ကျွန်တော်ရောက်နေသည်မှာ ရက်သတ္တပတ်ငါးပတ် ကြာမြင့်သွားပါပြီ။

အိမ်ခန်းငှားမည်ဟူသော ကြော်ငြာကလေးတစ်ခု သတင်းစာထဲမှာ တွေ့သောကြောင့် ဝမ်းချိုင်းခရိုင်အလွန်ရှိ အိမ်တစ်လုံးကို ကျွန်တော်သွားကြည့်သည်။ ကြော်ငြာသူမှာ မစွက်မာဖြစ်သည်။

သူ့အခန်းကို ဒုတိယထပ်မှာ တွေ့ရသည်။ အခန်းတံခါးကို သူဖွင့်လိုက်သဖြင့် အတွင်းမှ မြင်ကွင်းများကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် မည်သို့မှ အသုံးတည့်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်ပါသည်။ သေးငယ်သည့်စဉ်ခန်းကလေးထဲမှာ ကလေးငယ်တွေ၊ အဘိုးအဘွားတွေ၊ အဒေါ်သားချင်းတွေ တစ်ဒါဇင်လောက် ပြုတ်သိပ်ထိုး ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် မည်သည့်လွတ်လပ်ခွင့်မျိုးမှ မရနိုင်ပါ။

သို့သော်လည်း အခန်းကို တရုတ်မိသားစုတစ်စုက လက်ဦးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း မစွက်မာက ပြောပြသဖြင့် စိတ်သက်သာရာရမိပါသည်။ မစွက်မာက ကျွန်တော်လိုလူမျိုးကိုသာ ငှားရမည်ဟု စောစောကသိလျှင် အလွန်ကောင်းကြောင်း၊ အခန်းကိုမငှားဘဲ ချန်ထားနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်လို အင်္ဂလိပ်

လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် အတူနေခြင်းအားဖြင့် သူတို့လင်မယား၏ အင်္ဂလိပ်စကား အပြောအဆို တိုးတက်အောင် လေ့ကျင့်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ပြီးတော့ တပင်တပန်းလာရပြီး အခန်းမရသောကြောင့် လက်ဖက်ရည် ကလေးတစ်ခွက်တော့ သောက်သွားပါဦးဆိုကာ အတင်းတား အတင်းဧည့်ခံ နေသဖြင့် ကုလားထိုင်တောင့်တောင့်ကြီးပေါ်မှာ ဆက်ထိုင်နေရတော့သည်။

“ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပေါ့ဗျာ... ဝမ်ချိုင်းမှာတော့ တစ်ခန်း တလေ ရကောင်းပါရဲ့၊ ကျွန်တော် အိမ်မရှာရသေးတဲ့ ခရိုင်တွေထဲမှာ ဝမ်ချိုင်း လည်း ပါတယ်လေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

ကျွန်တော်ပြောသည်ကို ရယ်စရာမှတ်ပြီး မစွက်မာ၏ မျက်နှာ ပြုံးသွား ပါသည်။

“ဝမ်ချိုင်းကိုတော့ ရှင်သဘောကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ သဘောမကျမှာလဲဗျာ”

“အင်မတန်ဆုတယ်ရှင်၊ ဝမ်ချိုင်းမှာ ဥရောပတိုက်သားတွေ မနေဘူး၊ တရုတ်လူမျိုးတွေပဲ နေတယ်” ဟု မစွက်မာက ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော်လိုချင်တာကလည်း အဲဒါပါပဲ၊ အခု ကျွန်တော်နေနေတဲ့ နေရာမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေချည်းပဲ...”

ကျွန်တော်က ဆန်းဆက်ဘော်ဒါဆောင်အကြောင်း သူ့ကို ပြောပြသည်။ ဆန်းဆက်ဘော်ဒါဆောင်သည် တောင်ခါးပန်းအနိမ့်ဆုံးအရစ်တွင် ရှိသည်။ ဥရောပတိုက်သားများသည် လူသူလေးပါး အထင်ကြီးအောင် ထိုအရပ်တွင် နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကမူ အထင်ကြီးခံချင်သောကြောင့် နေခြင်းမဟုတ်။ ဈေးပေါပေါနှင့် အခန်းမျိုး အခြားအရပ်မှာ မရနိုင်သေးသောကြောင့် နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

မစွက်မာကို အခြားအိမ်တွေအကြောင်းလည်း ကျွန်တော် ပြောပြနေမိ သည်။ ထိုအိမ်များတွင် မနက်ဆယ့်တစ်နာရီက စပြီး ဖဲပိုင်းများ စတော့သည်။ တစ်နေ့ကုန် ကစားကြသည်။ ဖဲပိုင်းနားမှာလည်း စကားကြော့ရှည်တတ်သော မိန်းမတွေ ရှိနေတတ်သည်။ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် တော်တော်နှင့် ခွာသွားလို့ မရနိုင်တော့။ ကျွန်တော့်အခန်းကလေးသို့ရောက်အောင် မီးဖိုချောင်မှ တစ်ဆင့် ဖြတ်သွားရသည်။

ထိုအကြောင်းများပြောပြတော့ မစွက်မာအဖို့ ရယ်စရာ ဖြစ်နေပါတော့ သည်။

တကယ်ကတော့ ကျွန်တော် မရယ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်စိတ်တွေ အလွန် တရာချောက်ချားစ ပြုလာပါပြီ။ ဟောင်ကောင်သို့ ရောက်နေသည်မှာ တစ်လ တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် အခြေတကျ လုံးဝမဖြစ်သေး။ ဘာတစ်ခုမှ အနည်းမထိုင်သေး။ ဘာအလုပ်မှလည်း စတင်မလုပ်ကိုင်နိုင်သေး။

ဟောင်ကောင်ကိုရောက်စက လူဦးရေ မတော်မတရား များပြားနေသည် တို့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားခဲ့ရပါသည်။ အာရုံတွေ လည်း ရောထွေးကုန်သည်။ လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေကလည်း မြန် ဆန်လွန်းသောကြောင့် ဘာတစ်ခုမှ မှတ်တမ်းတင်မထားနိုင်ပါ။

“နေသားကျအောင် လုပ်ရဦးမှာပေါ့လေ... တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ကြာရင် တော့ ဟန်ကျသွားမှာပါပဲ” ဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ပြောခဲ့မိသည်။

သို့သော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ အသားကျမလာပါ။ တစ်ခုခုကို အာရုံစိုက် နိုင်ခွမ်းလည်း မရှိပါ။ လုပ်ငန်းစဉ်သည် အကြောင်းအရာလည်း ပေါ်မလာပါ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကိုးကုန်းကိုးကျင်း လျှောက်နေမိတော့သည်။ ထိုသို့လျှောက်လေ ပိုဆိုးလေဖြစ်လာသည်။ ပိုဆိုးမှန်းသိတော့မှပင် ကျွန်တော် လည်း သဘောပေါက် နားလည်စပြုလာတော့၏။

ကျွန်တော်လုပ်ငန်းသည် ကရုဏာစိတ်ထားကို အခြေခံရသောလုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ ကရုဏာစိတ်ပေါ်မှာ တည်မှီရသောလုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ပုံကြမ်းဆွဲမည့်၊ သို့တည်းမဟုတ် ပုံချောရေးဆွဲမည့်လူများ၏ အာရုံခံစားမှုကို သိနားလည်ရမည်။ သူတို့၏ဘဝကို သဘောပေါက် နားလည်ရမည်။ ကိုယ်တိုင် လည်း ခံစားတတ်ရမည်။

ယခုတော့ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ကျွန်တော်လျှောက်သွားနေ သည်။ သူတို့ဘဝကို ခံစားမကြည့်။ သာမန် ပွဲကြည့်ပရိသတ်လို ဖြစ်နေသည်။ တရုတ်လူမျိုးများနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် ဧရာမအုတ်တံတိုင်းကြီး ခြားနား ကာရံထားသလိုဖြစ်နေရာ မည်သည့်နည်းနှင့် ကျွန်တော် ပန်းချီရေးဆွဲနိုင်ပါ မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် ဆန်းဆက်ဘော်ဒါဆောင်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ အခန်း တစ်ခန်းရသည်။ ထိုအခန်းကလည်း ကျွန်တော်အလုပ်ဖြစ်နိုင်မည့်အခန်း မဟုတ် သောကြောင့် နောက်တစ်နေရာရှာရပြန်သည်။ ဓာတ်ရထားစီးပြီး တစ်ရပ်ကွက်ဝင် တစ်ရပ်ကွက်ထွက် ရှာသည်။ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ရှာသည်။ သည်လို ရှာပြန်တော့လည်း ဘယ်သွားသွား ဧရာမလူအုပ်ကြီးများ ဥဒဟိုသွားနေကြသည်

ကြားမှာသာ ညပ်နေတတ်သည်။ ခေါင်းပေါ်မောကြည့်လိုက်တိုင်း တို့လို့တွဲလောင်းလှန်းထားသည့် အဝတ်အစားမျိုးစုံကိုသာ နေရာတကာမှာ တွေ့နေရသည်။

ဟောင်ကောင်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူဦးရေ အထူထပ် အများပြားဆုံးသောမြို့ ဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစတုန်းက လူဦးရေငါးသိန်းလောက်သာ ရှိခဲ့သည်။ စစ်ကြီးပြီးသည့်အချိန်မှ စပြီး တစ်စတစ်စ များလာသည်။ တရုတ်ပြည်တွင် တော်လှန်ရေးကြီးပေါ်ပေါက်သည့်အချိန်မှ စ၍ တဟုန်ထိုးများပြားလာရာ ယခုဆိုလျှင် လူဦးရေ နှစ်သန်းခွဲကျော်သွားပြီ။ အချို့ကလည်း သုံးသန်းတောင်ရှိနေပြီဟု ပြောကြလေသည်။

လူဦးရေ အဆမတန်များပြားလာသောကြောင့် အလွန်ကျဉ်းသည့် အခန်းကလေးတစ်ခန်းထဲမှာပင် လူဆယ်ယောက် ဆယ့်ငါးယောက် ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ် နေကြရသည်။ ကျောခင်းဖို့ တစ်နေရာစာကလေးရလျှင်ပင် လုံလောက်ပါပြီဆိုသော သဘောဖြင့် နေထိုင်ကြရသည်။

အခန်းငှားခတွေ့ကလည်း ခေါင်ခိုက်လာသည်။ ဥပဒေတွေ့ကလည်း ဟန့်တားပိတ်ပင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။

သည်လိုအခြေအနေမျိုးတွင် အိမ်ခန်းကို ဘယ်လိုရှာရှာ တွေ့ဖို့မလွယ်။ ခြေတိုရုံသာ ရှိပေမည်။ ထို့ကြောင့် လက်လျှော့ရတော့မလို ဖြစ်နေခိုက် မစွက်မာ၏ ကြော်ငြာကို တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အရုပ်ကလေးများ ရေးခြယ်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကျွန်တော် ပြန်ချလိုက်သည်။

“အင်မတန်အရသာရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ပါပဲဗျာ... ခင်ဗျားကတော့ စေတနာကြီးပါပေတယ်” ဟုလည်း မစွက်မာကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒါလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒါလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်က ခပ်ညံ့ညံ့အစားထဲကပါ...” မစွက်မာက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြန်ပြောသည်။

“မညံ့ပါဘူးဗျာ... အင်မတန် အရသာထူးကဲတဲ့ လက်ဖက်ရည်ပါ” ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဝမ်ချိုင်းကို ရှင် တကယ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးနော်” မစွက်မာက တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာရင်း စိုးရိမ်ပူပန်သံမျိုးဖြင့် မေးသည်။

“သိပ်ကိုဆူညံတဲ့ ရုပ်ကွက်ပါ။ ညစ်လည်း အရမ်းညစ်ပတ်တယ်။ ဝမ်းချိုင်းကလူတွေဟာ သိပ်လည်းဆင်းရဲတယ်။ အဲဒီအရပ်မှာ နေမိရင်တော့ ကျွန်မတို့ တရုတ်လူမျိုးတွေကို ရှင် အထင်သေးသွားတော့မှာပါပဲ... ရှင် မသွားပါဘူးနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ... မသွားတော့ပါဘူး”

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်တော် အဖြေပေးခဲ့သော်လည်း သွားဖြစ်အောင် သွားရပါ တော့သည်။

ဝမ်းချိုင်း၏ ရုပ်ကွက်ဟောင်းကြီးတစ်ခုဘက်မှ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့ သည်။ လမ်းဘေးဈေးသည်တွေ၊ လမ်းသွားလမ်းလာတွေဖြင့် ပြည့်ညပ်နေသည်။ ခေါင်းပေါ်မော့ကြည့်လိုက်တိုင်းလည်း ဝါးလုံးလျှိုးပြီး လှန်းထားသည့် တရုတ်မ ဘောင်းဘီ တွေ၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေ တို့လိုတွဲလောင်းကို မျက်စိတဆုံး မြင်တွေ့နေရသည်။

စာတိုက်တစ်ခုကိုမြင်သဖြင့် အထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ စာတိုက်စာရေးသည် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အခန်းအကြောင်း ခုံစမ်းသောအခါ စာရေးက ခေါင်းရမ်းပြီး ပြန်ဖြေသည်။

“မရှိဘူး ဝမ်းနည်းပါတယ် မရောင်းဘူး...”

“ကျုပ် ဘာမှဝယ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငှားစရာ အိမ်ခန်းများ ဒီနားတစ် ဝိုက် ရှိမလားလို့ လိုက်ကြည့်တာပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ တံဆိပ်ခေါင်းပဲ ရောင်းပါတယ်”

သူ့စကားဆုံးတော့ အပြင်ထွက်ပြီး ဟင်နက်ဆီလမ်းမကြီးကို ကျွန်တော် ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဓာတ်ရထားတွေ ဥဒဟိုပြေးနေ သည်။ ကြီးမားသည့် ခေတ်မီရုပ်ရှင်ရုံကြီးနှစ်ရုံကို တွေ့ရသည်။ အမေရိကန် ဇာတ်ကားများ ပြနေသည်။ ကမ်းနားဘက်လျှောက်လာတော့ လွတ်ကောက် ဟိုတယ်ကို တွေ့သည်။ အလွန်ကြီးသည့် ဟိုတယ်ကြီးဖြစ်သည်။ တရုတ် မင်္ဂလာဆောင်များအတွက် အခန်းငှားသည်။ နာမည်ကြီးသည်။ ဈေးလည်း အလွန်ကြီးပါသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်တော် တတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ကမ်းနားတစ်လျှောက် အုတ်တာရိုးအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အင်္ကျီမဝတ်၊ ဖိနပ်မစီးသော ကူလီများက ဧရာမတုံကင်ကြီးများပေါ်မှ ကုန်များ ကို သယ်ချနေကြသည်။ ကုန်းဘောင်များအတိုင်း တက်သူတက်၊ ဆင်းသူဆင်း ဖြင့် ကုန်သွယ်နေကြသည်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တန်းကြီးကို ကြည့်ရသလို ရှိပါသည်။

ဘုံကင်းကြီးများမှာ သမ္မန်ကလေးတွေ တွဲချိတ်ထားသည်။ မလှမ်း မကမ်းမှ သဘောများဖြတ်မောင်းသွားတိုင်း လှိုင်းပုတ်ပြီး နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ယိမ်းထိုးနေကြသည်။

လမ်း၏တစ်ဖက်ခြမ်း အုတ်တာရိုးတစ်နေရာတွင် ရေထဲသို့ဆင်းသည့် အုတ်လှေကားရှိသည်။ ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော်လျှောက်သွားမိသည်။ လမ်းတွင် ကလေးတွေ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း ကစားနေကြသည်။

လှေကားထိပ်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ဘာလိုလိုနှင့် တစ်လ ကုန်သွားပြီ။ တစ်လလုံးလုံး ကုန်သွားပြီ။ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်နိုင်သေး။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော်ထိန်းပြီး မလုပ်မဖြစ် ဇွတ်ကို လုပ်ရတော့မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးကြည့်နေမိသည်။

သို့သော်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အတင်းအကျပ်စေခိုင်း ခဲ့ဖူးပါသည်။ အလုပ်မဖြစ်ပါ။ ပန်းချီရေးဆွဲသည့်အလုပ်ကို ဇွတ်အဓမ္မ စေခိုင်း၍ မရပါ။ နာရီစက်သံကို မကြားဟု မိမိကိုယ် မိမိ လှည့်စားသလို ဖြစ်ပါသည်။ ငါ့နားကမကြားဟု စိတ်ကိုတင်းလေလေ နာရီစက်သံက ပိုမိုကျယ်လောင်လေ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း စိတ်တန်ခိုးသည် မိမိ၏ရန်သူ ပြန်ဖြစ်နေ တတ်ပါကလားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။ စိတ်တန်ခိုးကို အသုံးချပြီး ပန်းချီရေးဆွဲ၍ ရစကောင်းသည် မဟုတ်ပါ။

မှန်ပါသည်။ စိတ်ကို လျှော့ထားရမည်။ စိတ်ကို လျှော့ထားမှ၊ ကိုယ် လိုချင်တာကို အတင်းအကျပ်မဆုပ်ကိုင်မှ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဇွတ်အဓမ္မ မလုပ်ကိုင်မှ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာများ အလိုလို ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

နေ့ရှိန်ကြောင့် ပူနွေးနေသော ကျောက်တုံးများကို ကျွန်တော် မှီထိုင်နေ မိပါသည်။ လန်ချားတစ်စီးက ဖြတ်သွားသည်။ ကူလီတို့၏ ခြေသံပြင်းပြင်းများက လမ်းပေါ်မှာ မြည်ဟည်းနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်တန်းများကြားမှ နီယွန်မီးချောင်း ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ကို လှမ်းမြင်မိသည်။ အပြာရောင်မီးချောင်းများသည် မှိတ်ချည် လင်းချည်ပြု နေသည်။ တရုတ်စာလုံးများ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးစာနှစ်လုံးကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။ ထိုစာလုံးနှစ်လုံးကား “ဟိုတယ်” ဟူသော အနက်ရလေသည်။

ကျွန်တော် တတ်နိုင်သည်ထက် ပိုဈေးကြီးမည့် ဟိုတယ်ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကမ်းနားပေါ်မှာ အကွက်အကွင်းက

ကောင်းကောင်း အလွန်သားနားသည့်ဟိုတယ်လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သိပ်ကို သားနားသည်ဆိုကတည်းက အဆင်ပြေဖို့အကြောင်း တယ်မရှိလှ။ သို့သော် လည်း ကြိုးစားကြည့်ခြင်းသည် ဘယ်လောက်မှ ဒုက္ခမများပါ။

ထိုင်ရာမှထပြီး အုတ်တာရိုးကို ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ အပြာရောင် နီယွန်မီးဆိုင်းဘုတ်အောက် ဝင်ပေါက်မှ ဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သံသယ ဝပျောက်မသွားသေးပါ။ ခန်းမကြီးက အထင်ကြီးလောက်အောင် သားနားခန့် ထည်နေသည်။ စားပွဲနောက်ရှိ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် စာရေးဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ ခေတ်ဟောင်းပုံစံအတိုင်း ကြိုးနှင့်ဆွဲသည့် ဓာတ်လှေကား ကို တွေ့ရသည်။ လှေကားများ၏အခြေတွင် တောင်ထန်းပင်ကလေးများကို အိုးထဲ ထည့်စိုက်ထားသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဘလွမ်းစ်ဘာရီအရပ်ရှိ မိသားစုပိုင် ဟိုတယ်ဟောင်းများကို အမှတ်ရမိသည်။ ယခု ဟိုတယ်က ဝမ်ချိုင်းခရိုင်၏ ကမ်းနားပေါ်မှာ တည်ရှိနေသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း အလွန်ဈေးကြီးသည့် ဟိုတယ် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

စားပွဲနားသို့ ကပ်သွားပြီး စာရေးကို ကျွန်တော် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အခန်းခက တစ်လကို ဘယ်လောက်ပေးရပါသလဲ”

“တစ်လတောင်လား”

ပေသီးတွက်နေသည့် စာရေး၏လက်ချောင်းကလေးများ လှုပ်ရှားမှုရပ် သွားသည်။ လယ်ဂျာစာအုပ်ထဲမှ ငွေစာရင်းများကို သူတွက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ခေါင်းကို ပြောင်အောင် ရိတ်ထားသည်။ ငွေသွားတွေလည်း အများကြီး ရှိသည်။

သူဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများက သူ့ရုပ်ရည်ကို ပိုပြီး ရှေးကျသွား ခေပါသည်။

“တစ်လတောင်မှလား” သူက ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခင်ဗျားတို့မှာ တစ်လလုံးပေါက်ငှားတဲ့ ခနစ် မရှိဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေချင်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“အင်း... အနည်းဆုံး တစ်လဆိုပါတော့”

ကျွန်တော့်ကို သူက အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပေသီးများကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်တွက်နေသည်။ ပေသီးကလေးများသည် သူ့ လက်ချောင်းအောက်တွင် အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက် ဖြစ်နေကြသည်။

“ဒေါ်လာနှစ်ရာခုနစ်ဆယ် ကျပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု နောက်ဆုံးတွင် သူက ဈေးပြောသည်။

“တစ်လကိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... တစ်လကိုပါ”

ဟောင်ကောင် တစ်ဒေါ်လာလျှင် တသျှိုလင်နှင့် သုံးပဲနီတန်ဖိုးရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဆယ့်ခုနစ်ပေါင်နီးပါးကျသည်။ ဆန်းဆက်ဘော်ဒါဆောင်မှာ ထက်တော့ နည်းနည်းပိုများသည်။ သို့သော်လည်း အစားအသောက်ချွေတာ လိုက်လျှင် ကျွန်တော် တတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

အခန်းကိုကြည့်ချင်သည်ဟု ကျွန်တော်က ပြောသောအခါ အခန်းစောင့် တစ်ယောက်ကို တယ်လီဖုန်းနှင့် သူက လှမ်းခေါ်နေသည်။

ဓာတ်လှေကားအတွင်းသို့ ကျွန်တော်ဝင်ခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားမောင်း သမားက မှန်ဘက်ခြမ်းကို မှီပြီး တရုတ်သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်နေသည်။ ကျွန်တော်ဝင်သွားတော့ သတင်းစာကိုခေါက်ပြီး ဓာတ်လှေကားတံခါးကို ပိတ် လိုက်သည်။ အထပ်တစ်ထပ်၏ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်သို့ရောက်တိုင်း ဓာတ် လှေကားက အသံမြည်သွားလေ့ရှိသည်။

အပေါ်ဆုံးထပ်ရောက်တော့ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့သည်။ စားပွဲတစ်လုံးတွင် အခန်းစောင့်ကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူ့စားပွဲ ပေါ်မှ ရေဒီယိုသေးသေးကလေးက တရုတ်သီချင်းသံများ ထွက်နေသည်။ အခန်းစောင့်ကလေးက လန်းဆန်းနေသည့် သူ့မျက်နှာကလေးကို မော့ပြီး ပြုံးပြ သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ အဖြူရောင်ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ခြေထောက် ပွသော ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည်။ စကြိုအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ဦးဆောင် ခေါ်သွားပြီး အစွန်ဆုံးအခန်းကို သော့ဖွင့်လိုက်သည်။

“အင်မတန်သားနားလှပတဲ့ အခန်းပါ ဆရာ” ဟု သူက ပြုံးပြုံးကြီး ပြောသည်။

အခန်းက လုံးဝ မလှမပပါ။ သို့သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့ရှိ သည်။ ကြီးမားကျယ်လွင့်သော ခုတင်တစ်လုံး။ ဈေးပေါပေါ အညံ့စားအလှပြင် မှန်တင်ခုံတစ်ခုနှင့် အဝတ်ဗီရိုတစ်လုံးရှိသည်။ ကြမ်းပေါ်မှာ ကြွေထွေးခံတစ်ခု လည်း ချထားသည်။ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ရေခွေးကြမ်းအိုးထည့်သည့် ခြင်း တစ်လုံးရှိသည်။

တရုတ်ဟိုတယ်များသည် ရေခွေးကြမ်းကို လိုသလောက် အခမဲ့ပေးကြောင်း

ကျွန်တော်ကြားဖူးခဲ့သည်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာသည်။ ရေခွေးကြမ်းသောက်ပြီး ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေနိုင်ပါသည်။ ဒါတစ်ခုတည်းကပင် ငွေကုန်ကြေးကျ အများကြီးသက်သာဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်သွားပြီ။

“နောက်ပြီးတော့ ရှုမျှော်ခင်းကလည်း သိပ်ကို သာယာပါတယ် ဆရာ” အခန်းစောင့်ကလေးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လသာဆောင်မှ တံခါးများကို လိုက်ဖွင့်နေသည်။ လသာဆောင်ကို အမိုးမိုးထားသည်မှာ မှန်သော်လည်း အလင်းရောင်ကောင်းကောင်းရနေသည်။ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲဖို့ အလွန်သင့်လျော်သည့်စတူဒီယို ဖြစ်နိုင်သည်။

ရှုမျှော်ခင်းကတော့ တကယ်ပင် အံ့ဩလောက်အောင် လှပပါပေသည်။ လသာဆောင်က အဆောက်အအုံ၏ထောင့်တွင် ဖြစ်သောကြောင့် မြင်ကွင်းကျယ်ကြီးကို တမျှော်တခေါ် မြင်တွေ့နေရသည်။

တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် ဝမ်ချိုင်းခရိုင်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ အဆောက်အအုံများကို အပေါ်မှစီးပြီး မြင်နေရသည်။ ထို့နောက်မှာ မိုးထိတိုက်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင်မြင့်တက်နေသည့် ဟောင်ကောင်။ ပြီးတော့ လူကုံထံများနေထိုင်ရာ တောင်ထွတ်။

သူတို့မျက်နှာမူရာတွင် ဆိပ်ကမ်း။ အရွယ်မျိုးစုံ၊ ပုံစံမျိုးစုံ၊ သင်္ဘောပေါင်းစုံတို့ကို မြင်ရသည်။ ဆိုက်ကပ်ထားတာတွေလည်း ရှိသည်။ ခုတ်မောင်းသွားလာနေတာတွေလည်း ရှိသည်။ ကုန်တင်သင်္ဘောများ၊ ခရီးသည်တင်သင်္ဘောများ၊ စစ်သင်္ဘောများ၊ ကူးတို့သင်္ဘောများ၊ တုံကင်းကြီးများ၊ သမ္ဗန်ငယ်များ ရေတွက်ဆုံးနိုင်အံ့ မထင်။

ဆိပ်ကမ်း၏တစ်ဖက်ခြမ်းတွင်မူ ကျွန်းဆွယ်ဟိုတယ်ကို ကျွန်တော်တို့နှင့် ကပ်လျက် တွေ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက်များကိုပင် ရေတွက်နိုင်သည်။ ယင်းဟိုတယ်ရှိသည့် နေရာကား ကိုလုန်းရပ်ကွက်၏ ကမ်းနားပိုင်း။ သူတို့နောက်မှာ တောင်ကတုံးအစီအရိရှိသည်။ တရုတ်ပြည်မကြီးထဲအရောက် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ပြန့်ပြောသွားသော တောင်တန်းများ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီအခန်းဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူးကွာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် တောင်းကောက်တိုင်းလို့ ခေါ်ပါတယ် ဆရာ” အခန်းစောင့်ကလေးက စောစောကနှင့် မတူသော အပြုံးမျိုးကို ပြုံးပြီး ပြောပါသည်။

“မှားနေတဲ့ ကျွန်တော့်အင်္ဂလိပ်စကားတွေကို ဆရာ ပြင်ပေးပါနော်”

“ပြင်ပေးစရာမရှိပါဘူး အတောင်း”

“ဆရာက သိပ်သဘောကောင်းတာပဲခင်ဗျာ”

ပြီးတော့ အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထားဦးမှာလား ဆရာ”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မထားပါဘူးကွာ”

‘ဒီမှာ’ ဟူသော စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဟောင်ကောင်မှာဟု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါသည်။

တုန်တုန်ချည်ချည် ဓာတ်လှေကားကြီးဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းခဲ့ပါသည်။ အခန်း လက်လွတ်မသွားရအောင် စရန်ငွေကို စာရေး လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။ ငွေလက်ခံဖြတ်ပိုင်းပေါ်တွင် သူက တရုတ်ဘာသာ ဖြင့် ရေးနေသည်။ အခန်းမကြီး၏တစ်ဖက်ခြမ်းရှိ ဆင်နားရွက်တံခါးပေါက် ထဲမှ တေးဂီတသံများ လွင့်ထွက်လာသည်။ ထိုဘက်သို့ ကျွန်တော်က မေးငေါ့ ပြီး စာရေးအား မေးကြည့်သည်။

“ဟိုဘက်အခန်းထဲက ဘာလဲ”

“ဘားခန်းပါခင်ဗျာ”

“ကောင်းသဗျာ... ဘီယာကလေးတော့ သောက်လိုက်ဦးမှပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီး ခန်းမကြီးကိုဖြတ်ကာ လျှောက်သွားမိပါသည်။ အနား ရောက်တော့ ဆင်နားရွက်တံခါး ဖြုန်းခနဲပွင့်သွားပြီး ဘုရင့်ရေတပ်မတော်မှ ရဲဘော်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ခပ်သေးသေး ခပ်ညက်ညက်ပင်။ နေလောင်ထားသဖြင့် အသားက ညိုနေသည်။ “အိပ်ချ် အမ်အက်စ် ပါလာစ်” ဟူသော ရွှေစာလုံးများပါသည့် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထား သည်။

ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူက ရုတ်တရက် အလေးပြုလိုက်သည်။

“ကောင်းပါလေ့ ရဲဘော်ရာ... ဒီနေရာမှာ တွေ့ရမယ်လို့ မျှော်လင့် ထားတဲ့ နောက်ဆုံးဟာနဲ့မှ လာတွေ့နေရတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ရယ်မောပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

ဟိုတယ်စာရေးက ကြည့်သလို သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်း သဖွယ် ကြည့်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ဒီနေရာမှာ များများစားစားတွေ့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နမ်ကောက် ဟိုတယ်လို နေရာမျိုးမှာ တွေ့ရဖို့ မလွယ်ပါဘူး”

“မတွေ့နိုင်ဘူးလား... ရဲဘော်ဆိုလိုတာက ဒီနေရာမှာ တရုတ်လူမျိုး တွေ မရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“အမျိုးသမီးတွေပဲ ရှိတယ်၊ အမျိုးသမီးမှန်သမျှ အကုန်လုံး တရုတ်မ တွေ့ချည်းပဲ” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် တံခါးက ပွင့်သွားပြန်သည်။ တရုတ်မ ကလေးတစ်ယောက် လျှပ်တီးလျှပ်ပြာနှင့် ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ရေတပ် ရဲဘော်ကို ရယ်ရင်း လှမ်းစကားပြောသည်။

“ဟေး... ရှင် ကျွန်မကို ပစ်ထားခဲ့တယ်ပေါ့လေ”

ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ ကော်လာအမြင့်၊ အောက်ခြေက ဘေးနှစ်ဖက်ကွဲ တရုတ်ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားသည်။ အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။

“နောက်ပြီးတော့ သူတို့ကို ကောင်းကောင်းဆက်ဆံရင် သူတို့ကလည်း အင်မတန်ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ပါတယ်ဗျာ”

ရေတပ်ရဲဘော်က ကျွန်တော်ကို ချေချောင်ပင် ပြန်ပြောပြနေသည်။

“အား... နယ်လီ... ကိုယ်ပြောတာမမှန်ဘူးလားဟေ့...” ဟုလည်း တရုတ်မကလေးကို လှည့်မေးသည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့... ကျွန်မတို့က အင်မတန် သဘောကောင်းတာ”

အမျိုးသမီးက ရွှင်ရွှင်ကလေးပြောပြီး ရေတပ်ရဲဘော်၏လက်ကို ဆွဲကိုင် လိုက်သည်။

“ကဲ... လာပါ... ရှင် သိပ်စကားများတာပဲ လူတောင် မွန်းချင်သလိုလို ဖြစ်လာပြီ...”

“ကိုယ့်ဆရာကြီး... ဒီနေရာထက် ပိုကောင်းတဲ့နေရာတော့ တခြား ဘယ်မှာမှ မရှိဘူးဗျာနော်”

ရေတပ်ရဲဘော်က ကျွန်တော်ကိုလှည့်ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ရဲဘော်က အနည်းငယ်ယိုင်နေသည်။ တရုတ်မကလေးက ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ပေါ်မှာ သူ့ကိုယ်လုံး ကလေး ဟန်ချက်ညီအောင်ထိန်းပြီး လျှောက်သွားသည်။

ခန်းမကြီးကိုဖြတ်ပြီး လျှောက်သွားသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်းပြုံးမိသည်။ ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် အလကား ငတုံးဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်တွေးနေမိသည်။ အခန်းရနိုင် မရနိုင် မေးစဉ်

ဟိုတယ်စာရေး၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်သွားသည့် အမူအရာကို မြင်ရကတည်းက ကျွန်တော် မှန်းဆနိုင်ခဲ့ဖို့ ကောင်းပါသည်။

တစ်လလုံးအတွက် အခန်းတစ်ခန်း။ အခန်းတွေကို နာရီပိုင်းကလေး အတွက်သာ သူငှားရမ်းလေ့ရှိဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်ပြန် လှည့်ပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ဘားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။

နေ့အရောင်ရနေသော ခန်းမကြီးထဲနှင့်စာလျှင် ဘားခန်းထဲမှာက အနည်းငယ်ပိုမှောင်သည်။ ပြတင်းပေါက်များကို ခန်းဆီးများချပိတ်ထားပြီး ညကလပ်များကဲ့သို့ လျှပ်စစ်မီးလုံးများကို ထွန်းထားသည်။ မျက်စိကျင့်သားရသွားအောင် ကျွန်တော် ခဏရပ်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ မြင်ကွင်းများ ရှင်းလာသည်။ အရက်ကောင်တာသည် အခန်းထောင့်မှာ ရှိနေသည်။ ကြီးမားသောဓာတ်စက်ကြီးတစ်လုံးမှ ‘အထီးကျန်ခုနစ်ရက်’ သီချင်းသံ ထွက်ပေါ်နေသည်။ တရုတ်စားပွဲထိုးများက ဘီယာခွက်များကို ဗန်းနှင့်သယ်ပြီး စားပွဲများကြားမှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ စားပွဲများမှာ သင်္ဘောသားများ ထိုင်နေကြသည်။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးများ။

ရေတပ်ရဲဘော် ပြောသွားသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သည်နေရာလောက ပိုကောင်းသည့်နေရာကို ကျွန်တော် ရှာတွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် စောင့်မျှော်တမ်းတနေသောနေရာသည် သည်နေရာ ဖြစ်ပါသည်။ သည်နေရာမှာ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်း စနိုင်ပါလိမ့်မည်။

လွတ်နေသည့် စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဘီယာတစ်လုံး မှာလိုက်သည်။

(၂)

“တကယ်ပါ... ကျွန်မက သင်္ဘောသားတွေကြားထဲမှာ သိပ်ပြီး ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလှတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက သိပ်ပိန်တယ်လေ၊ အရိုးပေါ် အရေတင်မဟုတ်လား” ဝွမ်နီလီးက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနေသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ သိပ်ကိုချောတာပါပဲ ဝွမ်နီ”

“မချောပါဘူး... ကျွန်မက သိပ်ပိန်လွန်းတယ်၊ ပြီးတော့ ညို့ယူဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိဘူး၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိဖို့ သိပ်အရေးကြီးတာ”

ဝွမ်နီလီးသည် ဆွယ်တာဆက်ထိုးနေသည်။ ဓာတ်စက်က ‘ကကြီးတစ်မျိုး ကနေသူကို တခြားကကြီးတစ်မျိုး ကနေသူက စကားပြောခွင့်မရှိ’ ဟူသော သီချင်းသံ ပေါ်နေသည်။ ထိုသီချင်းကို ဆက်တိုက်သုံးကြိမ် ဖွင့်ပြီးခဲ့ပြီ။

'အထီးကျန်ခုနစ်ရက်' သီချင်းပြီးလျှင် ဒုတိယ လူကြိုက်အများဆုံးသီချင်း ဖြစ်သည်။

လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ပြီး ဆေးတံဖွာနေသည်။ သူ့အသက်အရွယ်နှင့်သူ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ခံစားနေသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေသည်။

အခန်းထဲမှာ မီးခိုးတွေများလွန်းသည်။ စားပွဲတွေကလည်း ဘီယာနံ့များ ဟောင်နေသည်။ အချိန်က အများကြီးစောနေသေးသည်။ ဟိုစားပွဲ သည် စားပွဲများတွင် ထိုင်နေကြသည့် သင်္ဘောသားများမှာ တစ်ဒါဇင်လောက်ထက် ပိုမများသေးပါ။ အမေရိကန်သုံးယောက်က လွဲပြီး အားလုံး အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ချည်း ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်သုံးယောက်သည် စခန်းချ အမေရိကန်ရေတပ် သင်္ဘောမှဖြစ်ပြီး ပုံမှန်ဧည့်သည်များဖြစ်သည်ဟု ဝှမ်းနီလီးက ရှင်းပြသည်။ လောလောဆယ်တွင်မူ ဆိပ်ကမ်းမှာ အလည်အပတ်ဝင်ကပ်သည့် အမေရိကန် သင်္ဘော လုံးဝ မရှိသေးချေ။

အမျိုးသမီးဦးရေက သင်္ဘောသားဦးရေထက် အများကြီးပိုများနေသည်။ စားပွဲတစ်လုံးမှာ အမျိုးသမီးငါးယောက် ပျင်းရိငြိုးငွေ့စွာ စုထိုင်နေကြသည်။ ဝှမ်းနီလီးသည် သူ့ဘေးလွယ်အိတ်ရှိ သိုးမွေးလုံးမှ သိုးမွေးများကို ဆွဲဆန့်ယူနေသည်။ ကျွန်တော်ထိုင်နေကျ စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး ခဏအကြာမှာ ပင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဝှမ်းနီ လာထိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် စကားပြောပြီးပြီ။ သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ပိန်သည်။ မျက်နှာက ဖြူပပ်ဖြူရော်။ မျက်လုံးအစုံကမူ အလွန်တရာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပါပေသည်။ အခြားမိန်းကလေးအများစုဝတ်သော ဘေးကွဲတရုတ်ဂါဝန်ကို မဝတ်ဘဲ အနောက်တိုင်းဂါဝန်ကို သူဝတ်ထားသည်။ သူ့လည်ပင်းမှာ ရွှေကြိုးနှင့် လက်ဝါး တပ်တိုင်ကလေးကို ဆွဲထားသည်။ ဝှမ်းနီသည် ကက်သလစ်ဘာသာဝင် ဖြစ်ပြီး တရုတ်ပြည်တွင်းရှိ သာသနာပြုကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားခဲ့ဖူးသည်။

ယခုတော့ ဝမ်းချိုင်းမှာပင် သူ့အမေ၊ သူ့ညီမတို့နှင့် အတူနေသည်။ အမေနှင့် ညီမကို သူကပင် ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရသည်။ ညီမလေးသည် လူတကာလေးစားရသူဖြစ်ပြီး လင်ကောင်းသားကောင်းရရမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ထားသည်။ ညီမလေး လင်ကောင်းသားကောင်း ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း

နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာ သူလုပ်နေရသည့် အလုပ်ကို လုံးဝစွန့်လွှတ်နိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ မရှိတာပေါ်မှာ တည်တံ့ပဲ”

ဂွမ်နီက ဒဿနဆန်ဆန် ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“တချို့ကောင်မတွေဟာ အချောကြီး အလှကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မထက်ပိုပြီး ပိုက်ဆံရအောင် ရှာနိုင်ကြတယ်၊ ဥပမာပြရရင် ဟောဟို တိုင်ဖူးဆိုတဲ့ကောင်မကို ကြည့်...”

တစ်ဖက်ခြမ်းမှ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်ကို သူက မေးငေါ့ပြသည်။

“သူဟာ မချောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအတော်ရှိတယ်၊ အင်း... နောက်ပြီးတော့ ပိန်ပိန်ကပ်ကပ်ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“မင်းဟာ ဒါလောက်မဆိုးပါဘူး ဂွမ်နီရယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသိမ့်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့... ဟောဒီမှာ ကြည့်...”

ဂွမ်နီက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့ညီမလေးအတွက် ထိုးပေးနေသော ဆွယ်တာကို လက်စတန်းလန်းဖြင့် ချထားလိုက်ပြီး လက်မောင်းမှ အင်္ကျီစကို မပြလိုက်သည်။ သူ့လက်မောင်းကလေးများ အလွန်ပိန်ပါသည်။ အဖုအဖောင်းလည်း မရှိ။

“ကျွန်မလက်မောင်းပိန်ပိန်ကလေးတွေကို သူများ မမြင်ရအောင် ဖုံးထားနိုင်တဲ့ အဝတ်မျိုးကိုပဲ အမြဲတမ်း ကျွန်မ ဝတ်နေရတယ်၊ အရမ်းပူအိုက်တဲ့ နွေရာသီဆိုရင် သိပ်အနေရခက်တာပဲ”

“တချို့ယောက်ျားတွေကိုတော့ မင်း ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိပါလိမ့်မယ် ဂွမ်နီ” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... တစ်ခါတလေတော့လည်း ကြုံတတ်ပါတယ်၊ ချုပ်လို့ ခေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတယ်၊ သူက အမေရိကန်လေ၊ သူ့သင်္ဘောက ဟောင်ကောင်မှာ ငါးရက်ကြာ နားသွားတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မ သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ ကျားပရတ်ဆီသွေး တည်ထားတဲ့ ဘုရားကိုလည်း သူ့ကို ကျွန်မ လိုက်ပို့တယ်၊ တောင်ပေါ်ကိုလည်း ခေါ်သွားတယ်၊ သူဟာ သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်မဆီကို သူ့ရေးလိုက်တဲ့စာ ကြုံတော့မှ ရှင်ကို ပြရဦးမယ်”

ဝှမ်းနီက ဘီယာပုလင်းကို ယူပြီး ကျွန်တော့်ဖန်ခွက်ထဲသို့ အကုန်ဖြည့် ထည့်လိုက်သည်။

“နောက်ထပ် ဘီယာတစ်လုံး ယူဦးမလား။”

“ယူသေးတာပေါ့... မင်းရော နည်းနည်းပါးပါး မသောက်တော့ဘူးလား။”

“မသောက်တော့ဘူး... တရုတ်မတွေဟာ အရက်ကို များများစားစား သောက်လေ့ မရှိဘူးလေ။ သိတယ်မဟုတ်လား။”

ဝှမ်းနီက စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဘီယာတစ်လုံး ထပ်မှာပေးသည်။

“ချပ်ရေးလိုက်တဲ့စာကို အခုပဲ ပြေးယူလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ခွင့်ကို ကျွန်မ ပြချင်တယ်။”

“ဒုက္ခများမနေဘူးလား ဝှမ်းနီရယ်။”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မအိမ်က အနီးကလေးရယ် အဲဒီစာကလည်း သိပ်စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်လေ။ ရှင်ဖတ်ရရင် သဘောကျမှာ။”

ထိုးလက်စ ဆွယ်တာကို ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့ပြီး သူ ထွက်သွားသည်။

ဓာတ်စက်မှ သီချင်းဆုံးသွားသည်။ ဝှမ်းနီ ညွှန်ပြခဲ့သည့်တိုင်ဖူးက ထိုင်ရာမှ ထပြီး သူ့အတွဲ သင်္ဘောသားထံမှာ ပိုက်ဆံအကြွတောင်းနေသည်။

စိတ်မရှည်နိုင်သလိုလည်း လက်ချောင်းများကို ကွေးချည်ဆန့်ချည် လုပ်နေသည်။ တိုင်ဖူးသည် မျောက်ကလေးတစ်ကောင်လို အရပ်ဆိုးလှပါသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အလွန်လှသည်။ ခြေထောက်များ အလွန်လှသည်။ သူဝတ်ထားသည့်ဂါဝန်ဘေးကွဲက သူများတကာတွေထက် ပိုပြီး အများကြီးခွဲထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖြူဖွေးသည့်ပေါင်တံကို ရှည်လျားစွာ မြင်တွေ့နေရသည်။

သင်္ဘောသားက သူ့ကို ပိုက်ဆံအကြွ ပေးလိုက်သည်။ သင်္ဘောသား၏ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းမှာ ဆောင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဓာတ်စက်ရှိရာသို့ သွားပြီး အကြွကိုထည့်ကာ နှစ်သက်ရာသီချင်း ဖွင့်ရန် ခလုတ်နှိပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေသည်။

ခြေနှစ်ချောင်းကို အနည်းငယ်ကားထားသည်။ တင်းပါးပေါ်မှာ ထက်ထောက်ထားသည်။ သူ့လက်သည်းကလေးတွေက ကြက်သွေးရောင်။

သည်အနေအထားကလေးကို ကြည့်စမ်းပါ။ တရုတ်မကလေးသည် အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောသားတစ်ယောက်၏ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ ခါးကလေး ထောက်လို့။ ပြီးတော့ ဓာတ်စက်ကို ခပ်ငေးငေးကလေး ကြည့်လို့။ သည်ပုံ ကလေးကို ကြည့်စမ်းပါ။ သည်မျက်နှာကလေးကို ကြည့်စမ်းပါ။ သည်အနေ အထားထက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အခြားအနေအထားကို တွေ့နိုင် တော့မည် မထင်။

သူရပ်နေသည့်အနားရှိ စားပွဲမှ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က တိုင်ဖူး၏ ပေါင်တံဖြူဖြူကလေးကို သတိပြုမိသွားသည်။ တိုင်ဖူး၏အတွဲကို မျက်လုံး တစ်ဖက်မှိတ်ပြကာ ဘီယာခွက်ထဲသို့ လက်ညှိုးနှစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး တိုင်ဖူး၏ပေါင်တံဖြူဖြူကလေးကို ဘီယာနှင့် ဆွတ်လိုက် သည်။ တိုင်ဖူးက ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ငါ့ကို ဘာကောင်မ အောက်မေ့လို့လဲ၊ လမ်းပေါ်ကအစားထဲက မှတ်လို့လား...”

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ဓာတ်စက်က သီချင်းသံပေါ်လာပြီး တစ်ခန်း လုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ တိုင်ဖူး၏ညစ်တီးညစ်ပတ် ဆဲရေးတိုင်းထွာသံများ သည်လည်း ဓာတ်စက်ကြားမှာ နှစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

တိုင်ဖူးသည် ထိုသင်္ဘောသားကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ရန်တွေ့နေသေး သည်။ ပြီးတော့မှ စောစောက သူ့အတွဲရှိရာသို့ ပြန်လာပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ရှင်လူတွေက ကျွန်မ စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်ကြတယ်၊ ကျွန်မမှာ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို ဘယ်အစားထဲကလို့ သူတို့ ထင်သလဲ” ဟုလည်း သူ့လူကို ပြောနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရေခဲစိမ်ဘီယာကို သောက်ရင်း ဆေးလိပ်ဖွာနေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝှမ်းနီလီး ပြန်ရောက်လာသည်။ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ စာအိတ် တစ်လုံးထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးသည်။ စာအိတ်ကလည်း စုတ်ပြီ ကြေမွနေပြီ။

“ရှေ့... ဖတ်ကြည့်... သိပ်ကောင်းတဲ့စာ... အဲဒီလူကလည်း သိပ် သဘောကောင်းတယ်လေ...”

စာအိတ်ပေါ်တွင်...

သို့

မစ္စဂွမ်နီလီ:

နမ်ကောက်ဟိုတယ် (ဘားဇန်း)

ဝမ်ချိုင်း၊ ဟောင်ကောင်

ဟု ရေးထားသည်။ စာတိုက်အမှတ်အသားကို ကြည့်တော့ အချိန် တစ်နှစ်ကျော် နေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အိတ်ထဲမှ စာရွက်သည်လည်း ခေါက်ရိုးများ ပြတ်မတတ် ကြနေပြီ။

စာကို ကျွန်တော် စဖတ်တော့ ဂွမ်နီက အလွန်တရာစိတ်ချမ်းသာသည့် အမူအရာဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ချစ်သောဂွမ်နီ

အံ့ဩလွန်းလို့* အသက်တော့ ထွက်မသွားလိုက်ပါနဲ့နော်။ ဒီအချိန် လောက်ဆိုရင် စာတစ်စောင်တော့ မင်းရနေဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အချိန်သိပ်နောက်မကျသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကတိ အတိုင်း ဒီစာကို ရေးလိုက်ပါတယ်။

မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့အတွက် ကိုယ်ဟာ အင်မတန်ကံကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်တိုင်းပြည် မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ရည်းစားဆီက စာတစ်စောင်ရပြီးတဲ့နောက်မှာ ဒီအသိ ဝင်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ ကိုယ် အင်မတန်ကံကောင်း တယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ကိုယ့်ရည်းစားရဲ့စာကို ဖတ်ရတော့ ကိုယ် တော်တော်စိတ်ညစ်သွားတယ်။

သူကတော့ အလကားကောင်မပါပဲ ဂွမ်နီရယ်။ မင်းကို သူ တွေ့စေချင်စမ်းလှတယ်။ တရုတ်မကလေးတွေဟာ လူရိုင်းခေတ်တုန်း ကလို သစ်ရွက်တွေနဲ့ အရှက်လုံအောင် ပုံးတုန်းပဲလို့ သူထင်နေပုံ ရတယ်။ မင်းလို တရုတ်မလေးတစ်ယောက်ကို သူတွေ့ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များအံ့ဩလိုက်မယ် မသိဘူး။

ဟောင်ကောင်ကို ကိုယ်တို့သင်္ဘောခွာတော့ ကိုယ် မျက်နှာ မဖော်ဝံ့ဘူး။ (ရယ်စရာပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်) ကိုယ်ငိုတာကို တခြားလူတွေမြင်မှာနိုးလို့ ခေါင်းငုံ့ထားရတာပါ။ အရှေ့ဖျားတိုင်းပြည်က ဆိပ်ကမ်းတွေအားလုံးမှာ ကိုယ်တို့သင်္ဘောကပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ ကိုယ် လက်နဲ့တောင် မတို့တော့ဘူး။ ဒါ မှန်ကြောင်း ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ပြီး ပြောပါတယ်။

သတင်းကောင်းပြောရဦးမယ် ဝှမ်းနီ။ နောက်လဆိုရင် ကိုယ်တို့ တိုင်းပြည်ကို ပြန်တော့မယ်။ အပြန်မှာ ဟောင်ကောင်ကို တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်ချင်ပါသေးတယ်။

ဒါပါပဲ ဝှမ်းနီ။ မင်းဟာ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်ပြောပါရစေ။

ချပ်။

ဝှမ်းနီသည် ဆွယ်တာထိုးရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... အင်မတန်ကောင်းတဲ့ စာတစ်စောင်လို့ မထင်ဘူးလားဟင်” ဟုလည်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။

“အင်မတန်ရှောင်းပါတယ် ဝှမ်းနီ၊ မင်းကလည်း သူ့အလိုတွေအများကြီး လိုက်လိုက်တယ် ထင်တယ်”

“တခြားကောင်မတွေလည်း စာတွေ အများကြီး ရတတ်ကြတယ်၊ ကျွန်မရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း စူဖီဆိုရင် ငါ့စောင်တောင် ရတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းကလည်း တစ်စောင်ထပ်ရသေးတယ်၊ အဲဒီစာကလည်း အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ဂျိုးဆိုတဲ့သူက ရေးလိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ စူဖီက သူ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဂျိုးဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ သင်္ဘောသားတွေက အများကြီး မဟုတ်လား”

ဖြန်းခနဲ စကားစဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် အာရုံမစိုက်တော့သောကြောင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ဝင်ပေါက်တံခါးဆီသို့ မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ တံခါးက ရုတ်တရက်ပွင့်သွားသည်။ ရေတပ် တပ်ထိန်းလေးယောက် ဝင်လာသည်။ ဝင်လာပုံကလည်း ဇော်ကားမော်ကားပုံမျိုး။ အမေရိကန်နှစ်ယောက်။ အင်္ဂလိပ်နှစ်ယောက်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဝှမ်းနီ... ဝင်ဖမ်းတာလား” ဟု ကျွန်တော်က စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

ဝှမ်းနီက တပ်ထိန်းများဆီသို့ တစ်ချက်သာ လှမ်းကြည့်သည်။

“အိုး... တပ်ထိန်းတွေပါ” ထိုမျှပြောပြီး သူ့ဆွယ်တာကို ဆက်ထိုးနေသည်။

“ဘာတွေ...”

“လူကောင်းတွေပါ။ ဒီမှာ ရန်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလားဆိုတာ လာကြည့်တာပါ”

တပ်ထိန်းများကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ ဘုရင့်ရေတပ်မတော်မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး။ အမေရိကန်ရေတပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖက်ထားသော အမေရိကန် စခန်းချ စစ်သင်္ဘောမှ ရဲဘော်က သူတို့ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကိုလည်း ဆွဲယူသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးကိုပါ ဖက်ထားရသောကြောင့် လက်နှင့် မမီ။ ထို့ကြောင့် ခြေထောက်တစ်ဖက်နှင့် လှမ်းဆွဲယူသည်။

အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကြီးက ဝင်ထိုင်သည်။ အရာရှိလုပ်သူကမူ ထိုင်နှင့် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ရင်း သူ့ကုလားထိုင် သူ့ဆွဲထိုင်သည်။

အင်္ဂလိပ်အရာရှိနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးက အခြားစားပွဲလွတ်တစ်ခုမှာ နေရာယူသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက သူ့အရာရှိအတွက် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဆွဲပေးသည်။ အရာရှိထိုင်တော့မှ သူ့အတွက် ကုလားထိုင်ဆွဲထိုင်သည်။ ခေါင်းမှ ဦးထုပ်များကို ချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်တင်ထားလိုက်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါများထုတ်ပြီး မျက်နှာကို သုတ်နေသေးသည်။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲများတွင် ထိုင်နေကြသော သင်္ဘောသားများက သူတို့ကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေကြသည်။

ဘားကောင်တာနောက်မှ မန်နေဂျာက ကပျာကယာထွက်လာကာ အင်္ဂလိပ်အရာရှိနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးဆီ ကပ်သွားပြီး အရက်သုံးဆောင်ပါရန် လောကွတ်လုပ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ခေါင်းခါပြကြသည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်စားပွဲဆီသို့ ပြေးသည်။ လောကွတ်လုပ်ပြန်သည်။ အမေရိကန်နှစ်ယောက်ကလည်း ခေါင်းခါပြကြသည်။

“ဟေ့... မန်နေဂျာကြီး လာစမ်းပါဦး”

တစ်ဖက်လှည့်ထွက်သွားနေသည့် မန်နေဂျာ၏ အင်္ကျီစကို အမေရိကန် တပ်ကြပ်ကြီးက လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ဒီဟိုတယ်နာမည်ရေးထားတဲ့ တူတွေ ရှိသေးသလား၊ ဟိုတလောက စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားပေးလိုက်တဲ့ တူမျိုးလေ... ရှိ မရှိ သွားကြည့်စမ်းပါဦး၊ အမှတ်တရပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းထားချင်လို့”

အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကြီး၏ စကားဆုံးတော့ မန်နေဂျာက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ တူများကိုယူပြီး ပြန်လာပေးသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ဒါမျိုးကိုပြောတာ” ဟု အမေရိကန် တပ်ကြပ်ကြီးက ပြန်ပြောသည်။

ဂွမ်နီက ဆွယ်တာထိုးနေရင်း ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ပန်းချီဆရာဆိုတာမျိုးကို အရင်တုန်းက တစ်ခါမှ ကျွန်မ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အကြောင်း ရုပ်ရှင်တစ်ကား ရောက်စီရုံမှာ တစ်ခါကြည့်ဖူးတယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီပန်းချီဆရာလည်း ဘားခန်းထဲ မှာ ပန်းချီဆွဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရပ်ကလေးက သိပ်ပုတာပဲ”

“တူးလောက်လို့ထရက် ထင်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“သူ့နာမည်တော့ ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဇာတ်လိုက် မင်းသားဟာ ဒူးခေါင်းနဲ့ လမ်းလျှောက်တယ်လို့ သတင်းစာထဲမှာ ရေးထားတာ တော့ မှတ်မိတယ်၊ ဖိနပ်ကို ခြေထောက်မှာ မစီးဘဲ ဒူးခေါင်းမှာ စီးတယ်တဲ့၊ သိပ်တော်တာပဲနော်”

“အဲဒီရုပ်ရှင်ကိုတော့ မကြည့်ဖူးဘူး၊ သူ့ပန်းချီကားတွေကိုတော့ မြင်ဖူး တယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ရှင့်ပန်းချီတွေက ပိုကောင်းပါတယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်ချင်လိုက်တာ ဂွမ်နီရယ်”

ကျွန်တော်က ရယ်ချလိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်မသာ ပန်းချီဆရာဆိုရင်လေ တောင်တွေကို ပန်းချီဆွဲမှာပဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ တောင်တွေကို ပန်းချီဆွဲတာလဲဟင် ဘားခန်းထဲမှာမှ ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲချင်ရတာလဲ”

“ကိုယ်က လူတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့ကွယ်၊ အလှတရားဟာ လူတွေမှာ ပိုရှိတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီဟိုတယ်မှာ ရှင်လာနေတာဟာလည်း သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ နော်၊ အရင်တုန်းက ဘယ်သူမှ ဒီမှာ လာမနေဖူးဘူး၊ တခြားကောင်မတွေနဲ့ ရှင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူတို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားမှာ”

သည့်နောက်မှာတော့ မိန်းကလေးတွေတပြုံကြီး ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ လာထိုင်ကြသည်။ တိုင်ဖူး၊ အဲလစ်အသေးလေး၊ ဗုဒ္ဓဟူး လူးလူးတို့လည်း ပါသည်။

အဲလစ်သည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အလွန်ညက်ပြီး ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ဝလုံးနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အဲလစ်ကလေးဟု အမည်ပေးထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အသံမြည်သည့် နားကွင်းကလေးများကို နားမှာ ပန်ထားသည်။ ကိုယ်လုံးကလေးကို လှုပ်ယမ်းပြီး တခစ်ခစ်လည်း ရယ်တတ်သည်။

ဗုဒ္ဓဟူး လူးလူးကတော့ စကားနည်းသည်။ အများတကာ၏ လှုပ်ရှားမှုများကိုသာ ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေတတ်သည်။ သူ့စကားပြောလျှင်လည်း အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြောတတ်သည်။ သူ့မျက်နှာကလေးက ဝိုင်းစက်ချောမွတ်နေသည်။

တိုင်ဖူးကတော့ စကားကို မြင်းအီးပေါက်သလို တရစပ် ဗလုံးဗထွေးပြောလေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း မနေ့ညက အတွေ့အကြုံကို ပြန်ပြောပြနေသည်။ ဘားခန်းထဲသို့ မဝင်ချင်သော ရွာတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်လောက် လိုချင်ကြောင်း ပြောနေသည်ဟု စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က သူ့ကို လာပြောကြောင်း၊ သူထွက်လိုက်သွားသောအခါ လမ်းဘေးရှိ လန်ချားတစ်စီးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေကြောင်း၊ ထိုသူသည် ကုန်တင်သင်္ဘောတစ်စီးမှ ကပ္ပတိန်ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်ဖူး အလွန်အထင်ကြီးသွားကြောင်း လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြောပြနေသည်။

သူတို့ပြောဆိုနေကြသည့် သူတို့၏အတွေ့အကြုံများကို စိတ်ဝင်တစား ကျွန်တော် ထိုင်နားထောင်နေမိသည်။

ခဏကြာတော့ သင်္ဘောသားတွေတပြုကြီး ရောက်လာကြသည်။ ဆယ့်လေးငါးယောက်တော့ ရှိပေမည်။ မိန်းကလေးအားလုံး တိတ်သွားကြသည်။ ဝင်လာသည့် သင်္ဘောသားများက အလျဉ်းသင့်ရာစားပွဲများမှာ ဝင်ထိုင်ကြပြီး ဘီယာများ မှာကြသည်။ အမျိုးသမီးများကို စိတ်မဝင်စားလေဟန် တစ်ချက်လောက်သာ လှမ်းကြည့်သည်။

ခဏကြာတော့ ဝှမ်နီလီးမှ တစ်ပါး ကျွန်တော့်စားပွဲမှာထိုင်နေကြသည့် မိန်းကလေးများအားလုံး ထသွားကြကာ သင်္ဘောသားများထံ ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။ ခဏထိုင်ပါရစေဟု ပြောပြီး သင်္ဘောသားများ၏စီးကရက်ကို မီးညှိပေးခြင်း၊ ဘီယာငှဲပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ သည်တော့မှပင် စောစောက အနေရအထိုင်ရခက်နေကြသည့် သင်္ဘောသားများလည်း ပြုံးရွှင်လာကြကာ နေတတ်ထိုင်တတ် ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

“ဝှမ်နီ မင်းကို ကိုယ်က ဆွဲထားသလို ဖြစ်နေပြီ” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။

“အို မဟုတ်ပါဘူး...”

ဂွမ်နီက ခပ်မြန်မြန်ဖြေရင်း ထိုးလက်စ ဆွယ်တာကိုသာ ငဲ့ကြည့်ပြီး ဆက်ထိုးနေသည်။

“မင်း ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါးရအောင် မရှာတော့ဘူးလားကွယ်”

နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာရှိနေကြသည့် မိန်းကလေးများအားလုံး စွဲမက်စရာ ကောင်းကြသည်မှာ မှန်သော်လည်း မည်သည့်မိန်းကလေးနှင့်မှ ကျွန်တော် ဆက်ဆံမည်မဟုတ်ကြောင်း ဂွမ်နီလီးကို ကျွန်တော်ပြောပြထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သည်ဟိုတယ်မှာ သူတို့နှင့်အတူတူ ကျွန်တော် နေနေသည်။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော် အဆက်အဆံလုပ်မိပါက သူတို့ကြားတွင် မည်သို့ဆက်နေရမည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်မ အလုပ်သွားလုပ်ပါတော့မယ်၊ ရှင့်ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ ရိုင်းစိုင်းရာများ ကျနေမလားလို့”

နောက်ဆုံးကျမှ ဂွမ်နီက ပြောသည်။ ကျွန်တော့်အကြံပေးချက်ကို လက်ခံလိုက်သဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံလည်း ပေါ်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ကျွန်မ ကံကောင်းမယ်တော့ မထင်မိဘူး”

မည်သို့ဆိုစေ နောက်နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ဂွမ်နီသည် အလွန်ထွားကျိုင်းသော ကိုးရိုးကားရားသင်္ဘောသားကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ စားပွဲတစ်လုံးမှ ထလိုက်ကြကြောင်း ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။ ဂွမ်နီက သင်္ဘောသားကို တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပိန်သော်လည်း အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့ပါသည်။ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေလည်း ဆောင်ထားသည်။ ဘုရင်ခံ၏အိမ်တော်သို့ ညစာစားပွဲတက်ရန် ရောက်ရှိလာသော ဂုဏ်သရေရှိအမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို ဣန္ဒြေဆောင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သင်္ဘောသားက သူ့နောက်မှ တရွတ်တိုက်ပါသွားသလို ရှိချေသည်။

ဓာတ်စက်မှ ‘အထီးကျန်ခုနစ်ရက်’ သီချင်းသံ ပေါ်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ရပ်သွားသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ထသွားပြီး ပိုက်ဆံအကြွေထည့်ကာ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ‘အထီးကျန်ခုနစ်ရက်’ သီချင်းပင် ပြန်ထွက်လာသည်။

စားပွဲထိုးကို ကျွန်တော် မျက်ရိပ်လှမ်းပြလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဖန်ခွက်ကို လက်နှင့် ကိုင်ပြလိုက်သည်။ သူထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့ ဘိယာတစ်လုံး ယူလာပေးသည်။

(၃)

စောစောပိုင်းက ရက်များတုန်းက ဘားခန်းထဲမှာ ဟုတ်တိပတ်တိ ကျွန်တော် အလုပ်မလုပ်နိုင်ခဲ့။ ပုံကြမ်းဆွဲဖို့ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော်ပတ်လည်သို့ အမျိုးသမီးတွေ ပိုင်းအုံလာတတ်ကြ သည်။ သူတို့ပိုင်းအုံနေကြသောကြောင့် အသက်ရှူရပင် ခပ်ကျပ်ကျပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူတို့ပုံကြမ်းကလေးများကို ကျွန်တော်က တစ်မဟုတ်ချင်း ဆွဲပြလိုက် သည်။ သူတို့အတွဲတစ်ချို့၏ ပုံတူကိုပါ ဆွဲပြလိုက်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူတို့ အများကြီးပျော်ကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့အဖို့ ရိုးသွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့်လည်း ရင်းနှီး ခင်မင်လာကြပြီ။ တစ်ခါတရံ သူတို့ပုံတူကို ကျွန်တော် ရေးဆွဲနေမှန်း သိသော် လည်း သူတို့ အရေးမစိုက်တော့။ အားလုံး နေတတ်ထိုင်တတ် ဖြစ်သွားကြ လေပြီ။

ကျွန်တော်လည်း နေ့ခင်းဆယ့်တစ်နာရီ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်တွင် ဘားခန်းထဲသို့ ဆင်းသွားလေ့ရှိသည်။ အမျိုးသမီးများလည်း ထိုအချိန်မျိုးမှာ ပင် စတင်ရောက်ရှိလာတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ရောက်တတ် ရာရာ စကားပိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ သင်္ဘောသားများရောက်လာပြီး သူတို့ အလုပ် ကောင်းကောင်းဖြစ်သည့်အချိန်အထိ စကားထိုင်ပြောကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထမင်းကိုလည်း ဘားခန်းထဲမှာပင် ကျွန်တော် စားလေ့စားထရှိပါသည်။ အသားတစ်ခုခုနှင့်သော် လည်းကောင်း၊ ပုစွန်နှင့်သော် လည်းကောင်း ထမင်း ကြော်တစ်ပွဲ ကျွန်တော်မှာသည်။ တစ်ဒေါ်လာလောက်ပဲကျသည်။ ဒါလောက် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တစ်ဝမ်း ပူလုံပြီ။ ထမင်းကြော်နှင့်အတူတူ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်လည်းပါသည်။ တရုတ်ဟိုတယ်များတွင် လက်ဖက်ရည်ကို အခမဲ့ပေး သည်။

နမ်ကောက်ဟိုတယ်သည် ဆောင်ကြာမြိုင်ကား မဟုတ်ပါ။ ဟောင် ကောင်တွင် ဆောင်ကြာမြိုင်ထားခြင်းကို ဥပဒေက ခွင့်မပြုပါ။ ဟိုတယ်၏ အဓိကဝင်ငွေနှင့် အမြတ်အစွန်းသည် အခန်းငှားခဖြစ်သည်။ တစ်ခါတရံတွင် အခန်းတစ်ခန်းတည်းကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း အကြိမ်ကြိမ် ငှားရတတ် သည်။ တစ်နေ့ကုန်နေမည် မဟုတ်ဘဲ အချိန်တိုအတွက် ငှားလျှင်လည်း တစ်နေ့ တွက်ပင် ပေးရသည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းတစ်ခန်းကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း အကြိမ်ကြိမ်ငှားရလျှင် တွက်ခြေအများကြီး ကိုက်သွားသည်။

အမျိုးသမီးများသည် ပြင်ပမှာ နေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ဖောက်
သည်များနှင့် ဆက်ဆံလျှင် သူတို့ဈေးကို သူတို့ သတ်မှတ်နိုင်သည်။ နှစ်ဖက်
သဘောတူပြီဆိုလျှင် အခန်းငှားသည်။ ဟိုတယ်အခန်းငှားခရအောင် ထိုနည်း
ဖြင့် သူတို့က ဖန်တီးပေးကြသည်။

ဘားခန်းသည် သူတို့စခန်းချရာနေရာ ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော်
သားကောင်ကို အမိဖမ်းရာ၊ ဖောက်သည်ရှာရာ နေရာဖြစ်သည်။ ဘားခန်းထဲမှာ
ဖောက်သည်တွေ့ပြီဆိုလျှင် အခြားအရပ်ဒေသသို့ ခေါ်မသွားရ ဆိုသော စည်း
ကမ်းချက်တော့ ရှိပါသည်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ထိုစည်းကမ်းကို မလွဲမသွေ ချိုးဖောက်ရသည်
များ ရှိတတ်သည်။ နမ့်ကောက်၏အခန်းခက ဈေးကြီးသည်။ တစ်ညအတွက်
ဆယ်ဒေါ်လာယူသည်။ အချိန်တိုအတွက် လျှော့ပေးခြင်းမရှိ။ သင်္ဘောသားမှာ
ငွေနည်းနေပြီဆိုလျှင် အခြားဟိုတယ်မှ အခန်းတစ်ခန်းမှာ သွားတွေ့ရန် အမျိုး
သမီးက အကြံပေးတတ်သည်။ ဘားခန်းထဲမှနေပြီး နှစ်ယောက်အတူတူ တွဲ
ထွက်သွားလို့တော့ မဖြစ်။ သင်္ဘောသားက ဘားခန်းထဲမှ အရင်ထွက်သွားရ
မည်။ အမျိုးသမီးက ခဏကြာမှ မယောင်မလည် ထွက်လိုက်သွားရမည်။
သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်တစ်နေရာမှာတွေ့ပြီး ဈေးနည်းသည့်ဟိုတယ်သို့ ခရီး
ဆက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်နေရာတွင်လည်း မန်နေဂျာလစ်ချိန်ကို ကြည့်ရသည်။ မန်နေဂျာ
မယုံသင်္ဘောဖြစ်မည်ကို မခံနိုင်။ တစ်ခါတရံတော့လည်း မန်နေဂျာက ဖမ်းမိ
တတ်သည်။ ပထမအကြိမ်ဖမ်းမိလျှင် ထိုအမျိုးသမီးသည် နမ့်ကောက်ဟိုတယ်
သို့ တစ်ပတ်လာခွင့်မရှိ။ ဒုတိယအကြိမ်ဖမ်းမိလျှင် လာခွင့်ကို နှစ်ပတ်ပိတ်ပင်
သည်။ တတိယအကြိမ်ဆိုလျှင်ကား ရာသက်ပန် လာခွင့်မရှိတော့။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီတုန်းက ဟောင်ကောင်တွင် တရားဝင်
ဆောင်ကြားမြိုင်တွေ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ရဲအဖွဲ့ကစစ်ဆေးပြီး လိုင်စင်ထုတ်ပေးသည်။
ရဲအဖွဲ့၏ ကွပ်ကဲထိန်းသိမ်းမှုအောက်မှာ ရှိသည်။ ဆရာဝန်နှင့် စစ်ဆေးပြီး
ရောဂါကင်းရှင်းကြောင်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးသည်။ ထိုလက်မှတ် မရှိလျှင်
အလုပ်လုပ်ခွင့် မရှိ။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အင်္ဂလန်ပါလီမန်မှာ အမျိုးသမီးအမတ်တစ်ဦးက
ဆူပူကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ သည်လိုကိစ္စမျိုး ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးအတွင်း၌ ရှိ
နေသည်ဆိုခြင်းမှာ ရှက်ဖွယ်ကောင်းကြောင်း၊ လူသားတို့၏ အကျင့်စာဂကို

ဈာန်ဆီး နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် တရားဝင်ဆောင်ကြား ခြင်္သေ့များ ဖျက်သိမ်းလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး အမျိုးသမီးအားလုံးသည် လန်ဒန်မြို့ကြီးမှာကဲ့သို့ပင် လမ်းများပေါ်သို့ ရောက်ကုန်ကြတော့သည်။ လမ်းပေါ်မှာတွေ့သော ဖောက်သည် များနှင့်အတူ လမ်းကြိုလမ်းကြားသို့ ရောက်ကုန်ကြတော့သည်။ လူနေအိမ်များ ခါနောက်ဖေးခန်းများထဲသို့ ရောက်ကုန်ကြတော့သည်။

ယခုလည်း လိုင်စင်များ ထုတ်ပေးခြင်း မရှိပါ။ သို့ကလို လိုင်စင် ထုတ်မပေးသဖြင့် ဟောင်ကောင်တွင် ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်း ပပျောက်သွားဟန် ဆောင်နေကြသည်။ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း မဖြစ်တော့ဟု သဘောထား လိုက်နိုင်ကြသည်။

သည်လိုဖြင့်ပင် နမ်ကောက်ဟိုတယ်မျိုးတွေ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥပဒေကို လက်တလုံးခြား လှည့်ကြသည်။ ရဲအဖွဲ့ကလည်း မသိချင် မမြင်ချင် သောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးတွေက သဘောသားတွေကို ရှာကြ ခါးဝေ သဘောသားတွေက အမျိုးသမီးများကို ရှာကြပါစေ။ သူတို့အတွက် နမ်ကောက်ဟိုတယ်မျိုးတွေက အပုံအပင်။

နမ်ကောက်ဟိုတယ်သည် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့တော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့ဟိုတယ် မှာ စတည်းချသည့် အမျိုးသမီးတိုင်းကို တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ဝမ်းချိုင်း အမျိုးသမီးဆေးကုခန်းတွင် သွားရောက်စစ်ဆေးခံစေသည်။ ရောဂါကင်းရှင်း ကြောင်း ဆေးထောက်ခံစာပါမှ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ သို့သော်လည်း လုံးဝ ရောဂါကင်းရှင်းသည်ဟုကား ကျွန်တော် မထင်မှတ်မိပါ။

နမ်ကောက်မှာရှိနေကြသည့် အမျိုးသမီးများသည် စည်းကမ်းကောင်း ကလေးတွေတော့ ထားတတ်ကြသည်။ သူတို့ဖောက်သည်များ၏ အငြိုးအငြင်ကို မခံ။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပဲ တွဲစေချင်ကြသည်။ သဘောသား တစ်ယောက်သည် တစ်နေ့လာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၊ နောက်တစ်နေ့လာ တခြားတစ်ယောက် လဲတွဲသည်ကို သူတို့ မုန်းတီးစက်ဆုပ်ကြသည်။ ထိုလူမျိုး ကို 'လိပ်ပြာ' ဟု သူတို့က ခေါ်ကြသည်။

သူတို့အားလုံးလိုလို စေတနာလည်း ကောင်းကြသည်။ အချင်းချင်း တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်လည်း သစ္စာရှိကြသည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါးလည်း နေကြသည်။ လူ့ဘောင်တွင် သူတို့ဘဝ အောက်တန်းကျသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ဂုဏ်သရေရှိရှိအသိုင်းအဝိုင်း၏ ကြည့်ထားခြင်း ခံရသည်မှာလည်း မှန်ပါသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ တန်ဖိုးထားကြသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာဆည့်ကြသည်။ သဘာဝသားတစ်ယောက်ယောက်က သူတို့ကို မလေးမစား ဆက်ဆံမိသည်ဆိုလျှင်...

“ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်အစားထဲက အောက်မေ့လို့လဲ၊ လမ်းပေါ်က ပြည့်တန်ဆာလို မှတ်လို့လား” ဟူသော စကားလုံးမျိုးဖြင့် ချက်ချင်း တုံ့ပြန်တတ်သည်။ လမ်းပေါ်က အမျိုးသမီးများထက် သူတို့က အဆင့်အတန်းမြင့်ကြောင်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်မှတ်ထားကြသည်။

နမ်ကောက်မှာရှိနေသည့် အမျိုးသမီးများအနက် နှစ်အုပ်စု ကွဲနေသည်ကတော့ မှန်သည်။ ကန်တုန်ကလာသည့် အုပ်စုနှင့် ရှန်ဟဲမှလာသည့် အုပ်စုဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးဦးရေလည်း အညီအမျှလောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်အုပ်စုလောက်သာ အပြန်အလှန် မနာလိုခြင်း၊ စကားများရန်ဖြစ်ခြင်းများ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။

ဘာသာစကားချင်းလည်း မတူ။ ထို့ကြောင့် နမ်ကောက်တွင် အများသုံး ဘာသာစကားမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဖြစ်နေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုနှစ်အုပ်စု၏ နေ့စဉ်ဆက်ဆံမှုက အားလုံးလိုလို အဆင်ပြေနေသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ဂွမ်နီနှင့် တိုင်ဖူးအပြင် ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးသော အမျိုးသမီးများ ရှိပါသေးသည်။ သူတို့ကား ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူး၊ မင်နီဟိုနှင့် ဂျင်နီချန်းတို့ ဖြစ်သည်။

ဂျင်နီချန်းသည် အလွန်မျက်နှာချိုသည်။ အသားအရောင်ကလည်း မြေဖြူလို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည်။ နက်မှောင်သောဆံပင်တွေကလည်း သန်စွမ်းလှသည်။ အမြဲတမ်းလိုလို အနက်ရောင်စကတ်နှင့် ခြေအိတ်အနက်ကို ဝတ်တတ်သည်။ ထိုအဝတ်အစားမျိုးကို သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဝတ်ပါသည်။ လမ်းမှာ တွေ့လိုတော့ သူ့ကို ဒီအစားထဲကဟု မည်သူမှ မပြောနိုင်ပါ။ တကယ်ဆိုလျှင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်ပါ။ နမ်ကောက်မှာရှိနေကြသည့် မည်သည့် အမျိုးသမီးမဆို အပြင်ပန်းကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့်တော့ သူတို့၏အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကို အကဲဖမ်း၍ မရနိုင်ပါ။

ဂျင်နီချန်းသည် သူတို့အားလုံးထဲတွင် အရှက်အကြောက်အကြီးဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။ စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် အမူအကျင့်ကလည်း အလွန်သိမ်မွေ့လှသည်။

မင်နီဟိုကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အပွေ့အဖက် အပွတ်အသပ် အင်မတန်ကြိုက်သည်။ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ ဘားခန်းထဲသို့ သူမို့ ဝင်လာပြီဆိုလျှင် သူဝင်လာရာအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ မည်သည့်

ယောက်ျားကိုမဆို ပွေ့ဖက်သွားသည်ချည်း ဖြစ်၏။ အပွေ့အဖက်များ ခံနေရလျှင် ဖောက်သည်တစ်ယောက်ယောက်က အပေါ်ထပ်တက်ကြစို့ဆိုတောင် သူတယ်မလှုပ်ချင်။

သူပွေ့ဖက်စရာ သင်္ဘောသားများမရှိတော့လျှင် သူတို့အမျိုးသမီးအချင်းချင်း တစ်ယောက်ယောက်နှင့်တော့ သွားဖက်ထားတတ်သည်။ တစ်ချိန်ကလည်း ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လာဖက်ထားဖူးသည်။ သူ့ပါးနှင့် ကျွန်တော့်ပခုံးစွန်းကို ပွတ်သပ်နေရင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုလည်း မော့ကြည့်နေသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော သူ့အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ကို အများကြီးထိန်းသိမ်းခဲ့ရပါသည်။

သူ့ကိုလည်း လူကြိုက်များပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဦးနှောက်ကောင်းလှသည်ဟု မဆိုနိုင်။ တစ်ခါတုန်းက သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နှင့် အချိန်တိုလိုက်သွားပြီး ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖက်ရင်း သူထိုင်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် သူ့ပါးစပ်ကို လက်နှင့်ပိတ်ပြီး ရုတ်တရက် အော်လိုက်ပါတော့သည်။

“အိုး... ငါ နည်းနည်းမှ သောက်သုံးမကျပါလား။”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဟိုသင်္ဘောသားဆီက ပိုက်ဆံတောင်းလိုက်ဖို့ ကျွန်မ မေ့သွားတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် အားပါးတရ ရယ်မိသည်။ သည်လို ချစ်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးများနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ သို့သော်လည်း မင်နီဟိုးက ထိုအဖြစ်ကြောင့် အရှက်ကြီး ရှက်သွားသည်။ တခြားလူတွေကို ပြန်မပြောပါနှင့်ဟုလည်း ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်နေသည်။ အများတကာက သူ့ကို ဟားတော့မည်ဟု ဆိုသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးသည် နမ်ကောက်မှာရှိသော အမျိုးသမီးများအနက် တရုတ်အစစ်မဟုတ်သည့် တစ်ဦးတည်းသောအမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ အဖေက ဂျပန်၊ အမေက ရုန်ဟဲမှ ပြည့်တန်ဆာ။ အမေကို အလွန်ချစ်သည်။ အမေက ရုန်ဟဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ တရုတ်ဘဏ်တိုက်မှတစ်ဆင့် အမေ့ထံသို့ သူ ငွေမှန်မှန်ပို့နေသည်။

ဟောင်ကောင်မှာပဲ ဆက်နေရမလား။ အမေနှင့် ဥမကွဲသိုက်မပျက်နေရအောင် ရုန်ဟဲပြန်သွားပြီး ကွန်မြူနစ်အစိုးရကပေးမည့် အလုပ်တစ်ခုခုကိုပဲ လုပ်နေရမလားဟု အမြဲစဉ်းစားနေတတ်သည်။

သူသည် နမ်ကောက်မှာ ရှိနေကြသည့် အမျိုးသမီးများအားလုံးအနက် စည်းကမ်းအကြီးဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ညတွင် စခန်းချ အမေရိကန်စစ်သင်္ဘောမှ ရေတပ်သားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူရောက်လာချိန်တွင် သူ့အတွဲအမျိုးသမီးက အခြားဖောက်သည်နှင့် ထွက်သွား နှင့်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေတပ်သားက လူးလူးကို ချဉ်းကပ်သည်။ လူးလူးက ငြင်းသည်။ အခြားအမျိုးသမီးတွေက တိုက်တွန်းကြသည်။ ရေတပ်သားကလည်း ကြေးပိုပေးပါမည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော်လည်း လူးလူးကတော့ ကျင့်ဝတ်ကို မချိုးဖောက်စကောင်းဟု ဆိုကာ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလွှတ်လိုက်သည်။

နာမည်တူ အဲလစ်နစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ တစ်ယောက်က သေးသေးကလေးဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီး ဖြစ်သည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း အဲလစ်ကလေးနှင့် အဲလစ်ကြီးပေါ့။

အဲလစ်ကြီး၏အသက်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ဘယ် တော့မှ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိတတ်။ တစ်ခါတရံ မျက်နှာမှာ ဘာမှ မလိမ်းမခြယ်ဘဲ အဝတ်အစားဖိုသီဖတ်သီနှင့် ရောက်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတရံကျပြန်တော့ လည်း အဝတ်အစားကို လွန်လွန်ကျူးကျူးဝတ်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ မိတ်ကပ် တွေ မြင်မကောင်းအောင် လိမ်းထားတတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းနီကိုလည်း နှုတ်ခမ်း သားထက်ပိုပြီး ဆိုးထားတတ်သည်။

တစ်မျိုးတော့လည်း သူ့အဖို့ ကောင်းတာတွေ ရှိပြန်သည်။ အချို့ သင်္ဘောသားများက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ထားသူများထက် ဖိုသီဖတ်သီဝတ်ထား သော အဲလစ်ကြီးကို သဘောကျကြသည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ပြန်ရောက်သွား သလို ခံစားရသတဲ့လေ။

အဲလစ်ကြီး၏ဆွယ်နည်းတစ်မျိုး ရှိသေးသည်။ စားပွဲတစ်လုံးမှာ တစ် ကိုယ်တည်း ထိုင်နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ အတွဲရထားသော သင်္ဘောသားတစ် ယောက်ယောက်ကို ထိုစားပွဲမှနေ၍ မမှိတ်မသုန် ထိုင်ကြည့်နေတတ်သည်။ သူ့အကြည့်က စိတ်ညှို့သလိုလည်း ဖြစ်သည်။ ဆွဲဆောင်မှုလည်း ရှိသည်။ ထိုသို့အကြည့်ခံရသော သင်္ဘောသားသည် ပထမတော့ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။ အဲလစ်ကြီး၏မျက်လုံးဒဏ်ကို ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ ခဏကြာတော့ ပင့်ကူအိမ်မှာ ယင်ကောင်မိသလို အဲလစ်ကြီး၏နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါသွားလေတော့သည်။

အဲလစ်ကြီးသည် ဘာစည်းကမ်းမှ လိုက်နာခြင်းလည်း မရှိ။ အမျိုးသမီး

တိုင်း၏အတွဲကို သူ ရအောင်ဆွယ်ပြီး တွဲခုတ်ဖူးသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ရှန်ဟဲအမျိုးသမီးအုပ်စုက သူ့ကို သိပ်သဘောမကျလှ။

အဲလစ်ကလေးကမူ တစ်ဘာသာ။ တခစ်ခစ်နှင့် အရယ်သန်သည်။ သူလည်း ဖောက်သည်များသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့အမူအကျင့်ကတော့ နှစ်သက်စရာကောင်းလှသည် မဟုတ်။ သူနှင့်တွေ့တွေ့ချင်း သည်မိန်းကလေး သည် ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်ကြောင်း၊ တာဝန်ပေါ့လျော့တတ်ကြောင်း၊ ဘာကိုမှ လေးလေးရာရာမထားတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် အက်ခတ်မိခဲ့ပါသည်။

ထူးခြားသော သူ့အကျင့်သုံးခုလည်း ရှိသေးသည်။ မလိုင်နှင့် ချော ကလက်ကို အထူးနှစ်သက်ခြင်း၊ ရုပ်ရှင်မပြတ်ကြည့်ခြင်းနှင့် အဝတ်အစားသစ် များ မပြတ်ဝတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နေ့တိုင်းဆိုသလို သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်အစားအသစ် အထူးအဆန်း တစ်ခုခုတော့ မြင်ရစမြဲပင်။ အဝတ်အစားတစ်ခုကို သူမကြိုက်တော့ဆိုလျှင်လည်း တစ်ခါတလေဝတ်ရုံမျှဖြင့် စွန့်ပစ်လိုက်တတ်သည်။ သို့သော် သူတစ်ပါးကို အလကားပေးခြင်းကား မရှိ။ တစ်ခါတုန်းက သူ တစ်လလောက်ဝတ်ပြီးဖြစ် သည့် ဘရိုက်တီအင်္ကျီကို ဝှမ်းနီက ကြိုက်လှချည်ရဲ့ ဆိုသည်။ အဲလစ်ကလေး သည် ဆိုင်က သူဝယ်ခဲ့သည့် အသစ်ဈေးအတိုင်း ပြန်ရောင်းခဲ့သည်။

သူများနှင့်မတူသော အချက်ကလေးတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ အခြား အမျိုးသမီးများသည် အသက်အရွယ်ကြီးသော သို့တည်းမဟုတ် လူလတ်ပိုင်း အရွယ်ရှိသော သင်္ဘောသားများကို ပိုတွဲချင်ကြသည်။ အဲလစ်ကလေးကတော့ သည်လိုမဟုတ်။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ကောင်လေးတွေ၊ သည်ထက်ပိုငယ် သောကောင်လေးတွေကိုသာ သူနှစ်သက်သည်ဟု ဆိုသည်။ သင်္ဘောသား မှာ ပိုက်ဆံပြတ်နေပါပြီ ဆိုလျှင်လည်း သူက တစ်ပြားတချပ်မှ မယူတော့။ တကယ့်ဟာမ ဖြစ်သည်။

ဒေါရစ်နှင့် လီလီလောင်းတို့နှစ်ယောက်မှ အပ အမျိုးသမီးအားလုံးသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ပိုင်းမျှသာ ရှိကြသေးသည်။

လီလီလောင်းက သူ့အသက် လေးဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပြီဟု ပြောသည်။ တစ်ခါကလည်း ကျွန်တော့်နားနားသို့ကပ်ပြီး 'ကောင်မလေးတွေကတော့ ကိုယ့်ကို သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ ထင်ကြတာကွ သိလား၊ မင်း သူတို့ကို ကိုယ့်အသက်အမှန် သွားမပြောလိုက်နဲ့နော်၊ မောင်လေးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်' ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ပွတ်နေလိုက်သေးသည်။ အမှန်တော့ သူ့အသက်

ငါးဆယ်အောက် တစ်ရက်မလျော့ကြောင်း အမျိုးသမီးများအားလုံးက သိထားကြသည်။

လီလီလောင်းကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော်တို့အရပ်မှ ပြဇာတ်မင်းသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိသည်။ ထိုပြဇာတ်မင်းသမီးကြီးသည် အသက်ကြီးလာသောကြောင့် အလုပ်ကောင်းစွာ မဖြစ်တော့။ သို့သော်လည်း နောက်တက်လာသည့် မင်းသမီးငယ်ငယ်ကလေးတွေကို သူ စိတ်တိုင်းမကျ။ သူ့လောက်မတော် မတတ် သူ့လောက် အတွေ့အကြုံမရှိ ဆိုကာ အထင်သေး အမြင်သေး တတ်သည်။ လီလီလောင်းလည်း ထိုအတူဖြစ်သည်။ သူက ရန်ဟဲမြို့ရှိ ဆောင်ကြာမြိုင်တစ်ခုမှာ သင်တန်းကောင်းကောင်းရခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူက အမျိုးသမီးငယ်ငယ်တွေထက် ပိုပြီး အတွေ့အကြုံကြီးကြောင်း ပြောပြလေ့ရှိသည်။

နောက်ပြီးတော့ ဒေါ်ရစ်။ သူ့နာမည်က ဒေါ်ရစ်ဝူး။ သူ့အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် သူ့အသားအရေက နူးညံ့လွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်က အပျံ့စားထဲက ဖြစ်သည်။ မှန်ကို ကွပ်သည့် ကိုင်းမပါသောမျက်မှန်ကို တပ်လေ့ရှိသည်။

ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးလည်း လုပ်လွန်းသည်။ ဘယ်သူနှင့်မှ မတူသလို မတန်သလို နေတတ်သည်။ ဘားခန်းထဲရောက်လာလျှင် အခြားအမျိုးသမီးများနှင့် မရောနှောဘဲ ကျောင်းဆရာမကြီးတစ်ယောက်လို ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် တသီးတခြားနေတတ်သည်။ တစ်ခါတရံ ဘားခန်းထဲမှာ နေခင်းမှ ညသန်းခေါင်အထိ ဆယ့်နှစ်နာရီလုံးလုံး ထိုင်နေတတ်သည်။ နောက်ဆုံး လုံးဝ အလုပ်မဖြစ်ဘဲ အိမ်ပြန်ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာလည်း မရေမတွက်နိုင်တော့။

ဒေါ်ရစ်ဝူးသည် အမျိုးသမီးများအားလုံး၏ ချဉ်ဖတ် ဖြစ်နေသည်။ အဲလစ်ကြီးကို ချဉ်သည်ထက်ပင် ပိုသေးသည်။

သူ့ကို အများက ဝိုင်းချဉ်နေသောကြောင့် ယခုလို ဖြစ်ရကြောင်း၊ ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံမည်ဆိုလျှင် သည်လိုဖြစ်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်တွေ့မိသည်။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း အမျိုးသမီးများကို ကျွန်တော် ပြောပြဖူးသည်။ သည်လိုပြောတော့ ကဲ့ရဲ့သောအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ခြင်းကိုသာ ကျွန်တော် ခံခဲ့ရပါသည်။

လူတစ်ဖက်သားအပေါ်တွင် သနားကြင်နာတတ်သော ဝှမ်းနီလီးကိုပင် ကျွန်တော် ဆွဲဆောင်ဖျောင်းဖျ၍ မရ။

တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော် မြို့ထဲမှ ပြန်လာတော့ ဓာတ်ရထားပေါ်မှာ ဒေါ်ရစ်ဝူးနှင့် သွားတိုးသည်။ သူ့ကို ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံလျှင် မည်သို့ တုံ့ပြန်မှုရမည်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရန် အခွင့်ကောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်အတူတူ နေ့လယ်စာ လိုက်စားဖို့ သူ့ကို ဖိတ်လိုက်ပါသည်။ ဟင်နက်ဆီလမ်း ဓာတ်ရထားမှတ်တိုင်နားမှာ စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိသည်။ ထိုဆိုင်မှာ ကျွန်တော် စားဖူးသည်။ ဒေါ်လာအနည်းငယ်လောက်ဖြင့် ကိစ္စပြီးစီးနိုင်သည်။

ကျွန်တော့်ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို သူလက်ခံပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ပြောသည့် စားသောက်ဆိုင်ကလေးက ညစ်ပတ်ကြောင်းပြောပြီး အခြားစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ သွားရန် သူက အဆိုပြုသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း လက်ခံလိုက်ပါသည်။ သူက ထိုမျှနှင့် မရပ်သေး။ တက္ကစီနှင့်သွားရန် တောင်းဆိုသည်။ စားသောက်ဆိုင်သို့ရောက်တော့ သူပျောက် သွားသည်။ တယ်လီဖုန်းသွားပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်ဆိုင်သို့ရောက်အောင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လာပေးသည့်အတွက် ဆိုင်မန်နေဂျာထံမှာ ကော်မရှင်တောင်း နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဗေဒင်မေးစရာ မလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။

ကျွန်တော့်ဆီသို့ သူပြန်လာသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် လုံးဝ မတိုင်ပင်ဘဲ အစားအသောက်များကို သူ့သဘောအတိုင်း မှာပါလေတော့သည်။

ဟင်းတွေ တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲရောက်လာသည်။ တစ်နာရီလုံးလုံး ဟင်းတွေ အလာမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ငွေတောင်းခံလွှာက ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာသည်။

လေးဆယ့်ရှစ်ဒေါ်လာကြီးများတောင် ရှင်းလိုက်ရသည်။

ကျသင့်ငွေထုတ်ပေးရင်း သက်သက် ငွေညစ်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်မိပါသည်။ ဆက်ပြီး ငွေအညစ်မခံသင့်တော့။ သို့သော်လည်း ဆက်တိုက်ခံရပါသေးသည်။

စားသောက်ဆိုင်အပြင်ဘက်ရောက်တော့ ချောသလို မြူသလိုလေသံမျိုး ဖြင့် ကျွန်တော့်ထံမှ ငွေငါးဒေါ်လာချေးပါသည်။ နှစ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ တက္ကစီ ငှားပြန်လိုသောကြောင့်ဟု ပြောသည်။

တင်းတင်းမာမာဆက်ဆံဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီဟု ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

“ဒီနေ့တစ်မနက်လုံး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ တက္ကစီ မစီးသေးဘူး၊ တက္ကစီခလည်း ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဓာတ်ရထားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မသွားတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

သူ့မျက်နှာ သွေးရောင်လွမ်းသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ဒေါသရိပ်များ ပေါ်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မဟာ ငွေရှာနေတဲ့မိန်းမ၊ ကျွန်မ ဖြုန်းတီးလိုက်ရတဲ့အချိန်တွေ အတွက် ရှင် ပိုက်ဆံပေးဖို့ တာဝန်ရှိတာပေါ့၊ ရှင်နဲ့အတူတူ ကျွန်မ နှစ်နာရီလောက် အချိန်ဖြုန်းပစ်လိုက်ရပြီလေ” ဟု သူက မကျေမချမ်း ပြန်ပြောသည်။

အငြင်းအခုံဖြစ်နေလို့တော့သည်စိတ် ချက်ချင်းပေါ်ပေါက်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် အိတ်ထဲမှာ စမ်းကြည့်သည်။ အကြွေအနည်းငယ်နှင့် ဆယ်တန်တစ်ရွက်သာ တွေ့တော့သည်။

“ရှေ့...”

ကျွန်တော်က ဆယ်တန်ကိုထုတ်ပေးရင်း အေးတိအေးစက်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါရစ်သည် ကျေးဇူးတင်စကားကလေးတစ်ခွန်းမျှပင် မပြောတော့ဘဲ ဆယ်တန်ကိုယူကာ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှည့်ထွက်သွားသည်။ တစ်ဖက်ကမောင်းလာသည့် ဓာတ်ရထားနှင့် တိုက်မိတော့မလိုဖြစ်ပြီး သီသီကလေး လွတ်သွားသည်။

ကျွန်တော်ကို ငွေညစ်ပြီး လူလည်ကျသွားသောကြောင့် ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်နေမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဓာတ်ရထားတိုက်လိုက်ပါစေဟုပင် စိတ်ထဲက ကျိတ်ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

ထိုဒေါသသည် ရက်များစွာ မခံလိုက်ပါ။ နောက်တစ်နေ့ညမှာပင် သူ့ကို လုံးဝ ခွင့်လွှတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

ဒေါရစ်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းဆရာမကြီးတစ်ယောက်လို တစ်ယောက်တည်း တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးများမှိတ်ထားပြီး မျက်မှန်နောက်မှ မျက်ရည်များစီးကျနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တော်တော်အံ့ဩသွားပါသည်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း... ဒေါရစ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က အနီးရှိ ဝှမ်းနီကိုပြောပြီး လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“သူ့ကလေးတွေကြောင့်လေ... သူ့မှာ ကလေးနှစ်ယောက်ရှိတာ ရှင် သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ်... ကလေးတွေ နေမကောင်းလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခု ဖြစ်လို့လား” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“ဖျားလို့မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူးလေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လုံး သူ ငွေမရှာနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်က ဝှမ်းနီကို ငွေတစ်ဆယ်ထုတ်ပေးပြီး ဒေါ်ရစ်၏လက်ကိုင် အိတ်ထဲသို့ သွားထည့်ထားခိုင်းလိုက်ပါသည်။

သည်ငွေတစ်ဆယ်ကား ကျွန်တော် စေတနာသန့်သန့်နှင့် ပေးလိုက်သောငွေတစ်ဆယ် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အပေါ်မှာ အကြင်နာတရားကို ကျွန်တော်ပြခဲ့သော်လည်း အရာမထင်ခဲ့ဖူးပါ။ ယခုတော့ အာဃာတစိတ်များအားလုံးသည် သည်အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခုနှင့်ပင် ပြေပျောက်သွားပါလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

(၁)

ဒေါ်ရစ်ကို နေ့လယ်စာကျွေးမိသည့် အဖြစ်အပျက်သည် နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး ဆယ်ရက်အကြာတွင် ပေါ်ပေါက် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့မှာပင် ထူးခြားသောအဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့်လည်း ကြုံကြိုက်ခဲ့ရပါသေးသည်။

ဒေါ်ရစ်၏အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်များ မမူမှန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ စိတ်မူမမှန်တော့ အလုပ်ကောင်းကောင်း မလုပ်နိုင်တော့။ သို့ဖြင့် ညနေ ငါးနာရီမှာ အလုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကြည့်ချင်သည့် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား နယူးယောက်ရုပ်ရှင်ရုံတွင် ပြနေသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ဖြုန်းတီးနိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော့်မှာ ငွေကြေးမပြည့်စုံပါ။ သို့သော်လည်း နေ့လယ်စာစားမိသည့် အဖြစ်ဆိုးကြီးနှင့် ကြုံကြိုက်ခဲ့ပြီးမှတော့ နောက်ထပ် နှစ်ဒေါ်လာလောက် ဖြုန်းတီးပစ်ခြင်းသည် ဘာများ အကြောင်းထူးပါဦးမည်နည်း။

ကျွန်တော့်လက်များကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါ လှည့်ရှာသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ကုလားထိုင်နောက်မိုပေါ်မှာ ရှိနေသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာတော့ ဆွဲလက်စပုံကြမ်းများ၊ ပန်းချီဆွဲပစ္စည်းများဖြင့် ရှုပ်ပွနေသည်။ လက်သုတ်နေရင်း ပုံကြမ်းကလေးတစ်ခုကို သွားမြင်သည်။ ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့သော အပျိုစင်မကလေး မီလင်း၏ပုံကြမ်း ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့်တွေ့ပြီး နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော် ပြောင်းခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်တွင် အာရုံနစ်မြုပ်နေသည့်အတွက် မီလင်းကို ကျွန်တော်

မေ့နေသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အထိုက်အလျောက် နေသားကျသွားပြီမို့ အပျိုစင်မလေးမိလင်းကို အမှတ်ရမိပြန်သည်။ အပြစ်ကင်းစင် သည့် ရိုးသားသောမျက်နှာ၊ ပိုနီတေး၊ ဒူးဖုံးသည် ဂျင်းဘောင်းဘီများ... မျက်စိထဲမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်လောက်က ဆိပ်ကမ်းမှာ သူ့ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ ပါသည်။ ကူးတို့သင်္ဘောမှ လူအုပ်ကြီး ဆင်းလာသည်။ ထိုအထဲမှာ မိလင်း ရောပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အံ့ဩခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများကို ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော်ပြေးသွားသည်။ သို့သော် လည်း တုံ့ကင်းကြီးတစ်ခုမှ ကုန်းဘောင်က ခံနေသောကြောင့် သူ့ဆီသို့ အချိန်မီ ရောက်မသွား။ ထိုအချိန်မှာပင် သူက လန်ချားတစ်စီးကို လှမ်းခေါ်နေပြီ။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နာလာသည်။ လန်ချားပေါ်တက်ပြီး လန်ချားလည်း ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က မိလင်း၏နာမည်ကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ် သည်။ လန်ချားသမားက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်း ကို နှေးပေးသည်။

“မိလင်း...”

ကျွန်တော်က ထပ်အော်ခေါ်ပြန်သည်။

“ဟာ...”

လန်ချားပေါ်မှ အမျိုးသမီးက အာမေဇိုတ်သံပြုပြီး နားမလည်သလို ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရွှေသွားနှစ်ချောင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် လူမှားနေချေပြီ။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အသိထင်လို့ ခေါ်မိတာပါ”

“ဟာ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော့်ကို သူက အထူးအဆန်းသဖွယ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လှည့်ထွက် ခဲ့သည်။ အင်မတန် ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်သည့်အဖြစ်ဟုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် နားလည်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စအတွက် ခံစားနေရသောကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်တော့်လက်ကို ခြောက်အောင်သုတ်နေရင်း ပုံကြမ်းအောက်မှ ပုံစာ ကိုကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်းပြုံးမိသေးသည်။

“ဟုတ်ပြီ... အပျိုစင်... အဲဒါ ကျွန်မပေါ့...”

အခန်းထဲမှ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့သည်အထိ ထိုအကြောင်းကလေးကို စဉ်းစားမိရင်း ရွှင်မြူးနေမိသည်။ ဓာတ်လှေကားမောင်းသူနှင့် စကားပြောနေသော အခန်းစောင့်အတောင်းကို ကျွန်တော် သော့လှမ်းပေးသည်။ အောက်ထပ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဓာတ်လှေကားခေါ်နေသည်။ ဘဲလ်သံက အဆက်မပြတ် မြည်နေသောကြောင့် ဒေါသတကြီး ခေါ်နေဟန်တူသည်။

ဓာတ်လှေကား အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည့်အချိန်အထိ ဘဲလ်က အဆက်မပြတ် မြည်နေသည်။ အောက်ထပ်ရောက်ပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နှင့် အတူရပ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်က ဓာတ်လှေကား ဘဲလ်ခလုတ်ပေါ်မှာ တင်ထားဆဲဖြစ်သည်။ ဓာတ်လှေကားရောက်လာသည်ကို တွေ့ပါလျက်နှင့် ဒေါသတကြီး နှစ်ချက်ဆက်နှိပ်လိုက်သေးသည်။

နှစ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်နေသည်မှာ ဆယ်ရက်ရှိပြီ။ သည်အမျိုးသမီးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေး။ အမျိုးသမီးအချို့သည် နေထိုင်မကောင်းသောကြောင့် အလုပ်မဆင်းသည်လည်း ရှိ၏။ အမြဲတမ်း ဖောက်သည်တစ်ဦးဦးနှင့် ခရီးရက်ရှည်ထွက်သွားရသောကြောင့် အလုပ်မဆင်း ဖြစ်သူတွေလည်း ရှိသည်။

ယခုအမျိုးသမီးသည် အလွန်တရာ ချောမောလှပသည်။ လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် မည်မျှချောမောလှပကြောင်း သိသာလွန်းပါသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှ အပြင်သို့ ကျွန်တော်ထွက်လိုက်သည်။ သူနှင့် လူချင်းနီးသွားသည်။ သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

တုံ့ခနဲ ကျွန်တော်ရပ်မိရက်သား ဖြစ်သွားတော့သည်။

“မိလင်း”

ကျွန်တော့်အဖြစ်သည် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် မိုက်မဲသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော် မမှားပါ။ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ လူမှားခြင်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ မိလင်းမှ မိလင်းအစစ် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဆံပင်များကို ပိုနီတေးအဖြစ် နောက်မှာ စုချည်မထားဘဲ ပခုံးပေါ်ဝဲဖြန့်ချထားခြင်းသာ ကွာသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီအစား ဘေးကွဲ တရုတ်ဂါဝန် ဝတ်ထားခြင်းသာ ကွာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိလင်းဖြစ်ကြောင်းကတော့ အငြင်းပွားဖွယ် မရှိပြီ။

ကျွန်တော်ခေါ်သည်ကို သူကြားပုံ မရပါ။

“မိလင်း”

ကျွန်တော်က ထပ်ခေါ်သည်။

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်
သော်လည်း မမြင်သည့်ပုံမျိုး။ ကျွန်တော့်ကို သူမှတ်မိပုံ မပေါ်။ သူ့နာမည်ကို
လည်း သူ့ပြန်မှတ်မိပုံ မပေါ်။ ပြီးတော့ ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ဓာတ်
လှေကားမောင်းသူကို တရုတ်လိုပြောသည်။ ဓာတ်လှေကား မြန်မြန်ဆန်ဆန်
ဆင်းမလာသောကြောင့် မကျေမနပ် ရန်တွေ့နေပုံမျိုးဖြစ်သည်။ သဘောသားက
နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားသည်။ တံခါးပိတ်ပြီး ဓာတ်လှေကားအပေါ် တက်သွား
သည်။

ကျွန်တော် ကြောင်ပြီး ရပ်နေမိသည်။ သည်အမျိုးသမီးကတော့ မိလင်း
အစစ် ဖြစ်ပါသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော် ရူးတော့မည်။
တစ်ဖက်လှည့်ပြီး အပြင်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။

ကမ်းနားတစ်လျှောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့
သည်။ သည်အကြောင်းကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် စဉ်းစားဖို့ ပိုင်းဖြတ်လိုက်
သည်။

ယခုကြုံရခြင်းသည် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ်
လန်ချားစီးသွားသော အမျိုးသမီးနှင့်တုန်းကလို မဟုတ်။ ယခုတစ်ကြိမ်က
သူနှင့် နှစ်ပေသုံးပေကွာမှာ ကပ်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကား မိလင်းအစစ်
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အလွန်သေချာပါသည်။

သည်ကိစ္စတွင် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းနှစ်ခုရှိသည်။

ပထမအကြောင်းက မိလင်းသည် ကူးတို့သဘောပေါ်တွင် ကျွန်တော်နှင့်
တွေ့ပြီး လွန်ခဲ့သည့်ရက်အနည်းငယ်အတွင်းက သည်ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်သွား
ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒုတိယအကြောင်းက ကူးတို့သဘောပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြ
သွားသောဓာတ်လမ်းမှာ ‘လန်ကြုတ်’ ဓာတ်လမ်း ဖြစ်နိုင်သည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက်တုန်းက အပျိုစင်ဖြစ်နေခဲ့သော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သဘောသားတစ်ယောက်နှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့
ကမန်းကတန်းတက်လိုသဖြင့် ဓာတ်လှေကားဘဲလ်ကို သည်းမခံနိုင်လောက်
အောင် တရစပ်နှိပ်ခြင်းသည် သဘာဝကျပါ၏လော။

သည်မိန်းကလေးသည် သည်အရပ်မှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်ပုံ ရသည်။

ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိသည်ကို သိသည်။ မျက်စိမှိတ်သွားဦးတော့ သူ သွားလို သည့်နေရာကို ရောက်နိုင်ပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပယ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်တုန်းက ပြောသွားသည်များမှာ ဇာတ်လမ်း ပမာသာ ဖြစ်တော့သည်။ အလွန်ချမ်းသာသောအဖေ၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ငါးလုံး၊ မရေမတွက်နိုင်သော မော်တော်ကားများ၊ လက်ထပ်ဖို့ အရာရာ စီစဉ်ပြီးသည် များအားလုံး လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းများသာ ဖြစ်ရမည်။

သည်လိုလည်း မဖြစ်နိုင်သေးဟု ကျွန်တော် တွေးမိပြန်ပါသည်။ သူ ပြောသွားသည့် အချက်ကလေးများထဲတွင် ယုံကြည်လောက်သော အချက်ကလေး တွေလည်း ပါနေပြန်၏။ ဇာတ်ရထားစီးရသည်ကို သဘောကျပါသည်ဟု သူ ပြောသွားသည်။ အကယ်၍ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းကြီးကို သူပြောနေသည်ဆိုလျှင် အလွန်ချမ်းသာသည့် သူဌေးသမီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဇာတ်ရထားကိုလည်း အထင်သေးဟန်ဆောင်ပြရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကလေးများကို စဉ်းစား ကြည့်တော့ မမှန်သည့်ဇာတ်လမ်းကို လုပ်ကြံပြောသွားခြင်း မဟုတ်နိုင်ဟု ကောက်ချက်ချမိပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒုတိယအချက်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပယ်ချလိုက်ရပြန်သည်။

သည်လိုဆိုလျှင် သူသည် မိလင်းမဖြစ်နိုင်။ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကျွန်တော် လူမှားခြင်းသာ ဖြစ်ရပါမည်။

သည်လိုဆိုတော့ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ရတော့မည်။ သည်ကိစ္စ အတွက် စိတ်ရှုပ်ခဲနေစရာအကြောင်း မရှိ။ ဘာမဟုတ်သည့် ဇာတ်လမ်းတွင် ရောပါနေခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုပင် ထိခိုက်လာနိုင်ပါသည်။

သို့ကလို စိတ်တုံးတုံးချနိုင်တော့မှပင် ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ဇာတ်ရထားစီးသွား ရန် ဟင်နက်ဆီလမ်းဆီသို့ ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်လာနိုင်တော့သည်။

ရုပ်ရှင်ပြီးတော့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ ညဆယ်နာရီ အချိန်လောက်သာ ရှိသေးသည်။ ကမ်းနားတစ်လျှောက်တွင် ဈေးဆိုင်တွေ မီး တထိန်ထိန်ဖြင့် ရောင်းချကောင်းနေဆဲ ရှိသည်။ အပ်ချုပ်ဆိုင်မှ စက်ချုပ်သံများ ပေါ်ထွက်နေသည်။ ဟိုဘက်ဘေးက အလုပ်ရုံတစ်ခုကတော့ သံဂဟေဆက်နေ သည်။ ကာဘွန်မီးရောင်က စူးစူးကြီးပေါ်နေသည်။ အခန်းတစ်ခန်းရှေ့ရောက် သောအခါ နေရာတကာမှာ ကြားရမြဲဖြစ်သည့် မာဂျောင်းမွေသံကို ကြားနေရ သည်။ မာဂျောင်းကစားပိုင်းတွေ ဟောင်ကောင်မှာ အပြည့်ရှိသည်။

ဆိုင်တန်းတွေ လွန်လာတော့ နမ်ကောက်ကို လှမ်းမြင်ရပြီ။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသော ကြောင်တစ်ကောင်လို ဘားခန်းအပြင်မှာရပ်နေသည့် မင်နီဟိုးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကျွန်တော်ကိုတွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

“အိုး... ရောဘတ် ကျွန်မကို အထဲခေါ်သွားပေးပါလားရှင်” ဟု ပြောတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အတပ်သိလိုက်ပါသည်။

ထိုစကားများကို တစ်နေ့တစ်နေ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်ကြားရစမြဲဖြစ်သည်။ နမ်ကောက်ဟိုတယ် ဘားခန်းအတွင်းသို့ အမျိုးသမီးများကို ယောက်ျားဖော်မပါဘဲ ဝင်ခွင့်မပြု။ ဒါကလည်း ဥပဒေကို လက်တလုံးခြား လှည့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နမ်ကောက်ဟိုတယ်သည် ဆောင်ကြားမြိုင်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဖောက်ခွဲသည်ရှာရန် ဘားခန်းအတွင်းသို့ အမျိုးသမီးများ မဝင်ရ။ သူ့ဟာသူ အပြင်က အတွဲရလာသော အမျိုးသမီးမျိုးကိုတော့ ဘားခန်းဖြစ်နေသောကြောင့် မဝင်ပါနှင့်ဟု တားဆီးပိတ်ပင်နိုင်ခွင့်မရှိ ဆိုသည့် သဘောသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘားမန်နေဂျာသည် အလစ်မပေးတတ်။ တစ်ယောက်တည်း ခိုးဝင်လာသောအမျိုးသမီးကို တွေ့ပြီဆိုလျှင် မဆိုင်းမတွ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

သည်ကစပြီး ဘားခန်းထဲသို့ မကြာခဏဝင်လေ့ရှိသော ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးများအဖို့ အသုံးအဝင်ကြီး ဝင်နေတော့သည်။ မနက်ပိုင်းများတွင် ဘားခန်းထဲ၌ ကျွန်တော် ရှိ မရှိကို အမျိုးသမီးများက မှန်ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်စမြဲဖြစ်သည်။ ရှိနေလျှင် မှန်ကို အသာအယာခေါက်လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်က အပြင်ထွက်သွားပြီး သူတို့ကို အတွင်းသို့ ခေါ်လာပေးရသည်။ တစ်ခါတရံတွင် တစ်ကြိမ်တည်း ခြောက်ယောက် ခုနစ်ယောက်ပါလာတတ်သည်။

ထိုနည်းအားဖြင့် အပြင်မှာ အချိန်အကြာကြီးဖြုန်းကာ ပထမဆုံးရောက်လာမည့် သင်္ဘောသားကို စောင့်ရသည့်ဒုက္ခမှ သူတို့ ကင်းဝေးကြတော့သည်။ ကျွန်တော် အနားသို့ရောက်သွားသည်ကို မင်နီဟိုးက ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

“အိုး... ရောဘတ် ကျွန်မကို အထဲခေါ်သွားပေးပါလားရှင်”

ထုံးစံအတိုင်း ဆီးပြောလေတော့သည်။ ကြောင်တစ်ကောင်အော်သံနှင့် ဘာမှ မခြား။

“ရပါတယ် မင်နီ”

လက်လှမ်းမီသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပွေ့ဖက်လိုက်ကာ ကန့်ကလျ လုပ်ပါလေတော့သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းကလေးတစ်ချက်ချရင်း...

“အို... ရောဘတ် ရှင်ဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲကွယ်” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောတော့သည်။ ကျွန်တော်ရောက်မလာလျှင် ဘယ်လောက်ကြာအောင် သူတစ်ယောက်တည်း ဘားခန်းအပြင်မှာ စောင့်နေရဦးမည်ကို မသိနိုင်။ ယခုမှ ထိုဒုက္ခမှ ကင်းလွတ်သွားသောကြောင့် သူ စိတ်ချမ်းသာသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အထဲမှာ လူတွေများပြီး အလွန်တရာဆူညံနေသည်။ ရေချိန်လွန်တော့မည်ဆဲဆဲ အမူးသမားအမြောက်အမြားကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မင်နီသည် မျက်မှန်းတန်းမိသူများကို ရှာနေသည်။ တွေ့တော့ သူ့လက်ချောင်းကလေးနှစ်ခုကို သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ကပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်နားခေါင်းပေါ်သို့ လက်ကလေးနှစ်ချောင်းကို ပြောင်းတင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ အလုပ်ဖြစ်မည့်နေရာသို့ ထွက်သွားသည်။

အမေရိကန်အချို့နှင့် အတူထိုင်နေသော ဝှမ်းနီကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လူအနည်းဆုံးစားပွဲတစ်လုံးကို ရှာပြီး ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုစားပွဲတွင် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲမှာ ထည့်ထားသည်။ ဖြတ်လျှောက်သွားသော စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို ဘီယာအသေးတစ်လုံး ယူလာပေးရန် ကျွန်တော်မှာလိုက်သည်။

သင်္ဘောသားက မှိုင်းဝေနေသော သူ့မျက်နှာကြီးကို မော့လာသည်။

“ဖရက်လား” ဟု သူက မေးသည်။ ဝါးနေသည့် သူ့မျက်လုံးများ အမြင်ကြည်လင်စေရန်လည်း ကြိုးစားနေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဖရက် ဘယ်မှာလဲ ... ကျုပ်သူငယ်ချင်း ဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ ခုပဲ ကျုပ်ဝင်ထိုင်တာ”

“ဖရက်ဟာ ကျုပ်သူငယ်ချင်း... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ညီအစ်ကိုအရင်းလိုချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဖရက်နဲ့ ကျုပ်ဟာ... ဖရက်နဲ့...”

အမေရိကန်သင်္ဘောသားသည် စားပွဲပေါ်သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတော့သည်။ ပြီးတော့ ဗလုံးဖထွေး ဆက်ပြောနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဓာတ်လှေကားအဝင်အထွက်မှာ ဆုံခဲ့သည့် အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ အမေရိကန် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နှင့် အတူ ထိုင်နေသည်။ ရွတ်တီးရွတ်နောက် လုပ်နေသည်။ သင်္ဘောသား၏ လက်မောင်းကို ချိုင်းကြားညှပ်ကာ လက္ခဏာကြည့်ပေးသလို လုပ်နေသည်။

ယခုအခါမှာတော့ မိလင်းနှင့် သိပ်မတူချင်တော့ပါ။ ချောမွတ်နညက်သော မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကလေး၊ နက်မှောင်သောမျက်လုံးများ ရှိသည်ကတော့ နှုတ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သည်တစ်ကြိမ်တော့ လူမှားခြင်းအလုပ်မျိုးကို ကျွန်တော် ခြိတ်မဲရွာ မပြုလုပ်တော့ပါ။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကုလားထိုင်နောက်မှ နေ၍ ကျွန်တော့်ကို ဖျစ်လိုက်သည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အပြက်အရွန်းပြောတတ်သော ဖိဖီချန်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟေး ထမင်းကြော်ကြီး... ရှင် သိပ်ဝနေပြီနော်”

သူက အားပါးတရပြုံးပြရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။ ‘ထမင်းကြော်’ ဟူသည်မှာ ကျွန်တော့်ကို သူပေးထားသည့် နာမည်ပြောင် ဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း ထမင်းကြော်ချည်း စားနေသောကြောင့် ထိုသို့ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖိဖီ ဟောဟိုအမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲကွ”

မိလင်းနှင့် လူမှားနှုတ်ဆက်မိသော အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော်က ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟိုကောင်မလား... စူဇီလေ”

“အိုး... အဲဒါလား စူဇီ”

“ဟုတ်တယ်... ဒီနေ့ပဲ သူပြန်ရောက်လာတာ၊ သူ့အမြဲတမ်းဖောက်သည်က ဒီနေ့မနက်ပဲ သွားပြီလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ထမင်းကြော်ကြီးက သူ့ကို သဘောကျလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... တစ်ခုစဉ်းစားနေမိလို့ပါ”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လောက် လိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မကို ယူပါနော်”

ဖိဖီက ပြုံးမြဲ ပြုံးနေသည်။

“ဖိဖီ မင်းအပြောက တကယ်ဟားရတယ်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထမင်းကြော်ကြီး၊ အိပ်ရာထဲဝင်တာ တခြားဘာကိစ္စ ရှိသေးလို့လဲ၊ တခြားလူတွေလို မဟုတ်က ဟုတ်က မလုပ်ဘူးလား”

“မင်းနဲ့တော့ မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ”

သည်လိုဆိုတော့ စုစီဆိုတာ သူပါကလား။ ဝှမ်းနီ၏သူငယ်ချင်း စုစီ။
ဝှမ်းနီလေးစားချစ်ခင်သည့် စုစီ။

အချိန်အတော်ကြာအောင် သင်္ဘောအဝင်အထွက်မရှိဘဲ အလုပ် လုံးဝ မဖြစ်သော အချိန်မျိုးကို သူတို့ နှစ်ကြိမ်ကြိမ်ပူးသည်။ ထိုအချိန်များတုန်းက ဝှမ်းနီကို စုစီက ငွေရေးကြေးရေး ထောက်ပံ့ထားခဲ့ရဖူးသည်။ စုစီသည် လူကြိုက် အလွန်များသောမိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ဝှမ်းနီဝင်ငွေထက် နှစ်ဆ သုံးဆ ပိုရစေမြဲ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဝှမ်းနီ အလွန်ချစ်သည်။ စုစီအကြောင်း ချီးမွမ်းခန်းတွေ ပွင့်လို့ မဆုံး။ စုစီပြန်ရောက်လာမည့်ရက်ကို လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် သူမျှော်ခဲ့ရသည်။ စုစီသည် သူ့အတွဲတစ်ယောက်နှင့် ထွက်သွားသည်မှာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိသွား ပြီဟု ဆိုသည်။ ထိုအတွဲ၏သင်္ဘောက သင်္ဘောကျင်းတင်ပြီး ပြင်ဆင်နေရ သောကြောင့် အချိန်အများကြီးရနေသည်။ စုစီပြန်ရောက်လာလျှင် ကျွန်တော် နှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမည်ဟု ဆိုသည်။

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော့်စားပွဲသို့ ဝှမ်းနီ လာထိုင်သည်။ အမူးလွန်နေ သော သင်္ဘောသားဘေးက ကုလားထိုင်မှာ နေရာယူသည်။ သင်္ဘောသားက ကျယ်လောင်စွာ ဟောက်ညည်းနေသည်။ သို့သော်လည်း ဝှမ်းနီက အရေးစိုက်ပုံ မပေါ်။ သူ အလွန်အမင်း စိတ်အားတက်ကြွနေပုံရသည်။

“ကျွန်မသူငယ်ချင်း ပြန်ရောက်လာပြီ၊ သိတယ်မဟုတ်လား စုစီလေ၊ သူပြန်ရောက်လာပြီ” ဟု အားတက်သရော ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟောဟိုမှာလေ... ကိုယ် သူ့ကို တွေ့ပြီးပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ရှင် သူနဲ့ စကားမပြောရသေးဘူး မဟုတ်လား”

ဝှမ်းနီ၏အမူအရာသည် ပူပင်သောကရောက်သလို ဖြစ်သွားပြန်၏။

“မပြောရသေးပါဘူးကွယ်”

သည်တော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့်အလား သူပြုံးသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သူကိုယ်တိုင် မိတ်ဆက်ပေးဖို့ စိတ်အားထက်သန် နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“သူ့ကို ဘယ်လိုထင်သလဲဟင်... သူ့ချောတယ်လို့ ရှင် မထင်ဘူးလား”
စုစီကို ကျွန်တော် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်ပါသည်။ အမေရိကန်

သဘောသားက သူ့ကို အခန်းထောင့်ဆီသို့ နောက်ပြန်တွန်းလိုက်ပြီး နမ်းရန် ကြိုးစားသည်။ အမျိုးသမီးက ရုန်းကန်နေသည်။ ပြန်လည်ကန်ကြောက်နေသည့် သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းနှင့် ဂါဝန်ဘေးကွဲမှ ပေါင်သားဖြူဖြူကလွဲလို့ ဘာကိုမှ မမြင်ရပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က တစ်ချက်ရယ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဟား... ဟား... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ခြေထောက်တွေကတော့ အင်မတန် လှတယ်ကွ...”

“ဒါပေမဲ့ ဒီဘားခန်းထဲမှာ သူဟာ အချောဆုံးအမျိုးသမီးလို့ ရှင် မထင်ဘူးလား”

“အင်း... ကိုယ်လည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွာ”

“အို... သူဟာ တဏှယ်လှတာ၊ သိပ်ကို ချစ်စရာကောင်းတာ၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့အခါကျရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ဝတ်စုံအနက်ဝတ်ဆင်ထားသည့် မန်နေဂျာက သူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ အသော့နှင့်သွားသည်။ ဘားခန်းထဲမှာ အမြင်မတော်သော အပြုအမူများ ပြုလုပ်ခွင့်မရှိ။ မန်နေဂျာက သဘောသား၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။ မသက်မသာလည်း ပြုံးနေရသည်။ သဘောသားများသည် အလွယ်တကူ ပေါက်ကွဲတတ်ကြကြောင်းကိုလည်း သူသိသည်။

ထို့ကြောင့် သဘောသားအစား စူဇီကိုသာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းရတော့သည်။ စူဇီကလည်း ပြန်လည်ကန့်ကွက် ငြင်းခုံသည်။ သဘောသားက ကြီးမားသော သူ၏လက်ကြီးကို မသယ်ချင့်သယ်ချင့်မြှောက်၍ ဝှေ့ရမ်းပြသည်။

“ဟေ့ မနောင့်ယုက်စမ်းနဲ့... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က အခုပဲ ဒါပေါ်ထပ်တက်ကြတော့မလို့”

မန်နေဂျာ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားသည်။ ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ စူဇီကတော့ စိတ်ကုန်ခန်းနေပုံရသည်။ လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ပေါင်ဒါပြန်ရိုက်နေသည်။ သဘောသားက သူ့လည်ပင်းကို နမ်းသည်။ စူဇီက ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“သူ့စိတ်က အင်မတန်ဆတ်တာ” ဟု ဝှမ်းနီက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြောသည်။ ပြီးတော့ ခစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သေးသည်။

“တစ်ခါတုန်းက သဘောသားတစ်ယောက်ကို ဘီယာပုလင်းနဲ့ ပေါက်ပြီးပြီ၊ သဘောသားက သိပ်ရိုင်းတယ်လေ... စူဇီက သိပ်သတ္တိရှိတာပဲ”

“လွဲသွားရောလား”

“ဘယ်လွဲမလဲ သေသေချာချာထိတာပေါ့၊ ဟောဒီနေရာ... ဟောဒီနဖူး တည့်တည့်ကို ထိတာ၊ အဲဒီကောင် ဆယ်မိနစ်လောက် သတိလစ်နေတယ်”

“သူ့သတိပြန်ရလာတော့ ဘာပြောသလဲ”

“မန်နေဂျာကို ပုလိပ်အတိုင်ခိုင်းတာပေါ့၊ မန်နေဂျာက တယ်လီဖုန်း ကောက်ဆက်ချင်ယောင်ဆောင်တယ်၊ တကယ်တော့ ပုလိပ်ကို ဘယ်ဆက်ပါ မလဲ၊ တွေ့ရာနံပါတ်တွေကို လျှောက်လှည့်နေတာပါ၊ ဒီတော့ ဘယ်ကမှ ပြန် မထူးဘူးလေ မန်နေဂျာကလည်း စူဇီကို သိပ်သဘောကျတာ”

“သူ့ဖောက်သည်အမျိုးသား ထွက်သွားပြီလို့ စူဇီက ပြောသလား”

“အို... သေသေချာချာပြောတာပေါ့၊ အဲဒီလူက သိပ်ပြီး လူကောင်း သူကောင်းတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ စူဇီ ဝမ်းနည်းနေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာဝမ်းနည်း စရာရှိသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

ပြီးတော့ စူဇီကို ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်နေသည်။ အမေရိကန်သင်္ဘောသား နှင့်အတူ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ယခုလို မတ်တတ်ရပ်လိုက်တော့ မီလင်းနှင့် ပိုတူလာပြန်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာလည်း မရေရာ မသေချာသောစိတ် ကလေး ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အရပ် အလွန်မြင့် သည်ကို သတိထားမိသည်။ အတော့်ကို အရပ်မြင့်ပါသည်။ စားပွဲတွေကြားမှာ သင်္ဘောသားကို သူက ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ သင်္ဘောသား လိုက်လာသည့်အတွက် အလွန်တရာလည်း ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်နေပုံရသည်။

“ရှင် ဒီနေ့ညနေ သူနဲ့ စကားမပြောရသေးပါဘူးနော်” ဟု ဝှမ်းနီက မေးပြန်သည်။

“မပြောရသေးဘူးပဲ ဆိုပါတော့ကွယ်၊ တစ်ခွန်းတော့ ပြောမိတယ်၊ ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်မှာ ကိုယ်တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးထင်လို့”

“ဒါပေမဲ့ သူမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်မှာ ကိုယ်တွေ့ ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးက တခြားစီ...”

စကားကို အဆုံးမသတ်တော့ဘဲ တုံးတံကြီး ကျွန်တော် ရပ်ပစ်လိုက် ပါသည်။ စူဇီကို လှမ်းကြည့်နေမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စူဇီသည် တိုင်ဖူးတို့ စားပွဲနားသို့ရောက်လာပြီး အနီးရှိ အချိုရည်သောက် ပိုက်ကလေးတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူပြီး တိုင်ဖူး၏ဆံပင်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပစ်ခဲ့သည်။ တိုင်ဖူးက မသိလိုက်။

စုဒ္ဓိက သူ့ဘာသာသူ သဘောကျကာ တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့် ထွက်သွားသည်။

ဟုတ်ပါပြီ။ သည်လိုရယ်ပုံမျိုးသည် မိလင်းရယ်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကွာစေ့လှော်မစားတတ်သည်ကို ကြည့်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်ခဲ့သော မိလင်း၏ရုပ်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားရင်း ရယ်ပုံ မျိုးဖြစ်သည်။

သူသည် မိလင်းအစစ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် လုံးဝ သံသယမဖြစ်တော့ပါ။ စုဒ္ဓိသည် မိလင်းစစ်စစ်ပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။

“ဂွမ်နီ သူ့နာမည်အမှန်က ဘယ်သူလဲဟင်”

ကျွန်တော်က ဂွမ်နီကိုမေးသည်။ အဖြေကို ကျွန်တော် အတပ်သိပြီး ဖြစ်သော်လည်း မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်မိသည်။

“စုဒ္ဓိဝေါင်း”

“သူ့ရဲ့တရုတ်နာမည်အစစ်ကို မေးတာ”

“ဝေါင်းမိလင်း”

ဟုတ်ပြီ... မှန်ပါပြီ။ ဝေါင်းမိလင်း။

သင်္ဘောသားများနှင့် စကားပြောခွင့်မရှိဟု ဆိုခဲ့သော မိန်းကလေး။

ဟိုတုန်းကတည်းက ကျွန်တော် မှန်းဆနိုင်မိခဲ့ဖူး ကောင်းပါသည်။

ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းကလေးများအကြောင်းကို သူသိပါသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုး ကောင်းမိန်းကလေးများသည် သင်္ဘောသားများကို စကားမပြော။

စုဒ္ဓိတို့နှစ်ယောက် တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်ကို ဂွမ်နီက လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အိုး... ဒုက္ခပါပဲ သူတို့ အပေါ်ထပ်တက်သွားကြပြီ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး လေ သူအောက်ပြန်ဆင်းလာတော့ ရှင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်” ဟု ဂွမ်နီက ပြောနေသည်။

မိလင်း၏ပုံကြမ်းကလေးကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရနေသည်။ အပြစ် ကင်းစင်သည့် မျက်လုံးကလေးများဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးပြန်ထိုးရင်း

“ဟုတ်ပြီ အပျိုစင် အဲဒါ ကျွန်မပေါ့” ဟု ပြောနေပုံလေးကို ကျွန်တော့်မျက်စိ ထဲမှာ မြင်ယောင်လာပြီး ကျွန်တော် အားပါးတရ ရယ်ချလိုက်မိတော့သည်။

ဂွမ်နီက ကျွန်တော့်ကို အံ့သြတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟုလည်း မေးသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဝှမ်းနီ၊ ကိုယ်ဟာ တော်တော်ရူးတဲ့ အကောင်ပဲ၊ အဲဒါကလွဲပြီး ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ဟာ လူတွေရဲ့အတွင်းစိတ်ထဲအထိ ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အမြဲတမ်းဂုဏ်ယူခဲ့တယ်”

“ရှင်ဟာ သိပ်ကိုနားလည်တတ်တဲ့လူလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်”

“အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဟာ ယုံလွယ်တတ်တယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား... မင်းဟာ ချန်ကေရှိတ်ကတော် ဖြစ်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုပြောစမ်း၊ ကိုယ်သေသေချာချာယုံမှာပဲ ဝှမ်းနီ၊ ကိုယ်ဟာ အဲဒီလိုအကောင်စား... တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ့်ကို ဘာပြောပြော ကိုယ်ယုံပစ်လိုက်တာပဲ”

(၂)

ထိုနေ့ညက စူဇီဝေါင်းခေါ် ဝေါင်းမီလင်း ပြန်ပေါ်မလာတော့ချေ။ နောက် တစ်နေ့မနက်အထိ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်မတွေ့ရတော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်စာစားချိန်မှာတော့ ဘားခန်းအတွင်းသို့ သူ ဝင်လာသည်။ ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တုန်းက ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် အတိုင်း ဖြစ်သည်။ အစိမ်းရောင်ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကို ပိုနီတေးကလေးလုပ်ထားသည်။ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်ပြီး ဝတ်လာမိသည့် သဘောမျိုး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို တမင်လုပ်ပြလိုက်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ရပါမည်။ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြလိုက်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ရပါမည်။

“စူဇီ”

ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်သည်။ သူက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူ့အမူအရာကတော့ အလွန်တရာ အံ့ဩနေပုံရသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ကျွန်တော့်စားပွဲဆီသို့ သူ့သဘော နှင့်သူ လျှောက်လာသည်။

“ကျွန်မထိုင်ရင် စိတ်မရှိပါဘူးနော်”

“ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး စူဇီ”

သူလှုပ်ရှားနေပုံက မှတ်မိသည်ဟု ဝန်ခံပုံလည်း မရ။ မမှတ်မိပါဟုလည်း ငြင်းဆိုပုံမျိုးလည်း မဟုတ်။ တရုတ်လူမျိုးများသည် ဟန်ဆောင်မှုကင်းသည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ သူတို့မျက်နှာပေါ်မှ ခံစားချက်ကို အလွယ်တကူ အကဲဖမ်းယူနိုင်ပါသည်။ ယခု စူဇီကမူ အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်ဆောင်ထားသည်။

သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့သည့် အရိပ်အရောင်ကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့နေရပါသည်။

“ရှင် ဒီဟိုတယ်မှာ နေနေသလား” ဟု သူက မေးသည်။ အလွန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့်လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... မှန်ပါတယ်”

“ဘယ်အထပ်လဲ”

“အပေါ်ဆုံးထပ်”

“အခန်းနံပါတ်ကရော”

“၃၁၆”

“ကျွန်မသိတယ် ထောင့်ခန်းပဲ”

ပြောရင်း သူက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီမှာနေရတာ သဘောကျရဲ့လား”

“သိပ်ကို သဘောကျပါတယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေမှာပဲ”

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဟန်နှင့် အသုံးအနှုန်းများကို မိနစ်ပေါင်းအတော် ကြာအောင် သူထိန်းသိမ်းနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ ပုံစံပြောင်းသွားလေ တော့သည်။ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး သေသေချာချာစိုက်ကြည့်သည်။

“ကောင်းပါပြီလေ... တစ်ချို့တဝက်တော့ ရှင်သိပြီ မဟုတ်လား၊ ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်တုန်းက ရှင်ကို ကျွန်မညာခဲ့တယ်၊ အကုန်လုံး မမှန်တာတွေ ချည်းပဲ ပြောခဲ့တယ်”

ယခုလို တဲ့တိုးကြီးပြောချလိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့် သွားသည်။ နောက်ပိုင်း သူနှင့် လက်ပွန်းတတီးရှိလာတော့မှ သူ့စရိုက်ကို ကျွန်တော် လက်ခံတတ်လာသည်။ သူသည် သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေသမျှများကို ဖုံးကွယ်ထားတတ်သူ မဟုတ်။ ပထမ ငါးမိနစ်လောက်တော့ နိဒါန်းပျိုးနေဦး မည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ဘာကိုမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တဲ့တိုးပြောတော့သည်။ လူတစ်ဖက်သား၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲရှိတာများကို ဖွင့်ပြောတတ်သည်။

မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီးကြည့်ပြီး ပြောချင်ရာကို တည့်တည့်ပြော တတ်သော စူဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးပါ။ ထို့ကြောင့် လည်း စူဒီကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားဖို့ ဆိုသည်မှာ အလွန်ခက်ပါသည်။

“အင်း... ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ စုဖီ၊ ကိုယ်လည်း မဟုတ်တာတွေကို အမြဲတမ်းပြောတာပဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော် ပြန်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုညာပြောတယ်ဆိုတာ ရှင်သိသလား”

“ကိုယ့်ကို ရှင်းပြဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်၊ အေးလေ... ရှင်းပြချင်တယ် ဆိုရင်တော့လည်း...”

“ကျွန်မ ရှင်းပြချင်ပါတယ်၊ ရှင် ရုပ်ရှင်ကြည့်လေ့ ရှိသလား”

သူက ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ရုပ်ရှင်လား... အင်း... မကြာခဏ ကြည့်တတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဖန်တီးမှုမှာ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား သွားကြည့်တယ် ဆိုပါစို့၊ အဲဒီရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသားက သိပ်ချမ်းသာတယ်၊ ရုပ်ကလည်း သိပ်ချောတယ်၊ ဇိမ်ခံကားကြီးတစ်စီးလည်း ပိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ အင်မတန် ချောတဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်၊ သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် တောင်တန်း တွေဆီ သွားတယ်၊ မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံးဟာ သိပ်လှနေတယ်၊ ဆီးနှင့် ပြုပြုတွေလည်း ကျနေတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာလည်း သိပ်ပျော်နေကြ တယ်၊ ကောင်းပြီ... အဲဒါတွေအားလုံး အမှန်တွေချည်းပဲလို့ ရှင် ယုံသလား”

“အင်း... ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတုန်းတော့ ယုံမှာပဲ၊ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ယုံလိုက်မှာပါပဲလေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဇာတ်လိုက်ဟာ သရုပ်ဆောင်နေတယ် ဆိုတာကို တော့ ရှင်သိထားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မကြာသေးခင်ကလေးကမှ သူ့ မိန်းမနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတယ် ဆိုတာကို သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ထားရလို့ ရှင်သိနေတယ်၊ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ဟာ တခြား တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးထားတာဆိုတာကိုလည်း ရှင်သိနေ တယ်၊ ဒါဟာ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းသက်သက်ပဲ ဆိုတာကိုလည်း ရှင်သိနေ တယ်၊ ဒီဇာတ်လမ်းကို ရှင်ယုံတယ်... ဒါပေမဲ့ ရှင်မယုံဘူး”

“ဒါ အင်မတန် မှန်တာပေါ့ စုဖီ”

“ကောင်းပြီ... ဒါကြောင့် တစ်ခါတလေကျတော့ ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ် ပြီး ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ဖန်တီးတယ်၊ ဒီဇာတ်လမ်းကို ကျွန်မယုံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မယုံဘူး”

ထိုရှင်းလင်းချက်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်နားလည်အောင် ပြတ်ပြတ်

သားသားကြီး သူက ဆက်ရှင်းပြနေသည်။ သူရှင်းလင်းပြပုံမှာ ကောင်းမွန်
ပြတ်သားလှသောကြောင့် ကျွန်တော် အသက်ရှူပင် မှားမိပါသည်။

သူ ဘာလုပ်နေသည်ကို သူကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ သိသည်။ တကယ့်
ဘဝအမှန်က ဘာလဲ။ ညစ်ညမ်းသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုလုပ်ငန်းကို
လုပ်ကိုင်နေရသည်။ ပြီးတော့ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း၏ 'ကြည့်' ထားခြင်းကို ခံရသည်
ဘဝ။ အမျိုးကောင်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခွင့်မရနိုင်တော့သည့်
အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားသော မိန်းကလေး။

သည်တော့ သူ ဘာဖြစ်ချင်သနည်း။ ဂုဏ်သရေရှိမိသားစုမှ ပေါက်ဖွား
သော သူဌေးသမီးလေး ဖြစ်ချင်သည်။ အဖိုဆိုလျှင် ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူး
သေးသော အပျိုစင်နှင့်၊ လက်ထပ်ဖို့ အစစအရာရာ စီစဉ်ပြီးသော အမျိုးသမီး
ကလေးဖြစ်ချင်သည်။

ထိုအခါတွင် ထိုဇာတ်လမ်းကလေးကို လူစိမ်းတစ်ယောက်အား ပြောပြ
ရမည်။ တကယ်ပါလားဆိုတာ ယုံကြည်အောင် ပြောရမည်။ ယုံကြည်လောက်
အောင် အသေးစိတ်ကလေးများကိုလည်း ပြောပြရမည်။ သူဌေးသမီးကလေး
သည် ဇာတ်ရထားစီးရသည်ကို နှစ်သက်သဘောကျပါသည် ဆိုတာမျိုး။ ရုပ်ရှင်
ကြည့်နေရင်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းကို တကယ်ပါလားဟု ယုံကြည်သလို သူကိုယ်တိုင်
ကလည်း ပြန်ယုံကြည်ရမည်။ ပြီးတော့ မယုံကြည်ဘဲလည်း ရှိရမည်။

“ဒါပေမဲ့လေ... ရှင်ကတော့ ကျွန်မလို ယုတ်ညံ့တဲ့အလုပ်မျိုး ဘယ်တုန်း
ကမှ လုပ်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှင် နားလည်နိုင်လိမ့်မယ်လို့
ကျွန်မ မထင်ဘူး”

သူရှင်းပြ၍အပြီးတွင် ဆက်တိုက်ပြောချလိုက်သည်။

“ကိုယ် သေသေချာချာသဘောပေါက် နားလည်ပါတယ် စူဇီ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

စူဇီသည် ချက်ချင်း ပုံစံပြောင်းသွားပြန်သည်။ ထိုအကြောင်းတွေ
ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလိုက်မိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားပုံလည်း
ရသည်။ မလိုတမာစိတ်ဝင်လာပုံလည်း ပေါက်သည်။

“ရှင် သဘောပေါက် နားလည်တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး၊ ရှင်က
သူဌေး... ပညာတတ်... အထက်တန်းလွှာက ကျွန်မ သိပါတယ်လေ၊ ရှင်
ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ နားလည်သဘောပေါက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းဟာ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတွေ ဖန်တီးနေကြတာ
စူဇီ... ကိုယ်တို့အားလုံးဟာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ဟန်ဆောင်နေကြတာပဲ

မဟုတ်လား၊ တစ်ခုပဲကွာတယ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဟန်ဆောင်နေတာကိုဖြစ်ဖြစ်
စိတ်ကူးယဉ်နေတာကိုဖြစ်ဖြစ် လူတွေဟာ မင်းလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ဖော်
ဝန်ခံနိုင်လောက်အောင် ရိုးသားမှု မရှိကြဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်နေ
သည်။ ကျွန်တော်လေသံထဲမှာ အထက်စီးယူသလို၊ လူကြီးက လူငယ်ကို ပြော
သလိုဖြစ်သွားကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိပါသည်။ အလွန်တရာ
အဆင့်အတန်းမြင့်သော အထက်တန်းလွှာမှ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်က
အလွန်တော်သည့် လမ်းပေါ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အထက်စီးနှင့်
ပြောနေသည့် လေသံမျိုး ဖြစ်သွားပါသည်။ အလွန်တော်သည့် မိန်းကလေး။
မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထက်မြက်သည့် မိန်းကလေး။

အလွန်အရပ်ဆိုးသွားသလို ရှိပါသည်။

ဒါကိုလည်း သူ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သင်ခန်းစားသွားလို အလွန်
ထက်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ အသိရခက်လောက်အောင် အပြစ်ကင်းမဲ့
သည့် မျက်နှာချောမွတ်မွတ်ကလေးပိုင်ရှင် စူမီမီလင်း။ သူ ကောင်းစွာ ရိပ်စား
မိသွားပြီ။ ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိသွားပြီ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ရှင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”
သူက ခေါင်းကိုသာ ရမ်းခါနေသည်။

“ကဲ... နားမလည်ဘူးပဲ ထားလိုက်ပါတော့ စူမီ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်
နေ့လယ်စာ စားလိုက်ကြရအောင်လား”

“မစားချင်ဘူး”

ကျွန်တော်က အားပါးတရ ရယ်လိုက်မိသည်။

“ဒီတစ်ချိတော့ မင်းကို အလွတ်မခံနိုင်တော့ဘူးနော်၊ ကိုယ် သင်ခန်းစာ
ကောင်းကောင်းရခဲ့ပြီးပြီ”

သူက ကျွန်တော့်ကို မယုံသင်္ကာသလို ကြည့်နေသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ထမင်းစားဖိတ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဟုတ်လား အင်း... ကိုယ်လည်း မသိတော့ပါဘူးကွာ၊
မင်းကို သဘောကျလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... ရှင်လိမ့်တာ”

“တကယ်ပြောနေတာလား... ဒီလိုဆိုရင် မင်းကို ကိုယ်သဘောကျတာပဲ
မကျဘူးဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ရှင်သဘောကျတာက မိလင်း... ဟိုကူးတို့သဘောပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အပျိုစင်ကလေး မိလင်း... ကျွန်မက စုစီ...”

“ဒီကိစ္စကြောင့်တော့ ထမင်းဆာတာ ပျောက်ပျက်မသွားပါဘူးကွာ၊ ထဲ... လုပ်ပါ ကိုယ်တို့ ဘာစားကြမလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ဆက်ပြောသည်။

သို့သော်လည်း စုစီက ခေါင်းမာမြဲ မာနေသည်။ သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အပြတ်ရှင်းရန် ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပုံရသည်။

“ဒီအလုပ် ကျွန်မလုပ်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဆိုတာ ရှင် သိသလားဟင်၊ ခြောက်နှစ်ရှိပြီ... ကျွန်မအသက် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်သမီးကတည်းက စလုပ်ခဲ့တာ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းအသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပြီပေါ့... ဒါပေမဲ့ မင်း အသက် ဒါလောက်ကြီးပြီလို့ မထင်ရဘူး စုစီ...”

“ခြောက်နှစ်... ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ယောက်ျားတွေနဲ့အတူတူ သွားခဲ့တယ်၊ အတူတူအိပ်ခဲ့တယ်”

မျက်နှာကိုလည်း ရှုံ့မဲ့ပြလိုက်သေးသည်။ သည်အဖြစ်ကြီးအပေါ်မှာ ပိုပြီးနာကြည်း စက်ဆုပ်စေလိုသည့်သဘော ဖြစ်သည်။

“အဲဒီခြောက်နှစ်အတွင်းမှာ ယောက်ျားတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးမှာပေါ့နော်၊ ဘယ်လောက်တောင်များမလဲဆိုတာ သိချင်စမ်းပါဘိတော့ကွာ”

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ရေမထားဘူး၊ နှစ်ထောင်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“အောင်မယ်လေး... မနည်းပါလား... ဟား ဟား”

ကျွန်တော် ရယ်ချလိုက်မိပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ”

“မင်းပြောပုံနဲ့ အဖြစ်က ရယ်စရာကောင်းလွန်းလို့ပါ စုစီ၊ ကိုယ်ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ... မင်းဟာ အပျိုစင်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဇာတ်လမ်းလုပ်ပြီး ကိုယ်ယုံအောင် ပြောခဲ့တယ်၊ ဟော... အခုတော့ ယောက်ျားပေါင်း နှစ်ထောင်လောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီလို့ ကိုယ့်ကို ပြောပြနေပြန်ပြီလေ”

“သုံးထောင်လောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လေးထောင်လောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အင်း... တခြားမိန်းကလေးတွေလည်း မင်းလို ကြီးစားကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်ထင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့အသားအရေဟာ သိပ်ကို

ခိုပြည်တာပဲ စုစီ... မင်းရုပ်ဟာလည်း သိပ်ကိုလှတာပဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ကြည့်စမ်း၊ အသားကလေး ချောမွတ်နူးညံ့နေပုံက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ တရုတ်မတွေ့ရဲ့အသားအရေဟာ ဖျက်ဆီးလို့ မရဘူးဆိုတာ မှန်တယ်”

“ဟုတ်တယ် နူးညံ့တယ်... ဒါပဲ ရှင်သိတယ်၊ ရှင်မမြင်ရတဲ့အရာတွေ ရှိပါသေးတယ်”

“အိုး... တော်ပါတော့ စုစီ၊ ဒါတွေ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့၊ တခြား တစ်ခုခုပြောင်းပြီး စားရအောင်ပါ၊ မင်း ဘာစားချင်သလဲ ပြော...”

“ကျွန်မ မသိဘူး... သွားတော့မယ်”

“စုစီ ထိုင်ပါဦး”

“မထိုင်ဘူး... ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ရဦးမယ်၊ မိလင်းကို ရှင် သွားရှာပါ၊ အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သွားရှာပါ”

ပြီးတော့ သူထသွားကာ စောစောကလေးက ဝင်လာသည့် အမေရိကန် နိဂရိုးသင်္ဘောသား၏စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

(၃)

နောက်တစ်နေ့ ညဆယ်နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော့်တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသည်။

“ဟဲလို... မော်လီ စကားပြောနေပါတယ်”

“ဘယ်သူ...”

ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“မော်လီလေ...”

စကားပြောသံနှင့် သီချင်းသံများကို တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ကြားနေရသည်။ အောက်က ဘားခန်းအသံမျိုးနှင့် ဆင်ဆင်တူသည်။ နမ်ကောက်တွင် မော်လီ နာမည်ဖြင့် အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် မသိဖူးပါ။ တစ်ဖက်မှအသံက ဆက်ပြောနေသည်။

“ဘာလဲ... ရှင် ကျွန်မကို မေ့သွားပြီပေါ့လေ၊ အရင်အပတ်တုန်းက ကျွန်မကို ရှင်ဖမ်းထားပြီးတော့”

“အဲဒါ ကျုပ် လုံးဝ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်တယ်... ရှင် ကျွန်မကို တစ်ညလုံး...”

“ကျုပ် ဒါမျိုး ဝါသနာမပါဘူး အမိရယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဘာ အခုမှ မုန်လာဥလုပ်တာလဲ... လိပ်ပြာကြီး ခုတော့ ရှင်က မေ့သွားပြီပေါ့၊ ကောင်မတွေအများကြီးကို ရှင် လိုက်ဖမ်းနေတာကိုး လိပ်ပြာကြီး၊ ဘယ်မှတ်မိတော့မှာလဲ... ဒါလောက်တောင် များလွန်းတော့”

အလွန်စိတ်ချမ်းသာသွားသည့် ရယ်မောသံကလေးများကို ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။ စကားပြောခွက်ကို ချလိုက်သံလည်း ကြားရသည်။ ပြီးတော့ တစ်ကြိမ်ကောက်ကိုင်လိုက်သည့် အသံကို ကြားရပြန်သည်။

“ဟယ်လို... ဝှမ်းနီ စကားပြောနေတယ်”

ကျွန်တော်မှတ်မိသော ဝှမ်းနီ၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“ခုနဟာ စုစီရယ်လေ... မရိပ်မိဘူးလား ကျွန်မတို့ ရှင်ကို စနေတာပါ”

“ဟုတ်လား ပျော်လိုက်တာကွာ... ဟား... ဟား... ကိုယ်နဲ့ စုစီ ကောင်းပြောနေရတယ်လို့ လုံးလုံး မထင်မိဘူး”

“ကျွန်မလေ ရှင်အကြောင်းတွေ သူ့ကို အကုန်လုံး ပြောပြလိုက်တယ်၊ ရှင်ဟာ စိတ်ကောင်းရှိကြောင်း၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်၊ မနေ့က ဖြစ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စုစီက သိပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ အခု သူက ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ဝှမ်းနီ၏အသံ ချက်ချင်းပျောက်သွားသည်။ စကားပြောခွက်ကို လက်ပြောင်းလိုက်သံ ကြားရသည်။

“ဟယ်လို”

ပထမအသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။ အလွန်လည်း သဘောကျနေသည့် မထိလေးစားအသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ရှင် အခု ဘာလုပ်နေသလဲဟင်”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဗျာ”

“ကောင်းတယ်... ကျွန်မ ရှင်နဲ့ လာတွေ့မယ်”

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ စုစီ ရောက်လာသည်။ တယ်လီဖုန်းစကားပြောတုန်းက မထိလေးစားအမူအရာ အပြောအဆိုမျိုး မရှိတော့ပြီ။

အခန်းထဲမှာ ပတ်ချာလှည့်ကြည့်သည်။ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ကောက်ကိုင်ကြည့်ရင်း “ဒါက ဘာသုံးရသလဲဟင်” ဆိုတာမျိုး၊ “ဒါ ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ” ဆိုတာမျိုးတွေကိုသာ မေးနေသည်။ ကော်လာကျပ်ကျပ် မြင့်မြင့်နှင့် ဘေးကွဲတရုတ်ဂါဝန်ကို သူဝတ်ထားသည်။ သူ့ရုပ်နှင့် ကြည့်ကောင်းသည်မှာ

မှန်သော်လည်း လိုက်ဖက်လှသည်ဟု မထင်။ သူ့ဟန်ပန်အမူအရာနှင့် ဆိုလျှင် ဂျင်းဘောင်ဘီနှင့်က ပိုပြီးလိုက်ဖက်သည်။ ပိုနီတေးကလေးနှင့် ပိုကြည့်ကောင်းသည်။ ယခုမူ မိတ်ကပ်တွေကလည်း ထူလွန်းလှသည်။

အပေါ်ထပ်သို့တက်လာဖို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာနေသည်မှာ သူ့မျက်နှာကို အလှပြင်နေသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အပေါ် ကျွန်တော်အထင်အမြင်သေးသွားမည်ကို စိုးသည့်အတွက် ယခုလို ပြင်ဆင်လာပုံရသည်။

ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတွင် ရေခွေးကြမ်းထည့်ပြီး လသာဆောင်သို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ထွက်ခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းဘက်မှာ မီးရောင်များကို မြင်တွေ့ရသည်။ ၂၃ဟို ခုတ်မောင်းသွားလာနေကြသည့် သင်္ဘောများ၊ မော်တော်များ၊ သမ္ဗန်များကို မြင်ရသည်။ ကူးတို့သင်္ဘောနှစ်စီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုတ်လာပြီး နှစ်စီးရှောင်ကာ ဆန်ကျင်ရာအရပ်ဆီသို့ ခုတ်သွားကြသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။

ဟိုဘက်မှာက တောင်။ တောင်ပေါ်တက်သွားသည့် ဓာတ်ရထားမှ မီးရောင်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ပြီးတော့ ကျောက်သံပတ္တမြားလို မီးရောင်စုံတဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ဟောင်ကောင်မြို့ကြီး။

“သွားတော့မယ်” ဟု စူဖီက ပြောသည်။

“ဟောဗျာ... မင်း ခုပဲရောက်လာတာ”

“အလုပ်လုပ်ရဦးမယ် သိတယ်မဟုတ်လား...”

သည်စကားမျိုးကိုပင် သူ ထပ်ဆိုလာပြန်သည်။

“ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ လာတွေ့တာလဲ စူဖီ”

ကျွန်တော်က နားမလည်နိုင်သလို ပြန်မေးသည်။

သူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

“ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး... တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အဲဒီဘားခန်းထဲမှာ ထိုင်နေရတာ ငြီးငွေ့လွန်းလို့၊ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေကလည်း မွန်ထူနေတာပဲ၊ ကြာကြာထိုင်ရင် ခေါင်းကိုက်တယ်”

လသာဆောင်မှ အတွင်းဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်ဝင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ခုတင်အောက်မှ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် သူ တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သည်။

“ဒီဥစ္စာ ဘာလဲဟင် ဓာတ်စက်လား”

“မဟုတ်ဘူး တိပ်ရီကော်ဒါ”

ကျွန်တော် တရုတ်စကားပြောလေ့ကျင့်ရန်အတွက် ဈေးပေါပေါနှင့် ငှားထားသော အညံ့စား တိပ်ရီကော်ဒါ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဟုတ်တိပတ်တိ ကျွန်တော် အသုံးမချဖြစ်။

“ဘာသုံးရသလဲဟင်”

“ဒါဟာ ဓာတ်စက်တစ်မျိုး ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက မင်းအသံကို မင်းပြန်သွင်းလို့ရတယ်”

သူက ဘာမှ မထူးခြားသလို ခေါင်းညိတ်နေသည်။ စိတ်ဝင်စားပုံလည်း ဆက်မပြတော့။ တိပ်ရီကော်ဒါကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ကို ဆွဲထားဖို့၊ သူနှင့် စကားဆက်ပြောခွင့်ရအောင် ဖန်တီးဖို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာအောက်မှ ရီကော်ဒါကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပလပ်ပေါက်မှာ တပ်လိုက်သည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ မိုက်ကရိုဖုန်းနှင့် ဆက်လိုက်သည်။ အသံဖမ်းသည့် ခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး မီးဖွင့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မသိပြီ... ဒါ ရုပ်ရှင် ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ” ဟု စုစီက ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး... ဒီတိပ်ခွေဟာ ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ဖလင် မဟုတ်ဘူး”

“သွားတော့မယ်”

“ခဏလေးစောင့်ပါဦး”

ကျွန်တော်သည် ရုပ်ရှင်အကြောင်းများကို စကားစရာပြီး တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက် ဆက်ပြောနေလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် သူ ထွက်မသွားနိုင်။ ပြီးတော့ တိပ်ခွေကို နောက်ပြန်ရစ်လိုက်သည်။ ပြန်ဖွင့်သည်။ စတင်ချင်း ကျွန်တော် တရုတ်စကားပြောကျင့်သည့် အသံများ ထွက်လာသည်။ ခဏကြာတော့မှ စုစီ၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မသိပြီ... ဒါ ရုပ်ရှင် ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ”

သက်ပြင်းချသံကလေး ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ ပြတ်သွားသည်။ တစ်ခါ ကျွန်တော့်အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... ဒီတိပ်ခွေဟာ ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ဖလင် မဟုတ်ဘူး”

“သွားတော့မယ်”

စုစီ၏အသံ။

စုစီသည် ရီကော်ဒါကို နားမလည်နိုင်သလို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထွက်ပေါ်နေသည့်အသံများကို သူမှတ်မိပုံ မပေါ်သေး။

“ရေဒီယိုလား” ဟု သူက မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး စုစီ... မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ပြောတဲ့ စကားသံတွေလေ”

အသံဖမ်းသည့်ခွက်ကို ကျွန်တော်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ အသံဖမ်းခွက်ပေါင်းများစွာကို သူမြင်ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း သဘောပေါက် နားလည်သွားသည်။ ရီကော်ဒါဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ မကြာ မကြာ သွားကြည့်တယ်”

သူ့အသံ ဆက်မြည်နေသည်။

“ရောက်စီရုံတို့ ပရင့်ဆက်ရုံတို့ မဂျက်စတီရုံတို့ နယူးယောက်ရုံတို့ အိုရုံတိုင်းကို သွားကြည့်တာ”

သူ့အမူအရာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မလား... အဲဒါ ကျွန်မအသံလား” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

မယုံကြည်နိုင်သလို သူ နားထောင်နေသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကိုယ့်အသံ ကိုယ်ပြန်ကြားရသည်မှာ ချက်ချင်းတော့ အကဲမဖမ်းမိနိုင်။ မယုံကြည်နိုင်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ ဝါခစ်ခစ်ရယ်လာသည်။ သူ့ဟာသူလည်း သဘောကျစပြုလာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အသံများ ရပ်သွားတော့သည်။

“ပြီးသွားပြီလားဟင်...”

စိတ်ပူပင်ဟန်ဖြင့် သူက မေးသည်။

“နားထောင်ချင်ရင် ပြန်နားထောင်လို့ရတယ်”

“နားထောင်ချင်တယ် လုပ်ပါဦး တစ်ခါ...”

တိပ်ခွေကို ကျွန်တော် ပြန်ရစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောသည်အသံများကို ပြန်ဖွင့်ပြသည်။ ကျွန်တော်ခုတင်စွန်းမှာ သူ့ထိုင်နေသည်။ မဆုံးနိုင်အောင် တခစ်ခစ်ရယ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ယူပြီး သူဖက်ထားသည်။ သို့သော်လည်း သူ အရယ်မရပ်ပါ။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလို့မ့်ပြီး ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာကို အပ်ထားသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို သဘောကျလွန်းသဖြင့် အတောမသတ်အောင် ရယ်မိတော့သည်။

အသံများ တုန်သွားပြန်သည်။ သူက မော့ကြည့်သည်။ ပျော်လွန်းသဖြင့် သူ့မျက်နှာ ပန်းရောင်ပြေးနေသည်။

“တစ်ခါလုပ်ပါဦး”

“တခြားတစ်မျိုး ဖမ်းကြရအောင် စုစီ၊ မင်း သီချင်းဆိုတတ်သလား”

“ဆိုတတ်တယ် ပီကင်းသီချင်း၊ ရှန်ဟဲသီချင်း၊ သီချင်းတွေ အများကြီးရတယ်”

သူ့ အလွန်စိတ်အားထက်သန်လာသည်။ ပြီးတော့ အတည်ပေါက်ကြီးလုပ်လာသည်။ သီချင်းဆိုလေ့ကျင့်ရန်ဟု ပြောပြီး လသာဆောင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လေ့ကျင့်ရန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်မကြားအောင် တံခါးကိုလည်း ပြန်ပိတ်လိုက်သေးသည်။ နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ သူ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ပီကင်းသီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြမယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

“သီချင်းက တိမ်နတ်သမီးကလေးကို ချစ်နေမိတဲ့ တိမ်နတ်သားကလေး အကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ တိမ်နတ်သမီးကလေးက ပြောတယ်၊ ‘ရှင်ဟာ အလကား နတ်သား... စိတ်နှလုံးထားမကောင်းဘူး၊ ကျွန်မက စိတ်နှလုံးထားကောင်းတဲ့ နတ်သားကို စောင့်နေတာ’ အဲဒီလို အပြောခံရတော့ တိမ်နတ်သားကလေး သိပ်ကို ဝမ်းနည်းသွားတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူ စတင်ငိုကြွေးတော့တယ်၊ ကျလာတဲ့ သူ့မျက်ရည်တွေက မိုးဖြစ်သွားရော၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိုးတွေရွာကျလာ တာဟာ တိမ်တွေငိုလို့ မဟုတ်လား၊ အဲဒါနဲ့ မြေပြင်ပေါ်မှာ အဘိုးကြီးတစ် ယောက် ထိုင်နေတယ်၊ သူ သိပ်ထမင်းဆာနေတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ ရေမရှိဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် မြေကြီးဟာ ကျောက်တုံးလို မာနေတယ်၊ ဒီတော့ စပါးစိုက်လို့ မရဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ မိုးရွာချလာတာကို သူ မြင်ရတယ်၊ သူ အရမ်းပျော်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် တိမ်နတ်သမီးလေးက တိမ်နတ်သားကလေးကို ပြောတယ်၊ ‘ရှင် အလုပ်ကောင်းတစ်ခုကို လုပ်လိုက် တယ်၊ ဒါဆိုရင် ရှင်ဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်’ ဒါနဲ့ အဆုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်”

အသံဖမ်းခွက်ရှေ့မှာ သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သီချင်းဆုံးသွားတော့ ပြန်ဖွင့်ပြီး နားထောင်ကြည့်သည်။

“မကောင်းဘူး... တစ်ခါပြန်ဆိုဦးမယ်”

ဒုတိယအကြိမ်ကိုမူ အလွန်အားရစရာကောင်းလောက်အောင် သူ ဆိုပါ သည်။ အသံကလေးက လွင့်ကာ လွင့်ကာတက်လာသည်။ သူ သေသေချာချာ နားထောင်သည်။ သည့်ထက်ကောင်းအောင် သူမဆိုနိုင်တော့ပါဟု ပြောသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် ရိုကော်ဒါကို သူ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိတော့။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်နှင့်အတူ သူဆက်နေပြီး စကားပြောခွင့်ကို တော့ ရလိုက်ပါချေပြီ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားဆက်ပြော ကြသည်။

“ကျွန်မအခန်းကိုလည်း ရှင့်ကိုခေါ်ပြီး ပြရဦးမယ်၊ ဒါမှ ကျွန်မကလေး ကို ရှင်တွေ့ရမှာ”

သူသည် ကျွန်တော့်ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်ရင်း ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို လွှဲနေသည်။

“မင်းကလေးလား”

“ဟုတ်တယ်... သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေး”

“ဒါပေမဲ့ စူဇီ... ရယ်စရာမလုပ်စမ်းနဲ့၊ မင်းကလေးအရင်း မဟုတ်ပါဘူး”
ကျွန်တော်က ရယ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မကလေး... ကပြားလေး”

“အဖေက ဘယ်သူလဲ စူဇီ”

“ကျွန်မရည်းစားပေါ့ အင်္ဂလိပ်ရဲ့အရာရှိ သူ ဘော်နီယိုကို ထွက်သွားပြီ”

“သားလေးလား... သမီးလေးလား”

“သားလေး... သိပ်ချောတာပဲ၊ မကြာခင် အခါလည်ပြည့်တော့မယ်၊
ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

“ဒါပေါ့လေ... မင်း ချစ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... တခြားကောင်မတွေကတော့ ကပြားကို မကြိုက်ဘူး၊
ဒါကြောင့် သူများကို ပေးပစ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မသားကို ချစ်
တယ်၊ ဘယ်တော့မှ သူများကို ပေးမပစ်ဘူး”

“မင်းအလုပ်သွားနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို ဘယ်သူက ထိန်းသလဲ”

“ကလေးထိန်းရိုတယ်လေ... အို... ဟုတ်ပါရဲ့ ကလေးထိန်းကို
ကျွန်မ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပေးတယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း စိတ်ပူပင်ဟန်ပေါက်လာသည်။

“ကျွန်မသားကလေးက ချောင်းသိပ်ဆိုးတာပဲ၊ သိတယ်မဟုတ်လား
တဟွပ်ဟွပ်နဲ့ အရမ်းချောင်းဆိုးတာပဲ၊ ကျွန်မကလေးထိန်းက သူ့ကို လေတိုက်
ထဲမှာ ပစ်ထားတယ်လို့ ထင်သလား ဟင်”

“ကိုယ်လည်း မပြောတတ်ပါဘူး စူဇီ”

“ကျွန်မတော့ ဒီလိုပဲထင်တယ်၊ ကလေးကို လေတိုက်ကြီးထဲမှာ ပစ်
ထားတယ်လို့ ထင်တယ်”

ရေခွေးကြမ်းထပ်ဖြည့်ပေးရန် ကျွန်တော်က ခေါင်းလောင်းတီးပြီး
အတောင်းကို ခေါ်လိုက်သည်။ အတောင်း ရေခွေးကြမ်းထည့်နေခိုက် စူဇီသည်
မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေသည်။ သူပြောစရာရှိသည့်
စကားကို ကျွန်တော် နားထောင်လိုစိတ် ရှိ မရှိ အကဲခတ်နေသည့်သဘောမျိုး

ဖြစ်သည်။ အတောင်း ထွက်သွားသည်။ တံခါးပိတ်သွားသည်။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက်ကြာအောင် ရောက်တတ်ရာရာများကို ဆက်ပြောနေသေးသည်။ ပြီးတော့ စုစီသည် ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်အခန်းကို ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ လာတယ်ဆိုတာ ရှင် သိသလား” ဟု ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော့ မစဉ်းစားတတ်ဘူး စုစီ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မပြောပြမယ်၊ ညဦးပိုင်းတုန်းက သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နဲ့ အပေါ်ထပ်ကို ကျွန်မ တက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ ပြန်ဆင်းလာတယ်၊ ခန်းမထဲမှာ သူနဲ့ နှုတ်ဆက်ကြတယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘားခန်းထဲကို ပြန်သွားတယ်၊ တခြားသင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ကျွန်မလက်မောင်းကို လာဆွဲတယ်၊ ‘ယမ်... ယမ်... ဟေ့... မိန်းမချောလေး... ငါ့ပေါင်ပေါ်မှာ လာထိုင်စမ်း’ လို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်မက သွားထိုင်တယ်၊ နောက် စကားပြောမတည့်တာနဲ့ ကျွန်မကလည်း သူ့ပေါင်ပေါ်က ထပြီး ဝှမ်းနီနဲ့ သွားထိုင်နေလိုက်တယ်၊ ဝှမ်းနီက ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မင်း မပျော်ဘူးလားလို့ မေးတယ်၊ ကျွန်မက ဟုတ်တယ် မပျော်ဘူးလို့၊ ယမ်... ယမ်နဲ့ ပြောတတ်တဲ့ သင်္ဘောသားတွေကို သဘောမကျဘူးလို့၊ အရင်အပတ်က ကျွန်မတွေ့ခဲ့ရတဲ့လူလို တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပဲ သတ်သတ်မှတ်မှတ် တွဲချင်တယ်လို့၊ ဒါနဲ့ ဝှမ်းနီက ပြောတယ်၊ စုစီ... မင်း မသိသေးဘူးထင်တယ်၊ ရောဘတ်က မင်းကို သဘောကျနေတာ၊ ငါထင်တယ်၊ မင်းကို သူ အရမ်းသဘောကျနေတယ်လို့ပြောတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ ရယ်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်ဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြပြီး ကျွန်မ တက်လာတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရောက်တော့ ကျွန်မ ကြောက်သွားပြန်ရော”

“ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရတာလဲ စုစီ...”

“ကျွန်မထင်တယ်... ဒီရောဘတ်ဆိုတာဟာ သူဌေး၊ လူကြီးလူကောင်းထိပ်တန်းစားကြီး၊ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သူ့မှာ သိပ်ကောင်းတဲ့ဘီးလည်း ရှိတယ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ အဝတ်အစားတွေ၊ ညဝတ်အင်္ကျီတွေလည်း ရှိတယ်၊ အကုန်လုံး အကောင်းစားချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ယုတ်ညံ့ စုတ်ပဲ့တဲ့ ယမ်ယမ်ကောင်မလေးကို သူလိုချင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်လာရော၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဟိုရိုကော်ဒါကို ရှင်ဖွင့်တယ်၊ ကျွန်မလည်း တအားရယ်တယ်၊ ကြောက်စိတ်တွေလည်း ပြေသွားတယ်”

“ယုတ်ညံ့စုတ်ပဲ့တဲ့ ယမ်ယမ်ကောင်မလေးပဲ ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုးလည်း မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ယုတ်ညံ့စုတ်ပဲ့တဲ့ ယမ်ယမ်ကောင်မလေးပါပဲ ဆိုတဲ့ အသိကြီးကတော့ ပျောက်မသွားဘူး၊ တစ်ခုပဲ စဉ်းစားတယ်၊ ငါ့ကို သူ သဘောကျရင် ကောင်းမှာပဲလို့၊ သူ သဘောမကျဘူးဆိုရင်လည်း ဘာမှ လုပ် စရာမရှိတော့ဘူးလို့... ဒါပါပဲလေ... ကျွန်မကို ရှင် သဘောကျရဲ့လား။”

“မင်းကို ကိုယ် အရမ်းသဘောကျပါတယ် စူဇီ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မကို ပုံမှန်အတွဲအဖြစ်နဲ့ ယူပါလားရှင်”

“ဟား... ဟား... ဟား... ပုံမှန်အတွဲအဖြစ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို လိုချင်မယ်ဆိုရင် မင်းကိုပဲ ယူပါ့မယ် စူဇီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မတတ်နိုင်ဘူး”

“ရှင်အတွက်ဆိုရင် ကျွန်မ ဈေးလျှောပေးမယ်လေ၊ တစ်လကို ခြောက်ရာ”

“အောင်မယ်ဇေ... ကိုယ်မတတ်နိုင်ပါဘူး စူဇီရယ်”

“ကျွန်မဟာ အင်မတန် အလုပ်ကြိုးစားပါတယ်၊ ရှင်လာစေချင်တဲ့ အချိန်ကို အမြဲလာပါ့မယ်၊ တခြား ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မဆက်ဆံဘူး”

“ဒါလည်း ကိုယ်ယုံပါတယ် စူဇီ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒါလောက် ငွေကို အကုန်မခံနိုင်ပါဘူး။”

သူ ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ သူ့လက်ချောင်းကလေးများကိုလည်း ချိုးပြီး ရေတွက်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ... ဒေါ်လာငါးရာပဲ ပေးတော့”

“စူဇီ... ကိုယ် မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောပါ့မယ်၊ ကိုယ်ဟာ သူ့ငွေမဟုတ် ပါဘူး၊ အင်မတန်ဆင်းရဲတဲ့ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ပါ၊ ကိုယ်ဟာ တစ်လ လုံးမှ ဒေါ်လာခြောက်ရာနဲ့ လောက်အောင် နေနေရတဲ့လူပါ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒေါ်လာခြောက်ရာ တစ်လလုံးမှာလား” ဟုလည်း မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် တစ်လလုံး...”

“ဒါပဲလား”

“ဒါပဲ”

“အခန်းအတွက်ရော၊ စားတာသောက်တာရော အားလုံးမှ ဒေါ်လာ ခြောက်ရာနဲ့လား” ဟု သူက ဆက်မေးသည်။

“အားလုံးအတွက် ဒေါ်လာခြောက်ရာပါ”

“ဒါဆို မနိပ်ဘူးပေါ့”

“မနိပ်ပါဘူးကွာ”

“မနိပ်လိုက်တာနော်” ဟု ပြောပြီး သူ ငြိမ်တိုင်နေသည်။ စိတ်ပျက် သွားပုံလည်း ရသည်။ သူ့လက်သည်းကလေးများကို စိတ်မချမ်းမသာဖြင့် ပြန် ကြည့်နေသည်။ တစ်မိနစ်လောက်ကြာသွားသည်။ ပြီးတော့မှ မော့ကြည့်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... ဒီနေ့တစ်ညရော ကျွန်မကို ဒီမှာ အိပ်စေချင်သလား?”

“အဲဒီတစ်ညလေးအတွက်တောင် ကိုယ်မတတ်နိုင်ပါဘူး စုစီရယ်...”

ဒေါရစ်ကို နေ့လယ်စာကျွေးလိုက်မိသည့်အတွက် ကျွန်တော်၏ ငွေရေး ကြေးရေးအခြေအနေမှာ လွန်မင်းစွာ ဆိုးရွားနေပါသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မသဘောကျတယ်၊ ရှင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီညအတွက် ကျွန်မ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မယူဘူး”

“စုစီ မင်းရဲ့စေတနာဟာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကြီးမား ပါပေတယ်ကွယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ် အများကြီး စိတ်ချမ်းသာသွားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို မင်းကို လက်ခံလိုက်မိရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်ဒုက္ခပေးသလို သာ ဖြစ်တော့မယ်၊ နောက်နေ့ကျတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သင်္ဘောသားတွေနဲ့အတူတူ မင်း အပေါ်ထပ်တက်သွားတာကို ကိုယ် ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေနိုင်စွမ်းရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ထိုင်ရာမှ သူ ထသည်။ တံခါးပေါက်အထိ သူနှင့်အတူ ကျွန်တော် လျှောက်လိုက်သွားသည်။

“ဘားခန်းထဲကို ပြန်မသွားဘူး မဟုတ်လား စုစီ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“မသွားတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“အိမ်ပြန်မယ်၊ ကျွန်မသားလေးကို ပြန်ကြည့်ဦးမယ်၊ သူ ချောင်းဆိုး တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ စိတ်ပူလာပြီ”

စကြိုအတိုင်း သူလျှောက်သွားသည်။ ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားပြီး တိုင်ဖူး ထွက်လာသည်။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ဆေးလက်မှတ်ကို ရှာနေသည်။ သူ့နောက်မှ အမေရိကန်သင်္ဘောသားတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ တိုင်ဖူးက အတောင်းကို ဆေးလက်မှတ်ပြနေသည်။ အတောင်းက မှန် မမှန်စစ်ဆေးနေ သည်ကို စောင့်နေကြသည်။ ပြီးတော့ အတောင်းက မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ထည့်သွင်းရေးမှတ်သည်။

သဘောသားက လျှောက်လာသော စူဇီကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေသည်။ သူ့ပါးစပ်မှာခဲထားသည့်စီးကရက် ကျွတ်ကျသွားသည်။ စူဇီ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်နေသည်။ တိုင်ဖူးနှင့် နှိုင်းယှဉ်နေသည်။ စူဇီနှင့်သာ ပိုအဆင်ပြေမည်ဟု တွေးနေပုံပေါက်သည်။ ဓာတ်လှေကားအတွင်းသို့ စူဇီ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သဘောသားက တိုင်ဖူးဘက်သို့ လှည့်လိုက် သည်။

ကျွန်တော်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ တိုင်ဖူးနှင့် သဘောသားတို့ မျက် နှာချင်းဆိုင်မှ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသံ ကြားရသည်။ လေဝင်ပေါက်မှ သူတို့ စကားပြောသံများကို ကြားရသည်။ ရိုကော်ဒါကို ကျွန်တော်ဖွင့်လိုက်သည်။ စူဇီ၏သီချင်းသံကလေး ပေါ်လာသည်။

“တိမ်နတ်သားကလေးက သိပ်ကို ဝမ်းနည်းသွားတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူ စတင်ငိုကြွေးတော့တယ်၊ ကျလာတဲ့ သူ့မျက်ရည်တွေက မိုးဖြစ်သွားရော၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိုးတွေ ရွာကျလာတာဟာ တိမ်တွေငိုလို့ မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ အဆုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်”

အိပ်ရာထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်လိုက်သည်။ ဘားခန်းသို့ သူ ပြန်မသွား ဆိုသည့်အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါတွေကို ကျွန်တော်ကျင့်သားရဖို့၊ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ လိုပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ယနေ့ည ဘားခန်းသို့ မသွားတော့သည့်အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိပါသည်။

* အခန်း (၅)

(၁)

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် စူဇီသည် ကျွန်တော်အခန်းသို့ အမြဲလာလေ့ရှိသည်။ နေ့ ဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ် မည်သည့်အချိန်မဆို ရောက်လာတတ်သည်။ လူကိုယ်တိုင် မလာနိုင်လျှင်လည်း တယ်လီဖုန်းလှမ်းဆက်လေ့ ရှိသည်။

တကယ်ကတော့ တယ်လီဖုန်းဆက်သည်မှာ အကြောင်းထူးရှိသော ကြောင့်ကား မဟုတ်ပါ။ ဆက်ရိုးဆက်စဉ် ဆက်သည့်သဘောသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဟောင်ကောင်မြို့ နေရာအနံ့မှ သူ ဆက်တတ်သည်။

“ဟယ်လို... မော်လီ စကားပြောနေပါတယ်” ဟု သူပြောတတ်သည်။ မော်လီ စကားပြောနေပါတယ် ဟူသော ဟာသကလေးကို မပျောက်ပျက်အောင် သူ ထိန်းထားသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း ညစ်တီးညစ်ပတ်များကို ဆက်ပြောနေတတ်သည်။

“ဟယ်လို... မော်လီ”

“ရှင် မနေ့ညတုန်းက တော်တော်ဆိုးတယ်”

သူ ဖုန်းစကားပြောလျှင် အကျယ်ကြီးအော်ပြောလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် နားနှင့် ခြောက်လက်မလောက် ခွာထားရလေ့ရှိသည်။

“ဟုတ်လား... မော်လီ၊ မနေ့ညတုန်းကတော့ ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ ကွယ်”

“ပြောချိန်မှ ရှင်မပေးဘဲကိုး”

ပြီးတော့ သူ တစ်ခဲတစ်ရယ်သည်။ သည့်နောက်မှ စုစီအစစ် ပြန်ဖြစ် သွားတတ်သည်။

“ကျွန်မ ဖောက်သည်တစ်ယောက်နဲ့ ရောက်စီရုပ်ရှင်ရုံကို ရောက်နေတယ် လေ၊ အပြင်မှာ သူစောင့်နေတယ်၊ ဒါပဲနော် သွားတော့မယ်”

ကျွန်တော်ကို သူ၏ ‘နံပါတ်တစ်ချစ်သူ’ အဖြစ် ဘားခန်းထဲမှာ သူ ကြေညာပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကိုလည်း သူတစ်ဦးတည်းပိုင်မိတ်ဆွေလို လုပ်နေသည်။ အခြားအမျိုးသမီးများကို ကျွန်တော် ပုံကြမ်းရေးဆွဲလျှင် သူ မကြိုက်ချင်။

တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ပေါင်းသင်းနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် အခန်းသို့ အမြဲတစေ စုစီ ဝင်ထွက်သွားလာနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့် အခြားအမျိုးသမီးများက မယုံကြည်ချင်ကြ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးအမှန်ကို ပြောမပြလိုက်ပါနှင့် ဟု စုစီက တောင်းပန်ရှာသည်။ သည်ကိစ္စကိုမူ ကျွန်တော်က ကတိမပေးသော ကြောင့် သူ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ မဟုတ်ဘဲနှင့် အဟုတ်လုပ်ပြီး ကျွန်တော် ဟန်မဆောင်ချင်။ ပြီးတော့ အခြားအမျိုးသမီးများနှင့် အဆက်အဆံမပျက် ခင်ခင်မင်မင် ကျွန်တော် ဆက်လက်ပေါင်းသင်းနေထိုင်ချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကို သူတစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးထားချင်မှုကို အနည်းငယ်စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့မှု လည်း ကျွန်တော်ဖြစ်လာပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘက်တီလောင်းအမည်ရှိ အမျိုးသမီးအသစ်တစ်ယောက် ဘားခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ထပ်ရောက်လာသည်။ ဘက်တီလောင်းသည် ကန်တုန် တရုတ်လူမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အလွန် အနောက်တိုင်းဆန်သည်။ လမ်းလျှောက်ဟန်ကလည်း နာမည်ကျော် အမေရိကန်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

သူလမ်းလျှောက်ပုံက သူ့အတွက် အောင်မြင်မှုကို ရရှိစေပါသည်။ ဘက်တီမို့ လမ်းလျှောက်လာပြီ ဆိုလျှင် မြင်ရသူ ယောက်ျားသားတို့ မရိုးမရွ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ လေချွန်သူက ချွန်၊ ကြောင်လိုအော်သူက အော်ဖြင့် သဘောသား တွေ တရုန်းရုန်းဖြစ်ကုန်ကြလေ့ ရှိသည်။ လူပြက်မလေး ဖိဖီချမ်းကတော့ သူ့ လမ်းလျှောက်ပုံကို တုပြီး သူ့ကွယ်ရာမှာ လျှောက်ပြပြီး ဖြစ်ချေသည်။

တစ်နေ့ စုဒ္ဓိနှင့် ကျွန်တော် အတူထိုင်နေခိုက် ဘားခန်းထဲသို့ ဘက်တီ ဝင်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း တင်ကိုယမ်းပြီး လျှောက်လာသည်။ ဘက်တီ အပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမြင်သလဲဟု စုဒ္ဓိက မေးသည်။ ကျွန်တော့်ကို စုဒ္ဓိ အကဲခတ်နေကြောင်း ကျွန်တော် သတိမထားလိုက်မိပါ။ ထို့ကြောင့် ဘက်တီ၏ လမ်းလျှောက်ဟန်သည် ယောက်ျားတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်မှုရှိကြောင်း စိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ရိုးရိုးသားသား ပြန်ပြောမိသည်။

စုဒ္ဓိ ငြိမ်နေသည်။ ဘက်တီကို သူ မသင်္ကာဖြစ်လေပြီ။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် နေ့လယ်စာမစားမီ ကျွန်တော် ဘီယာ ထိုင်သောက်နေသည်။ ထိုအခိုက် ဘက်တီဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ လာ ထိုင်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးသေးပါ။

ဘက်တီသည် ရှည်လျားကျော့ယုံသည့် သူ၏မျက်တောင်ကြီးများကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း ကျွန်တော်၏လက်မောင်းကို တယုတယပွတ်သပ် နေသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဒုက္ခရောက်နေသည့် အမျိုးသမီးများကို ကျွန်တော်က ကူညီစောင့်ရှောက်တတ်ကြောင်း သူ့ကြားဖူးပါသည်ဟု ပြောသည်။

ထိုစကားကိုကြားရတော့ သတိကြီးကြီးထားပြီး ကျွန်တော် စဉ်းစားရ တော့သည်။ ထိုစကားပြီးလျှင် ဘာဆက်ပြောမည်နည်း။ ကျွန်တော့်ထံမှ ပိုက်ဆံ ချေးမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ်ဝန်ပျက်ချဖို့ အကူအညီတောင်းမည် လော။

ကျွန်တော်ကလည်း ဒါလောက် အထင်မကြီးစေလိုကြောင်း၊ ခေါင်း ကိုက်သည့်အမျိုးသမီးများကို ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးကလေးလောက်သာ ပေးဖူး ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်ရှင်းပြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်၏စိုးရိမ်ပူပန်မှုများသည် ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

သူ့ဒုက္ခသည် ဘာမျှ မကြီးကျယ်ပါ။ အိုင်ယာလန်ငွေ ငါးပေါင်တန်ကိုစွ ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ထံမှ သူ့လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုငွေကို ဘယ်မှာမှ လဲမရသောကြောင့် အခက်အခဲတွေ့နေရသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်က ကူညီနိုင်ပါမည်လား။

ကျွန်တော့်ဘက်တီကိုမှာ ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမည်ဟု ကတိပေးလိုက် သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဘက်တီကိုမှ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ ၇၆ ဒေါ်လာ ဖြင့် အလွယ်တကူ လဲလှယ်ရရှိခဲ့သည်။ ထိုငွေအားလုံးကို ဘားခန်းထဲမှာပင်

ဘက်တီလောင်းအား ကျွန်တော်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း စုစီမရှိသည့် အချိန်ကို သတိကြီးစွာထားပြီး ရွေးရသေးသည်။ ယခုလို ငွေလဲပေးသည့်အတွက် စုစီအနေနှင့် တစ်ခုခု အငြင်းပွားရနိုင်သည်ဟုလည်း ကျွန်တော် ကြိုမြင်ထားသည်။ ဘယ်လောက်ပင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတွေ ပြုလုပ်ထားထား အချည်းနှီးဖြစ်ရ ပါတော့သည်။

နောက်နာရီအနည်းငယ်ကြာတော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှ တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။

“ဟယ်လို... စုစီစကားပြောနေတယ်”

မော်လီမဟုတ်ပါလား။ သည်လိုဆိုတော့ ဆိုးတာပေါ့။

“ဟယ်လို... စုစီ”

“အခု ရှင် ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ... ကျွန်မ အခုလာတွေ့မယ်”

ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲ သူရောက်လာသည်။

ခဏကြာအောင် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသောစကားများ ပြောနေသေးသည်။ ထိုသို့

ပြောနေချိန်တွင် မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေသည်။

သည့်နောက်တော့ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး တဲ့တိုးပြောချပါလေတော့ သည်။

“ကန်တုန်ကောင်မနဲ့ ရှင် အတူတူသွားတယ်၊ ကျွန်မ အားလုံးသိတယ်”

“ဘာ ကန်တုန်ကောင်မလဲ”

ကျွန်တော်က အပြစ်မရှိသူလို ပြန်မေးသည်။

“ဟိုကောင်မ... သူ့ကို ရှင် ၇၆ ဒေါ်လာ ပေးတယ်”

စုစီ၏သေချာမှုပင် ဖြစ်သည်။ ငွေအတိအကျကို သူပြောနိုင်သည်။

ထိုကိစ္စသည် ဘားခန်းထဲမှာ ပျံ့နှံ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်

လိုက်ပါသည်။ ဘက်တီလောင်းကလည်း အပြစ်မှန်ကို ရှင်းပြမည် မဟုတ်။

မမှန်ရာကို အများထင်နေကြသည့်အတွက် သူက ဝမ်းပင်သာချင် သာနေပေ

လိမ့်ဦးမည်။

ကျွန်တော်က အပြစ်အပျက်အမှန်ကို ရှင်းပြသည်။

“ရှင်လိမ်တယ်... ကန်တုန်ကောင်မနဲ့ ရှင် အတူတူသွားအိပ်တယ်”

တစ်နေ့မနက်တွင် အကျိုးတွေ့ရှင်းရင်း အကျိုးအိတ်တစ်ခုအတွင်းမှ စက္ကူ
တစ်ရွက် ထွက်ကျလာသည်။ ကောက်ကြည့်တော့ ဘက်တီလောင်း၏ အိုင်ယာလန်
ငွေငါးပေါင်ကို လဲပေးသည့် ဘဏ်တိုက်မှ စာရွက်ကလေးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ သည်စာရွက်ကလေး လက်ခံရရှိခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် လုံးလုံးမေ့နေမိသည်။

အတောင်းကို ကျွန်တော်လှမ်းခေါ်ပြီး တရုတ်စာအချို့ကို ရေးခိုင်းသည်။
ထိုတရုတ်စာလုံးများကို ငွေလဲသည့်စာရွက်ကလေး၏ နောက်ကျောမှာ ကျွန်တော်
ပြန်ကူးရေးသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကား...

“မင်းကို ကိုယ်အရမ်းလွမ်းနေပြီ” ဟူသတည်း။

ညဦးပိုင်းကျတော့ ဝှမ်းနီမှတစ်ဆင့် ထိုစာရွက်ကလေးကို စုစီအား
ပေးခိုင်းလိုက်သည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။

“ဟယ်လို... စုစီ စကားပြောနေတယ်”

“ဟယ်လို... စုစီ”

“ဘာတွေလုပ်နေသလဲ”

“ဘာမှ လုပ်ပါဘူးကွာ”

“ကောင်းတယ်... ကျွန်မလာတွေ့မယ်”

သူရောက်လာပြီး ထုံးစံအတိုင်း ရောက်တတ်ရာရာတွေကို ပြောနေသေး
သည်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် တည့်တည့်ကြည့်ပြီး တဲ့တဲ့ပြောတော့သည်။

“ရှင်ဟာ တကယ့်လူကောင်း... မလိမ်ဘူး၊ ကျွန်မ မှားသွားတယ်”

ကျွန်တော် ရယ်မိပါသည်။ ပြီးတော့ ဘက်တီလောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်
စိတ်မဝင်စားကြောင်း ပြောပြမိသည်။

သူ ဘာကြောင့် ပေါက်ကွဲရသည်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှင်းပြနေသည်။
ကျွန်တော်သည် သူ၏ချစ်သူဖြစ်ကြောင်း အခြားအမျိုးသမီးများကို ပြောပြ
ထားပြီးသည့်နောက် ဘက်တီလောင်းနှင့် ယခု အဆက်အဆံလုပ်ခြင်းသည် သူ
အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ကာ မျက်နှာပျက်ရပါသည်ဟု ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်မလေ ဘားခန်းထဲကိုတောင် မသွားရဲတော့ဘူး... သီလား...
ကျွန်မ အရမ်းရှက်မိတယ်၊ သားလေးသာမရှိရင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတ်သေ
မိမှာပဲ”

“စုစီ ဒီလောက်တောင်ပဲလားကွယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရယ်... ကျွန်မ အရမ်းရှက်တာပဲ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် လာ... ကိုယ် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကြည့်ပါဦး”

ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်က ပုံကြမ်းကလေးကို ဆီဆေးပန်းချီကားအဖြစ် ကျွန်တော် ကူးပြောင်းရေးဆွဲထားသည်။ ထိုကားကလေးကို ပြလိုက်သည်။ ပတ္တမြားစ၏အရွယ်အစားကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သူ့ အလွန်သဘောကျသွားသည်။ သူ့ အမျိုးသမီးသူငယ်ချင်းများကို ခေါ်ပြခြင်းအားဖြင့် သူ ဘယ်လောက်ဂရုစိုက်ခံရကြောင်း သက်သေထူနိုင်ပေတော့မည်။ ယခုမှ သူ့စိတ်သူ ထိန်းနိုင်လာသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဖန်ခွက်နှင့် ပေါက်မိသည့်အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားမိပြီး သူက တခစ်ခစ်ရယ်တော့သည်။

“ကျွန်မပေါက်တာလေ... အစ်ကိုကို မှန်တော့မလို့... ကံသိပေလို့သာ ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီနေ့ကစပြီး ဖန်ခွက်ကွဲတွေကို နေ့တိုင်း အစ်ကို ရှာကောက်နေရတယ်”

သူ အရယ်ရပ်သွားပြီ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပျော်မြူးစွာ လူးလိုမ့်နေသည်။

(၂)

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မနက်ပိုင်းများ၌ သူ့သားကလေးကို ကျွန်တော့်ထံခေါ်လာပြီး ပြတတ်သည်။ တရုတ်အင်္ဂလိပ် ကပြားမျက်နှာလေးနှင့် တကယ့်ကလေးလေး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မျက်နှာကတော့ ရင့်နေသည်။

စူဇီကတော့ သူ့ကလေးကို ချစ်ရှာလွန်းသည်။ တယုတယဖြင့် ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ချောမြို့နေတတ်သည်။ ဒါကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်မိသည်။ တကယ်ဆိုတော့ စူဇီ၏ဟန်ပန်သည် မိခင်ဟန်ပန်မျိုး မဟုတ်။

“ဟေး... ဘာဖြစ်လို့ အခုထက်ထိ ချောင်းဆိုးနေရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်း ဒါလောက်ကဲရတာလဲ၊ ဟုတ်တယ်... အင်မတန်ကဲတဲ့ ကလေးလေး၊ မင်းဟာ သိပ်ချောလွန်းလို့ မင်းကို မေမေ ခွင့်လွှတ်နိုင်တာပေါ့၊ အို... ဟုတ်ပါရဲ့ သိပ်လှတဲ့ သားကလေးပဲကွယ်၊ မင်းကြီးလာရင် ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်မယ်” စသည်ဖြင့်လည်း ပြောနေတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လသာဆောင်ပေါ်မှာ စောင်တစ်ထည်ဖြင့်ခင်းပြီး ထွက်ထိုင်တတ်ကြသည်။ စူဇီကတော့ သူ့သားကလေးနှင့် စောင်ပေါ်မှာ ဆော့ကစားနေလေ့ရှိသည်။ သည့်နောက် ဆိပ်ကမ်းမှာစောင့်နေသည့် ကလေးထိန်းဆီသို့ ကလေးကို ပြန်ပို့သည်။ ကလေးထိန်းက ကလေးကို ကျောမှာ အဝတ်နှင့်

ကျောင်းသားကို ကျွန်တော်ဆီခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကောင်းလက်ဆုံကျရင်း နောက်တော့ အငြင်းအခုံဖြစ်ကြရသေးသည်။ စုစီနှင့် အချိန်မဖြုန်းရဘဲ ကျွန်တော်နှင့် ညလုံးပေါက် ထိုင်စကားပြောနေသည့်အတွက် ကျွန်တော်က တောင်းပန်စကားပြောမိသည်။

“အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီအမျိုးသမီးကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား” ဟု သူပြောသည်။

“ဟ... ဘာသဘောလဲ... သူနဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ မောင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့ အလကားသက်သက် ငွေကုန်ခံတာလဲ”

“ဒါက ဒီလိုလေ... ဇနီးမောင်မယ်မှာရှိတဲ့ အကောင်တွေက ကျွန်တော့်ကို အခြောက်လို့ ထင်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့အတူတူ ဒီနေ့ည ထွက်လာတယ်၊ သူတို့ရှေ့မှာပဲ အဲဒီအမျိုးသမီးကို ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ယောက်ျားပီသတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ကို သက်သေထူပြလိုက်တာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် တစ်ညလုံး ငါနဲ့ထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးနေတယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ပြန်မပြောတော့ဘူးပေါ့”

“ဘယ်ပြောပါ့မလဲဗျာ... တစ်ညလုံး သူတို့စံချိန်တွေ ချိုးပစ်လိုက်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့”

စုစီသည် သူ့ဖောက်သည်ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး သူတစ်ယောက်တည်းလည်း ရောက်လာတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားထိုင်ပြောကြသည်။ ဗိုက်ဆာလာသောအခါ စုစီက တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်ပြီး အနီးဝန်းကျင်မှ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုသို့ စားစရာ လှမ်းမှာတတ်သည်။ သန်းခေါင်ကျော်မှာလည်း မှာနိုင်သည်။ လင်းအားကြီးမှာလည်း မှာနိုင်သည်။

ထိုသို့မှာပြီး ခဏအကြာတွင် တောင်းနှစ်လုံးကို ရှေ့နောက်ထမ်းကာ ထမ်းပိုးနှင့် လျှိုထမ်းလာသော အထမ်းသမား ရောက်လာတတ်သည်။ တောင်းထဲမှာ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ငါး၊ စားစရာအစုံပါသည်။ အမျိုးအမည်များကို ကျွန်တော် မသိ။ ခေါ်လည်း မခေါ်တတ်။ အလွန်ခံတွင်းတွေ့သည်။ ငွေရှင်းပေးရတော့လည်း အလွန်ဈေးသက်သာကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျသင့်ငွေကို စုစီက သူပေးဖို့ အမြဲကြိုးစားတတ်သည်။ ကျွန်တော်က အပေးမခံ။ သို့သော်

တစ်ခါတစ်ရံ သူပေးဖြစ်သွားသည်လည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်ပေးသည့်အခါ တွင် အထမ်းသမားကို ဘောက်ဆူး ဘယ်လောက်ပေးသလဲဟု မေးတတ်သည်။

“ပြားငါးဆယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ ပြားငါးဆယ်သည် မများပါ။ ခုနစ်ပဲနီလောက်သာ ကျပါသည်။

“သိပ်များတယ်... ဒါလောက်မပေးနဲ့လို့ အစ်ကိုကို ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရတာ သိပ်ဆင်းရဲပုံပဲ စူဇီရယ်...”

“ဟုတ်တယ်... အထမ်းသမားကို ပြားငါးဆယ်သာ ပေးနေရင် တစ်နေ့ ကျ အစ်ကိုလည်း ဆင်းရဲမှာပဲ၊ ပြားနှစ်ဆယ်ဆို တော်ပြီ၊ သူ သိပ်သဘောကျ သွားပြီ”

တစ်ည အချိန်မတော်ကြီး စူဇီ ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုနေ့ညက စူဇီ နှင့်ပတ်သက်ပြီး အံ့ဩတကြီးအဖြစ်တစ်ခုနှင့် ကျွန်တော် ကြုံရတော့သည်။

ပင်မင်းဆိုင်မှ ငွေတောင်းခံလွှာရောက်လာသည်။ တရုတ်လို ရေးထား သည်။ ကျသင့်ငွေမှာ စုစုပေါင်းကျသင့်တာထက် ပိုနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ငွေတောင်းခံလွှာထဲမှ အဝတ်အစားအမျိုးအမည်များ ဖတ်ပြရန် စူဇီကို ကျွန်တော်က ပြောသည်။ သူက တစ်ချက်ကလေးကြည့်ရုံ သာ ကြည့်သည်။

“ဘာမှမများပါဘူး အစ်ကို”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဘာတွေလျှော်ခိုင်းလိုက်တယ် ဆိုတာမှ မင်းမသိပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီပင်မင်းဆိုင်က အင်မတန်ရိုးသားပါတယ် အစ်ကို၊ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာ မလုပ်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ခါတော့ သူ မဟုတ်တာလုပ်ပြီ ဆိုတာ သေချာတယ်”

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို ငွေပိုတောင်းမှာ လူလိမ်မှာကို အမြဲတမ်း သူ ပူပင်လေ့ရှိသည်။ ယခုမူ ထိုသို့မဟုတ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှုပ်အင်္ကျီဘယ်နှစ်ထည်အတွက် သူ ငွေယူထားသလဲ ကြည့်ပေးစမ်းပါ၊ ပြီးတော့ တခြား ရေးထားတာတွေက ဘာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ဆက်မေးသည်။

ငွေတောင်းခံလွှာကို လက်ထဲမှာကိုင်ပြီး သူ လေ့လာနေသည်။ ပြီးတော့

ကျွန်တော့်ကို သူမော့ကြည့်သည်။ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ အဖြေရခက်နေပြီကို ဖွင့်ပြောတော့မည် ဆိုသည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။

“အရင်တုန်းက အစ်ကိုကို ဖွင့်မပြောခဲ့ဖူးသေးတာ ကျွန်မမှာ ရှိနေပါတယ် အစ်ကို၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မ သိပ်ရှက်လို့ပါ” ဟု ပြောသည်။

“ဘာကို ဖွင့်မပြောခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်မ စာမဖတ်တတ်ဘူး”

“ဘာ...”

“ကျွန်မ စာမဖတ်တတ်ဘူး၊ ရေးလည်း မရေးတတ်ဘူး”

“လုံးလုံး မတတ်ဘူးလား စူဇီ”

“လုံးလုံးမတတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော် အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားမိပါတော့သည်။ စူဇီသည် စာမတတ် ပေမတတ်မိန်းကလေး ဖြစ်သည်ဟု သိနိုင်လောက်သောအကြောင်းလည်း လုံးဝ မပေါ်ဖူးခဲ့။ ဘားခန်းထဲမှာရှိသော အမျိုးသမီးအများစုသည် အထိုက်အလျောက် ရေးတတ် ဖတ်တတ်သူများသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် စူဇီလည်း အများနည်းတူ ရေးတတ်ဖတ်တတ် သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ ထိုမျှမကသေး။ သူ နေပုံထိုင်ပုံ ပြောပုံဆိုပုံ တွေးပုံခေါ်ပုံများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဆင့်အတန်းနိမ့်သော ဖတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ဟု ထင်မြင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

“ဒါပေမဲ့ စူဇီ၊ မင်းနာမည်ကို မင်းရေးနေတာ ကိုယ်မြင်နေရတာပဲ”

သူ့နာမည်ကို တရုတ်လိုရော အင်္ဂလိပ်လိုပါ ရေးနေသည်ကို ကျွန်တော် ပြန်အမှတ်ရနေမိသည်။ အင်္ဂလိပ်လို ‘စူဇီ’ ဟု ရေးရာတွင် (Z) စာလုံးက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသည်။ ပြီး အဆက်ကလေးများကလည်း မဆက်မိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မနာမည်တစ်ခုကိုပဲ ရေးတတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ နာမည်ကို ရေးတတ်အောင် ဝှမ်းနီက သင်ပေးလို့” ဟု သူက ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ဘဏ်တိုက်က စာရွက်ကလေးပေါ်မှာ ကိုယ် စာရေးပြီး ပို့လိုက်တာကျတော့ရော၊ အဲဒါလည်း ဝှမ်းနီကပဲ ဖတ်ပြသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အစ်ကိုပြောတာ ဒီဟာ မဟုတ်လား”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး စာရွက်ကလေးကို ထုတ်ပြသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား... အခုအထိ ဒီစာရွက်ကလေး ရှိနေတုန်းပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မ သိမ်းထားတာ”

“ဘာလုပ်ဖို့ သိမ်းထားတာလဲ စူဇီ”

“အစ်ကို့ရေးလိုက်တာကလေးကို သဘောကျလို့လေ၊ အစ်ကို့ရေးလိုက်တာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ မင်းမရှိတော့ ငါမပျော်နိုင်ဘူး၊ မင်းကို လွမ်းနေ တယ်... လို့ ရေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဝှမ်းနီက ကျွန်မကို ဒီအတိုင်းပြောတယ်”
ထိုသို့ပြောရင်း သူ့အမူအရာသည် မသေချာ မရေရာသလိုဖြစ်သွားပြန် သည်။

“ဝှမ်းနီ တမင်ဖန်တီးပြောတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး စူဇီ... သူဖန်တီးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အစ်ကို့ရေးတာ ဒီအတိုင်းပဲလားဟင်”

“ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ကျွန်မဆီကို ဘယ်သူမှ ဒီလို မရေးဖူးသေးဘူး”

“အင်း... ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါ၊ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ရေးလိုက် တာပါ၊ မင်းကို တကယ်ပဲ လွမ်းမိပါတယ်”

“အစ်ကို့စိတ်ထဲက ခံစားချက်တစ်မျိုးပြောင်းသွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့နော်၊ စာမရေးတတ်တဲ့... စာလည်း မဖတ်တတ်တဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့ ယမ်ယမ်ကောင်မလေး အဖြစ်ကို ဂရုမစိုက်တော့လို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“စူဇီ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းနဲ့”

“တစ်ခါတုန်းကတော့ စာသင်ကြည့်ဖူးပါသေးတယ်၊ အရင် နှစ်နှစ် လောက်ကပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စာလုံးတွေက ထောင်နဲ့ချီ ရှိနေတာ မဟုတ်လား၊ သိပ်ခက်တာပဲ အစ်ကို့ရယ်”

“တစ်ခါမှ ကျောင်းမနေဖူးဘူးလား စူဇီ”

“မနေဖူးဘူး... ကျွန်မဦးလေးက ကျောင်းထားမပေးဘူး၊ တစ်စက် ကလေးမှကောင်းတဲ့ ဦးလေး မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို့ရယ်၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

ထိုမှစပြီး သူ့ကလေးဘဝအကြောင်း၊ သူ့ဘဝအကြောင်း၊ ဟောင်ကောင် ကို မည်သို့မည်ပုံ ရောက်လာကြောင်း၊ နမ်ကောက်တွင် မည်သို့ စတင်အလုပ် လုပ်ခဲ့သည့်အကြောင်းများကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြတော့သည်။

သူ့အဖေသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများကို လုပ်ကိုင်ရင်း အောင်မြင် နေသူဖြစ်သည်။ ရန်ဟဲတွင်နေထိုင်ပြီး ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောများဖြင့် ဖိလစ်ပိုင်နှင့်

ကုန်ကူးနေသူ ဖြစ်သည်။ စူစီကတော့ သူ့အဖေသည် သူ့ပိုင်သင်္ဘောတစ်စီးဖြင့် မနီလာသို့ ထွက်ခွာသွားသည့်အချိန်ကလေးအထိသာ မှတ်မိတော့သည်။

သူ့အဖေ ခရီးမထွက်မီ သူ့အမေက ဗေဒင်ဆရာထံ သွားပြီး ဗေဒင် ကြည့်သေးသည်။ အဖေခရီးထွက်မည့်နေ့သည် ခရီးမသွားကောင်းသည့်နေ့ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့နိုင်ကြောင်း ဗေဒင်က ဟောသည်။ အမေက အဖေ့ကို အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ပြီး ကန့်ကွက်သည်။ သို့သော်လည်း အပေစီးပွားရေးလောဘက ဗေဒင်ကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖုံးလွှမ်း ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဘယ်လိုတောင်းပန်လို့မှ မရ။ သူ့သတ်မှတ်ထားသည့်နေ့ ထွက် ကုန်အပြည့်တင်ပြီး သင်္ဘောဖြင့် ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်သွားသည်။ ထိုက ပြီး အဖေ ပြန်မလာတော့။ အဖေသင်္ဘောလည်း မနီလာသို့ လုံးဝမရောက် တော့။ ပင်လယ်ထဲမှာ မုန်တိုင်းမိပြီး နစ်မြုပ်သွားဟန်တူသည်။

နောက်နှစ်တွင် အမေပါ ဆုံးသွားသည်။ ထိုအချိန်က စူစီသည် ငါးနှစ် သမီးအရွယ်ကလေးသာ ရှိသေးသည်။ သူ့ကို အဖေညီက ကောက်ယူမွေးစား သည်။

ဦးလေးသည် ယစ်ထုပ်ကြီးဖြစ်၏။ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းသူလည်း မဟုတ်။ အလုပ်ကိုလည်း မည်မည်ရရမလုပ်။ သူ့မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသမီးနှစ်ယောက်ကိုတော့ ကျောင်းထားပေးသည်။ တရုတ်မိသားစုတို့၏ ဆုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်းဆိုလျှင် စူစီကိုလည်း သမီးများနှင့် တန်းတူ အခွင့်အရေး ပေးရမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဦးလေးကတော့ စူစီကို အစေခံအဆင့်မှာသာ ထားသည်။ မိန်းကလေး စာသင်ပေးလို့ အပိုပေါ့ဟု ဆိုကာ ကျောင်းထားမပေး။ သူ့အဖေ ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအားလုံးကိုလည်း ဦးလေးကသာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်သည်။ သူတို့ပိုင်သည့် သင်္ဘောအားလုံး၊ ပစ္စည်းအားလုံးကိုလည်း ဦးလေးက လက်ဝါး ကြီးအုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် စူစီ လူလားမြောက်လာသည့်အချိန်တွင်မူ ထို ပစ္စည်းပစ္စယများအားလုံး တက်တက်ပြုန်းလေပြီ။

စူစီ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် သံယောဇဉ်တွယ်တာစရာ ဆိုလို့ ဦးလေး ၏သမီးအငယ် အစ်မဝမ်းကွဲ ယူလန်းတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ယူလန်းက သဘောကောင်းသည်။ ဖြစ်သလိုနေတတ်သည်။ ဘာကိုမှ လေးလေးနက်နက် သဘောမထား။ ပျင်းလည်း ပျင်းသည်။ မည်သို့ဆိုစေ စူစီကိုတော့ ယူလန်းက

ချစ်သည်။ စူဇီကလည်း ယူလန်းကို အချစ်ကြီး ချစ်မိသည်။ ယူလန်း ဘာလုပ်နေနေ စူဇီကတော့ သဘောကျ ကျေနပ်နေစမြဲ။

တရုတ်ပြည်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ အာဏာရလာသောအခါ ယူလန်း အသက်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ။ စူဇီကား ဆယ့်ခြောက်နှစ်။ မကြာမီပင် ဟောင်ကောင်ရှိ အမျိုးတွေထံ သွားရောက်လည်ပတ်မည်ဟု ယူလန်းက လိမ်လျှောက်သည်။ အစိုးရက သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ယူလန်းထွက်ခွာသွားခြင်းသည် စူဇီအဖို့ အကြီးမားဆုံးသောဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ တစ်ပတ်လုံးလုံး မနားတမ်း ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။

တစ်နေ့တော့ သူ့ဦးလေးက စူဇီကိုခေါ်ပြီး ဘာကြောင့် ဒါလောက်တောင် ငိုနေရသလဲဟု မေးသည်။

“ယူလန်းကို ကျွန်မ အရမ်းချစ်လို့ပါ။ အခု သူထွက်သွားပြီ။ သူ့ကို လွမ်းလို့ ငိုမိတာပါ” ဟု စူဇီက ပြန်ဖြေသည်။

“မငိုနဲ့တော့... မင်း အခု လူကြီးဖြစ်နေပြီ။ လူကြီးဆိုတာ မငိုဘူး။ မင်း လူကြီးဖြစ်နေတာ ငါလည်း အခုမှ သတိထားမိတယ်” ဟု ဦးလေးက ပြောသည်။

“ကျွန်မ လူကြီးမဖြစ်သေးပါဘူး ဦးလေးရယ်... ကလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း ကလေးမဟုတ်ကြောင်း ပြရတာပေါ့ကွာ... လာ... လိုက်ခဲ့”

သူ့ဦးလေးနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ထိုနေ့က စူဇီ၏ဘဝတစ်ဆစ် ချိုးပြောင်းရရှာသည်။ သည်တုန်းက သူ့အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စူဇီမှာ ခိုကိုးရာမဲ့သူမို့ တခြားသို့လည်း ထွက်မပြေးရဲ။ သည်အတိုင်းနေရင်း သူ့ဘဝကို အဆုံးခံနေရရှာသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ယူလန်းထံမှ လစဉ် ဒေါ်လာငါးဆယ် ပို့ပေးလေ့ရှိသည်။ ဟောင်ကောင်ရှိ ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တစ်လ ဒေါ်လာလေးရာဖြင့် အလုပ်ရနေပြီဟု ဆိုသည်။

စူဇီသည် ယူလန်းကိုသာ တမ်းတနေမိသည်။ ယူလန်းဆီသို့ ထွက်ပြေးဖို့သာ ကြံစည်နေသည်။ မဖြစ်နိုင်သော အစီအစဉ်များကို ချမှတ်နေသည်။ တစ်နေ့တော့ သူ့ဦးလေးက သူ့ကို ခေါ်ပြန်သည်။

“ဟောင်ကောင်မှာရှိနေတဲ့ ယူလန်းနဲ့ အတူတူသွားနေဖို့ မင်း စိတ်ကူး ဖူးသလား” ဟု မေးသည်။

“တစ်ခါမှ စိတ်မကူးဖူးပါဘူး”

စူဇီက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။ သူ့စိတ်ကူးနေသည်များကို ဦးလေး သိသွားပြီဟုလည်း တွေးထင်နေမိသည်။

“ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ကျွန်မခေါင်းထဲကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူး” ဟုလည်း ကာကွယ်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အခု စဉ်းစားပေတော့၊ ဟောဒီမှာ ယူလန်းက စာရေး လိုက်တယ်၊ သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ဆိုင်မှာ မင်း အလုပ်ရမယ်တဲ့၊ သူ့လိုပဲ တစ်လ ကို ဒေါ်လာလေးရာ ရမယ်တဲ့။ မင်းကို မိဘမဲ့ဘဝကနေ လူတလုံး သူတလုံး ဖြစ်လာအောင် ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ တို့ကျေးဇူးကို မမေ့နဲ့၊ ဒီကျေးဇူးကို မင်း ပြန် ဆပ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဟိုမှာ အလုပ်သွားလုပ်ပြီး ငါ့ဆီကို တစ်လ ဒေါ်လာ တစ်ရာ မှန်မှန်ပြန်ဖို့... ကိုင်း... ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဒီအိမ်ကို ကျွန်မ ခွဲမသွားနိုင်ပါဘူးရှင်”

သူ့ကို ထောင်ဖမ်းသည်ဟု စူဇီက သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေဆဲ ရှိသည်။

“မင်းကို လွှတ်တော့ မလွှတ်ချင်ဘူးပေါ့၊ မင်းကို လွှတ်ရမယ်ဆိုရင် ငါ့မှာလည်း တစ်ဖက်က ဆုံးရှုံးရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကျေးဇူးရှင်တွေကို ရှာဖွေ ကျွေးမွေးခွင့်ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ပိတ်ပင်ပစ်ရင် ငါ့အနေနဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ရာ ကျတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်း ဟိုမှာ အလုပ်သွားလုပ်ပြီး ငါ့ဆီကို လတိုင်း ဒေါ်လာတစ်ရာ မှန်မှန်ပြန်ဖို့ပါ”

နောက်ခြောက်လကြာတော့ စူဇီ ခရီးသွားခွင့်ရသည်။ ရှန်ဟဲမှ ရထား ဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ ခရီးမသွားစဖူး။ မြို့ပြင်ဘက် နိုင်အနည်းငယ်ခန့်သို့သာ ရောက်ဖူးခဲ့သည်။ ကန်တုန်တွင် ရထားပြောင်းစီး ရသည်။ နယ်ခြားသို့ရောက်ပြီး တရုတ်ပြည်ကြီးက နောက်ပိုင်းမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီဖြစ်သော ဟောင်ကောင်ပိုင်နက်တွင်းသို့ ခြေချမိပြီ။

နယ်ခြားမှာ ရထားပြောင်းရပြန်သည်။ ယောက်ျားတွေ၊ မိန်းမတွေ၊ ဓားလေးတွေ၊ ခြင်းတွေနှင့်ထည့်ထားသောဝက်တွေ ကျွက်ကျက်ညီနေသည့် ရထား တွဲထဲမှာ နေရာရခဲ့သည်။ အခြားခရီးသည်များ ပြောဆိုနေကြသည့် တရုတ်စကား မှာ ကန်တုန်တရုတ်စကားများဖြစ်သောကြောင့် သူ နားမလည်။

ကိုလုန်းဘူတာရုံမှာ ရထားဆိုက်သည်။ သူ့ကို လာကြိုနေသည့် ယူလန်းကို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရသည်။ စုစီသည် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အပြေးသွားကာ ယူလန်း၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ သွန်ချလိုက်မိတော့သည်။

ယူလန်းသည် မလိုအပ်ဘဲ အပိုငွေကုန်ခံသူ မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ထိုနေ့တုန်းကတော့ တက္ကစီငှားပြီး သူ့အခန်းရှိရာသို့ စုစီကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ အခန်းကလေးက ကျဉ်းတော့ ကျဉ်းပါသည်။ သို့သော်လည်း ယူလန်းပိုင်သည့် အခန်းဖြစ်သည်။

ယူလန်းက အိပ်ရာပေါ်မှာ သက်သောင့်သက်သာ လဲလျောင်းရင်း ပန်းကန်ပြားထဲမှ ကွာစေ့လှော်များကို ယူစားနေသည်။ စုစီကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားရလွန်းသဖြင့် ထိုင်ပင် မထိုင်နိုင်။ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ကျော်ကြည့်နေမိသည်။ လမ်းပေါ်မှာဆူညံကာ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။

“မမအလုပ်လုပ်တဲ့ဆိုင်က ဘယ်လောက်ဝေးသလဲဟင်၊ ဒီလမ်းထဲမှာ ပဲလား” ဟု ယူလန်းကို လှမ်းမေးသည်။

ယူလန်းက ကွာစေ့လှော်စားရင်း ရယ်နေသည်။ အခွံများကို ထွေးခံထဲသို့ ပစ်ထည့်နေသည်။ ယူလန်း၏ကိုယ်လုံးသည် အများကြီးဝနေသော်လည်း အခါတိုင်းထက် ပို၍ လှနေသည်။ ပိုးသားအစစ် ဘေးကွဲတရုတ်ဂါဝန်အကောင်းစားကို ဝတ်ထားသည်။

“တကယ်ကတော့ ဈေးဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အိမ်သားတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် လိမ်ပြောတာပါ။ ဒီကို ရောက်စတုန်းကတော့ ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တစ်ပတ်လောက်ကြာအောင် အလုပ်လုပ်ပေးပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဆင်မပြေပါဘူး၊ တစ်နေ့နဲ့ ညတစ်ဝက် အလုပ်လုပ်မှ တစ်လကို ဒေါ်လာတစ်ရာငါးဆယ်ပဲ ရတယ်၊ လူနစ်ဆယ်လောက်နဲ့ အခန်းထဲမှာ စုနေပြီး ကျောခင်းစရာ နေရာကလေးတစ်ခုနဲ့ ရောင့်ရဲနိုင်မှ လောက်ငရဲပဲရှိတဲ့ ငွေပါ၊ နောက်ပြီးတော့လည်း ဆိုင်ရှင်တွေက ကန်တုန်တရုတ်တွေများတယ်၊ ကန်တုန်စကားမပြောတတ်သူကိုလည်း သူတို့က သဘောမကျဘူး၊ ဆက်ဆံရာမှာလည်း အရမ်းနှိမ်တယ်။

“ဒီလိုနဲ့ ကံအားလျော်စွာ ရှန်ဟဲအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့တယ်၊ သူက ကလပ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ၊ သူက မန်နေဂျာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အခုထက်ထိ မမလည်း ကလပ်မှာပဲ အလုပ်

အင်္ဂလိပ်နေတော့တယ်၊ မင်းအကြောင်း မမက မန်နေဂျာကို ပြောပြတယ်၊
မင်းအသက် ၁၆ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ မမက ပြောတော့ သူ သိပ်သဘောကျ
သွားတယ်၊ မင်းအသက် ၁၇ နှစ်ရှိပြီဆိုတာ မမ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလပ်မှာ
အသက်ငယ်လေ မျက်နှာပွင့်လေပဲ၊ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးတိုင်း အသက် သိပ်
ကြီးခင် ဒီအလုပ်ကို စလုပ်ကြတာ”

“ကလပ်ဆိုတာ ဘာလဲ” ဟု စုစီက ပြန်မေးသည်။

“ရှန်ဟဲမှာ အရင်တုန်းက ရှိခဲ့တာမျိုးပေါ့၊ ကွန်မြူနစ်တွေ တက်လာ
တော့ ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်လေ၊ အခု မမလုပ်နေတဲ့ ကလပ်က သိပ်သားနား
တယ်၊ တီးဝိုင်းကောင်းကောင်းလည်း ရှိတယ်၊ သူဌေးတွေမှ လာနိုင်တာ၊
ဟောင်ကောင်မှာကလည်း သူဌေးတွေက ရိုက်သတ်လို့ မကုန်နိုင်ဘူး၊ မဟုတ်
လား၊ အတွဲအတွက် တစ်နာရီကို ရှစ်ဒေါ်လာပေးရတယ်၊ အတွဲက တစ်ဝက်
ရတယ်၊ တွဲကရုံလေးအတွက် တစ်နာရီကို လေးဒေါ်လာ”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် တစ်ည တစ်ည ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရမှာပေါ့နော်”
ဟု စုစီက မေးသည်။

“အင်း... အမြဲတမ်း ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူကမှ
မတွဲလို့ တစ်ညလုံး ဒီအတိုင်းထိုင်နေရတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း အများကြီး
ရှိတယ်၊ ကိုယ်အဝယ်ခံရတဲ့အခါကျတော့မှ တကယ့်ပိုက်ဆံကို ရတာ”

“အဝယ်ခံရတယ်... အဲဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဒီလိုလေ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မင်းကို သဘောကျပြီဆိုရင်
အပြင်ကို ခေါ်သွားမယ်၊ ကလပ်ပိတ်ချိန်အထိ တစ်နာရီကို ရှစ်ဒေါ်လာနှုန်းနဲ့
ရှင်းပေးသွားမယ်၊ အဲဒီငွေအပေါ်ကလည်း မင်းတစ်ဝက်ရမယ်၊ မင်းကို သူက
ညစာကျွေးမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်အစီအစဉ်အတွက် မင်းကို ဒေါ်လာခြောက်
ဆယ်ပေးမယ်၊ အဲဒီငွေကတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်း လုံးလုံးလျားလျားရတဲ့
ငွေပဲ” ဟု ယူလန်းက ရှင်းပြသည်။

“သူနဲ့ အပြင်လိုက်သွားပြီး ညစာ အတူတူစားပေးတဲ့အတွက် ဒေါ်လာ
ခြောက်ဆယ်ကြီးတောင် ပေးတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား။”

“မင်းက ဘာမှ နားမလည်သေးဘဲကိုး” ဟု ပြောရင်း ယူလန်းက
ရယ်သည်။

“ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်၊ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ သူနဲ့
လိုက်ပြီး တစ်ညနေရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး၊ ယောက်ျားတွေက

လူကောင်းသူကောင်းတွေချည်းပါပဲ။ စစချင်းတော့ မမလည်း လန့်မိတယ်။
နောက်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားတာပါပဲ။ အခုဆိုရင် ဒီအလုပ်ကို မမ သိပ်
သဘောကျနေပြီ”

“ယောက်ျားနဲ့ အတူတူနေရမယ့်အလုပ်ကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ မမရယ်”

စုစီက ထိုစကားပြောမိပြီးနောက် ယူလန်း၏အဖေ သူဦးလေးကြောင့်
သူ့ဘဝ ရေတိမ်နစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အကြောင်းများကို ဖွင့်ပြောပြနေမိတော့သည်။
သည်အကြောင်းကိုကြားရလျှင် ယူလန်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလိမ့်မည်ဟု
စုစီ ထင်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ယူလန်း၏အမူအရာက ဘာမှ မထူးခြား
သလို ရှိသည်။

“အဖေဟာ အဲဒီလိုလူစားမျိုး မင်းမသိဘူးလား... ပိုက်ဆံတွေဟာ
အရက်သောက်လို့ ကုန်ရတာထက် မိန်းကလေးတွေကြောင့် ကုန်ရတာ များတယ်။
ကုန်မြူနစ်တွေ အာဏာရလာတော့ ပြည့်တန်ဆာအိမ်တွေ ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်
လေ။ ဒီတော့ အဖေဟာ ဘယ်မှာမှ မိန်းမ ရှာလို့မရတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်
မင်းဘက် သူလှည့်လာတာပေါ့”

“မမရယ်... ကျွန်မတော့ ဈေးဆိုင်မှာပဲ အလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ်” ဟု
စုစီက ပြန်ပြောသည်။

“ဟောင်ကောင်မှာ တစ်လဝင်ငွေ ဒေါ်လာတစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ နေရမယ်
ဆိုရင် မကြာခင် မင်းစိတ်ပြောင်းလာမှာပါပဲ။ ဪ... နောက်တစ်ခု မမ
မေ့နေတာ ရှိသေးတယ်။ မင်းက စာမတတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တစ်လကို တစ်ရာ
ငါးဆယ် ရနိုင်ဖို့လည်း မလွယ်ဘူး”

“ကလပ်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ယောက်ျားတွေခေါ်ရာကိုတော့ မလိုက်ဘူး
ဆိုရင်ကော ဖြစ်နိုင်မလားဟင်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒီနေရာဟာ အချိန်အချက်လုပ်တဲ့နေရာတော့ မဟုတ်
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အဖြစ်မှန်ကတော့ အချိန်အချက်လုပ်တဲ့နေရာပဲ။ ကလပ်
ကိုလာတဲ့ ဖောက်သည်တွေအပေါ် တာဝန်မကျေပွန်ဘူးဆိုရင် မန်နေဂျာက
မင်းကို ကန်ထုတ်လိုက်မှာပေါ့။ အေး... တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ မင်းကို
တော့ မမ အကျပ်မကိုင်ပါဘူး။ မမခိုင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရတဲ့အတွက် နောင်
တစ်နေ့ကျတော့ မင်း နောင်တရရတာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ ဈေးဆိုင်
မှာလုပ်ချင်သပ ဆိုရင်လည်း ကြိုးစားလုပ်ကြည့်သေးတာပေါ့။ အဲဒီလိုလုပ်ရင်

တခြားအခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုမှာ ကျောချရုံတော့ သွားနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒီ အခန်းမှာပဲ မင်း နေချင်သလောက် နေပါ။ လခ မယူပါဘူး”

ထိုနေ့ညက ကလပ်သို့ ယူလန်းသွားနေခိုက် စူဇီက အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခုကိုတော့ သူ ချမှတ်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည် သဘောပေါက်လာသည်။

သူ့ဘဝသည် အပျိုစင်မဟုတ်တော့။ ထို့ကြောင့် ယောက်ျားမရနိုင်တော့။ သူ့ဘဝကို သူ့ဦးလေးက ပျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီ။ သည်ကစပြီး ယောက်ျားများနှင့် ဆက်ဆံရမည်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာခဲ့သည်။ ငြီးငွေ့ခဲ့သည်။ ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မဖြစ်စလောက် လစာကလေးနှင့် အလုပ်လုပ်ရမည် ဆိုသည်မှာလည်း လွန်စွာမှ ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ကောင်းချေသည်။

သည်လိုဆိုလျှင် ဘာလုပ်မည်နည်း။ နှစ်ခုစလုံးက စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ချည်း ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်ခုအနက် တစ်ခုခုကိုတော့ ရွေးချယ်ရတော့မည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ယူလန်းကလည်း ကလပ်တွင် သူဌေးတစ်ယောက်၏ အချိန်းအချက်ကို ငြင်းနေသည်။ ခေါင်းကိုက်သည်ဟု အကြောင်းပြသည်။ သူဌေးက ရှစ်ဆယ့်ငါးဒေါ်လာအထိ တိုးပေးသည်။ သို့သော် ယူလန်းကတော့ သူ့အခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရသည့် မိလင်းကိုသာ သတိရနေသည်။ ဟောင်ကောင်သို့ရောက်လာသည့် ပထမဆုံးညတွင် တစ်ယောက်တည်း ပစ် မထားသင့်ဟု သူ စဉ်းစားနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် သောကြာနေ့ကျမှ တွေ့ပါ ရစေဟု တောင်းပန်ပြီး လန်ချားတစ်စီးဖြင့် သူ့အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်းသို့ သူပြန်ရောက်လာတော့ သူ့အဝတ်အစားဗီရိုကို ငေးကြည့် နေသော မိလင်းကလေးကို တွေ့ရသည်။ သူ့ဗီရိုထဲမှာ အကောင်းစားအဝတ် အစားများ၊ အဖိုးတန်အဝတ်အစားများချည်း ရှိသည်။

မိလင်းက သူ့မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဆီးပြောသည်။

“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီ၊ ကလပ်မှာပဲ ကျွန်မ အလုပ် လုပ်တော့ မယ်”

“သေသေချာချာစဉ်းစားတာရော ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်၊ မင်းနဲ့ အဆင်မပြေ ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်၊ လူမျိုးတစ်ရာတစ်ပါးနဲ့ ဆက်ဆံရမှာနော်၊ အဘိုးကြီးတွေ ပါမယ် ကန်တုန်တရုတ်တွေ ပါမယ်”

ယူလန်းက သေချာအောင် ထပ်မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မသိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်း အရေးမစိုက်ဘူးပေါ့...”

“အရေးမစိုက်ပါဘူး... အဲဒီအရူးတွေကမှ သူတို့ပိုက်ဆံကို ဖြုန်းတီးပစ်ချင်သပဆိုရင် ကျွန်မကလည်း မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အဝတ်အစား အသစ်အဆန်း တွေဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးနေလိုက်ရုံပဲပေါ့” ဟု မိလင်းက နောက်ဆုံးတွင် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၆)

(၁)

“စုဇီ... မနက်သုံးနာရီတောင် ထိုးနေပြီ၊ မင်းဖောက်သည်ဆီကို ပြန်သွား ဦးလေ” ဟု ကျွန်တော်က သတိပေးသည်။

“အရေးမကြီးပါဘူး...”

စုဇီက သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

“သူနိုးလာတဲ့အခါ အနားမှာ မင်းမရှိတာကို သိရင် ပြဿနာတွေ ပေါ် ကုန်မယ်နော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... အရက်အရမ်းမူးနေတယ်၊ သတိတောင်လစ်နေပြီ...”

စုဇီက ကျွန်တော်ခုတ်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း အရေးမစိုက်သလို ပြန်ပြောသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ တရုတ်အစားအစာတွေ ပွစာကြီနေသည်။ ယနေ့ည အေးသောကြောင့် လသာဆောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ထွက်မစားဘဲ အိပ်ခန်းထဲ မှာပဲ စားခဲ့ကြသည်။

“အဲဒါနဲ့ ကလပ်ကနေပြီး ကျွန်မ အလုပ်ထုတ်ပစ်ခံလိုက်ရတာကို ဆက်ပြောပြရဦးမယ်”

“အလုပ်ထုတ်ပစ်ခံရတယ် တကယ်ပြောတာလား စုဇီရယ် ဘာကြောင့် အလုပ်ထုတ်ခံရတာလဲ”

“ပိုက်ဆံတွေ ခိုးလို့...”

“ဘုရားရေ... ဘယ်သူ့ပိုက်ဆံတွေများ မင်းက သွားခိုးရတာလဲ”

ကျွန်တော်က တအံ့တဩကြီး ပြန်မေးသည်။

“အိုး... လူတွေအများကြီးပဲ၊ လူတိုင်းရဲ့ပိုက်ဆံကို ကျွန်မ ခိုးတာပဲ”
 ဘဝအသစ်တစ်ခုအတွင်းသို့ သူရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။ ကလေး
 ဘဝတုန်းက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသည့်ဘဝတွေလည်း အားလုံး ပျက်စီးသွားပြီ။
 အပျိုပေါက် ကလေးဘဝတုန်းက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသော မေတ္တာဇာတ်လမ်းတွေ
 လည်း ကြေမ့လွင့်စဉ်ကုန်ပြီ။ သူ့အဖို့ ဘာကိုမှလည်း လေးလေးနက်နက်
 သဘောထားနေစရာ အကြောင်းလည်း မရှိတော့။ သူ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့သည့်
 ဦးလေးကို အကြောင်းပြုပြီး ယောက်ျားမှန်သမျှကို သူမုန်းတီးသည်။ သည်တော့
 လည်း ယောက်ျားအားလုံးကို ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ခေါင်းပုံဖြတ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာ
 ပေါ့။

မည်သို့ဆိုစေ စုစီသည် ကလပ်မှာ အလွန်အောင်မြင်သည်။ သူ့အစ်မ
 ယုလန်းထက် ပိုပြီးအောင်မြင်သည်။ ရိုဂျိုသမျှ အမျိုးသမီးများထဲမှာ အအောင်မြင်
 ဆုံးဟု ဆိုနိုင်သည်။ သည်ကစပြီး သူ့ဌေးပေါင်းများစွာနှင့် ဆက်သွယ်ခွင့်
 ရလာသည်။ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၏ ပိုင်ရှင်တစ်ဦးနှင့်လည်း အဆက်အသွယ်
 ဖြစ်သည်။

တစ်ညတွင် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်အိပ်နေတုန်း သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဒေါ်လာ
 ခြောက်ရာကို ခိုးယူပြီး ဖိနပ်ထဲမှာ ဝှက်ထားလိုက်သည်။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က
 သူ့ကို မသင်္ကာ။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် စုစီနှင့် အဆက်အသံမလုပ်တော့။

သို့သော် အရေးမကြီးပါ။ သူ့နေရာမှာ ချန်ကေရှိတ်အစိုးရအဖွဲ့မှ
 ဝန်ကြီးဟောင်းတစ်ဦးက အစားထိုး နေရာယူလာသည်။

သူနှင့်ဆက်ဆံရသော ယောက်ျားတိုင်း၏ပိုက်ဆံကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့်
 ရအောင်ခိုးသည်။ ညတိုင်ဆိုလျှင် ပိုက်ဆံခိုးဖို့ကိုသာ အကြံယူနေတတ်သည်။
 ခိုးရသမျှ ပိုက်ဆံများကိုလည်း ကောင်းပေဆိုသော အဝတ်အစား၊ ဆန်းပေ
 ဆိုသော အဝတ်အစားများနှင့် လက်ဝတ်လက်စားများ ဝယ်ဝတ်ပစ်သည်။
 တကယ်တော့လည်း သူ့အသုံးအဖြုန်းကြီးလွန်းသောကြောင့် ပိုက်ဆံများသည်
 စက္ကူစုတ်လောက်ပင် တန်ဖိုးမရှိသည်ကို မြင်တွေ့လာရသည်။

သူ့အသက်က ၁၇ နှစ်သာ ရှိသေးသဖြင့် လူတိုင်းက သူ့ကိုသာ လိုချင်
 ကြသည်။ သူ့အောင်မြင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း သူ့အရွယ် သူ့ဝင်ငွေနှင့် သူ
 ဝတ်စားထားသည်များမှာ မလိုက်ဖက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အခြား
 အမျိုးသမီးများကလည်း သူ့အပေါ် မနာလိုရုံသာမကတော့ဘဲ မယုံသင်္ကာများ
 လည်း ဖြစ်လာသည်။ စုစီတို့ကတော့ အထွတ်အထိပ်ရောက်နေပြီမို့ ဘယ်သူ
 ဂရုစိုက်ရမှာလဲပေါ့။

တစ်ညတွင် ချန်ကော့ရှိတ်ဝန်ကြီးဟောင်း၏ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဒေါ်လာ
လေးရာခိုးသည်။ တစ်ပတ်အတွင်း ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ခိုးခြင်း ဖြစ်သည်။
သူခိုးကြောင်း သက်သေအထောက်အထားပြစရာလည်း မရှိ။ သို့သော် ဝန်ကြီး
ဟောင်းက မန်နေဂျာ၏ နားထဲသို့ စကားတစ်လုံးနှစ်လုံး သွင်းပေးလိုက်သည်။

စူဇီ အလုပ်ထုတ်ခံရလေတော့သည်။

နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခုထပ်ရဖို့ ဘာမျှ မခက်ပါ။ သည်တစ်ခါတော့
ဟောင်ကောင်ဘက်ခြမ်းမှာ ဖြစ်သည်။ ဂရာဒါနာအမည်ရှိ ကလပ်ဖြစ်သည်။
မုဆိုးစိုင်သင် ဆိုသလို သူ့အတွေ့အကြုံတွေက သူ့ကို သင်တန်းအမျိုးမျိုးပေး
ထားပြီ။ အောင်မြင်အောင် ဘာလုပ်ရမည်ကိုလည်း သူ ကောင်းကောင်းသိထားပြီ။

သို့သော်လည်း သူ့ဘူဝ သူပြန်သုံးသပ်ရင်း သူ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
လာသည်။ သူ့အသက် ၁၇ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ရသမျှ ငွေတွေအားလုံးက
အဝတ်အစား၊ လက်ဝတ်လက်စားများအတွက် သွန်ကန်နေသည်။ ပြီးတော့
လည်း ထိုအဝတ်အစားအားလုံးက မျက်စိအောက်မှာပင် ပျောက်ပျက်သွားသည်။
သည်တော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လုပ်တော့မှ ဖြစ်မည်ဟု သူ စဉ်းစားမိသည်။
ချီကောက်လိုက်နေခြင်းထက် သတ်သတ်မှတ်မှတ်တွဲသင့်ပြီဟု သဘောပေါက်
လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အပြောင်းအလဲဖြစ်စရာ အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

တစ်ညတော့ ကလပ်မှနေ၍ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်က သူ့ကို ဝယ်
သွားသည်။ သူ့အမည်က အေလင်မွားဖြစ်သည်။ ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်
လုပ်သည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ စိတ်ကောင်းရှိသည်။ တရုတ်စကားကို ဟိုစပ်စပ်
သည်စပ်စပ်ပြောနိုင်သည်။

ဟိုတယ်တစ်ခုသို့မသွားမီ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ သူတို့နှစ်ယောက်
ညစာသွားစားကြသည်။ ညစာစားနေတုန်းတန်းလန်းမှာပင်

“ငါ စိတ်ပြောင်းလိုက်ပြီကွာ၊ ဒီနေ့ညတော့ မင်းနဲ့ အချိန်မဖြုန်းတော့
ဘူး” ဟု အေလင်မွားက ရုတ်တရက်ပြောချသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု စူဇီက ပြန်မေးသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းက ငယ်ဂုဏ်မောက်လွန်းတယ်၊ ဒီတော့
လည်း မင်းလည်း ငါနဲ့ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ဂုဏ်မောက်တဲ့ မင်းလို မိန်း
ကလေးမျိုးနဲ့ ငါလည်း စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး”

အေလင်က ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြောသည်။

သူ့လေသံသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော်လည်း သုံးနှုန်းလိုက်သည့်စကားလုံးက ရင့်သီးလှသည်။

စော်ကားမော်ကားပြုရာလည်း ကျသည်။ စူဇီ ဒေါသပေါက်ကွဲလေ တော့သည်။ စောစောက နှစ်ယောက်သဘောတူထားခဲ့ပြီးမှ ယခု ဖျက်ခြင်းသည် နည်းလမ်းမကျ။ သူ့ကို ပိုက်ဆံမပေးလိုသောကြောင့် လိမ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု စူဇီက ပြောသည်။

“အိုး ဒီအတွက်မပူပါနဲ့ကွာ၊ မင်းမျှော်လင့်ထားတဲ့ လက်ဆောင်ကို ငါ ပေးပါ့မယ်၊ အလကား အငြင်းပွားပြီး အချိန်ကုန်မခံချင်ပါနဲ့၊ ကဲ... ရော... ဟောဒီမှာ ဒေါ်လာငါးဆယ်”

သည်တော့မှပိုဆိုးသွားသည်။ သဘာတူခေါ်လာပြီး ဒေါ်လာငါးဆယ် အလကားပေးလွှတ်ခြင်းသည် စူဇီ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားခြင်းမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမှမဖြစ်နိုင်။ သို့သော်လည်း အလကားရသည့်ငွေငါးဆယ်ကို ယူ လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူပင် ပြန်ချီးကျူးနေမိတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကလပ်သို့ အေလင်မ္မားရောက်လာပြန်သည်။ စူဇီနှင့် တွဲကဖို့ လာပြောသည်။ စူဇီက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပစ်လိုက်သည်။ အေလင်မ္မားက မန်နေဂျာကို သွားတိုင်သည်။ မန်နေဂျာက စည်းကမ်းမချိုး ဖောက်ရဟု ပြောသည်။

စူဇီသည် စိတ်မပါဘဲ အေလင်မ္မားရင်ခွင်တွင်းဝင်ပြီး တွဲကရတော့သည်။ အေလင်မ္မားက နူးညံ့သိမ်မွေ့သောလေသံနှင့် သူ့ကို အမျိုးမျိုးကျီစယ်နေသည်။ စူဇီ ဒေါသပေါက်ကွဲပြန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်သည်။ အေ လင်မ္မားက မလွှတ်ဘဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ထားသည်။ ပြီးတော့ မန်နေဂျာ ဆီသို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ဒီမိန်းကလေးကို ကျုပ်ဝယ်သွားမယ်” ဟု မန်နေဂျာကို ပြောသည်။

ထိုအချိန်က ကိုးနာရီသာ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ခန်းမပိတ်ရန် လေးနာရီကျန်သေးသည်။ အေလင်မ္မားက သုံးဆယ့်နှစ်ဒေါ်လာ ထုတ်ပေးသည်။ စူဇီကို ဆယ့်ခြောက်ဒေါ်လာတန်လက်မှတ် ထုတ်ပေးသည်။ ရက်သတ္တပတ် ကုန်လျှင် စုထုတ်ရန်ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ အပြင်ရောက်တော့ သူနှင့် အတူတူ ဆက်မလိုက်နိုင်ကြောင်း စူဇီက ငြင်းဆန်ပြန်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ပုလိပ်ခေါ်ရုံပေါ့ကွာ၊ မင်းအတွက် ငါ ပိုက်ဆံပေးခဲ့ ပြီးပြီပဲ...”

“ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး” ဟု စုစီက ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းအကျိုးအတွက်တော့ ငါနဲ့အတူတူ ညစာလိုက်စားသင့်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါမှ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လောက်မှန်းတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်တော့မှာပေါ့”

ညစာစားပွဲကိုလည်း စုစီ၏မျက်ရည်ဖြင့်ပင် အဆုံးသတ်ခဲ့ရပါသည်။ ယနေ့ညတော့ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ သူ့ကို ခေါ်သွားလိမ့်မည်ဟု စုစီ၏စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး မျှော်လင့်ထားမိသည်။ သူ့ကို စုစီ သဘောကျမိပြီလေ။ သို့သော်လည်း သူမခေါ်ပါ။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် နေ့လယ်စာ အတူစားကြသေးတာပေါ့ဟုသာ သူပြောသွားသည်။

သည်ကစပြီး နေ့လယ်စာအနပ်ပေါင်းများစွာကို သူတို့ အတူစားဖြစ်ကြတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အလွန်ရင်းနှီးလာကြသည်။ နောက်ဆုံးညစာစားရန် အလင်မွားက ချိန်းသည်။ ထိုညက ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ စုစီကို ခေါ်သွားသည်။ သူ့ထံမှ ပိုက်ဆံယူရန် စုစီက ငြင်းသည်။ သို့သော်လည်း သူက ငွေငါးဆယ် အတင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

နောက်နေ့ညမှာ သူတို့ ထပ်တွေ့ပြန်သည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ အလင်မွားက ရေချိုးခန်းဝင်နေသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို စုစီ သတိထားမိသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ဆီသို့ သူ့လက်က အလိုလိုရောက်သွားသည်။

“ငါ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးသည်။ တကယ်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မေးနေသလို ရှိသည်။ သူမသိသည့် မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသလိုလည်း ခံစားရသည်။ သို့သော် မည်သူကမှ သူ့ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိပါ။ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဒေါ်လာသုံးရာ နှိုက်ထားလိုက်တော့သည်။

ခဏကြာတော့ အလင်မွား ပြန်ထွက်လာသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို အိတ်ထဲသို့ မထည့်မီ တစ်ချက်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပိုက်ဆံပျောက်နေသည်ကို သူ သတိပြုမိပါလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှမပြော။ စုစီ၏လက်ကိုသာ လှမ်းဆွဲသည်။

“မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေ... တို့ ရိပ်တစ်ပင်လယ်အော်ကို ကားနဲ့သွားပြီး ရေကူးကြရအောင်”

“မလိုက်နိုင်ဘူး... ကျွန်မက အလုပ်များတယ်” ဟု စူဇီက ပြန်ပြောသည်။

“မင်းကိုယ်မင်း အလုပ်များအောင် လုပ်ပေါ့ကွာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းအတွက် အကောင်းဖြစ်လာနိုင်တယ်”

နောက်ဆုံး သဘောတူလိုက်ပြီး လူချင်းခွဲကြသည်။ ဘာကြောင့် သူတစ်ပါးပိုက်ဆံတွေကို ခိုးနေပါလိမ့်ဟု သူ့ဟာသူ ပြန်တွေးကြည့်နေမိသည်။ ယခင် ကလပ်မှ အလုပ်ထုတ်ခံရပြီးနောက် ယခု ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပိုက်ဆံခိုးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လိုပိုက်ဆံခိုးသည့် အကျင့်ကို အလင်နှင့်ကျမှ ဘာကြောင့် ပြန်စေမိပါလိမ့်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတရားကြောင်း တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားမိလာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဟာ သူ့နဲ့အတူတူ အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးပစ်နေရတယ်၊ ဒီတော့ တခြားလူတွေပေးသလို သူလည်း ငါ့ကို ပေးသင့်တာပေါ့” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောနေမိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သည်အလုပ်သည် တရားကြောင်း သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ကို စူဇီမုန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ရီပတ်စ်ပင်လယ်အော်ကမ်းခြေမှာ တွေ့ကြတော့ စူဇီက သူ့ကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရန်ထောင်သည်။ ညစ်ညမ်းသောစကားလုံးများဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ သို့သော်လည်း စူဇီ၏ ဆဲရေးတိုင်းထွာသောစကားလုံးများသည် အလင်မှာအဖို့ ရယ်စရာစကားလုံးများ ဖြစ်နေသည်။ ပန်းပွင့်ကလေးများနှင့် ပစ်ပေါက်သလို ဖြစ်နေသည်။ သည်လိုဖြစ်လေ စူဇီသည် သူ့ကို မုန်းတီးလေဖြစ်လာသည်။ သည်အကြောင်းကိုလည်း စူဇီက တဲ့တို့ပင် ဖွင့်ပြောချလိုက်သည်။

အလင်မှာကတော့ တဟားဟားရယ်နေသည်။

“မင်း ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် မုန်းနေသလဲဆိုတာ မင်း သိသလား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို မင်း ခိုးခဲ့လို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ မင်း ထိုက်တန်ပါတယ်၊ ငါ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး”

“မဟုတ်တာမပြောနဲ့... ရှင့်ပိုက်ဆံကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မခိုးဘူး”

“မင်း သေသေချာချာ ခိုးခဲ့တာပေါ့၊ ဘာကြောင့် ခိုးသလဲဆိုတာ ငါ ပြောပြမယ်၊ တကယ်ကတော့ ဒီပိုက်ဆံကို မင်း လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို

ဒဏ်ခတ်ချင်လို့ပဲ၊ ယောက်ျားတွေကို ဒဏ်ခတ်ချင်လို့ပဲ၊ ယောက်ျားတွေကို မင်း မုန်းတယ်မဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ဘူး။”

“ဟုတ်တယ်... ယောက်ျားတွေကို မင်းမုန်းတယ်၊ မင်းအဖို့တော့ တို့ဟာ အတူတူပဲ၊ ယောက်ျားတိုင်းဟာ အတူတူပဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပဲလို့ မင်းမြင်နေတယ်၊ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ် ဆိုတာတော့ ငါ မသိဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ယောက်ျားကို ငါ မသင်္ကာချင်ဘူး။” ဟု သူက ဆက်ပြောသည်။

စုစီ၏တစ်မျက်နှာလုံး သွေးရောင်လွမ်းသွားအောင် အရှက်ကြီး ရှက်လိုက်မိသည်။ အခါတိုင်းရှက်ပုံမျိုးနှင့် မတူ။ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်အောင် အရှက်ကြီး ရှက်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အဖြစ်ကိုလည်း အလင်မွှား မြင်သွားသည်။ သို့သော် သူ မမြင်လိုက်ရလေဟန်ဆောင်ပြီး အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ စုစီကတော့ သူမြင်သွားကြောင်း သိလိုက်ပါသည်။

“ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး... အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ ရှင်ပြောနေတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ပထမဦးဆုံးရည်းစားဟာ သိပ်သဘောကောင်းတာ၊ သိပ်ချောတာ၊ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တအားချစ်ကြတာ၊ သိပ်စိတ်ကောင်း ရှိတဲ့လူ၊ ရှင်လိုမဟုတ်ဘူး။” ဟု စုစီက ပြန်ပြောသည်။

မည်သို့ဆိုစေ နောက်ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ စုစီ၏စိတ်များ ပြန်လည် တည်ငြိမ်လာသည်။ ထိုအခါတွင် သည်အကြောင်းကိုပင် သူတို့ စကားပြန်စပ်မိကြပြန်သည်။

သည်တစ်ချို့တွင်တော့ စုစီသည် သူ့ဦးလေးအကြောင်းကို ဖွင့်ဟပြောမိလျက်သား ဖြစ်နေတော့သည်။ ယောက်ျားတွေကို သူမုန်းသည်မှာလည်း မှန်ကန်နိုင်ဖွယ်ရာရှိကြောင်း ဝန်ခံမိသည်။ ယောက်ျားတွေအားလုံးကို ဒီပုတ်ထဲက ဒီဝဲဟုလည်း သဘောထားခဲ့မိကြောင်း ဖွင့်ပြောမိသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး မည်သူ့ပိုက်ဆံကိုမှ စုစီ မခိုးတော့။ နမ်ကောက် ဟိုတယ်တွင် သဘောသားတစ်ယောက်၏ပိုက်ဆံကို တစ်ကြိမ်ခိုးဖူးတာတော့ ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသဘောသားက သူ့အပေါ် ကလိမ်ကျသောကြောင့် နိုးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကတော့ တုံ့ပြန်လက်စားချေသည့် သဘော။

အလင်မွှားနှင့် စုစီတို့ ဆက်တွဲနေကြသည်။ အလင်မွှားကို စုစီ ချစ်မိပြီ။ သူ့ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို

ချစ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သည်လိုဖြင့် သူရသမျှ ပိုက်ဆံများနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများဝယ်ကာ အလင်မွားကို ပေးရသည်မှာလည်း မမောနိုင် မပန်းနိုင်။ အလင်မွားအတွက်ဆိုလျှင် ဘာကိုပဲစွန့်လွှတ်ရ စွန့်လွှတ်ရ စွန့်လွှတ်နိုင်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး အသက်ကိုပင် အဆုံးခံနိုင်သည်။

တစ်နေ့တွင် အလင်မွားက သူ့ကို ပြောဖူးသည်။

“ဒီနေ့ကို မင်း သေသေချာချာမှတ်ထား၊ ဒီနေ့ဟာ မင်းဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးနေ့... ဒီနေ့ကျတော့မှ မင်းဟာ တကယ့်မိန်းမအစစ် ဖြစ်သွားပြီ”

ထိုနေ့ကား ကြာသပတေးနေ့ဖြစ်သည်။ စနေနေ့မှာ သူတို့ချိန်းပြီး ထပ်တွေ့ကြသေးသည်။ ထိုနေ့က ရွှေလက်ကောက်တစ်ကွင်း အလင်မွားက ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ နာမည်နှင့် ကြာသပတေးနေ့ကို စာလုံးထွင်းထားသည်။

နောက်နေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ အလင်မွားက တရုတ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ သင်္ဘောကို ငှားပြီး ပင်လယ်ထဲမှာ ရေသွားကူးသည်။ ရေကူးနေစဉ် ငါးမန်းနှင့်တွေ့ပြီး သူ၏ညာဘက်ခြေတစ်ချောင်း ပါသွားသည်။ ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောပြန်မကပ်မီ အလင်မွား အသက်ပျောက်တော့သည်။

အလင်မွားသည် သူ့လူမျိုးများအတွက် အင်မတန်တော်သော သံအမတ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ထိုအချိန်ကစပြီး စုစီသည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများကို အလွန်သဘောကျသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဂရာနာဒါခန်းမထဲသို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးမို့ ဝင်လာပြီဆိုလျှင် ရှေ့ဆုံးမှ စုစီ ရောက်သွားတတ်သည်။

အလင်မွားကွယ်လွန်ပြီး တစ်လလောက်ကြာသောအခါ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဒုရဲအုပ်တစ်ယောက်နှင့် စုစီတွေ့သည်။ သူက အခြား လူပျိုအင်္ဂလိပ်အရာရှိများလို မဟုတ်။ စုစီတို့လိုမိန်းကလေးများနှင့် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း အချိန်းအချက်မလုပ်လို။ ထို့ကြောင့် သတ်သတ်မှတ်မှတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရွေးပြီး တိတ်တိတ်ပုန်းတွဲလိုသည်။ စုစီကို သူ သဘောကျသည်။

သည်ကစပြီး သူနှင့် စုစီ တွဲမိသည်။ ဂရာနာဒါကိုလည်း စုစီ မသွားတော့။ သူ့အလိုရှိသည့်အချိန်တွင် အမြဲအသင့်ရှိနေစေရန် ဖြစ်သည်။ ညပေါင်းများစွာ သူ့အခန်းမှာ အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

ရဲအရာရှိသည် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိမည်။ သူ့အမည်က ဂျရယ်ပါရီ။ သူ့ကို စုစီ သံယောဇဉ်တွယ်မိပြီ။ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် မဟုတ်။ တကယ်တော့

စူဇီ မိန်းမစင်စစ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ အလင်မွားနှင့် အတူနေရင်း မိန်းမ စင်စစ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အလင်မွား ကွယ်လွန်ပြီးနောက် လော လောလတ်လတ် သူတွဲရသည့်ယောက်ျားသည် ဂျရယ်ပါရီပင် ဖြစ်ချေသည်။

မကြာမီမှာပင် သူ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။ ယခု တိုယ်ဝန်ရှိခြင်းသည် ပထမအကြိမ် မဟုတ်ပါ။ ယခင်ကလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ယခင်က အကြောင်းမဟုတ်ပါ။

ယခုတော့ သည်လိုမဟုတ်ပြီ။ အလင်မွားနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီးနောက် အရူးအမူး ကလေးလိုချင်ခဲ့သည်။ အလင်မွား၏ကလေး မဟုတ်ချင်လည်း နေပါစေတော့။ သူ့လိုမိန်းကလေးပေါင်း များစွာတို့မှာလည်း ကလေးရှိကြသည်။ သူတို့ချင်း သူတို့သားသမီးကလေးများအကြောင်း ပြောဆိုနေကြသည်ကို ထိုင် နားထောင်ရင်း မနာလိုစိတ်များ၊ အားကျစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ခဲ့ရသည်။ ဆို့ကြောင့် သည်တစ်ကြိမ်တော့ သည်ကလေးကို သူမွေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည်။

စူဇီသည် ယခုအချိန်အထိ ယူလန်းနှင့် တစ်ခန်းတည်း အတူတူနေတုန်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း ယူလန်းကို လုံးဝမပြောပြ။ သည်ကလေးကို သူမွေးမည်ဆိုသည့်အကြောင်းတော့ ဝေလာ ဝေး။ သူ့စိတ်မှ မှန်သေးရဲ့လားဟု ယူလန်းက ထင်သွားမှာ စိုးသည်။

ဂျရယ်ပါရီကိုလည်း သူ ဖွင့်မပြောရဲ့။ စိတ်ဆိုးသွားမှာ ကြောက်သည်။ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင်အမာချပြီး သတ္တိမွေးကာ ပါရီကို ဖွင့်ပြော လိုက်သည်။ သည်ကလေးကို သူမွေးဖြစ်အောင် မွေးမည်။ ပါရီနှင့် သူ၏ ဆက်ဆံမှု ပြတ်စဲသွားသည့်တိုင်အောင် ကလေးကိုတော့ သူမွေးတော့မည်ဟု ပြောပြလိုက်မိသည်။

ပါရီသည် နားထောင်ရုံသာ နားထောင်နေပြီး ဘာစကားမှ ပြန်မပြော။ ထိုမျှမက နောက်ထပ်နှစ်ရက်လုံးလုံးလည်း စကားမပြောဘဲ နေသည်။ သူနှင့် လည်း လုံးဝမဆက်ဆံဘဲ နေသည်။

သို့သော် တတိယနေ့ညနေတွင် ပါရီ၏အိမ်သို့ စူဇီရောက်သွားသော အခါ အံ့ဩစရာနှင့် ကြုံရတော့သည်။ ပါရီက သူ့ကို ဝမ်းသာအယ်လဲကြိုဆို သည်။ မည်သည့်အခါမှ သည်လို ဖက်လဲ့တကင်း မကြုံစဖူး။ တစ်မျက်နှာလုံး ရွှင်ပြုံးနေသည်။

အံ့ဩမဆုံးနိုင်မိမှာပင် ယခုလို ကိုယ်ဝန်ရှိသည့်အတွက် သူ ဝမ်းသာမဆုံး ရှိကြောင်း၊ သည်ကလေးကို စုစီက မွေးမည်ဟု ပြောသည့်အတွက် ပိုလို့ပင် ဝမ်းသာအားရမဆုံး ဖြစ်မိကြောင်း၊ စုစီ၏သတ္တိ၊ သစ္စာရှိမှု၊ မိန်းမပီသမှုများကို သိရှိရသဖြင့် ဝမ်းအသာကြီး သာမိကြောင်း၊ မိန်းမများကြောင့် သူ စိတ်ဆင်းရဲ ခဲ့ရကြောင်း၊ ဘယ်မိန်းမမှ သူ့အပေါ်မှာ မကောင်းခဲ့ကြောင်း၊ မျိုးကောင်း ရိုးကောင်းထဲက ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမများသည်ပင်လျှင် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာကောင်း ကြောင်း။

အင်္ဂလန်ကိုစွန့်ခွာပြီး ဟောင်ကောင်သို့ ပြောင်းလာရခြင်းသည်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုတော့ သူ၏ယုံကြည်ချက်များ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ တရုတ်မကလေးတစ်ယောက်၏ သစ္စာရှိမှု၊ မိန်းမ ပီသမှုများကို သူမြင်တွေ့ရပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စုစီကို ထိုက်တန်စွာ ချီးမြှောက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စုစီကို သူ လက်ထပ်ယူလိုကြောင်းများကို တသိ ကြီး ပြောပြတော့သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး... ဒီလိုလုပ်လို့ မတော်ပါဘူးရှင်” ဟု စုစီက ပြန်ပြောသည်။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့ မတော်ရမှာလဲ”

“တရုတ်မကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရှင်လက်ထပ်လိုက်ရင် တခြားအင်္ဂလိပ် လူမျိုးတွေက ရှင့်ကို ဒုက္ခပေးတော့မှာပေါ့၊ ရဲမင်းကြီးကလည်း ရှင့်ကို ဒုက္ခ ပေးမှာပဲ၊ ရှင့်ကို သူ့ရုံးခေါ်လိုက်လိမ့်မယ်၊ သူ့ရုံးခန်းထဲကို ရှင်ဝင်သွားတော့ ‘ဝွတ်ဒ်မောနင်း မင်းကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ’ လို့ ဆီးပြောမှာပေါ့”

“ကိုယ် အလုပ်ထွက်မယ်ကွာ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခု ဝင်လုပ်မယ် ကွာ၊ ကိုယ့်မှာ အဆက်အသွယ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ အခုရနေတဲ့ လခ ထက်တောင် ပိုပြီး ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရဦးမယ်”

စုစီ၏သတင်းကို ကြားရတော့ ယူလန်းသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ် သွားလေသည်။ စုစီသည် သည်အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားသည်ဟု သူမထင်ခဲ့။ ယခုတော့ သူ့ကံကြမ္မာက ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်လေသနည်း။ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ရတော့မည်။ အခြားအိမ်တွေမှာ လှည့်လည် သွားလာနေစရာ မလိုတော့။ ကလပ်တွေမှာ အချိန်ဖြုန်းနေစရာ မလိုတော့။

ယူလန်းသည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် အပြင်ပြေးထွက်သွားပြီး နားကပ် တစ်ရုံ ဝယ်လာခဲ့သည်။ စုစီတို့၏ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ကြိုတင်လက်ဖွဲ့လိုက် လေတော့သည်။

ပါရိကလည်း သူတို့ရှေ့ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်အားထက်သန်စွာ
ပိုမိုကိန်းတွေ့ချနေသည်။ ဘယ်နေရာမှာ သွားနေမည်။ တရုတ်မနှင့် လက်ထပ်
ရပါမည်လားဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က အပုပ်ချလာလျှင် မည်သို့တုံ့ပြန်မည်
သည်ဖြင့် ပြောမဆုံးနိုင်အောင် ရှိချေသည်။

သို့သော် ထိုသို့ စိတ်အားထက်သန်မှုသည် သုံးလေးလသာ ခံသည်။
နောက်ပိုင်းတော့ စကားစပ်လိုတောင် သည်အကြောင်းကို ပါရိ မပြောတော့ပြီ။
စုစီကိုလည်း ခပ်ခွာခွာလုပ်လာပြီ။ တစ်ညတွင် စုစီက ဘယ်တော့ အလုပ်ထွက်
မှာလဲ၊ တခြားအလုပ်ကို ဘယ်တော့ရှာမှာလဲဟု မေးမိသည်။

ပါရိက စိတ်မရှည်နိုင်သလို ဖုတ်ပူမီးတိုက် အလုပ်မထွက်နိုင်သေး
ကြောင်း၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ကို ကျွေးမခိုင်းနိုင်သေးကြောင်း၊ နောက်ထပ် တစ်နှစ်ခွဲ
လောက်လုပ်ရဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့မှ အနားယူမည်ဖြစ်ကြောင်းများ
ပြောပြပြီး စုစီကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်သည်။

နောက်ညတွင်လည်း စုစီကို အိမ်ပြန်အိပ်ခိုင်းသည်။ သည်လိုဖြင့် ည
ပေါင်းများစွာ စုစီကို အိမ်ပြန်လွှတ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ညတော့ စုစီက ပါရိ၏
အိမ်သို့ တစ်ကျော့ပြန်သွားကြည့်သည်။ သူ့အိမ်ထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေနှင့်
ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်” ဟု စုစီက မေးသည်။

“ဘော်နီယိုကို”

ထိုမျှပြောပြီး စုစီကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဒေါ်လာငါးရာ ထုတ်ယူပြီး လှမ်းပေးသည်။

“ကဲ... မင်းသွားတော့”

“ဘော်နီယိုမှာ ရှင် ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“ဘယ်လောက်ကြာရမလဲ... ဘော်နီယိုရဲတပ်ဖွဲ့ကို ငါ အလုပ်ပြောင်း
လိုက်တာ၊ အပြီးပြောင်းလိုက်တာ...”

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ” ဟု စုစီက ဆက်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်တယ်ကွ”

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စလေ...”

စုစီကို နားမလည်နိုင်သလို ထိတ်လန့်တကြီးဖြင့် သူ့ငေးကြည့်နေသည်။
သူ ရူးသွားပြီလားဟု စုစီ ထင်လိုက်မိပါသည်။

“မင်း ဘာစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“အင်္ဂလိပ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်မယ်လို့ ရှင် ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ပြီးတော့ မြောက်ဘက်ပျိုင့်မှာ အိမ်ကောင်းကောင်းနဲ့ နေမယ် ဆိုတာလေ”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ဒေါသအရောင် ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်လာသည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို အကျပ်ကိုင်ပြီး ငွေညစ်နေတာ လား။”

“အကျပ်ကိုင်ပြီး ငွေမညစ်ရပါဘူးရှင်... ရှင်ဟာ ကျွန်မဗိုက်ထဲက ကလေးရဲ့အဖေပဲ”

“ဒါက မင်းမြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကလပ်က မိန်းကလေးတွေ အားလုံး အလကားဟာတွေပဲဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ကောင်းပြီ... ကလေးစရိတ် အဖြစ် တစ်လကို ဒေါ်လာငါးဆယ် ပို့ပေးမယ်၊ မတော်တရော်တွေလုပ်မယ် မကြံနဲ့၊ မင်း နောင်တရလို့ မဆုံးအောင် ဖြစ်သွားမယ်၊ ကိုင်း... ငါ့အိမ်ထဲက ထွက်”

နောက်နှစ်လလောက်ကြာတော့ ကလေးမျက်နှာမြင်သည်။ မကြာမီ ငွေပို့လွှာဖြင့် စာတိုက်မှ ငွေငါးဆယ် ရောက်လာသည်။ နောက်ထပ် သုံးလ လောက် မှန်မှန်ဆက်လာနေပြီး ရပ်သွားတော့သည်။ ပါရီ၏သတင်းကိုလည်း လုံးဝမကြားရတော့။

စုစီ ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ယူလန်းကလည်း ဂျပန်ပြည်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဂျပန်ပြည်ရှိ ညကလပ်များမှာ အလုပ်လုပ်ရန် ဖြစ်သည်။ ဟောင်ကောင်ရှိ ငွေကြေးချမ်းသာသူ အမြောက်အမြားတို့မှာ ဖော် မိုဆာသို့ ရွှေပြောင်းသွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှ အစပြုပြီး ဟောင်ကောင် ညကလပ်များမှာလည်း အလုပ်အကိုင်ပျက်လာသည်။

သို့သော် တိုကျိုရှိ ညကလပ်များကတော့ တရုတ်မကလေးများနှင့် ကြီးစွာ အလုပ်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်တစ်ယောက်က လူလာစုရာ ယူလန်းလည်း အခြားတရုတ်မကလေးငါးယောက်နှင့်အတူ ပါသွားလေတော့ သည်။

စုစီကား သားတစ်ကောင်နှင့် တို့လို့တွဲလောင်းဖြစ်နေပြီမို့ ဂျပန်ပြည်သို့ လိုက်ခွင့်မကြိုတော့ချေ။ ယူလန်းကို ပို့ဆောင်နှုတ်ဆက်ရင်း လေဆိပ်မှာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရာတော့သည်။

ယူလန်းရှိနေသေးသည့် အချိန်အထိတော့ စုမီမှာ ပြဿနာမပေါ်။ ဂရာ နာဒါမှာပင် သူ အလုပ်ဆက်လုပ်နေသည်။ ယူလန်း၏အခန်းမှာပင် ဣန္ဒြေ ဇေယျာန် ဆက်နေသည်။ ကလေးအတွက် ကလေးထိန်းငှားထားလိုက်သည်။ ယူလန်းမရှိတော့ ဟောင်ကောင်သို့ စုမီ ပြောင်းလာသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထူးတို့သဘော အသွားအပြန်စီးနေရသည့်အတွက် အချိန်ကုန်သက်သာစေရန် ဖြစ်သည်။

ဗေဒင်ဆရာထံသွားပြီး အိမ်ပြောင်းရမည့် နေ့ကောင်းရက်သာကို မေး သည်။ ဗေဒင်ဆရာဟောလိုက်သည့်နေ့အတိုင်း အတိအကျ ပြောင်းခဲ့သည်။ သို့သော် သူပြောင်းသည့်အခန်းနှင့် အဆင်မပြေ။ နောက်နေ့ကစပြီး သူ အပြင်း ဖျားတော့သည်။ တစ်ပတ်ထမှ တစ်ပတ် ဆိုးလာသည်။ အရိုးပေါ် အရေတင် ဘဝသို့ ရောက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သုံးလလုံးလုံး အိပ်ရာထဲမှာ ဗုန်းဗုန်း လဲတော့သည်။

ထိုသို့ မကျန်းမာသည့်အချိန်အတွင်း စုဆောင်းထားသည့် ငွေကြေး ကလေးများလည်း လုံးပါးပါးလာသည်။ ထို့ကြောင့် လုံးလုံးလျားလျား ကျန်းမာ သည့်အချိန်ကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ တစ်နေ့တွင် အလုပ်ရှာထွက်ရတော့သည်။ အလယ်ပိုင်းခရိုင်ရှိ ဂရာနာဒါညကလပ်သို့ ဓာတ်ရထားစီးပြီး လာခဲ့သည်။ ခန်းမက သတ္တမထပ်မှာ ရှိသည်။ ထိုနေ့က ဓာတ်လှေကားပျက်နေသဖြင့် ရိုးရိုး လှေကားအတိုင်း တက်ခဲ့ရသည်။

အပေါ်ထပ်ကိုရောက်တော့ အသက်ထွက်မတတ် မောနေပြီ။ အဝင်ဝမှာ ဆိုင်းဘုတ်အသစ်တစ်ခုကိုတော့ တွေ့ခဲ့သည်။ သို့သော် စာမဖတ်တတ်သဖြင့် အတွင်းသို့သာ တောက်လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။ အတွင်းရောက်တော့မှ ဂရာနာဒါ ကလပ်ခန်းမဘဝမှ စားသောက်ဆိုင်ဘဝသို့ ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရတော့သည်။

သို့ကလို အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်ရှာမိသည့်အတွက် အိပ်ရာထဲမှာ ရက် သတ္တသုံးပတ် ပြန်လဲသွားပြန်သည်။ လခမပေးနိုင်သောကြောင့် ကလေးထိန်း မိန်းမလည်း အလုပ်ထွက်သွားပြီ။ ကလေးအတွက်လည်း နို့မှုန့်မရှိတော့။ ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့။

မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် နောက်ဆုံးလက်ကျန် လက်ဝတ်ရတနာ ကလေးကို ထုတ်ရောင်းပစ်တော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။ အလင်မွှားနှင့်

နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရစဉ်က ပေးသွားသည့် ရွှေလက်ကောက်ကလေး ကျန်သေးသည်။ ရွှေလက်ကောက်ကလေးကို သွားရှာတော့ လုံးဝပျောက်နေပြီ။ ကလေးထိန်းမိန်းမက သူ့လခများအဖြစ် ယူသွားချေပြီ။

စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းနှင့်အတူ အပြင်းဖျားပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ကလေးက တင့်တည်းငိုနေသောကြောင့် အိပ်ရာထဲမှာ လှဲမနေသာ။ ပိုက်ဆံချေးရန် အမျိုးသမီးသူငယ်ချင်းထံ ထွက်လာခဲ့ရပြန်သည်။ အမျိုးသမီးသူငယ်ချင်းကိုလည်း အိမ်မှာ မတွေ့။

ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့ဆိုပြီး လမ်းထောင့်မှာ ရပ်နေမိသည်။ နောက်ဆုံး ကူလီတစ်ယောက်က သူ့ကို ခေါ်သည်။ နှစ်ဒေါ်လာ ပေးသွားသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ရှက်လွန်းသဖြင့် မည်သူ့မျှ သူ့ဖွင့်မပြော။ ယုတ်စွအဆုံး သူ့အချစ်ဆုံး ဝှမ်းနီကိုပင် ဖွင့်မပြော။

နောက်နေ့မှာတော့ ညကလပ်တစ်ခုမှာ အလုပ်ရသည်။ သို့သော် အလုပ်မကောင်းတော့သောကြောင့် ဝင်ငွေနည်းလွန်းလှသည်။ ထိုမျှမကသေး သူ့လို အမျိုးသမီးတွေကလည်း သိပ်များနေသည်။ ကလေးထိန်းနှင့် အိမ်လခအတွက် မနည်းကြီး ကြီးစားရန်းကန်နေရသည်။

တစ်နေ့တွင် ဂရာနာဒါတုန်းက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရှန်ဟဲတရုတ်မကလေးတစ်ယောက်နှင့် အမှတ်မထင် သွားတွေ့သည်။ ထိုအမျိုးသမီး ဝတ်စားထားသည်မှာလည်း အပျံ့စားဖြစ်နေသည်။ ကောင်းကောင်း အလုပ်ဖြစ်နေပုံရသည်။ ဥရောပသင်္ဘောသားများကျက်စားရာ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေကြောင်း ပြောပြသည်။ စုစီက ဒါမျိုးမလုပ်ချင်။ ကလပ်မှာသာ သူ့လုပ်လိုသည်။ အမျိုးသမီးကမူ ဟိုခန်းမများမှာလို တစ်ညလုံးကနေဖို့ မလိုကြောင်း၊ ကိုယ့်ကြိုက်မည့်သူ တွေသည်နှင့် ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလိုက်ရုံသာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

စုစီက ခေါင်းကို ရမ်းခါပစ်လိုက်သည်။ ဒါလောက်အဆင့်အတန်းနိမ့်သည့်ဘဝကို သူစက်ဆုပ်မိသည်။ ညကလပ်ခန်းမမှာ အလုပ်လုပ်သည့် မိန်းကလေးများက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြည့်တန်ဆာမဟု မသတ်မှတ်။ ကပွဲအတွက် အတွဲဟု သတ်မှတ်သည်။ ယောက်ျားကလည်း သူတို့ကို သဘောကျ၊ သူတို့ကလည်း ယောက်ျားကို သဘောကျလျှင် အတူသွားရုံရှိသည်။ ထိုသို့ အတူသွားသည့်အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ပိုက်ဆံရသည်။ သည်လိုငွေရဖို့အတွက်က

ထည်း အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည်။ ဟန်ကြီး ဟိတ်ကြီးနှင့် ညစာ အတူ သွားစားရမည်။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောမည်။ ပြီးတော့မှ အဆင်ပြေရာ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ညတာ အချိန်သွားဖြုန်းကြမည်။ ဘယ်လောက် ထိပ်တန်း ထွေလိုက်သလဲ။

ညကလပ်တွင်အလုပ်လုပ်သော အမျိုးသမီးများက ဟိုတယ်ဘားခန်းမှာ အလုပ်လုပ်သည့် အမျိုးသမီးများကို အထင်သေးသည်။ ဘားခန်းမှ အမျိုးသမီး များက လမ်းပေါ်မှ အမျိုးသမီးများကို အထင်သေးသည်။

“ဒီအလုပ်မျိုးကို မင်း ဘာကြောင့်များ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးကွယ်” ဟု စုဇိက ပြောသည်။ သူ့တွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိစဉ်က လမ်းဘေးကူလီထံမှ နှစ်ဒေါ်လာယူခဲ့ရသည်ကို မေ့သွားပြီ။

အမျိုးသမီးက ရယ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် အဲလစ်ကလေးဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ကတော့ ဒီမှာ အလုပ်ရတာ သဘောကျတယ်ကွာ၊ ဂရာနာဒါ တုန်းကလို နွားအိုပေါင်ကျိုးကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... ပြေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီနေ့မနက် အမေရိကန်သင်္ဘောနှစ်စီး ဝင်လာတယ်၊ တကယ်လို့ မင်း စိတ် ဝင်စားမယ် ဆိုရင်တော့ ကမ်းနားသင်္ဘောဆိပ်နားက ဟိုတယ်ကို လာခဲ့”

တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည့် အဲလစ်ကလေးကို မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုနေ့ညက ခန်းမထဲမှာ ငါးနာရီကြာအောင် ထိုင်နေပြီးမှ အိမ်ပြန်လာသောအခါတွင် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်သည် ပြားကပ်လျက် ရှိချေသည်။

လက်ရှိဘဝကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ဖို့ အချိန်ကျရောက်လာလေပြီ။ ထို့ကြောင့် နောက်နေ့တွင် ဗေဒင်ဆရာဆီပြေးပြီး ဗေဒင်မေးရပြန်ပါသည်။

ဗေဒင်ဆရာက ယခုလဆန်းပိုင်းတွင် အလုပ်မပြောင်းနှင့်။ နောက်လဆန်း ကျမှ အလုပ်ပြောင်းလျှင် လုပ်ငန်းအောင်မြင်မည်။ ခရီးသွားရမည်။ ပညာအသစ် အဆန်းများ လေ့လာတတ်မြောက်မည်။ ကံအကောင်းဆုံးအချိန်သည် ညနေ ၃ နာရီမှ ၆ နာရီကြားဟု ဟောလိုက်သည်။

နောက်လဆန်း ၃ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာ စုဇိ အလုပ်စဝင်လေတော့သည်။

(၂)

သူ့ခြေထောက်ကြားမှာရှိနေသည့် စောင်ကို စိတ်မှတ်မထင် ဆွဲယူနေ သည်။

“စေချင်းတော့ ဒီနေရာကို သိပ်မုန်းတာပဲ အစ်ကိုရယ် သိလား၊ လုပ်ရ ကိုင်ရတာ အင်မတန်ခက်တယ်၊ သဘောသားတွေကလည်း ညစ်ပတ်တယ်၊ အရက်သိပ်မူးနေတယ်၊ ရိုင်းစိုင်းတယ်၊ နင်တို့နဲ့ ငါမလိုက်ဘူးလို့ ပြောမိတယ်၊ တခြားအမျိုးသမီးတွေက ကျွန်မကို သိပ်ခေါင်းမာတာပဲလို့ ပြောကြတယ်” ဟု စူဇီက သူ့အဖြစ်အပျက်များကို ဆက်ရှင်းပြနေသည်။

သို့သော်လည်း ယခုတော့ သူ့ကျင့်သားရသွားပြီ။ အသားကျသွားပြီ။

“ကျွန်မ ဒီအခြေအနေရောက်အောင် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေတွေက ဖန်တီးပေးလိုက်တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက တခြားလူနဲ့ မတူဘူး၊ တခြားသူ တွေကတော့ သူတို့သဘာဝကိုက ဒီနေရာနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လေ၊ ကျွန်မ ကတော့ တစ်မျိုး၊ ဒီနေရာနဲ့ ကျွန်မ မဆိုင်ဘူး။”

“ဟုတ်တယ်... လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်အရာကိုမဆို ကျင့်သားရ သွားတတ်တယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

ထိုစကားကိုပြောရင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။ စစ်ဖြစ်သည် ဆို ပါစို့။ စစ်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ ရသူများသည် စစ်မဖြစ်မီ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်က အခြေအနေများ မဟုတ်တော့သည်ကို သဘောပေါက်မည်။ ဟိုတုန်းက အလွန် လုံခြုံ ငြိမ်းချမ်းခဲ့သည့်ကောင်းကင်ကြီးသည် ယခုအခါတွင် မလုံခြုံ မငြိမ်းချမ်း တော့ဘဲ သူတို့အပေါ်သို့ ဖုံးမိုးများရွာချနေကြောင်း၊ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်တွေ သွန်ချနေကြောင်း တွေ့ကြရပေလိမ့်မည်။ သည်တော့လည်း ကြုံလာသည့်ဘဝ ကို ကြုံသလို ဖြေရှင်းကြရတော့မည်ပေါ့။

လက်ပတ်နာရီကို ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ စူဇီကို အတောင်း လာခေါ်သည်မှာ မိနစ်နှစ်ဆယ် ကြာသွားပြီ။ သဘောသား အိပ်ရာက နိုး လာပြီး စူဇီ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မေးနေသည်တဲ့။

“စူဇီ မင်း သွားဖို့ကောင်းပြီထင်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ခဏကြာရင် သွားမှာပါ”

တင်ပျဉ်ခွေကို ပြင်မထိုင်ဘဲ စားပွဲပေါ်ရှိ ရေခွေးကြမ်းအိုးကို လှမ်းဆွဲ သည်။ သူ့ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်သည်။ တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကုပ် သည်။

“ကျွန်မကလေးဟာ အခုထက်ထိ ချောင်းဆိုးနေတုန်းပဲ သိလား... ကျွန်မ စိတ်ပူတယ်”

“ဆရာဝန်ဆီ သွားမပြဘူးလား စုစီ”

“ပြပါတယ် ဆေးရုံကို သွားပြဖူးတယ်၊ ဆေးရုံက ဆရာဝန်က ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ကလေး နေကောင်းပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ချောင်းကတော့ တဆိုး တည်း ဆိုးနေတာပဲ အစ်ကိုရယ်”

တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။ ကျွန်တော်က ကောက် ကိုင်လိုက်သည်။ အတောင်းက သူ့စားပွဲမှ လှမ်းဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသား က စုစီကို ထပ်မေးနေကြောင်းနှင့် စုစီ ပြန်လာဖို့ကို အတောင်းက ယဉ်ကျေးစွာ ပြောပြနေသည်။ သူ့စိတ်ကိုလည်း ချုပ်တည်းထားရပုံ ရသည်။

“သူပြန်မလာရင် ကျွန်တော်တို့ဟိုတယ် နာမည်ပျက်တော့မှာပေါ့ ဆရာရယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

“အဲဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး အတောင်း” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြော လိုက်သည်။

စုစီ ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲထပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် အခု သင်္ဘောသားကတော့ လူကောင်းကလေးနဲ့ တူပါတယ်ကွယ်” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။

စုစီက ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်သည်။

“စုစီ မင်း သိပ်လှတာပဲ”

သူက သင်္ဘောသားပြောသလို ပြောသည်။

“သူက မင်းကို ဒီလိုပဲပြောသလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သင်္ဘောသားတိုင်းက ဒီလိုပဲပြောတယ်”

“အင်း... မင်းက ဒါကို သဘောမကျဘူးလား”

“ဂရုမစိုက်ပါဘူး... ‘စုစီ မင်းသိပ်လှတာပဲ’ ဒီလိုပြောပြီး သူ သွား လေရော... နောက်သင်္ဘောသားတစ်ယောက် လာပြန်ရော... ‘စုစီ မင်းသိပ်လှ တာပဲ’ ပြောပြန်ရော၊ ပြီးတော့ သူလည်း သွားပြန်ရော ဘယ်မှာလဲ ကောင်းတာ၊ ‘စုစီ မင်းသိပ်လှတာပဲ’ ဆိုတဲ့ စကားကို ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်းကပဲ နေ့တိုင်းပြောတာကို ခံချင်တယ်၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“နေ့တိုင်းလောက်နီးပါး ကိုယ် ပြောပါတယ်ကွယ်”

“ဒါလည်း ဘယ်မှာကောင်းလို့လဲ၊ အစ်ကိုဟာ တကယ့် တကယ်ကျ တော့ ကျွန်မရဲ့ရည်းစားအစစ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒီကိစ္စက အရေးကြီးလို့လား ဖုစီရယ်...”

“ဟုတ်တယ် အရေးကြီးတယ်”

“ကောင်းပါပြီလေ... ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဒါကိုတွေးနေလို့ အလကားပဲ၊ ကိုယ်က ငွေကြေးတတ်နိုင်တဲ့ အကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“အစကတည်းက အစ်ကိုကို ကျွန်မ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်မ ပိုက်ဆံ မလိုချင်ပါဘူးလို့၊ အစ်ကိုဆီက ဘာမှ မလိုချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကတော့ ‘အလကား မနိပ်တဲ့ကောင်မလေး... အခုပဲ သင်္ဘောသားရင်ခွင်ထဲက ထွက်လာတာ’ လို့ ထင်နေမှာပေါ့လေ”

“ဒီကိစ္စကို မင်း သဘောပေါက်နားလည်နိုင်ပါတယ် ဖုစီရယ်”

“မဟုတ်ဘူး... သင်္ဘောသားဆီ ကျွန်မ သွားရတာက ပိုက်ဆံရဖို့ လုပ်ငန်းအတွက် သွားရတာ၊ အချစ်မပါဘူး... ခံစားချက်မပါဘူး၊ ကပ္ပဲမှာ အတူ တွဲကတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်လုံးကို ဖက်ထားရတာမျိုးနဲ့ အတူတူပဲ”

“ဒီလိုသဘောမျိုးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်တယ် အတူတူပဲ”

“မင်းနဲ့ အတူနေရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဟာ မင်းကို ပိုင်တယ်လို့ ခံစားမိလိမ့်မယ်၊ တကယ်ကတော့ ကိုယ်ပိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ် ပိုင်တယ်၊ သင်္ဘောသားနဲ့ အတူနေရတဲ့အခါမှာ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး၊ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့ အတူနေရမယ်ဆိုရင် အားလုံးဖြစ်မယ်... အချစ်လည်း ပေါ်လာမယ်၊ ကျွန်မချစ်တယ်၊ ခံစားချက်ကလည်း အံ့ဩစရာ လှပနေမယ်၊ ကျွန်မက ‘ဒါ ငါ့အမျိုးသား’ လို့ ထင်မယ်၊ အစ်ကိုက ‘ဒါ ငါ့အမျိုးသမီး’ လို့ ထင်မယ်၊ ကျွန်မတို့ အပြန်အပြန်အလှန်လှန် ပိုင်ဆိုင်မယ်”

“ပြောသလောက်တော့ မလွယ်နိုင်ဘူးနော် ဖုစီ”

“ဟုတ်တယ်... လွယ်တယ်... သိပ်ကိုလွယ်တယ် အစ်ကို နားမလည်ဘူး”

အခန်းထဲမှထွက်ဖို့ သူ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“ဖုစီ နားထောင်ပါဦး”

“နားမထောင်ဘူး... ကောင်းတာတွေများ ဘာပြောလို့လဲ၊ အစ်ကို ပြောတာတွေက ယုတ်ညံ့စုတ်ပဲ့တဲ့ ယမ်ယမ်ကောင်မကလေးထက် အလိမ္မာ

ဦးပါပေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယုတ်ညံ့စုတ်ပဲ့တဲ့ ယမ်ယမ်ကောင်မလေးက အချစ် အကြောင်းကို နားလည်တယ်၊ အစ်ကိုက နားမလည်ဘူး”

“စူဇီ တစ်မိနစ်လောက် ထိုင်ပါဦး”

“မထိုင်ဘူး... သင်ဘောသားဆီ ပြန်သွားရမယ်၊ သူ့သင်ဘောမထွက်ခင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရဦးမယ်”

“စူဇီ...”

“မလာဘူး”

အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး သူ ထွက်သွားလေတော့သည်။

(၃)

ကျွန်တော် အိပ်မပျော်တော့ပါ။ အမှောင်ထဲမှာ မျက်စိကြောင်နေသည်။ တံခါးဝမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသော စူဇီကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူပြောသွား သည့် စကားများကိုလည်း ကြားယောင်နေမိသည်။

“ကျွန်မချစ်တယ် ခံစားချက်ကလည်း အံ့ဩစရာ လှပနေမယ်၊ ကျွန်မက ‘ဒါ ငါ့အမျိုးသား’ လို့ ထင်မယ်၊ အစ်ကိုက ‘ဒါ ငါ့အမျိုးသမီး’ လို့ ထင်မယ်၊ ကျွန်မတို့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ပိုင်ဆိုင်မယ်”

ဘယ်လောက်ရိုးသားလိုက်ပါသလဲ။ အလွန်တရာလှပတဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားမူ ကလေးပါလား။ စာမရေးတတ်သော စာမဖတ်တတ်သောရှာသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော ဖြူစင်ရိုးသားမူကလေးပါလား။ သန့်ရှင်းသောစိတ်ဓာတ်မှ ပေါ်ထွက်လာသည့် စိန်တုံးကို တည့်တည့်ပပသွေး ထားသော ပြတ်သားတိကျမှုမျိုးလို ဖြူစင်ရိုးသားမူကလေးပါလား။

ပြီးတော့ စိန်တုံးလိုပင် ဖျက်ဆီးခြေမဲ့ မရ။ နှစ်ထောင်မကလို့ ဘယ် လောက်ပင် အရေအတွက်များသည့် ယောက်ျားတွေပင် ဖျက်ဆီးခြေမဲ့ မရ။ ဘယ်လိုယောက်ျားကမှ ထတို့ကိုင်တွယ်ခြင်း မရှိသေးသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု။ မည်သူမှ နုတ်ထုတ်ယူဆောင်နိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော အပျိုစင်။

မှန်ပါသည်။

အသည်းနှလုံး၏ အပျိုစင်။

“ကျွန်မချစ်တယ်၊ ခံစားချက်ကလည်း အံ့ဩစရာ လှပနေမယ်၊ ကျွန်မ တို့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ပိုင်ဆိုင်မယ်”

သည်စကားလုံးတွေကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ် အများကြီး လှုပ်ရှားသွားပါ တော့သည်။

သူနှင့် အတူတူနေရလျှင် ကျွန်တော်ပျော်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ပြီးတော့ အမှောင်ထဲမှာ အိပ်မပျော်ဘဲ အိပ်မက်မက်နေသူလို ကျွန်တော့် တစ်ခေါင်းလုံး အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် ပြည့်လာတော့သည်။

သူ့ကို နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှ ကျွန်တော် ကယ်တင်သွားရမည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် လက်ထပ်ရမည်။ အနီးအနားက ကျွန်းကလေးပေါ်မှာ စရိတ်ကျဉ်း ကျဉ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သွားရောက်နေထိုင်ရမည်။ တံငါလှေကလေး တွေက ကမ်းသို့ မပြတ်ဝင်လာ ဆိုက်ကပ်နေရမည်။ တစ်နာရီလောက် ကျွန်တော်တို့ တခြားသွားပြီး ပြန်လာသော်လည်း တံငါလှေကလေးတွေက ဝင်လာမစဲ တသံသဲရှိရမည်။

ဒါမှမဟုတ်လျှင်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရာ လန်တောင်းကျွန်းပေါ် မှာ သွားနေနိုင်သည်။ စိတ်ချမ်းမြေ့ ကြည်နူးစရာကောင်းသော ဘုရားဝတ် တက်သည့် ကြေးစည်သံကလေးများကိုလည်း ကြားနေရမည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ သံဃာတော်များထံမှလည်း စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ တရားဓမ္မများကို နာယူနိုင်မည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ထင်မည်။ ‘ဒါ ငါ့အမျိုးသမီး’

သူ့စိတ်ထဲကလည်း ထင်မည်။ ‘ဒါ ငါ့အမျိုးသား’

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချစ်ရည်များ ထုံမွမ်းနေပါသည်။ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ပါ။ အမေရိကန်စစ်သင်္ဘောမှ နံနက်ပိုင်း ခရာတွတ်သံသည် တိတ် ဆိတ်သော ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

အရုဏ်တက်ပြီ။ ပြည်မကြီးဘက်မှာ ကြယ်ကလေးတွေ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ အညှီရောင်အလင်းတန်းကလေး ဝင်လာပြီ။

ရုပ်ရှင်ရုံတံခါးပေါက်များကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အပြင်မှဝင်လာသည့် အလင်းရောင်ကြောင့် ပိတ်ကားပေါ်မှ အရုပ်များ မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်ရသည်။

ထိုနည်းတူစွာ ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ပေါ်နေသည့် မြတ်နိုးဖွယ်စိတ်ကူး ယဉ်မှုကလေးများသည် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်စ ပြုလာသည်။

အပေါစားအဝတ်ဗီရို၊ မှန်တင်ခုံနှင့် အလှပြင်စားပွဲ။ ပြီးတော့ ညက စားကြွင်းစားကျန် တရုတ်အစားအစာများ...။ တစ်ခုချင်းကို ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အားလုံး ရုပ်လုံးပေါ်လာပါပြီ။

နေ့၏အလင်းရောင်။ အမှန်တရား။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်သည် ယခင်ကအတိုင်းပင် စုဒ္ဓါနှင့် ဆက်လက်
ခရီးသွားနေရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း သိလာသည်။

သူနှင့် အတူနေလိုပါသည် ဆိုလျှင်လည်း သင်္ဘောသားများနှင့် သူ့
ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ထဲမှ ဖယ်ထုတ်ပစ်ရပါမည်။

ရနိုင်ကောင်းပါ၏လောဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ကျင့်သား
ရသွားဖို့သာ အရေးကြီးပါသည်။ မည်သူမဆို ဘယ်အရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့
မဟုတ် တစ်နေ့တော့ ကျင့်သားရစမြဲ၊ အသားကျရစမြဲသာ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်စဉ်းစားရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

သို့သော်လည်း ဇာတ်လမ်းက ရှေ့မဆက်နိုင်တော့ဘဲ သည်နေရာမှာပဲ
အဆုံးသတ်သွားပါတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့မှာပင် ဘင်းဂျက်ဖိကော့နှင့် စုဒ္ဓါတို့
တွေ့ဆုံကြသောကြောင့်ပင်တည်း။

စာအုပ် နှစ်

အခန်း (၁)

ဘင်းဂျက်ဖိကော့ကို နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာ စုဇီ တွေတာမှန်သော်လည်း သူသည် သဘောသားမဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း စစ်အတွင်းတုန်းက သဘောသားတော့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တကယ်ပြောရမည်ဆိုလျှင်လည်း သဘောသားမဟုတ်သေးပါ။ ရေတပ်မတော်မှ စစ်သဘောတစ်စီး၏ ဦးစီးမှူး ဖြစ်သည်။

အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တိုက်ပွဲတစ်ခုကြောင့် သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲမှာပင် သူ့သဘော နစ်မြုပ်သွားသည်။

ထိုတိုက်ပွဲအကြောင်းကို ကျွန်တော် သေသေချာချာမသိပါ။ သူပြောပြသည်ကို တစ်ကြိမ်သာ ကြားဖူးပါသည်။ ထိုတိုက်ပွဲအပြီး နောက်ခြောက်လကြာတော့ သူ့သဘောတစ်စီး နစ်မြုပ်ပြန်သည်။ အသက်ကယ်လှေကလေးနှင့် ဆယ်ရက်လုံးလုံး သူ့မျောနေခဲ့သည်။ ထိုဆယ်ရက်သည် သူ့ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးသော အတွေ့အကြုံများလည်း ဖြစ်သည်ဟု သူပြောသည်။ အသက်ရှင်ရေးအတွက် တစ်ကိုယ်တော်တိုက်ပွဲဝင်ရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်၏ အကောင်းဆုံးသောအရည်အချင်းများကို ရရှိလိုက်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။

“သာမန်အရပ်သားဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ဘယ်နေရာမှာ သွားအသုံးချရသလဲ၊ လေအေးစက်ရောင်းချရတဲ့အလုပ်မှာ အသုံးချနေရတော့တာပေါ့ဗျာ” ဟုလည်း ဘင်းက မကြာမကြာ ပြောတတ်သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့လုပ်ငန်းကတော့ များစွာ အောင်မြင်နေပါသည်။ စစ်ကြီးပြီးသွားသောအခါ ဟောင်ကောင်တွင် လေအေးစက်ရောင်းသည့် ဧကွင်စီ တစ်ခုကို သူ့ပိုင်ဆိုင်နေသည်။ အဆောက်အအုံသစ်တွေ၊ ဟိုတယ်တွေ များပြား လာသည့်အတွက် သူ့လေအေးစက်တွေ ရောင်းမလောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဝင်ငွေ အလွန်ကောင်းခဲ့သည်။ တောင်ပေါ်မှာ အိမ်ကောင်းကောင်းတစ်လုံး ဝယ်ပြီးပြီ။ တန်ဖိုးကြီးသည့် ဇိမ်ခံကားကြီးရှိပြီ။ စနေ တနင်္ဂနွေများမှာ ဇိမ်ခံဖို့ ရွက်လှေ ရှိပြီ။

သူ့အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်တွင် သူ့ဘဝ အသားကျပြီး အောင် မြင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

တစ်ည သန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီအချိန်လောက်ကြီးမှာ ကျွန်တော့် အခန်းထဲသို့ သူ ရုတ်တရက်ရောက်လာသည်။

စူဇီက အခြားအခန်းတစ်ခုမှ နေ၍ သူတို့ အလည်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ မလာရန် ကျွန်တော် တားပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း အချိန် သိပ်နောက်ကျသွားပါပြီ။ သူ့ဖောက်သည်သည် ပညာတတ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ချစ်စရာကောင်းကြောင်း၊ သည်လိုလူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့သင့် ကြောင်း ဇွတ်ပြောတော့သည်။

နောက် ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ တွန်းသွင်းလာတော့သည်။ လူချော တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ တံခါးပေါက်မှာ အနည်းငယ် ယိမ်းထိုးနေသည်။ ရီဝေမှုန်ဝါးသည့် မျက်လုံးများဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ရန်လိုသလို ကြည့်နေ သည်။

“ဟမ်...” ဟု သူက အသံပြုသည်။

ကျွန်တော်ပေါင်းရမည် ဆိုသော သူသည် အကြီးအကျယ်မူးနေပါပေါ့ ကလား။

စူဇီကို ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်က မနှစ်မြို့ သောအမူအရာကို သူ အကဲခတ်မိစေချင်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဧည့်သည်ဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အခန်းထဲကို လာလည်တဲ့ ဧည့်သည်ထဲမှာ ခင်ဗျားဟာ ပထမဦးဆုံးသော ကျွန်တော့်နိုင်ငံသားဖြစ်ပါတယ်ဗျာ... ဂုဏ်ယူပါတယ်”

“ဟမ်...”

“ကျွန်မမိတ်ဆွေရဲ့နာမည်က ဘင်း...”

စူဇီက ဝမ်းသာအားရ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“သူ့တခြားနာမည်တော့ ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ဘူး” ဟု ဆက်ပြောသည်။

ပြီးတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ လှည့်လည်ပြတော့သည်။ ဘင်းသည် အခန်းအလယ်မှာ မသိမသာကလေး ယိမ်းထိုးနေသည်။ သူသည် ယခုဖြစ်နေသလောက် အမှန်တကယ်မူးနေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ နမိကောက်ဟိုတယ်လို နေရာမျိုးသို့ သူရောက်လာသည်ကို ကိုယ့်နိုင်ငံသားချင်း၊ တိုယ့်လူမျိုးချင်းက တွေ့သွားသဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အရက်မူးဟန်ဆောင်နေကြောင်းကို ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်မိပါသည်။

စူဇီသည် အခန်းအကြောင်း ရှင်းလင်းတင်ပြခြင်းကို ဖြုန်းခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ တိပ်ရီကော်ဒါကိုပင် ပြမနေတော့။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်တိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ... ဒါပဲ... ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ကျွန်တော်က အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်သည်။

“သွားတော့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ ကလေးကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သူ့မျက်လုံးအစုံက တစ်စုံတရာ အန္တရာယ်ပေးတော့မလို့ တောက်ပနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ယစ်ထုပ်ကြီးကို ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ပစ်သွင်းသွားသည့်သဘော ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်ပြန်သွားနေတုန်း သူ့ယစ်ထုပ်ကြီးကို ကျွန်တော်က စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းပေးထားရန် ထိုးအပ်သွားသည့်သဘော ဖြစ်သည်။

“မင်း တော်တော်ခက်ပါလား” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။

“မကြာပါဘူး ဆယ်မိနစ်”

“မင်း အိမ်ရောက်အောင် ပြန်မှာဆိုရင်...”

“မိနစ်နှစ်ဆယ်ပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို အပြင်ထွက်သွားတော့သည်။

ယိမ်းထိုးနေသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်လိုက်သည်။

“အပြင် လသာဆောင်မှာ ထွက်ထိုင်ကြရအောင်လား၊ အထဲမှာက နည်းနည်းအိုက်တယ်၊ အပြင်မှာ ထိုင်လိုက်ရင် ခင်ဗျားလည်း နေသာထိုင်သာ နို့သွားမယ်”

လသာဆောင်ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော်က

အခြားတစ်လုံးမှာ ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဟောင်ကောင်မှာပဲ နေပါသလားဟု ကျွန်တော်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမေးသည်။

“ဟမ်...”

သူက ဒါပဲပြန်ဖြေသည်။

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအကြောင်းတွေ မပြောဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဟောင်ကောင်ဆိပ်ကမ်းသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးဆိပ်ကမ်းတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ထင်ကြောင်း ပြောမိသည်။

“ဟမ်...”

“ရိုင်ယိုဆိပ်ကမ်းလည်း အင်မတန်လှတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ရိုင်ယိုဆိပ်ကမ်းကို ရောက်ဖူးသလားခင်ဗျာ”

“ကိုယ့်လူ ဝော်တော်စပ်စပ်စုစုနိုင်ပါလား” ဟု သူက ရန်လိုသလို ပြန်ပြောသည်။

“အများကြီးဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ”

“ဟမ်...”

တိတ်သွားကြသည်။ ခုတင်ပေါ် ပြန်အိပ်နေတာပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုအခိုက် သူက ရုတ်တရက်ပြောချလိုက်သည်။

“ဒီလိုနေရာမျိုးကို ကျုပ်ရောက်ဖူးတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ...”

ရန်လိုသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျား မယုံဘူးလား”

“အမှန်အတိုင်း ခင်ဗျားပြောတယ်ဆိုရင် ယုံပါဗျာ”

“အမှန်အတိုင်းပြောတာ... ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ”

မာရေကျောရေခိုင်သော သူ၏လေသံများကို သတိပြုမိသွားဟန်တူသည်။ အနည်းငယ်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် စိတ်ကျေနပ်စေရန် လေသံကို ပြင်ပြောသည်။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး... ကျုပ်တို့ အရက်သောက်လို့ ရမလား”

“ခင်ဗျား အတော်ကလေးမူးနေပြီ ထင်တယ်”

သူ့အရိုက်ကို မှန်သွားဟန်တူသည်။ တစ်ချက်တည်း ပေါက်ကွဲပါလေတော့သည်။

“ကျုပ်ကို လစ်ဇ်ရဲ့အပေါက်မျိုးတွေနဲ့ လာမချိုးစမ်းပါနဲ့”

“ဘာအပေါက်မျိုးဗျ...”

“ထားလိုက်စမ်းပါ... အပေါ်ကို တစ်ခုခုပို့ပေးဖို့ မှာလို့ရမလား”

ဘားခန်းသို့ ကျွန်တော် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ သူ့အတွက် ဝီစကီနှစ်ခွက်နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် ဘီယာတစ်လုံးကို စားပွဲထိုးက ယူလာပေးသည်။ သူက ငွေစက္ကူတစ်ရွက် လှမ်းပေးသည်။ ပိုတဲ့ငွေ ယူလိုက် တော့ဟုလည်း ပြောသည်။ လက်ထဲသို့ ဝီစကီခွက်ရောက်သွားတော့ သူ နေသာ ထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

“ကျုပ် ရိုင်းစိုင်းမိခဲ့တာတွေအတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ” ဟု သူက ပြောသည်။

“ကျုပ် အရက်မူးရွှန်သွားရင် ဒီအတိုင်းချည်းဖြစ်တာပဲ၊ အရက်မမူး ရင် ကျုပ်စိတ်ဓာတ်ဟာ အင်မတန်ပျော့ပျောင်းတယ်၊ ခုန ခင်ဗျားပြောတာ မှန် တယ်၊ ကျုပ် ဟောင်ကောင်မှာနေတာ အတော်ကလေးကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို ဆောင်ကြာမြိုင်မျိုးကို ရောက်လာတာတော့ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ၊ တရုတ်မနဲ့ တွေ့ဖူးတာလည်း ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ၊ မထူးပါဘူးလေ... ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်ရုံ ရှိတော့တာပေါ့၊ ကျုပ်ဟာ လစ်မိအတွက်တော့ တကယ့်စံပြယောက်ျား ပဲဗျ.....”

“ဒါဖြင့် လစ်မိဆိုတာ ခင်ဗျားမိန်းမပေါ့”

“သွေးထွက်အောင် မှန်တာပေါ့”

စုစီသည် ပြောသွားသလို ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာမည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားပါ။

နောက်တစ်နာရီလုံးလုံး သူ၏အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေပုံများကို ယစ်ထုပ်ကြီးက ပြောပြနေပါတော့သည်။

သူ ရွက်တိုက်ဝါသနာကြီးသည့်အတွက် သူ့ဇနီးအယ်လီဇဘက်အဖို့ နေမထိထိုင်မထိ ရှိနေပုံရသည်။ ဘင်းကလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ရသည် ကို စိတ်ကုန်သည်။ စစ်ပြီးသွားကတည်းက သူ့ဘဝကို သူမကျေနပ်နိုင်တော့ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် အားအားရှိတိုင်း ရွက်သွားတိုက်နေတတ်သည်။ ရွက် တိုက်နေရသည့်အတွက် စစ်အတွင်းက တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် ရေတပ် အတွေ့အကြုံကလေးများကို ပြန်လည်အမှတ်ရစေသည်။

ထို့ကြောင့် အချို့ယောက်ျားများက မိန်းမနှင့် ပြန်တွေ့ဖို့ကို စိတ်အား ထက်သန်သလို သူကလည်း စနေ တနင်္ဂနွေတွင် သူ့ရွက်လှေကလေးနှင့်

ပြန်တွေ့ဖို့ကိုသာ စိတ်စောနေမိသည်။ အယ်လီဇဘက်ကလည်း ထိုအကျင့်ကို အလွန်မုန်းသည်။ ထို့ကြောင့် စနေ တနင်္ဂနွေ သူရွက်တိုက်ရာက အပြန်တွင် သူတို့လင်မယား စကားများလေ့ရှိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ စနေနေ့ညနေတွင် ရွက်တိုက်မည်။ တနင်္ဂနွေတစ်နေ့လုံး အယ်လီဇဘက်နှင့် အတူနေမည်ဟု သူ့ဘက်က အလျှော့ပေးလိုက်သည်။ သည်လို လျှော့ပေးလိုက်သော်လည်း ငြိမ်းချမ်းရေးကား မရ။ အပြန်နောက်ကျသောကြောင့် ဧည့်သည်တွေ ကသိကအောက်ဖြစ်ရသည် ဆိုတာမျိုးက စပြီး စကားများကြသည်။ ထိုတစ်ညနှင့်လည်း မပြီး။ နောက်တနင်္ဂနွေတစ်နေ့လုံး အထိ ဆက်ဖြစ်နေတတ်သည်။

သည်လိုဖြင့် တူနင်္ဂနွေမနက် သူ့အလုပ်သွားတော့ စိတ်ဆင်းရဲကာ နွမ်းနယ်ပင်ပန်းနေတော့သည်။

မတတ်သာသည့်အဆုံး ရွက်တိုက်သည့်အကျင့်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။ ရွက်လှေကိုလည်း ရောင်းပစ်လိုက်သည်။ ရွက်တိုက်ခြင်း အစား ကစ်ကက်ကလပ်မှာ အချိန်သွားဖြုန်းသည်။

ကစ်ကက်ကလပ်သည် ဗဟိုခရိုင်မှာရှိသည်။ နံနက်စာ စားနိုင်သည်။ နေ့လယ်စာ စားနိုင်သည်။ ညနေတိုင် အရက်သောက်နိုင်သည်။ ကလပ်မှာ သူ့အသိ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ အမြဲတွေ့နေတတ်သည်။ ညနေတိုင်း ရုံးဆင်းချိန်အပြီး မှန်မှန်ဝင်လေ့ရှိသည်။ သည်ကစပြီး အိမ်အပြန်နောက်ကျ ရပါမည်လား ဆိုကာ လင်မယားရန်ပွဲများ ပြန်ဖြစ်လာပြန်သည်။ ညစာစားတုန်း ဖြစ်သည်။ အိပ်ရာထဲရောက်တော့လည်း ဖြစ်သည်။ မနက်လေးနာရီထိုးသည် တိုင်အောင် ရန်ပွဲက အဆုံးမသတ်သေး။

ယနေ့ည သူ့အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ထမင်းစားခန်းထဲက ကုလား ထိုင်တစ်လုံး အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကြောင့် ကျိုးသွားကြောင်း အယ်လီဇဘက်က ဆီးပြောသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲရှိ မီးချောင်းတစ်ချောင်း ဖြူးစံပြုတ်နေသည်ကို အိမ်ဖော်က ကုလားထိုင်နှင့် တက်ပြင်ရင်း ကျိုးသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကစ်ကက်ကလပ်မှာ မဟုတ်ဘဲ အိမ်မှာသာ ဘင်းရှိနေလျှင် ထိုသို့ဖြစ်မည် မဟုတ်ကြောင်း ဆီးပြောသည်။

“ဪ... ဟိုကောင် လှေကားသွားယူရမှာ ပျင်းတာဟာ ငါ့အပြစ်ပေါ့လေ” ဟု ဘင်းက ပြန်ပြောသည်။

“ရှင့်ကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မပြောတာက...”

နောက်တစ်နာရီကြာတော့ ညစာစားကြရင်း သည်အကြောင်းကိုပင် ဆက်ပြောနေကြပြန်သည်။ ဘင်းက ခက်ရင်းနှင့် ဇွန်းကို ရုတ်တရက်ပစ်ချ လိုက်သည်။

“နားထောင်စမ်း... ဒီအကြောင်းနဲ့ပဲ တို့ စကားများနေရတာ တစ်ပတ် ရှိသွားပြီ၊ ငါ ဒီတစ်ညတောင် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးကွ... မင်းဆက်ပြောနေရင် ငါ ကစ်ကက်ကို ပြန်သွားမယ်”

“ဒီအကြောင်း ရှင်က စတာ”

“ဘယ်သူက စစ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မင်းကို ငါ သတိပေးလိုက်တယ်”

“ရှင်အိမ်ထက်ပဲ ကစ်ကက်ကို ခုံမင်တယ်ဆိုရင် သွားပေါ့”

ဘင်းသည် ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ မော်တော်ကားမောင်းပြီး ကစ်ကက် ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကစ်ကက်ရောက်တော့ ဝေးဘလက်ဆိုသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် အရက်ထိုင်သောက်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘေးလ် ဟားပါးနှင့် မွိုင်ရာဝမ်းတို့နှစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

မွိုင်ရာဝမ်းသည် အသယ်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိ တရုတ်အမျိုးသမီး ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ အလွန်ချောမောလှပသည်။ ဘေးလ်ဟားပါးနှင့် အတူတူ ဘင်းတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းစားပွဲမှာ ညစာထိုင်စားနေသည်။ ဝမ်းက ဟားပါး၏ တူများကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်ပေးပုံ၊ ကောင်းနိုးရာရာ ဟင်းဖတ်များ ထည့်ပေးပုံတို့ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ဘင်း၏စိတ်များ ဖောက်ပြန်လာတော့ သည်။

အရှေ့တိုင်းသူများသည် လင်ကို ယုယချစ်ခင်ကြ၏။ ပြုစုကြ၏။ မိန်းမ ပီသကြ၏။ အနောက်တိုင်းသူများမှာ ဒါမျိုးမရှိ။ အယ်လီဇဘက်မှာ ဒါမျိုး မရှိ။

မွိုင်ရာဝမ်း၏လှုပ်ရှားပုံများကို ထိုင်ကြည့်နေရင်း အယ်လီဇဘက်အပေါ် မှာ ဒေါသတွေ ပိုထွက်လာသည်။ ဒေါသနှင့်အတူ သည်လို ကြင်ကြင်နာနာ ယုယပြုစုတတ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လိုချင်လာသည်။ အချစ်ဆာလောင် မွတ်သိပ်လာသည်။ သူ့စိတ်ကို သူ အနိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

သည်လိုဖြင့် တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် နမ်ကောက် ဟိုတယ်သို့ သူ့ရောက်လာသည်။ အခန်းတစ်ခန်းငှားပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ သည်။ ဟိုတယ်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် တရုတ်မကလေးတွေ တန်းစီနေလိမ့်မည်ဟု သူကြားဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ယခု လက်တွေ့တွင်မူ ဘာတရုတ်မမှ မရှိ။ နောက်ဆုံးတော့ အခန်းစောင့်ကို ဘဲလ်တီးပြီး ခေါ်ရတော့သည်။

အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ အခန်းစောင့်ကလည်း မိမိတို့ဟိုတယ်သည် အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားများသာ စတည်းချလေ့ရှိကြောင်း၊ အမျိုးသမီးများကို လိုချင်လျှင်ဘားခန်းထဲမှာ သွားရှာနိုင်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဘားခန်းထဲကိုတော့ ဘင်း မသွားဝံ့ပါ။ ထို့ကြောင့် အခန်းစောင့်ကိုပဲ ဆိုဆိုပို့ပို့ ပိုက်ဆံပေးကာ မိန်းကလေးတစ်ချို့ခေါ်ပေးဖို့ ပြောလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေဆန့်လက်ဆန့် အိပ်နေလိုက်တော့သည်။

ခဏကြာတော့ အမျိုးသမီးလေးယောက်နှင့်အတူ အခန်းစောင့် ပြန်လာသည်။ အမျိုးသမီးလေးယောက်က ဘင်းစိတ်ကြိုက်ရွေးနိုင်ရန် တန်းစီပြသည်။ သည်ကောင်မလေးတွေကို သူမကြိုက်ပါ။ သူ့မျှော်လင့်ချက်များ ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။ သူ တကယ်လိုချင်သည်က မိန်းမပီပီသသဖြင့် သူ့ကို ယုယဖို့ ပြုစုဖို့ ချစ်ခင်ဖို့။ ယခုတော့ တလွဲတွေဖြစ်ကုန်ပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် အယ်လီဇဘက်ကို ပြေးသတိရလိုက်သည်။ သတိရခြင်းနှင့်အတူ သူ့စိတ်ဓာတ်ကလည်း ပြန်လည်ခိုင်မာလာသည်။

ဟိုဘက်အစွန်ဆုံးမှ ဒုတိယမိန်းကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။
 “သူ့လိုချင်တယ်”

သူကား စူမီဖြစ်ချေသည်။

စူမီ ပြန်ရောက်လာသည်။ အသက်ရှူမမှန်အောင် မောနေသည်။ လသာဆောင်သို့အဝင် တံခါးပေါက်မှာ သူရပ်နေသည်။

“ကျွန်မ ကြာသွားတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကလေးက သိပ်ဖျားပြီး ချောင်းအရမ်းဆိုးနေပါတယ်၊ သူ့ကို သိချင်းဆိုပြီး ချောသိပ်နေရတယ်၊ သူ အိပ်ပျော်သွားတော့မှ ကျွန်မ ဒုန်းစိုင်းပြီး ပြန်ပြေးလာတာ၊ အိုး... မောလိုက်တာ၊ ခဏနေဦးနော်... ကျွန်မ ရေခွေးကြမ်းယူလိုက်ဦးမယ်”

အခန်းထဲသို့ သူပြန်ဝင်သွားသည်။ ဝင်သွားပုံက သူ့အိမ်သူ့ရာလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းရှိသည်။ ဘင်းက သူ့ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်မေးသည်။

“အတော်နိပ်တဲ့သူငယ်မဗျာ... နေစမ်းပါဦး ခင်ဗျားက သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

“မိတ်ဆွေပါပဲ”

“ကောင်းပြီ... ဒီလိုဆိုရင် မနက်ဖြန် သူနဲ့ ကျုပ် ထပ်တွေ့မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

“ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးတာ မဆိုးတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ သူ့ကိုယ် သူပိုင်တာပဲ၊ သူ့သဘောနဲ့ သူပါဗျာ... ကျွန်တော်နဲ့က ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါပြီလေ... ဟား... ဟား... ဟား... ကျုပ်ဆိုလိုတာက...”

ပြောရင်း အားပါးတရ သူ့ရယ်ချလိုက်စဉ်မှာပင် အခန်းထဲသို့ စူဇီ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ကျွန်မကလေးထိန်းက ကျွန်မကို ဘာပြောလိုက်တယ်ထင်သလဲ”

စူဇီသည် စိတ်အားတက်ကြွနေပုံ ရသည်။ စားပွဲစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို လွှဲနေသည်။

“အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဒီနေ့ အိမ်ကို ရောက်လာတယ်တဲ့၊ ကျွန်မ သားလေးကိုကြည့်ပြီး သိပ်ချောတာပဲ၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲလို့ ပြောသွား ထယ်တဲ့” စူဇီက တခစ်ခစ်ရယ်နေသည်။

“ဒီမှာ မနက်ဖြန်ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ မင်း ဘာလုပ်စရာရှိသလဲ” ဟု ဘင်းက ထုခမ်းမေးသည်။

“ညဘက်လား” စူဇီက မထူးခြားသလို ပြန်မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး... နေ့ခင်း”

“ရှင် ပိုက်ဆံပေးထားတာက ဒီတစ်ညအတွက်ပဲနော်၊ သိတယ်မဟုတ် လား မနက်ဖြန်ဆိုရင် ရှင် ပိုက်ဆံထပ်ပေးရမှာ”

“ဒါအတွက် မပူပါနဲ့ကွာ” ဟု ဘင်းကပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်မကို ဘားခန်းထဲမှာ လာတွေ့ပါ”

ဘားခန်းထဲသို့ ဘင်းက မလာချင်။ ထို့ကြောင့် ဂရာနာဒါခန်းမတွင် စူဇီအလုပ်လုပ်စဉ်က သွားလေ့ရှိသော ဟိုတယ်မှာတွေ့ရန် ချိန်းဆိုကြသည်။ ဘင်းက သူ့ပြန်တော့မည်ဟု ပြောသည်။ သူ့မော်တော်ကားကို ကစ်ကက်ကလပ် မှာ ထားပစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဖေးလမ်းရှိ အငှားကားသမားဆီသို့ ကျွန်တော်က လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။ ထိုကားသမားကတော့ ဘယ်အချိန်နှိုးနှိုး အကြောင်းမဟုတ်။

ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်ရောက်တော့ စူဇီသည် ကျွန်တော့်အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး လန်ဒန် ဓာတ်ပုံစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကြည့်နေသည်။ ဓာတ်ပုံများကို တစ်ပုံချင်း သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ စာအုပ်ထိုးပြပြီး တစ်နေရာကို လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ ဘာကင်ဟမ်နန်းတော်ရှေ့တွင် လူအုပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

“ဟောဒီမိန်းမကို ကြည့်စမ်းပါ... သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာ ဘာလဲ ဟင်” ဟု မေးသည်။

“ပေါင်မုန့်နဲ့ တူတာပဲ၊ သူ့ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘုရင်မအတွက် သူဝယ်လာတာ ဖြစ်မယ်” ဟု စူဇီက ပြောသည်။ သူသည် ဘုရင်မကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသည့်မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ စာအုပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုင်း... ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“မနက်ဖြန်နေ့ခင်း မင်းတို့ချိန်းထားတာ မမေ့နဲ့နော်...” ဟု ကျွန်တော်က သတိပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သွားဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ အဲဒီလူကြီးက ငမူးကြီးပဲ... သူလည်း မေ့သွားမှာနဲ့ တူပါတယ်”

“ကိုယ်တော့ မထင်ဘူး...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီလူကြီးက တယ်မနိပ်ပါဘူး”

“အရက်များသွားလို့ပါကွာ...”

“မဟုတ်ပါဘူး... လူကောင်ကြီး ကြီးသလောက် အရှက်အကြောက်က သိပ်ကြီးတာ”

အခန်း (၂)

အဖူးလွန်နေသောကြောင့် မနက်ဖြန်ကျလျှင် ဘင်း မေ့သွားလိမ့်မည်ဟု စူဇီ တွက်သည်မှာ မှားသွားပါသည်။

စူဇီက ချိန်းသည့်နေရာသို့ မသွားဘဲနေသည်။ သို့သော် ဘင်းက တက္ကစီ ငှားပြီး နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ လိုက်လာသည်။ ဘားခန်းထဲရှိ စူဇီကို ဒရိုင်ဘာ အား လိုက်ရှာခိုင်းသည်။ စူဇီကိုတွေ့တော့ အခြားဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ခေါ်သွား သည်။

ထိုနေ့မှစပြီး နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြသည်။ နေ့စဉ် ဆယ့်နှစ်နာရီမှာတွေ့ပြီး ဟိုတယ်တစ်ခုခုတွင် နေ့လယ်စာစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးအခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ စူဇီက ကျွန်တော့် ကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြစမြဲ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ဆက်ဆံမှု ခိုင်မြဲသည်ထက် ခိုင်မြဲလာသည်။ နောက် ဆုံးတွင် ဘင်းက စူဇီကို လစဉ် ဒေါ်လာတစ်ထောင်ပေးရန် သဘောတူသည်။ စူဇီကလည်း သဘောတူ လက်ခံလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး ဘားခန်းတွင်းသို့ သူမဝင်တော့။ သင်္ဘောသားများနှင့် အဆက်အဆံ မလုပ်တော့။

ညကြီးမင်းကြီး ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ဘင်းရောက်လာပြီးနောက် သူနှင့် တွန့်တော် ထပ်မတွေ့ရတော့ပါ။ သူကလည်း နမ်ကောက်ဟိုတယ်ဘက်သို့ ခြေဦးမလှည့်ချင်။ သို့ဖြင့် တစ်လနီးပါးကြာသွားသည်။

တစ်နေ့မနက် ဗဟိုခရိုင်၏လမ်းပေါ်တွင် ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်နေ ခိုက် ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခေါ်သံကြားရသည်။ မီးပွိုင့်ရှိ ကားတစ်စီးထဲတွင် ပြူးနေသော ဘင်းကို တွေ့ရသည်။ သူက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“မြန်မြန်တက် မီးစိမ်းတော့မယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

သူ့ဘေးမှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ၏ ဖော်ရွေပျူငှာမှုကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်နေမိပါသည်။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများကို ကျွန်တော်သိထားသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ထပ်တွေ့ရန် သူ ဝန်လေးပေလိမ့်မည် ဟု ထင်ထားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒီဘက်တံခါး ကျပါတယ်နော်” ထိုအခိုက် မီးစိမ်းသဖြင့် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ကိုယ့်လူကို ပြန်ပေးဆွဲလာရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရတာ သိပ်ဟန်ကျသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အလုပ်အားပါတယ်နော်၊ ကောင်းတယ်... ကျုပ်နဲ့အတူတူ ကစ်ကက်ကိုလိုက်ပြီး ကော်ဖီလေး တစ်ခွက်လောက် သောက်ပါဦး၊ လစ်ဇ်နဲ့ ကျုပ် တွေ့ဖို့လည်း ရှိနေတယ်”

“ပြဿနာ မပေါ်နိုင်ဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“ဘာပြဿနာပေါ်ရမှာလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးမလဲ”

“အိုး... ဟုတ်သားပဲ... တစ်ခုခု စဉ်းစားကြည့်သေးတာပေါ့လေ၊ ကျုပ် မိန်းမကို ခင်ဗျားတွေ့စေချင်တယ်၊ ဟိုညကဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ အပြစ်တစ်ခုခု ကျူးလွန်မိသလို ခံစားနေရတယ်၊ တကယ်ကတော့ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမဟာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ကိုတွေ့ရင် ခင်ဗျား သိပ်သဘောကျသွားမယ်”

သည်စကားကို ကြားရပြန်တော့ စောစောက သူ့ဖော်ရွေပျူငှာမှုကို မြင်ပြီး အံ့အားသင့်ရသည်ထက် ပိုပြီး အံ့ဩသွားပြန်ပါတော့သည်။ သူသည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောနေသည်။ သူ့မိန်းမအပေါ်တွင် သစ္စာအလွန်ရှိပြီး အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟန်မျိုးဖြင့် ပြောနေသည်။ တကယ်ကတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စုစီနှင့် ချိန်းတွေ့နေကျဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်သိသည်။ ကျွန်တော်သိကြောင်းကိုလည်း သူသိသည်။ ထိုကြားထဲက အယ်လီဇဘက်အကြောင်းကို ဘာကြောင့် အရက်မရှိ ပြောနေပါလိမ့်။

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်တွေ့ရင် သိပ်ခင်သွားမှာပါ၊ အိုး... ကားရပ်စရာနေရာလည်း မရှိပါလား”

ကျွန်တော်တို့သည် ကားရပ်ရမည့်နေရာကို လှည့်ရှာနေကြသည်။

“ဒီတစ်လတည်းမှာချည်းပဲ ကျုပ်ကား အဖမ်းခံရတာ နှစ်ခါရှိသွားပြီ။ ကျုပ်က လစ်လိလို မလျင်ဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမကတော့ အံ့ဩစရာပါပဲဗျာ၊ သူ့ကို ယာဉ်ထိန်းရဲ မဖမ်းအောင် အင်မတန်ပြောတတ်တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ အပြောမှာ ယာဉ်ထိန်းရဲ အရည်ပျော်သွားတာပဲ”

နောက်ဆုံးတော့ ‘ယာဉ်မရပ်ရ’ ဆိုသော နေရာမှာပင် ကျွန်တော်တို့ ကားကို ရပ်ထားခဲ့ကြရတော့သည်။

အနီးမှ အဆောက်အအုံတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကစ်ကက် ကလပ်သည် ပထမထပ်မှာရှိသည်။ ကြမ်းကို ပြောင်အောင်တိုက်ထားပြီး စားပွဲ ကုလားထိုင်များခင်းကျင်းထားသည့် ခန်းမကြီးတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ စားပွဲ ဆိုင်းများအပြင် ကော်ဖီသောက်နေသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှအပ ကလပ် အတွင်းမှာ လူရှင်းနေသည်။ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ အင်းက ပြီးနေသည်။ သူ့အသက် ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်သွားသည်ဟု ထင်မှတ် ရသည်။

“အင်း... ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုညက နမ့်ကောက်ဟိုတယ်ကို ကျုပ်ရောက် ဘာတာ ကျုပ်အဖို့ ကံကောင်းဖို့ ဖြစ်လာတာပဲ”

“ဖောက်သည်တွေက ကျေနပ်တယ်ဆိုတာ ကြားရလို့ ဝမ်းသာပါတယ် ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“စူဇီဟာ အင်မတန်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးဗျ... သိတယ် ဟုတ်လား၊ သိပ်ကိုအံ့ဩစရာကောင်းတယ်”

သူသည် ငယ်ရွယ်သည့် ရေတပ်အရာရှိတစ်ယောက်ဘဝသို့ ပြန်ရောက် သွားသလို ရှိသည်။ လူပျိုပေါက်ကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်အားထက်သန် နှာ ပြောနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... စူဇီဟာ ချစ်စရာကောင်းပါတယ်”

“ခင်ဗျားကိုပြောပြဖို့ ဝန်မလေးပါဘူးဗျာ၊ သူနဲ့ တွေ့ရတာ ကျုပ်ဘဝ ကြီးတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားတယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ယောက်များ ကြားသွားလေမည် ထားဟူသော စိုးရိမ်မှုမျိုးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ လှည့်အကဲခတ်လိုက်သေး သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့အကြောင်းများကို ဆက်ပြောပြနေသည်။

ဘင်းသည် မိန်းမများနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရခြင်းကို ယုတ်ညံ့သည် ဟု ယုံစားခဲ့သူဖြစ်သည်။ အရှက်အကြောက်လည်း ကြီးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်

အတတ်နိုင်ဆုံးကင်းအောင် ရှောင်ခဲ့သည်။ ဆယ့်ကိုးနှစ်သားအရွယ်တုန်းကမှ လန်ဒန်တွင် ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ သူ့ဘဝ၏ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံလည်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ရောဂါများ ရလေမလားဟု လပေါင်း များစွာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရတော့သည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး မိန်းမဆိုလျှင် ဝေးဝေးက ရှောင်ခဲ့သည်။

သည့်နောက် ရေတပ်ထဲရောက်သည်။ ပြီးတော့ အယ်လီဇဘက်နှင့် လက်ထပ်သည်။ အယ်လီဇဘက်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးသည် မသာယာခဲ့။ မိန်းမ များနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းသည့်အတတ်ပညာ သူ့မှာ ချို့တဲ့ခဲ့သည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်သက်မှာ ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ။

ထိုအချိန်တွင် စူဖီနှင့် တွေ့သည်။ စူဖီနှင့် တွေ့တော့မှ သူ့အသိဉာဏ် တွေ ပွင့်လင်းလာတော့သည်။ အမှန်တရားကို မြင်လာတော့သည်။

“ဒါကို အယ်လီဇဘက်က မသိဘူးလား၊ စူဖီအကြောင်း အယ်လီဇဘက် ကို ခင်ဗျား ပြောမပြဘူးလား။”

“လစ်စ်ကို ပြောပြဖို့လား... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ သူငယ်ချင်းရယ်... သွား ပြောပြလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“သူ့ကို အသိမပေးဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စူဖီနဲ့ ခင်ဗျား တွဲခဲ့တာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“အင်မတန်အံ့သြစရာ မကောင်းဘူးလားဟင်”

သူ့ရှင်းလင်းချက်ကို ကျွန်တော်စောင့်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ပွင့် လာသည့်တံခါးကို ကြည့်ပြီး ဘင်း၏မျက်နှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပ ဝင်းလက်သွားတော့သည်။

“အား... ဟောဟိုမှာ လစ်စ်... သူ ဘင်ကီကိုပါ ခေါ်လာတာကိုး၊ ဟေ့... ခွေးကောင်ကြီး ဘင်ကီ”

အယ်လီဇဘက်သည် ကြိုးနှင့်ဆွဲခေါ်လာသော ခွေးကို ကျွန်တော်တို့ ဆီသို့ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြောင်ချောနေသည့် ကြမ်းပေါ်မှာ ခွေးက ခြေချော် နေသေးသည်။ ခွေး၏အသက်မှာ အတော်ကြီးပုံ ရပါသည်။ ခွေးက ဘင်း၏ ကုလားထိုင်ကို ကျောနှင့် လာပွတ်နေသည်။ ဘင်းက ခွေးကို ပွတ်သပ်ပေးနေ သည်။

“ဒါလင်ရေ... ကျွန်မနောက်ကျသွားတာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်” ဟု အယ်လီ ဇဘက်က ပြောသည်။

“နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မ တစ်စက္ကန့်တောင် နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နေသော့နဲ့ ဆံပင်အလှပြင်တဲ့ဆိုင်မှာတွေ့ဖို့ ချိန်းထားပြီးပြီ၊ ကျွန်မဆံပင်ပုံကို သူက သဘောကျလို့တဲ့လေ... အဲဒီအတိုင်း ပြင်ခိုင်းမလို့တဲ့...”

အယ်လီဇဘက်၏အမူအရာသည် တမင်ဟန်လုပ်နေသော အမူအရာမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရှိနေသောကြောင့်လည်း တမင်ဟန်လုပ်နေပုံ ရသည်။ အသက်က သုံးဆယ်ကျော်လောက် ရှိဦးမည်။ ရုပ်ရည် ချောမောလှပသည်။ အနီးတန် အကောင်းဆုံးအဝတ်အစားများကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နေရောင်ပြိုင်ပွဲဝင်ပြီး ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ဆင်းလာစလို ထင်ရသည်။

ဘင်းက ခွေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“ဒါလင်... သည်းထိတ်ရင်ဖိုစရာကလေးနဲ့တွေ့ဖို့ ကျွန်မ တစ်စက္ကန့် ဆောင် သည်းခံပြီး မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါလင်ရဲ့ အင်မတန်သဘောကျစရာ ဆောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ စောင့်နေတာလေ” ဟု ပြောရင်း ကျွန်တော့်ဘက်သို့ အပြုံးကလေးတစ်ချက် ပစ်လိုက်သည်။ စကားလုံးကလေး တော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများအတိုင်း လှပပါပေသည်။

“ဟုတ်ပါဗျာ... ကိုယ်မေ့သွားတယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကစ် ထက်မှာတွေ့ပြီး ခင်သွားသည်ဟု ရှင်းပြသည်။ ကျွန်တော်သည် ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ပြီး ဝမ်းချိုင်းဘက်မှာ နေကြောင်းများ ပြောပြသည်။

“အံ့မယ်လေး... အသည်းထိတ်စရာကောင်းလိုက်တာရှင်... ဝမ်းချိုင်း မှာက ဆောင်ကြာမြိုင်တွေကလွဲပြီး တခြား ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆောင်ကြာ မြိုင်မှာတော့ ရှင် မနေပါဘူးနော်”

အယ်လီဇဘက်က အံ့သြတကြီးပြောသည်။

“မနေပါဘူးခင်ဗျာ... ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ နေပါတယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း တရားဥပဒေအရ မှန်သောစကားကို ပြန်ပြောလိုက် သည်။

“သနားစရာကောင်းတာပေါ့... ကျွန်မဖြင့် ဆောင်ကြာမြိုင်မှာ နေချင် လိုက်တာ၊ အထိန်းအကွပ်မရှိဘဲ ယောက်ျားတွေ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်း ကျွန်းနေကြတာကို ကြည့်ရတာပေါ့၊ ကဲ... ကျွန်မပြေးတော့မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါလင် နေ့လယ်စာ အတူတူစားမလားဟင်...”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ... အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နေ့လယ်စာ စားဖို့ ချိန်းထားပြီးနေပြီ”

“လွန်တာပေါ့... အခုတလော ဒါလင် အလုပ်တွေချည်း ဖိလုပ်နေတယ်၊ အရေးမကြီးပါဘူးလေ... ကျွန်မအတွက် အဝတ်အစားအသစ်တစ်စုံ ဝယ်နိုင် တာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒီအဝတ်ဟောင်းကြီးတွေပဲ ပြန်ဝတ်နေရလို့ ဟောင်ကောင် တစ်မြို့လုံးက ဝိုင်းအော်ပြီးလှောင်တာ ဒါလင် ကြားရလိမ့်မယ်၊ ကဲ... သွား တော့မယ် ဒါလင်”

အယ်လီဇဘက်က ဘင်း၏နဖူးကို တစ်ချက်နှမ်းကာ ခွေးကို ဆွဲခေါ်ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

အယ်လီဇဘက် ထွက်သွားတော့ ဘင်းက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသည့် အပြုံးမျိုး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘင်း... ခင်ဗျားဟာ ဘုရင့်ရေတပ်မတော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆုံးအောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီကိစ္စကြီးကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြေရှင်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ်လိုကိစ္စကြီးကိုလဲ ကိုယ့်ဆရာ...”

“အယ်လီဇဘက်ကို အရူးလုပ်ပြီး လိမ်နေတာပေါ့”

“ကျုပ်က သူ့ကို အရူးလုပ်ပြီး မလိမ်ရပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ကျုပ် တကယ်ပြောတာပါ၊ သူ့ကို ကျုပ်အရမ်းချစ်တယ်၊ အခုအချိန်ဟာ အချစ်ဆုံးပဲ၊ ဒါကို သူ သဘောပေါက်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့သဘောထားကိုတောင် ပြောင်း လိုက်ပြီ၊ ကျုပ် ရွက်တိုက်ချင်ရင် ရွက်လှေအသစ်တစ်စီးဝယ်ပြီး ပြန်တိုက်ပါ တော့တဲ့၊ ရွက်တိုက်တာကိုတော့ ခွင့်ပြန်ပြုလာပြီဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ် ကတော့ ရွက်တိုက်ဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးတော့ဘူးလေ၊ စုစီကို အစားထိုးပြီး ကုန်း ပေါ်မှာ ရွက်တိုက်နေပြီ မဟုတ်လား ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဘင်း... ခင်ဗျားဟာ မှန်တာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အင်မတန်ပြောတတ် တဲ့လူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုထက်ထိ အယ်လီဇဘက်ကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင် သေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ ဒီလောက်တောင် စိတ်အားတက်ကြွနေရတာလဲ”

ကျွန်တော်ကလည်း သူနှင့်အတူရယ်ရင်း မေးမိသည်။

“ကျုပ်ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူ ချောက်ချားသွားမှာတော့ ခိုးတယ်”

သူက အပေါ်စီးရထားသူလို မသိမသာပြုံးလိုက်သည်။

“နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ချောက်ချားတယ် ဆိုတာ ‘ပြီး’ နေပါပြီဗျာ”

ဘင်းသည် အမျိုးသမီးများကို ဘယ်တုန်းကမှ မြောက်လုံးပင့်လုံးများ ပြောခဲ့။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို 'မင်းဟာ သိပ်လှတာပဲ' ဟု ပြောသည် ဆိုပါစို့။ အမျိုးသမီးက တကယ်လှနေလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ မှန်ရာကို မှန် သည့်အတိုင်း ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အမျိုးသမီးက မလှလျှင် သူ့ကို တမင်သရော်ရာ ရောက်သွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုအပြော အဆိုမျိုးကို သူ တစ်သက်လုံး ရှောင်ခဲ့သည်။

သို့သော် စုစီနှင့်တွေ့တော့ သူ့အသိဉာဏ်တွေ ပွင့်လင်းလာသည်။ စုစီ ထလည်း သူ့အသိဉာဏ်များပွင့်အောင် ဖွင့်ပေးသည်။ မိန်းမတိုင်း အမြောက် မြောက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လှသည်ဖြစ်စေ မလှသည်ဖြစ်စေ မြောက်ပေးရမည် ဆိုခြင်းကြောင့် စုစီက သူ့ကို သင်ခန်းစာပေးသည်။

အယ်လီဇဘက်နှင့် သူ့အိမ်ထောင်ရေးသည် မသာယာခဲ့။ အမြဲတမ်း ထကျက်ကျက်ဖြစ်နေခဲ့ကြရသည်။ တစ်ခါရန်ဖြစ်လျှင် အနည်းဆုံး ၂၄ နာရီ ကြာသည်။ တိုက်ရေယာဉ်နှင့် စစ်တစ်ပွဲတိုက်အပြီး မောပန်းရသည်ထက်ပင် အယ်လီဇဘက်နှင့် ရန်ဖြစ်ရသည်က သူ့အဖို့ ပိုမိုခြေကုန်လက်ပန်း ကျစေသည်။

စုစီထံမှ သင်ခန်းစာရပြီးနောက် စနေတစ်ရက်တွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် သွားကြသည်။ ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ထားသော အယ်လီ ဇဘက်သည် သောင်ပြင်ပေါ်မှာဖြန့်ခင်းထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါပေါ်မှာ ဝတ်လက်လဲလျောင်းနေသည်။ ဘင်းက ဘေးမှာ ထိုင်နေသည်။

“လစ်မိ မင်းရဲ့ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်းပုံကလေးဟာ သိပ်လှလိုက်တာ ကွယ်” ဟု ဘင်းက ပြောသည်။

“ဘာပြောလိုက်တယ်” ဟု အယ်လီဇဘက်က ပြန်မေးသည်။

“ကိုယ်မေ့နေတယ် မင်းကို ပထမဦးဆုံး စပြီး ကိုယ်ချစ်မိတာ မင်းရဲ့ ဆေးတိုက်တစ်စောင်းပုံကလေးကို မြင်ရလို့ပဲ။ ဘေးတိုက်ပုံဟာ သိပ်ကို လှတာ ကွယ်”

အယ်လီဇဘက်က အားပါးတရ ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အာတွေ့ရောက်နေသနည်းဟုလည်း မေးသည်။ ဘင်းကမူ တကယ်လှလို့ လှ ကြောင်း ပြောရပါသည်ဟု ပြန်ဖြေသည်။

ပြီးတော့ သူတို့ ရေဆင်းကူးကြသည်။ ရေထဲမှာ ကလူကီစယ်ကြသည်။ မြောက်လုံးပင့်လုံးကလေးများကို ဘင်းက အခွင့်ကြိုတိုင်း ပြောသည်။

သည်ကစပြီး အယ်လီဘောက်၏စိတ်ဓာတ်များ ပြန်လည်တက်ကြွလာသည်။ စိတ်ချမ်းသာလာသည်။ သူ့အပေါ်လည်း အစစအရာရာ အလိုလိုက်လာသည်။ ရန်ထောင်သောစကားများကို မပြောတော့။

“အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပဲ ကိုယ့်လူရေ” ဟု ဘင်းက အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

သူပြောသည်များကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် ပြုံးနေမိသည်။ ရှစ်နာရီထိုးတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သွားချိန်တန်ပြီ။

“စုဇီနဲ့မတွေ့ခင် ရုံးမှာ စာနှစ်စောင်ရေးခိုင်းဖို့ ရှိသေးတယ်ဗျာ”

သူ့ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့တွန်းဖယ်ရင်း ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ စကားမူစပ် သူ တကယ်ပဲ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေနေသလား၊ သင်္ဘောသားတွေနဲ့ အဆက်အဆံ့မလုပ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“မလုပ်တော့ပါဘူး... သူဟာ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ သိပ်ကို သစ္စာရှိပါတယ်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးယဉ်နေမိတာပါ။ ကဲ... ကျုပ် လစ်မယ်၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူးနော်”

“ရပါတယ်ဗျာ... လစ်ပေတော့... ကားမရပ်ရတဲ့နေရာမှာ ရပ်ထားတဲ့ အတွက် ဒဏ်အရိုက်မခံရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

• အခန်း (၃)

စူဇီသည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းပြီး မည်သူနှင့်မှ အဆက်အဆံမလုပ်ကြောင်း တစ်ကက်မှာ ဘင်းကို ကျွန်တော်ပြောလိုက်ခြင်းသည် ထိုအချိန်အထိ အမှန်ကို ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ထို့နောက် ရက်အနည်းငယ်ကြာလာတော့ စူဇီဖောက် လာသည်။

တစ်ညဦးတွင် ဘားခန်းထဲမှာ စူဇီထိုင်နေတုန်း သင်္ဘောသားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်လလောက်က စူဇီ၏ဖောက်သည်ဟောင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ဖန် သူတို့သင်္ဘော ဟောင်ကောင်သို့ ပြန်အဝင်တွင် စူဇီကို လာတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စူဇီသည် ဘင်းနှင့် နေ့လယ်စာ အတူစားကြသည့်အချိန်မှ စပြီး သူ့ ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်မှာ မှန်ပါသည်။ ညဦးပိုင်းအချိန်များတွင် သူ အား နေသည်။ အားချိန်တွင် ကျွန်တော့်အခန်းလာပြီး ထွေရာလေးပါး ပြောနေတတ် သည်လည်း ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘားခန်းထဲသွားပြီး အမျိုးသမီးများနှင့် အတူထိုင်ကာ စကားပြောနေတတ်သည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ယောက်က ချဉ်းကပ်လာ ပါက အချို့သာဆုံးစကားဖြင့် မှန်မှန်ငြင်းပယ်လေ့ရှိသည်။

ယခုသင်္ဘောသားကတော့ ဖောက်သည်ဟောင်းဖြစ်သောကြောင့် စူဇီက လက်ခံလိုက်သည်။

စုစီသည် သူ့သားကလေး၏ နောင်ရေးအတွက်လည်း အမြဲတွေးနေသူ ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေး၏ နောင်ရေး စိတ်အေးရအောင် ရတုန်းရခိုက် တွင် ငွေရှာရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တစ်ခါခြံခုန်ဖူးသော နွားသည် ဆက်ကာဆက်ကာ ခြံခုန်သည် ဆိုသည့် အတိုင်း ထိုအချိန်မှ စပြီး စုစီလည်း မကြာခဏ ခြံခုန်လေတော့သည်။

သည်လိုမလုပ်သင့်ကြောင်း ကျွန်တော် ပြောဖူးသည်။ ထိုအခါတွင် စုစီသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်

“ရှင်နဲ့ ဘာဆိုသလဲ... ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပါ” ဟူသော စကား မျိုးဖြင့် ပြန်ပက်သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့စကားလွန်သွားကြောင်း သိကာ တောင်းပန် သည်။

သူလေးစားသည့်အတွက် ဘယ်တော့မှ သူ သစ္စာဖောက်မည်မဟုတ် ကြောင်း၊ သစ္စာဖောက်ဖို့ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးကြောင်း၊ ဘင်းကိုတော့ နည်း နည်းကလေးမှ သူလေးစားလို့ မရကြောင်း၊ ဘင်းမှာ ရင့်ကျက်သည့်စိတ်ထား ရှိသည်ဟု မထင်ကြောင်းများ စုစီက ရှင်းပြသည်။

“မင်း မှားမှားပေါ့ကွာ... ဘင်းဟာ စစ်ကြီးအတွင်းက အင်မတန်ပြောင် မြောက်ခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်း၊ သူရဲကောင်းဘွဲ့ကိုလည်း ရခဲ့တယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။

သို့သော်လည်း စုစီ လက်မခံပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမားသလောက် သဘော ထားသေးကြောင်း၊ စိတ်နှလုံးထား မကောင်းလှကြောင်းသာ တွင်တွင်ပြောသည်။

“သူဟာ အင်မတန်စိတ်ကောင်းရှိတယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ... သူ့ပိုက်ဆံယူပြီး သူ့ကို ဟန်ဆောင်ပြနေတာကတော့ ခွင့်လွှတ်ဖို့ မကောင်းတဲ့ အပြုအမူပဲ၊ သူ့ကို မင်း လိမ်နေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် လိမ်နေတာ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းကိုယ်မင်း ပြန်မရှက်ဘူးလား”

“မရှက်ပေါင်...”

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ပြဿနာပေါ်ပေါက်လေတော့သည်။ ထုံးစံ အတိုင်းပင် ပြဿနာထဲမှာလည်း ကျွန်တော် ရောထွေးပါရပြန်သည်။

တစ်ည ဆယ့်တစ်နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲဝင်ရုံ ရှိသေး သည်။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ အမူးသမားတစ် ယောက်ယောက် အခန်းတံခါး မှားခေါက်သည်ဟု ထင်သည်။

“ဘယ်သူလဲ” ဟု ကျွန်တော် လှမ်းအော်သည်။

“ဘင်း...”

သူသည် ထိုမျှပြောပြီး ကျွန်တော်အဖြေကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ အခန်းတွင်းသို့ တန်းဝင်လာသည်။ ခုတင်ခြေရင်းမှာရပ်ပြီး ကျွန်တော်ကို မိုးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်အခန်းသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်လာစဉ်ကလောက် အရက် နူးမနေသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာ တင်းမာနေသည်။ ရန်သူကိုတွေ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပစ်ခတ်ပေးတော့မည့် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၏ မျက်နှာ အမူအရာ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်လူ အဝတ်လဲစမ်း... ကျုပ်တို့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်စရာရှိတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ ... ဘင်း”

“ဟိုမိန်းမပေါ့... သင်္ဘောသားတစ်ကောင်နဲ့ အိပ်နေတယ်”

“ဘုရားရေ... အဲဒါကို ခင်ဗျားက ဘာသွားလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ဒီကောင်မကို အမိဖမ်းရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်...”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုယ့်လူရာ... အဝတ်မြန်မြန်လဲ... ခင်ဗျား အဝတ်လဲနေရင်း စကားပြောမယ်”

ကျွန်တော် အဝတ်ထဲလဲပါသည်။ အချိန်ဆွဲသည့်အနေဖြင့်လည်း ခပ်ခြည်းခြည်း လုပ်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘင်းက ဇာတ်လမ်းကို ရှင်းပြသည်။

သူ့လေအေးစက်များဝယ်နေကျ ဖောက်သည်တရုတ်သူဌေးတစ်ယောက် ယနေ့ ညစာစားပွဲတစ်ခု တည်ခင်းသည်။ ယောက်ျားများချည်းတက်ရသော ညစာစားပွဲဖြစ်သည်။ ထိုပွဲတွင် စားပွဲထိုး တရုတ်မကလေးတစ်ယောက် တွေ့သည်။ တရုတ်မကလေးက ဧည့်သည်များကြားမှာ ပျံ့တံတံ နန့်တန့်တန့်လုပ်နေသည်။ ထိုတရုတ်မကိုမြင်ရတော့ စုစီကို သူသတိရလာသည်။ အရက်ကလည်း ဝင်ထားပြီမို့ သူ ဘယ်လိုမှ မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့။

ထို့ကြောင့် ညစာစားပွဲပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း နမ့်ကောက်ဟိုတယ်သို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းလာသည်။ ဘားခန်းထဲသို့ တောက်လျှောက်ဝင်သွားသည်။ စုစီကို ရှာမတွေ့။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်သည်။ အမျိုးသမီးက သူမသိကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် စုစီ၏ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို သူ သွားမေးပြန်သည်။ လမ်းလျှောက်လျှင် တင် ဘယ်ညာယမ်းပြီးလျှောက်တတ်သော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးက အမေရိကန်သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နှင့် စူဇီ အပေါ်ထပ်တက်သွားကြောင်း ပြောပြသည်။

“အင်း... အဲဒါ ဘက်တီလောင်းဖြစ်ဖို့ သေချာတယ်၊ သူက စူဇီနဲ့ မျက်နှာကြောတည့်တာ မဟုတ်ဘူးလေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ကဲ... ကိုယ့်လူ နေရာက မရွှေ့နိုင်သေးဘူးလား”

“ဘင်း... သူများအခန်းကိုသွားပြီး ကျွန်တော်တို့ ဖွင့်ခိုင်းလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်မဖြစ်ရမှာလဲ...”

“ဘာကြောင့်ရမှလဲဗျာ... အားလုံး ရှုပ်ကုန်တော့မှာပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖျောင်းဖျာသည်။

“ရှုပ်ကုန်မှာကို ကျုပ်ကိစ္စ ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ကဲ... အဝတ်လဲ”

“ဘင်း... ဒီကိစ္စထဲမှာ ကျွန်တော်ဝင်ပါစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

“ကောင်းပြီ... မောင်ရင့်မှာ သတ္တိမရှိရင် ကျုပ်အလုပ် ကျုပ်လုပ်မယ်” ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဒေါသတကြီး အပြင်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ အတောင်း ဝင်လာသည်။ စိတ်မသက်မသာဖြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက် ဖြစ်နေသည်။ စူဇီ ဘယ်အခန်းမှာ ရှိသလဲဟု ဘင်းက သူ့ကို စစ်ဆေးကြောင်း၊ သည်အထပ်တွင် စူဇီမရှိကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားကြောင်း၊ ဘင်း၏အခြေအနေသည် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သည့်အခြေအနေ ရောက်နေကြောင်း၊ စူဇီကို သူတွေ့သွားပါက ဘာတွေဖြစ်လာမည်ကို စဉ်းပင် မစဉ်းစားရဲကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဘင်းကို ထိန်းပေးစေလိုကြောင်း ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်နေသည်။

အတတ်နိုင်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ကလည်း ချက်ချင်းပင် သဘောတူလိုက်သည်။ အတောင်းနှင့် အတူလိုက်ထွက်သွားသည်။ အောက်ထပ်အခန်းစောင့်၏ စားပွဲမှ ပြန်ထွက်လာသော ဘင်းကို တွေ့ရသည်။

“အား... ဒါ လုပ်သင့်တယ်လို့ ခင်ဗျား သဘောပေါက်သွားပြီ မဟုတ်လား”

ဘင်းသည် ကျွန်တော့်ကိုဖြတ်ပြီး လှေကားဆီသို့ သုတ်သုတ်ကြီးလျှောက်သွားသည်။

“ဒီကောင်မ ဒီအထပ်မှာ မရှိဘူး၊ အောက်ထပ်တစ်ထပ်ပဲ ကျန်တော့
တယ်” ဟုလည်း ဆက်ပြောသွားသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ဦး ဘင်း... ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော်သိတယ်၊ သူ့အခန်းနံပါတ်ကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့
ဖုန်းနဲ့ စကားလှမ်းပြောနိုင်တာပဲ၊ ခင်ဗျားအသံကို ကြားလိုက်ရရင် သူ သိပ်ကို
ထုန်လှုပ်သွားမှာပါဗျာ”

သူယုံကြည်လာအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားပြောပါသည်။

“သူ့ကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ စကားပြောဖို့ ကျုပ်စိတ်ကူးမထားဘူး”

အောက်ထပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။ အခန်းစောင့်၏
စာပွဲသို့ သူတန်းလျှောက်သွားသည်။

“စုစီဝေါင်း ဘယ်အခန်းထဲမှာ ရှိသလဲ”

“အာ...”

“ငါပြောတာကို မင်းကြားတယ်... စုစီဝေါင်း”

အခန်းစောင့်က ခေါင်းကို ခါရမ်းနေသည်။ သူသည် အမေရိကန်ရုပ်ရှင်
မင်းသား မင်းသမီးရုပ်ပုံများပါသော တရုတ်ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ဖတ်
နေသည်။ သည်အထပ်သို့ ကျွန်တော်မရောက်ဖူးပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုလည်း
ကျွန်တော် မသိပါ။

“ဒီအထပ်မှာ မရှိဘူး”

သူက မျက်လုံးလွှဲလိုက်သည်။ ညာပြောနေကြောင်းလည်း သိသာလှသည်။

ဘင်းက တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်ပြောတော့မည်အပြုတွင် စကြိုတံခါးတစ်ချပ်
ဖွင့်သွားသည်။ ထိုတံခါးပေါက်မှ ဂျင်နီ ထွက်လာသည်။ သူ့နောက်က အမေ
နီကန်ရေတပ်သားတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ရေတပ်သားက သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှ
ဦးထုပ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ပြင်ဆောင်းရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တံခါး
တစ်ချပ်ကို ခေါက်နေသည်။

“ဟေး... ဟန့်ခ်” ဟုလည်း အတွင်းသို့ အော်ခေါ်သည်။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ... ဟန့်ခ် အလုပ်များနေတယ်”

အခန်းထဲမှ အမျိုးသမီးအသံ ထွက်လာသည်။

“ဟေး... ဖိဖိလား... တို့ ထမင်းသွားစားတော့မလို့... ဟန့်ခ်ကို
ပြောပြလိုက်”

“ဂျိုးလား...”

အခန်းထဲမှ ဟန့်ခံ၏အသံ ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်... အခုပြောတာ ဟန့်ခံလား”

“အေး... မင်းတို့ ဘယ်မှာ သွားစားမှာလဲ”

အခန်းတွင်းမှ အသံ။

ဂျင်နီက သူ့မျက်နှာကလေးကို တံခါးနားကပ်ပြီး ပြောသည်။

“ဟေး... ဒီဖီ ဂျိုးကို ဂါဗစ်တရီခေါ်သွားမယ်၊ ဟန့်ခံကိုခေါ်ပြီး မင်း

လိုက်ခဲ့မလား”

“ခေါ်ခဲ့မယ်... ခေါ်ခဲ့မယ်... သူ့ကြောင့် ကိုယ် တအားစိုက်ဆာနေပြီ”

“တို့သွားပြီဟေ့...”

ဂျိုးက ခေါင်းပေါ်မှ သူ့ဦးထုပ်ကို ပြင်ဆောင်းသည်။ ဂျင်နီက သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး ကျွန်တော်တို့နားမှ လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွားသည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ဘယ်လိုနေရာမျိုးများ ရောက်နေရပါလိမ့်”

ဘင်းက ညည်းတွားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းစောင့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ကိုင်း... ပြောစမ်း... အဲဒီကောင်မ ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ ရဲအရာရှိကွ”

“အာ...”

“ရဲအရာရှိ...”

ဘင်းသည် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးကမူ အခန်းစောင့်ထံမှ တစ်ချက်ကလေးမခွာ။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲဖွင့်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ဖွင့်လှက်သား ပစ်ချလိုက်သည်။ အထဲမှာ လချေးပြားအကန့်ရှိသည်။ တစ်ဖက်တွင် အစိုးရတံဆိပ်တုံးရိုက်နှိပ်ထားသည့် အမှတ်အသားတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

အံ့အားသင့်ပြီး ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဘင်း၏အရာရှိဟန်ပန်သည် ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ထင်ထားသလို ရိုးရိုးကုန်သည်မဟုတ်ဘဲ အစိုးရအရာရှိ တကယ်ပဲ ဖြစ်နေလေသလားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို အနီးကပ်ပြီး ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ သည်တော့မှပင် အစိုးရတံဆိပ်တုံး ခပ်နှိပ်ထားသည့်အရာသည် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ အခန်းစောင့်သည် ပိုက်ဆံအိတ်ကို တစ်ချက်မျှသာ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

“အခန်းနံပါတ် ၁၄ မှာပါ ဆရာ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

ဘင်းသည် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ကောက်ယူပြီး စကြိုအတိုင်း လျှောက်
ထားသည်။ အခန်းစောင့်နှင့် ကျွန်တော်က သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။
အခန်းစောင့်သည် ပျာပျာသလဲဖြစ်နေသည်။ မန်နေဂျာရော သူတို့အပါအဝင်
မန်ကောက်ဟိုတယ်မှာ ရှိရှိသမျှ လူအားလုံးတို့သည် ရဲအဖွဲ့ကို အာခံနိုင်စွမ်း
မရှိကြ။

ဖိဒီနှင့် ဟန့်စ်တို့၏အခန်းထဲမှ ဗလုံးဗထွေးသံများသည် လေဝင်ပေါက်မှ
အန်ထွက်နေသည်။ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် အလုပ်သမ အဘွားကြီးတစ်
ယောက်က လူမရှိသည့် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ
ဓမ္မသွားများကို မြင်လိုက်ရသည်။ အပြာရောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ အိပ်ရာ
ခေါ်အသစ်များကို လက်မောင်းပေါ်မှာ တင်ထားသည်။

အခန်းနံပါတ် ၁၄ သည် ဟိုဘက်နှစ်ခန်းကျော်မှာ ရှိသည်။ ဘင်းက
အခန်းတံခါးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်သည်။

“ရဲတပ်ဖွဲ့ကကွ”

အတွင်းမှ တီးတိုးစကားပြောသံများကို ကြားရသည်။ အထိတ်တလန့်
ထွပ်ရှားသံများကိုပါ ဆက်တိုက်ကြားရသည်။ ဘင်းက တံခါးဖွင့်ဖို့ ကြိုးစား
သည်။ သို့သော်လည်း အတွင်းမှ မင်းတုပ်ထိုးထားသည်။

“တံခါးဖွင့်ဖို့ အချိန်ဆယ်စက္ကန့်ပေးမယ်”

တံခါးစောင့်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် တံခါးသွားခေါက်နေသည်။ တံခါး
နားသို့ကပ်ပြီးတော့လည်း ကန်တုန်ဘာသာဖြင့် အတွင်းကို လှမ်းပြောနေသည်။
ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ကြားဝင်ဖြေရှင်း
ဆေးလို့ မရနိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သည်အတိုင်း လက်ပိုက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေရ
တော့သည်။

ဘင်းက သူ့လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ငါးစက္ကန့်ပဲ လိုတော့တယ်” ဟု အော်ပြောသည်။

တံခါးက လက်မအနည်းငယ်ကလေး ဟလာသည်။

လူငယ်တစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရင်အုပ်ကျယ်သည်။
ထက်မောင်းနှစ်ဖက်မှာ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသည်။ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် အမွှေး
အမှင်ထူထပ်လှသောသူ ဖြစ်လေရာ ဂေါ်ဖီလာရင်ဘတ်မျိုးနှင့် တူနေသည်။
နှာခေါင်းကလည်း ကလေးငယ်၏နှာခေါင်းလို အပေါ်လန်နေသည်။ သို့သော်
ထည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကတော့ ကြံ့ခိုင်လှသည်။

ဘင်းက တံခါးကို ခြေထောက်နှင့် ရုတ်တရက် ကန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ခုတင်နားမှာ စူဇီရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့်သူ့ဂါဝန်ကို လှမ်းဆွဲနေခိုက်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဝုန်းခနဲ တံခါးပွင့်သွားသောကြောင့် ခုတင်ပေါ်သို့ သူပြန်ရောက်သွားသည်။ အိပ်ရာခင်းကိုဆွဲပြီး သူ့လည်ပင်းအထိ ဆွဲဖုံးလိုက်သည်။

ဘင်းဝင်လာသည်ကို သတိပြုမိသွားသည်။ ဘင်းနောက်က အခန်းစောင့်နှင့် ကျွန်တော် ပါလာသည်ကိုပါ မြင်သွားသည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားပုံရသည်။ ထိုမျက်နှာကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း အူတက်မတတ် ကျွန်တော်ရယ်မိမြဲဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများက ပန်းကန်ပြားလို ဝိုင်းစက်သွားသည်။ မျက်ခုံးအစုံက စက်ဝိုင်းခြမ်းသဖွယ် အပေါ်သို့ ကွေးတက်သွားသည်။ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။

“ဂီး...”

သင်္ဘောသားပါးစပ်မှ အသံထွက်လာသည်။

သူ့အသံကကျယ်သော်လည်း ပျော့ပျောင်းသည်။ ဂေါ်ဇီလာရင်ဘတ်က ထွက်လာသောအသံ မဟုတ်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ နှာတံကဲ့သို့သော မျက်နှာမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ဒုက္ခပြန်ပေးမည့်သူ မဟုတ်ကြောင်း သေချာသွားသည်။

“အဝတ်ဝတ်ပြီး မင်းထွက်တော့” ဟု ဘင်းက သင်္ဘောသားကိုပြောသည်။

“ဂီး... ကျွန်တော်တို့ အမှားတစ်ခုမှ မလုပ်မိပါလားဗျာ” ဟု သူကပြောသည်။ အနည်းငယ်လည်း သတ္တိပြန်ရှိလာပုံ ရသည်။

“အထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိနေတုန်း နောက်ထပ်ယောက်ျားတစ်ယောက် ဝင်လာခွင့်ရှိတယ် ဆိုတဲ့ ဥပဒေမျိုး ကျွန်တော် မကြားဖူးပေါင်ဗျာ...”

“ထွက်သွား... ဒီကောင်မက မူးယစ်ဆေးဝါးသယ်တဲ့ ကောင်မကွ...”

ဘင်းက အတည်ပေါက်မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်သည်။

“ဂီး...”

နောက်ဆုံးကျတော့မှ စူဇီ စကားပြောနိုင်တော့သည်။ ဘင်းကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ ဘင်းကိုသာမက အခန်းစောင့်ကိုလည်း တရုတ်

အာသာဖြင့် အကြီးအကျယ် ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသည်။ ဘင်းက စုစီကို အရေး
မမိုက်။ သင်္ဘောသားဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ သင်္ဘောသားက ကမန်းကတန်း
အဝတ်ဝတ်နေသည်။

“မင်း သူ့ကို ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

“ဟိုဒင်းခင်ဗျာ... တစ်ညလုံးအတွက်”

“ဘယ်လောက်လဲ...”

ဘင်းက စိတ်မရှည်နိုင်သလို ဖြတ်မေးသည်။

“ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ တစ်ရာပါခင်ဗျာ”

“မင်းကို သက်သက်အချဉ်ဖမ်းလိုက်တာ”

ဘင်းက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ရာတန်တစ်ရွက်
ထုတ်ပြီး သင်္ဘောသားကို လှမ်းပေးသည်။

“မယူနဲ့... သူလိမ်နေတာ သူ ပုလိပ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မအတွဲ သူ့ကို
အခန်းထဲက မောင်းထုတ်လိုက်စမ်း...”

စုစီက ဖြတ်အော်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ နားမလည်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အားလုံး
စွမ်းကုန်ပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်
သွားပါရစေတော့”

သင်္ဘောသားက စိတ်မချမ်းသာသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ရှင်လည်း သောက်ကြောက်ပဲ”

စုစီက ဘင်းကို ခံချဖို့ သင်္ဘောသားအား မြှောက်ပေးနေသည်။ သို့သော်
သင်္ဘောသားက မသက်မသာပြုံးနေသည်။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့နောက်စေ့ကို
သူကိုင်ကြည့်နေသည်။ ဘင်း၏လက်ထဲမှ ရာတန်ကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်သလို
ကြည့်နေသည်။

“ဂီး... အမေရိကန်ပုလိပ်တွေဟာ ပိုက်ဆံပြန်ပေးတယ် ဆိုတာမျိုး
ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးဗျာ”

“မင်း ထွက်တော့”

သင်္ဘောသားသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွား
လေတော့သည်။ စုစီက ဘင်းကို ရန်တွေ့ရင်း ဆဲရေးတိုင်းထွာတော့သည်။
လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ရန်တွေ့သောကြောင့် အိပ်ရာခင်းက ခြေထောက်အထိ
မူ့ကျသွားသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာကောင်မ ထင်လို့လဲ၊ ရှင်ကျေးကျွန် အောက်မေ့ လို့လား၊ ကျွန်မဟာ ဘယ်သူ့ရဲ့ ကျေးကျွန်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအခန်းထဲကို ရှင် လာဖို့ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူး၊ ဒီအခန်းကို ကျွန်မဖောက်သည်က ပိုက်ဆံ ပေးပြီး ငှားထားတာ”

“ပါးစပ်ပိတ်” ဟု ဘင်းက ပြောသည်။

“မပိတ်ဘူး... ရှင်ပါးစပ်သာ ပိတ်ထား... ထွက်သွား... ခု ထွက်သွား သင်္ချိုင်းကုန်းကို သွားသေလိုက်”

ဘင်းက ခုတင်ဆီသို့ တိုးသွားသည်။ စူဇီကို လှမ်းဆွဲသည်။ စူဇီက ရုန်းထွက်သွားသည်။ ခုတင်တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဘင်းက ခုတင် ပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး အလွယ်တကူဖမ်းယူသည်။ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲမိသည်။ ဖွတ်တစ်ကောင်ကို အမြီးမှ ဆွဲယူသလို ဆွဲယူလိုက်သည်။

အလွန်တရာကြီးမားသည့် ဘင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ စူဇီ၏ကိုယ်လုံးကလေးမှာ အလွန်တရာ သေးငယ်သွားတော့သည်။ စူဇီက ခြေထောက်နှင့် ပြန်ကန်ပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့်လည်း ပြန်ရိုက်နေသည်။ ဘင်းက လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။ စူဇီက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းကိုက် သည်။ ဘင်းက စူဇီ၏ခေါင်းကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့လက်မှ သွေးများ အိပ်ရာခင်းပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ စူဇီကို မှောက်လျက်ဖြစ်သွားအောင် လုပ် လိုက်ပြီး ကျောပေါ်ကို တံတောင်တစ်ဖက်နှင့် ဖိထားလိုက်လေတော့သည်။

တင်ပါးကို လက်ဝါးကြမ်းကြမ်းဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်နေသည်။ စူဇီက အသံကုန်အော်သည်။ သူ့အော်သံသည် နှစ်ကောက်ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု လုံးသို့ ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။ ခဏပဲ သူ့အော်နိုင်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေသည်။

ပတ်လည်ကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အံ့ဩတကြီးဖြစ်နေ ကြသော မျက်နှာပေါင်းများစွာကို တွေ့ရသည်။ အလုပ်သမား အဘွားကြီး၊ သင်္ဘောသားသုံးယောက်၊ ဖီးဖီး၊ ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးနှင့် ဝှမ်းနီ။

(၂)

နောက်တစ်နာရီအကြာမှာ ဖြစ်သည်။ ဟင်နက်ဆီလမ်းပေါ်ရှိ ပီကင်းအစားအစာ နာမည်ကြီးသော တရုတ်စားသောက်ဆိုင်ကလေး စားပွဲတစ်လုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ထိုင်နေကြသည်။

အသားစုံကြော် တစ်ပန်းကန်မှာသည်။ ဘင်းတစ်ယောက်တည်း အကုန်
စားပစ်လိုက်သည်။ စုစီနှင့် ကျွန်တော်သည် မဆာသောကြောင့် လက်ဖက်ရည်
သောက်ရင်း ကွာစေလျော် ထိုင်စားနေကြသည်။

“တရုတ်အစားအစာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ကျွမ်းကျင်လှတယ်
တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကန်တုန်အစားအစာထက် ပီကင်းအစားအစာကို
ပိုကြိုက်တယ်” ဟု ဘင်းက ပြောသည်။

စကားဝိုင်းမှာ ဘင်းကသာ ဒိုင်ခံပြောသည်။ စုစီနှင့် ကျွန်တော်ကတော့
နှုတ်ဆိတ်နေပြီး သူပြောသမျှကိုသာ ထိုင်နားထောင်နေကြသည်။ စုစီ မည်သို့မှ
မတုံ့ပြန်သည်ကို သူက သတိမပြုမိလေဟန် ဆောင်နေသည်။ စည်းကမ်း
ဖောက်ဖျက်သော အရာရှိတစ်ယောက်ကို ပြစ်ဒဏ်မပေးလိုသော်လည်း တာဝန်
အရ ပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်ရသည့် ပုံစံမျိုး၊ ပြီးတော့ သည်အကြောင်းကို ပြည်ဖုံး
ကားချထားလိုက်သည့် ဟန်ပန်မျိုးကို သူက ဆောင်နေသည်။

“လက်ဖက်ရည် ထပ်ယူဦးမလား”

စုစီကို သူက လှမ်းမေးသည်။ စုစီက ခေါင်းခါပြသည်။ စုစီကိုက်
သဖြင့် ဒဏ်ရာရသွားသော သူ့လက်ကို ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးရင် တစ်ချက်ငုံကြည့်သည်။
ဒဏ်ရာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပတ်ထားသည်။

“ဒီဒဏ်ရာကိစ္စကတော့ အတော် ရှင်းပြရဦးမှာပဲ၊ ပတ်တီးကို မဖြေဘဲ
ဒီအတိုင်းထားမှ ဖြစ်မယ်၊ တံခါးပိတ်ရင်း ခိုက်မိတာလို့ ပြောရမယ်”

စုစီက ဒဏ်ရာကို လှစ်ခနဲ တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ သူ စိတ်ပူ
သွားပုံရသည်။ ယခုအချိန်အထိ သူ သုန်သုန်မှုန်မှုန်ကြီးလုပ်နေသည်။ တကယ်
ဆိုတော့ ဘာမှ သုန်သုန်မှုန်မှုန်လုပ်နေစရာ အကြောင်းမရှိတော့ကြောင်း သတိ
ရသွားဟန် တူသည်။ သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သုန်မှုန်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။
ဘင်း ဒဏ်ရာရသွားအောင် ကိုက်လိုက်မိသည့်အတွက် သူ စိတ်ချမ်းသာသွား
သည့်အမူအရာမျိုးကို ကြိုးစားလုပ်ပြနေသည်။ သို့သော် ရာနှုန်းပြည့်တော့
မအောင်မြင်ပါ။

“ဘယ်အချိန်ရှိသွားပါလိမ့် ကျုပ်လစ်တော့မှ ဖြစ်မယ်”

ဘင်းက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူ မတ်တတ်ရပ်သည်ကို
စုစီက ကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုဆက်ပြီး အလိုရှိ မရှိ သူသိချင်ပုံ ပေါ်သည်။
သို့သော်လည်း ဖွင့်မေးလျှင် အောက်ကျနောက်ကျနိုင်သည်ဟု တွေးမိပုံပေါ်သည်။

ဘင်းက ကျသင့်ငွေများကို ထုတ်ပေးသည်။ သူကားရပ်ထားရာနေရာအထိ

ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လိုက်သွားကြသည်။ ကားထဲဝင်ထိုင်ကာ တံခါးပိတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ မျက်နှာထွက်လာသည်။

“ကျုပ် အရေးတကြီးပြန်ရမယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ လျှောက်ပြန်ကြပေတော့နော်”

အထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ကားစက်နိုးသည်။ စုစီသည် ဆက်ပြီး တင်းထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် လှမ်းမေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လေသံကို ဘာမှ မထူးခြားသလိုလေသံမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြောသည်။

“မနက်ဖြန် ကျွန်မကို လာစေချင်သေးသလား?”

“နက်ဖြန် လာစေချင်သေးသလား ဟုတ်လား...” ဘင်းက အံ့ဩတကြီး ဟန်ဖြင့် ပြန်မေးတယ်။

“မနက်ဖြန် မင်းကို သိပ်လာစေချင်တာပေါ့ကွယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်...”

စုစီက မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“မဆိုးပါဘူး... ကဲ... ဒါကို တို့မေ့လိုက်ကြရအောင်၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့လျှောက်လိုတော့ အဲဒီဘားခန်းနဲ့ မင်း ဝေးဝေးနေပါ၊ လုံးဝ မပတ်သက်ပါနဲ့ နားလည်တယ် မဟုတ်လား?”

ပြီးတော့ မော်တော်ကားကို ဂီယာထိုးကာ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

စုစီနှင့် ကျွန်တော်သည် မော်တော်ကားကို တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်ကြည့်နေမိကြသည်။ သူပျော်သွားသည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါသည်။ ပြီးတော့ မော်တော်ကားအသွားအလာရှင်းနေသည့် လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာကြသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ စက္ကူစုတ်တွေ၊ စီးကရက်ဘူးခွဲတွေ၊ အသီးမျိုးစုံ၏ အခွဲတွေ၊ အစေ့တွေဖြင့် ရှုပ်ပွေ့ညစ်ပတ်နေပါသည်။ ပလက်ဖောင်းကို အိုးအိမ်အဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး အိပ်စက်နေကြသူ အမြောက်အမြားကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အချို့က မိသားစုလိုက်ဖြစ်သည်။ ပုစုခရလေးတွေလည်း ပါသည်။ သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းများဖြစ်သော ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ၊ တောင်းစုတ် ပလုံးစုတ်များသည် သူတို့ဘေးမှာ ပြန့်ကျဲနေသည်။

မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေသည့် ခေတ်မီဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ရှေ့သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာပါသည်။ ဖိနပ်မျိုးစုံကို သပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်းပြသထားသည်။ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့သည့် ယခုလို အချိန်မတော်ကြီးအထိ

ဆိုင်ဖွင့်ထားခြင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အညှို့ခံလိုက်ရသလိုပင် ဖြစ်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ရှေ့မှာ ခဏရပ်မိကြသည်။

“ဒီဆိုင်မြင်တော့မှ သတိရတယ် စူဇီ... ကိုယ် ဖိနပ်အသစ်ဝယ်ဖို့ လိုနေပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...”

သူက စိတ်မပါသလို အမှတ်မထင် ပြန်ပြောသည်။

“ခြေညှပ်ဖိနပ်က ဈေးပေါမယ်၊ ဒီဖိနပ်တွေ မင်း သဘောကျရဲ့လား။”

ဖိနပ်များကို ကျွန်တော်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မည်သည့် အဝတ်အစားများ လိုက်ဖက်သည်ကို စူဇီ မြင်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အသိမပေးဘဲ၊ သူသဘောမကျွတ် မဝယ်ပါနှင့်ဟု စည်းကမ်းလုပ်ထားဖူးသည်။ ယခုမူ ကျွန်တော်ပြသည့် ခြေညှပ်ဖိနပ်များကို စိတ်မှတ်မထင် တစ်ချက်သာ လှမ်းကြည့်သည်။ ကြည့်သော်လည်း သူ မြင်ပုံမရပါ။

“ဟုတ်တယ်... သိပ်ကောင်းတယ်”

အလိုအလျောက် သူ့ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ခစ်ခနဲ ရုတ်တရက်ရယ်ချလိုက်သည်။

“သူ ကျွန်မကိုရိုက်တာ သိပ်နာတာပဲ သိလား... တကယ့်ကိုနာတယ်”

“နာမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်”

“စားသောက်ဆိုင်တုန်းကလေ ထိုင်လို့မရဘူး... သိပ်နာတာပဲ၊ ဖင်ခု ထိုင်ဖို့ ကူရှင်တောင်းဦးမလို့... ဒါပေမဲ့ ပြန်စဉ်းစားမိတယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်လောက်နာသွားတယ် ဆိုတာ သူ့ကို ပြောပြသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ရှက်စရာကြီး...”

“အဲဒီခြေညှပ်ဖိနပ်တွေကို မင်း တကယ်သဘောကျတာလား စူဇီ...”

“သဘောကျပါတယ်လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမှာလဲ၊ အခုနလည်း ပြောပြီးပြီ သိပ်ကောင်းတယ်” သူက စိတ်မရှည်သလို ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ “ဟုတ်တယ်... သူ တကယ်သန်တာ... ဟူး... တကယ့်ကြွက်သားကြီးတွေနဲ့ သိပ်သန်တာ” ဟု ဆက်ပြောနေသည်။

“မင်း အမြဲတမ်း ဒီစကားမျိုး ပြောခဲ့တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အစတုန်းက သူ့ကို ကျွန်မ အကဲခတ်မှားခဲ့တယ်၊ သူဟာ သဘောထားသေးတယ်လို့... အခုတော့ သူသဘောထားကြီးတာ တွေ့ရတယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိတာ တွေ့ရတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မ လိမ်ခဲ့တယ်၊ တပတ်ရိုက်ခဲ့တယ်၊

ဒါတောင် သူက စိတ်မဆိုးပါဘူး... 'ဒါကို တို့ မေ့လိုက်ကြရအောင် မင်းကို ငါ့ခွင့်လွှတ်ပါတယ်' လို့ ပြောသွားတယ်။ သဘောထားကြီးလို့ ဒီစကားမျိုး သူပြောနိုင်တာပေါ့။

“ဒီစကားကြားရတာ ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာကွာ”

“သူက ‘စူဇီ မေ့ပစ်လိုက်တော့’ တဲ့... ဒီစကားလုံးကလေးဟာ သိပ် လှတာပဲလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒီစကားကို ပြောတာ သိပ်လှတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ မီးရောင်နှင့် ဝေးရာသို့ ရောက်လာသည်။ စူဇီ၏လက်မောင်းသည် ကျွန်တော့်လက်မောင်းနှင့် ပွတ်မိ နေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် အခြားကမ္ဘာတစ်ခုထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေ သည်။

ကျွန်တော် လိုက်ပါနိုင်စွမ်းမရှိသော ကမ္ဘာထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အကောင်အထည်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်က ပျောက်ကွယ်ပေးခဲ့ပြီ။ သူ့ဘေးမှခွာပြီး လမ်းဘေးသို့ ကျွန်တော် ဆင်းသွားသည် ကိုလည်း သူ သတိပြုမိတော့မည် မဟုတ်ပါ။ အရေးစိုက်တော့မည်လည်း မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးများ နာကျင်လာသည်။

သို့သော်လည်း သည်လို အသည်းနာခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့ခြင်း သာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပါသည်။ သည်လို သန်မာထွားကျိုင်း သော ယောက်ျားကြီးများသည် ဘာမဟုတ်သော ရိုးရိုးမိန်းကလေးများအဖို့ အထင်ကြီးစရာသာ ဖြစ်တတ်သည်။ တာဇံရပ်ရှင်ကားကြည့်ရင်း မူးမူးမေ့မေ့ ဖြစ်သွားတတ်ကြသော မိန်းကလေးများနှင့် ဘာမှ မခြား။ တာဇံသည် သူတို့ အထင်ကြီးသော ခံပြဇာတ်လိုက်ကြီး မဟုတ်ပါလား။

စူဇီလို စာမတတ် ပေမတတ်မိန်းကလေးအနေဖြင့်လည်း ဒါမျိုးသာဖြစ် ပေလိမ့်မည်။ သူလိုမိန်းကလေးမျိုးအတွက်တော့ ကျွန်တော်က အသည်းနာစရာ မလိုပြီ။

မည်သို့ဆိုစေ အသည်းနှလုံးတွေ နာကျင်ခြင်းက ပိုဆိုးလာသည်။ စူဇီ နှင့် ပတ်သက်ပြီး သဝန်တိုစိတ်များကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ခံစားမိခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

အခန်း (၄)

(၁)

စုစီသည် ထိုအချိန်မှစပြီး စည်းကမ်းကို တိကျစွာ လိုက်နာတော့သည်။ သူ့အထင်ကြီးလေးစားသူတစ်ယောက်အပေါ် ဘယ်တော့မှ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ခြင်း မပြုလုပ်ပါဟု စုစီ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစကားသည် အမှန်အတိုင်းပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ ဘင်းကို သူ့ အထင်ကြီးလေးစားသွားပြီ။ သူ၏ သစ္စာတိုင်ကြီးကို မည်သည့်အရာကမှ နှံ့လို့ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့သားကလေး၏ နောင်ရေး လုံခြုံစိတ်ချရရေးကလည်း နှံ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့သားကို ဟောင်ကောင်မှာရှိသော အကောင်းဆုံးကျောင်းမှာ ထားဖို့ သူကြိုးစားခဲ့သည်။ ပြီးလျှင် အောက်စဖို့တက္ကသိုလ် ပို့မည်။ ပြီးလျှင် ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်ရမည်။ ဒါတွေကလည်း အရေးမကြီးတော့ပါ။

သူ့ကို ဘင်းက ရိုက်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းသည် သူ့ဘဝတွင် ဂုဏ်ယူဖွယ် အကောင်းဆုံးသောအဖြစ်အပျက်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ နမ်ကောက်မှာရှိနေကြသည့် မိန်းကလေးများသည် ထိုအကြောင်းကိုပင် ဂုဏ်ယူဖွယ် ပြောမဆုံးအောင် ရှိကြသည်။ နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ ကိုယ်ပိုင်ကားကြီးကို မောင်းလာကြောင်း၊ ရဲအရာရှိအယောင်ဆောင် လူကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာကြောင်း၊ အခန်းထဲမှ သင်္ဘောသားကို ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်ကြောင်း၊ အင်မတန်ကြီးကျယ်သည့် ချစ်မေတ္တာဇာတ်လမ်းကြီးအဖြစ် အားပါးတရ ပြောဆိုနေကြတော့သည်။

“မနေ့ညကလေ ကျွန်မ အိပ်မပျော်ဘဲ ဘင်းအကြောင်းကို တွေးနေမိတယ်။ ကျွန်မအိပ်ပျော်သွားရင် သူ့အကြောင်း အိပ်မက် မက်မယ် မမက်ဘူးဆိုတာ

မသေချာဘူးလေ၊ အိပ်မက်မက်ရင်တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ မမက်ရင် ခက်မယ်၊ ဒါကြောင့် မအိပ်ဘဲ ကျွန်မ ဒီအတိုင်း နေပစ်လိုက်တယ်” ဆိုတာမျိုးတွေ စုစီက ကျွန်တော့်ကို ပြောလာသည်။

ထိုမျှမကသေး။

“သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်နေမိပြီလားဆိုတာ တွေးကြည့်နေမိတယ်၊ အစ်ကို ဘယ်လိုထင်သလဲဟင်... သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်နေပြီလို့ အစ်ကိုထင်သလား” ဆိုတာမျိုးတွေလည်း မေးလာတတ်သည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့... မင်းတစ်ကိုယ်လုံး အချစ်ရည်တွေ ဖုံးနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲထင်တယ်” ဟု ပူပံ့ပွားဟန်မျိုးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြတတ်သည်။ ပြီးတော့ ကျေနပ်နှစ်သက်စွာ ဆက်ပြောတတ်သေးသည်။

“ပြီးတော့လေ... သူ့မိန်းမကို ကျွန်မမှန်းတယ်၊ အဲဒီမိန်းမကြီးကို အရမ်းမှန်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်နေတာ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်”

သူ့ကိုယ်သူလည်း ဇွတ်ယုံခိုင်းနေသည်။ တစ်နေ့တွင် ဘင်းက အယ်လီဇဘက်နှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီး သူ့ကို လက်ထပ်ယူလိမ့်မည်ဟုလည်း သူ ယုံစားနေသည်။ သည်ကစပြီး လန်ဒန်အကြောင်း မဆုံးနိုင်အောင် ကျွန်တော့်ကို မေးတော့သည်။ ဘင်းက သူ့ကို လန်ဒန်ခေါ်သွားလျှင် လန်ဒန်အကြောင်း ဘာမှ သိမထားသဖြင့် အရှက်တကွဲဖြစ်ရတာမျိုး သူ မဖြစ်ချင်ပါဟု ဆိုသည်။

“စုစီ မင်းပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ကိုယ် သိပ်ယုံချင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်” ဟု သူ့ကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့မိသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲက သဝန်တိုစိတ်တွေ ကြီးထွားသည်ထက် ကြီးထွားလာပြီ။ သည်လိုလွန်ကျူးသည့် မျှော်လင့်ချက်မျိုးတွေကိုလည်း ကျွန်တော် မှန်းတီးလာပြီ။

“ဒါပေမဲ့ ဘင်းက ကတိပေးပြီးပြီ၊ သူ ခဏခဏပြောတယ်၊ ‘စုစီ မင်းကို လန်ဒန်မြို့ကြီးပြချင်တယ်၊ မင်းရဲ့တရုတ်သွေးနဲ့ ဆိုရင် လန်ဒန်မှာ သိပ်လှမှာပဲ၊ ဟုတ်တယ်... တစ်နေ့ကျရင် မင်းကိုခေါ်သွားပြီး အားလုံးကို လိုက်ပြရမယ်၊ ပြီးတော့ တို့လက်ထပ်...’ ဘယ်မှာဆိုတာ ကျွန်မ မေ့သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်နာမည်ကြီးတာပဲလေ၊ ဘုရင်မကြီးလက်ထပ်တဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဟာ”

“ဝက်စ်မင်စတာအက်ဘေးလား”

“ဟုတ်တယ်... ဝက်စံမင်စတာအက်ဘေး အဲဒီမှာ လက်ထပ်မယ်တဲ့၊ ကျွန်မကို တရုတ်မင်းမျိုးမင်းနွယ်ထဲက မင်းသမီးကလေးဆိုပြီး ဟန်ဆောင်ရမယ်တဲ့”

သည်အကြောင်းတွေကို နေ့လယ်စာစားရင်း၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်းက ရယ်စရာ မောစရာများအဖြစ် ပြောခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမည်။ ဒါတွေကိုလည်း ဇူဒီက အလေးအနက်ထားနေလိမ့်မည်ဟု သူထင်ပုံ မရ။ အယ်လီဇဘက်နှင့်သူ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း အလွန်မလွယ်သော ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်က ထောက်ပြသည်။

“အို... ဒီအတွက် မပူပါနဲ့... ဟောင်ကောင်မှာရှိတဲ့ ကြီးကြီးမာမာတွေအားလုံးကို ဘင်းသိတယ်၊ အစိုးရအိမ်တော်ထဲကို သူဝင်သွားပြီး ‘ကောင်းသော မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ဘုရင်ခံကြီး... ကျွန်တော်မိန်းမ မကောင်းဘူး... သူနဲ့ ကျွန်တော်ကွာချင်တယ်’ လို့ တစ်ခွန်းပြောလိုက်ရရုံပဲ၊ ဘုရင်ကြီးကလည်း ‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် နေ့လယ်စာ အတူစားနေတုန်း တစ်ယောက်ယောက်ကို စီစဉ်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ’ လို့ ပြန်ပြောမှာပဲ” စသည်ဖြင့် အခိုင်အမာကြီး ပြန်ပြောနေတော့သည်။

ပြီးတော့ လန်ဒန်မြို့ ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သည်စာအုပ်ကို ယခင်ကထက်ပိုပြီး သူ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ထို့နောက် လန်ဒန်မျှော်စင်ပေါ်မှ ပျားဖွပ်သူတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

“ဒီလူကြီးကို ကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်လောက်ဝသလဲ၊ လန်ဒန်ကို ကျွန်မရောက်ရင်တော့ သူ့ကို ကျွန်မ ပြောရမယ်၊ ‘ဟေ့လူကြီး... ရှင် တအားဝတယ်၊ ဇွင် တော်တော်အစားပုပ်တယ်’ လို့ ပြောရမယ်” သူ အရမ်းပျော်သွားသည်။ ထို့နောက် စာအုပ်မှ ရုတ်တရက်ခွာထွက်သွားပြီး ‘အူး’ ဟု တစ်ချက်အော်လိုက်ကာ နာကျင်ဟန်ဆောင်နေသည်။

“ဒါက ဘာဖြစ်သွားရပြန်တာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ပျားဖွပ်တဲ့လူကြီးက အခုပဲ ကျွန်မကို ပြောတယ်၊ ‘နင့်ဟာ လူကြီးမှန်းသိ လူငယ်မှန်း သိ’ တဲ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီသံချွန်ကြီးနဲ့ ရိုက်လိုက်တယ်”

ကျွန်တော့်အခန်းသို့ စုစီ နေ့တိုင်း လာရောက်လည်ပတ်ပါသည်။ ဘားခန်းကိုတော့ ဝေးဝေးက ရှောင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အပေါင်းအသင်း အမျိုးသမီးများနှင့် ဘားခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး ထွေရာလေးပါး စကားပြောရသည်ကို စုစီ အလွန်နှစ်သက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် စကားတော့ သွားပြောခွင့်ပေးပါဟု ဘင်းထံမှာ ခွင့်ပန်ကြည့်သေးသည်။ ဘင်းက အပြတ်ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ညဦးပိုင်းများတွင် စူဇီတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေရသည့်ဘဝမှ သက်သာရာရစေရန် ဗဟိုခရိုင်ရှိ ကပွဲခန်းမသစ်တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ခွင့်ကို ပြုလိုက်သည်။ ယင်းကပွဲခန်းမသို့ တရုတ်လူမျိုးနှင့် ဥရောပတိုက်သားများ သွားလေ့ရှိသည်။ အထင်ကြီးလေးစားလောက်သော ခန်းမတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ စစချင်းတော့ အတူကသည့် အမျိုးသမီးများကို အပြင်တွဲမထုတ်သေးသဖြင့် ဘင်းက ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ကပွဲမှာ ကရသည်ကို စူဇီ အလွန်သဘောကျပါသည်။ တစ်ညဦးပိုင်းလုံး သူ ကနေတတ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ချမ်းသာရသည်။ ပြီးတော့ ဆယ်ဒေါ်လာ ဆယ်နှစ်ဒေါ်လာလောက်လည်း မှန်မှန်ရနေသေးသည်။ အပြင် ခေါ်တာလိုက်ပြီး ညစာစားရလျှင်တော့ မြိုးမြိုးမြက်မြက်ကလေး ရပေမပေ။

သို့သော်လည်း ညစာစားဖို့ အဖိတ်ခံရလျှင် စူဇီက စောစောကတည်းက ရှင်းအောင် စည်းကမ်းချက် သတ်မှတ်ထားတတ်သည်။ ညစာစားရုံ သက်သက်ပဲ။ ဘာမှ မလုပ်ရ။ တခြားဘယ်ကိုမှ ခေါ်မသွားရ။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်ကိုလည်း မော်တော်ကားနှင့် ပြန်ပို့မပေးရ။

စူဇီမှာ သင်ခန်းစာတွေလည်း ရခဲ့ပြီ။ ထိုသို့ ကြိုကြိုတင်တင် အကာအကွယ်တွေလုပ်ထားနိုင်မှ တန်ကာကျသည်။ အိမ်ကို ဓာတ်ရထားနှင့် ပြန်ခြင်းက အစစအရာရာ ဒုက္ခငြိမ်းသည်။

အသစ်ဖွင့်သော ထိုကပွဲခန်းမ၏အမည်မှာ အက်စ်တိုးရီးယား ဖြစ်သည်။ အက်စ်တိုးရီးယားမှာ စူဇီ အလုပ်ဝင်သည့်အတွက် ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်စရာ အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာလေတော့သည်။

ရော့ဒ်နေတက်စ်လာဆိုသူတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့၏ဘဝထဲသို့ ရောက်လာသည်။ အထူးသဖြင့် စူဇီက ဘင်းနှင့် ဆက်ဆံနေရသည့်အတွက် ရော့ဒ်နေတက်စ်လာကို သိပ်အရေးမပေးနိုင်လေရာ ထိုဝန်ထုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်သို့သာ လုံးလုံးလျားလျား ကျရောက်လာလေတော့သည်။

သည်ကိစ္စကလည်း ဘင်းနှင့် စတင်ကြုံခဲ့ရသည့်အတိုင်း တစ်သေမတိမ် တူညီပါသည်။

ညတစ်ည သန်းခေါင်အချိန်တွင် ကျွန်တော့်ကို စူဇီ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ သူ့အတွက် ညစာခေါ်ကျွေးသဖြင့် မြို့ထဲရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့

လိုက်စားရင်း ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ညစာ လိုက်မစားမီ ထတည်းက ကြိုတင်စည်းကမ်းချက်တွေ သတ်မှတ်ရာ နောက်ဆုံးတော့ ပြဿနာ ဆင်ဖြူဟု ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချလိုက်မိပါသည်။

သူ့လူသည် ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အထက်တန်းလွှာထဲက ဖြစ်သည်။ ပန်းချီကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ ထမင်းစားရင်း ကျွန်တော့် အကြောင်း ပြောပြမိသည်။ သူ့လူက ကျွန်တော့်ဆီ ခေါ်သွားပေးပါဟု နားပူ နားဆာလုပ် သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းချီဆရာဖြစ်မည်ဟု စုစီက ထင် သည်။ သို့သော် အသေအချာတော့ မပြောနိုင်။ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားများကို လည်း ကြည့်လိုပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်က လက်ခံမည်ဆိုလျှင် သူ သိပ်စိတ်ချမ်းသာပါမည်ဟု ဆိုသည်။

သူ့လူက သူ့ကို ကျားပိန်တွယ် တွယ်နေသောကြောင့် ခွာအချရ ခက် နေသည်ကလည်း တစ်ကြောင်းပါသည်။

ကျွန်တော် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ မသေမချာ ပြန်ပြော ခဲ့သည်။

“ကောင်းပြီလေ... သူ့ကို ခေါ်ခဲ့ပါ”

စိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မိပြီး ဖုန်းကို ပြန်ချထားခဲ့သည်။ နှစ် ကောက်ဟိုတယ်ရောက်မှ ကျွန်တော်ဆွဲသည့် ပန်းချီကားများကို အတောင်း၊ စုစီနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း အမျိုးသမီးအချို့အပြင် သင်္ဘောသားအချို့သာ ကြည့်ဖူး သည်။ အခြား မည်သူ့ကိုမှ မပြရသေး။

ကျွန်တော့်ပန်းချီကားတွေကောင်းကြောင်း သူတို့က ချီးမွမ်းစကားပြော လျှင် ကျွန်တော် ဝမ်းသာလို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကားကို ကျွန်တော်ပြန်ကြည့်ပြီး ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒါတွေဟာ အနုပညာ မြောက်တဲ့ ဝေဖန်ချက်တွေ မဟုတ်ပါဘူးလေ’ ဟု သဘောထားကာ သူတို့၏ နှုတ်ချက်များကို ပစ်ပယ်လိုက်စမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ သည်ကားတွေကို ကွက်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသည်။ စောစောတုန်းကတော့ သူတို့တန်ဖိုးကို အသိအမှတ်ပြုဖို့ ကျွန်တော့်အတွက် ဝန်မလေးမိ။ တစ်ကားနှစ်ကားသည် အလွန် အနုပညာမြောက်သည်ဟုပင် ကျွန်တော် စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်ခဲ့သည်။

သို့သော် ယခုမူကား ထိုသို့ မဟုတ်တော့ပြီ။ ကျွန်တော် မသိသော ထုစိမ်း ဝေဖန်ရေးသမား၏အကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိသည်တွင် ကျွန်တော့်ယုံကြည်ချက်

များ လွင့်စဉ် ပျောက်ပျက်ကုန်တော့သည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိသည့် ဆေးခြယ်ထားသော ပတ္တမြားများပါတကားဟု ထင်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

ဘုရား... ဘုရား... မလာပါနဲ့ဟု ပြောလိုက်မိလျှင် ကောင်းလေစွဟုလည်း တွေးမိသည်။

မကောင်းသောကားများကို တက်သုတ်နှင့်ပြီး ကျွန်တော် ဝှက်မိသည်။ ကောင်းသည်ဟု ထင်ရသောကားများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခင်းကျင်းရသည်။ ဒါတောင်မှ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် မသပ်မရပ်များ ခင်းကျင်းမိလေသလားဟု ပူပင်သောက ရောက်ရသေးသည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာတော့ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ စုဇွီ ဝင်လာသည်။ လူငယ်က ဆံပင်တိုတိုညှပ်ထားသဖြင့် အမေရိကန်လူမျိုးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသလို ရှိနေသည်။ အလွန်တန်ဖိုးကြီးသည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ စီးထားသည့်ဖိနပ်က ဆိတ်သားရေ နုနုကလေးကို ချုပ်ထားသည့် တန်ဖိုးကြီး အကောင်းစား ရှူးဖိနပ်။

ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသော ပွင့်လင်းသော လူငယ်ပီသသော အပြုံးမျိုး ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ လက်ကမ်းပေးသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဘော့... ခင်ဗျားကို ဘော့လို့များ ခေါ်ကြပါသလား။”

သူ့လက်ကလေးကလည်း နူးညံ့နေသည်။ အမှတ်အသားတံဆိပ်ပါသော ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့အသံကလည်း အမေရိကန်သံပင်။ သူ့ဆံပင် သူ့အသံများကို မမြင်ရ မကြားရစေဦးနှင့်။ သူ့အပြုံးနှင့် သူ့လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်...

“ကျွန်တော်ဟာ အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကြီးနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ပြည်လုံးကို ဖြန့်ထားနိုင်တဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားလုပ်ငန်းတွေနဲ့ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ မော်တော်ကားထုတ်လုပ်ရာ စက်ရုံကြီးတွေနဲ့ အမေရိကန်ရဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေကြီးနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။” ဟု ထုတ်ဖော်ကြေညာနေသည်ဟု ထင်မှတ်မိပါသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ၏ပွင့်လင်းမှုကိုတော့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း

သဘောကျသွားမိပါတော့သည်။ ဒီလိုသူငယ်မျိုးတစ်ယောက်ကို စူဒါ ဘာကြောင့် သဘောမကျနိုင်ပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။

“ကိုယ့်ကို ဘော့လို့တော့ ခေါ်လေ့ခေါ်ထ မရှိကြပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြုံးရင်း ပြန်ပြောမိသည်။

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ... ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားကို ရက်ဒ်လို့ မှားခေါ်မိရင် ထည်း စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်”

“ဘာလဲ... ရက်ဒ်”

“ဒီလိုပါ ဘော့... ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျားနာမည်နဲ့ဆင်တဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ သူ့နာမည်က ရက်ဒ်လို့မက်ခံမိ၊ ခင်ဗျား နာမည် ရောဘတ်လို့မက်ခံမိဆိုတာ ကြားရကတည်းက တစ်ချိန်လုံး ရက်ဒ် အကြောင်းကို သတိပြန်ရနေမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားသိမယ် ဆိုရင် သူနဲ့ မှားခေါ်ပေမယ့် ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ အောက်မေ့တော့မှာ မဟုတ် ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်၊ သူက အင်မတန်ကိုတော်တဲ့လူပါ၊ အင်မတန် တော်တယ် ဆိုတာထက် ဟိုဘက်ကို အများကြီးလွန်ပါသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်မှာ အဲဒီလိုတော်တဲ့အချက်တွေ အတူတူပဲ ရှိနေကြတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

“အင်း... ကိုယ်တော့ စိတ်ကြီးဝင်သွားပြီ”

“ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ စူဒါက ဘယ်လိုပြောပြတယ်ဆိုတာ ကြားစေ ချင်တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ သူ့ကို ခန့်ဖို့ ကောင်းတယ် ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားကိုတွေ့ရပြီ၊ သူပြောတာတွေ အားလုံး အမှန်ချည်းပဲ၊ ဒီစကားကို ကျွန်တော် အူထဲ အသည်းထဲက ပြောတာပါ ချက်ဒ်...”

သူ နာမည်မှားခေါ်လိုက်မိကြောင်း သတိထားမိသွားသည်။ လက်ချောင်း ထလေးများနှင့် နှုတ်ခမ်းကို တို့လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ပြုံးရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ကဲပါလေ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ ရက်ဒ်... (သူ ထပ်မှားပြန် သည်) ခင်ဗျားဟာ အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်မှာ ဘော့နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စကားပြောနေကြရတယ်၊ ဒီလိုစကားပြောရင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အင်မတန်ခင်တဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားတော့မှာ သေချာတယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခံစား ချေရပါတယ်”

သည်လိုလုပ်စာတ်ကလေး ခင်းနေသည်ကို အနည်းငယ် နားမလည်သလို ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော့်ကို ရက်ဒ်ဟု မှားခေါ်နေခြင်းမှာ တကယ်မှားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ရည်စူးချက်ဖြင့် တမင်ခေါ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိနေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အခန်းကို သဘောကျကြောင်း၊ လသာဆောင်မှ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကျယ်ကြီးကို နှစ်သက်ကြောင်း ချီးမွမ်းစကားတွေ ဆက်ပြောနေသောကြောင့် ကျွန်တော် မေ့ပစ်လိုက်ပါသည်။ အမေရိကန်လူမျိုးတို့သည် သည်လိုအကောင်းကလေးတွေကိုမှ ရွေးပြီး ပြောတတ်ကြသည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာအကောင်းဆုံးသော ဧည့်သည်များလည်း ဖြစ်နေသည်။ သူလည်း ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသူဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိပါသည်။

ဂလောက်စတူဟိုတယ်တွင် သူ တည်းနေကြောင်း ကျွန်တော် သိရပါသည်။ ဟောင်ကောင်တွင် ဈေးအကြီးဆုံးနှင့် ထိပ်တန်းအကျဆုံးသော ဟိုတယ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဟိုတယ်တွင် မိသားစုအခန်းကို သူ ငှားနေရသည်။ သူရောက်လာသည့်နေ့က တစ်ယောက်ခန်းများအားလုံး ကုန်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ထိုအခန်းကို ယူလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ငွေကုန်ကြေးကျ များသည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်။ သို့သော်လည်း အခန်းကြီးက သူတစ်ယောက်တည်းအတွက် သိပ်ကြီးနေသောကြောင့် အထီးကျန်တစ်ယောက်လို ခံစားနေရသည်ဟု ဆိုသည်။

ဟောင်ကောင်လိုနေရာမျိုးသို့ ရောက်လာခိုက် ဟောင်ကောင်၏ တကယ့်ဘဝကို သိလိုပါက ယခု ကျွန်တော်နေသည့်နေရာမျိုးကိုသာ ရွေးချယ်သင့်သည်ဟု သူက ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော့်အခန်းကိုလည်း ကြိုက်လှချည်ရဲ့ဟု ဆက်ပြောနေသည်။

“ဒါထက် ဘော့... ခင်ဗျား ရေချိုးခန်းကို ကျွန်တော် သုံးလို့ရမလားဗျာ၊ အစာစားတိုင်း ရေမွှေးကြမ်းချည်း သောက်နေရတော့ တယ် ဒုက္ခများတာပဲ” ဟု ပြောသည်။

“ကိုယ့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ရေချိုးခန်းမရှိပါဘူးကွာ” ဟု ကျွန်တော်က တောင်းပန်စကားပြောသည်။

“ဘော့... ခင်ဗျားကလည်း ကျွန်တော့်ကို အရမ်းအထင်ကြီးနေတာပဲ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးသာ ရမယ်ဆိုရင် ဂလောက်စတူဟိုတယ်မှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အခန်းနဲ့ ဟော့ဒီအခန်းကို အချိန်မရွေး လဲပါတယ်ဗျာ”

သူ့ကို ကျွန်တော် အပြင်ခေါ်လာပြီး စကြိုအတိုင်း လမ်းညွှန်လိုက်သည်။

တရုတ်ပုံစံနှင့် အနောက်တိုင်းပုံစံ အိမ်သာနှစ်ခုအနက် ကြိုက်ရာကို သုံးနိုင်ကြောင်းပါ ပြောလိုက်သည်။ တရုတ်ပုံစံအိမ်သာက ကျန်းမာရေးနှင့် ပိုမိုညီညွတ်ကြောင်းပါ အကြံပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“သူဟာ အင်မတန်တော်တဲ့ လူကောင်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ စုစီ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို မင်း သဘောမကျတာလဲ” ဟု စုစီကို ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သူနဲ့အတူ လိုက်မအိပ်ဘူးဆိုလို့ စိတ်ဆိုးတယ်လေ၊ ကြောက်စရာကောင်းလုံးတွေကိုလည်း ပြောတယ်”

“ဒီသူငယ်က ပြောတာလား... ကိုယ်တော့ အံ့ဩသွားပြီ”

“သူစိတ်ဆိုးတဲ့အခါမှာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတာတွေ ပြောတယ်၊ ကျွန်မဖြင့် အသည်းထိတ်လွန်းလို့” ဟု စုစီက ရှင်းပြသည်။

သူနှင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့အောင် ရှောင်ရတော့မည်ဟု စုစီက ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကလေးကိုကြည့်ဖို့ ခဏပြန်သွားကြောင်း၊ ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါဟု ကျွန်တော်ကို ခိုင်းသည်။ ပြီးလျှင် သူဖုန်းလှမ်းဆက်မည်။ ကလေးနေမကောင်းသောကြောင့် မလာနိုင်တော့ကြောင်း ပြောမည်ဟု ဆိုသည်။

အကြောင်းမဲ့ ဇာတ်လမ်းရှုပ်အောင် မလုပ်သင့်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ သို့သော်လည်း ငြင်းခုံနေဖို့ အချိန်မရတော့။ သဘောတူပြီး သူ့ကို ခွင့်ပြုလိုက်ရတော့သည်။ တစ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ရောဒ်နေ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟယ်လို... ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ” ဟု မေးသည်။

ကျွန်တော်က ရှင်းပြရသည်။ နာရီဝက်အတွင်း ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ သူက နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးသည်။ မမှန်ရာကို ပြောရသောကြောင့် ကျွန်တော် အလွန်ရှက်သွားပါသည်။

“ခင်ဗျားကတော့ အင်မတန် တော်ပေတာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာ တကယ့် ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်မှု၊ မိတ်ဆွေပီသမှုတွေ ရှိနေတာကို တွေ့ရတယ်၊ ဒီလိုခေတ်အခါမျိုးမှာတော့ တကယ့်ကိုချီးကျူးရမယ့် အရည်အချင်းတွေပါပဲ”

“ဒီလိုခေတ်အခါ ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“ကိုင်း... ဒီလိုဆိုလည်း လူကြီးစကားပဲ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ၊ အမေရီကန်ရဲ့ အခြေအနေဟာ လောလောဆယ်မှာ အတော်နိမ့်ကျနေသေးတယ်၊ အထူးသဖြင့် တရုတ်ပြည်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝါဒသဘောထားကိုပဲ ကြည့်ဗျာ၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ကျွန်တော်တို့က အကြောက်ကြီး ကြောက်နေကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သတိရပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးသက်တမ်းဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ယှဉ်ရင် အများကြီးနုသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လေ့လာစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့အင်္ဂလိပ်နဲ့ ယှဉ်ရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့အဆင့်အတန်းဟာ ဘာမှ မပြောပလောက်ပါဘူး။”

“ဒါလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ငါ့ညီရယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။ တစ်မိနစ်ထက် တစ်မိနစ်လည်း သူ့ကိုပိုပြီး ကျွန်တော် သဘောကျလာသည်။

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့အင်္ဂလိပ်ရဲ့ ဘာခေါ်ရမလဲ၊ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိခေါ်ရမလား... အဲဒီဟာမျိုးကြောင့် ခင်ဗျား ဒီစကားပြောတာပါ၊ ကဲ... ထားပါတော့လေ၊ ပန်းချီကားတွေ ကြည့်ရအောင်လား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျား ဘာတွေများဆွဲထားသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် အရမ်းကြည့်ချင်နေပြီဗျာ”

သူသည် ပန်းချီဆရာတော့ မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း ပန်းချီကို စိတ်အဝင်စားဆုံးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

သူတို့တစ်မိသားစုလုံး ပန်းချီကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။ သူ့မိခင်သည် နယူးယောက်မြို့ရှိ ပန်းချီကားစုဆောင်းသူများအနက် အများဆုံးစုဆောင်းနိုင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကမ္ဘာတစ်ပတ်ခရီးစဉ်တွင် အီတလီသို့ရောက်ပါက သူ့မိခင်အတွက် ပန်းချီကားတစ်ကားနှစ်ကား ဝယ်သွားရန်လည်း ကြံရွယ်ထားသည်။

“ကျွန်တော့်အမေဟာ မစ်ဖိုးကို ပိုင်ခဲ့တယ်လေ၊ အမှန်ကတော့ နယူးယောက်မှာ မစ်ဖိုးကို စထောင်ခဲ့တာဟာ ကျွန်တော့်အမေရဲ့အဖေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးဆုံးသွားတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး မစ်ဖိုးက ပန်းချီပြပွဲတွေကို ကျွန်တော့်ဦးလေးကပဲ တာဝန်ယူပြီး လုပ်ပေးနေရတယ်”

ကျွန်တော် ဘာမှနားမလည်ဘဲ သည်အတိုင်း ထိုင်ပြီးနေသည်ကို သတိပြုမိသွားဟန် တူပါသည်။

“မစ်ဖိုးကို ခင်ဗျားမသိဘူးထင်တယ်၊ အင်း... ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား နယူးယောက်ကို မရောက်ဖူးသေးဘူး ဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ အမှန်က မစ်ဖိုးဆိုတာ

နန်းချီသိပ္ပံ ဆိုပါတော့၊ ပြက်လုံးတစ်ခုတောင် ရှိတယ်၊ မစ်ဖိုရှေ့က အမေရိကန် နန်းချီဆရာတွေ ဖြတ်လျှောက်သွားရင် ဘယ်သူမှ ဦးထုပ်မချွတ်ဘဲ မလျှောက်ဝံ့ဘူးတဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမေရိကန်ပန်းချီဆရာပေါင်း မြောက်မြားစွာကို တွှမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်ကုန်အောင် မစ်ဖိုက လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်လေ”

“အဲဒါက ဘာလဲ... ပြခန်းလား”

“အစကတော့ ပြခန်းပဲ၊ ပြခန်းက စတာပဲ၊ အခုတော့ ပန်းချီစာအုပ်တွေကိုလည်း ထုတ်ဝေဖြန့်ချိတယ်၊ ပန်းချီဆရာတွေအတွက် အေဂျင်စီလုပ်ငန်းတို့လည်း လုပ်ပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ပန်းချီကားတွေကိုလည်း အဲဒီ ဦးဖို့ကောင်းတယ်”

“ကိုယ့်ကားတွေကို မှောင်ရင်မြင်ရတဲ့အချိန်အထိ စောင့်ပါဦးလေ”

“ကောင်းပြီလေ... ပါစတယ်နဲ့ ဆွဲထားတာတွေ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ကြိုက်မှာပါပဲ”

ကျွန်တော်ပန်းချီကားများကို သူ ကြည့်ရှုလေ့လာနိုင်အောင် သုံးချောင်း ထောက်ပေါ်မှာ တစ်ကားချင်း တင်ပြရတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ဝိညာဉ်ကို သူ့လက် ဝကွက်အပ်နေရသကဲ့သို့ ကျွန်တော် ခံစားရပါသည်။

ကျွန်တော်ပန်းချီကားများကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သဘောကျပါသည်။ သူသည် ပန်းချီအကြောင်းကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်နားလည်သည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါကလား။

ကျွန်တော်နားမလည်သည့် ပန်းချီအသုံးအနှုန်းများကိုလည်း သူပြောသည်။

ကျွန်တော်မကြားဖူးသည့် ပန်းချီဆရာတို့၏အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုတာလည်း ကျွန်တော်ပန်းချီကားများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ဝေဖန်သုံးသပ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဝေဖန်ချက်များသည် အမှန်ကို တိတိကျကျ ထောက်ပြနိုင်သော ဝေဖန်ချက်များ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဝမ်းသာလုံးဆို့နေမိပါတော့သည်။

“တစ်ခုတော့ ကျွန်တော်ဝန်ခံပါ့မယ် ဘော့၊ ခေတ်ပေါ်ပန်းချီကိုတော့ ကျွန်တော် ဒါလောက် မကြိုက်လှပါဘူး၊ တစ်ဆင့်ပြန်လည်တင်ကြတဲ့ ပန်းချီသဘောက ခေတ်ကုန်သွားတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ကားတွေကတော့ အောင်မြင်မှာပါ၊ အသက်ဝင်နေကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဥပမာပြောရရင် ဟောဒီကားကို ကြည့်ပါ၊ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ သဘောသားဟာလေ... ဒီကားဟာ

သိပ်အသက်ဝင်တယ်။ သူတို့ ဘာတွေစဉ်းစားနေတယ် ဆိုတာတောင် ကျွန်တော် နားထဲမှာ ကြားနေရတယ်။ ဒီထက် ပိုအရေးကြီးတာက ဒီကားကို ရေးဆွဲတဲ့ ပန်းချီဆရာဟာ ဘာတွေ တွေးနေတယ်ဆိုတာတောင် ကြားနေရတယ်”

ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကားများအနက် လက်ရွေးစင်များကို မစ်ဖိုသို့ပို့ပေးရန် တိုက်တွန်းသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ဦးလေးဆီ စာရေးပြီး ကျွန်တော် အကြောင်းများ ပြောပြမည်ဟု ပြောသည်။

“တစ်ခုတော့ အခုကတည်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောခဲ့ဦးမယ် ဘော့ ဘယ်လိုကတိမျိုးကိုမှ ကျွန်တော် မပေးနိုင်ဘူးနော်။ သူတို့ရဲ့ဦးတည်ချက်က စီးပွားရေးသက်သက်ပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ပန်းချီကားတွေအပေါ်က အမြတ်အစွန်းရနိုင်မှု မရနိုင်မှု ဆိုတာကိုပဲ ဘူတို့အလေးထားပြီး စဉ်းစားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အထင်ကတော့ ဒီကားတွေကို သူတို့ သေသေချာချာ သဘောကျမှာပါ။ သူတို့ မကြိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အံ့ဩလို့ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်သည်။ ဖုန်းကို ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်လိုက်ချိန်တွင် ရောဒ်နေ၏ကိုယ် ထည်မှာ အနည်းငယ်တောင့်သွားသည်။

“ဟယ်လို... စူဇီ စကားပြောနေပါတယ်”

ကျွန်တော်နားထဲသို့ အသံက စူးစူးဝါးဝါး ဝင်လာသည်။ စူဇီသည် ဖုန်းစကားပြောတိုင်း အကျယ်ကြီးအော်ပြောလေ့ ရှိသည်။ ထိုသို့အော်ပြောမှ တစ်ဖက်လူကြားရမည်ဟု သူ ယုံကြည်ထားသည်။

“ဟိုလူ အခုထိ ရှိနေတုန်းလား”

သူ့အသံကို ရောဒ်နေမကြားရအောင် ဖုန်းခွက်ကို ကျွန်တော်နားနှင့် ဖိကပ်ထားလိုက်ပါတော့သည်။ နားပင်းချင်လျှင်လည်း ပင်းပါစေတော့။ ပြီးတော့ သူ့ကလေး နေမကောင်းဟု ဆိုသောကြောင့် စိတ်မကောင်းကြောင်း အနည်းငယ် ပြောပြီး ဖုန်းပြန်ချထားခဲ့သည်။

“အခုဆက်နေတာ စူဇီမဟုတ်လား” ဟု ရောဒ်နေက ကောက်ကာ ငင်ကာမေးသည်။

သူ့ဘက်သို့ ကျွန်တော်လှည့်လိုက်သည်။ သူ့အမူအရာ ပြောင်းလဲသွား သည်ကို မြင်ရသောကြောင့် ခဏတော့ ကျွန်တော်ကြောင်သွားသည်။ သူသည် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း သွေးရောင် မရှိ တော့။ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ဟု ထင်ရလောက်

အောင် အိုစာသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာလည်း ဒေါသရိပ်ကလေးများကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်... စုစီပဲ ဖုန်းဆက်ပြီးတော့...” ကျွန်တော်ပြောမည် အကြံမှာပင် သူက ကျွန်တော့်စကားကိုဖြတ်ပြီး ဝင်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ... ကျွန်တော် ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ပါတယ်” စိတ်ချုပ်တည်း ဆည်းခံနေရသလို ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ် ဘော့၊ သူ ပြန်မလာတော့ဘူး မဟုတ် ထား”

“မလာတော့ဘူး... သူလည်း အတော်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကလေး နေမကျောင်းဘူး”

“အလကားပါဗျာ” ဟူသော စကားကိုမူ သတိနှင့် သူပြောပုံရသည်။

“ကလေးက ချောင်းဆိုးရောဂါရှိနေတာ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒီရောဂါ အတွက် စုစီ သောကရောက်ခဲ့တာ ကြာလှပြီ”

“အလကားပါလို့ ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီ ဘော့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ သူ့ မျက်လုံးထဲမှာ ပေါ်လာသော ဒေါသရောင်သည် အန္တရာယ်ပေးတော့မည့်သဘော တို့ ဖော်ပြနေသည်။ သည်တော့မှပင် ဘာကြောင့် စုစီ အသည်းထိတ်သည် ဆိုခြင်းကို သဘောပေါက်မိပါတော့သည်။ သူ့စိတ်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ထိန်းသိမ်း ထားရသည့်ဟန်မျိုးဖြင့်ပင် သူက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အခုဟာကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အင်မတန်စုတ်စုတ်ပဲ့ပဲ့နဲ့ ကလိမ် ကျသွားတာပဲ ဘော့၊ သိပ်ကိုစုတ်ပဲ့တဲ့ ကလိမ်ကျတာမျိုးပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒါမျိုး လုပ်လို့ မရဘူး၊ ဒီအပေါက်မျိုး ချိုးသွားတာ ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်ရင် သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘော့...”

“ရှောဒ်နေ မင်း ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်...”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေးခွန်းတစ်ခု မေးနေပါတယ် ဘော့၊ ခင်ဗျား မကြားလိုက်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ထပ်မေးပါဦးမယ်၊ ဒီကောင်မ ဘယ်မှာနေ တယ်ဆိုတာ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်ပါသလား”

“သူ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်မသိဘူး” ဟု ကျွန်တော် လိမ်လိုက်

ရတော့သည်။

“ဒီမှာ ဘော့... ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းလို့ ကျွန်တော် သတ်မှတ်ခဲ့တယ်၊ တကယ့်သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်တစ်ယောက်ကို ဒီကနေ့ည ကျွန်တော်ရလိုက်ပြီလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အတွက် သာ ဆိုရင် ဘာကိုပဲ လုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရ ကျွန်တော်လုပ်ပေးဖို့လည်း ဆုံးဖြတ် ထားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မှားသွားပြီ၊ ကျွန်တော်ထင်တာတွေအားလုံး မှားသွားပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီမျှမကဘဲ ကျွန်တော့်ကိုတောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဆန့်ကျင်နေ သေးတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်မေးတာကို ခင်ဗျားဖြေပါ”

“မောင်ရင့်ကို ကိုယ် ဘာမှ မဆန့်ကျင်ရပါလားကွာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို လိမ်မနေပါနဲ့တော့၊ ဒီကောင်မ ဘယ်မှာ နေသလဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ... ကိုယ် ပြောမပြနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော် ဆက်ငြင်းမြဲ ငြင်းသောအခါ သူသည် ဒေါသကို ချုပ်တည်း မနေတော့ဘဲ ပေါက်ကွဲပါလေတော့သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါသကြောင့် သွေးရောင်လွမ်းနေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရင့်သီးသည့်စကားလုံးများဖြင့် ပြောဆိုတိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ သူ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့်အချိန်မှ စပြီး သူ့ကို ကျွန်တော် သဘောမကျကြောင်း၊ သူ့ဆီက တစ်စုံတစ်ရာ အလိုရှိသော ကြောင့်သာ ဟန်ဆောင်ပြီး ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်နေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း စွဲချက်တွေ တင်တော့သည်။

သူ့စွပ်စွဲချက်များကို ငြင်းဆိုနေ၍လည်း အကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်။ ဘာပြန်ပြောရမည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိ။ ထို့ကြောင့် ခိုကိုးရာမဲ့သူလို ကျွန်တော် ရပ်နေမိသည်။ ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုများ ရပ်စဲသွားသည်။ နောက်ထပ် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ သူ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ကြူကြူပါအောင် ငိုပါ လေတော့သည်။

“ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းပါတယ် ဘော့... ကျွန်တော် သိပ်ကို ဝမ်းနည်း ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သိပ်ကို ဝမ်းနည်းမိပါတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော် အရမ်းလိုလားပါတယ်၊ အခုတော့ ဒါတွေအားလုံးကို ကျွန်တော် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မိပြီ၊ အားလုံးရှုပ်ကုန်အောင် ကျွန်တော်လုပ်လိုက်မိပြီ၊ အခု တော့ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားအထင်သေးသွားပြီ” ဟု ငိုရင်း ပြောနေသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် နှစ်သိမ့်ချော့မော့ရတော့သည်။ သူထင်သလို မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ နေသာထိုင်သာရှိလာသည်။ နောက်ထပ်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ မူလအနေအထားသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ထိုမျှမကသေး။ စောစောက ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုပင် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသောလူငယ်တစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်နေပြန်တော့သည်။

“ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ ဘော့၊ ဒါကို ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားကို အရမ်း အရမ်းကြီးသဘောကျသွားပြီဗျာ၊ ကဲ... ခင်ဗျားကို အင်မတန် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်တဲ့မေးခွန်းတစ်ခု ကျွန်တော် အခုမေးမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မြင်မြင်ချင်း ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ သေသေချာချာစဉ်းစားပြီး ဖြေပါနော်၊ ဟောဟို တံခါးပေါက်က ကျွန်တော်ဝင်လာတာကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမြင်လိုက်ရသလဲ”

“မင်းညှပ်ထားတဲ့ ဆံပင်ပုံကို မြင်လိုက်ရုံနဲ့ မင်းဟာ အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ပါတယ်၊ အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေဟာ သိပ်ကို သပ်ရပ် သားနားနေပါတယ်လားလို့ ထင်လိုက်မိတယ်၊ ကိုယ်ဆိုလိုတာက အရပ်တွေ ရေးမြယ်ထားတဲ့ လည်စည်းမျိုးကို မသုံးဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလိုသဘောမျိုးပေါ့ကွာ၊ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးလည်စည်းမျိုး မဟုတ်ဘူး...”

“ဆက်ပြောပါဦး...”

“အင်း... မင်းဟာ ဘယ်လောက်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းပြီး ဘယ်လောက်ခင်မင်စရာကောင်းတယ် ဆိုတာကိုလည်း တွေးလိုက်မိတယ်၊ မင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အင်မတန်ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့...”

“ကျွန်တော် ဖြတ်မေးပါရစေခင်ဗျာ... စိတ်မရှိပါနဲ့... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အင်မတန်ယုံကြည်စိတ်ချတယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ခင်ဗျား သုံးလိုက်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်... သေသေချာချာ သုံးလိုက်တာပေါ့၊ ငါ့ကို ဘော့လို့ ခေါ်ရင် ဖြစ်မလားလို့ မင်းမေးလိုက်ပုံ... ပြီးတော့ ငါ့နာမည်နဲ့တူတဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မင်းမှာရှိတယ်လို့ ပြောပြပုံ... အဲဒါမျိုးတွေပေါ့ကွာ...”

“အခု ခင်ဗျားပြောနေတာတွေဟာ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ စကားလုံးတွေပါပဲ ဘော့... ဘာကြောင့်လို့ဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက် တုန်းကဆိုရင် လူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့အခန်းထဲကို ဝင်သွားမိတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့် ပါးစပ်ကိုတောင် မဖွင့်ရဲခဲ့ဘူး၊ သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး အဆုံးစီရင်မယ့် လက်နက်ကိုင် လက်မရွံ့သားတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေမိသလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အင်မတန်ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့လူလို့ ခင်ဗျား ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီစကားကို ခင်ဗျား တကယ်ယုံကြည်ပြီး ပြောလိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အင်မတန်ရိုးသားတဲ့အမြင်လို့လည်း ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ ကဲ... အခုလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးကို တော့ ဖွင့်ပြောရတော့မှာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကိုလာရင်း တက္ကစီကားထဲမှာ ကျွန်တော် ဘာတွေစဉ်းစားခဲ့တယ် ထင်သလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရင် မစွတာလိုမက်ခံခံလို့ ခေါ်ရမလား... ဒါမှမဟုတ် ရောဘတ်လို့ ခေါ်ရမလား... ဒါမှမဟုတ် ဘော့လို့ ခေါ်ရမလားလို့ စဉ်းစားခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားနာမည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဇာတ်လမ်းကလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော် ဖန်တီးရတော့တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အမှန်ပဲမဟုတ်လား၊ လိုမက်ခံခံ ဆိုတဲ့ ကျောင်းနေ ဖက်သုဇယ်ချင်းတစ်ယောက် မောင်ရင်မှာ တကယ်ရှိခဲ့တာ မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က ဖြတ်မေးသည်။

“ဒီနေ့ညမတိုင်ခင်အထိ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ လိုမက်ခံခံ ဆိုတဲ့ နာမည်မျိုးနဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးပါဘူးဗျာ”

ထိုစကားကိုကြားတော့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားပုံကို ကြည့်ပြီး သူကပြုံးသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်က လူတစ်ယောက်ရဲ့လုပ်ပုံကလေးကို ကျွန်တော် အတုခိုးလိုက်တာပါ၊ အဲဒီလူဟာ အစတုန်းကတော့ သာမန်အရောင်းဈေးသည် ကလေးပါပဲ၊ နောက်တော့ အရမ်းကိုအောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးသမားကြီး ဖြစ် သွားတော့တယ်၊ သူ ဘာကြောင့် ဒီလိုအောင်မြင်လာတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖူးတယ်၊ ဈေးဝယ်လာသူနဲ့ စကားပြောခွင့်ရဖို့ကို လှည့်ကွက်ကလေး တစ်ခု သူလုပ်ရတယ်တဲ့၊ သူဈေးရောင်းချင်တဲ့လူက သူ့ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြန်ပြီးမဆက်ဆံရင် အဲဒီလူနဲ့ နာမည်ချင်းတူတဲ့ သူ့သုဇယ်ချင်းတစ်ယောက် အကြောင်း ပြောပြရတယ်တဲ့၊ ဒီလိုပြောရင်း အဲဒီလူရဲ့နာမည်ကိုလည်း ရက်ဒ်ရဲ့

နာမည်နဲ့ ရောပြီး အယောင်ယောင်အမှားမှား ခေါ်ပေးရတယ်တဲ့၊ ဒီလိုပြောရင်း
စကားကြောတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပေါင်းဟောင်းသင်းဟောင်းတွေလို ရင်းနှီး
သွားကြတော့တယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ သူ့ကုန်ပစ္စည်း စွဲတော့တာပဲ”

“ဟုတ်လား... ကိုယ်တော့ အကဲမခတ်မိတာ တော်တော်တုံးတာပဲကွာ”
ဟု ကျွန်တော် ပြန်ပြောမိသည်။

“ခင်ဗျားရေချိုးခန်းကို သုံးပါရစေလို့ ကျွန်တော်ပြောတုန်းကရော
ကျွန်တော် တကယ်သုံးချင်တယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား”

“ကိုယ်ကတော့ တကယ်သုံးချင်တယ်ပဲ ထင်ခဲ့တယ်”

“မဟုတ်ဘူး လုံးလုံးမဟုတ်ဘူး၊ ရေချိုးခန်းသွားပါရစေလို့ မျက်နှာ
စိမ်းတစ်ယောက်ကို ပြောရမှသာ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း နှုတ်ဆွဲခဲ့တယ်၊ ပြောမထွက်
ဘူး၊ စကားကုန်အောင် ပြောရမယ်ဆိုရင် အန္တရာယ်မလွယ်နိုင်လို့ ထွက်ကျ
ခါမှ ထွက်ကျရော၊ ကျွန်တော်ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောရဲဘူး၊ အဲဒါကြောင့် စောစောက
ကျွန်တော်ပြောကြည့်တာ၊ အခုတော့ ကျွန်တော် ပြောရဲသွားပြီဆိုတာ တွေ့ရ
တော့တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီလို အောင်မြင်မှုကလေးတွေရတိုင်း ဒေါက်တာဂျွန်
ဟောင်းဝပ်ဆော်လ်တာကို စိတ်ထဲကနေပြီး ဦးခိုက်လိုက်မိတယ်”

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

“ဒေါက်တာဟောင်းဝပ်ဆော်လ်တာ ဆိုတာ အလွန်အလွန်ကိုတော်တဲ့
ဗိုလ်၊ နယူးယောက်မှာ နေတယ်၊ တစ်နေ့ကြိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့စေချင်ပါ
တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူဟာ ကျွန်တော်အလေးစားဆုံး အကြည်ညို
ဆုံးနဲ့ အထင်အကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လို့ပါပဲ”

ထို့နောက် သူက ဆက်ရှင်းပြသည်။

ဒေါက်တာဟောင်းဝပ်ဆော်လ်တာသည် စိတ်ရောဂါအထူးကုသမားတော်
ကြီးဖြစ်သည်။ ရောဒ်နေသည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်နှစ်လုံးလုံး တစ်ပတ်လျှင်ငါးရက်၊
တစ်ရက်လျှင် မိနစ်ငါးဆယ်ကြာအောင် ဒေါက်တာဆော်လ်တာထံတွင် အကု
အသခံခဲ့ရသည်။

စိတ်ရောဂါဆရာဝန်များသည် လူနာကို အကြံပေးလေ့မရှိကြ။ သို့သော်
လည်း နောက်ဆုံးမှာတော့ ရောဒ်နေကို ယခုအသိုက်အမြိုထဲမှ ခေတ္တဖြစ်ဖြစ်
ရှောင်ထွက်သွားရန် အကြံပေးရတော့သည်။ သူ့မိခင်သည် သူ့အပေါ်မှာ အစစ
အရာရာ ချုပ်ချယ်လွန်းသည်။ မိသားစု၏လောင်းရိပ်ကြီးက သူ့ကို စိုးမိုးနေ
သည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာတစ်ပတ်ခရီးသွားပါက အမျိုးသမီးနှင့် ပေါင်းသင်း

ဆက်ဆံပါ။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ သို့မှသာလျှင် မိခင်၏ ချုပ်ချယ်သော နောင်ကြီးများမှ လွတ်မြောက်ပြီး စိတ်ဓာတ် မှန်ကန်သူတစ်ယောက်ဘဝသို့ ပြန်ရောက်မည်ဟု အကြံပေးသည်။

ယခုဆိုလျှင် သူ့တိုင်းပြည်မှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်လတွင်းသို့ ရောက် လာပြီ။ ဟောင်ကောင်သည် သူနားနေသည့် တတိယမြောက်မြို့ ဖြစ်သည်။ သည်ကိုမရောက်မီက ဟာဝိုင်ယီနှင့် ဂျပန်မှာ ဝင်နေခဲ့သေးသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အားငယ်တတ်သောစိတ်ဓာတ်ကိုမူ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ပယ်ဖျောက်၍ မရသေး။ မိန်းမတွေအကြောင်း သူစဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့သော် မိန်းမတွေကို သူချစ်လို့မရ။ သဘောကျလို့မရ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက် က သူ့ကို သဘောကျသည်ဆိုလျှင် ထိုမိန်းကလေးသည် တစ်ခုခုတော့ မှား နေရမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့မှာ မိန်းကလေးတွေ နှစ်သက်သဘောကျ စရာ မရှိ။ ထိုကြားထဲက သူ့ကို နှစ်သက်သဘောကျပါသည် ဆိုလျှင် ထိုမိန်း ကလေးသည် သာမန်ထဲကမဟုတ်ဘဲ တစ်ခုခုမှားနေသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။

ယနေ့ည စုစီ၏ အပြုအမူသည် သူ့အဖို့ စမ်းသပ်ချက်တစ်ရပ်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ကပ္ပဲမှာတွေ့သည့် အမျိုးသမီးတိုင်းသည် ယောက်ျားတစ်ယောက် ယောက်ကို ကြိုက်ပြီဆိုလျှင် ထိုယောက်ျားခေါ်ရာသို့ လိုက်သည်ဟု သူကြားခဲ့ ဖူးသည်။ ထိုယောက်ျားနှင့် အတူအိပ်သည်ဟု သိခဲ့ဖူးသည်။ ယခု စုစီက ငြင်း ဆန်သည့်အတွက် သူ စိတ်ထိခိုက်ရသည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် မိန်းကလေးကြိုက်နိုင်သည့် လူစားမျိုး မဟုတ်သည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ဖော်ပြရာ ရောက်သည်။ သို့ကလို့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိရသည့်အတွက်လည်း သူ ဝမ်းမြောက်မိပါသည်ဟု ဆိုသည်။

ပျော်ရွှင်မှုကို မရသောအခါ စိတ်ပိုဖောက်လာတတ်သည်။ သူပြောပြ သည်များကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေမိသည်။ စိတ် ရောဂါရှင်များသည် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝေဒနာခံစားရသူများထက် ပိုမိုသနားစရာ ကောင်းပါသည်။ အဆုတ်ရောဂါဖြစ်နေသူ၊ ကင်ဆာရောဂါဖြစ်နေသူကို တတ် စွမ်းသမျှ အကူအညီပေးနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ရောဂါရှင်ကို အကူအညီ ပေးဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကူပါ။ သူ့ကို သနားဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါ သည်။ သို့သော် ထင်သလောက် သနားနိုင်စွမ်း မရှိပါ။

ဒါကိုလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော် သဘောပေါက်နားလည် ပြုလာပါသည်။ သူပြောပြနေသော အကြောင်းအရာများသည် အမှန်မဖြစ်နိုင်။

သူ၏စိတ်ရောဂါကို အမှန်အတိုင်းပြောပြခြင်း မဟုတ်ဘဲ အပိုကလေးများ ဖြည့် ဇွတ်ချဲ့ထွင်ပြောနေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ အခြားသူက သူ့ကို ပိုပြီး ဇီဝိတဝင်စားလာအောင်၊ သူ့အပေါ် ကရုဏာသက်လာအောင် လုပ်ဇာတ်ကလေးတွေ ဖန်တီးထားခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နာမည်တူ သူ့ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းအကြောင်း၊ ရေချိုးခန်းသွားသည်မှာလည်း တကယ်သွားလိုသောကြောင့် မဟုတ်ကြောင်းများသည် မမှန်ရာတို့ ပြောနေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူသည် တစ်နည်းတဖုံအားဖြင့်တော့ စိတ်ရောဂါကို ခံစားနေရသူဖြစ်သည်မှာ အမှန်ပင်။ သူ့မှာ ငွေပေါသည်။ ထင်သလို သုံးနိုင်သည်။ သို့သော် ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်နည်းတဖုံအားဖြင့် စိတ်ဝေဒနာရလာခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဆင်းရဲသော ကိုယ့်ဘဝကိုပင် ကိုယ်ပြန်လည် ကျေနပ် ခံပါသည်။ အလွန်အမင်းချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းသည် ကောင်းကျိုးကို မပေးနိုင် ခါကလား။

ကျွန်တော်၏ရာနှုန်းပြည့် ကရုဏာမသက်နိုင်သည့် စိတ်ဓာတ်သည် ဆော့ဒ်နေကို အလိုအလျောက် ရောင်ပြန်ဟပ်သွားသည် ထင်၏။ ပြန်ရန် ထိုင်ရာမှ သူထလိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော်၏အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော သည်းခံနိုင်စွမ်းနှင့် နားလည်နိုင်စွမ်းများ အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ စစ်မှန်သောမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းကို သူ ရေခဲသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ထိုသို့ပြောသောအခါ သူ့အမူအရာသည် အလွန်တရာ ရိုးသားနေပြန်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အပေါ် အကဲဖြတ်ချက်များမိလေခြင်း ဆိုကာ ကျွန်တော် စိတ်ကောင်းဖြစ်မိပြန်ပါသည်။ သူ့ကိုလည်း သဘောကျစပြုလာပြန်ပါသည်။ သို့သော် ခဏသာခံပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မခွဲခွာမီ အပေါက်ဝတွင် ကောင်းရပ်ပြောနေခိုက် သူ၏ဖုံးများကို ဖြုတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဒီမှာ ဘော့... ဂလောက်စတာဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော် မနေတော့ဘဲ ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ ဒီမှာလာနေရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်ဗျာ၊ ဒါကလည်း ခင်ဗျားဘက်က မကန့်ကွက်ဘူးဆိုမှပါ”

သူ ဒီမှာလာနေလျှင် ကောင်းမှာပဲဟု စောစောပိုင်းက ကျွန်တော် တွေးမိ ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထက်ထက်သန်သန်ကား မဟုတ်ပါ။ ယခုတော့ သူက ထုတ်ဖော်

ပြောနေပြီ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကန့်ကွက်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိပါ။ ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့်လည်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် မကန့်ကွက်ရုံမက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပင်ကြိုဆိုပါကြောင်း ပြန်ပြောမိသည်။

“ကျွန်တော်ပြောင်းလာမှာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့တော့၊ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အတွက် လွတ်လပ်ခွင့်ဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးနေနိုင်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန်လိုအပ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအခန်းဝမှာ ‘ကူးစက်ရောဂါဖြစ်ပွားနေသည်’ ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသလို သဘောထားပါ့မယ်”

“ကိုယ် ဒီမှာနေရတာ ကိုယ့်အတွက် ထူးခြားတဲ့အခွင့်အရေးတွေ ရနေတာလည်း ပါပါတယ်လေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... အမျိုးသမီးတွေအားလုံးက ခရစ်တော်ကို ကိုးကွယ်သလို ခင်ဗျားကို ကိုးကွယ်နေကြတယ်လို့ စူဇီက ပြောပါတယ်။ ဒါအတွက်လည်း မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့အဝန်းအဝိုင်းထဲကို ကျွန်တော် မကျူးကျော်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘယ်သူကမှလဲ ကျွန်တော့်ကို ခရစ်တော်နဲ့ မှားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ သူ့စကားကိုကြားရတော့ ကျွန်တော် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားပါသည်။ အမျိုးသမီးများအားလုံး ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်ကြီးလေးစားနေသည်ကို ပြိုင်ဘက်မရှိ ကျွန်တော် ဆက်လက်ရယူလိုပါသည်။ အခြားသူတစ်ယောက်ယောက်က ဝင်လာမည်ဆိုလျှင် မနာလို သဝန်တို့စိတ်ကို ကျွန်တော် ထားမိပါလိမ့်မည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်ပြီ။”

“ကောင်းပါလေ့ မောင်ရာ... မောင်ရင် ပြောင်းလာချင်သပ ဆိုရင် ပြောင်းခဲ့တာပေါ့” ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘော့... ခင်ဗျားစိတ်ဓာတ်ဟာ အင်မတန် ရက်ရောပေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အသေအချာသိနေပါပြီဗျာ”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူ တကယ်ပြောင်းလာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ထပ်တည်း တစ်ခန်းကျော်က အခန်းမှာ သူ နေရာရသည်။ သူရောက်လာသည့်အချိန်သည် မနက်ကိုးနာရီဖြစ်သည်။

(၂)

နမိကောက်ဟိုတယ်သို့ ရှေးဒ်နေတက်စ်လာ ရောက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော် အနေအထားသည် တစ်စုံတစ်ရာပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိပါ။ သူလိုလူမျိုးနှင့် ကျွန်တော် အပေါင်းအသင်းလုပ်သည့်အတွက် အံ့ဩမှုများ ရှိသည်မှာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း သူ ဘယ်လိုလူစားမျိုး ဖြစ်သည်ကို အမျိုးသမီး အားလုံးက သိလိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများ လူကဲခတ်ကောင်းသည် တာတော့ အံ့ဩမဆုံးနိုင်အောင် ရှိပါသည်။ ရှေးဒ်နေသည် ဟန်လုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယုံကြည်စိတ်ချရသူ မဟုတ်ကြောင်း သူတို့ မှတ်ချက်ချလိုက်ကြ သည်။

မည်သို့ဆိုစေ လက်ဖျားငွေသီးနေသူ ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အပေါ်မှာ စိတ်ကောင်းထားဟန်ပြကြသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ ကျိတ်ပြီး သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေတတ်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုလည်း 'လိပ်ပြာ' ဟု နာမည်ပြောင်ပေးလိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဘားခန်းမှာရှိသည့် အမျိုးသမီးတိုင်းကို ထည်လဲနှင့် သူတွဲသည်။ တစ်နေ့ တစ်ယောက်ပြောင်းသည်။ အသက်ကြီးပြီဖြစ်သော လီလီလောင်းနှင့် ဒေါရစ် တို့နှစ်ယောက်ကိုပင် ချမ်းသာမပေး။

အမျိုးသမီးများကို ငွေကြေးပေးရာတွင်လည်း အင်မတန်ရက်ရောသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ငါးပြား၊ ဆယ်ပြားကိစ္စမှာပင် ကတ်ကတ်သတ် သတ် ဈေးဆစ်နေတတ်ပြန်သည်။ အမျိုးသမီးများသည် သူ့အပေါ်မှာ ခေါင်းပုံ ဖြတ်နေကြသည်ဟု စွပ်စွဲတတ်သည်များလည်း ရှိသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးနှင့် မင်နီဟိုးတို့နှစ်ယောက်ကတော့ သူ့အကပ်ကို လုံးဝ မခံ။

ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးက မှုနှင့်ငြင်းပယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းပေါင်း များစွာနှင့် ဆက်ဆံထားသူကို သူ မဆက်ဆံသင့်ဟူသောမူဖြင့် ငြင်းခြင်းဖြစ် သည်။

မင်နီဟိုးကတော့ သူ့ကိုသဘောမကျလို့ ဟူသည့် ရိုးစင်းသောအကြောင်း ပြချက်ဖြင့် ငြင်းပယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်နီဟိုးသည် သဘောဖြူအူစင်း အမျိုး သမီးကလေးဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်မရပါ။ သဘောမကျနိုင်ပါဟု ပြောသံကို ကျွန်တော် မကြားဖူးပါ။ မည်သူနှင့်မဆို အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်း

ဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်သည်။ ရောဒ်နေကျမှ သူကြည့်မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စားပွဲမှာ ရောဒ်နေ လာထိုင်ပြီဆိုလျှင်တော့ အညှို့ခံထားရ သလို ဖြစ်နေတတ်သည်။

ရောဒ်နေဘက်ကလည်း ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးနှင့် မင်နီဟိုးကိုသာ ရမည် ဆိုပါက ငွေဘယ်လောက်ပုံပေးရ ပုံပေးရဟု ဈေးခေါ်လာသည်။ သို့သော် သူ မအောင်မြင်ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော့်ကို အောင်သွယ်ခိုင်းသည်။

မအောင်မြင်သောအခါ လှည့်ကွက်မျိုးစုံ သုံးလာသည်။

တစ်ခါတွင် အောက်ထပ်မှ အခန်းတစ်ခန်းကို သူငှားသည်။ မင်နီဟိုး ကို လှမ်းခေါ်ခိုင်းသည်။ မင်နီဟိုး၏ဖောက်သည်ဟောင်း သဘောသားတစ်ယောက် စောင့်နေသည် ဆိုသည့်သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။ မင်နီဟိုးက အဟုတ်ထင်ပြီး လိုက်လာသည်။ အခန်းထဲရောက်ပြီး ရောဒ်နေကို မြင်သောအခါ ခဏတော့ ကြောင်သွားသည်။

သို့သော် ခဏအကြာမှာပင် ကြောင်မကလေးလို သဘောကောင်းသော မင်နီဟိုးသည် ကျားမအသွင်သို့ ပြောင်းသွားတော့သည်။ ရောဒ်နေ၏မျက်နှာကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ကုတ်ခြစ်ပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့်တွေ့သောအခါ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ကုတ်ခြစ်ရာများသည် အရက်မူးနေသော သဘောသားတစ်ယောက်က လမ်းပေါ်တွင် သူ့ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရာမှ ရလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ သည်လိုပြောပြရုံသည် သတ္တိမှာလည်း အတော်ထူးဆန်းသည်။ အဖြစ်မှန်သည် ကျွန်တော့်နားသို့ မုချ မသွေ ရောက်လာရမည်ကို သူသိဖို့ကောင်းသည်။ သိလည်း သိပါသည်။ သိ လျက်နှင့်ပင် မဟုတ်မမှန်သော လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းကြီးကို ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ တိုင်း ဇွတ်ပြောပြနေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သာမန်ပြောပြရုံမျိုး မဟုတ်တော့။ တစ်ခါထက် တစ်ခါ ဇာတ်လမ်းကို အသေးစိတ်ချဲ့ထွင် ပြောဆိုလာသည်။ သူတို့ ရန်ဖြစ်သည့် နေရာ သည်နေရာပါပဲဟု ဆိုကာ လမ်းဘေးတစ်နေရာကို ညွှန်ပြသည်လည်း ရှိသည်။ တစ်ခါမှာတော့ လန်ချားစီးသွားသည့် သဘောသားတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ သူ့ကိုတိုက်ခိုက်သွားသူသည် ထိုသဘောသားဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဒါဆိုရင် ဟောဟိုမှာ ပုလိပ်ရှိနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မဖမ်းခိုင်းတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ သက်သေမရှိဘူးလေ၊ သူက ငြင်းမှာပေါ့” ဟု ပြန်ပြောသည်။

သူပြောပြနေသည်များကို မယုံကြည်ကြောင်း ဖွင့်ပြော၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ သည်လိုဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် ပေါက်ကွဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာဦးမည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိ၊ သူငယ်ချင်းကောင်း မပီသ ဆိုသော စွပ်စွဲချက်များ ပေါ်ပေါက်လာဦးမည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူငိုမည်။ သည်လိုဖြင့် ဝင် သူပြောပြသည့်ဇာတ်လမ်းကို ယုံကြည်ယောင်ဆောင်လိုက်ရတော့သည်။

ပုဒ်ဟူးလူးလူးနှင့် မင်နီဟိုးတို့နှစ်ယောက်ကို သူကြိုးစား၍ မရသဖြင့် နီးလိုးရလုဖြစ်နေသည့် ကြားကပင် စူစီကိုလည်း သူ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စူစီနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောခွင့်ကြိုသည်ဟူ၍ ချီတော့။ အမြဲတမ်း သူပါ ရှိနေတတ်သည်။

ကျွန်တော်ထံသို့ စူစီအလည်လာလျှင် သူ့ကို အကြောင်းကြားပါဟု ကျွန်တော်ကို သူမှာထားသည်။ စိုသောလက် မခြောက်စေလိုသဖြင့် ကျွန်တော် ဘလည်း ကတိပေးလိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ စူစီရောက်လာလေတိုင်း နောက်မှ သူ ကပ်ပါလာစမြဲ ဖြစ်သည်။ စူစီ၏အရိပ်အခြည်ကို သူ မပြတ်စောင့်ကြည့်နေပုံ ရသည်။ စူစီ၏ခြေသံကိုပင် သူမှတ်မိနေပုံ ရသည်။ စကြိုအတိုင်း သူ့အခန်းရှေ့မှ စူစီလျှောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ရောက်မိမှာပင် စကြိုထံသို့ သူရောက်နှင့်ပြီး ဖြစ်တော့သည်။

စူစီ ဖြတ်လျှောက်လာသည့်အချိန်တွင် သူ့အခန်းထဲမှာ အခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေသည်ဆိုလျှင်လည်း အရေးမကြီးပါ။ ထိုမိန်းကလေး ထို သည်အတိုင်းပစ်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဆိုတာကို စူစီအပေါ်မှာ သူ၏စွဲလမ်းမှုသည် ကြီးမားသည်ထက် ကြီးမားလာသည်။ စူစီကိုလည်း အရူးအမူးချစ်မိပါပြီဟု သူ ထုတ်ဖော်ပြောတော့သည်။ ထိုမျှမက သူ့တိုင်းပြည်က ထွက်လာသည့်အချိန်မှ စ၍ တွေ့ဖူးသမျှ အမျိုးသမီးများအားလုံးအနက် စူစီတစ်ယောက်သာလျှင် သူ တကယ်ချစ်မိသည့် အမျိုးသမီးဖြစ်ပါသည်ဟုလည်း ပြောသည်။ စူစီကို ‘ကိုယ့်ရဲ့ နတ်သမီးကလေး’ ဟု သူက ခေါ်တတ်သည်။

နမကောက်ဟိုတယ်သို့ ရော့ဒ်နေ ရောက်လာပြီး တစ်လခန့်အကြာ တစ်ညတွင် ဖြစ်သည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့

စူဇီ ဝင်လာသည်။ မကျေမချမ်းဖြစ်နေသည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် အခန်းတံခါး ပြန် ပိတ်သည်။

“မျက်နှာကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်လာပြန်တာလဲ စူဇီ” ဟု ကျွန်တော်က ဆီးမေးသည်။

“လမ်းပေါ်က ကောင်မတစ်ယောက်နဲ့အတူတူ အဲဟို လိပ်ပြာကောင် သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတာ အခုပဲ တွေ့ခဲ့တယ်”

စူဇီ၏အကျင့်တစ်ခုမှာ သူမကြိုက်မနှစ်သက်သူကို ဘယ်တော့မှ နာမည် ခေါ်လေ့ မရှိ။ ဘက်တီလောင်းကို ‘အဲဟို ကန်တုန်ကောင်မပေါ့’ ဆိုတာမျိုး၊ ရောဒ်နေကို ‘အဲဟိုလိပ်ပြာကောင်’ ဆိုတာမျိုးကိုသာ သုံးနှုန်းလေ့ရှိသည်။

လမ်းပေါ်က ကောင်မကို သူမြင်လိုက်ရသည်။ အဝတ်အစားကို ကြည့် ခြင်းအားဖြင့် အပေါစားကောင်မဖြစ်ကြောင်း သူသိလိုက်သည်။ တကယ်ဆို တော့ လမ်းပေါ်က အပေါစားမိန်းကလေးများကို ရောဒ်နေ ခေါ်သည်မှာ ယခု ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ပါ။ နမ်ကောက်ဟိုတယ်က အမျိုးသမီးများသည် သူ့ အဖို့ ရိုးအီလာပြီ။ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလာပြီ။ ထို့ကြောင့် အပြောင်းအလဲ လုပ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ကို မရွေးဘဲ အပေါစားတွေကိုမှ သူ ပိုမိုနှစ်သက်နေသည်မှာ တစ်မျိုးတပုံတော့လည်း ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေသည်။ ကပ္ပဲခန်းမမှ အမျိုးသမီးများကို သူမရွေး။ လမ်းပေါ်ကဟာတွေကိုသာ သူ ရွေး နေသည်။

စူဇီအနေဖြင့် စောစောက မသိခဲ့။ ယခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သတိ ပြုမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“တော်တော် ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့လူ” ဟုလည်း ဆက်ပြောရင်း စူဇီ ပခုံး ကို တွန့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းထဲသို့ ရောဒ်နေ ဝင်လာသည်။ စူဇီ၏အလှကြောင့် သူ့အသက်ရှူမှားကာ မူးမေ့သွားတော့မယောင် ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စူဇီ၏ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်သည်။ သည်အကျင့်မျိုးတွေကို မြင်ရဖန်များသဖြင့် ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ရိုးနေပါပြီ။ သူက စူဇီ၏လက်ကို ယူနမ်းသည်။

“ကိုယ့်ရဲ့နတ်သမီးကလေး”

စူဇီက စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့် အမူအရာဖြင့် သူ့လက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက် သည်။

“ဟိုလမ်းပေါ်က ကောင်မဆီကို ရှင်ပြန်သွားရင် ပိုကောင်းမယ်” ဟု လည်း ပြောသည်။

“ဘယ်လမ်းပေါ်က ကောင်မလဲ”

“ရှင်အခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လမ်းပေါ်က ကောင်မလေ၊ ဟိုကောင်မကို ဒီလိုစောင့်ခိုင်းထားတာတော့ မတော်ပါဘူး၊ သူတို့ခမျာ ဟိုဆိပ်ကမ်းက ကူလီ တွေနဲ့ အင်မတန် အလုပ်များရှာတာပါ”

“ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘယ်တုန်းကမှ လမ်းပေါ်က ကောင်မနဲ့ ဆက်ဆံဖူးပါဘူး”

စုစီက သူ့ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး စကားပြော နေသည်။ မနက်ဖြန်နေ့ခင်းဇာတွင် ဘင်း အလုပ်မအားသောကြောင့် သူနှင့် အတူတူ ထုံးစံအတိုင်း နေ့လယ်စာစားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း စုစီက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။

ထိုအခါတွင် ရောဒ်နေသည် စုစီ၏ မျက်နှာသာပေးခြင်းခံရအောင် ကြိုးစားပြန်သည်။ ပျော်ပွဲစားထွက်ရင်း ရေသွားကူးကြမည်။ မော်တော်ကား တစ်စီး သူငှားမည်။ နေ့လယ်စာအတွက် ဟိုတယ်တစ်ခုမှ ဝယ်သွားမည်ဟု ပြောသည်။

စောစောပိုင်းတွင် စုစီက ခါးခါးသီးသီးငြင်းနေသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန် တော်ပါလိုက်ရမည် ဟူသော စည်းကမ်းချက်ဖြင့် သဘောတူလိုက်သည်။ ရုတ် တရက်တော့ ကျွန်တော် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ငြင်းနေလျှင် စုစီပြန်မည် မဟုတ်။ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရတော့မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သဘောတူလိုက်ရပြန်သည်။

စုစီ ပြန်သွားပြန်တော့ ရောဒ်နေက တစ်မျိုးကဲလာပြန်သည်။ မနက်ဖြန် ပျော်ပွဲစားထွက်သည့်အချိန်တွင် သူနှင့် စုစီ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့နိုင်အောင် တစ်ချိန်တော့ ဖန်တီးပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုလာသည်။ အကြောင်းတစ်ခုခု ပြုပြီး ကျွန်တော်က ရှောင်ပေးရမည်ဟု ပြောသည်။ မရိုးသားသော သည်လို အလုပ်မျိုးကို မလုပ်လိုကြောင်း ကျွန်တော်ပြောသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ ဇိတ်ဖောက်တော့မလို ဖြစ်လာပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်ရပြန်ပါသည်။ ပျော်ပွဲစား အတူထွက်မည်။ နေ့လယ်စာ အတူစားမည်။ ပြီးလျှင် အနည်းဆုံး နာရီဝက် ကျွန်တော်က ရှောင်ပေးမည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်အဖို့ ငြိမ်းချမ်းရေး ရတော့သည်။ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ခွင့်ရတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အလွန်ကြီးမားသည့် မြို့ကားကြီးသည် ကျွန်တော် တို့၏အသုံးတော်ခံရန် နှစ်ကောက်ဟိုတယ်ရှေ့မှာ အခန့်သားရောက်နေသည်။ အရောင်က မှန်ကြည့်လို့ ရမတတ် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ ဘားခန်း ထဲသို့ဝင်ရန် အတွဲစောင့်နေသည့် အဲလစ်ကလေးနှင့် လီလီလောင်းတို့နှစ်ယောက် သည် မော်တော်ကားကြီးကို ကြည့်ပြီး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေကြတော့ သည်။

ယူနိုဖောင်းဝတ်ထားသည့် တရုတ်ဒရိုင်ဘာက နောက်ဘက်မှ တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ကူရှင်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်မြုပ်သွားသည်။ သည်လိုလည်း မဟုတ်သေးပါ။ ကူရှင်ထဲတွင် နှစ်မြုပ်သွားခြင်း မဟုတ်ပါ။ လွင့်မျောနေခြင်း သာ ဖြစ်ပါသည်။ အဲလစ်ကလေးတို့ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဇိမ်ခံကားကြီး၏ ငြိမ့်ညောင်းညင်သာမှုက အရသာထူးကဲလှပါသည်။

ဟိုတယ်ကြီးတွေပြည့်နေသော ခေတ်မီအဆောက်အအုံတွေ အစီအရီ ရှိနေသော၊ တရုတ်သန်းကြွယ်သူဌေးတစ်ယောက် ဆောက်ထားသည့် အင်္ဂလိပ် ရဲတိုက်ကြီးတစ်လုံးရှိသော၊ ရေကူးသူ၊ နေပူစာလှုံသူတွေနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသော ဂိုပတ်စ်ပင်လယ်အော်ကမ်းခြေကို ကျွန်တော်တို့ ကျော်လာကြသည်။ လူရှင်း သည့်ကမ်းခြေကလေးတစ်ခုမှာ နေရာယူလိုက်ကြသည်။

ရေကူးဝါသနာကြီးလှသော စူဇီသည် ရေကူးဝတ်စုံကို အမြန်ဆုံးလဲကာ ပင်လယ်ထဲသို့ ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးဆင်းသွားသည်။ သူ့နောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လိုက်သွားသည်။ ဝမ်းသာအားရ ရေကူးရင်း တခစ်ခစ်ရယ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ရေနှင့်ပက်နေသည်။ ရော့ဒ်နေကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ ရှိနေသည် ဟုပင် သူမထင်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပက်သည်။ အတော်ကြာအောင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန်ပက်နေကြပြီး အူတက်မတတ် ရယ်နေ မိကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရော့ဒ်နေ ဝင်လာသည်။

“ကဲ... လာ... ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်အလှည့်” ဟု ပြောရင်း စူဇီကို ရေနှင့် ပက်သည်။

စူဇီ အရယ်ရပ်သွားသည်။ သူ့ကို အေးတိအေးစက် အမူအရာဖြင့် ပြန် ကြည့်နေသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ... ကျွန်မ ရေမွန်းပြီး သေသွားအောင် သတ်နေ တာလား” ဟု ပြန်မေးသည်။ တစ်ဆက်တည်း သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်ကာ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ဆက်ပက်နေသည်။

ရောဒ်နေသည် အခါတိုင်းထက် ပိုပြီး စိတ်အားထက်သန်နေပုံရသည်။ ဘာကိုမှလည်း အလေးထား ဂရုစိုက်နေပုံ မပေါ်တော့။ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ သွားရောက်လဲလျောင်းနေကြခိုက်တွင် စူဇီ၏ရှေ့မှာ ဒူးထောက် ဆိုင်သည်။ ပြီးတော့ စူဇီ၏ ပန်းရောင်ခြေချောင်းကလေးများကို နမ်းသည်။

“ကိုယ့်ရဲ့အလှဆုံးနတ်သမီးကလေး၊ နတ်သမီးကလေးရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ဝပ်စင်းပါတယ်ဗျာ” ဟုလည်း ပြောလိုက်သေးသည်။

စူဇီက ရွံ့ရာမုန်းတီးသလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့ခြေထောက်ကို ပြန် ရုပ်လိုက်သည်။ ထိုမျှမကသေး။ တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားကာ ရောဒ်နေကို ဖုတ် လေသည်ငါးပိ ရှိလေသည်ဟုပင် သဘောမထားဟန် ဆောင်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအချိန်ကလေးတွင် သူ့ ငိုများချလိုက်တော့မည်လားဟု ကျွန်တော် စိုးရိမ် သွားမိပါသည်။

နောက် နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ထိုအခါ တွင် သူ့အတွက် ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတော့သည်။ သူဝယ်လာသည့် နေ့လယ်စာများသည် အလွန်တန်ဖိုးကြီးသည့် အစားအစာများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် စူဇီ စကားပြောဖြစ်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော် လမ်းကြောင်းပေးမိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စူဇီ လည်း သူနှင့် စကားပြောဖြစ်လာသည်။ ရန်ထောင်ဖို့လည်း သတိရတော့ဟန် မပေါ်။ စိတ်ပါလက်ပါ စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သဘော တူညီချက်အတိုင်း ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ရန် အချိန်ကျပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဟောဟိုမှာ သဘာဝအလှတွေက ကိုယ့်ကို လှမ်းခေါ်နေပြီဟေ့” ဟု ပြောကာ ကျောက်ဆောင်များရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကျောက်ဆောင်များအောက်မှာ သက်သောင့်သက်သာနေနိုင်သည့် နေရာ ကောင်းကလေးတစ်ခု တွေ့သည်။ ထိုထဲသို့ဝင်ပြီး တစ်ရေးအိပ်လိုက်မိသည်။

ဒီရေတက်လာပြီး ကျောက်ဆောင်လိုက်ခေါင်းများကို လှိုင်းပုတ်သံက ကျယ်လောင်စွာမြည်နေသဖြင့် အိပ်ရာမှ ကျွန်တော် လန့်နိုးသွားသည်။ နာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်တော့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရောဒ်နေကို လွတ်လပ်ခွင့်ဆက်ပေးထားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ဆက်လှဲနေမိသည်။ ပြီးတော့မှ အိပ်ရာမှ ထပြီး သူတို့ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

ကျောက်ဆောင်များပေါ်သို့ ကုတ်ခြစ်တက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာနေသည့် စူဇီကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့ သူ ကြိမ်းမောင်းပါလေတော့သည်။

“အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုထွက်သွားရတာလဲ၊ အင်မတန်ဒုက္ခပေးတဲ့ လိပ်ပြာကောင်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို လွှတ်ထားခဲ့ရတာလဲ၊ ကျွန်မ သိပ်စိတ်ဆိုးတယ် မရယ်နဲ့... ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာ”

“ကိုယ် တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး စူဇီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီငတိက မင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေခွင့်ရဖို့ အရမ်း စိတ်အားထက်သန်နေလို့ပါကွာ”

“ဟုတ်တယ်... ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ချင်တာလဲ သိလား၊ သူက ကျွန်မကို ဟိုခေါ်သွားချင်တယ်၊ ဗန်ကောက်မြို့ရှိတာ ဘယ်တိုင်းပြည်လဲဟင်...”

“ထိုင်းလင်း...”

“အဲ... ဟုတ်တယ်... ထိုင်းလင်း... သူက ကျွန်မကို အဲဒီခေါ်သွားချင်တယ်တဲ့၊ တစ်လကို ဒေါ်လာသုံးထောင် ပေးပါ့မယ်တဲ့”

စူဇီသည် စိတ်ဆိုးဟန်ဆောင်နေသည်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ခစ်ခနဲရယ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... တကယ်ပြောတာ မင်းကို တစ်လ သုံးထောင်ပေးမယ်တဲ့၊ ဘင်းဆီက အခုရနေတာရဲ့ သုံးဆပေးမယ်တဲ့”

“စူဇီ... မင်း လက်ခံခံလိုက်ပါဘူးနော်”

ကျွန်တော်က သူ့ကိုငေးကြည့်နေရင်း မေးမိသည်။

“လက်ခံပါမလား အစ်ကိုရယ်” စူဇီ၏အမူအရာမှာ မနှစ်မြို့သလို ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒီလိပ်ပြာကောင်နဲ့ အတူတူ တခြားထွက်သွားဖို့ ကျွန်မကများ လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ အစ်ကိုထင်နေသလား”

“ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာ စူဇီရယ် ဒီစကား မင်းပြောတော့ တစ်မိနစ်လောက် ကိုယ်ကြောက်လိုက်တာ၊ မင်းသာလိုက်သွားရင် ကိုယ် လွမ်းနေရတော့မှာပဲ”

“ဒေါ်လာတစ်သောင်းပေးတောင် ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ကျွန်မ လိုက်မသွားဘူး၊ အဲဟိုလမ်းပေါ်က ကောင်မကို ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်မသွားတာလဲ၊ ကူလီတွေ လက်ထဲကနေပြီး သူ့ကို အနားပေးလိုက်ပါလားလို့ ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်တယ်”

စူဇီက သည်လိုငြင်းလိုက်တော့ ရော့ဒ်နေ စိတ်ကောက်သွားလိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ စိတ်ကောက်ရာကနေပြီး တောင်းပန်မည်။ ပြီးတော့ ငိုမည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဒေါသပေါက်ကွဲမည်။ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းသော စကား လုံးများဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာမည်။ တစ်ဆက်တည်း သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ကြောက် ရောကောင်းသည့်အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လာမည်။ စူဇီလည်း အကြောက်ကြီး ကြောက်သွားမည်။ သို့ဖြင့် ထွက်ပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာခြင်းဖြစ် မည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သောင်ပြင်ပေါ်မှာ သည်အတိုင်းပစ်ထား ခဲ့ပြီး ဒေါသတကြီးဖြင့် သူပြန်သွားပြီဟု စူဇီက ထင်သည်။

သို့သော်လည်း နောက်ဆုံး ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကို ကျွန်တော်တို့ တက် လိုက်တော့ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည့်သူ့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့အနားရောက်သွားတော့ မတ်တတ်ရပ်သည်။ သူ့မျက်နှာ ပြုံးနေသည်။ စူဇီ၏ရှေ့မှာ စစ်သားတစ်ယောက်လို ခြေစုံရပ်ပြီး အလေးပြု လိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီးရော့ဒ်နေတက်စံက သတင်းပို့နေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူ့ရဲ့နတ် သမီးကလေးကို ပြောခဲ့ဆိုခဲ့မိတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလွန်အလွန်ကို သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူ့စိတ်တွေ ထွေပြားနေတဲ့အတွက် ဘာ စကားပြောခဲ့မိတယ် ဆိုတာကိုတောင် သူ့ဟာသူ မသိဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင် ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ဆိုရင် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပါ၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်ဆိုရင် ခေါင်းနှစ်ချက်ညိတ်ပါ ခင်ဗျာ” စူဇီက လေးလံထိုင်းမှိုင်းသည့် အမူအရာဖြင့် ခေါင်းနှစ်ချက် ဆတ်လိုက် သည်။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖို့ လုံလောက်သွားပါပြီခင်ဗျာ၊ တက်စံလာ ဆိုတဲ့အကောင်ဟာ နတ်သမီးလေးကို နောက်တစ်ကြိမ် ဒီစကားမျိုးပြောမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အသိပေးစေလိုပါတယ်၊ သူ့လည်ပင်းကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ညှစ်ပါ့မယ်”

ကျွန်တော်တို့ကြုံတွေ့နေရသည့် အခြေအနေကလေး သက်သောင့် သက်သာနှင့် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြစ်သွားစေရန် ကျွန်တော်က ဝင်ပြောလိုက်ရ သည်။

“ကောင်းပါပြီ... အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နေ့လယ်စာနဲ့ တည်ခင်းတဲ့

အတွက် တို့တစ်တွေ အများကြီးဂုဏ်ယူနိုင်အောင် ဗိုလ်ကြီးတက်စ်လာက ဖန်တီးလိုက်ပါတယ်။ ဒါဟာ အောင်ပွဲတစ်ခုပါပဲ”

ရော့ဒ်နေက ကျွန်တော့်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ စူဇီဘက်သို့သာ လှည့်သွားသည်။

“ရေတစ်ခါ ထပ်ကူးကြဦးစို့လား” ဟု စူဇီကို လှမ်းမေးသည်။

နားမလည်နိုင်သလို သူ့ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ တမင်နှိမ်လိုက်ခြင်းလော၊ စော်ကားလိုက်ခြင်းလောဟု မသေမချာ ဖြစ်နေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို သူ ဆိုင်မကြည့်ပါ။ မျက်နှာလွဲမြဲ လွှဲထားသည်။ သူ့အနားသို့ ကျွန်တော်တို့ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှ စ၍ ကျွန်တော့်ကို သူ လုံးစမကြည့်သေးကြောင်းလည်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က တစ်ချက်ရယ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကိုင်း... ကိုယ့်ဆရာ... ကိုယ်ဟာ ဘေးကို ပအထုတ်ခံထားရတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်” ရော့ဒ်နေက မျက်နှာလွဲမြဲ လွှဲထားသည်။ ကျွန်တော်ပြောသည်ကိုလည်း မကြားဟန်ဆောင်နေသည်။

“ဒါမျိုးတွေ လုပ်မနေစမ်းနဲ့ ရော့ဒ်နေ၊ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော့်ကို လှစ်ခနဲ သူ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တောက်နေသည်။

“ကျုပ် ဘယ်သိမှာလဲ” ဟု ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ စူဇီဘက် လှည့်ပြီး ကြိုးစားပြုံးပြသည်။

“ကဲ... လုပ်ပါလေ... ရေကူးဝတ်စုံကလေးနဲ့ မင်းကို တစ်ခါထပ်ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်။ အဲဒီရေကူးဝတ်စုံကလေးနဲ့ ဆိုရင် မင်းဟာ အရမ်းကို ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော့်ကို သူ အရေးမစိုက်ဘဲ လုပ်နေသည်။ စူဇီက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ထိုင်နေသည်။ ရော့ဒ်နေက သူ့ကို အာရုံစိုက်လာအောင် စကားတွေအမျှင်မပြတ် ပြောလာသည်။ စူဇီက ကောင်းကောင်းနားမထောင်။ သူ့အတွေးနှင့်သူ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့စကားများကို နားမထောင်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြောသည်။

“ဒီနေ့ညနေ ဗေဒင်ဆရာဆီကို ကျွန်မသွားရမယ်။ အစ်ကိုရော လိုက်ဦးမလား”

“ကောင်းတယ်... ဒီနေ့ညနေ တို့သွားကြမယ်၊ သိပ်ဟန်ကျမှာပဲနော်”
ဟု ရော့ဒ်နေက ကမန်းကတန်းဝင်ပြောသည်။

စူဇီက သူ့ကိုအရေးမစိုက်။ ကျွန်တော်ကိုသာ ဆက်ပြောနေသည်။

“တိဘက်ဘုန်းကြီးဆီကို သွားရင် ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်၊
ဝေးတော့ ဝေးတာပေါ့လေ... ဒါပေမဲ့ သူက ရှန်ဟဲတရုတ်စကားပြောတတ်
တယ်၊ ဝမ်ချိုင်းမှာရှိနေတဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေထဲမှာ ရှန်ဟဲတရုတ်စကားပြောတတ်
တာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဗေဒင်မေးတဲ့အခါမှာ ဗေဒင်ဆရာဟောတာတွေ
ကို သေသေချာချာနားလည်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကောင်းကောင်းနားမလည်ရင်
အလကားပဲ”

ထိုစကားကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး စကား
ပြောဖြစ်ကြသည်။ ရော့ဒ်နေနှင့် ကျွန်တော်ကား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
မပြော။ စူဇီကိုသာ သူတစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်းပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စူဇီကို ဝမ်ချိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ချထားပေးခဲ့မည်။ သို့မှ သူ့ကလေးကို
သူဝင်ကြည့်နိုင်မည်။ ပြီးလျှင် နမ်ကောက်မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် လာဆုံမည်။
ဗေဒင်ဆရာဆီသို့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်အတူတူသွားကြမည်ဟု သဘော
တူညီချက် ရလိုက်သည်။

စူဇီနေသည့်လမ်းသည် ကျဉ်းလွန်းသောကြောင့် မော်တော်ကားဝင်လို့
မရပါ။ ထို့ကြောင့် လမ်းထိပ်မှာပင် သူ့ကို ချထားပေးခဲ့သည်။ ရော့ဒ်နေနှင့်
ကျွန်တော်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာပင် နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာကြသည်။
ရော့ဒ်နေသည် သူ၏မကျေနပ်မှုကို ကြာရှည် ကျိတ်ခံစားတတ်သူမဟုတ်ကြောင်း
ကျွန်တော်သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်လာမည်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။

ကြာကြာမစောင့်ရပါ။ ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ တံခါးခေါက်သံနှင့်
အတူ အတောင်းဝင်လာသည်။ သူ့အမူအရာမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေ
သည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို နားမလည်သလိုလည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကို စာအိတ်
တစ်လုံး လှမ်းပေးသည်။

“ဆရာသူငယ်ချင်းဆီက” ဟုလည်း ပြောသည်။

စာအိတ်ကို ကျွန်တော်ဖွင့်နေရာ အတောင်းက စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်
ကြည့်နေသည်။ အထဲကစာရွက်ပေါ်တွင် ရော့ဒ်နေ၏ လှပသပ်ရပ်သော လက်ရေး
ကို တွေ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်စာလုံးများကို အကြီးစာလုံးဖြင့် ရေးထားသည်။
စာရွက်၏အလယ်တည့်တည့်တွင် တံဆိပ်ခေါင်းလေးလုံးစာ လေးထောင့်စတုရန်း
ကျကျ ရေးထားသည်။

မော်တော်ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ သဘောတူညီခဲ့သည့် အတိုင်း ဗေဒင်ဆရာဆီသို့ သွားရာတွင် စုစီနှင့်အတူ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း သွားလိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စတွင် ခင်ဗျား ကြားဝင် နှောင့်ယှက်ခြင်းမပြုဘဲ နေနိုင်ပါမည်လော။ ကျွန်တော်တို့၏ ပျော်ရွှင်မှုကို တမင်ဖျက်ဆီးခြင်း မပြုဘဲ နေနိုင်ပါမည်လော။

ရော့ဒ်နေတက်စ်လာ။

ကျွန်တော်က အားပါးတရ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး အတောင်းကို ခဏစောင့်ရန် ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့စာအောက်မှာ ဆက်ရေးလိုက်သည်။

သဘောမတူနိုင်ဘူး။ မင်း ဒါမျိုးမလုပ်ရဘူးကွ လူမိုက်ရ...။

ထိုစာကို အံ့ဩထိတ်လန့်နေသည့် အတောင်း၏လက်ထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ပိတ်ထားသည့် စာအိတ်တစ်လုံးယူပြီး အတောင်း ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ ယခုအကြိမ်တွင်မူ အတောင်း၏မျက်နှာသည် ကျွန်တော်တို့ ဘာဖြစ်နေကြသနည်း ဆိုသည်ကို သိချင်စေထက်သန်နေပုံ ရသည်။ စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး စာရွက်အသစ်တစ်ရွက်ကို ကျွန်တော် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သည်လိုဆိုလျှင် ခင်ဗျားအပေါ်မှာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် အနေဖြင့် ကျွန်တော် သဘောထားဆက်ဆံခဲ့သည်များကို ပြန်သတိရပါဟု ပြောလိုပါသည်။ (သို့သော်လည်း တူညီသောတုံ့ပြန်မှုမျိုးကို ခင်ဗျား မပြုလုပ်ခဲ့)။ ထိုမျှမက သည်အခွင့်အရေးကလေးတော့ ပေးပါဟု တောင်းဆိုလိုပါသည်။ ဇော်ကားသောစကားလုံးများ ရေးသားထားသည့်စာကို ဟိုတယ်အလုပ်သမားများ မမြင်တွေ့ရစေရန် စာအိတ်ပိတ်ပြီး ပြန်ပို့ပါဟုလည်း မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါသည်။

ရော့ဒ်နေတက်စ်လာ။

ကျွန်တော်က ထိုစာအောက်ကပင် ပြန်ရေးပေးလိုက်သည်။

တောင်းသည်အခွင့်အရေးကိုပေးရန် ငြင်းဆိုသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စုစီနှင့် သဘောတူချက် ရရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စာများကို စာအိတ်ထဲ ထည့်ပိတ်ပြီးပေးရန်လည်း ငြင်းဆိုသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် (က) ယခုအလုပ်သည် ကလေးဆန်သည်။ (ခ) သနားစရာကောင်းသော အတောင်း၏ ခြေထောက်မှ ဖိနှပ်ပါးအောင်လုပ်နေသည့်အလုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။

စာကြွင်း။ ။ ဇော်ကားခြင်းမရှိ၊ ထို့ကြောင့် စာအိတ်မလို။

ထိုစာကို အတောင်းလက်သို့ ကျွန်တော်ပေးလိုက်သည်။ အတောင်းက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေသည်။ ပြီးမှ သူက မေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မေးခွင့်ပြုပါ ဆရာ၊ ဆရာသူငယ်ချင်းနဲ့ ဆရာ ရန်ဖြစ် နေတာများလား...”

“ဒီလိုပဲပြောရမလို ဖြစ်နေပါပြီ အတောင်းရာ... ဟား... ဟား... ဟား...” ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေရင်း ရယ်မိသည်။

“ဘာအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတာပါလဲ ဆရာ”

“အင်း... အဲဒါ ဒုက္ခပေါက္ခာ... ဘာကြောင့် ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာကို တောင် ငါ သေသေချာချာ မသိပါဘူး။”

အတောင်း ထွက်သွားသည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူ့အမူအရာတစ်မျိုး ဖြောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိပြီး သင့်မြတ်သွားအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည့် ဖျန်ဖြေရေးသမားပုံမျိုး ဖမ်းသွား သည်။ ထိုမျှမကသေး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဆင်မပြေမချင်း မနားမနေ ဆောင်ရွက်ပေးတော့မည် ဟူသည့် ဟန်ပန်အမူအရာမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ရောဒ်နေသည် ကြီးမားသော မကျေနပ်ချက်နှင့်အတူ အတောင်းကို ဆက်မခိုင်းတော့ပုံ ရသည်။ အတောင်းပြန်မလာတော့ပေ။ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့်တံခါးကို လာခေါက်ပြန်သည်။ သည် တစ်ချိန်မှာတော့ ရောဒ်နေကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ တော့... ကျွန်တော့်ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ကျချင် ကျပါစေတော့လို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာပြီး အသနားခံတာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် အရမ်း... အရမ်းကြီးချစ်နေမိပြီဗျာ... ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားသိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သိပ်စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရတာကို ခင်ဗျားသိမယ်ဆိုရင်...”

တစ်ဆက်တည်း သူ စတင်ငိုကြွေးလေတော့သည်။

သူ့မျက်ရည်များသည် အမြဲတမ်းဆိုသလို ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်ကို ပျော့ညံ့စေပါသည်။

သူ အငိုတိတ်သည်အထိ ကျွန်တော် စောင့်နေပါသည်။ အငိုတိတ် တော့မှ ဗေဒင်ဆရာကိစ္စကို ကျွန်တော် အရေးမစိုက်ကြောင်း၊ သူ့တောင်းဆို ချက်များကို ကျွန်တော် လိုက်လျောနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း လိုက်လျော သင့်သည့်အခြေအနေများ ဖြစ်ပေါ်လာမှသာလျှင် လိုက်လျောနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးမိမှာပင် ရင့်သီးသောစကားလုံးများနှင့် ကျွန်တော့်ကို သူရန်တွေ့တော့သည်။ သူငှားသည့်ကားကိုစီးပြီး သူကျွေးသည့်ထမင်းကို စားကာ အရက်မရှိ စုစီကို မြှောက်ပေးကြောင်း၊ လမ်းပေါ်က ကောင်မလေးများနှင့် သူပျော်ပါးတတ်သည့်အကြောင်းကို စုစီကို ကျွန်တော် တိုးတိုးပြောပြတာ သူကြားကြောင်း၊ ထမင်းစားစဉ်ကလည်း သူ့အပေါ် စုစီ စိတ်မဝင်စားအောင် ဖန်တီးနေကြောင်းများ တသိကြီးပြောသည်။

ကျွန်တော် အများကြီးငြီးငွေ့ စိတ်ကုန်သွားပါသည်။

“ရှောဒ်နေ... ဒါတွေအားလုံး ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ဆိုတာ မင်းသိတယ်၊ စုစီနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မင်း နည်းနည်းမှ ကံမကောင်းဘူး၊ မင်းဟာမင်း ကံမကောင်းတာ ငါ့အဖြစ်ဆိုပြီး ပုံချနေတယ်၊ ဒါကို ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ သိပ်ပင်ပန်းသွားပြီ၊ ဒီတော့ တခြားတစ်ယောက်ကိုသွားပြီး မင်းဟာမင်း ရန်ဖြစ်ပေတော့”

နောက်ထပ်နာရီဝက်လောက် ဆက်စကားများပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်မမှန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ စိတ်ရောဂါရနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လန်ဒန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗီယင်နာဖြစ်ဖြစ်၊ နယူးယောက်ဖြစ်ဖြစ် သွားပြီး စိတ်ရောဂါအထူးကု ပါရဂူတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ကုသရန်အကြံပေးလိုကြောင်းများ ဆက်ပြောပြန်သည်။

နောက်ငါးမိနစ်ကြာတော့ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး ဗေဒင်ဆရာဆီသို့ သွားကြမည်ဟု သဘောတူညီချက်ရကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေပြန်သည်။ ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်ဖို့ စုစီရောက်လာသည်။

ဇိမ်ခံမြူကားကြီးက ရှိနေဆဲပင်။ ကားနောက်ခုံပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ဝင်ထိုင်ကြပြန်သည်။ ရှောဒ်နေသည် အတတ်နိုင်ဆုံး အလိုက်သင့်အလျားသင့်ကြိုးစားဆက်ဆံနေပုံရသည်။ စုစီကလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မခွဲခြားဘဲ စကားပြောလာသည်။

ဟောင်ကောင်၏လူစည်ကားရာ စီးပွားရေးရပ်ကွက်ကို ကျော်လာသည်။ အနောက်ဘက်ခရိုင်အတွင်းသို့ ဝင်စပြုလာပြီ။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော်မြင်နေကျတင်းမာမှုကို ရှောဒ်နေ၏ မျက်နှာပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရပြန်သည်။

မသိမသာ သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ အင်မတန်သေချာပါသည်။ တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေသည်။ မျက်နှာထားတည်တည်ကြီး လုပ်နေသည်။ ထိုအခိုက်

ဧည့်သည်များ ၃ရိုင်ဘာကို သူက လက်လှမ်းပုတ်ပြီး ကားအရပ်ခိုင်းသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်သွားပြန်သည်ကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။

၃ရိုင်ဘာက ကားအရှိန်ကို လျှော့လိုက်သည်။ ဘယ်နေရာမှာ ကပ်ရပ် နေသည်နည်းဟု နေရာရှာသည်။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကားတွေက အကြားအလပ်မရှိအောင်ပင် စိတ်တန်းရပ်ထားကြသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

“မင်းကို ငါ ကားအရပ်ခိုင်းနေတယ် မဟုတ်လား။”

ရှောဒ်နေက စိတ်မရှည်နိုင်သလို အော်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု စူဇီက မေးသည်။ သူလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေပုံရသည်။

ရှောဒ်နေက စူဇီကို အရေးမစိုက်။ ၃ရိုင်ဘာက လမ်းမလယ်ကြီးမှာ ထွန်းကွဲစွာ ရပ်လိုက်သည်။ နောက်မှာရှိနေသည့် မော်တော်ကားတန်းကြီး ရပ် သွားပြီး ပိတ်ဆို့ကုန်တော့သည်။ သို့သော်လည်း ၃ရိုင်ဘာက ဘာမှမဖြစ်သလို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

ရှောဒ်နေသည် ကားအောက်သို့ဆင်းသွားပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ် လိုက်သည်။ ၃ရိုင်ဘာဆီသို့လျှောက်သွားပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်သွားချင်တဲ့နေရာ လိုက်ပို့ပြီး မင်းပြန်တော့”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ၃ရိုင်ဘာကို ပိုက်ဆံထုတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ကားနောက်ပိုင်းသို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ ကျွန်တော်တို့ကို ငဲ့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာသည် အလွန်တရာ ရန်ငြိုးကြီးသည့်အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးအစုံက မုန်းတီးစိတ်ကြောင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ တံခါးပေါ်မှာ ထောက်ထားသည့် သူ့လက် တုန်ယင် နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့လိုချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ တစ်နေ့လုံး ခင်ဗျားတို့ စောင့် နေကြတာ ဒီလိုဖြစ်ဖို့အတွက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို ပထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့လေ၊ ကောင်းပါတယ် အခု ခင်ဗျားတို့ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ကြပါပြီ၊ ကျုပ် စဉ်းစားလိုက် မိတော့...”

သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူ ပြန်ကိုက်လိုက်သည်။ သည့်ထက်ပိုပြီး စိတ်မထိန်း နိုင်တော့သည့် အမူအရာလည်း မျက်လုံးထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ ချာခနဲ လှည့်ကာ လမ်းကိုဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ၃၂ဟိုမောင်းသွား နေသည့် မော်တော်ကားများကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့။ လမ်းတစ်ဖက် ပလက် မောင်းပေါ်ရှိ လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

စုစီနှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန်
ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

“အခုဟာက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ စုစီ... ဘာကြောင့် သူ့စိတ်တွေ
ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်ကုန်ရတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ သူ့ကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံ
နေသားပဲ”

ကျွန်တော်တို့နောက်မှာ စိတ်ပိတ်ဆို့နေသည့် မော်တော်ကားများက
ဒေါသတကြီးဖြင့် အဆက်မပြတ် ဟွန်းတီးနေကြသည်။ ဒရိုင်ဘာမှ ဘာမှ မဖြစ်
သလို အေးအေးဆေးဆေး စီးကရက်မီးညှိနေသည်။ ဆက်မောင်းဖို့ ကျွန်တော်က
ပြောသည်။ သူက မိုးခြစ်ဆံကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် အပြင်သို့ ပစ်လိုက်သည်။
စီးကရက်ကို ပြာခံခွက်ထဲမှာ ထည့်သည်။ ပြီးမှ ဂီယာထိုးပြီး မောင်းထွက်လာသည်။

“ကျွန်မ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပါတယ်၊ အစ်ကို
မြင်တယ်မဟုတ်လား”

ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံသော်လည်း အရာမထင်သဖြင့် သူ
ဒေါသထွက်လာပုံရသည်။

“လမ်းပေါ်က ကောင်မနဲ့ သူတွေ့ပြီးတဲ့နောက် သူ့ကို ကျွန်မ လက်ခံ
စကားပြောတာပဲ သူ ကံကောင်းလှပြီ၊ စကားပြောရုံမကဆဲ လိုက်လိုက်လျော
လျောတောင် ကျွန်မ လုပ်နေသေးတာပဲ”

“ကိုယ်တို့ စကားပြောနေကြတုန်း ကိုယ့်ဒူးပေါ်မှာများ မင်း လက်တင်
ထားမိသေးသလား”

“မတင်ပါဘူး... အစ်ကိုတို့ တစ်ခုခု စကားပြောမှားသွားတာ ဖြစ်နိုင်
တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုတို့ တစ်ခုခု စကားပြောမှားသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ရှေးဒ်နေ ရုတ်တရက် ဒေါသပေါက်ကွဲသွားသည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး
ကျွန်တော်တို့ အဖြေရှာကြည့်ကြသည်။ သို့သော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးကြည့်၍ မရနိုင်သောအရာအဖြစ် သဘောထားလိုက်
ရသည်။ သည်လိုမှ မဟုတ်လျှင်လည်း သူ့စိတ်က အလိုလိုဖောက်ပြန်သွားသော
ကြောင့်သာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

သူ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်ပူလိုက်မိပါသည်။ ပြင်ထန်သောစိတ်
ဝေဒနာကို ခံစားနေရကြောင်း သူ့မျက်နှာက ဖော်ပြနေပါသည်။ စိတ်ချောက်ချား

သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း သူလုပ်နိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသည် အထိ ဖြစ်သွားနိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။ ထိုအကြောင်း စုစီကို ကျွန်တော်ပြောပြတော့ သူက ခေါင်းကို ခါရမ်းနေသည်။

“မသတ်ပါဘူး သူ့ကိုယ်သူ သတ်မသေပါဘူး၊ ဒီနေ့တော့ မဖြစ်နိုင် သေးဘူးလေ”

“ဒီကောင်က စိတ်ချရတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးနော်၊ အစ်ကိုတို့ကြောင့် သူ့ခမျာ ဒီလိုဖြစ်သွားရတယ် ဆိုပြီး အစ်ကိုတို့ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်အောင် လုပ်ချင်လုပ်မယ့် အကောင်စားမျိုး၊ ပြောလိုရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ နေစမ်း ဝါဦး၊ သူ့ကိုယ်သူ သတ်မသေပါဘူးလို့ သေချာပေါက်ကြီး မင်း ဘာကြောင့် ပြောနိုင်ရတာလဲ”ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်မ အလိုလိုသိနေတယ်၊ ကျွန်မ သေသေချာချာပြောနိုင်နေတယ်”

သူ၏ဆဋ္ဌမအာရုံအရ သူ သေသေချာချာ သိကြောင်း၊ ယုံယုံကြည်ကြည် ကြီးလည်း ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူက ပြောပြနေသည်။ မျက်စိမမြင်သူများ သည် အခြားအာရုံများမှာ ထက်သန်ကြမြဲဖြစ်သည်။ ထိုအတူ စုစီသည်လည်း စာမတတ်သူဖြစ်လေရာ သည်လိုနေရာမျိုးတွင် သူ့အာရုံသည် ထက်သန်စမြဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်လိုက်ပါသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဘုရားသခင်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပေါ့ ကွာ... သူ့အတွက် ကိုယ်တို့ စိတ်ပူစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူးပေါ့”

အပြင်သို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဟောင်ကောင်၏ရှေး အကျဆုံးသော ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်နေကြပြီ။ တစ်ဖက်က ပင်လယ်၊ တစ်ဖက်က ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေ မိုးနေသည့် တောင်တန်း။ မြေအနေအထားက ကိုက်သုံးလေးရာလောက်ပဲ ကျယ်သည်။ ဆိပ်ကမ်းဘက်ဆီသို့ လမ်းတိုကလေးတွေက ဖြာထွက်သွားသည်။ ပေါ်တူဂီပိုင်း မကာဆိုနှင့် ဟောင်ကောင်ကို ပြေးဆွဲနေသော ကူးတို့သင်္ဘော ဗက်ရှမ်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ရွက်ဖွင့်ပြီး ရွေ့လျားနေကြသည့် တုံကင်ပေါင်း များစွာ။ သင်္ဘောပေါင်းများစွာ။

“ရောက်ခါနီးပြီလား စုစီ”

“ဟုတ်တယ်... ခဏကြာရင် ရောက်တော့မယ်”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မေးစမ်းပါရစေဦး၊ ဘာကိစ္စအတွက် ဗေဒင် သွား မေးမှာလဲ”

စုစီသည် အရေးကြီးသည့် အကြောင်းတစ်ခုခု သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိမနေဘဲ ဘဲနှင့်တော့ ဗေဒင်မေးလေ့ရှိသူ မဟုတ်ပေ။

“ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးချင်လို့... နောက်တော့ ကျွန်မ ပြောပြမယ်”

သူက ဝေလည်ကြောင်ပတ် ပြန်ဖြေသည်။

“ကောင်းပြီလေ...”

“ဒရိုင်ဘာ ရပ်တော့... ကျွန်မတို့ ဒီကနေ ဆင်းလျှောက်သွားမယ်၊ တောင်ပေါ်ကို တက်ရမှာ” ဟု စုစီက ပြောပြီး ဒရိုင်ဘာကို ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

မော်တော်ကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး လမ်းဘေး လူသွားလမ်းကလေး အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည့်။ လမ်းဘေးဈေးဆိုင်တွေ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ နှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ဈေးဆိုင်တန်းများက တောင်ကမ်းပါးယံရောက်တော့ ဆုံးသွားသည်။ ခေါင်းပေါ် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လျှော်ပြီး အဝတ်များကို ဝါးလုံးများဖြင့်လျှိုကာ အခြောက်လှန်းထားသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဥမင်လိုက်ခေါင်းတစ်ခုထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေရသကဲ့သို့ ရှိသည်။

အပေါ်တက်သည့် လှေကားထစ်များက မဆုံးနိုင်သလို ရှိနေသည်။ အပေါ်သို့ရောက်လာလေ လှေကားထစ်များက ပိုမိုမတ်စောက်လေ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာရသည်။

မိမိခံကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးကို တုတ်နှစ်ချောင်းတပ်ကာ အလုပ်သမားလေးယောက်က ထမ်းလာသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသေးနှင့် တရုတ်မအဘွားကြီးတစ်ယောက်က အပေါ်စားစက္ကူယပ်တောင် တစ်ချောင်းကို တဖျပ်ဖျပ်ခပ်ရင်း ထိုင်လိုက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။ တစ်ဖက်က ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဈေးသို့ သွားသည့်လမ်း ဖြစ်သည်။ ဟိုတစ်ဖက်တွင် ယုန်မွေးသည့်လှောင်အိမ်များကို တွေ့ရသည်။ ယုန်မွေးသည့်လှောင်အိမ်များ လွန်တော့ လူနေသည့် လှောင်အိမ်များကို တွေ့ရသည်။ တိုက်များကို အထပ်ထပ်ဆောက်ထားသည်။ သစ်သားအိမ်တွေလည်း ပြုတ်ညပ်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်ကလေးတွေနှင့် လူဝင်ပေါက်များမှာ ယုန်ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်များနှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ မြေနေရာနှင့် လူဦးရေ မမျှမတဖြစ်နေရာ အိမ်များကို ဖြစ်သလို ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြရသည်။

အုတ်လှေကားများအတိုင်း စုစီနောက်မှ ကျွန်တော် တက်လိုက်သွားသည်။

ကလေးအော်သံများ၊ လူပေါင်းများစွာတို့ စကားပြောနေကြသည့် အသံများ၊
မာကျောင်းမွေသံများကို နားငြိုးလောက်အောင် ကြားနေရသည်။ အလင်းရောင်
နည်းပါးလှသည့် အင်္ဂတေခင်း လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာပြီး
တံခါးတစ်ချပ်ကို စုစီက ခေါက်လိုက်သည်။

ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ထိုခေါင်းတုံး၏အောက်
တွင် ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြင့် အားပါးတရပြုံးနေသည့် အပြုံးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။
တံခါးကို ကျယ်ကျယ်ကြီး ဖွင့်ပေးသည်။ ထိုအခါကျတော့မှ အရောင်ပြယ်လွင့်
နေပြီဖြစ်သော သင်္ကန်းရုံထားသည့် တိဘက်ဘုန်းကြီး ဗေဒင်ဆရာကို တွေ့ရ
တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး အတွင်းသို့ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်
သည်။ မျက်နှာပေါ်ရှိ အပြုံးက မပျက်။ ရှန်ဟဲတရုတ်စကားဖြင့် ဖော်ရွေစွာ
စကားပြောနေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရှန်ဟဲမှာ မွေးကြောင်း သိရသည်။

အခန်းကို ပတ္တူစဖြင့် ကာထားသည်။ ပတ္တူစအကာ၏ နောက်ဘက်မှ
စကားပြောသံများ ထွက်လာသည်ကို ကြားနေရသည်။ လူတွေ အလွန်များဟန်
တူသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ချင်း တိုးတိုးပြောလို့ မဖြစ်နိုင်။ အသားတစ်ခုခုကို
ကြော်နေသည့် ညှော်နဲ့လည်း မွန်နေသည်။ အိုးတစ်လုံးတွင်စိုက်ကာ ထွန်းညှိ
ထားသော အမွှေးတိုင်များမှ အနံ့ကလည်း တထောင်းထောင်းထွက်နေသည်။
ညှော်နဲ့နှင့် အမွှေးတိုင်နဲ့တို့ရောနေသောကြောင့် နှာခေါင်းထဲမှာ မွန်လာသည်။

အမွှေးတိုင်တင်ထွန်းသည့် ဗေဒင်ဆရာ၏အပေါ်စားစားပွဲဘေးမှာ သန့်ရှင်း
နေ့စဉ် ကြယ်စာအုပ်ပုံကြီး ရှိသည်။ လိပ်ခွဲနှင့်ပြုလုပ်ထားသော ပုတီးတစ်ကုံး
ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ စားပွဲမှာ ထောင့်အတွင်းကျကျတွင် ချထားသည်။
အခန်းတစ်ခုလုံးကို ကြီးမားသော အနက်ရောင်ကုလားထိုင်ကြီးက နေရာယူထား
သလို ရှိသည်။ ထိုကုလားထိုင်တွင် ကျွန်တော်ထိုင်ရန် ဗေဒင်ဆရာက ပြော
သည်။ စားပွဲတစ်ဖက်တွင် စုစီကို ထိုင်စေပြီး သူက စားပွဲနောက်မှာ နေရာ
ဝင်ယူသည်။

သည်လို နေရာယူပြီးသောအခါ သူ၏ဗေဒင်ဟောခြင်းလုပ်ငန်း စလေ
တော့သည်။

စုစုပေါင်း တစ်နာရီလောက်တော့ ကြာပါသည်။ ဗေဒင်ဆရာသည်
သူ၏သန့်ရှင်း နေ့စဉ်ကြယ်စာအုပ်များကို ကြည့်လိုက်၊ စုစီ၏လက္ခဏာကို ကြည့်
လိုက်နှင့် အလုပ်များနေသည်။ စုစီ၏ခေါင်းကိုလည်း ကိုင်ကြည့်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေမိပါသည်။ ကုလားထိုင်နောက်မှီကလည်း မတ်မတ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်တော့်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

အခန်းကို ခြားကာထားသည့် ပတ္တမြားရို အပေါက်ကလေးတစ်ခုမှ နေ၍ ကျွန်တော့်ကို ချောင်းကြည့်နေသော ကလေးမျက်လုံးကလေးတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်က မျက်တောင်မခတ်ဘဲ တည့်တည့်ကြီး ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုမျက်လုံးကလေးက ချက်ချင်းပျောက်သွားသည်။

တစ်ဖက်သို့ ကျွန်တော် မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ ထိုအပေါက်တွင် မျက်လုံးကလေး ပြန်ရောက်လာကြောင်း မျက်လုံးစွေအကြည့်တွင် မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်က ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မျက်လုံးကလေး ပျောက်သွားပြန်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

သည်အတိုင်း ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာအောင် ကျွန်တော်တို့ ဆက်ကစားနေကြသည်။ မသက်မသာထိုင်နေရသော ကုလားထိုင်၏အထိအတွေ့အသိလည်း မရှိတော့ပြီ။ စုစီက သူ့ကုလားထိုင်မှ နေ၍ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်အထိ ထိုမျက်လုံးကလေးနှင့် ကျွန်တော် အပြန်အလှန်ကစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ပြီးသွားပါပြီ” ဟု စုစီက ပြောသည်။

သူ့မျက်နှာသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုဖြင့် ဝင်းလက်ရွှင်ပြုံးနေသည်။ သူလိုချင်သည်ကို ကြားသိရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး ငါးဒေါ်လာတန်တစ်ရွက်ထုတ်ကာ ဗေဒင်ဆရာကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဗေဒင်ဆရာက အပေါက်ဝထိ ဖော်ရွေပျူငှာစွာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပို့သည်။ အပေါက်ဝရောက်တော့ ရုတ်တရက် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ပတ္တမြားအပေါက်မှ မျက်လုံးကလေးကို ကြည့်သည်။ မျက်လုံးကလေး ရှိနေပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ပျောက်မသွားဘဲ ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩတကြီးပြန်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လာလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆင်းလာကြသည်။ စုစီသည် ဘာစကားမှမပြောဘဲ ရွှင်လန်းအားရစွာဖြင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေပုံ ရသည်။ ယုန်လှောင်အိမ်များကို ကျော်ခဲ့သည်။ ဈေးကို ဖြတ်ခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်မှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အနွမ်းအကြွေပေါင်းစုံဖြင့် ညစ်ပတ်ပေရနေသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အပုပ်နံ့များလည်း တဟောင်ဟောင် နံစော်နေသည်။

“ကျွန်မ အင်္ဂလန်ကို သွားရမယ်” ဟု စူဇီက ပြောသည်။

“ဘာ... မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ စူဇီ”

“ကျွန်မ အင်္ဂလန်ကို သွားရမယ်၊ သုံးနှစ်အတွင်း သွားရမယ်တဲ့”

စူဇီ၏လေသံက အလွန်တရာ တက်ကြွနေသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ စူဇီ... မင်း တကယ်ပြောနေတာလား။”

“ဟုတ်တယ်... ဗေဒင်ဆရာက ပြောလိုက်တယ်၊ ဘင်းက ကျွန်မကို ခေါ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဟောင်ကောင်မှာ သူ့မိန်းမနဲ့ သူကွာမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ တို့ အင်္ဂလန်ခေါ်သွားမယ်”

“ဟုတ်လား... သိပ်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတာပေါ့ကွာ... မင်း ဗေဒင် မေးတာ ဒီကိစ္စလား။”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သိပ်စိုးရိမ်နေခဲ့တယ်၊ ဘင်းက ကျွန်မနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီ ဆိုပြီး ကျွန်မ အရမ်းကြောက်နေခဲ့ တယ်”

ပြီးတော့ သူတို့အကြောင်းကို ဆက်ရှင်းပြနေသည်။ ယခုတလော သူတို့၏နေ့လယ်စာစားပွဲများသည် မမှန်တော့။ ဘင်းက သူ့အလုပ်များကို အကြောင်းပြပြီး မကြာခဏ ပျက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စူဇီက တစ်စထက်တစ်စ သေကာစိတ်တွေ ပိုမိုကြီးထွားလာသည်။ ဘင်းက သူ့ကို မချစ်တော့မှာ အကြောက်ကြီး ကြောက်လာသည်။ ဘင်းသည် တခြား တရုတ်အမျိုးသမီး ထလေးတစ်ယောက်ယောက်နှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်နေပြီလားဟုလည်း တွေးစ ပြုလာသည်။

ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားရင်း စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပိုသည်ထက်သာ ဖို့လာရသည်။ ညတိုင်လျှင်လည်း အိပ်မပျော်တော့။ သည်လို အိပ်မပျော်သည် မှာ ယခုဆိုလျှင် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။

“ဒါပေမဲ့ စူဇီ ကိုယ်တော့ လုံးလုံး အကဲမခတ်မိခဲ့ဘူး၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ တို့ယ့်ကို မပြောတာလဲ”

“ကျွန်မ အရမ်းရှက်တယ်၊ မျက်နှာပျက်ရမှာကို သိပ်ကြောက်နေတယ်”

“စူဇီ... ကိုယ့်ကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောဖို့တောင် ရှက်တယ်ဆိုတော့ လွန်တာပေါ့ကွာ”

“ကျွန်မထင်နေတဲ့အတိုင်းသာ အမှန်ဖြစ်ရင် ကျွန်မရှက်လို့ ဆုံးနိုင် တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကိုယ်တောင် ကျွန်မ ပြန်သတ်မိမလား မသိဘူး၊

အခုတော့ အဆင်ပြေသွားပါပြီလေ၊ ကျွန်မကို အခုအထိ သူချစ်နေတုန်းပဲ၊
ဗေဒင်ဆရာကလည်း ပြောတယ်၊ မင်းချစ်သူဟာ မင်းကို ချစ်နေတုန်းပဲတဲ့”

“အင်း... ကောင်းတာပေါ့ကွာ မင်း ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာသွား
တယ်ဆိုတာကို အမူအရာကြည့်တာနဲ့ သိနိုင်တယ်၊ ဘာမှအံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး”

“နောက်ပြီးတော့ အင်္ဂလန်ကိုသွားရမယ့် ဇာတာလည်းပါတယ်တဲ့၊
အချိန်ကိုတော့ တိတိကျကျ သူတွက်လို့ မရဘူး၊ သုံးနှစ်ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်တဲ့၊
နောက်နှစ်နှစ်ခွဲကနေ သုံးနှစ်ခွဲအတွင်း သွားရမှာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဟောလိုက်
တယ်”

တောင်ခြေသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်တော့မည်။ မှောင်စလည်း ပြုလာပြီ။
ညရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် စောစောက အခြောက်လှန်းထားသည့် အဝတ်
အစားများကိုလည်း အသီးသီး အသကပြန်ရုပ်သွားကြပြီ။ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေ
ကတော့ ကျပ်နေတုန်း ဖြစ်သည်။ မော်တော်ကားတွေ၊ ဓာတ်ရထားတွေ ၉၃ဟို
မောင်းပြေးနေကြသည်။ မြို့ကြီး၏ ဆူညံသံများသည် စက်ရုံကြီးတစ်ရုံ၏ ဆူညံသံ
များလို ကျွန်တော်တို့နားထဲသို့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ပြေးဝင်လာသည်။

“အင်္ဂလန်ရောက်ရင် ကျွန်မ ဘာဝတ်ရမလဲဟင်၊ တရုတ်အဝတ်အစား
ဝတ်ရင် ကောင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အင်္ဂလိပ်မတွေလိုပဲ ဝတ်ရမလား” ဟု
စူဇီက ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“ဒီကိစ္စ စဉ်းစားဖို့ အချိန်တွေအများကြီး ကျန်ပါသေးတယ် စူဇီရယ်၊
သုံးလေးနှစ်ဆိုတာ အဝေးကြီး ကျန်သေးတာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“မကြာပါဘူး သုံးနှစ်ဆိုတာ ခဏကလေးကုန်သွားမှာ၊ ပြောစမ်းပါ
အစ်ကိုရယ်... ဘာဝတ်ရင် ကောင်းမလဲလို့” စူဇီက ဇွတ်ပင် မေးနေတော့သည်။

“တရုတ်အဝတ်အစားကိုပဲ ဝတ်မြဲဝတ်တာ ကောင်းတယ်ထင်တယ်၊
လန်ဒန်မှာ မင်းကို လူတွေ စိတ်ဝင်စားကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မကလည်း တရုတ်အဝတ်အစားပဲ ကောင်းမယ်လို့
ထင်နေတာ” သူက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြန်ဖြေသည်။

အောက်ဆုံးသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်တော့ လုံးဝ မိုးချုပ်သွားပြီ။ လမ်း
ကြီးပေါ်မှာ နီယွန်မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်လင်းနေပြီ။

ဓာတ်ရထားတစ်စီး ဆိုက်လာသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ကျွန်တော်တို့
တက်ခဲ့ကြသည်။ ကားတွေ၊ လူတွေ၊ မီးရောင်စုံတွေကြားထဲမှာ ဓာတ်ရထားက
တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။ သည်လိုဖြင့် ဝမ်းချိုင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်
လာကြသည်။

“ဒီနေ့ညတော့ ကပွဲကို ကျွန်မ ပြန်မသွားချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ အရမ်း ပျော်နေပြီ” ဟု စုဒ္ဓါက ပြောသည်။

“တစ်နေရာရာမှာ ညစာ သွားစားကြမလားဟင်”

“ကောင်းတယ် ပီကင်းအစားအစာရတဲ့ဟိုတယ်ကို သွားရအောင်လေ” သူက တစ်ချက်ရယ်သည်။

“ကျွန်မတင်ပါးကို တဖြန်းဖြန်း သူရိုက်ပြီး ခေါ်သွားတဲ့ ဟိုတယ်လေ” ဟု ဆက်ပြောသည်။

ဟိုတယ်ကို ရောက်တော့ ဟိုညကထိုင်သည့် စားပွဲမှာပင် ထိုင်လိုပါ သည်ဟု သူက ဆိုသည်။ သည်လို ထိုင်ရခြင်းအားဖြင့် ဘင်းနှင့် သူ ပြန်လည် ပြီး နီးနီးစပ်စပ်နေရသည်ဟု စိတ်ထဲမှ ခံစားနေနိုင်မည်။ ညစာစားနေသည့် တစ်ချိန်လုံး ဘင်းအကြောင်းနှင့် အင်္ဂလန်သို့သွားရမည့် အကြောင်းများကိုသာ မောနိုင် မပန်းနိုင် သူပြောနေသည်။

သူစိတ်ချမ်းသာနေသည်နှင့်အမျှ သူ့အမူအရာများ မြူးကြွနေသည်။ ဝိုဠ်လည်း သူ လှလာသည်။ သို့သော် သူနှင့် ကျွန်တော်ကား ဝေးကွာလှချေ သည်။ ကျွန်တော့်အနားမှာ သူမရှိ။ ကျွန်တော် ဝင်လိုက်မသွားနိုင်သော အိပ်မက် တက္ကကြီးတစ်ခုထဲသို့ သူရောက်နေသလို ရှိသည်။ နောက်ပြီးတော့ သူနှင့် တွေ့တော်ကြားမှာ မှန်ချပ်ကြီးတစ်ခု ခြားထားသလို ဖြစ်နေသည်။

ညစာစားပြီးသောအခါ သူနှင့်အတူ သူ့အိမ်သို့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက် လိုက်ခဲ့ရမလားဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“အစ်ကိုလိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် လိုက်ခဲ့လေ” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ တွေ့တော် လိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မလိုက်သည်ဖြစ်စေ သူ့အတွက် ဘာမှ အကြောင်း ထူးတော့မည် မဟုတ်သလိုမျိုး။

“လိုက်ချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်က တန်းပြန်သွားရရင် ကောင်း မလားလို့”

“ကောင်းပြီလေ... ဝှတ်နိုင်နော်... ဒီညတော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း အိပ်လို့ပျော်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပျော်အောင် အိပ်လိုက် စုဒ္ဓါ”

ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းဘေးဆိုင်တွေက မီးတထိန်ထိန်ဖြင့် ခင်းကျင်းရောင်းချနေကြသည်။ တရုတ်ဆီးသီးတွေ အတွဲ လိုက်ချိတ်ရောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ် အင်္ဂလန်မှာ

နေ့စဉ်တုန်းက စည်ပင်ထားသည့် တရုတ်ဆီးသီးကိုသာ အထူးအစားအစာ တစ်ရပ်အနေဖြင့် စားခဲ့ရဖူးသည်။ ယခုလို အစိမ်းလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို မစားခဲ့ဖူးချေ။ ဟောင်ကောင်သို့ ကျွန်တော်ရောက်တော့မှပင် စားဖူးခြင်းဖြစ် သည်။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာဝင်ပြီး တရုတ်ဆီးသီး ဝယ်သည်။ ဆိုင်ရှင်က အတွဲမှ ခြွေပြီး ချိန်ခွင်ထဲသို့ ထည့်ချိန်သည်။ ပြီးတော့ စက္ကူအိတ်တစ်လုံးမှာ ထည့်ပေး လိုက်သည်။ နမ်ကောက်ဟိုတယ်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လန်ချား လေးငါးခြောက်စီးက ကျွန်တော့်ကို ကျော်တက်သွားကြသည်။ နမ်ကောက်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထိုလန်ချားများပေါ်မှ သင်္ဘောသားများ ဆင်းကြပြီး ပိုက်ဆံ ပေးကာ ဘားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ခန်းမကြီးအတိုင်း ကျွန်တော် ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ပြီး ဓာတ်လှေကား အပေါက်ဝမှာ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရော့ဒ်နေအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်မသေဟု စူဇီ ပြောသည်မှာ မှန်ပါစေဟု လည်း ဆုတောင်းနေမိသည်။ သူ့လက်ကောက်ဝတ်က သွေးပြင်ကြောကို မဖြတ်ပါစေနှင့်၊ မျက်နှာကြက်မှာ ကြိုးတွဲလောင်းဖြင့် ကျမနေပါစေနှင့်။

ထိုအခိုက် ဓာတ်လှေကား ဆင်းလာသည်။ တံခါးပွင့်သွားသည်။ အတွင်းမှာ ရပ်နေသူကား ရော့ဒ်နေ။

သူ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာသည်။ ဆံပင်တိုတို ညှပ်ထားသော ခေါင်းက ငိုက်စိုက်ကျနေသည်။ သူ ဘယ်ကိုသွားနေကြောင်းလည်း သတိပြုမိပုံ မပေါ်။ ကျွန်တော်ရှိရာ တည့်တည့်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဝင်တိုးသည်။ လက်ထဲမှ ဆီးသီးထုပ် လွတ်ကျမလို ဖြစ်သွားသည်။ ဆီးသီး အချို့ထွက်ကျပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လိမ်သွားသည်။

သူက တောင်းပန်စကားပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်း...”

ထိုမျှပြောပြီး ကျွန်တော်မှန်း မှတ်မိသွားသည်နှင့် စကားဆုံးအောင် မပြောတော့ဘဲ တစ်ဝိုင်းတန်းလန်းမှာ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ရန်လိုသည့်အသွင်သို့ ပြောင်းသွားကြပြန်သည်။ ဒေါသရောင်ဖြင့် အရောင် တောက်နေသည်။ တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတော့သလို အမူအရာ ပြောင်းလိုက်သည်။ သည်နေရာမှာ ကျွန်တော်ရှိနေသည်ကိုပင် မမြင်တော့သလို

ဦးစားဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ ဖြုန်းခနဲ တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ဘားခန်းတွင်း
ဆင်းသွားတော့သည်။

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လည်ပင်း
ဦးတန်းလန်းနှင့် မြင်ရသည်ထက်တော့ အများကြီး ပိုကောင်းသည်ဟု တွေး
ထိုက်မိသည်။ သည်လိုဖြစ်လျှင် သူ့လည်ပင်း နာပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က
အည်း သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါလိမ့်မည်။ ငါ တစ်ခုခုလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့
ရင် ကောင်းပေမှာပဲဟု ခံစားမိပေလိမ့်မည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်လိမ့်သွားသည့် တရုတ်ဆီးသီးများကို လိုက်ကောက်ပြီး
ဆတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ကြီးဆွဲဓာတ်လှေကားက အထပ်တစ်ခုသို့
ရောက်တိုင်း 'ဂလောက် ဂလောက်' ဖြင့် မြည်သွားသည်။

အခန်း (၅)

(၁)

နောက်နှစ်ရက်ကြာမှ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ စုစီ ရောက်လာသည်။ လာနေကွ
အချိန်လည်းမဟုတ်ဘဲ ညနေသုံးနာရီတွင် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မျက်နှာ
ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံရသည်။ တရားသူကြီးက
သူ့ကို သေမိန့်ချကြောင်း စီရင်ချက်ချနေသည်ကို နားထောင်ရလျှင်ပင် ယခု
လောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။

“စုစီ ဘာဖြစ်လာတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ဆီးမေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

နံရံမှာ ကပ်ထောင်ထားသည့် ပန်းချီကားကို သူကြည့်ချင်ယောင်ဆောင်
နေသည်။

“ဒီကားကို ဘယ်တုန်းက ဆွဲတာလဲ” ဟု မေးသည်။

“အဲဒီကားလား... ကြာလှပြီလေ... ရက်ပေါင်းကို မရေနိုင်တော့ဘူး”

သူက ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်
သည်။ ဘင်းနှင့် အတူတူ နေ့လယ်စာစားပြီး ပြန်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်
သိသည်။ နေ့လယ်စာစားရင်း ဘာတွေဖြစ်လာခဲ့ကြသနည်းဟု ကျွန်တော် ဆင်
စဉ်းစားနေမိသည်။ ဘင်းက သူ့ကို အလိုမရှိတော့ကြောင်း ပြောလိုက်ပြီဟု
မှန်းကြည့်မိသည်။ ဘင်းသည် သူနှင့်အတူတူ နေ့လယ်စာ မစားနိုင်တော့ဘဲ
အလုပ်တွေပိနေသောကြောင့် အလုပ်ကိစ္စများ အတွက်သာ ဖောက်သည်တွေနဲ့
အတူ နေ့လယ်စာ စားနေရသည် ဆိုသည့် ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် မယုံပါ။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဘယ်နေ့ ပထုတ်လိုက်မလဲဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဗေဒင်ဆရာဟောလိုက်သည်ကိုလည်း စုစီ ယုံသလို ကျွန်တော် မယုံပါ။

သုံးချောင်းထောက်ပေါ်ရှိ ပတ္တမြားပေါ်မှာ ပန်းချီကားကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီဥစ္စာ ဘယ်သူပုံလဲ”

“မင်းပုံလေ”

သူက ထုံထုံမှိုင်းမှိုင်းဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ပြောသည်။

“ကျွန်မ အခုပဲ ဘင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

“အိုး... ဟုတ်လား”

“ကျွန်မတို့ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွားပြီ”

“စုစီ... ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော်က မရေမရာ ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မဗေဒင်ဆရာ တစ်ခုခုမှားတာ ဖြစ်ရမယ်။ ဘင်းက ပြောတယ်၊ သူ့မိန်းမက အားလုံးသိသွားတဲ့အတွက် တို့ဇာတ်လမ်းကို ရုပ်ကြံစို့လို့ ဘင်းက ပြောတယ်၊ အိုး... ဟုတ်တယ်၊ သူ့မိန်းမ သိသွားလို့ ကျွန်မတို့ဇာတ်လမ်းကို ခုတ်ပစ်လိုက်ရတာ၊ သူက ကျွန်မကို အခုထက်ထိ ချစ်နေသေးတယ်၊ သိလား”

ထိုအချက်ကို သူမယုံကြည်ဘဲ ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သိကွာဆည်သည်အနေဖြင့် ထိုစကားကို သူပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့လေသံက ယုံကြည်မှု လျော့ပါးနေကြောင်းကိုလည်း သူ့ဟာသူ ပြန်သိနေပုံ ရသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မကို သူချစ်နေတုန်းပဲ၊ သူက ပြောတယ်၊ မင်းကို အသည်းကွဲမတတ် ချစ်ပါတယ် စုစီရယ်တဲ့... ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒါလောက် မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူးတဲ့”

ထိုစကားကိုပြောရင်း သူ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ဖြူရော်ပြီး တင်းမာနေသည်။

“ကောင်းပြီလေ... ရုပ်ရှင်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ရုပ်ရှင်သွားမလို့လား စုစီ... စကားနည်းနည်းပြောရအောင် ခဏ ဆိုင်းပါဦး၊ ကိုယ် ရေခွေးကြမ်းအသစ် တောင်းလိုက်မယ်”

“မထိုင်ချင်တော့ဘူး... ရုပ်ရှင်ပဲ သွားကြည့်ချင်တယ်၊ ရောက်စီရုံမှာ ပြနေတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားက သိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့၊ တေးဂီတရုပ်ရှင်လေ သူများ ပြောတာ အစ်ကိုကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းမယ်လို့ ကိုယ်မထင်ပါဘူးကွာ”

“အိုး... အဲဒီကားအကြောင်းကို လူတိုင်း ပြောနေကြတာပဲ၊ ကောင်း လွန်းလို့တဲ့... ကျွန်မတော့ ဒီကားကို အလွတ်မခံနိုင်ဘူး”

တံခါးပေါက်ဆီသို့ သူလျှောက်သွားသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ကိစ္စမှ တစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ သူ ဂရုမစိုက်လေဟန် ကြိုးစားဟန်ဆောင်နေသည်။

“မင်းနဲ့အတူတူ ကိုယ်လိုက်ကြည့်လို့ ဖြစ်မလား စူဇီ”

“မလိုက်နဲ့... ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားမယ်၊ အဲဒီကားကို အစ်ကို စိတ်ဝင်စားမယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး”

တံခါးကို သူဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ ခဏရပ်ကာ နောက်သို့ လှည့်ပြီး ပြောသည်။ သူ့လေသံကလည်း ယုံယုံကြည်ကြည်ပြောနေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိသာသည်။

“ပိုက်ဆံအတွက်ပဲ ကျွန်မက စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပါ၊ ဒါပါပဲ 'သူနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြီးသွားရတဲ့အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာဟာ ပိုက်ဆံ ဆက် မရတော့မယ့် အကြောင်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ကျွန်မကို သူ မချစ်တော့ဘူး ဆိုရင် တော့ ကျွန်မ စိတ်ထိခိုက်ချင် ထိခိုက်မယ်၊ အခုဟာက သူ့မိန်းမကြောင့် ဖြစ်ရ တာ၊ သူ့မိန်းမကြောင့် ဒီဇာတ်လမ်းကို ရုပ်ပစ်လိုက်ရတာ၊ အစ်ကို ယုံတယ် မဟုတ်လား”

“ယုံပါတယ် စူဇီ”

ကျွန်တော် လိမ်ပြောလိုက်ရတော့သည်။

“အိုး... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့၊ သူ့မိန်းမကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရတာ၊ အခုထက်ထိ ကျွန်မကို သူ အရမ်းချစ်နေတုန်းပဲ၊ ဒီကိစ္စအတွက် အစ်ကိုအနေနဲ့ စိတ်ပူစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးလေ”

ပြီးတော့ ခပ်တောင့်တောင့်ကြီးထွက်သွားကာ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားခဲ့ သည်။

(၂)

လသာဆောင်မှ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ဘင်းသည် ခြေထောက်ကို ဆန့်ထားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဝမ်းဗိုက်ပေါ်မှာ တင်ထားသည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဆက်ဆံကြရာမှာ အရေးအကြီးဆုံးက စိတ်ဓာတ်ချင်း ပူးပေါင်းနိုင်ဖို့ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ စိတ်ဓာတ်ချင်း အပြန်အလှန် အဖော်သဟဲဖြစ်နေဖို့ အဓိကပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်ဆိုတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ တစ်ပြားဖိုးတောင် အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။”

ဘင်းက ရုတ်တရက် စကားကိုဖြတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှစ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မခံချိ မခံသာလေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“အေး... ပြုံးပေါ့... ကိုယ့်လူရာ ပြုံးပေါ့... ကိုယ့်လူ ပြုံးချင်ရင် ပြုံးနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုမှ မထိခိုက်ပါဘူး။”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်လိုသဘောနဲ့မှ ပြုံးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကစ်ကက်မှာ ကော်ဖီသောက်ကြရင်း ခင်ဗျားပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားကို ပြန်သတိရလို့ ပြုံးမိတာပါ။ ယောက်ျားမိန်းမ နီးနှောမှု လျော့နည်းနေရင် လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ် မမှန်ကန်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လာပြီလို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တယ်လေ။”

“အဲဒီတုန်းက ပြောခဲ့တာတွေဟာ အလကားပါ... အဓိပ္ပာယ်မရှိ ပြောခဲ့တာတွေပါ။ အဲဒီအချိန်ကတော့ ကျုပ်ဟာ ကစားစရာအရုပ်အသစ်ကလေး တစ်ခု ရလာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ အေး... တစ်ခုတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒီအတွေ့အကြုံတွေအတွက်တော့ ကျုပ် ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့အသိဉာဏ်တွေ ပွင့်လင်းတိုးတက်လာဖို့အတွက် ဒါဟာ အမှန်တကယ် လိုအပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ် သေသေချာချာ သိပါတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံကြောင့် ကျုပ် အာရုံခံစားတတ်လာတယ်။ အခုတော့ ဟိုတုန်းက ပြောခဲ့တာတွေဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူးဆိုတာ ကျုပ် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားပြီ။ လိင်မှုကိစ္စကို အလေးထားတယ်ဆိုတာ တကယ်ကတော့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။”

“သဲကန္တာရထဲမှာရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ရေဟာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိဘူးလို့ သဘောထားတာနဲ့ တူနေဦးမယ်နော်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ကိုယ့်လူပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းနားမလည်ဘူး။”

“ဒီလိုလေဗျာ... သဲကန္တာရထဲမှာရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ရေကို အလွန်အကျွံသောက်ထားရတယ် ဆိုပါတော့၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ရေဟာ သဲကန္တာရ ထဲမှာ ဘယ်လောက်မှ အရေးမကြီးဘူးလို့ ထင်တာမျိုး ဖြစ်နေဦးမယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ”

“အင်း... ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ် အရေးမစိုက်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ဒီကိစ္စ ကြီးကို လက်တွေ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီးပြီလေ၊ မောင်ရင်လည်း တစ်နေ့ကျတော့မှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြုံရပြီး ကိုယ်တွေ့သိလာမယ်”

သူသည် တစ်ခါမျှ ယခုလောက် စကားကြီး စကားကျယ်တွေကို မသုံးနှုန်းခဲ့ဖူးချေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပျေလေ... ဒီကိစ္စမှာတော့ အယ်လီဇဘက်ဟာ အင်မတန် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းသွားတယ်၊ တကယ့်ကို မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပါပဲ”

ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှ စူဇီထွက်သွားပြီး ခဏအကြာမှာပင် ကျွန်တော့်ကို သူ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် လာတွေ့ပါရစေဟု ပြောသည်။ ယခု ဖြစ်ရသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖြေရှင်းပြမှ ဖြစ်မည်ဟု သူ ယုံကြည်နေပုံ ပေါက်သည်။

စူဇီနှင့် သူ့အကြောင်း အယ်လီဇဘက်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်သည် ဆိုခြင်း မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်ထားမိသဖြင့် ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်းမျိုး မဟုတ်။ အယ်လီဇဘက် စိတ်ထိခိုက်စေလိုသောကြောင့် သူ ဖွင့်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ရန်မဖြစ်ကြတော့ဘဲ အဆင်ပြေနေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကစ်ကက်တွင် ကျွန်တော့်ကို သူပြောပြခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအခြေအနေကလေးသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ တည်မြဲမနေ။ ရက်များမကြာမီ မှာပင် လင်နှင့်မယား လျှာနှင့်သွား ဆိုသကဲ့သို့ တကျက်ကျက်ဖြစ်မြဲ ပြန်ဖြစ် ကြတော့သည်ဟု ဆိုသည်။ သူတို့အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲကလေးလုပ်သည့် ညက သူကလည်း အရက်မူးမူးနှင့် လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြသည်။ အယ်လီဇဘက်က အလွန်နာကြည်းစရာကောင်းသည့် စကားလုံးတွေ သုံးသည်။

ထို့ကြောင့် သူနှင့် စူဇီ နေ့လယ်စာအတူစားရင်း တွေ့နေကြသည့် ဇာတ်လမ်းကို သူက ဖွင့်ပြောပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စေ့ချင်းတော့ အယ်လီဇဘက်က မယုံ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးဆုတ်သွားသည်။ နောက် ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲ ဝင်သွားသည်။ ၁၅ မိနစ်ကြာသောအခါ ကားမောင်းထွက်သွားသံ ဘင်းကြားလိုက်ရတော့သည်။ ဘင်းက ဝီစကီထုပ်သောက်ပြီး စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေသေးသည်။ ညသန်းခေါင်တိုင်အောင် အယ်လီဇဘက် ပြန်မလာသောအခါ သူ့စိတ်ပူစပြုလာသည်။

မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်သည်။ ဟိုတယ်များကို ဖုန်းဆက်စုံစမ်းသည်။ သို့သော်လည်း အယ်လီဇဘက်၏ အရိပ်အရောင်ကို မည်သူကမှ မမြင်ကြဟု ပြောသည်။

“ကျွန်မကတော့ ဖိုလ်ဟာကိုယ်များ သတ်သေမယ်ဆိုရင် ဟောဒီနေရာကနေ ခုန်ချလိုက်မှာပဲ” ဟု အယ်လီဇဘက်က တစ်ခါပြောဖူးသည့် စကားကို သူ့အမှတ်ရသည်။ ကျွန်း၏အစွန်ဆုံးရှိ ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ ထိပ်ဖျားနေရာသို့ လမ်းလျှောက်သွားကြရင်း ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အယ်လီဇဘက် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားပြီဟု ဘင်းက ယုံကြည်လိုက်သည်။ စိတ်အပူကြီး ပူလာသည်။ ထို့ကြောင့် တက္ကစီကားတစ်စီး လှမ်းခေါ်ပြီး ထိုနေရာကို သွားရှာသည်။ သို့သော်လည်း ဘာအရိပ်အရောင်မှ မတွေ့ရ။

သူပြန်လာတော့ မိုးထိန်ထိန်လင်းနေပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အယ်လီဇဘက်ကို မတွေ့ရသေး။ ထို့ကြောင့် ရဲစခန်းများသို့ တကျော့ပြန်ထွက်သွားသည်။ မနက်ရှုမ်းနာရီခွဲလောက်တွင် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းနှင့်အတူ အိမ်ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုအခါကျတော့မှ အိမ်ပေါက်ဝမှနေ၍ အယ်လီဇဘက်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

“အိုး... ဟယ်လို ဒါလင်” ဟု ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ အခါတိုင်း သူ ရုံးမှ ပြန်လာသည့်အခါ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ပုံမျိုးပင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ဆီးကြိုရင်း ဘင်း၏မျက်နှာပေါ်မှ အံ့ဩသည့် အမူအရာများကို အယ်လီဇဘက်က သတိပြုမိသွားသည်။

“ဒါလင်... ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲဟင်” ဟု ဆက်မေးသည်။ ထိုညက အယ်လီဇဘက်သည် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်မှာ အိပ်သည်။ ထိုအိမ်ကို ဘင်း ဖုန်းဆက်သေးသည်။ သို့သော်လည်း အယ်လီဇဘက်က မရှိဘူး

ပြောပါဆိုသဖြင့် အိမ်ရှင်က ထိုအတိုင်း ဖြေခဲ့သည်။ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး သူ အိပ်နေခဲ့သည်။

“အိပ်ဆေးသောက်ပေမယ့် ကောင်းကောင်းအိပ်လို့ မပျော်ပါဘူး... ကြက်အိပ် ကြက်နိုးပါပဲ ဒါလင်ရယ်”

အယ်လီဇဘက်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ကြီး ပြောနေသည်။ ပြီးတော့မှ စာ တစ်စောင် ကမ်းပေးသည်။

“အိုး... မေ့နေလိုက်တာ ဒါလင်ရယ်၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်မရဲ့ရာဇသံ” ဟုလည်း အော်လိုက်သေးသည်။

အယ်လီဇဘက်၏ရာဇသံကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ မှတ်စုစာရွက် တစ်ရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားသည်။ ဘင်းနှင့်အတူ ဆက်လက်ပေါင်းသင်းနေထိုင် ဖို့အတွက် စည်းကမ်းချက်တွေ ရေးထားသည်။

ရုံးချိန်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကစ်ကက်တွင် လုံးဝ အရက် ဝင် မသောက်ရ၊ စုစီနှင့် ချက်ချင်း အဆက်အသွယ်ဖြတ်ရမည် ဆိုတာတွေ ပါသည်။

ဘင်း ရွက်တိုက်သည်ကို ကန့်ကွက်မိခြင်းမှာ သူ၏အမြင်ကျဉ်းမြောင်း ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခု ရွက်ပြန်တိုက်ခွင့်ပြုကြောင်းလည်း ပါရှိသည်။

“တကယ်ကို အံ့ဩစရာကောင်းပါတယ် ကိုယ့်လူရယ်... ပြဿနာကြီး တစ်ခုလုံးကို လိမ်လိမ်မာမာကလေးနဲ့ ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းပစ်လိုက်တာပဲ၊ အယ်လီဇဘက်လို တော်တဲ့ မိန်းမမျိုး တစ်ရာမှာ တစ်ယောက်တောင် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အင်း... ဒါလည်း မမှန်သေးဘူး၊ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်တောင် မရှိနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်ထိုင်နေမိသည်။ အယ်လီဇဘက်သည် ယခုထက်ပိုပြီး အလိမ္မာသုံးလိုက်နိုင်ဦးမည် ဆိုလျှင် သူတို့၏အနာဂတ်ဘဝ သည် ပို၍ပင် ကောင်းမွန်သွားပေလိမ့်ဦးမည်ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိပါသည်။

ဘင်းက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ဒီအဖြစ်ဟာ ကျုပ်တို့အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ အလှည့်အပြောင်းကြီးတစ်ခုပဲ၊ ဒါအတွက်တော့ ဘာမှ သံသယဖြစ်စရာ မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘဝသင်ခန်းစာ ရသွားကြပြီလေ၊ အခုဆိုရင် စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ဘဝအဖော် အဖြစ် ကျုပ်တို့အိမ်ထောင်ရေးကို ခရီးဆက်နိုင်ပြီ၊ စုံစီနဲ့ဆိုရင်တော့ ဒါမျိုး မရနိုင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အပြီးသတ်လိုက်ဖို့တော့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ ခင်ဗျားစိတ်လည်း အနည်ထိုင်လာပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ကဲပါ...တည့်တည့်ပဲ ပြောကြပါစို့၊ စူဇီနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဆက်ဆံရေးဟာ ဇာတ်လမ်းစကားတည်းက နိပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ပေါင်းလို့ သင်းလို့ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျုပ်က သူ့ကို အပြစ်ဆိုနေ တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါတော့ မောင်ရင် သဘောပေါက်ထားပါ၊ သူ လုပ် နေရတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းနဲ့ သူကြီးပြင်းလာခဲ့ရပုံတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ရင် စူဇီဟာ အင်မတန်တော်တဲ့မိန်းကလေးဖြစ်တယ်၊ သူ ကျောင်းမနေရ တဲ့အတွက် စာမတတ် ပေမတတ်ဖြစ်နေတာဟာလည်း သူ့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာ တူတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ စကားပြော စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

“ဒါမျိုးတွေ ကျွန်တော်တို့ အမြဲတမ်း ကြုံတွေ့နေကြရတာပဲ မဟုတ် လားဗျာ”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်၊ ကျုပ်တော့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမှ ဧဠ်းစားလို့ မရဘူး၊ သူ့ကို ကျုပ် သတင်းစာဖတ်ပြတယ်ဗျာ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်း၊ ရွက်တိုက်တဲ့အကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ ဆာဝင်စတန်ချာချီရဲ့ နာမည်ကိုတောင် သူ မကြားဖူးဘူး ဆိုတာ တွေ့ရတော့တယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

“အံ့ဩစရာကြီးပါလား... ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“ဒီမှာ ကိုယ့်ဆရာ... သေသေချာချာကို ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်က ပြောပြတယ်၊ ဒါတော့ မင်း ကြားဖူးရမှာပေါ့လို့၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဗြိတိန်နိုင်ငံရဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ပဲလို့၊ အဲ... အဲဒီမှာ ခွကျပြန်ရော... ဝန်ကြီးချုပ် ဆိုတာကိုလည်း ဘာမှန်း သူမသိဘူး...”

“အင်း... ခင်ဗျား မကြားဖူးဘူး ဖြစ်နိုင်တဲ့ မော်စီတုန်းတို့၊ ဆွန်ယက် ဆင်တို့၊ ချင့်မင်းတို့ ဆိုတာတွေတော့ သူ ကြားဖူးရမှာပေါ့ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ရှေ့က နှစ်ယောက်တော့ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး ငတိကို တော့ မသိဘူး”

“အဲဒါက ငတိမဟုတ်ပါဘူး... ကွယ်လွန်သွားသူတွေကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ တရုတ်ပွဲတော်တစ်ခုရဲ့ နာမည်ပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်မှတ်မိပြီ၊ တော်တော်အနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့ ပွဲတော်ပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီပွဲတော်နေ့ ရောက်လာပြီဆိုရင် ကျုပ် ရုံးမှာ ရှိနေတဲ့ တရုတ်အမှုထမ်းတွေ အားလုံးက လစာအပြည့်နဲ့ ရုံးပိတ်ရက် အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးစေချင်ကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ကလည်း မလွဲသာတော့ ပိတ် ပေးရတယ်၊ သူတို့က ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ၊ သူ့သန်သွားပြီး အမျိုးတွေ အဆွေတွေရဲ့အုတ်ဂူကို ရှင်းကြတာပဲ၊ ကျုပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရဦး မယ်ဗျာ... အုတ်ဂူတွေ သွားရှင်းတာဟာ မှန်တယ်လို့ ယုံကြည်နေတဲ့ တရုတ်မ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ဘဝကြင်ဖော် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

သူ ပြန်ဖို့ ထိုဇရာမှ ထပြီး ပင်လယ်ပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ လှေလှော်ရွက်တိုက်အသင်းမှ ရွက်လှေများ ရွက်တိုက်နေကြသည်ကို လှမ်းမြင် ရသည်။ ရွက်ကလေးများမှာ နေရောင်အောက်တွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြသည်။ ဒါကိုမြင်တော့ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်လာသည်။

“တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကျုပ် လုပ်ရမယ့်အလုပ်ဟာ အဲဒါပဲ” ဟုလည်း ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ရွက်တိုက်ခွင့်ရမှာက စနေနေ့ညနေလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါ တယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်ပါးစပ်မှ စကားမဆုံးမီမှာပင် သူ ရက်မှားပြောမိသည်ကို သူ့ဟာသူ ပြန်သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ စနေနေ့ပဲ၊ ကျုပ်ပြောတာလည်း စနေနေ့ကို ပြောတာ ပါပဲလေ”

သူ့မျက်လုံးများ အရောင်မတောက်တော့ပါ။ တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ရှုပ်ထွေး နေဟန် ပေါ်လာပြန်သည်။

ဆိပ်ကမ်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို သူ သတိပြုမိဟန် တူသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရေတပ်မှ တိုက်သင်္ဘောတစ်စီးနှင့် စခန်းချနေသည့် ဗြိတိသျှ ဘုရင့်ရေတပ်မတော်မှ စစ်သင်္ဘောတစ်စီးကို မြင်ရသည်။

သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ စောစောက ရှုပ်ထွေးနေသည့် အမူအရာများ လွင့်စဉ်ကွယ်ပျောက်ပြီး အရောင်တောက်လာ ပြန်သည်။ စစ်သင်္ဘောကို မြင်ရတော့ စစ်ဗိုလ်ဘဝသို့ သူ ပြန်ရောက်သွားဟန်

တူသည်။ သူ စစ်ဗိုလ်ဘဝတုန်းက မိန်းမ မရှိ။ မိန်းမနှင့် ဆက်ဆံခြင်း မရှိ။ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း မရှိ။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။

သူ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲ တောက်ပြောင်မှုတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ စောစောက ရှုပ်ထွေးသည့် အမူအရာများ ပေါ်လာ ပြန်သည်။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အတွက် တစ်ခုလောက် လုပ်ပေးပါဗျာ... လုပ်ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား၊ စုစီကို ကျုပ် ပိုက်ဆံပေးဖို့ ကြိုးစားပါတယ်၊ အမျိုးမျိုးကြိုးစားပြီး ပေးကြည့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခြူးတစ်ပြားတောင် သူ လက်မခံဘူးဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်ကိုယ်စား ခင်ဗျားကပဲ သူ့ကို ညစာလိုက်ကျွေးပေးပါ၊ သူလည်း စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ဖြစ်သွားအောင်ပေါ့”

ကျွန်တော့်ကို ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးသည်။ တံခါးကို သူဖွင့် လိုက်သည်။ မထွက်သေးဘဲ ခဏရပ်ပြန်သည်။

“အမှန်အတိုင်း စကားတစ်ခွန်း ပြောရဦးမယ်၊ သူက ကျုပ်ကို နည်း နည်းကလေးမှ ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ တကယ်ချစ်နေတဲ့လူက မောင်ရင်ပဲ ဆိုတာ ကျုပ် အမြဲတမ်း တွေးနေမိတယ်၊ ခင်ဗျားအကြောင်းတွေကို သူပြောပုံ ကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ် အမှန်အတိုင်းပြောနေတာပါ၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သူ့စိတ်အာရုံထဲမှာ မောင်ရင်သာ ကြီးစိုးနေတာပါ” ဟု သူက ပြောသည်။

“အဲဒါက သူ့တင်ပါးကို ခင်ဗျား လက်ဝါးနဲ့ မရိုက်ခင်က ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်ဗျာ၊ တာဝံကို အထင်ကြီးတာမျိုး ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟုတ်လား... ကျုပ်တော့ မသိပါဘူးဗျာ”

“တကယ် ထိရောက်တယ်ဗျာ၊ သူ့တင်ပါးကို ခင်ဗျားရိုက်လိုက်တာ သူ့ကို ခင်ဗျားရဲ့ကျေးကျွန်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ခင်ဗျား အယ်လီဇဘက်ကို အဲဒီအတိုင်း စမ်းသပ်ကြည့်စမ်းပါလား”

သူ့မျက်နှာကြီး ပြုံးသွားသည်။

“အယ်လီဇဘက်ကို စမ်းရမှာလား၊ ဒီမှာ ကိုယ့်ဆရာ... ကျုပ် အိပ်မက် တောင် မမက်ရဲ... အေးလေ... တနင်္ဂနွေနေ့မျိုးမှာ လုပ်စရာ အလုပ်တစ်မျိုး တော့ တိုးလာတာပေါ့၊ ကျုပ် စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်လေ”

(၃)

“အဲဒီလူဟာ အလကားလူ၊ နည်းနည်းမှ ကောင်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ ဆက်ဆံဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ကျွန်မတော့ သနားတယ်၊ နည်းနည်းမှ အသုံးကျတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ အမြဲတမ်း လိမ်ညာနေတာပဲ၊ မမှန်တာတွေကိုပဲ အမြဲတမ်းပြောနေတာပဲ၊ ‘စူဇီ... မင်းဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ စူဇီ... မင်းဟာ သိပ်လှတာပဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ ကိုယ် ကွာရှင်းပြတ်စဲရမယ် စူဇီ... ပြီးတော့ မင်းကို လန်ဒန်ခေါ်သွားရမယ်’ သူပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေလေ... ဟုတ်တယ် ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောတာ အကြိမ်ပေါင်းငါးဆယ် မကဘူး၊ တစ်ရာ မကဘူး၊ တစ်ထောင်မကဘူး၊ အဲဒီလိုပြောပြီး အခုတော့ ကျွန်မကို သူ ကန် ထုတ်လိုက်ပြီလေ”

မြောက်အိုးများပေါက်ကွဲသလို စူဇီသည် ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ ဆောက် တည်ရာ မရနိုင်အောင် ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

စူဇီ ရုပ်ရှင်သွားမကြည့်ပါ။ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ဖြင့် ခြေဦး တည်ရာ လျှောက်နေခဲ့သည်။ သုံးနာရီလောက် ဦးတည်ရာမရှိ လမ်းလျှောက်ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့စိတ်များ ဆောက်တည်ရာ မရ လောက်အောင် ခံစားချက် ပြင်းထန်နေသော်လည်း ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်စတုန်းကမူ မည်သို့မျှ မနာကြည်းသလို ဟန်ဆောင်နေရသေးသည်။

နောက်ဆုံး မထိန်းနိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင် အစွမ်းကုန် ပေါက်ကွဲလေ တော့သည်။ လေမှန်တိုင်းမွေ့သလို အခန်းထဲမှာ ထင်တိုင်းကျဲတော့သည်။ သူ့ မျက်နှာလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ဆေးလိပ်ပြာခံခွက်ကို ကောက်ယူပြီး နံရံဆီသို့ တအားလွှဲပေါက်လိုက်သည်။ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကြေမွသွားသည်။ တစ်ခန်းလုံး ပြာခံခွက်အကွဲတွေ ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။

ထိုအပြုအမူသည် အလွန်ကျန်းမာသန်စွမ်းသည့် လက္ခဏာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ ဆေးလိပ် ပြာခံခွက် ကွဲသွားတော့ အခန်းထဲရှိ အခြားကွဲနိုင်ရှုနိုင်သည့် အရာအားလုံးကို ကျွန်တော် သိမ်းဆည်းရတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မကို ကန်ထုတ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ပိုက်ဆံအတင်းပေးနေသေးတယ်”

စူဇီသည် ပန်းချီဆွဲသည့် စုတ်တံတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူပြီး ကျွန်တော့် အိပ်ရာကို တဗုန်းဗုန်း ရိုက်နေသည်။ ထိုစုတ်တံကို ကျွန်တော်အသုံးပြုပြီး

တုတ်တမဲ့ မဆေးဘဲ ထားခဲ့မိသည်။ ထို့ကြောင့် စောင်နှင့် အိပ်ရာခင်းများကို
ဆောင်ဆေးများ စွန်းကုန်သည်။ စောင်မှ အမွှေးများလည်း စုတ်တံမှာ ကပ်ပါ
သည်။ သူ ဘာကိုင်ထားမိသည်ကိုလည်း သတိပြုမိဟန် မတူ။ သူ့လက်
မှာ သူ့အဝတ်အစားများမှာ၊ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ပန်းရောင်ဆေးများ
ကပ်ကုန်သည်။

“စုဇီ... အဲဒီဟာ ကိုယ့်ကို...”

ကျွန်တော်ပြောသည်ကို သူ နားမထောင်ပါ။

“ဟုတ်တယ်... သူက ကျွန်မကို ပိုက်ဆံပေးဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်။
ကျွန်မကို လမ်းပေါ်က ကောင်မလို့ ရှင် ထင်နေသလားလို့ ပြန်မေးလိုက်
တယ်။ မသန်ရှင်းတဲ့ ရှင်ပိုက်ဆံတွေ ရှင်ဟာရှင် သိမ်းထားလို့ ပြန်ပြောလိုက်
တယ်”

“ဒီလို ပြန်ပြောလိုက်တာ ကောင်းတာပေါ့ စုဇီ”

ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောမိပါသည်။ ပထမတစ်ခေါက် သူ
ဆုတ်လာစဉ်တုန်းက ဒီလိုမဟုတ်။ ငွေအတွက်သာ သူ အဓိကထားပါသည်။
အကြမ်းမရတော့မည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်ဟု ပြောသွားခဲ့သည်။
အခုတော့ ပိုက်ဆံမလိုချင်ကြောင်း သူငြင်းခဲ့သည်ကို ပြန်ပြောပြနေသည်။
ဒီသော်လည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်သောအပြုအမူ အပြောအဆိုများသာ ဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒီလူ ဒုက္ခရောက်သွားအောင် ကျွန်မ လုပ်ရမယ်၊ ဟုတ်တယ်...
အဲဒီလို လုပ်ရမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် သူ့ရုံးကို သွားရမယ်၊ သူ့ရုံးက လူတိုင်း
ပြောပြရမယ်၊ ရှင်တို့ဆရာဟာ အလကားလူလို့... ကျွန်မဟာ အပျိုကလေး
ပေါ့... မိကောင်းဖခင် သမီးလေးလို့... ရှင်တို့ဆရာက ကျွန်မကို ပန်းကောင်း
အညွန့်ချိုး လုပ်သွားတယ်လို့ ပြောကို ပြောပစ်ရမယ်”

ထိုစကားများကို ပြောရင်း ထိုအချက်အားလုံးသည် အမှန်များချည်း
ဖြစ်သည်ဟု သူ ယုံကြည်လာပုံလည်း ပေါ်သည်။ ထိုသို့ ယုံကြည်မှု ရှိလာ
သည်နှင့်အတူ ပို၍ ဒေါသကြီးလာပြန်သည်။

ဘင်းကို ဒုက္ခပေးနိုင်မည့် အခြားနည်းလမ်းများကိုလည်း သူ စဉ်းစား
တတ်သည်။ ရုံးကိုသာမက အိမ်ကိုလည်း သွားရမည်ဟု ဆိုသည်။ အိမ်မှာရှိနေ
မည့် အခိုင်းအစေတွေအားလုံး၊ အိမ်ဖော်အားလုံးကို သည်အကြောင်းပြောပြပြီး
သူ့အရှက်ခွဲရမည်။

အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကတော့ ဟောင်ကောင်မှာ ရှိနေသည့် နံပါတ် ၁ အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးထံ စာရေးတိုင်ရမည်။ မည်သို့မည်ပုံ ရေးရမည်ကို သူက ပြောပြမည်။ ကျွန်တော်က လိုက်ရေးပေးရမည်။ နမ်ကောက်ဟိုတယ်ထဲမှာ သူ့အရိုက်ခံရသည့်အကြောင်းနှင့် ထိုသို့ လာရိုက်စဉ်က သူ့ကိုယ်သူ ရဲအရာရှိပါဟု အယောင်ဆောင်သွားကြောင်းများ ထည့်ရေးရမည်။ မျက်မြင်သက်သေတွေရှိကြောင်း ဖော်ပြရမည်။ သည်လိုသာ တိုင်စာရေးလိုက်လျှင် သေချာပေါက် သူ ထောင်ကျသွားမည်။

“ဟုတ်တယ်... သူတို့က သူ့ကို ထောင်ထဲ ပို့ပစ်လိုက်မှာ သေချာတယ်၊ နံပါတ် ၁ အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးက သူ့ကို ထောင်ထဲ ထည့်ပစ်လိုက်မှာပဲ၊ နှစ်နှစ်လောက် ကျသွားနိုင်တယ်၊ သုံးနှစ်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါမှ သူ့နာခေါင်း ကျည်ပွေ့ တွေ့သွားမယ်၊ တွေ့လည်း တွေ့ထိုက်တယ်”

ဘင်းကို ထောင်ထဲ ထည့်ပစ်ရမည် ဟူသော စိတ်ကူးပေါ်လာသည်တွင် စူဇီ အတန်ငယ် စိတ်သက်သာသွားပုံရသည်။ သူ့ဒေါသအရှိန်လည်း သိသိသာသာကြီး လျော့ပါးသွားသည်။

“သုံးနှစ်လောက် ထောင်ကျသွားနိုင်တယ်လို့ ကိုယ်တို့ မှန်းကြည့်နိုင်တယ်၊ ဒါကလည်း သူ့အတွက် ထိုက်တန်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပါပဲ” ဟု ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို အားပေးအားမြှောက်ပြုသလို ဝင်ပြောပေးရသည်။

စူဇီက စိတ်တုံးတုံးမချနိုင်သေးသလို ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်... အဆိုးဆုံးအချိန်တွေနဲ့ သူ ရင်ဆိုင်ရမယ်”

ကျွန်တော်ကပါ ဝင်ပြီး ဘင်းကို အပြစ်တင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍မှ သိပ်ဘဝင်ကျချင်ပုံ မရ။ ယခုကိစ္စသည် သူ့ကိစ္စလုံးလုံး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မဆိုင်။ ထိုမျှမကသေး ဘင်းကိုပင် သူက ကာကွယ်လာပြန်သည်။ ယခုလို ဖြစ်ရသည်မှာ ဘင်းတွင် အပြစ်မရှိ။ သူ့မိန်းမ အယ်လီဇဘက်ကြောင့်သာ ယခုလို ဖြစ်ရသည်ဆိုကာ အယ်လီဇဘက်အပေါ် အပြစ်အားလုံး ပုံချထားသည်။ သူတတ်စွမ်းသမျှ စကားလုံးမျိုးစုံဖြင့် အယ်လီဇဘက်ကို အပြစ်ဖို့က ဆဲရေးတိုင်းထွာတော့သည်။

အတော်ကလေးကြာတော့မှ သူ့စိတ်များ ငြိမ်သက်သွားပြီး ပုံမှန်အထူးအထေးသို့ ပြန်ရောက်လာလေတော့သည်။

“စူဇီ မင်းမျက်နှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ သိလား၊ မှန်ထဲမှာ သွားကြည့်စမ်း” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

မှန်ထဲမှာ သူ သွားကြည့်သည်။ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်ကလေး တစ်ချက် ဖြူလိုက်သည်။

“ဒါတွေက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပန်းချီဆွဲတဲ့ ဆေးတွေလား၊ နေစမ်းပါစေ... အရေးမခိုက်ပါဘူး”

သို့သော်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူ ပြုံးလာပြန်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြုံးစားပြီးပြုံးသည့် အပြုံးမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ သူ့ရုံးကို သွားရမယ်၊ ကျွန်မ အပျိုစင်ကလေး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူတို့သိမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ ဒုက္ခမျိုးစုံရောက်သွားအောင် ကျွန်မ လုပ် နိုင်တယ်”

“ကိုယ်ကတော့ ဘုရင်ခံဆီ စာရေးပြီးတိုင်တဲ့ အကြံဉာဏ်ကိုပဲ ပို အဘောကျတယ်”

ကျွန်တော့်စကားကိုကြားတော့ ကျွန်တော့်ကို သောကမျက်လုံးများနှင့် သူ လှမ်းကြည့်ပါသည်။ သူ ခြိမ်းခြောက်နေသည့်အတိုင်း မလုပ်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်ကများ ဝင်ရောက်ဟန့်တားလေမည်လားဟု စိုးရိမ်ပုံလည်း ပေါ်နေ သည်။

“မတိုင်ဘူး... တိုင်စာရေးတာ မကောင်းဘူး၊ တိုင်စာရေးရင် သူ့မိန်းမ ဘာအဖြစ်မှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထောင်ထဲကို သွားရမှာက သူ့မိန်းမ၊ သူ့မိန်းမ ချီ ထောင်ထဲ ထည့်ပစ်ရမယ်”

သူ့လက်များကို ပြန်ကြည့်ရင်း သူ ခစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ပေကျဲနေတာပဲ” ဟုလည်း ပြောသည်။

“ဟောဒီမှာ ဖမ်း”

ဆေးချွတ်ဆီသုတ်ထားသော အဝတ်စကို သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော် လှမ်းပစ် အလိုက်သည်။

“ဒါလောက်တောင် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီးမှတော့ မင်း တအား ဆာ နေရောပေါ့ စုစီ... ကိုယ်တို့ တစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်လား”

“မစားဘူး... ဘာတစ်ခုမှလည်း မျိုလို့ကျမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားပြီး စားကြည့်ပါဦးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့ပိုက်ဆံကို ကိုယ် လက်ခံထားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းစိတ်ထဲမှာ လိပ်ပြာ သန့် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်တာကိုတော့ ကိုယ်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းကို ဉာဏ်လိုက်ကျွေးဖို့ ဒေါ်လာတစ်ရာ ကိုယ့်ဆီမှာ ရှိနေတယ်၊ လာပါကွာ...”

ကိုယ်တို့ဟာ ကိုယ်တို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားကြည့်ကြသေးတာပေါ့”
ဟု ကျွန်တော်က ထပ်မံတိုက်တွန်းမိသည်။

သည်တစ်ခါတော့ သူ လက်ခံလိုက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း လိုလီ
လားလားကြီးတော့ မဟုတ်။ သူ့လက်နှင့် မျက်နှာမှာပေးနေသည့် ဆေးများကို
ဆေးကြောပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်လာကြသည်။ တာဝန်ချိန်
ပြီးသဖြင့် အိမ်ပြန်တော့မည့် အတောင်းကို ဓာတ်လှေကားနားမှာ တွေ့ရသည်။
ကျွန်တော်တို့ကို သူက ပြုံးနှုတ်ဆက်သည်။

“ဆရာသူငယ်ချင်းတော့ အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ ဆရာ လုံခြုံသွားပြီ
ပေါ့” ဟု အတောင်းက ပြောသည်။

“ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးပေါ့ကွာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။
လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက် ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားကတည်းက ရောဒ်နေသည့်
စုဒ္ဓါကိုရော ကျွန်တော့်ကိုပါ စကားမပြောဘဲ နေသည်။ အတောင်းကလည်း
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သူ ကြားဝင်ဖျန်ဖြေ စေ့စပ်ပေး၍ မရနိုင်မှန်း သိ
သောအခါ ရောဒ်နေ၏လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ ကျွန်တော့်ကို မှန်မှန် သတင်းပို့
နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရောဒ်နေနှင့် တွေ့ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရမည့်
အန္တရာယ်ကို ကျွန်တော် သတိထား ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

“အဲဒီ လိပ်ပြာကောင်ကတော့ အင်မတန်မိုက်မဲတဲ့ သတ္တဝါပဲ” စုဒ္ဓါက
လက်နှစ်ဖက်ကို လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သလို ခတ်ပြရင်း ပြောသည်။

“အင်း... ကျွန်မ စိတ်တော်တော်ငြိမ်သွားပြီ၊ ဟုတ်တယ်... အခု
ကျွန်မ တကယ်ဆာလာတယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ စုဒ္ဓါ... ကိုယ်တို့ ဘယ်ကိုသွားရင် ကောင်းမလဲ”

“ဆိုင်သေးသေးကလေးတစ်ခုကို သွားမယ်၊ မဟုတ်သေးဘူး... မဟုတ်
သေးဘူး ဟိုတယ်ကြီးကြီးတစ်ခုကို သွားမယ်၊ ဟုတ်တယ် တီးဝိုင်းလည်းရှိတဲ့
ဟိုတယ်အကြီးကြီးကို သွားမယ်၊ ဒါမှ ကျွန်မတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် အဲဒီလူ
လုပ်ပေးသလို ဖြစ်တော့မှာပေါ့”

ကိုလုန်းမှာရှိသော ဟိုတယ်တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ ရွေးလိုက်ကြသည်။
ကလည်း ကနိုင်သည်။ ဟိုတယ်က တီးဝိုင်းနှင့်လည်း ဖျော်ဖြေသည်။

ထိုဟိုတယ်သို့ သွားမည့်ဆိုလျှင် စုဒ္ဓါ အဝတ်အစား ပြန်လဲရမည်။
ထို့ကြောင့် နောက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာတွင် သင်္ဘောဆိပ်မှာ တွေ့ရန်
ကျွန်တော်တို့ ချိန်းလိုက်ကြသည်။

စုစီပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး အဝတ်အစားလဲသည်။ နက္ခတ်တိုင်တပ်သည်။ ထို့နောက် ကမ်းနားမှ အင်္ဂတေလမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။

သင်္ဘောဆိပ်သို့ ကျွန်တော် အရင်ရောက်နှင့်သည်။ စုစီကို စောင့်ရင်း ဆိပ်ခံဗောတံတားမှာ ကြီးချည်ထားသည့် သမ္ဗန်ကလေးထဲတွင် မာဂျောင်းကစား နေကြသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။ အောက်လင်းဓာတ်မီး ထွန်းထားသည်။ အလယ်မှာ စက္ကူ သေတ္တာတစ်လုံး ချခင်းပြီး ထိုပေါ်မှာ မာဂျောင်းမွှေနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လှိုင်း ဖုတ်သောကြောင့် သမ္ဗန်ကလေးက ယိမ်းထိုးနေသည်။ သူတို့ကား မမူ။

ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း လှိုင်းမူးသလို မူးနောက်နောက်ဖြစ်လာသော ကြောင့် ဆက်ကြည့်မနေတော့ဘဲ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လန်ချားစီးပြီး စုစီ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဖြူရောင် ဘေးကွဲ တရုတ်ဂါဝန်ပေါ်တွင် ဘရိုက်ကိတ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ထား သည်။ အဖြူရောင်ရှူးဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ ဘရိုက်ကိတ်အင်္ကျီမှ ရွှေချည်မျှင် ချားနှင့် လိုက်ဖက်စေရန် ရွှေရောင်လက်ကိုင်အိတ်ကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့ လက်သည်းများကိုလည်း ဆေးအသစ် ဆိုးလာသည်။

“စုစီ လှလိုက်တာကွာ၊ ဒါလောက် အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ မင်း သေသေချာချာ အလှပြင်နိုင်ခဲ့တာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ဆီးကြိုပြောသည်။

“ကျွန်မ အရမ်းဒေါသဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီလန်ချားပေါ် တက်တုန်းက ကျွန်မ ခြေအိတ်ငြိပြီး စုတ်သွားတယ်”

စုစီက ပြောပြောဆိုဆို ကိုယ်ကိုလိမ်ကာ နောက်ဘက်သို့ ပြန်ကောင်းပြီး သူ့ခြေအိတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။

“တံစို့ကလေးနဲ့ လျှိုပြီး သီမထားလိုက်ဘူးလား”

“ဘာလဲ တံစို့...”

“မင်း မသိဘူးလား... သင်္ဘောပေါ်ကျတော့မှ ပြမယ်”

ဆုံလည်ဒလက်တံခါးမှ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာကြတော့ ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို သူက ဆွဲကိုင်လိုက်လာသည်။

“ကျွန်မ အခု ပျော်နေပြီ အစ်ကို၊ သိလား ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သိပ်ကို ကြည်နူးနေပြီ”

တကယ်ဆိုတော့ သူ့ကြိုးစားပြီး ရွှင်မြူးဟန် ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ခံစားနေရသည့် စိတ်ဝေဒနာကို ဟန်ဆောင်ပြုကလေးအောက်မှာ အထင်းသား
မြင်တွေ့နေရသေးသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ဇာတ်လမ်းအားလုံး ဆုံးသွားပြီ ဆိုသည့်
အဖြစ်ကိုမူ သူ ကောင်းကောင်းလက်ခံထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ကလို ဇာတ်လမ်း
ပြီးဆုံးသွားသည့်အတွက် သူ စိတ်ဆင်းရဲမခံတော့ဟု သူ့စိတ်ကို သူ ဆုံးဖြတ်
ထားဟန်လည်း တူသည်။

ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် အမေရိကသို့သွားမည့်
ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးတစ်စီးပေါ်သို့ ရောက်နေသည့်အလား သူ ဟန်ဆောင်
နေသည်။ သူ့လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို မြောက်ကာ ယမ်းကာဖြင့် ဘင်းကို
လှမ်းနှုတ်ဆက်သလိုလည်း ပြောနေသည်။

“ဝှတ်ဘိုင်... ဝှတ်ဘိုင်... ရှင့်ကို ခွဲထားခဲ့ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး
ရှင်၊ ကျွန်မ အမေရိကန်သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရတော့မှာမို့ သွားရ
တာပါ”

တစ်ဖက်ကမ်း ကိုလုန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကူးတို့သင်္ဘော ကပ်တော့လည်း
သူက ပြောသေးသည်။

“နယူးယောက်မြို့ကြီးမှာ တရုတ်လူမျိုးတွေ ဒါလောက်များမှန်း ကျွန်မ
မသိဘူး၊ ကိုလုန်းအတိုင်းပဲနော်”

ဘင်း၏ပိုက်ဆံနှင့် တက္ကစိကားဖိုးတော့ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သည်ဟု
သဘောရကြသည်။ သို့သော်လည်း တက္ကစိကားတစ်စီးမျှ မတွေ့ရ။ သို့ဖြင့်
လန်ချားနှစ်စီး ခေါ်လိုက်ရတော့သည်။

နသန်လမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ဘတ်စ်ကားများ၊ ကိုယ်ပိုင်ကား
များဖြင့် ကျပ်ညပ်နေသည်။ လန်ချားသမားကတော့ ထိုယာဉ်ပေါင်းစုံတို့
ကြားမှာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ဆွဲပြေးနေသည်။ ခြေထောက်မှာ ဘာမှ စီးမထား။
မာကျောသည့်လမ်းပေါ်မှာ ပြေးနိုင်လောက်အောင် သူတို့ခြေထောက်များကလည်း
မာကျောနေချေသည်။ ကျွန်တော်လန်ချားသမား၏ အင်္ကျီမှာ အစုတ်အပြဲတွေ
ဗရုနှင့် ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ပြင်ကြွက်သားများ ခုံးခုံးထသွားသည်ကိုပင် မြင်
နေရသည်။

မီးပွိုင့်များမှာ ရပ်စောင့်ကြသည်။ မီးစိမ်းတော့ ဘယ်ဘက်လမ်းအတိုင်း
လိုက်ခဲ့သည်။ အနီရောင် နီယွန်မီးချောင်းဆိုင်းဘုတ်ကြီးနှင့် အဆောက်အအုံ
ရှေ့မှာ ရပ်ကြသည်။ ဆိုင်းဘုတ်က စာတန်းကြီး ပေါ်လာသည်။ ပျောက်သွား
သည်။ တစ်လုံးချင်း ပေါ်လာပြန်သည်။ အတန်းပြည့်သွားတော့ ပျောက်သွားသည်။

နောက် အတန်းလိုက် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ပျောက်သွားသည်။ နောက် တစ်လုံး ချင်း ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။

အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ စားသောက်ခန်းသို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်ခဲ့သည်။ အဖြူရောင် ညစာဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် တရုတ်မန်နေဂျာက လူများပြည့်ကျပ်နေသည့် ခန်းမကြီးထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ စားပွဲပေါင်းများစွာမှ ပါတီပွဲတွေ ခင်းကျင်းစဉ်ခံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တရုတ်လူမျိုးတွေရော ဥရောပတိုက်သားတွေပါ အစုံဖြစ်သည်။ အများစုက ညစာစားပွဲဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

တွဲကဖို့ နေရာရှိသည်။ တီးဝိုင်းတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ စုစီသည် တရုတ်မန်နေဂျာခေါ်ဆောင်ရာသို့ ဟန်နှင့် ပန်နှင့် ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် လိုက်သွားသည်။ ဟောင်ကောင်သို့ရောက်စ ကလပ်ခန်းမတွင် အလုပ်လုပ်စဉ်က သည်လိုနေရာမျိုးတွေကို သူ အကြိမ်ကြိမ်လာခဲ့ရဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သည်နေရာများနှင့် သူ ကောင်းစွာ အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်နေသည်။

တီးဝိုင်းနှင့် ပေအနည်းငယ်သာ ကွာဝေးသည့် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ကို မန်နေဂျာက နေရာချထားပေးသည်။ ကျွန်တော်က ဈေးများမနေတော့ဘဲ လက်ခံလိုက်တော့မလို ပြုသည်။ သို့သော် စုစီက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီနေရာက သိပ်ဆူလွန်းတယ်၊ ဟောဟိုက စားပွဲက ပိုကောင်းမယ်”

“အဲဒီစားပွဲက သီးသန့်စားပွဲပါခင်ဗျာ၊ (သီးသန့်) ဆိုတဲ့ စာတန်းကလေးတင်ထားတာ မြင်တယ် မဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ”

မန်နေဂျာက အပြုံးကလေးဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီစားပွဲမှာ ထိုင်ရရင်တော့ ကျွန်မတို့ နားပင်းတော့မှာပဲ” ဟု စုစီက ပြန်ပြောသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ လွတ်တဲ့ စားပွဲဆိုလို့ ဒီတစ်လုံးပဲ ကျန်ပါတော့တယ်”

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်မတို့ တခြားဟိုတယ်ကို သွားကြတာပေါ့၊ ရှင်တို့ဟိုတယ်က သိပ် ဈေးကြီးကြီးယူတယ်၊ ကျွန်မတို့ကလည်း ဈေးကြီးကြီးပေးပြီး နားအပင်းတော့ မခံနိုင်ဘူး” ဟု စုစီက ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ... ပါတီလုပ်မယ့်သူတွေက အဲဒီစားပွဲကို မသုံးတော့ဘူးနဲ့ တူပါတယ်၊ ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

(သီးသန့်) ဆိုသော စားပွဲဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားသည်။

စားပွဲပေါ်က (သီးသန့်) ဆိုသော စာတန်းရေးထားသည့် သစ်သားတုံးကလေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏စီးကရက်ကိုလည်း မည်သို့မျှ မထူးခြားသော အမူအရာနှင့် မီးညှိပေးနေသည်။ ထို့နောက် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့စားပွဲနားမှာ နေစေကာ ထွက်သွားတော့သည်။

သူထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် အားပါးတရ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“စူဇီ... သူကတော့ မင်းကို အရမ်း အထင်ကြီးသွားပြီ၊ ကိုယ်လည်း မင်းကို အရမ်းအထင်ကြီးလိုက်မိတယ်၊ မင်းကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု အပြည့်နဲ့... ဟိတ်ကြီး ဟန်ကြီးအပြည့်နဲ့ပဲကွာ”

“ဘာလဲ... အဲဒီ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ” စူဇီက ကျွန်တော်သုံးလိုက်သည့် အင်္ကျီလိပ်စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သောကြောင့် ပြန်မေးသည်။

“ဟောဒီအခန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ မိန်းမတွေအားလုံးထက် မင်းက သာသွားပြီလို့ ဆိုလိုတာပါ”

စားသောက်စာရင်းစာအုပ်ကို စားပွဲထိုးက သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

“ကဲ... မင်း ဘာစားမလဲ ကြိုက်ရာ မှာ...”

ကျွန်တော်စကားဆုံးတော့ မနေတတ်မထိုင်တတ်သည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်ကို မော့ကြည့်သည်။ သည်တော့မှ သူ စာမတတ်သည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သတိရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိပြန်ပါသည်။

“စူဇီ... ကိုယ့်အဖြစ်က ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းသလဲကွာ၊ အခုမှပဲ ပေါ်တော့တယ်... မင်း ဟန်ဆောင်ကောင်းပုံကြောင့် စာမတတ်တာကို ကိုယ်တောင် မေ့သွားတော့တယ်”

“ကျွန်မအတွက် အစ်ကို ရှက်သွားပြီပေါ့လေ”

“ဘာလို့ ရှက်ရမှာလဲ စူဇီ၊ ဒီစကားမျိုး နောက်တစ်ခါ ပြောကြည့်... မင်းကို မှောက်လျက်ထားပြီး ဘင်းက ရိုက်သလို ကိုယ်ရိုက်ပစ်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး မင်းကို ငေးနေကြတာကို တွေ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းအတွက် ကိုယ် အများကြီး ဂုဏ်ယူလိုက်မိတယ်”

တကယ်ပဲ ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူမိပါသည်။ သူ့လို ချစ်စရာကောင်းသည့်

မိန်းမချောကလေးနှင့် တွဲလာရသည့်အတွက် ကျွန်တော် အမှန်ပဲ စိတ်ကြီးဝင်မိပါသည်။

ကျွန်တော်တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် စုဒ္ဓါသည် ယနေ့ည ချစ်စရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်နေပါသည်။ အဖြူရောင် ဘေးကွဲ တရုတ် ဂါဝန်ကို သူဝတ်ထားသည်။ ပိတုန်းရောင်လို နက်မှောင်နူးညံ့သည့် ဆံပင်များက ဝန်းပေါ်မှာ ဝဲပျံ့ကျနေသည်။ ဖြူအေးသော သူ့မျက်နှာလေးကို အနက်ရောင် ဘောင်ခတ်ပေးထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုအနက်ရောင်ဘောင်ထဲမှ မွန်ဂိုလီယံ အနွယ် ပါးရိုးကားကားနှင့် ဘဲဥသဏ္ဍာန် မဟူရာရောင် မျက်လုံးအစုံတို့က ရွန်းလက်နေသည်။

ထိုမျှမက တည်ကြည့်ခန့်ညားသော ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ သူ့အမူအရာကလည်း လေးစားလောက်ပါပေသည်။ တရုတ်လူမျိုးတို့၏ အမူအကျင့်အတိုင်း ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို မမှီဘဲ မတ်မတ်ကလေးထိုင်နေပုံ၊ သူ့အင်္ကျီကော်လာကျပ်ကျပ်က မြင့်နေပုံတို့မှာ အလွန်ကြည့်ကောင်းလှပါသည်။

အင်္ဂလန်တွင် ဝိတိုရိယခေတ်တုန်းက အမျိုးသမီးများ ကော်လာမြင့်မြင့်နှင့် ဂါဝန်များကို ဝတ်လေ့ရှိခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရနေမိသည်။ သူတို့၏လည်ပင်းသားကို အခြားသူများ မမြင်စေလိုသောကြောင့် ဖုံးကွယ်သည့် အနေဖြင့် ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သည်အမြင်ကလေးက ကျွန်တော်စိတ်ကို ရွှင်မြူးစေပါတော့သည်။

“ဟောဟိုလူတွေ ပီကင်းဘဲကင် စားနေကြတယ်၊ အစ်ကိုရော ပီကင်းဘဲကင် ကြိုက်သလားဟင်” ဟု စုဒ္ဓါက မေးသည်။

“ကိုယ် တစ်ခါပဲ စားဖူးတယ်၊ သိပ်ဈေးကြီးတယ်၊ သိပ်လည်းကြိုက်တယ်၊ ဒီညတော့ အစ်ကိုတို့ တတ်နိုင်ပါတယ်လေ၊ စားတာပေါ့၊ ပြီးတော့ တရုတ်ပိုင်လည်း သောက်ကြရအောင်နော်”

“ပိုင်အပြင်းလား”

“အို... ဟုတ်ပါရဲ့... အပြင်းက ပိုကောင်းတယ်”

အစားအသောက်များက ကောင်းလှသည်။ အရသာ ထူးကဲလှသည်။ သို့သော် စုဒ္ဓါက နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ပြီးတော့ နည်းနည်းပဲ စားသည်။

ကျွန်တော်တို့ စကားလည်း များများစားစား မပြောဖြစ်ကြပါ။ ပီကင်းမြို့သူ အဆိုတော်ကလေး ထွက်လာတော့မှ သူ့အကြောင်း အနည်းငယ် စကားစပ်မိသည်။

အဆိုတော်ကလေးသည် ရှည်လျားတောက်ပြောင်သည့် အနက်ရောင် ဘေးကွဲ တရုတ်ဂါဝန်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဂါဝန်ပေါ်မှာ အရောင်တလက်လက် တောက်နေသည့် ငွေချည်များလည်း ထိုးထားသည်။ အလွန်လှပသည့် တရုတ် ကော်ပတ်ရပ်ကလေးလို တောင့်တောင့်ကလေး ဖြစ်နေသည်။ သီချင်းဆိုတော့ လည်း ကြီးဆွဲပေးခြင်းခံနေရသည့် ရုပ်သေးရုပ်ကလေးလို ခပ်တောင့်တောင့် အမူအရာဖြင့်ပင် ဆိုနေသည်။

သူ့အင်္ကျီမှ ကော်လာသည် စူဇီထက်ပင် မြင့်သေးသည်။ သစ်ကုလား အုတ်လည်ပင်းလို ရှည်လျားလွန်းသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ထွက်လာစတုန်းက အဖြူရောင် သားမွေးခြုံထည်ကို ခြုံလာသည်။ သီချင်းဆိုရင် ထိုခြုံထည်ကို နောက်သို့ ပစ်လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှာရှိသည့် စန္ဒရားကြီးပေါ်တွင် ငန်းဖြူ ကြီးတစ်ကောင် နားနေသလို တင်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသည့် နေရာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ထက် ကျော်ဦးမည်မဟုတ်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် အနည်းဆုံး အသက်လေးဆယ်ရှိပြီဟု စူဇီက ပြောပြသည်။ တရုတ်သူဌေးကြီးတစ်ယောက်၏ မယားငယ်ဖြစ်သည်။

အဆိုတော်က ရုပ်သေးရုပ်ကလေးလိုပင် သီချင်းများကို ဆက်ဆိုနေသည်။ မျက်နှာအမူအရာက မပြောင်းသောကြောင့် ဆိုနေသည့် သီချင်းသည် ပျော်စရာ သီချင်းလား၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ သီချင်းလား အကဲဖမ်း၍ မရနိုင်ပါ။

“မင်းလည်း သီချင်းကောင်းကောင်းဆိုတတ်တယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ် စူဇီ... မင်းက သူ့ထက်ပိုပြီး အသက်ဝင်အောင် ဆိုနိုင်မှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက် ကော်လာမြင့်မြင့်ကျပ်ကျပ်ကြီးနဲ့ သူ သီချင်းဆိုနိုင်တာ တော့ အင်မတန် အံ့ဩစရာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က စူဇီကို လှမ်းပြောသည်။

“အဲဒီကော်လာ သိပ်မိတာပဲ၊ ဟုတ်တယ် ကော်လာမြင့်မြင့်တွေဟာ သိပ်မိတာပေါ့”

သူ့ကော်လာထက် ပိုမြင့်နေသောကြောင့် အနည်းငယ် မနာလိုသံကလေး နောက်က စူဇီက ပြန်ပြောသည်။

“ကိုယ်တို့ ကကြရအောင်”

ကျွန်တော်သည် လူတန်းစေ့အောင် ကတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် လည်း စူဇီကား အလွန်အကတော်သော မိန်းကလေး ဖြစ်ချေသည်။ ငှက်တောင်

ကလေးတစ်ချောင်းလို ပေါ့ပါးစွာ လွင့်မျောနေအောင် ကသည်။ သူနှင့် တွဲက နေသူကိုလည်း မသိမသာကလေး ဦးဆောင်သွားသည်။

သူ အကကောင်းလွန်းတော့ သူနှင့် တွဲကနေရသူသည် လူတန်းစေ အောင် မကတတ်ပါကလားဟုလည်း မထင်နိုင်တော့ပြီ။ ယခုလို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင်ကနေခြင်းသည် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က တကယ်တတ်မြောက်သောကြောင့် ကနေနိုင်သည်ဟုပင် ထင်မှတ်လာရသည်။

ကျွန်တော်သည် လူတန်းစေအောင် ကတတ်သူ မဟုတ်သောကြောင့် ကပွဲကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်တိုင်း မိမိကိုယ်ကို မိမိ အကြီးအကျယ် ပြန် စိတ် ဖျက်မိလေ့ရှိသည်။ ယခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပြီ။ ယခု ကရသလောက် ဘယ်တုန်း ကမှ ကျွန်တော် ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်ခြင်း မဖြစ်မိခဲ့။ ယခင်က ကိုယ်နှင့်အတူ ကနေကြသည့် အခြားအတွဲများ၏ ကြည့်နူးမှုကိုပင် ကျွန်တော် နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ယခုမှ စည်းချက်သည် ပိုးချည်မျှင်ကလေးလို ဆွဲထုတ်ဆန့်ယူပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့လိုက်သလို၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုသည် တစ်ခုတည်း တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းဖြစ် သွားကာ ပိုးအိမ်ကလေးအတွင်း ရောက်ရှိသွားသလို ခံစားရတော့သည်။

အထီးကျန်ဘဝမှ ကျွန်တော်တို့ သွတ်မြောက်သွားသလို ရှိသည်။ စောစောတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုသည် ပြည့်စုံခြင်းမရှိ သော 'အခြမ်းတစ်ခြမ်း' စီလို ဖြစ်နေသည်။ ယခုမှ ပြည့်စုံခြင်းမရှိသော 'အခြမ်းနှစ်ခြမ်း' ကို ပူးပေါင်းပေးလိုက်သောအခါ ပိုးအိမ်ကလေးအတွင်းမှ ပြည့်စုံသော 'တစ်ခု' အဖြစ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

သီချင်းဆုံးသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ထွေးပိုက်နှောင်ဖွဲ့ထားသော ပိုးအိမ်ကလေး ရုတ်ချည်း ပျက်စီးသွားပါသည်။ စောစောက ပြည့်စုံသော 'တစ်ခု' သည် ယခုမပြည့်စုံ သော 'အခြမ်းနှစ်ခြမ်း' ဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုကို ဖြတ်ယူခြင်း ခံလိုက်ရသလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုခံစားချက်နှင့်အတူ ကျွန်တော် ချောက်ချား သွားမိပါသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် မပြည့်စုံသော အခြမ်းတစ်ခြမ်းအဖြစ် မနေတတ် မထိုင်တတ်သလိုလည်း ဖြစ်လာမိပါသည်။

စုဇီကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူလည်း ကျွန်တော် ခံစားရသကဲ့သို့ပင် ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနေရကြောင်း စိတ်ထဲမှ အလိုလို သိလာပါသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုကို ဖြုတ်ယူသွားခြင်း ခံလိုက်ရသလို သူလည်း ခံစားနေရသည်မှာ သေချာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စားပွဲရှိရာသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မိနစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ကျွန်တော်တို့ စကားမပြောမိကြပါ။

သည့်နောက်ကျမှ စုဇီက မသေချာ မရေရာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘင်းဟာ အခုလောက်ဆိုရင် သူ့မိန်းမနဲ့ ပျော်နေပြီလို့ အစ်ကိုထင်သလားဟင်...”

“ကိုယ်တော့ မထင်ဘူး စုဇီ၊ သူ အချိန်ကြာကြာကြီး ပျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သူ မပျော်နိုင်ရမှာလဲ အစ်ကို”

“အင်း... ကိုယ်ထင်တာကတော့ အယ်လီဇဘက်ဟာ အခုလောက်ဆိုရင် မပြီးနိုင် မစီးနိုင် မြည်တွန်တောက်တီးနေရောပေါ့... ပြီးတော့ သူ့ကို အရမ်းချုပ်ချယ်နေရောပေါ့”

“အစ်ကိုက အယ်လီဇဘက်ကို အပြစ်တင်နေတာလား၊ ဒါတွေဟာ သူ့အပြစ်ချည်းပဲလို့ ထင်သလား”

“သူ့အပြစ်က အများဆုံးပဲလို့ ကိုယ်ထင်တယ်၊ မင်းက ဒီလို မထင်ဘူးလား”

“မထင်ဘူး”

သူက ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အစက မင်း ဒီအတိုင်းပဲထင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားမိပါသည်။

“ကိုယ့်အခန်းထဲမှာတုန်းက သူ့ကို မင်း အပြစ်တင်နေခဲ့တာပဲ၊ ဒါတွေအားလုံး သူ့ကြောင့် ဖြစ်ကုန်ရတာလို့ မင်း ပြောခဲ့တာပဲ”

“အစ်ကို့အခန်းထဲမှာတုန်းက ကျွန်မ ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ၊ စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ၊ ဒါကြောင့် ပါးစပ်ထဲ ရောက်လာသမျှ စကားလုံးတွေ အကုန်ပြောချလိုက်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ

အယ်လီဇဘက်ရဲ့အမှားတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ သူ့မိန်းမဟာ ညည်းနည်းကလေးမှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်”

ထို့နောက် သူ့ထင်မြင်ချက်များကို ဆက်ပြောပြနေသည်။

အယ်လီဇဘက်အနေဖြင့် ဘင်းကို အချိန်ရှိသရွေ့ မြည်တွန်တောက်တီး နေခြင်း၊ ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေခြင်း၊ လွန်ကျူးစွာ ချုပ်ချယ်နေခြင်းများသည် တကယ်ဆိုတော့ အယ်လီဇဘက်၏အမှားမဟုတ်ကြောင်း၊ အယ်လီဇဘက်မှာ အဝမလုံခြုံမှုနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကို ခံစားနေရကြောင်း။

ဘင်းသည် မည်သည့်အမျိုးသမီးကိုမဆို အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုး နိုင်စွမ်းမရှိသည့် ယောက်ျားမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအချက်သည်သာလျှင် အဓိက ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် ရာဂစိတ်မွန်ခဲ့သောကြောင့် ဘင်း၏စရိုက်အမှန်ကို မသိ နားမလည် ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း၊ စစ်တွေ့တွေ့ချင်း ဘင်းအပေါ်မှာ သူ ချမှတ်ခဲ့ သည့် ကောက်ချက်သည်သာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်းများ ပြောပြနေသည်။

“သူဟာ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖက်သား ထိခိုက်နစ်နာအောင်လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး သူ့မှာ မရှိဘူး။ သိတယ်မဟုတ် လား အစ်ကို... တကယ်တော့ သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ စိတ်ကောင်း နှိုပါတယ်။ ကြင်နာတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသည်းနှလုံးက သိပ်သေးတယ်။ စိတ်ခံစားချက်တွေ အများကြီးကို သို့မှီးထားတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးမျိုး မဟုတ် ဘူး။ သူ့အတွက်တော့ လုံလောက်တဲ့ အသည်းနှလုံး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပါ လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို မျှဝေပေးနိုင်လောက်တဲ့ အသည်းနှလုံး မျိုး မဟုတ်ဘူး။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ အချစ်စစ် အချစ်မှန်နဲ့ ချစ်နိုင်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ အဲဒီလို လူစားမျိုး”

“မင်းရဲ့အတွေးအခေါ်တွေဟာ မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလောက် အောင်ကို ထက်မြက်လှပါတယ် စူဇီ”

သူ့အတွေးအခေါ်များသည် ကျွန်တော့်ထက်ပင် ပိုရင့်ကျက်ပြီး အမှန် တရားနှင့် နီးစပ်ကြောင်း တွေ့ရသည်မှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမအကြိမ် မဟုတ်ပါ။ ယခုလည်း ကြည့်ပါ။ အယ်လီဇဘက်ကို သူ လုံးဝ မမြင်ဖူးချေ။ သို့သော်လည်း ယခုအမှားများသည် အယ်လီဇဘက်၏အမှားမဟုတ်။ လူ တစ်ဖက်သားကို စစ်စစ်မှန်မှန် မချစ်တတ်သော ဘင်းကြောင့် သူ့ဘဝ မလုံခြုံ သလို ခံစားလာရသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးလာရသည်။ ထို့ကြောင့် အယ်လီဇဘက်က ဘင်းကို အမြဲတမ်းရန်ထောင်ပြီး အမြဲတမ်း ချုပ် ချယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူ ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ... ဘင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းက အဲဒီလိုမြင်တယ် ဆိုရင် အခုဖြစ်ရတာကြောင့် မင်း သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်တော့ဘူးပေါ့”

“စိတ်ထိခိုက်ရပါပြီလား အစ်ကိုရယ်... ကျွန်မ သိပ်ကို စိတ်ဆင်းရဲရ တာပေါ့၊ ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ကျသွားပြီလေ... ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မ မျက်နှာပျက်ရပြီလေ... အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ရပြီလေ... ကျွန်မသားလေး ရဲ့အဖေ တော်နီယိုကို ထွက်သွားတုန်းက ခံစားရသလို၊ အရှက်ကြီး ရှက်ခဲ့ရ သလို အခုလည်း တစ်သဝေမတိမ်း ခံစားရတာပါပဲ၊ ကလေးအဖေကိုလည်း ကျွန်မ မချစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကျွန်မ စိတ်ထိခိုက် ရတာပါ”

နောက်တစ်ကြိမ် ကရန် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ရာမှ ထကြသည်။ စားပွဲ များကြားတွင် စုစီနောက်မှ ကျွန်တော် လျှောက်လိုက်သွားခိုက် ကျွန်တော် နာမည်ခေါ်သံ ကြားရသည်။

“ဟယ်လို... ရောဘတ်”

လှည့်ကြည့်တော့ ကျွန်တော် ငွေစာရင်းဖွင့်ထားသော ဘဏ်တိုက်မှ လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဂေါ်ဒွန်ဟာမီလ်တန်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ဘဏ်တိုက် မှာ ကျွန်တော် ငွေအပ်ထားရာမှ သူနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ လူတစ်ဖက်သား၏ အခက်အခဲကိုလည်း ကူညီဖြေရှင်းပေးတတ်သည့် စကော့လူမျိုး လူငယ်တစ် ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟယ်လို...”

ကျွန်တော် သည်တစ်လုံးသာ ပြန်အော်ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ သူနှင့် ရပ်စကားပြောနေလျှင် ကရမည့်နေရာသို့ တော်တော်နှင့် ရောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ဒါလောက်အချိန်ကိုပင် ကျွန်တော် သည်းခံမစောင့်နိုင်တော့ပါ။

ရှေ့က လျှောက်သွားနှင့်သော စုစီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဖြူရောင် ပိုးသားဂါဝန်က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အချိုးပြေပြေရှိနေသည်။ ပခုံး၊ ခါး၊ တင်ပါး များ၏ ကောက်ကြောင်းပေါ်နေသည်။ နူးညံ့သည့် ဆံပင်နက်များလည်း ထိုအဖြူ ရောင်ပေါ်မှာ လျှောကျနေသည်။ အဆုံးမရှိနိုင်သော အမြီးကလေးများ တန်းနေ သလိုရှိသည်။ သူ့ဆံပင်များကို ထိတွေ့ရသည်မှာ မူးမေ့ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်မိ ပါသည်။ ဘာကြောင့်ဟူ၍တော့ ကျွန်တော် သိနိုင်စွမ်း မရှိပါ။

ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲသို့ သူ ဝင်လာသည်။

ခဏကလေးအကြာမှာပင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်ကြီးက ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာပြန်ပါသည်။ တေးဂီတ၏စည်းချက်များသည် ကျွန်တော် ဆိုနှစ်ယောက်ကို ပိုးချည်မျှင်ကလေးနှင့် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ပိုးအိမ်ကလေးထဲသို့ ရောက်သွားကြပြန်သည်။ မပြည့်စုံသော 'အခြမ်းနှစ်ခြမ်း' ဘဝမှ ပြည့်စုံသော 'တစ်ခု' အဖြစ်သို့ နှိပ်စားပေးလိုက်ပြန်သည်။

စည်းချက်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လွင့်မျောနေကြသည်။ စင်ရော်ငှက်ကလေးတစ်ကောင် လေထဲမှာ ဝဲပျံနေသလို လေဟုန်စီးနေသလို ဝေ့ဝိုက်နေသလို ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်အတိုင်းအဆ မရှိ။ အရပ်ဌာန မရှိ။ ပြည့်စုံသော 'တစ်ခု' အဖြစ် စိတ်ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုတည်းကိုသာ ကျွန်တော်တို့ သိတော့သည်။

တေးသံဆုံးသွားတော့ ခွဲခွာရခြင်းဒုက္ခကို ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် စုစီ၏လက်ကို မလွှတ်တော့ဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထားမြဲ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကသည်နေရာကို ကျောခိုင်းခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဂေါ်ဒွန်ဟာမီလ်တန်တို့ သတိရသဖြင့် စုစီလက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူတို့စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာရတော့သည်။ အနက်ရောင်လည်စည်းကို သူ တပ်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကထင်းနေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက နှစ်လိုစဖွယ် ဝင်းလက်နေသည်။ သူ့ဇနီးအိုက်ဆိုဘယ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူ့ဇနီး၏မျက်လုံးများလည်း အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေပါသည်။ ညပိုင်း ပွဲလမ်းသဘင်တက် ရှည်လျားသော ဝါဝန်ကြီးကို ဝတ်ထားသည်။

“ခင်ဗျား ကမ်းနားဘက်မှာ နေတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့ဇနီး အိုက်ဆိုဘယ်ကို အခုပဲ ပြောပြနေရသေးတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးကို ထုတ်ပြောလိုက်မိတဲ့အတွက် စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

“စိတ်မဆိုးပါဘူးဗျာ... ဒါဟာ လျှို့ဝှက်ချက်မှ မဟုတ်ဘဲ...” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီအရပ်ဒေသက တကယ့်ကို လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့ အရပ်ဒေသပဲလို့ ကြားဖူးတာပဲ”

အိုက်ဆိုဘယ်က ဝင်ပြောသည်။ ပြောပုံဆိုပုံနှင့် လေသံကြောင့် ဆွေကြီးမျိုးကြီးအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ကြောင်း သိသာလှပါသည်။ သဘောထားကြီးပုံလည်း ရသည်။ အမှန်တကယ်လည်း ခေတ်မီ ဆွေကြီးမျိုးကြီးမှ

ပေါက်ဖွားခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း နောင်မှ သိရသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လိုက်လံစွာ ပြုံးပြပါသည်။

“ဒီညကတော့ ခင်ဗျားည ဖြစ်သွားပါပြီဗျာ၊ ဟောဟိုနေရာမှာ ခင်ဗျား အကောင်းဆုံး ကနိုင်ခဲ့တာပဲ”

ဟာမိလ်တန်၏ မျက်လုံးများသည် ပီတိဖြင့် အရောင်တောက်နေသည်။

“အံ့မယ်လေး... သူနဲ့တောင် မလိုက်ဘူးလို့ ပြောရမလို ဖြစ်နေပြီ” ဟု အိုက်ဆိုဘယ်က မှတ်ချက်ချသည်။ သူတို့လို ခေတ်မီသောအသိုင်းအဝိုင်းမှ အမျိုးသမီးများသည် ရင်းနှီးမှုရှိလာသောအခါ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ထုံးတမ်းစဉ်လာ စကားတွေနှင့် သွယ်ဝိုက်နေလေ့ မရှိ၊ ပြောစရာကို တဲ့တိုးသာ ပြောချတတ်စမြဲ ဖြစ်သည်။

“တကယ်နိပ်တဲ့ အမျိုးသမီးကလေးပဲဗျာ” ဟု ဟာမိလ်တန်က ဆက်သည်။

“သူက ဘာလဲဗျ... အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့ တရုတ်သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးလား... ငွေအိတ်ကြီးတွေ တစ်ထမ်းကြီးနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ဟာမျိုးလား”

“လုံးဝ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ...”

“ကိုင်း... ကိုယ့်ဆရာ... ဒီအမျိုးသမီးဟာ ခင်ဗျားတို့ကမ်းနားကဟာ တစ်ယောက်ပါပဲလို့ ကျွန်တော့်ကို ဖြန်းမယ်တော့ မကြံလေနဲ့၊ ဒါလောက် သားနားတဲ့ အမျိုးသမီးမျိုးတော့ ရှာမှ ရှားပဲ”

ကျွန်တော် လိမ်ပြောဖို့ စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားလိုက်မိသည့်အချိန်မှာပင် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲရှိ တစ်စုံတစ်ရာက လိမ်မပြောဖြစ်အောင် ဟန့်တားနေသလို ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံပါ၊ အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ... ဒီအမျိုးသမီးဟာ ကျွန်တော်တို့ကမ်းနားကပါပဲ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ... အင်း... ကျွန်တော်သာ အိမ်ထောင်သည် မဟုတ်ရင်တော့ ဟင်း... ဟင်း...”

ဟာမိလ်တန်က အားပါးတရပြုံးလိုက်ရင်း သူ၏နှုတ်ခမ်းမွှေးထူထူကြီးကို ဆွဲလိမ်နေသည်။

သူ့မိန်းမက လုံးဝမယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လှမ်းပြောလိုက်သေးသည်။

“မိုက်မဲတယ်လို့ပဲ ပြောပြော ကျွန်မတော့ မယုံနိုင်ဘူးရှင်... ဒီအမျိုးသမီးဟာ ရှင်ပြောသလို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ရှင်တို့ဟိုတယ်မှာ ကျက်စားနေကျ အမျိုးသမီးဆိုတာ ဒီပုံပန်းမျိုးနဲ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်”

“သူ ပြောနေပြီလေကွာ၊ သူတို့ဟိုတယ်က အမျိုးသမီးပါလို့” ဟု ဟာမိလ်တန်က ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မထင်တာက ဒီလိုလေ... သူတို့ဟာ သင်္ဘောသားတွေနဲ့ သာ...”

သူ စကားမဆက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကပွဲကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကနေသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ မိန်းမပျက်ကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်ဆိုသော ကျွန်တော်၏စကားကိုလည်း ယခု သူ့ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အသိဉာဏ်တွေ ရှုပ်ထွေးသွားတော့သည်။ မသွယ်မဝိုက်ဘဲ သူပြောမိသည့် စကားအတွက်လည်း ကျွန်တော့်ကို အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့နော်... အိုက်ဆိုဘယ်က ကလေးသာသာ အရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဘာမှ နားလည်တတ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူ့ဘဝ အကြောင်း သူ့ကို သင်ပေးရဦးမယ်ဗျာ”

ဟာမိလ်တန်က ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ပြီး အားလုံး စိတ်သက်သာရာရသွားစေရန် စကားဖန် ဝင်ထိုးလိုက်သည်။

သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ စူဇီကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောနေကြသည်ကို မမြင်ပါစေနင့်။ သူ့အကြောင်း ပြောနေသည်ကိုလည်း မခန့်မှန်းမိပါစေနင့်ဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်မိပါသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အနားသို့ကပ်သွားသည့် ကျွန်တော့်ကို သူမော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိပါ။ သည်အမူအရာကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏အပြုအမူကို သူမြင်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပါပြီ။ ကျွန်တော် ထိုင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူက ဆီးမေးသည်။

“အစ်ကိုတို့ ကျွန်မအကြောင်း ပြောနေကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီလူက ဘဏ်တိုက်ကလေး... သူက မင်းကို တကယ့်သူဌေးသမီးကလေးလို့ ထင်နေတယ်တဲ့”

“အဲဒီအမျိုးသမီးက ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်နေတုန်းပဲ” ဟု စူဇီက ပြောသည်။

“အဲဒါက သူ့မိန်းမလေ”

“အဲဒီအမျိုးသမီးကတော့ ဟိုကောင်မလေးဟာ ယုတ်ညံ့တဲ့ ယမ်ယမ်
ကောင်မလေးပဲလို့ ထင်မှာပဲ”

“မင်း နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်လို့ ကိုယ် ပြောပြခဲ့
တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဖွင့်ပြောရတာလဲ”

“ကိုယ်လည်းမသိဘူး... စူဇီ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် လိမ်ပြောလို့
မရတာ တွေ့ရတယ်၊ ဘာကြောင့်မှန်းလဲ ကိုယ်မသိဘူး”

စူဇီ ငြိမ်နေသည်။ မျက်နှာအမူအရာကတော့ ဘာခံစားချက်မှ မရှိသည်
ပုံမျိုး။ မျက်လုံးအမူအရာကတော့ သည်လိုမဟုတ်ပါ။ သိနိုင်ရန် ခက်ခဲသော
တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နက်နဲနဲတွေးခေါ် စဉ်းစားနေသည်ပုံမျိုး ပေါက်နေသည်။

အပြန်အလှန် စကားမပြောကြဘဲ အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။
လည်ပင်းရှည်ရှည်နှင့် ချောမောလှပသော အဆိုတော်အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ သူ့သီချင်းသံသည် ခန်းမထဲမှာ ဖုံးလွှမ်းနေပြန်သည်။ စူဇီဘက်သို့
ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းဖြင့်
စိတ်အားတက်ကြွသော အရိပ်အရောင်များအပြင် အသိရခက်သော လျှို့ဝှက်
အပြုံးကလေးတစ်ခုကိုပါ မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်
သွားပါသည်။

ကျွန်တော် တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“စူဇီ... ကိုယ့်ကို မင်း စိတ်ဆိုးသွားပြီလို့ ကိုယ် ထင်လိုက်မိတယ်”
သူက ခေါင်းကို ခပ်သာသာရမ်းလိုက်သည်။

“မဆိုးပါဘူး”

“မင်းစိတ်ဆိုးမယ် ဆိုရင်လည်း ဆိုးခွင့် ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ဆိုးသင့်ပါ
တယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... စိတ်မဆိုးဘူး ဆိုတော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ကဲ...
ကိုယ်တို့ ကကြဦးစို့”

စူဇီက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေသည်။ နားမလည် သဘောမပေါက်သလို
လည်း ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကိုက ထပ်ကချင်သေးလို့လား”

“သိပ်ကချင်တာပေါ့ မင်း မကချင်တော့လို့လား”

“ကချင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်...”

ကျွန်တော်တို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကကြဖို့ အချိန်တွေ ကျန်သေးသည်။

ကရမည့်နေရာသို့ လျှောက်သွားသည့်အခါ စူဇီက ဖြတ်လမ်းဖြစ်သော ဟာမိလ်တန်တို့စားပွဲဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ထိုစားပွဲကို ကွင်းပြီး ပိုဝေးသောဘက်သို့ မလျှောက်။ သူလမ်းလျှောက်ပုံကလည်း ဖြည်းဖြည်းလေးလေးနှင့် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားသည်။ မျက်နှာကို တင်းတင်းမော့ကာ သူ မရှက်ကြောင်း ဣန္ဒြေဆောင်ထားလိုက်သည်။ ကကြီးတစ်ပိုဒ်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာကြသည်။ လက်ချင်းချိတ်ထားသည်ကို မဖြုတ်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်သော စိတ်အားတက်ကြွမှုကလေး ရှိနေဆဲပင်။ ဘာကြောင့် သည်လိုဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

နောက်ဆုံးတစ်ကျော့ ကပြီးသောအခါ ကျသင့်ငွေများ ရှင်းပေးခဲ့ပြီး ဓာတ်လှေကားနှင့် အောက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ လျှောက်ရင်း တက္ကစီကား ရှာသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်၏ လက်တွဲကိုကား မဖြုတ်မိ။

တက္ကစီကားတစ်စီးတလေမျှ မတွေ့ရပါ။ စူဇီမှာလည်း ခွာမြင့်ဖိနပ်နှင့်ဖို့ လမ်းအလျှောက်ရခက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းရှိ လန်ချားနှစ်စီးကို ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“နှစ်ယောက်ထိုင်စီးလို့ရတဲ့ လန်ချား ရှိစေချင်လိုက်တာကွယ်၊ ဒါမှ မင်းလက်ကလေးကို မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်မယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားပါလား။”

“မင်းက ဘာကို ပိုသဘောကျသလဲ၊ ဘတ်စ်ကားလား၊ လန်ချားလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဘတ်စ်ကား၊ လက်တွဲမဖြုတ်ရဘူးပေါ့...”

ကျွန်တော်တို့ဘက်ခြမ်းသို့ ကူးလာရသည့်အတွက် လန်ချားသမားနှစ်ယောက်ကို တစ်ဒေါ်လာပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ သည်လို ပေးသည်ကို မလိုအပ်ဘဲ အပိုသက်သက်ဖြုန်းတီးသည်ဟု စူဇီက ထင်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ဘင်းပေးသည့် ငွေတစ်ရာအနက် တစ်ဝက်လောက် ကျန်နေသေးသည်။

ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ရှိရာ နသန်လမ်းထောင့်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

နှစ်ထပ်ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ရောက်လာသည်။ လန်ဒန်က ဘတ်စ်ကားအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ လန်ဒန်ဘတ်စ်ကားက အနီရောင်ဖြစ်ပြီး သည်မှာက အစိမ်းရောင် ဖြစ်နေခြင်းသာ ကွာပါသည်။ လှေကားကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း အပေါ်ဆုံး ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပြီး ရှေ့ဆုံးခုံ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ နေရာယူလိုက်ပါသည်။

လန်ဒန်မှာ ဘတ်စ်ကား စီးတုန်းကလည်း သည်နေရာသည် ကျွန်တော် သဘောအကျဆုံးနေရာ ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့ဆုံးခုံဖြစ်သောကြောင့် မြင်ကွင်း ကျယ်ကျယ် မြင်ရသည်။ ဘယ်ဘက်ခုံဖြစ်သောကြောင့် ညာဘက်မှ ကားအသွား အလာများ၏ အန္တရာယ်နှင့် ဝေးသည်။

စုစီ၏ မျက်နှာသည် ကျေနပ်ရောင့်ရဲခြင်းဖြင့် ရွှင်နေသည်။ လျှို့ဝှက် သောအပြုံးကလေးကိုလည်း ပြုံးမြဲ ပြုံးနေသည်။ ကျွန်တော် အောင့်အည်း သည်းခံနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

“စုစီ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ချမ်းသာတဲ့ပုံမျိုး ပေါက်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

“ဟိုအင်္ဂလိပ်မကို အစ်ကို ပြောလိုက်လို့ပါ။ ကျွန်မဟာ ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ တဲ့ ယမ်ယမ်ကောင်မလေးဖြစ်ကြောင်းကို အစ်ကို ပြောပြလိုက်လို့ ကျွန်မ စိတ် ချမ်းသာသွားတာပါ”

“ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးက ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ပြောတာကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် သဘောကျနေရတာလဲ” ဟု ကျွန်တော် က ဆက်မေးသည်။

“ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးဟာ အလကားကောင်မလေးပါ။ ညစ်ညမ်းတဲ့ အလုပ်တွေကို သူလုပ်တယ်လေလို့ အစ်ကို ပြောချင် ပြောမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရင်လည်း ဒီသဘောကိုပဲ တခြားစကားလုံးနဲ့ ပြောမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို မရှက် ဘူး၊ မရှက်ရုံမက ဂုဏ်တောင်ယူနေသေးတာ ကျွန်မတွေ့ရတယ်၊ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်ကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြနေရသလို အစ်ကို ဂုဏ်ယူ နေတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ကဖို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီအင်္ဂလိပ်မရဲ့ရှေ့က ဖြတ်ပြီး ကျွန်မလက်ကို ဆွဲခေါ်သွားတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်... အစ်ကိုဟာ အင်္ဂလိပ်မရဲ့ ရှေ့မှာ ယမ်ယမ်ကောင်မကလေးရဲ့လက်ကို ပြောင်ပြောင်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားတယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းကလည်း အစ်ကို ရှက်နေပုံမရဘူး၊ မရှက်ရုံတင်မကသေးဘူး၊ ကျွန်မဟာ ဘုရင့်သမီးတစ်ယောက်လိုကို အစ်ကိုက ဂုဏ်ယူသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ သိပ်စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်၊ ကျွန်မတစ်သက်မှာ ကျွန်မ ဒါလောက် စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်သူကမှ မလုပ်ဖူးသေးဘူး”

တစ်မိနစ်လောက်ကြာအောင် ကျွန်တော် စကားမပြောနိုင်ပဲ ဖြစ်နေမိသည်။ သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားမိသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ခွန်းသာ ကျွန်တော်က ပြောနိုင်သည်။

“စူဇီ... အချစ်ရယ်”

“အချစ်ရယ်...”

စူဇီက ကျွန်တော့်စကားကို ပြန်ဆိုကြည့်ပြီး ခစ်ခနဲရယ်လိုက်သည်။

“စူဇီ... ကိုယ် ဂုဏ်ယူမိနေတာဟာ တကယ်တော့ မင်းကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းအတွက် ဂုဏ်ယူမိတာပါ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မဟုတ်တဲ့စကားကို ကိုယ် လိမ်မပြောနိုင်ခဲ့တာပဲ ထင်တယ်။ မင်းကို မင်းအဖြစ်နဲ့ပဲ ကိုယ် ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ မင်းဟာ တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ် ဆိုတာမျိုးနဲ့ ကိုယ် ဟန်ဆောင်နိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး။”

“ဘင်းဟာ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ ဂုဏ်မယူခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ အမြဲတမ်း ရှက်နေတတ်တယ်။ တစ်ခါတုန်းက စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကို သူနဲ့ ကျွန်မ သွားတယ်။ အဲဒီမှာ သူ အရမ်းကြောက်ပြီး အရမ်းရှက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့မျက်နှာလည်း ဇောချွေးတွေပြန်နေပြီ။ ဘာကိုမှလည်း မြဲမြဲကိုင်လို့ မရတော့ဘူး။ ဟိုဟာတွေလွတ်ကျ... ဒီဟာတွေလွတ်ကျ ဖြစ်နေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ‘စူဇီ... ငါသိတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေပြီထင်တယ်။ စူဇီ... မင်းပုန်းနေရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ စူဇီ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ စူဇီ မင်းဟာ မကောင်းတဲ့မိန်းကလေးဆိုတာ သူတို့သိတယ် ထင်သလား’ ဆိုတာတွေကိုပဲ တတွတ်တွတ်ပြောနေတော့တယ်”

“ကိုယ် သဘောပေါက်ပါတယ် စူဇီ။ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက ဘင်းနဲ့ တခြားစီပဲ။ ဘင်းက ဒီအရပ်မှာ စီးပွားရေးလုပ်နေရတဲ့လူ မဟုတ်လား။ နောက်ပြီးတော့ သူ့မှာကလည်း မိန်းမရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်စိတ်ပူဖို့ ဧလိုတာတွေမှာ သူ စိတ်ပူနေရတော့တာပေါ့။”

“ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်တုန်းကမှ ဂုဏ်မယူဖူးဘူး။ ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေနေတဲ့ အချိန်မှာတောင် ဂုဏ်မယူဖူးဘူး။ သူ ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ မပျော်ဘူး။ ဘာတစ်ခုမှ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဟုတ်တိပတ်တိ ခံစားရတာ မဟုတ်ဘူး။ အိုး... အဲဒီလူကို ကျွန်မ စိတ်ကုန်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ ဘယ်အခါဖြစ်ဖြစ် သူ့မှာ စကားပြောစရာအကြောင်းလည်း ဘာမှ မရှိဘူး။”

စုစီနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘင်းပြောဖူးသည့်စကားကို ကျွန်တော် ပြော
အမှတ်ရလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အားပါးတရ ရယ်ချလိုက်မိသည်။ စုစီက
နားမလည်သလို မော့ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ရတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ... ဘင်းပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို သတိရလို့
ရယ်မိတာပါ။ စုစီ ဝင်စတန်ချာချီဆိုတာ မင်း ကြားဖူးသလား”

“ထပ်ပြောပါဦး”

“ဝင်စတန်ချာချီ”

“အဲဒီမြို့က ဘယ်မှာရှိသလဲ... အမေရိကမှာလား” ဟု စုစီက ပြန်
မေးသည်။

“စုစီ မကြားဖူးဘူးလား... အဲဒါ မြို့မဟုတ်ဘူး... လူနာမည်”

“ဒီနာမည် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

အင်္ဂလိပ်နာမည်များကို တရုတ်လို အသံထွက်သောအခါ မူလအသံ
အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးကွဲလွဲထွက်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိရသည်။ အင်္ဂလိပ်
နာမည်ကို တရုတ်ဘာသာနှင့်ရေးသောအခါ အသံထွက်က တစ်မျိုး ပြောင်း
သွားတတ်သည်။ အသံထွက်ပြောင်းသွားသောအခါ အဓိပ္ပာယ်လည်း တစ်မျိုး
ထွက်သွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ‘ဝင်စတန်ချာချီ’ ကို တရုတ်လို အသံထွက်
အတိုင်း ကျွန်တော်က ထပ်ရွတ်ပြလိုက်သည်။

စုစီ၏မျက်နှာကလေး ရုတ်တရက် ဝင်းလက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ
ပါသည်။

“အစ်ကိုပြောတာ ဝမ်းရှူးချီးချီးလား” ဟု သူက ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် အဲဒါမျိုးဆိုပါတော့ ဝမ်းရှူးချီးချီး”

ကျွန်တော့်ကို အသိပညာနည်းပါးသော လူမိုက်တစ်ယောက်ကို ကြည့်
သလို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“စောစောက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုမပြောတာလဲ၊ ရယ်စရာကောင်းတဲ့
နာမည်ကြီးကို စောစောက ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ရတာလဲ” ဟု သူက ပြန်မေး
နေသည်။

“ထားပါတော့လေ... ကဲ... သူ ဘယ်သူလဲ”

“ဝမ်းရှူးချီးချီး... သူဟာ အင်္ဂလန်ရဲ့နံပါတ်တစ် ထိပ်ဆုံးကလူ၊ အခု
မဟုတ်တော့ဘူး... ပြီးသွားပြီ... ဆေးပြင်းလိပ်အကြီးကြီးကို အမြဲတမ်း

သောက်တတ်တယ်၊ ကိုယ်လုံးကြီးက အကြီးကြီး၊ မျက်နှာကလည်း ဖြူဖြူ
ဝိုင်းဝိုင်းကြီး၊ အို... တစ်ခါတုန်းက ဝှမ်းနီကိုတောင် ကျွန်မ ပြောဖူးသေးတယ်၊
ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခုထဲမှာ သူ့ကို မြင်ရတုန်းကလေ... ဝှမ်းနီရယ် အဲဒီ ဝမ်းရှူး
ချီးချီးက ငါ့သားကလေးနဲ့ တူလိုက်တာလို့...”

ကျွန်တော်ရယ်ပြီး သူ့ကို လက်နှင့်သိမ်းကျုံးဖက်ကာ နမ်းလိုက်မိပါ
သည်။

“မှန်လိုက်လေ စုစီရယ်... အခု မင်းပြောတာတွေ ဘင်းကို ကြားစေ
ချင်လိုက်တာ”

ကျွန်တော့်ကို ကန့်ကလျ သူမိုနေပါသည်။ ခဏကြာအောင် ကျွန်တော်
တို့ စကားမပြောဘဲ တိတ်နေမိကြသည်။ သည်နောက်မှ သူက ပြောသည်။

“အစ်ကို ဘင်းပြောလေ့ရှိတာ ဘာလဲ... သိသလား”

“မသိဘူး... ဘာပြောသလဲ”

“သူ အမြဲပြောလေ့ရှိတယ်၊ ‘စုစီ မင်းဟာ ငါ့ကိုချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊
မင်းချစ်နေတာက ရောဘတ်... မင်းပြောပုံဆိုပုံတွေ ကြည့်တာနဲ့ မင်းဟာ
ရောဘတ်ကို အရူးအမူးချစ်နေတာ သိနိုင်တယ်’ လို့ ပြောတတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... သူကလည်း ကိုယ့်ကို ပြောဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစကား
မမှန်ဘူးလို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီစကား အမှန်ပဲ”

“စုစီ... ဟောဟိုမှာ ကူးတို့သင်္ဘော၊ အဲဒီသင်္ဘောမမိရင် ကိုယ်တို့
ဒီဘက်ကမ်းမှာ သောင်တင်နေပြီ...”

ဝမ်းချိုင်းဘက်ကူးသည့် နောက်ဆုံးကူးတို့သင်္ဘောကို ကျွန်တော်တို့
မိလိုက်သည်။ ဟောင်ကောင် ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ မီးရောင်စုံတို့မှာ
အားလုံးလောက်နီးနီး ငြိမ်းနေကြပြီ။ ကိုလုန်း ကုန်ရုံဆိပ်ကမ်းမှာ ကျောက်ချ
ထားသည့် တိုက်သင်္ဘောတစ်စီးကတော့ ဦးမှပဲအထိ မီးရောင်တထိန်ထိန်နှင့်
ရှိနေသည်။ သင်္ဘောအမည်ကိုလည်း နီယွန်မီးရောင်စုံများဖြင့် ထွန်းညှိထား
သည်။

ထိုင်ခုံမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခပ်ခွာခွာထိုင်ကြရသည်။ သူများ
မမြင်နိုင်အောင် ကိုယ်လုံးနှစ်ခုကြားတွင် ခပ်ကွယ်ကွယ် လက်ချင်းဆုပ်ထားရ
သည်။ အများမြင်ကွင်းတွင် လက်ပွန်းတတီးနေခြင်းကို တရုတ်လူမျိုးများအနေ

ဖြင့် ရိုင်းစိုင်းသည်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်ဟု စူဇီက ပြောပြသောကြောင့် ယခုလို နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်းချိုင်းဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ကုန်းဘောင် အတိုင်း စူဇီနောက်မှ ကျွန်တော် လျှောက်လိုက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဆုံလည် ဒလက်တံခါးမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ဆိပ်ကမ်းအင်္ဂတေလမ်းပေါ်ရောက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ရပ်စောင့် နေသည်။ အမှောင်ထဲမှာ သူ့ဆံပင်နက်နက်များကို မမြင်ရတော့ပါ။ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖြူကလေးရယ်၊ သူ့အင်္ကျီဖြူဖြူကလေးရယ်၊ သူ့ဖိနပ်ဖြူဖြူကလေးရယ်ကို သာ မြင်ရတော့သည်။

သူ့လက်ကလေးထို ကျွန်တော် ဆွဲယူလိုက်မိပြန်ပါသည်။

“စူဇီ... ကိုယ့်အခန်းကို မင်း လိုက်ခဲ့ပါလားကွယ်...”

သည်စကားကိုကြားတော့ ဖြူဖွေးသည့် သူ့မျက်နှာကလေး မော့လာ သည်။

“အိပ်ဖို့ပြောတာလား အစ်ကို... အစ်ကိုနဲ့အတူ အိပ်စေချင်လို့လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် စူဇီ... ကိုယ်နဲ့အတူ လိုက်အိပ်စေချင်လို့ပါ။ ဒီ တစ်ညလုံး မင်းကို အရမ်းသဘောကျနေမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘင်းနဲ့ မင်းရဲ့ ဇာတ်လမ်း သိမ်းသွားတာက အချိန်ဘာမှမကြာသေးတော့ စောစောက ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ပြန်ရှက်နေမိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ည ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မခွဲခွာစတမ်း တပူးတွဲတွဲ နေခဲ့ကြတယ်၊ အတူတူကခဲ့ကြတယ်၊ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာလည်း ရှက်စိတ်တွေ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ်နဲ့ အတူ လိုက်ခဲ့ပါကွယ်”

သူ့နဖူးကလေးကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ယိမ်းလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မေးဖျားအောက်မှာ သူ့နဖူးကလေး ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မလိုက်ချင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ စိတ်ပျက်သွားတာမျိုး မဖြစ်ရအောင် မလိုက်ပါရစေနဲ့တော့...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စူဇီ... ဘင်းကြောင့်လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို... ဘင်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောပြလို့လည်း မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်မ မပြောချင်ဘူး အစ်ကိုရယ်”

“ပြောပြစမ်းပါ စူဇီ”

“ကောင်းပြီလေ...”

စုစီသည် ထိုမျှပြောပြီး ရပ်သွားပြန်သည်။ ခဏကြာတော့မှ ဆက်ပြော

သည်။
“အစ်ကို ဒီလောက်ကြားချင်ရင်လည်း ပြောပြပါ့မယ်၊ ကျွန်မဟာ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဆိုကြပါစို့၊ ဒီနေ့ည အပြင်ကို အစ်ကိုခေါ်တာတဲ့ သာမန် အင်္ဂလိပ်မကလေးဖြစ်တယ် ဆိုကြပါစို့၊ အစ်ကိုက အဲဒီအင်္ဂလိပ်မကလေးကို အစ်ကိုနဲ့လိုက်လာပြီး အိပ်စေချင်တယ် ဆိုပါစို့၊ သူဟာ အစ်ကိုနဲ့ လိုက်လာမယ်လို့ ထင်သလား အစ်ကို”

“ကိုယ်လည်း မပြောတတ်ဘူး၊ မပြောတတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အိပ်ခန်းကလေးလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်မထင်ဘူး”

ကျွန်တော့်မေးစရာအောက်မှ သူ ခေါင်းညိတ်နေသည်။
“ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ မှိုက်မဲတဲ့ အတွေးအခေါ်မျိုးလို့ ကျွန်မထင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ အစ်ကိုအတွက် သာမန်မိန်းကလေးအဖြစ်အယောက် ဖြစ်လိုက်ချင်ပါတယ်၊ မလိုက်ပါရစေနဲ့လို့ ကျွန်မ ငြင်းလိုက်ဖို့ပါတယ်”

ကျွန်တော် ရယ်မိပါသည်။
“စုစီ... မင်းဟာ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”
“ဒီစကားကြားရင် အစ်ကို ရယ်တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်”
“ကိုယ် တကယ်ရယ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းထင်သလို ရယ်လိုက်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး စုစီ...”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်မ လက်ခံပါ့မယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်ကလေးပဲ ကျွန်မ ခြင်းချင်တာပါ၊ ဒီလို ငါ ငြင်းခဲ့ဖူးတာပဲ ဆိုတာကို ကျွန်မ ပြန်သတိရနေဖူးတယ်လေ၊ အစ်ကို သဘောပေါက်ရဲ့လားဟင်...”

“သေသေချာချာ သဘောပေါက်ပါတယ်”
“ကျွန်မ အခုလို ငြင်းရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ် ရောဘတ်”
သူက ပုံမှန်အသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီနေ့ညဟာ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်ကို ခြင်းချင်တယ်၊ ကျွန်မ သိပ်သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ မိကောင်းဖခင်ကလေးပါရှင်၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မဟာ အခုအချိန်အထိ အဖိုအမိရင် ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးသေးတဲ့ အပျိုစင်ကလေး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ရှင်နဲ့လိုက်ပြီး မအိပ်နိုင်ပါဘူး”

“ကိုယ် အရမ်းကြီးကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပါတယ် စူဇီ၊ ဘယ်လိုမှ ကိုယ်တောင်းပန်လို့ မရတော့ဘူးလား။”

“မတောင်းပန်ပါနဲ့ရှင်... ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ကိုယ့်ပန်းချီကားကလေးတွေ ကြည့်ရုံတောင် မလိုက်နိုင်တော့ဘူးလား၊ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ထိန်းပြီး စောင့်စည်းပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး ရောဘတ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ သဘောကျပါတယ်၊ ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မ ထိန်းသိမ်းရမယ်၊ ကျွန်မ အိမ်ပြန်တော့မယ်”

“မင်းကို အိမ်အရောက် လိုက်ပို့လို့တော့ ဖြစ်ပါတယ်နော်”

“ဒါလောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်မအိမ်ပေါက်ဝ အရောက်တော့ လိုက်ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်ရှင်”

(၄)

နောက်တစ်နေ့တွင် ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လျှောက်လာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး နှစ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟင်နက်ဆီလမ်းမကြီးအတိုင်း ဈေးဆိုင်များ၏ အဖိတွေအောက်က လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လူတွေကျပ်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များကို ကျော်ခဲ့ ကြသည်။ မီးရောင်ထိန်လင်းနေသည့် စတိုးဆိုင်များကို ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် လင်ကွန်းလမ်းတွင်းသို့ ချိုးဝင်ခဲ့သည်။ လေထိုးအောက်လင်း ဓာတ်မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ အောက်လင်းဓာတ်မီးများမှ တစ်ခု ဖြည့်သံများကို ကြားနေရသည်။ စားသောက်ဆိုင်တန်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆောင့် ကြောင့်ထိုင်ကာ ဆန်ပြုတ်သောက်နေကြသည့် ယောက်ျားပေါင်းများစွာကို တွေ့ရသည်။

ကမ်းနားဘက်ရောက်တော့ မာဂျောင်းကစားသည့် အခန်းတွေကို တတန်းကြီးမြင်နေရသည်။ မာဂျောင်းမွေသံတွေ ညံ့နေသည်။ ‘အိပ်ချ်အမ်အက်စ် အသိန်းသဘောမှ မိတ်ဆွေများကို ကြိုဆိုပါ၏’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီး ခိုထိ ထားသည့် ရေတပ်ယူနီဖောင်းချုပ်သော အပ်ချုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ ရသည်။

ထိုဆိုင်ကျော်တော့ ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။ သဘောတစ်စီးမှ ထိုးထွက်

ကုန်းဘောင်သေးသေးပေါ်တွင် အမူးသမားတစ်ယောက်သည် ဒယီးဒယိုင်
 လျှောက်နေသည်။ ရေထဲသို့ ကျလှကျလှ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်ကို
 တံလိုက်ပြန်သည်။ ပြန်ယိုင်သွားသည်။ ဆပ်ကပ်ထဲတွင် ကြီးတန်းလျှောက်
 သော ဆပ်ကပ်လူပြက်လို ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အောင်မြင်စွာ
 ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

စူဇီက မလှမ်းမကမ်းမှ နေ၍ ကျွန်တော့်ကို ရပ်စောင့်နေသည်။ သူ့ကို
 ကြည့်လိုက်သောအခါ နေရာမှ ကျွန်တော် မရွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြန်
 သည်။

ဆိပ်ကမ်းအင်္ဂတေလမ်းပေါ်မှာ သူ့ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုက်
 နည်းငယ်ကွာဝေးသည်။ တစ်ဖက်မှ လမ်းမီးရောင်မှိန်မှိန်များက သူ့ကိုယ်
 သို့ ထိုးကျနေသည်။ သူ့မျက်နှာ၊ သူ့လက်နှင့် သူ့ခြေထောက်များသည်
 ရောင်ဖြင့် လင်းလက်နေသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာသည်။ သို့သော်
 သဲကွဲကွဲမရှိ။ ကျွန်တော် ကြိုးစား စဉ်းစားသည်။ သို့သော်လည်း ထွက်ပြေး
 သည့် ငှက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းမမိသလို ခဏကြာအောင် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေ
 သည်။

နောက်ဆုံးတွင်မှ ကျောင်းနေစဉ် ကလေးဘဝတုန်းက မြင်ခဲ့ဖူးသည့်
 မှိန်ပုံကားတစ်ချပ်ကို သွားသတိရသည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းစနေတော့ ရောင်စုံသရုပ်ဖော်ပုံများပါသော သမ္မာ
 နန္ဒာစာအုပ်တစ်အုပ် ရသည်။ စာအုပ်ထဲတွင် ဂျေရုဆလင်မြို့လယ် လမ်း
 အလမ်း၏ ရောင်စုံသရုပ်ဖော်ပုံ ပါသည်။ ပုံ၏ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ပခုံးတစ်
 ခုနှင့် မှောက်ထားသော လက်တစ်ဖက်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်ဘက်မှာ
 ခြေဖွေးသည့် အုတ်တံတိုင်းကြီးရှိသည်။ အုတ်တံတိုင်းကြီး၏ ခြေရင်းတွင်
 အနာကြီးရောဂါသည်နှစ်ယောက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည်။ သူတို့၏ ကိုယ်
 ထက်အင်္ဂါများသည် အနာကြီးရောဂါကြောင့် မပြည့်မစုံ ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့ရှေ့တွင် တတိယမြောက် သူတောင်းစားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ
 သည်။ သူသည်လည်း အခုနကလေးတုန်းက ကိုယ်လက်အင်္ဂါမစုံသည့် အနာကြီး
 ရောဂါသည်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူ့ရောဂါများ ယူပစ်လိုက်သလို
 ဆောက်ကင်းသွားပြီး အကောင်းပကတိဖြင့် မတ်မတ်ကြီးရပ်နေပြီ။ သူ့ကို
 တစ်ဖက်မှ အလင်းရောင်က ထိုးပေးထားသည်။ ယခု ရှေ့နားမှာရပ်နေသည့်

စုစီ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ အလင်းရောင်များ ဖြာကျနေသည်နှင့် တစ်ထေရာတည်း တူညီသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသော အံ့ဩဖွယ် အသိအာရုံတစ်ခု ဝင်လာသည်။

စုစီသည် အပျိုစင်ကလေး ဖြစ်ချင်သည်။ လောက၏အပြစ်အနာအဆာ ကင်းသော၊ အကုသိုလ်တရားကို မသိနားမလည်သော မိန်းကလေး ဖြစ်ချင် သည်။ ယခု သည်နေရာမှာ သူ့ရပ်နေသည်။ အလွန်တရာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ် စွာရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဦးလေးကြောင့် ရေတိမ်နစ်ခဲ့ရတာတွေ၊ သူ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းကြောင့် စွန်းထင်းခဲ့ရသည့် အညစ်အကြေးတွေ အားလုံးမှာ စောစောကူ ဂျေရုဆလင်လမ်းမရှိ အုတ်တံတိုင်းရှေ့က အနာကြီး ရောဂါသည် တစ်မုဟုတ်ချင်း ရောဂါပျောက်ကင်းသွားသလို ပျောက်ကင်း သွားတော့သည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် သူသည် အသန့်ရှင်းဆုံး ဖြစ်သွားတော့သည်။ အစင်ကြယ်ဆုံး ဖြစ်သွားတော့သည်။ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံး ဖြစ်သွားတော့သည်။ လူသားဆန်သော ခံစားချက်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။ အံ့မဆုံးသော မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩမဆုံးတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သည်အတိုင်း ငါ ကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး လုံးဝ မရွေ့လျားနိုင်တော့ပါ။ စုစီကလည်း လုံးဝ မရွေ့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို သူလည်း ငေးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ ခံစား ချက်ကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ဘိအလား ပြန်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

ပြီးတော့ သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော်လျှောက်သွားကာ ပွေ့ယူလိုက်သည်။ မော့လာသည့် အပျိုစင်ကလေး၏ မျက်နှာဖြူဖြူကလေးကို နမ်းလိုက်မိပါသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုဘဲ ကျွန်တော့်အနမ်းကို သူ လက်ခံပါသည်။ သူ့ မျက်နှာကလေးပေါ်မှာတော့ မြတ်နိုးစရာအပြုံးကလေးတစ်ခုကို ဆင်မြန်းထား ပါသည်။

ဆိပ်ကမ်းဆီမှ ကူးတို့သင်္ဘောဥသြသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ ကျမှပင် ဆိပ်ခံဘောတံတားဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ လှမ်းကြည့်မိကြတော့သည်။ တကယ့်ဘဝမှန်သို့ ပြန်ရောက်ကြတော့သည်။ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်သော အပြစ် အပျက် မရှိတော့ပြီ။ နဂိုနေဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားပါလေပြီ။

အင်္ဂါတေလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ စိတ်ချမ်းသာသည့် အရိပ်အရောင်များကား သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ပျောက်မသွား။ ရွှင်လန်းအားရမှု များကား လျော့ပါးမသွား။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ခံစားနေရသည်ကို သူသိသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“အစ်ကို... ဒီကနေ့ ကျွန်မလုပ်နေပုံတွေကို အစ်ကို သိပါတယ်နော်၊ အစ်ကိုဟာ ကျွန်မဘဝမှာ တွေ့ကြုံဖူးတဲ့ ပထမဆုံးယောက်ျားအဖြစ် ကျွန်မ ဟန်ဆောင်နေခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ အမှန်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မ သိ ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အမှန်ပဲလို့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရပြန်ရော အစ်ကို...”

သူက စကားကို ခွဲဏဖြတ်ပြီး မသိမသာကလေးရယ်သည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကြောက်သလိုလိုကြီးဖြစ်နေတယ်ကွယ်... ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား အစ်ကို၊ ပထမဆုံးကြုံတွေ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံလို ဖြစ်နေ တယ်၊ ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး အစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့နေတာကို ခံစားနေရပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မ သိပ်ကိုကြောက်နေပြီ အစ်ကိုရယ်...”

အားလုံး အံ့သြဖွယ်ရာများချည်း ဖြစ်ကုန်ကြပြီကို ကျွန်တော် တွေးနေ မိပါသည်။ စုဒ္ဓါ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အံ့သြဖွယ်ရာများ မဟုတ်ပါ။ သူ့အသည်း နှလုံးထဲမှ အံ့သြဖွယ်ရာများ ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရား ဆိုသည်မှာ အံ့သြဖွယ်ရာပင်မဟုတ် ပါလား။

အံ့သြဖွယ်တရားသည် သူ၏အတိတ်ကြောင်းများကို ဖယ်ထုတ်ပစ် လိုက်သည်။

သူ့အသည်းနှလုံးကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သွားအောင် ဆေးကြောသန့်စင် ပေးလိုက်သည်။

အပျိုစင်ကလေး၏ လျှို့ဝှက်မှုများနှင့် အံ့သြဖွယ်ရာများကို ဖန်တီးပေး လိုက်သည်။

ယုံကြည်မှုတရားကလည်း ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ၏ပထမဆုံးသော ချစ်သူဖြစ်ဖို့ သူ လိုလားသည်။
သူနှင့် ပထမဆုံးဆက်ဆံရသည့် ယောက်ျားဖြစ်စေချင်သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာလည်း ထို့အတူ ယုံကြည်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ဘဝ၏ ပထမဆုံးသောချစ်သူ။

အတိတ်အကြောင်းဟူသည် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ပါပြီ။

လမ်းမကိုဖြတ်ပြီး နမ်ကောက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်
နှင့် တစ်ယောက် ခပ်ခွာခွာလျှောက်လာသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
မသိကျွမ်းသော မျက်နှာစိမ်းတွေလို ဖြစ်သွားပြန်သည်။ သူ့လမ်းသူသွားပြီး
ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကာ တစ်နေရာတွင် လူသစ်များအဖြစ် သွားဆုံကြရတော့
မလို ခံစားလာရသည်။

ခန်းမကြီးထဲသို့ ဖြတ်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ လူရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရ
သဖြင့် ကျေးဇူးတင်မိသေးတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်ခံစားချက်ကလေး
သည် နုနုရွရွကလေး ဖြစ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေ့ပြီး သည်ခံစားချက်
ကလေး ပျောက်ကွယ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေမိသည်။

ဓာတ်လှေကားကိုစောင့်ရင်း ဘားခန်းထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ယောက်နှင့် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ယောက် ရောက်မလာပါစေနင့်ဟု ကျိတ်ပြီး
ဆုတောင်းနေမိသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားခိုက်တွင်လည်း ဘားခံစားချက်မှ
မရှိသော မျက်လုံးပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးများနှင့် သင်္ဘောသားများကို မဆုံတွေ့ပါ
ရစေနင့်ဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။

ဒါတွေကို မြင်တွေ့ရလျှင် စူဇီ၏ အတိတ်ကြောင်းများက ကျွန်တော့်
အသိအာရုံတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာပေလိမ့်မည်။ သူ့ကို တခြားဟိုတယ်
တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားမိလျှင် ကောင်းပေမှာပဲဟု စဉ်းစားမိသည်။ ယခုလို စွန့်စား
ရတာမျိုးနှင့် ကင်းဝေးသွားနိုင်သည်။

ဓာတ်လှေကား ဆင်းလာသည်။ တံခါးပွင့်သွားသည်။ ဓာတ်လှေကား
မောင်းသူမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ စိတ်သက်သာရာ
ရသဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း စူဇီနောက်မှ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သွား
သည်။

အပေါ်သို့ ဓာတ်လှေကားတက်လာခိုက် ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်နေကြ
သည့် အသံများကို ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ပရိဒေဝမီးများ တောက်

လောင်သလို ခံစားလာရပါသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်နှင့် နီးလာလေ အသံတွေက ပိုမိုကျယ်လောင်လာလေ ဖြစ်လာသည်။

အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ရောက်ပြီး ဓာတ်လှေကား ရပ်သွားသည်။ တံခါးပွင့် သွားသည်။ စင်္ကြံထဲမှ ကျွန်တော်မြင်နေကျ မြင်ကွင်းတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရ လေတော့သည်။

ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးကို ဘားမန်နေဂျာနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ဖမ်းချုပ် နေသည်။ လူးလူးက အော်ဟစ်ဆဲဆိုရင်း ရုန်းကန်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်နေသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ကို အော်ဟစ်ဆဲဆိုကာ ရန်တွေ့နေသည်။

သင်္ဘောသားသည် အတန်ငယ် အရက်မူးနေပုံရသည်။ သူ့မျက်နှာ သည်လည်း ဒေါသရောင်ကြောင့် ရဲရဲနီနေသည်။ သူကလည်း လူးလူးကဲ့သို့ပင် ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားလုံးများဖြင့် ပြန်လည်ဆဲရေးတိုင်းထွာနေသည်။

စင်္ကြံထဲမှာ အမျိုးသမီးတွေ၊ သင်္ဘောသားတွေဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ရန်ဖြစ်သံကြောင့် အခန်းအသီးသီးမှ ထွက်လာကြဟန်တူသည်။

သူတို့ကိုကျော်ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းရှိရာသို့ အရောက်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင် တော့ပါ။ ဓာတ်လှေကားအပြင်မှာရပ်ပြီး သည်အဖြစ်အပျက်ကြီးကို စိတ်မချမ်း မသာဖြင့် ငေးကြည့်နေရပါတော့သည်။

ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူး သည်မျှ ဒေါသကြီးသည်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင် ခဲ့ဖူးပါ။ သူသည် အမြဲတမ်းဆိုသလို သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ နေထိုင်ဆက်ဆံတတ် ပါသည်။ စကားပြောလျှင်လည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ညင်ညင်သာသာ ပြော ဆိုလေ့ ရှိပါသည်။ ယခုတော့ သူ့ဒေါသက ထိုအရာအားလုံးကို ချေဖျက်ဖြစ် လိုက်ပါတော့သည်။

ဘားမန်နေဂျာကလည်း အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းနေသည်။ သို့သော်လည်း သင်္ဘောသားနှင့် လူးလူးတို့၏အသံကြားမှာ သူ့အသံ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွား သည်။

သင်္ဘောသားက တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ပါးစပ်ကတော့ ဆဲရေးတိုင်းထွာနေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက် လူးလူးသည် ချုပ်ထားသည့် လက်များထဲမှ လွတ်ထွက်သွားသည်။ သင်္ဘောသားကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်ပစ်သည်။ သင်္ဘောသားများ

မမျှော်လင့်ဘဲ အလစ်တွင် ဝင်ရောက်အတိုက်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မန်နေဂျာ နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ပြေးဆွဲပြီး ချုပ်ထားလိုက်ပြန်သည်။

သင်္ဘောသားက ရွံရှာမုန်းတီးစွာဖြင့် တံတွေးတစ်ချက်ထွေးပြီး ထွက် သွားသည်။

ဓာတ်လှေကား တံခါးပေါက်နားမှ ရပ်ကြည့်နေသော အဲလစ်ကလေးက တစ်ခဲခဲရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘေးနားမှ သင်္ဘောသားလက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး ဆွဲခေါ်သည်။

“ဟေး... ဂျက်ကီ လာ... သွားကြစို့... ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိ တော့ဘူး”

သင်္ဘောသားက သူ့ခေါ်ရာသို့ လိုက်ရင်း အခန်းတံခါးပိတ်မည်လုပ် သည်။ ထိုအချိန်တွင် စူဇီကို သူ့မြင်သွားသည်။ မျက်နှာပြုံးသွားသည်။

“ဟေး... စူဇီ”

စူဇီက သူ့ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မည်သို့သောခံစားချက်မှ မရှိ။

“ဂျက်လေကွာ... ကိုယ့်ကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား ဂျက်ကီလေ... အသိန်းသင်္ဘောက ဂျက်ကီလေ... လွန်ခဲ့တဲ့ ဇွန်လထဲတုန်းက မင်းနဲ့ ကိုယ် တွေ့ခဲ့ကြသေးတာပဲ၊ သွားမယ်နော်... နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့...”

တံခါးပိတ်သွားသည်။ စူဇီက ခံစားချက်ကင်းမဲ့နေသော သူ၏မျက်နှာ ကို စကြိုဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ဗဒ္ဒဟူးလူးလူးနှင့် ရန်ဖြစ်သော သင်္ဘောသားလည်း အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ စကြိုထဲမှ ပွဲကြည့်ပရိသတ် တဖြည်းဖြည်း လူအုပ်ကွဲသွားသည်။ မိမိတို့နှင့် သက်ဆိုင်ရာ အခန်းများအတွင်း သို့ ပြန်ဝင်သွားကြသည်။

ရှေ့သို့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်မချမ်းမသာဖြင့် စူဇီ၏နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ စောစောက ခံစားနေ ခဲ့ရသည့် အာရုံကလေးများကို ပြန်မှ ရယူနိုင်ပါဦးတော့မည်လောဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။

အခန်းထဲရောက်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ အပြင်က အသံများကို သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရတော့။ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ အခန်း အလယ်မှာ စူဇီရပ်နေသည်။ သည်အခန်းထဲသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူး သူလို ဖြူဖွေးသောမျက်နှာပေါ်တွင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာကလေးကို

မြင်တွေ့ရသည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသောအာရုံများ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ချက်ချင်း ပြန်ပေါ်လာသည်။

စကြိုထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်း၊ ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးနှင့် သင်္ဘောသား တို့၏ ဒေါသပေါက်ကွဲနေသောမျက်နှာ၊ သူတို့အော်ဟစ်ပြောနေကြ ဆိုနေကြ သည့် ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားလုံးများ၊ လွန်ခဲ့သည့် ဇွန်လတုန်းက စုမီ နှင့် တွေ့ခဲ့သည်ဆိုသော အသိန်းသင်္ဘောမှ ဂျက်... အားလုံး ကျွန်တော့်အာရုံ ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်က ဘဲလ်တီးလိုက်သည်။ နံပါတ်နှစ် အခန်းစောင့်က ရေနေ့ ကြမ်းလာပေးသည်။ အကြမ်းဖန်ခွက်တစ်လုံးစီ ကိုင်ပြီး လသာဆောင်သို့ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဆိပ်ကမ်းကို ကျော်ကြည့်လိုက်တော့ မီးရောင် တွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသော ကျွန်းဆွယ်ဟိုတယ်ကို တွေ့ရသည်။ တိုက်သင်္ဘောမှ မီးရောင်များကိုလည်း မြင်ရသည်။ တိုက်သင်္ဘော၏အမည်ကို ရောင်စုံမီးများ ဖြင့် ထွန်းပြထားသည်။

“အဲဒီသင်္ဘောက ရှိနေတုန်းပဲနော်” ဟု စုမီက မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်... မနက်ဖြန်မှ ထွက်မယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်မ ကြောက်နေတုန်းပဲ အစ်ကိုရယ်” ဟု စုမီက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုလည်း ကြောက်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါကွယ် မဟုတ်ဘူးလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သွားအိပ်ကြစို့ စုမီ”

သူ လုံးဝမလှုပ်။ အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာ ထဲ ဝင်လိုက်သည်။ စုမီသည် လသာဆောင်ပေါ်မှာပင် ရှိနေသေးသည်။

အတော်ကလေးကြာတော့ သူဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ပါ။ မှန်တင်ခုံမှာ သွားရပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ဘီး၊ ကျွန်တော့်စာအုပ်များ၊ မနေ့က သူခွဲပစ်လိုက်သဖြင့် အတောင်းက အစားပေးထားသော ပြာခံခွက်အသစ်များကို ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ဘီးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ခပ်မှိုင့်မှိုင့်အမူအရာဖြင့် ခေါင်းဖြီးသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသော အတွေးထဲမှာ နစ်မြုပ်နေပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

မှန်ထဲသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဘီးကို ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းအောက်မှ ဇစ်ကို စတင်ဖြုတ်သည်။ သို့သော် အဆုံးအထိ ဆွဲမချဘဲ ဖြန်းခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို မီးပိတ်လိုက်ပါကွယ်”

ထိုအသံကိုကြားတော့ ကျွန်တော် ရယ်မိသည်။

“စူဇီ... မင်း မရှက်တတ်ပါဘူးကွယ်”

“ရှက်တယ်... အစ်ကိုနဲ့ကျတော့ ရှက်တယ်”

မီးခလုတ်ကို ကျွန်တော် ပိတ်လိုက်သည်။ ပွင့်နေသော လသာဆောင် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကောင်းကင်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုကောင်းကင် နောက်ခံနှင့် စူဇီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းအရိပ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကိုယ်ကိုကုန်းပြီး ခြေအိတ်ချွတ်တော့ သူ့ဆံပင်များသည် ရှေ့သို့ လျှောကျ သွားသည်။

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်အနားသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးသည် အေးနေသည်။ မည်သူမှ မထိမတို့ဖူးသေးသော သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည့်ကိုယ်လုံး ကလေး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဘဝတွင် ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်အကောင်းဆုံးသော တဒင်္ဂကလေး ဖြစ်ကြောင်းလည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်လိုက်ပါသည်။

ပိုးချည်မျှင်ကလေးက ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့လိုက်သည်။ ပိုးအိမ်ကလေး အတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားကြသည်။

မပြည့်စုံသော ‘အခြမ်းနှစ်ခြမ်း’ ဘဝမှ ပြည့်စုံသော ‘တစ်ခု’ အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စူဇီ၏ တရွိုက်ရွိုက်ငိုသံကလေးက ကျွန်တော် နားထဲသို့ တိုးဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။

အခန်း (၆)

(၁)

မနက်ကိုးနာရီမှ အိပ်ရာက ကျွန်တော် နိုးပါသည်။ စုစီကမူ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကိုကျော်ပြီး ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲယူသည်။ သို့သော်လည်း ဝတ္ထုထဲမှာ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်ကို ချထားလိုက်ရတော့သည်။

နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့် စုစီ၏ မျက်နှာကလေးကို ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကဲ့သို့ အေးချမ်းလှပါသည်။ မျက်လုံးပေါ်မှာ ဖုံးနေသည့် မျက်လွှာများသည် နူးညံ့ချောမွတ်နေသည်။ မျက်တောင်မွေးကလေးများသည် ဂျပန် ယပ်တောင်ကလေးတစ်ချောင်းလို သပ်ရပ်စွာ ပြန့်ကားနေသည်။ တစ်ချောင်းချင်းကိုပင် ရေလို့ရနေပါသည်။

သူ အိပ်မက်များ မက်နေသလားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်နေမိပါသည်။ တရုတ်လူမျိုးများသည် ဘယ်လို အိပ်မက်မျိုးကိုများ မက်တတ်ပါလိမ့်။ တရုတ်ကဗျာများကဲ့သို့ပင် ဂိတ်ဝတ်ခါးကြီးတွေ၊ ကျောက်တုံးပြွမ်းသော ရေကန်ကလေးတွေ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံတွေ၊ ပူနွေးသော ဝိုင်အရက်တွေ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားတွေကိုများ မက်တတ်ကြလေသလော။

တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ငြိမ်သက်စွာ သူ အိပ်ပျော်နေပါသည်။ ထို့နောက်မှ အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရှူကာ တစ်ဘက်သို့ အသာကလေးစောင်းပြီး နေရာပြင်လိုက်သည်။

“အချစ်ရေ...၊ ထပါတော့လားကွယ်...”ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။
“ဒါလင်...”

အိပ်ချင်မှူးတူးသံဖြင့် သူက ပြန်ထူးသည်။
“ထတော့လေကွယ်”

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ သူ စောင်းလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကန့်ကလျ ကိုင်တွယ်နေသည်။ သာသာကလေးလည်း ရယ်နေသည်။

“သိပ်လှတာပဲ မောင်ရယ်...”
“ဘာတွေက လှနေတာပဲဟင်”

“အချစ်ရေလို့ မောင်ခေါ်လိုက်တဲ့အသံပေါ့၊ တကယ့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်သံ...၊ အသည်းနှလုံးထဲက ထွက်လာတဲ့အသံ...၊ လှလိုက်တာ မောင်ရယ်”
သူပြောနေသံကလည်း ကျွန်တော့်နားထဲမှာ လှနေပါသည်။

“ရေခွေးကြမ်း တောင်းလိုက်ဦးမယ်နော်၊ အခန်းထဲကို အတောင်းဝင် လာရင် သူ့မျက်နှာ အမူအရာ ဘယ်လိုပြောင်းသွားသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်”
ခုတင်ဘေးရှိ ဘဲလ်ကို ကျွန်တော် နှိပ်လိုက်သည်။ စူဇီသည် မျက်လုံး မဖွင့်ဘဲ စောင်ကို မေးစေ့အရောက် ဆွဲခြုံလိုက်သည်။

တံခါးခေါက်ပြီး အတောင်း ဝင်လာသည်။ ရေခွေးကြမ်းအိုး သယ်လာ သည်။ စူဇီကို တွေ့တော့ သူ့ခြေထောက်များ တုံ့ကနဲရပ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံး အစုံမှာ ကော်ဖီပန်းကန်ပြားလို ပိုင်းစက်သွားသည်။

ပြီးတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိရသွားပြီး စားပွဲဆီသို့ ဆက်လျှောက် သွားသည်။ ခုတင်ဘက်သို့ လုံးဝပြန်လှည့်မကြည့်တော့။ သူ့မျက်နှာ အမူအရာ ကိုလည်း တည်တည်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားဟန်ဆောင်နေသည်။ ရေခွေးကြမ်း အိုးအဟောင်းနှင့် အသစ်ကို လဲနေသည်။ ကျွန်တော်၏ အပြုအမူကြောင့် သူ တော်တော်ကြီး အနေခက်သွားပြီကို နားလည်လိုက်သည်။ ဒါလောက်ဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီဟု သဘောရလိုက်သည်။

“အံ့ဩမသွားဘူးလား အတောင်း”

ကျွန်တော့်ကို သူ မော့ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ရယ်နေသည်ကို သူ တွေ့သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း သူ့မျက်နှာ ပြုံးလာကာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ...၊ ကျွန်တော် ပျော်သွားပါတယ် ဆရာ”

အတောင်း အမှန်တကယ် စိတ်ချမ်းသာသွားကြောင်း ကျွန်တော် သိပါ
နမ်ကောက်မှာ ကျွန်တော် ဒါလောက်ကြာကြာကြီး နေခဲ့ပြီဖြစ်သော်
မည်သည့် မိန်းကလေးနှင့်မှ ဇာတ်မရှုပ်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ
အခုများ မှားနေသလား။ ဒါမှမဟုတ် စုံထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသလား
သု သံသယဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခုမူ ကျွန်တော်သည် အများနည်းတူ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်
အိပ်ရာထဲမှာ အတူတူရှိနေသည်။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ။ သူ သံသယ
နေတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်တော့။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဖန်ခွက်နှစ်လုံး
ရေခွေးကြမ်း ထည့်ပေးသည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး ပြုံးနေသည်။ ပြီးတော့
ခန်းထဲမှ သူ ထွက်သွားတော့သည်။

စုစီကတော့ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားဆဲပင်။
“အချစ်ရေ...” ဟုလည်း ကျွန်တော်ခေါ်သည့်အတိုင်း လိုက်ခေါ်ကြည့်
သည်။

ဆယ့်တစ်နာရီထိုးတော့ ပင်းမင်းအပ်ထားသည့် ကျွန်တော်အဝတ်အစား
ကိုယူပြီး အတောင်း ပြန်ရောက်လာသည်။ ယခုအချိန်အထိ ကျေကျေနပ်နပ်
သူပြုံးနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ စုစီ ရှိနေတုန်းပဲလားဟု
နောက်နေက မေးကြောင်း၊ သူက ဘာမှ မသိသည့်အကြောင်းကို လိမ္မာပါးနပ်
ဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်ကြောင်း ပြောပြသည်။

“စုစီ ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူ ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတာလဲ”
“မနေ့ညတုန်းက ဂျူတီကျတဲ့ အခန်းစောင့် နံပါတ် ၂ ကပြောပြလိုက်
တာပါဆရာ”

အတောင်း ထွက်သွားသည်။ စုစီက အိပ်ရာထဲမှာ ထထိုင်သည်။

“မောင်ရေ... ဘယ်အချိန် ရှိသွားပြီလဲ၊ ကျွန်မ ကလေးကို ပြေးကြည့်
အိတ်ဦးမှဖြစ်မယ်”

“ကိုယ်ရော လိုက်လို့ရမလား”

“မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချစ်ရေလို့ မခေါ်လို့”

“မောင်ပါ အတူတူလိုက်လာလို့ရမလား အချစ်ရေ...”

“အိုး... လိုက်ခဲ့ပါ မောင်ရယ်”

ကျွန်တော်တို့ အဝတ်အစားလဲပြီး သူ့အိမ်ခန်းသို့ လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ သူဝတ်ထားသည့် ညစာစား ပွဲတက်ဝတ်စုံသည် ယခုလိုမနက်တောက်ပြောင်လွန်းနေသည်။ အထူးသဖြင့် သူနေသည့်ရပ်ကွက်မှ နောက်လမ်းကြားကလေးထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ ပိုပြီး တောက်ပြောင်နေတော့သည်။ စုစီ၏ အိမ်ခန်းသည် လမ်းနှစ်ခုဆုံရာထောင့် စက္ကူဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်တွင်ဖြစ်သည်။

စက္ကူဆိုင်ဆိုသည်မှာ ရောင်စုံစက္ကူများ၊ ရောင်စုံစက္ကူများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် သင်္ဘော၊ လှေ၊ သမ္ဗန်၊ အိမ်၊ မော်တော်ကား၊ စက္ကူ အဝတ်အစားစသည်များအပြင် ဒေါ်လာငွေစက္ကူပုံ ရိုက်နှိပ်ထားသည့် စက္ကူမျိုးစုံ ဖြစ်သည်။ တရုတ်လူမျိုးများသည် ဆွေမျိုးထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက် အနိစ္စရောက်လျှင် ထိုစက္ကူပုံစံမျိုးစုံကို ဝယ်ပြီး မီးရှို့ကြသည်။ ဒေါ်လာပုံစံ စက္ကူသန်းပေါင်းများစွာကိုလည်း မီးရှို့ကြသည်။ သေဆုံးသွားသူ၏ ဝိညာဉ်က ထိုအရာများအားလုံးကို လက်ခံရရှိကြသည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ဝမ်ချိုင်းတွင် ကုန်မျိုးစုံဆိုင်များထက် ယင်းသို့ စက္ကူရောင်းသည့် ဆိုင်တွေက ပိုများသည်။ ယခုလို စက္ကူဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်မှာ နေရသည့်အတွက် ကံမကောင်းဟု စုစီက ထင်နေသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ဘက်ခန်းက ခေါင်းရောင်းသောဆိုင် ဖြစ်လေရာ ထိုဆိုင်အပေါ်ထပ်ခန်း မဟုတ်သဖြင့် အထိုအလျောက်တော့ တော်သေးသည်ဟု ပြောသည်။

သူ့အိမ်ပေါ်သို့ တက်သည့် လှေကားမှာ စက္ကူဆိုင်နှင့် ခေါင်းရောင်းသည့်ဆိုင်ကြားမှာ ရှိသည်။ လှေကားကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း သူ့နောက်ကျွန်တော် တက်လိုက်သွားသည်။ အိမ်က အိမ်အိုကြီးဖြစ်ပြီး ခနော်နီခနော်နီ နိုင်လှသည်။ လမ်းတွေက ညစ်ပတ်သည်။ ဟင်းနဲ့ ကျွေးနဲ့နှင့် ကျင်ငယ်နဲ့များတထောင်းထောင်း ထွက်နေသည်။

အောက်ထပ် နှစ်ခန်းတွင် အိမ်သားဆယ့်လေးငါးယောက်တို့ ငါးပိသီငါးချဉ်သိပ် နေကြရသည်ကို တွေ့ရသည်။ အချို့အခန်းတွင် ကလေးများထမင်းစားနေကြသည်။ နို့တိုက်သည့် မိခင်များလည်းရှိသည်။ ယောက်ျားအချို့က အသေကောင်လို စန့်စန့်ကြီး အိပ်နေကြသည်။ ရန်ဖြစ်နေသည့် အသံများလည်း ကြားရသည်။

မည်းမှောင်နေသည့် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဘယ်ဘက်ထပ်ခန်း၊ ညာဘက်တစ်ခန်း ခွဲခြားထားသည်။ စုစီ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။ အထိုက်အလျောက် သန့်ရှင်းမှု
လည်း ကျေနပ်လောက်သည့် အနေအထားကား မဟုတ်ပါ။

နံရံနှင့် လသာဆောင်ကလေးမှာ အမျိုးအမည်ပေါင်း များစွာသော
အဟောင်းအမြင်းတွေ တပုံကြီးရှိနေသည်။ တရုတ်လူမျိုးတို့သည် အဟောင်း
အရက်များကိုပါ အလွယ်တကူ လွှင့်ပစ်ရိုးထုံးစံမရှိ။ ပုလင်းခွံတွေ၊ ဘူးခွံတွေ၊
သေတ္တာတွေကို သည်အတိုင်း သိမ်းဆည်းထားကြလေ့ရှိသည်။

ကလေးထိန်း အဘွားကြီးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး စုစီ၏ အင်္ကျီတစ်
ချောင်းကို ချုပ်နေသည်။ ကလေးက ဘူးခွံတစ်ခုနှင့် ဆော့နေသည်။ စုစီကိုမြင်တော့
ခွံနှင့် ကြမ်းပြင်ကို တဒိုင်းဒိုင်းထုပြီး ပြုံးပြသည်။ စုစီက ကလေးကို ကောက်
ဆိုက်သည်။ ကလေးမျက်နှာမှာ သွားရည်တွေ ရွဲနေသော်လည်း သူ့အင်္ကျီဖြူ
ကလေး ညစ်ပေသွားမည်ကို အရေးမထား။ ကလေးကိုချီရင်း တရုတ်လိုချောမြူ
သည်။

“ကလေးက အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ စုစီ”

ကလေး၏ ကပြားမျက်နှာကလေးကို မြင်တိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ
ကြင်မိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သော်လည်း ထိုစကားကို ကျွန်တော် ပြောပစ်လိုက်
သည်။

“သူ အခုထက်ထိ ချောင်းဆိုးတုန်းပဲမောင်ရယ်... ၊ ဟေး... ဘာကြောင့်
ဒါလောက်တောင် ချောင်းဆိုးနေရတာလဲ... လူကဲကလေး”

စုစီက ပြောရင်း ကလေးကို ကလိထိုးနေသည်။ ကလေးက သဘောကျ
ခွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်သိမ်ခါအောင် ရယ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်...၊ မေမေရဲ့သားချောလေး၊ မေမေရဲ့ သားလှကလေး၊
မေမေ ရည်းစားကို စကားပြောလိုက်စမ်း၊ တစ်နေ့ကျရင် သူက သားကို ဓာတ်ပုံ
နိုက်ပေးမှာ”

စုစီ၏ စကားကိုကြားတော့မှ ကလေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဖို့ ကျွန်တော်
အတိပေးထားဖူးကြောင်း အမှတ်ရတော့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏
အင်မရာမှာ ကျကွဲသွားသောကြောင့် ပြန်ပြင်မရနိုင်တော့သည့် အခြေအနေ
ဆောက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကလေးကို ဓာတ်ပုံဆိုင်ခေါ်သွားပြီး ရိုက်ပေးရလျှင် ကောင်း
မယ်ဟု ကျွန်တော်က အကြံပေးသည်။ စုစီကို ဘာလက်ဆောင်ပေးရလျှင်

ကောင်းမည်နည်းဟု တစ်မနက်လုံး ကျွန်တော် စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ ယခု အကြံ
သည် အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

ထိုစိတ်ကူးကို ကြားရတော့ စုစီ သိပ်ပျော်သွားသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်၍
ကောင်းနိုင်မည့် အဝတ်အစားများကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်
ကြည့်နေသည်မှာ မိနစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်သွားသည်။ ကလေးထိန်း
အဘွားကြီးက စောင်တစ်ထည်ကို ဖြန့်ကိုင်ပြီး ကွယ်ပေးထားသည်။ စုစီက
ထို့နောက်တွင် အဝတ်များကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် လဲကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကလေးထိန်း အဘွားကြီးသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူတူလိုက်လာမည်
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ စိတ်ချမ်းသာသွားပုံရသည်။ ငွေသွားတွေပေါ်အောင်
ပြုံးနေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အသားအရေတွေ တွန့်လိပ်နေပြီ။ ယခင်
လယ်သူမကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ အသားအရေတွေ တွန့်လိပ်နေပြီဖြစ်သော်လည်း
မျက်လုံးအစုံကမူ ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ ကြည်လင်နေသည်။

အပြာရောင်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီအနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခြေညှိ
ဖိနပ် စီးထားသည်။ ဖြူဖွေးနေသည့် ဆံပင်များကို အပေါစားပလတ်စတစ်
ဘီးတစ်ချောင်းဖြင့် စုထုံးထားသည်။

အဘွားကြီးကို စုစီ အလွန်ချစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အိုးတိုးအထဲ
နိုင်လွန်းသောကြောင့် မကြာခဏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းရသည်။ စုစီက ဘယ်လောက်
ဆူဆူ အဘွားကြီးက ကျေနပ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စုစီကို အထင်
ကြီးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စုစီသည် ငွေတွေအများကြီး ရှာနိုင်သည်။ အဝတ်
အစားလှလှတွေ အများကြီး ဝယ်နိုင်သည်။ အိမ်ခန်းတစ်ခုနှင့် ကျကျနန နေနိုင်
သည်။ နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသားများနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ရသည့် လုပ်ငန်း
အလွန်အောင်မြင်နေသောကြောင့်လည်း အဘွားကြီးက စုစီကို အလွန်အထင်
ကြီးနေသည်။

အဘွားကြီးက စောင်တစ်ထည်ကို ခေါက်ပြီး ကျောမှာသိုင်းသည်။
ထိုစောင်ထဲမှာ ကလေးကိုထည့်သည်။ စောင်ထဲသို့ ရောက်သွားပြီး ခဏအကြာ
မှာပင် ကလေးငယ်သည် လက်မတစ်ချောင်းကိုစုပ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီနော်၊ ကဲ... သွားကြစို့”ဟု စုစီက ပြောသည်။

အိမ်ကြိုအိမ်ကြားရှိ လမ်းကျဉ်းကလေးများအတိုင်း ဟက်နက်ဆီလမ်း
ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ အဘွားကြီးက နောက်မှလိုက်လာသည်။

ဟင်နက်ဆီ လမ်းပေါ်ရောက်တော့ ဓာတ်ပုံဆိုင်ပေါင်းများစွာ စီတန်းနေသည်။
ထိုဆိုင်များမှာ ချိတ်ထားသည့် နမူနာဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ကြသည်။

တစ်ဆိုင်တွင် အင်္ဂလိပ် သင်္ဘောသားလူငယ်တစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံ
ကြီးကို ချိတ်ထားသည်။ ဆံပင်က ကောက်ရိုးရောင်၊ ပါးနှစ်ဖက်က ပန်းနုရောင်၊
မျက်လုံးက အပြာရောင်နှင့် အင်္ဂလိပ်လူငယ်တစ်ယောက်။ သူ့ပုံ ပတ်လည်တွင်
တရုတ်မကလေးများ၊ တရုတ်ကလေးများ၊ နှစ်ယောက်တွဲပုံများကို ချိတ်ထား
သည်။

“ဒီပုံတွေ ကြည့်ရတာ ပိုကောင်းတယ်”

စူစီကပြောရင်း ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ဓာတ်ပုံဆရာသည် စာရတ်လူမျိုး လူငယ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။
အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အလွန်အရေးကြီး
သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကိုကိုင်မျိုး ဖမ်းထားသည်။ သို့သော်လည်း စူစီသည်
ကိုယ် ဘာလိုချင်သည်ကို ကောင်းစွာသိသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ဓာတ်ပုံဆရာ ဘယ်လိုပုံမျိုး ဖမ်းဖမ်း သူ့နေရာမှန်သို့ ပြန်ပို့ပစ်လိုက်သည်။

ကိုယ်ဟန်အနေအထားကို သူ့ဘာသာသူ ပြင်သည်။ စိတ်တိုင်းကျသော
အခါ ဓာတ်ပုံဆရာကို ခလုတ်နှိပ်ခိုင်းသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာ အဆင်သင့်မဖြစ်
သည်ကို တွေ့သောအခါ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်သေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်မကလေး မျက်နှာသေကြီးနဲ့ ထိုင်နေတော့မှ ရှင်
ခလုတ်နှိပ်ခိုင်းမှာလား၊ နေဦး... အခု မရိုက်နဲ့ဦး၊ ကလေးရယ်အောင် လုပ်လိုက်
ဦးမယ်”

စူစီက ပြောပြောဆိုဆို ကလေးရယ်လာအောင် ချောမြူသည်။ သူ စိတ်
တိုင်းကျသည့် အမူအရာနှင့် အနေအထားကိုရတော့မှ ရိုက်ပုံရိုက်စေသည်။

ဓာတ်ပုံဆရာတိုင်းသည် နောက်ခံကားလှလှများ ချိတ်ဆွဲထားဖို့ တယ်ပြီး
ဝါသနာပါကြပုံပေါ့။ သူတို့ဆိုင်များမှာ ထားလေ့ရှိသည့် နောက်ခံကားများ
သည် ခပ်တုံးတုံး ခပ်ညှည့်များချည်း ဖြစ်တတ်သည်။

စူစီသည် ကလေးတစ်ယောက်တည်းကိုပင် အနေအထားမျိုးစုံလုပ်ပြီး
ရိုက်ခိုင်းသည်။ စိတ်တိုင်းကျတော့ ကလေးနှင့် သူ တွဲရိုက်သည်။ ထို့နောက်
ကလေးနှင့် ကလေးထိန်းအဘွားကြီးကို တွဲရိုက်စေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
ကျွန်တော် ဝင်ရတော့သည်။ စူစီက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။

ကလေးကို ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့နောက်မှာ ရပ်ရသည်။

“စူဇီ... အခုလိုရပ်နေရတော့ ကိုယ်ဟာ ကလေးရဲ့အဖေလို ဖြစ်မနေပေဘူးလား။”

ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်သလို ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မောင် သဘောမကျလို့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...၊ စိတ်ကြီးတောင် ဝင်သွားမိပါသေးတယ်”ဟု ကျွန်တော် ပြန်ပြောမိလျက်သား ဖြစ်နေတော့သည်။

စူဇီက ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“ဓာတ်ပုံပြပြီး သားဇီလေးကို ပြောပြရမယ်၊ အဲဒါ သားရဲ့အဖေပဲလို့ ဒါကြောင့် သားဟာ ဒါလောက်ချောနေတာလို့ ပြောရမယ်”

“အခုထက်ပိုပြီး စိတ်ချတဲ့အသံမျိုးနဲ့ မင်းပြောမှဖြစ်မှာနော်၊ ကိုင်းရယ်စရာတွေ ပြောမနေနဲ့တော့၊ ကိုယ် ရယ်လိုက်လို့ ဓာတ်ပုံပျက်သွားဦးမယ်”

ထို့နောက် စူဇီ ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်သည်ကို အချိန်မီသည်ဆိုရုံကလေး ကျွန်တော် တားလိုက်နိုင်သည်။ ဓာတ်ပုံအတွက် စရန်ငွေကို သူပေးပါမည်ဟု အတင်းလုပ်နေသေးသည်။ ဖြတ်ပိုင်းကို ကျွန်တော်ယူပြီး ဆိုင်ပြင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောကစောင်ထဲမှာ ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည့် ကလေးနှင့်အတူ ကလေးထိန်းအဘွားကြီးက အိမ်ပြန်သွားသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေကြသည်။ ထိန်ထိန်ကြံနေသည့် နေရောင်အောက်မှာ ဓာတ်ရထားတွေ ၃၃ဟို သွားနေကြသည်။

“အခု ဘာဆက်လုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ စူဇီ”

“ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလား။”

“ရုပ်ရှင်တော့ မကြည့်ချင်ဘူးကွယ်၊ ဓာတ်ရထားအပေါ်ထပ်မှာ တက်ထိုင်ပြီး မရပ်မချင်း ထိုင်စီးနေကြရအောင်”

“ကောင်းတယ် မောင်”

ရှက်ကီဝမ်သို့သွားသော ဓာတ်ရထားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ရှက်ကီဝမ်သည် သဘောတော့၊ စက်လှေတွေ တည်ဆောက်သည့် ရွာကလေးဖြစ်သည်။

ဓာတ်ရထားစီးလာရင်း ခဏကြာတော့ ယနေ့ စနေနေ့ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိရသည်။ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် မြင်းပွဲရှိသည်။ ထိုအကြောင်းပြောပြ

တော့ မြင်းပွဲမရောက်ဖူးသော စုစီကလည်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဓာတ်ရထားပေါ်မှဆင်းပြီး မြို့ထဲပြန်သွားသည့် ဓာတ်ရထားတစ်စီးပေါ် တက်ခဲ့ကြသည်။

ဗဟိုခရိုင်က မှတ်တိုင်တစ်ခုမှာဆင်းပြီး နေ့လယ်စာစားရန် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ကန်တုန်လူမျိုးပိုင်သော စားသောက်ဆိုင်အကြီးကြီးဖြစ်သည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ထည့်ထားသည့် ဗန်းကိုကိုင်ရင်း စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးကလေးများက ဆိုင်ထဲမှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ မိမိ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ အစားအစာကို ဗန်းထဲမှ ရွေးယူရန်ဖြစ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အမျိုးသမီး ဗန်းထဲမှာ မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ ရှိနေမည်ဆိုလျှင်လည်း လှမ်းခေါ်နိုင်သည်။

ဆိုင်ထဲမှာ စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးပေါင်း သုံးလေးဆယ်လောက်ရှိသည်။ သူတို့ ဗန်းထဲမှာ ကြက်ကြော်၊ ကြက်ကင်၊ ဘဲကင်၊ ငါးမန်းတောင်ဟင်းချို၊ ဝက်သားအမျိုးမျိုး၊ ပုစွန်ကြော် အပါအဝင် အမျိုးပေါင်း မရေမတွက်နိုင်သည့် ကန်တုန်အစားအစာတွေ ရှိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက စားပွဲများကြားတွင် မပြတ်လပ်ရအောင် ဥဒဟိုသွားလာနေကြရာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ဆိုင်းရသည့် ဒုက္ခမှလည်း ကင်းဝေးသွားတော့သည်။

ကျသင့်ငွေတွက်သည့် အမျိုးသမီးကလေး ရောက်လာပြီး ပန်းကန်တွေကို ရေတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းကန်လွတ်တွေ တစ်ဒါခင်ကျော်လောက် ရှိနေပြီ။ သည်လိုဆိုင်မျိုးသည် အလွန်ဈေးချိုကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော်လည်း ယခု ကျသင့်ငွေ တွက်လိုက်တော့ ကျွန်တော် မျှော်မှန်းထားသည်ထက်ပင် အများကြီး နည်းနေပြန်သည်ကို အံ့သြဖွယ် တွေ့ရတော့သည်။

“မြင်းပွဲမှာ ပိုရှုံးနိုင်အောင် ထမင်းဖိုးက နည်းသွားတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ... ကံသွားစမ်းကြည့်ကြစို့ စုစီ”

မြင်းပြိုင်ကွင်းသည် ဝမ်းချိုင်းအနောက်ဘက် ဟဲဗီးဗယ်လီမှာ ရှိသည်။ စင်အသစ်ကြီးများ ဆောက်လုပ်ထားရာ ထိုစင်များပေါ်မှနေ၍ ကြည့်နိုင်သည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်မည့် မြင်းများကို စတီးဝပ် လူကြီးများ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနိုင်ရန် အနီးရှိ ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ လှည့်လည်ပြရသည်။

ကွင်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ ပထမပွဲပင် ပြီးသွားနှင့်ချေပြီ။ တန်းစီဝင်နေကြသည့် တရုတ်မပေါင်းများစွာကို မြင်ရသည်။ မြက်ဦးထုပ်ကြီးတွေ ဆောင်းထားကြသည်။ အချို့က ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်ပင်စီးမထား။

တူညီဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် တရုတ်ဘင်တီးပိုင်-တစ်ခုကလည်း “ကဗျာဆရာနှင့် လယ်သမား” သီချင်းကို တီးမှုတ်ဖျော်ဖြေနေသည်။

ဂရင်းစတင်းနှင့် အနီးတဝိုက်မှာ လူတွေ ကျပ်နေသည်။ အင်္ဂလိပ် ကုန်သည်ကြီးများနှင့် သူတို့၏ဇနီးများ၊ လက်ကိုင်တုတ်ကို ဟန်ကျပ်ကျ ကိုင်ထားသည့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်များကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် တရုတ်သူဌေးများကြားတွင် လူနည်းစုကလေး ဖြစ်နေသည်။ တရုတ်သူဌေးတွေ ကလည်း များလှသည်။ သည်နေရာ ရောက်တော့မှပင် ပိုများကြောင်း တွေ့ရ သည်။ ဝတ်ကောင်း စားလှများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ အချို့က ဥရောပ ဝတ်စုံဝတ်ပြီး အချို့က တရုတ်အဝတ်အစားကိုပင် ဝတ်ထားသည်။

သူတို့ ဇနီးများက ပိုလိုပင် တောက်ပြောင်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဝတ်စားထားသည့် အဝတ်အစားများက အကောင်းစား။ အဖိုးတန် စိန်ရွှေရတနာ တွေလည်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ ပြင်သစ်ရေမွှေးနံ့ကတော့ တထောင်း ထောင်း။

“အပျိုချောချောကလေးတွေ အများကြီးပဲ မောင်ရယ်...၊ မောင့်ကို လက်လွှတ်သွားမှာ ကြောက်လိုက်တာ”ဟု စူဇီက ပြောသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မပြောစမ်းပါနဲ့ အချစ်ရယ်...၊ သူတို့အားလုံးထက် မင်းက ပိုချောပါတယ်”

“မောင့်လက်ကို မလွှတ်တမ်း မြဲမြဲကိုင်ထားရမယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် မောင် လိပ်ပြာဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

မြင်ကွင်းထဲမှာ ဘွတ်ကီဒိုင်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် တုတ်ဒိုင်သို့သွားကြရ သည်။ စူဇီသည် အလောင်းအစား ဝါသနာကြီးသော တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ မြင်းလောင်းနည်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြနေစရာ မလိုပါ။ ချက်ချင်း သဘောပေါက်နားလည်သွားပါသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မကြာခဏဆိုသလို မာကျောင်း ကစားလေ့ရှိသည်။ အခြား လောင်းကစားနည်း တွေမှာလည်း အခွင့်ကြုံတိုင်း ဝင်ရောက် လောင်းကစားလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ငါးဒေါ်လာစီ လောင်းကြသည်။ ကျွန်တော်က “အပေး မှားခြင်း” အမည်ရှိ မြင်းကို ငါးဒေါ်လာ ဝင်ထိုးလိုက်သည်။ အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံ ထုတ်လိုက်သည့်အခါတွင် အပေးမှားလေပြီဟု ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် ထိုမြင် ကွင်းကို တမင်ရွေးပြီး ထိုးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စုစီကတော့ နံပါတ် ၇ မြင်းကိုထိုးသည်။ ယနေ့အဖို့ သူ့အတွက် ကံကောင်းသောကဏန်းသည် နံပါတ် ၇ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

တုတ်ဒိုင်ကိုခွာပြီး သံတန်းများရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ ထိုအခိုက် စုစီက ကျွန်တော်လက်ကို ရုတ်တရက် ညှစ်လိုက်သည်။

“ဟောဟိုမှာ လိပ်ပြာကောင်...”

ကျွန်တော်တို့ တည့်တည့်သို့ လျှောက်လာသော ရော့ဒ်နေကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ သူထိုးထားသည့် မြင်းပွဲလက်မှတ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ငုံ့ကြည့်နေသည်။ အစိမ်းနုရောင် ရှပ်စကင်ဝတ်စုံနှင့် အစိမ်းပြောက်ကလေးတွေ ရှိသော ဘိုးတိုင်ကို ဝတ်ထားသည်။ ဖိနပ်က ထုံးစံအတိုင်း ဆိတ်သားရေ အပျော့စား အကောင်းဆုံး ဂျူးဖိနပ်။ မကြာသေးခင်ကမှ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်က ပြန်လာပုံရသည်။ သူ့ဆံပင် တိုတိုကလေးသည် ညှပ်ပြီးစကလေး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

“မြန်မြန်လျှောက် စုစီ... မောင်တို့ကို သူ မမြင်သေးဘူး” ဟု ကျွန်တော် က ပြောသည်။

သို့သော်လည်း ထိုအချိန်မှာပင် ရော့ဒ်နေက ခေါင်းမော့လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သွားသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ် နေသည်ဟု သူမထင်အောင် ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို...” ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်သည်။

ရော့ဒ်နေက တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို ဖြတ်လျှောက် သွားသည်။

“လူကောင်းမဟုတ်ဘူး... အလကားလူ” ဟု စုစီက ပြောသည်။

“အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ မောင်တို့ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဒီနေ့ကလေးကို သူ မျက်ဆီးနိုင်ခွင့် မရတော့ဘူးပေါ့”

သံတန်းများမှာ လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုလူအုပ်၏ နောက်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေပြီး မြင်းပွဲစမည့်အချိန်ကို စောင့်နေကြသည်။

စုစီသည် အမျိုးသမီးတို့ ထုံးစံအတိုင်း အခြားအမျိုးသမီးများကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာကြည့်ရှု အကဲခတ်ရင်း ကျန်တာတွေကို မေ့နေပုံရသည်။ အခြား အမျိုးသမီးများ၏ မျက်နှာ၊ ဆံပင်ပုံ၊ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လက်ဝတ် ရတနာများ၊ အဝတ်အစားများ၊ ဖိနပ်များကို အသေးစိတ် လေ့လာနေသည်။ ထိုအခိုက် လူအုပ်ကြီး၏ အော်သံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

“မြင်းပွဲစပြီ စုစီ”

တရုတ်မချောချောကလေးကို ငေးကြည့်နေသည့် စုစီသည် စိတ်မပါတပါ ဖြင့် မျက်နှာပြန်လွဲလာသည်။ တရုတ်မချောချောကလေးသည် ဆံပင်တိုတို ကလေးကို စိန်ဆံညှပ်ကလေးဖြင့် စုညှပ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ဘောလုံးကွင်း နောက်ဘက်ရှိ ဂိတ်မှ မြင်းများ စုပြုံပြေးထွက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် စုစီက တရုတ်မချောချောကလေးကို ဆက်မကြည့်တော့ပေ။

တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ မြင်းကျောကုန်းပေါ်မှာ နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြစ်နေသော ဂျော်ကီများကို လူအုပ်၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ပြီးမြင်ရ သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှဖြတ်ကာ ပန်းဝင်သွားကြသည်။ စုစီ၏ နံပါတ် ၇ မြင်းသည် နောက်ဆုံးမှ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူနိုင်သလဲ၊ မောင့်မြင်းလား” ဟု စုစီက မေးသည်။

“အခုထိ မောင့်မြင်းကို မမြင်ရသေးဘူး”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတွင် “အပေးမှားခြင်း” မြင်းသည် ဂျော်ကီမပါဘဲ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် အလွန်မြူးနေသည်။ ဂျော်ကီ ပါမလာတော့ကြောင်းသိ၍ သူ့ဟာသူလည်း အလွန်သဘောကျနေပုံ ပေါ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မောင့်မြင်းက ဘိတ်ချိုး၊ သူ့ဂျော်ကီက ပြိုင်မြင်းစီးတဲ့ အလုပ်ကိုစွန့်ပြီး ဟောဟို ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ဘောလုံးသွားကန်နေပြီနဲ့တူတယ်”

စုစီက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး ဆံပင်တိုတိုနှင့် တရုတ်မချောချော ကလေးကို မေးငေါ့ပြသည်။

“သိပ်မိတာပဲ၊ အဲဒီကလေးမကလေးရဲ့ ဆံပင်ပုံ မလှဘူးလားမောင်”

“လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ကူးတော့ မလွဲလိုက်နဲ့နော်၊ မင်းဆံပင်တွေ ဖြတ်ခွင့် မောင် မပေးနိုင်ဘူး”

“သူ့ကိုယ်က ရေမွှေးကလည်း သိပ်မွှေးတာပဲနော်”

“ကိုင်း... နောက်ပွဲမှာ ဘယ်မြင်း ထိုးမလဲ ပြော”

“နံပါတ် ၇”

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး နံပါတ် ၇ မြင်းကိုသာ သူ မပြောင်းမလဲ ဖိထိုးနေ သည်။ နှစ်ကြိမ် နိုင်သည်။

ပထမအကြိမ် တိုက်တုန်းက သူ့နံပါတ် ၇ မြင်းသည် ဒုတိယဖေးဘရိတ် ဖြစ်နေရာ လျော်ငွေနည်းနည်းသာ ရသည်။ ဒုတိယအကြိမ်နိုင်တော့ သူ့မြင်းက

လူကြိုက်နည်းသည်မြင်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လာနှစ်ရာ လျော်ငွေ ရလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ပွဲပဲနိုင်သည်။ နောက်ဆုံး စာရင်းတွက် လိုက်တော့ ဆယ်ဒေါ်လာသာ အနိုင်ကျန်တော့သည်။

ရှေးဒ်နေနှင့် ထပ်မတွေ့အောင် ကျွန်တော်တို့ သတိထားပြီး ရှောင်တိမ်း နေကြရသည်။ ဒါတောင် လူအုပ်ထဲမှာ လူချင်းသွားတိုးမိအောင် တိုးလိုက်ကြ သေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသည့် စုံထောက်များလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိလေဟန် မျက်နှာများ လွဲထားလိုက်ကြသည်။

ဒုတိယအကြိမ် စုစီ နိုင်သည့်ပွဲသည် ဒုတိယ နောက်ဆုံးပွဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လျော်ငွေသွားထုတ်ပြီး လူအုပ်ကြီးထဲမှာ ညပ်မနေအောင် စောစောပင် ကွင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အပြင်ရောက်ပြန်တော့ ဓာတ်ရထား မှတ်တိုင်များ မှာ တန်းစီစောင့်နေသည့်လူတွေက များပြားလွန်းလှသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စောင့်မနေတော့ဘဲ ဝမ်းချိုင်းသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းခုလတ်တစ်နေရာတွင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာဝင်ပြီး ကျွန်တော် စီးကရက် ဝယ်သည်။ ဆိုင်ပြင် ပြန်ထွက်လာတော့ စုစီကို မတွေ့။ မိနစ်ပေါင်း အတော် ကြာအောင် ပတ်လည်မှာ ကျွန်တော် ရှာကြည့်နေသည်။ လုံးလုံး ပျောက်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောဘဲ သူ လစ်ပြေးသွားလေပြီလားဟု တွေးမိကာ ကျွန်တော် အနည်းငယ် စိတ်ပူလာသည်။

ခဏကြာတော့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“မင်း ထွက်ပြေးသွားပြီလို့ မောင်က ထင်နေတာ၊ ဘယ်မှာ ဘာသွား လုပ်နေတာလဲ”ဟု ကျွန်တော်က ဆီးမေးသည်။

“ကျွန်မအတွက် ရေမွှေးသွားဝယ်နေတာပါ မောင်”

“ရေမွှေး...”

“ဟို... ဆံပင်တိုတိုနဲ့ အမျိုးသမီးကလေး ဆွတ်တာမျိုးလေ”

ပါဆယ်ထုပ်ကလေး တစ်ခုကို မြှောက်ပြသည်။ သူ့ဟာသူ အလွန် စိတ်ချမ်းသာနေပုံရသည်။ ကျွန်တော်လည်း စောစောက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် သောကစိတ်များကို မေ့ပျောက်သွားကာ ရယ်မောနေမိသည်။

ဟင်နက်ဆီလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကမ်းနားဘက်သို့ လျှောက်လာ ခဲ့ကြသည်။

ထောင့်ချိုးကို ကွေ့လိုက်တော့ နမ်ကောက်ဟိုတယ်ရှေ့တွင် တက္ကစိကာ: ပေါ်မှ ဆင်းလာသော ရောဒ်နေကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ အလျင်ဝင်သွား ချိန်ရအောင် ကျွန်တော်တို့ ခဏစောင့်နေကြသည်။ ပြီးတော့မှ နောက်က ခပ်ခွာခွာ လိုက်သွားသည်။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ သူ့အခန်းတံခါး ဟနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အသံမမြည်အောင် ခြေဖျားထောက်ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းရှိရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ဘဲလ်တီးပြီး ရေခွေးကြမ်းတောင်းသည်။ ရေခွေးကြမ်းအိုးကို ယူပြီး လသာဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ကျွန်မ ရေမွှေးပုလင်းကို မောင် မကြည့်ချင်ဘူးလားဟင်”

စူဇီက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။ ပြီးတော့ ပါဆယ်ထုပ်ကလေးကို ကမ်းပေးသည်။

“မောင် ဖွင့်ကြည့်လေ”

အပေါ်မှာ ချည်ထားသည့်ကြိုးကို ဖြေပြီး ထုပ်ထားသော အညှိရောင် စက္ကူကို ခွာလိုက်သည်။ အထဲက ထွက်လာသည်မှာ ရေမွှေးပုလင်း မဟုတ်ပါ။ ငွေသေတ္တာကလေး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သိပ်လှတာပဲ စူဇီ၊ ဒါပေမယ့် မောင်တော့ နားမလည်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ရေမွှေးပုလင်းလို့ ပြောရတာလဲ”ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“အဲဒါသွားစေချင်လို့၊ အဲဒါ မောင့်ဖို့”

“မောင့်ဖို့လား... စူဇီ... ရယ်စရာတွေ မလုပ်နဲ့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင့်အတွက် လက်ဆောင်”

“စူဇီ... မင်း ရူးသွားပြီလား အချစ်ရယ်၊ ဒါအတွက် မင်းပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ပေးခဲ့ရမှာပေါ့”

“ကျွန်မ တစ်ပြားမှ မပေးရပါဘူး မောင်ရယ်၊ နံပါတ် ၇ မြင်းက ပေးလိုက်တာပါ”

“မောင်တော့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး စူဇီ၊ ဒီအလုပ်မျိုးကို မလုပ်စေချင်ဘူး”

“ဒီမှာကြည့်၊ မောင့် ဘီးနဲ့လိုက်အောင် ဒီငွေသေတ္တာကလေးကို ဝယ်ခဲ့ တာ”

စူဇီက ငွေသေတ္တာကလေးကိုယူပြီး အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ ကျွန်တော့်ဘီးဘေးမှာ သေတ္တာ ကလေးကို သူ တင်လိုက်သည်။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား မောင်၊ နှစ်ခုစလုံး ငွေချည်းပဲ”

“ဒါပေမယ့် မောင့်ဘီးက ငွေအစစ်မဟုတ်ဘူး စူဇီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း နံပါတ် ၇ မြင်းက မောင့်ကို သတ္တကလေး ပေးလိုက်တာ သိပ်ဟန်ကျသွားတာပေါ့၊ မောင် တကယ် လူကြီး နှုကောင်း၊ တကယ်အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မဟုတ်လား၊ ငွေထည်အစစ်တစ်ခု ဆာ့ မောင့်မှာ ရှိဖို့လိုတာပေါ့”

“စူဇီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဒီသေတ္တာကလေးထဲမှာ စီးကရက်လည်း ထည့်နိုင်တာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဩယ်သီးတွေလည်း ထည့်နိုင်တာပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကြယ်သီးထည့်တာက ပို ဘောင်းမယ်ထင်တယ်၊ မောင့် အဝတ်အစားတွေက ကြယ်သီးတွေ ပြုတ်သွား နှင် ဒီထဲ သိမ်းထားနော်၊ ကျွန်မ လာတော့ ပြန်တပ်ပေးမယ်၊ မောင် နားလည် ထယ်မဟုတ်လား”

သူ့ကို ကျွန်တော် နမ်းလိုက်ပါသည်။ သူ့အသားနှင့် ထိလိုက်ရတော့ အန်ကိုယ်လုံး ပူထူရှိန်းဖိန်းသွားပါသည်။ သူနှင့် ကိုယ်ချင်းခွာလိုက်ပြီး တံခါးမင်း ခုတ်ချရန် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားမိသည်။

သို့သော်လည်း တံခါးမင်းတုပ်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ချိန်မှာပင် ကျွန်တော့် အိမ်များ ရပ်သွားသည်။ တံခါးအောက် လေဝင်ပေါက်မှနေ၍ အစိမ်းရောင် နှစ်ကောင် ဘောင်းဘီစနှင့် ဆိတ်သားရေပျော့ ရှူးဖိနပ်တစ်ရံကို မြင်တွေ့လိုက် မိသည်။ ထိုခြေထောက်အစုံသည် လုံးဝမလှုပ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ရပ်နေသည်။

ကျွန်တော် ခဏစောင့်နေမိသေးသည်။ ထို့နောက် မင်းတုပ်ထိုးပြီး ခုတ်သို့ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာ သည်။ ကျွန်တော် ပြန်သွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ဝင်ခွင့်ရှိပါသလား” ဟု ရောဒ်နေက မေးသည်။

“ဝင်ချင်ဝင်လေ”

ဟန်ဆောင်ထားသော မျက်နှာ၊ တောင်ပြောင်သော မျက်လုံးများနှင့် ဝင်လာသည်။ လသာဆောင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဝင်ထိုင်ကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲမှာ ထည့်ထားသည်။ စူဇီနှင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို ရပ်ပြီးအကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

“ခင်ဗျားတို့သာ အကြောင်းသိမယ်ဆိုရင် ဒီလို လုပ်ရက်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်ခါမှ ဒီလောက် မရက်စက်ဖူးကြပါဘူး” ဟု ရော့ဒ်နေက ပြောသည်။

“တို့က ဘာကို သိရမှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်နေရတယ် ထင်သလဲ၊ ညတိုင်း ကျွန်တော် ငိုနေရတယ်ဗျာ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ရော့ဒ်နေ”

သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အုပ်မြဲ အုပ်ထားသည်။

“ကောင်းပါပြီလေ...၊ ခင်ဗျားတို့ အနိုင်ရသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းခွင့်ကိုပဲ ကျွန်တော် လိုတာပါ၊ ဒီတော့လည်း ကျွန်တော့်ဘက်က အရုံးပေးရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

သူ့မျက်နှာပေါ်မှ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။ ထိုင်ရာမှထသည်။ မြေစုံရပ်သည်။ စစ်သားတစ်ယောက် သတိအနေအထားတွင် ရပ်နေသလို လက်နှစ်ဖက်ကို အောက်ချထားသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတော့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခပ်တည်တည်ကြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပြီးတော့ စူစီနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကံကောင်းကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အရမ်းကြီးကို ပျော်နေကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ဖြေမိသည်။

“ဒီအဖြစ်ကြီး အဆုံးသတ်သွားတဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

အိပ်မက်ဆိုးမက်ပြီး အိပ်ရာမှ နိုးလာသူလို သူ့ခေါင်းကို ယမ်းငါးသည်။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ဆံပင်တို့တို့များကို ပွတ်နေသည်။ စူစီကလည်း သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးကလေးရှိနေသည်။ အလွန်အဆော့သန်သည့် ကလေးတစ်ယောက်က သူ့အမူအရာသည် လူချစ်သူ

အရာဖြစ်ကြောင်း သိထားပြီး သူလိုချင်သော အရာမှန်သမျှ ရရမည်ဟု ကြည်စိတ်ချထားသော အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

“ကိုင်း...၊ ကျွန်တော်က ရေခွေးကြမ်းကလေးများ သောက်သုံးလိုပါတယ် ခင်ရင် သူကိုယ်တိုင် ဘာလုပ်ရမလဲခင်ဗျား”ဟု ပြောသည်။

စူဇီက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရေခွေးကြမ်း များ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ရှောဒ်နေက ပြန်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင် နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဘော့၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေးချင်နေတာတစ်ခုရှိတယ်၊ အခု အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်ကို စိတ်မအိုပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ရောဂါ နေတဲ့ အမေရိကန်ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သတိရစေ ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်၊ ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် မေးတော့ သေး၊ ဒီနေရာကနေပြီး တရုတ်ပြည်နယ်စပ်အရောက် ဘယ်နှစ်မိုင်လောက် နီးကပ်သော ဆိုတာများ ပြောပြနိုင်ပါသလား”

“မိုင်သုံးဆယ်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်”ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“မိုင်သုံးဆယ်၊ အိုကေ... ကောင်းပြီ၊ တရုတ်ပြည်မှာ လူဦးရေ ဘယ် လောက်ရှိမလဲ”

“သန်းပေါင်းလေးရာ ဆိုပါတော့”

“ဆိုပါတော့ သန်းပေါင်းလေးရာ၊ အိုကေ... ကောင်းပြီ၊ ဒီကနေ မိုင် သုံးဆယ်လောက်ဝေးတဲ့ နေရာမှာ တရုတ်ကွန်မြူနစ်တွေ သန်းပေါင်းလေးရာ လောက် ရှိနေတယ်၊ သူတို့နဲ့ မိုင်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက်ဝေးတဲ့ ဟောဒီ ဘောင်ကောင်မှာတော့ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပေါင်း ထောင်ဂဏန်းကလေး နေထိုင်ကြတယ်၊ ဒီနေ့ခင်းက မြင်းပွဲနဲ့ပဲ နှိုင်းချိန်ကြည့်ရအောင်၊ အဲဒီမြင်းပွဲမှာ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေ အနေနဲ့ ချွေးကလေးတစ်ပေါက် မစို့ဘူး၊ ဆံပင် ချွေးကလေး တစ်ချောင်း မထောင်ဘူး၊ ကောင်းပြီ ဘော့... ကျွန်တော် သိချင် တာက ဒါပဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေရတာလဲ၊ ခင်ဗျား ရူးသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် ရူးသလား”

ရှောဒ်နေသည် နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ ရှိနေသည်။ စူဇီကတော့ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီ။ သက်မကြီးတွေ

ကို အကြိမ်ကြိမ် ချနေသည်။ ဖန်ခွက်များကိုလည်း စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင်ကြီး
အောင်ကြီး တင်နေသည်။

“ရှင်ဟာ ယောက်ျား မစစ်တစစ် ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တောင် ဒီကောင်ကို
အခန်းထဲက ကန်ထုတ်လိုက်မှာ သေချာတယ်” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပါသည်
အကြည့်မျိုးဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း သည်းမခံနိုင်တော့သောအခါ ထိုင်ရာမှထပြီး လသား
ဆောင်ပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိတော့သည်။ ကျွန်တော်၏
မနှစ်မြို့သော အမူအရာကို ရော့ဒ်နေက ဂရုမစိုက်ပါ။ စူဇီ၏ မကျေမနပ်
ဆူဆောင့်နေသည်များကိုလည်း အရေးမထား။ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော မေးခွန်းများ
ကိုသာ မနားတမ်း မေးနေသည်။

မတတ်နိုင်တော့သည့် အဆုံးတွင် သူ အခန်းထဲမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ထွက်သွားရန် ဆယ်မိနစ် အချိန်ပေးမည်ဟု ဖြောင်ဖွင့်ပြောရတော့သည်။
ဆယ်မိနစ် ပြည့်သွားသော်လည်း သူ မလှုပ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်
ရှိနေကြောင်း၊ အခန်းထဲမှ မထွက်လျှင် ဆွဲထုတ်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း
အတိအလင်း ပြောလိုက်ရတော့သည်။

ရန်လိုသည် အမူအရာများ သူ့မျက်လုံးများထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘော့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ဆွေးနွေး
နေရတာကို စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်၊ ဒီလို ဆွေးနွေးနေရတဲ့အတွက်လည်း စိတ်
ချမ်းသာနေရပါတယ်၊ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ကျွန်တော် ခင်မင်မိတာဟာ ခင်ဗျား
အတွက် အကျိုးတစ်စုံတရာရှိစေတယ်လို့လည်း ခင်ဗျား ထင်မှတ်စေချင်ခါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော် ထင်တာတွေအားလုံး
များတော့တာပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်တည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လုံးဝ
မကြည့်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် တံခါးကို မင်းတင်
သွားထိုးထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့ကလေးကိုကြည့်ရန် စူဇီ ပြန်သွားသည်။ တစ်နာရီလောက်
ကြာတော့ စူဇီ ပြန်လာသည်။ လမ်းထောင့်ရှိ စားသောက်ဆိုင်မှ အစားအသောက်
များ လာပို့ခိုင်းပြီး အခန်းထဲမှာပင် ညစာစားလိုက်ကြသည်။

ဆယ်နာရီထိုးတော့ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာသောအခါ တံခါးလာခေါက်သံ ကြားရသည်။

စူဇီကို ကျွန်တော် တင်းတင်းကြီး ဖက်ထားမိသည်။ မျက်လုံးကိုလည်း ခုံမှိတ်ထားမိသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကလေး ပျက်ပြားသွားစေမည့် မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မှ အဝင်မခံနိုင်ပါ။

ရောဒ်နေသည် တံခါးအောက်မှ ထွက်နေသည့် မီးရောင်ကို မြင်ဟန်တူသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။

“ကျွန်တော် စကော့ဝီစကီတစ်လုံး ယူလာတယ်” ဟု သူက အခန်းအပြင်မှနေ၍ ပြောသည်။

ခဏ တိတ်သွားသည်။ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ငြိမ်နေကြသည်။

“ခင်ဗျားကို ဝီစကီပုလင်း ပေးခဲ့ရုံလေးပါ။ ခင်ဗျားအခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် မနေပါဘူး” ဟု ရောဒ်နေက ဆက်ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်သွားပါတော့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဝေးရာကိုသွားပါတော့ဟု ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေမိကြသည်။ သို့သော်လည်း အခန်းအပြင်မှာ သူ ရပ်နေသေးသည့်အသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားနေရပါသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အသက်ရှူသံက ပြင်းနေသည်။ နားထောင်နေရင်းမှာပင် ပို၍ ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာသည်။

“ကောင်းပြီ...၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဒီလိုဆက်ဆံသလား၊ လုပ်လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်အဖို့ကလည်း ဒါဟာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါပဲ၊ တော်ပါပြီ”

သူ ထွက်သွားတော့သည်။ သူ့အခန်းတံခါး ဆောင့်ပိတ်လိုက်သံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ငြိမ်နေမိကြသည်။ အချိန်အတော်ကြီးကြာသည်အထိ စကားမပြောဖြစ်ကြ။

(၂)

နောက်နှစ်ရက်လုံးလုံး အပြင်သို့ ကျွန်တော် လုံးဝမထွက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ် ဘဝကလေး ပျက်စီးသွားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

စူဇီသာလျှင် သူ့ကလေးကိုကြည့်ဖို့ နာရီအနည်းငယ် ထွက်သွားလေ့ရှိသည်။ မနက်ပိုင်းများတွင် သူ့သားကလေးကို ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ခေါ်လာ

တတ်သည်။ လသာဆောင်ပေါ်မှာ စောင်ကို ဖြန့်ခင်းလိုက်ကြသည်။ ကလေးကို ထိုအပေါ်မှာ ဆော့ကစားစေသည်။ ကလေးက လမ်းလျှောက်သင်ခါစဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ လူးလားခေါက်တုံ့ လျှောက်စေသည်။

ပါးစပ်မှ သွားရည်တွေ စီးကျနေပြီး လက်ကလေးမြောက်ကာ မြောက်ကာဖြင့် ပျော်မြူးနေတတ်သည်။ ကလေးက မရယ်တော့သောအခါတွင်လည်း စူဇီက ကလေးရယ်သည်အထိ ကလိထိုး စနေတတ်သည်။

“ဟေး...၊ မင်း ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် လမ်းကောင်းကောင်း လျှောက်တတ်အောင် ကြိုးစားနော်၊ ဟုတ်တယ်၊ သားလေးဟာ ကြီးပြင်းလာရမယ်၊ ဂယ်ရီကူးပါးလို ရုပ်ချောချောကြီး ဖြစ်ရမယ်၊ မေမေရည်းစားလို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အသည်းနဲ့လည်း စကားပြောတတ်ရမယ် ‘ဟယ်လို... အချစ်ရေ’ လို့ သားရဲ့ချစ်သူကို ခေါ်တတ်ရမယ်” စသည်ဖြင့် ကလေးနှင့် စကားပြောနေတတ်သည်။

ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတော့ ဟိုတယ်အောက် ကမ်းနားမှာ စောင့်နေသည့် ကလေးထိန်းအဖွားကြီးလက်သို့ ပြန်ပို့ပေးလေ့ရှိသည်။ ကလေး ပို့ပေးပြီးသော အခါ အစားအသောက်များကို ထမ်းပိုး လျှိုထမ်းထားသည့် အလုပ်သမား တက်လာကာ ကျွန်တော်တို့အတွက် နေ့လယ်စာ လာပို့သည်။ ကျွန်တော်တို့ နွေးခိုင်းထားသည့် ဝိုင်အရက်ပုလင်းကိုလည်း အတောင်းက လာပို့သည်။

ဒုတိယနေ့ မနက်တွင် အတောင်းသည် အခန်းထဲမှာ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာအောင်နေပြီး စူဇီနှင့် စကားပြောနေသည်။ ကန်တုန်စကားဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ စူဇီသည် ကန်တုန်စကားကို အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်သလောက် ပြောတတ်နေပြီ။ အတောင်း ထွက်သွားတော့ ဘာတွေပြောကြတာလဲဟု ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။

ရုတ်တရက်တော့ စူဇီက ငြင်းနေသေးသည်။ ကျွန်တော် အတင်းအကျပ် မေးတော့မှပင် ပြန်ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ရက်ပေါင်းများစွာကြာအောင် တရင်းတနိုး ပေါင်းခဲ့ကြကြောင်း၊ သို့သော် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ကြပဲ ယခုမှ ဘာကြောင့် ချစ်သူများ ဖြစ်သွားကြသနည်းဟု အတောင်းကမေးကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“ဒီတော့ မင်းက ဘာပြန်ပြောပြလိုက်သလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“အမှန်အတိုင်း ကျွန်မ ပြောပြလိုက်တယ်၊ အစကတည်းက ကျွန်မက မောင့်ကို ချစ်နေတာပါလို့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သဘောသားတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေ သမျှ မောင်က ကျွန်မကို လက်မခံဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

ကျွန်တော် ငြိမ်နေမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ် ဘဝကလေး ပြိုကွဲပျက်စီးချိန် နီးကပ်လာပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။

စူဇီကို ပိုက်ဆံပေးဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါသည်။ ဘယ်လိုပေးလို့မှမရ။ အမြဲငြင်းသည်။ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ အသာကလေး ထည့်ထားလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုပိုက်ဆံကို ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ် တစ်လုံးထဲမှာ ပြန်တွေ့ရစမြဲသာဖြစ်သည်။

သူ စုဆောင်းထားသည့် ငွေကြေးကလေးများကို ထုတ်သုံးနေရပြီဖြစ် ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သူစုထားသော ပိုက်ဆံများလို သံဘူးကလေးထဲ မှာ ထည့်ပြီး သူ့အိမ်ထဲမှာ ဝှက်ထားသည်။ ထိုသံဘူးထဲမှာ ဒေါ်လာသုံးထောင် လောက် ရှိသည်။

သူ့သားကလေး သူလို စာမတတ် ပေမတတ် မဖြစ်ရလေအောင် ထိုငွေ များဖြင့် ကျောင်းကောင်းကောင်းမှာ ထားပေးဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဟောင်ကောင်တက္ကသိုလ်သို့ ပို့ပေးမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒါလောက် ဂရုတစိုက် ငွေစုနေခြင်းဖြစ်သည်။ အပတ်တိုင်းလည်း ဆက်ပြီး စုခဲ့သည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော်နှင့်အတူတူ လာနေရသည့်အတွက် သူ စုဆောင်း ထားသည့် ငွေကြေးကလေးများကို ထုတ်ယူသုံးစွဲနေရပေမည်။

သည်အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်မိသောအခါ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံများ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျသွားပါလေတော့သည်။

ခဏကြာတော့ အတောင်း ပြန်ရောက်လာသည်။ ရေခွေးကြမ်း အသစ်နှင့် လဲပေးသည်။ ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာသည့် စိတ်ရှုပ်ထွေးဖွယ်သော အတွေးကြီးကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ် ဘဝကလေး ထဲသို့ ပြန်ရောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရပြန်ပါသည်။

သည်အခန်းကလေးထဲမှာ စူဇီနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းရှိသည်။ အပြင်လောကတွင် ဘာတွေ့မှမရှိ။ ရှိနေလျှင်လည်း ဘာကိုမှ ကျွန်တော်တို့ စိတ်မဝင်စား။

ထိုစိတ်ကလေးကို မွေးပြီး တစ်နေ့လုံး စိတ်ချမ်းသာသလို နေလိုက်သည်။
နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် စူဇီနှင့် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထဲမှာပင်
ထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးတော့ စူဇီက
ထသွားပြီး အဝတ်အစားလဲသည်။

“စူဇီ၊ မင်း သားကလေးကို ဒီနေ့မနက် ခေါ်လာဦးမယ်မဟုတ်လား”
ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“မခေါ်တော့ဘူး”

စူဇီက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“မခေါ်တော့ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေ့ မခေါ်တော့ဘူး”

သူ အဝတ်အစားဝတ်ပြီးသည်အထိ နားမလည်နိုင်သလို ကျွန်တော်
ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ စူဇီသည် အဝတ်လဲပြီးသောအခါ တံခါးဆီသို့ လျှောက်
သွားသည်။ တံခါးနားရောက်တော့ ခဏရပ်နေသည်။

“သွားမယ်နော်... ညကျမှ ပြန်လာတော့မယ်”

“ညကျမှ ပြန်လာမယ်... ဟုတ်လား၊ စူဇီ ဘာစကားတွေ မင်းပြောနေ
တာလဲ”ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“အားလပ်ရက်တွေ ကုန်ဆုံးသွားပြီလေ...”

စူဇီက ထိုသို့ပြောရင်း ကျွန်တော်မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်
နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ အလုပ်ပြန်လုပ်ရတော့မယ်”

“စူဇီ၊ မဟုတ်တာတွေ မပြောစမ်းနဲ့၊ လာ ဒီမှာထိုင်ဦး မောင်တို့ စကား
ပြောကြရအောင်”

“စကားပြောလိုလည်း အပိုပါပဲ မောင်ရယ်”

သူက တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်
ပြီး တံခါးကို ပြေးပိတ်သည်။

“စူဇီ၊ မင်း ဒီလိုထွက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ မောင်တို့ တစ်ခုခုစဉ်းစား
ကြည့်ကြမယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက မောင်တို့ ပိုက်ဆံချေးမယ်၊ ဘင်းဆီ
ကလည်း မောင်တို့ ချေးနိုင်တာပဲ”

စူဇီက ခေါင်းကို ယမ်းမြီသာ ယမ်းခါနေသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး မောင်ရယ်...၊ ကျွန်မတို့ ပိုက်ဆံချေးရင်လည်း ကျွန်မတို့ရဲ့ အားလပ်ရက်ကလေးဟာ နောက်ထပ် ရက်သတ္တပတ် သက်တမ်းပိုရှည်ရုံပဲရှိမှာပေါ့၊ တစ်ပတ်ကုန်သွားရင် အားလပ်ရက်တွေလည်း ကုန်ပြန်ရော၊ ဒီနေ့လိုပဲ ပြန်ဖြစ်ဦးတော့မှာပေါ့”

“တစ်ပတ်ဆိုရင်လည်း မောင်တို့ စဉ်းစားဖို့ အချိန်ပိုရတာပေါ့ကွယ်၊ မင်းအတွက် အလုပ်တစ်ခုခု ရှာနိုင်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်လကို ဒေါ်လာတစ်ရာနဲ့လေ”

“ဒီထက်ပိုပြီး မင်း ရနိုင်ပါတယ် စူဇီရယ်”

“မရနိုင်ပါဘူး မောင်၊ စာမရေးတတ်ဘူး၊ မဖတ်တတ်ဘူး၊ တစ်လတစ်ရာပဲ”

“တစ်လ သုံးရာရအောင် မောင် ကြိုးစားပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါလောက်နဲ့ဆိုရင် မင်း နေလောက်ပါတယ်”ဟု ကျွန်တော်က ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နေလောက်ပါတယ်၊ ကျွန်မသားလေး ကူလီအဖြစ် ကြီးပြင်းလာတာကို ထိုင်ကြည့်နေရမယ်လေ၊ ထမ်းပိုးတစ်ချောင်းနဲ့ထမ်းပြီး လူတွေအတွက် ထမင်းသွားပို့နေတာကို ထိုင်ကြည့်နေရမယ်လေ၊ ထမ်းပိုး ထမ်းရလွန်းလို့ သူ့ပခုံးမှာ ကျွဲပခုံးထနေတာကို ကြည့်နေရမယ်လေ”

“စူဇီ၊ အနည်းဆုံးတော့ မောင်တို့ နည်းလမ်းရှာနိုင်မှာပေါ့ကွယ်၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်တာကို မောင်တို့ စဉ်းစားနိုင်ကြတာပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ တစ်နေ့လုံး စဉ်းစားတယ်၊ တစ်ညလုံးစဉ်းစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ လုပ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး မောင်”

သူက တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ... ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော်၊ ညဆယ်နာရီကျရင် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဆယ့်တစ်နာရီလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ လုပ်ငန်းပေါ်မှာ တည်ပါတယ် မောင်”

တံခါးပိတ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် အကြာကြီး လဲလျောင်းနေမိသည်။ အထီးကျန်ဘဝဖြင့် သည်အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် ဆက်လက်နေထိုင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် အဝတ်အစားထလဲပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ဦးတည်ရာမရှိ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် လျှောက်သွားနေမိသည်။ နေ့လယ်စာ စားချိန်အထိ

လမ်းလျှောက်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ အသင့်တွေ့ရသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ အသားကြော်တစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။ အသားကြော်ပန်းကန် ရောက်လာသောအခါ မစားနိုင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ အလိုလိုပြည့်နေသည်။ အတုံးသေးသေးကလေး နှစ်တုံးကိုပင် ကြိုးစားပြီး မျိုချခဲ့ရသည်။ တစ်နာရီလောက် ကြာအောင် လက်ဖက်ရည်ထိုင်သောက်ပြီး ကျသင့်ငွေရှင်းပေးကာ ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဟင်နက်ဆီ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော် လျှောက်နေမိပြန်သည်။ ဘာလုပ်ရမည်ကိုလည်း မသိပါ။ နမ်ကောက်ကိုလည်း ပြန်မသွားလိုပါ။ သင်္ဘောသားနှင့်တွဲပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားသည့် စူဇီကို မြင်ရမှာ ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံ တွေ့သည်။ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး အထဲဝင်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုရုပ်ရှင်သည် အသစ်ဝင်လာသော အမေရိကန် ရုပ်ရှင်ကားဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်စပြုသည်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသားသည် သူ့ရည်းစားနှင့် အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်တို့ ဖက်ရမ်း နမ်းရှုပ်နေကြသည်ကို ဖမ်းမိသွားသည်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ကြမ်းလေတော့သည်။

ဘုရား...၊ ဘုရား... သည်လိုအဖြစ်မျိုးနှင့်များ ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ရမည်ဆိုလျှင် မည်သို့လုပ်ရပါ။ ကျွန်တော့်ချစ်သူသည် နမ်ကောက် ဟိုတယ် အပေါ်ထပ်တွင် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နှင့် အတူရှိနေသည်ကို သိနေလေရာ စိတ်ကို ဘယ်လိုထိန်းရပါ။

ထို့နောက် သတင်းကားတစ်ခု ပြုသည်။ ပိုစီမောက် ဆိပ်ကမ်းတွင် ရေတပ်မတော် မြင်ကွင်း သတင်းကားဖြစ်သည်။ ဖျက်သင်္ဘောတစ်စီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဘုရင့် ရေတပ်မတော်သားတွေ တန်းစီရပ်နေကြပုံမှာ အလွန်ကြည့်ကောင်းလှသည်။

သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။ ထိုရုံဘော်တွေထဲတွင် အရှေ့ဘက်ပိုင်းသို့ ရောက်ဖူးသည့် ရဲဘော်ဘယ်နှစ်ယောက် ပါမည်နည်း။

ထိုသို့ ရောက်ဖူးကြသူများအနက် နမ်ကောက် ဟိုတယ်သို့ ရောက်လာသူ ဘယ်နှစ်ယောက် ပါမည်နည်း။

နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ ရောက်လာကြသူများအနက် စူဇီနှင့် ဆက်ဆံဖူးသူ ဘယ်နှစ်ယောက်များ ရှိလေမည်နည်း။

ရုပ်ရှင်ပြီးတော့ နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့သည်။ ဓာတ်
လှေကားကို အောက်မှာ အသင့်တွေ့ရသောကြောင့် အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့သည်။
မည်သူနှင့်မှ မတွေ့ရဘဲ အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာသည်။ စိတ်
သက်သာရာရခြင်းနှင့်အတူ တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာ အလုပ်များချိန်ဖြစ်သည်။ ဓာတ်လှေကား ဆင်း
သံတက်သံကို မကြာခဏ ကြားနေရသည်။ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာ
ကြသည့် အတွဲများ၊ အခန်းတံခါး ပိတ်သံများကို ကြားနေရသည်။ စကြိုအတိုင်း
လျှောက်သွားနေသည့် ခြေသံများကိုလည်း ကြားရသည်။

စူဇီသည် တတ်နိုင်မည်ဆိုပါက ကျွန်တော် ရှိနေသည့်အထပ်သို့ တက်
လာမည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက်
၏ အသံကို ကြားရတိုင်း စူဇီ၏ အသံဟု ကျွန်တော် အာရုံစွဲနေမိပါသည်။

နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင် အပြင်ပြန်ထွက်
လာခဲ့ပြီး တခြား ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်နေမိတော့သည်။

ညကိုးနာရီခွဲတော့ နမ်ကောက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သည်။ လသာ
ဆောင်မှာ ထွက်ထိုင်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း လသာဆောင်က အခန်းထဲမှာ
ထက် ပိုဆူနေသည်။ ကပ်လျက်အခန်းများရှိ လသာဆောင်တံခါးများကို ဖွင့်
ထားကြသောကြောင့် အသံပေါင်းစုံတို့က လုံးဝင်နေသည်။

သို့ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ပင် ကျွန်တော် ပြန်ဝင်ခဲ့ရပြန်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ စူဇီ ဝင်လာသည်။

ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဝင်လာပုံမျိုးနှင့် ဝင်လာခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။ သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အလုပ်မှပြန်လာပြီး အိမ်ပြန်ရောက်
သဖြင့် ဝမ်းသာနေပုံမျိုးနှင့်လည်း ဘာမှမခြားပါ။ တစ်ခုပဲရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲက ထိုသို့ ခံစားလာရအောင်၊ ထိုသို့ ယုံကြည်လာအောင် သူ လုပ်ပြနေ
ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း တင်းကျပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲမှာ မည်သို့ခံစားနေရသည်ကို သိချင်စောဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းသာ
ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီနေ့ည စောစောပဲ အလုပ်ပြီးသွားတယ် မောင်၊ ဘားခန်းက သိပ်ဆူ
လွန်းတယ်ကွယ်...၊ ထိုင်နေရင်း စိတ်ကုန်လာရော”ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောမိပါ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ထပ်
ဝတ်ထားသည့် ဘရိုက်ကိတ် အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ ချိတ်တစ်ခု ယူချိတ်ပြီး အဝတ်

ဗီရိုကို ဖွင့်ကာ တန်းမှာ ချိတ်သည်။ ဗီရို၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် သူ့အဝတ်အစားများကို ထားပါသည်။ ဗီရိုတံခါးကို သူ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အကြည့်ကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲနေသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို သူ ပြန်ကြည့်သည်။

“မနက်တုန်းက လက်ကို ဆူးစူးသွယ်၊ ဆူးကိုလည်း ရှာမတွေ့ဘူး၊ မောင် ရှာပေးပါလားဟင်”

သူ့လက်ကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။

“စူဇီ... ဒီလိုအဖြစ်ကြီးကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ မကောင်းပါဘူးကွယ်” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။

သူ့လက်ကို သူ ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာမော့လာသည်။ တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်မကို မောင် မလိုချင်တော့ဘူးလား” ဟု ပြန်မေးသည်။

“မင်းကို မောင် အင်မတန် လိုချင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပုံမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း နားမလည်နိုင်ဘူးလား”

“နားမလည်ဘူး” သူက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ “ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ မနေ့တုန်းက ကျွန်မကို မောင် ချစ်ခဲ့တယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား မောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သိပ်ကိုချစ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မနေ့ကလိုပဲ အခု ကျွန်မ ပြန်လာတာလေ၊ ပြန်လာတဲ့ ကျွန်မ ဆိုတာကလည်း ဒီတစ်ယောက်တည်းပဲ၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကျွန်မ အပြင် ထွက်သွားတယ်၊ ဟော... အလုပ်ပြီးတော့ အခု ပြန်လာတယ်၊ ဘာမှမပြောင်းလဲပါဘူး မောင်၊ ကျွန်မဟာ ဒီမိန်းကလေးပါပဲ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ပါပဲ၊ တစ်ယောက်တည်း အတူတူပါပဲ”

“ဒီအဖြစ်ကြီးကို မောင် မခံနိုင်ဘူး စူဇီရယ်...”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် ဇာတ်သိမ်းပြီပေါ့”

အဝတ်ဗီရိုဘက်သို့ သူ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ဗီရိုတံခါးကို ဖွင့်သည်။ စောစောက ချိတ်လိုက်သည့် ဘရိုက်ကိတ်အင်္ကျီကို ဖြုတ်ယူသည်။ အင်္ကျီချိတ်က တန်းပေါ်မှာ လှုပ်ယမ်းနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ အင်္ကျီကို အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ဗီရိုတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

“စူဇီ”

“ဘာလဲ မောင်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

“စူဇီ... ဒီအဖြစ်ကြီးက အင်မတန် ဆိုးတာပဲကွယ်”

သူသည် နောက်ပြန်လှည့်သွားပြီး တံခါးသွားဖွင့်သည်။ ခဏ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ထုပ်နေပြန်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မောင့်ကို ကျွန်မ အရမ်းချစ်ပါတယ်၊ မောင် သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ သားကလေးနဲ့ ထပ်တူ မောင့်ကိုချစ်ရတယ်၊ အို... မောင့်ကိုချစ်ရတာ က ပိုချင်ပိုနိုင်ပါသေးတယ် မောင်...၊ တစ်ခုပဲကွာတယ်၊ မောင်က လူလား၊ ခြောက်ပြီးသား လူကြီး၊ ကျွန်မ သားကလေးက မွေးကင်းစ သေးသေးကလေး၊ ဒီတော့ ကျွန်မ သားကလေးအတွက် ကျွန်မ ရှိမှဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ သားကလေးကို ပထမဦးစားပေးပြီး အဓိကထား စဉ်းစားရမယ်၊ မောင် နားလည်ပါတယ်နော်...”

“နားလည်ပါတယ် စူဇီ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

သူ အပြင်ထွက်သွားပြီး တံခါးပိတ်ထားခဲ့သည်။ စကြိုတလျှောက် တဖြည်းဖြည်း ဝေးပြီး ပျောက်သွားသော သူ့ခြေသံကို ကျွန်တော် လိုက်နား ထောင်နေမိသည်။

သင်္ဘောသားတစ်ယောက်သည် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အတောင်းနှင့် ကောင်းများနေကြသည်။ ဆဲသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဓာတ်လှေကား တက်လာသံ ကြားရသည်။ တံခါးဖွင့်သံ ကြားရသည်။ ရုတ်တရက် တခစ်ခစ်ရယ်ချသံကိုလည်း ဆက်တိုက်ကြားရသည်။ အဲလစ်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ အဲလစ်ကလေး တခစ်ခစ်ရယ်သလို မည်သူမှ မရယ်တတ်ပါ။

လသာဆောင်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက် သည့်အတွက် ကုလားထိုင်က အသံမြည်သွားသည်။ တခစ်ခစ် ရယ်သံလည်း ရပ်သွားသည်။ ဒိုင်းခနဲ တံခါးပိတ်လိုက်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။

ကုန်တင်သင်္ဘောတစ်စီး ကမ်းကိုခွာပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထွက်ခွာ သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သင်္ဘောမှ ထွက်လာသည့် မီးခိုးတန်းက လထိန်ထိန် သာနေသော ငွေရောင် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တလိပ်လိပ် တန်းတက်သွားသည်။

နောက်နေ့တွင် စူဇီကို ကျွန်တော် မတွေ့ရပါ။ အခန်းထဲမှာ တစ်နေ့ကုန် ကျွန်တော် ထိုင်ပြီး သူ့တံခါးခေါက်သံကို စောင့်နေမိပါသည်။ တစ်နေ့သာကုန်

သွားသည်။ သူ ပေါ်မလာပါ။ ဘားခန်းထဲသို့လည်း ကျွန်တော် ဆင်းမသွားပါ။
စုဖီနှင့် သင်္ဘောသား တစ်ယောက်ယောက် တွဲထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရမှာ
ကျွန်တော် ကြောက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ထိုအတူ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့၏ နောက်တစ်နေ့သည်လည်း ထိုနည်းငင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို နောက်တစ်နေ့၏ နောက်နေ့တွင်မူ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော်
တင်းမထားနိုင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို လိုက်ရှာရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတော့
သည်။

အခန်းတံခါးဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်
တံခါးခေါက်သံကို ကြားရသည်။ ရေခွေးကြမ်းအို အသစ်တစ်လုံးနှင့်အတူ
အတောင်း ဝင်လာသည်။ သူ့အမူအရာက မသက်မသာ ဖြစ်နေပုံရပါသည်။
ကျွန်တော့်ကိုလည်း မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားပါသည်။ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟု
ကျွန်တော်က မေးကြည့်ပါသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆရာ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုရင် ငါ့မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ မင်း ဘာကြောင့်
မျက်နှာလွှဲနေရတာလဲ အတောင်း”

စိတ်မပါသော အမူအရာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သူ လှမ်းကြည့်ပါသည်။

“မစွတာ တက်စ်လာ ထွက်သွားတာ ဆရာ သိပါတယ်နော်”

“ရောဒ်နေ ထွက်သွားပြီလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီနေ့မနက်ဘဲ ထွက်သွားပါတယ်”

“ဆက်ပြောစမ်း အတောင်း”ဟု ကျွန်တော် စကားထောက်ပေးလိုက်
သည်။

သူက မျက်လွှာကို ချလိုက်သည်။

“ဆရာအမျိုးသမီးကလေးကို သူ ခေါ်သွားပါတယ် ဆရာ၊ သူတို့ ဘာ
ကောက်ကို ထွက်သွားကြပါပြီ”

အခန်း (၇)

စူဇီကို ဘန်ကောက်သို့ ခေါ်သွားရန် ရှေးနေ့တွင် အကြံရှိခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း အတောင်း၏ သတင်းသည် မှားပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဟောင်ကောင်မှ ထွက်ခွာမသွားကြသေးပါ။ ထိုအကြောင်းကို နောက်ပိုင်းတွင် ဝှမ်းနီထံမှ ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟိုတယ်မှ ထွက်ခွာမသွားမီကလေးမှာပင် ဝှမ်းနီက သူတို့ကို မြင်လိုက်ရသေးသည်ဟု ဆိုသည်။

တစ်ခုတော့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ စူဇီသည် ရှေးနေ့အပေါ်တွင် ယုံကြည်သူမဟုတ်ပါ။ သူ မရောက်ဖူးသည့် အခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုတွင် ရှေးနေ့က သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့လိမ့်မည်ဟု သူ ကြိုမြင်နေသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုအတွေးကြောင့် ရှေးနေ့သည် အမှန်တကယ် စိတ်ချယုံကြည်ရသူ ဟုတ်မဟုတ် ပထမဆုံး စမ်းသပ်ကြည့်လိုသေးဟန် တူပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုလုန်းမှ ဆယ့်နှစ်မိုင်လောက်ဝေးသော နယ်မြေသစ်ရှိ ဟိုတယ်ကလေးတစ်ခုမှာ သူတို့ သွားနေကြပါတယ်။ ဟိုတယ်သည် ပြည်မကြီးနှင့်ဆက်လျက် အလွန်သာယာသည့် ကမ်းခြေပေါ်မှာ တည်ရှိသည်။ ဥရောပတိုက်သားလည်းကြိုက်၊ တရုတ်လည်းကြိုက် ဟိုတယ်အဖြစ် နာမည်ကြီးပါသည်။ လက်ထပ်ပြီးစ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်သူများ၊ စနေ တနင်္ဂနွေ အပန်းဖြေလိုသည့် ဇနီးမောင်နှံများ အနှစ်ခြိုက်ဆုံး ဟိုတယ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

စူဇီသည် သူ့ကလေးနှင့် ကလေးထိန်း အဘွားကြီးကိုလည်း ခေါ်သွားသည်။ ဟိုတယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ တံငါရွာကလေး တစ်ရွာမှာ အိမ်ခန်းတစ်ခန်းငှားပြီး ထားပေးသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်း လက်တကမ်းအကွာမှာ သူတို့ ရှိနေသည် ဆိုခြင်းကို သိရသောအခါတွင် ကျွန်တော် ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲပါသည်။ ဘန်ကောက်သို့ တစ်ခါတည်း ထွက်သွားကြမည်ဆိုလျှင် ပိုကောင်းပါမည်။

ယခုတော့ ညတိုင်း သူ့ကို အိပ်မက်မက်နေမိသည်။ သူ ပြန်လာသည်ဟု တစ်ညတွင် ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲနေသည်ကို သူက ထုံးစံအတိုင်း ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများကလည်း အန္တရာယ်ပေးတော့မည်လို ဝင်းလက်နေသည်။

တစ်ညမှာမက်သည့် အိပ်မက်ကတော့ သည်လိုမဟုတ်ပါ။ မြင်းပွဲသို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ လူအုပ်ထဲမှာ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် နှုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ ထိုအခိုက် ရှေးနေ့ကို ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကျိုင်းသော ရှေးနေ့သည် ယခုတော့ သေးသေးကလေး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ထံမှ စူဇီကို လှူပြေးမည်နဲ့ လွန်းသဖြင့် စူဇီကို ကျွန်တော် ဖက်ထားမိသည်။

သို့သော်လည်း ရှေးနေ့က ကျွန်တော်တို့ကို ကျော်ပြီး လူအုပ်ထဲမှာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်၏ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများ ပြေပျောက်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ စူဇီ ရှိမြဲရှိနေသေးသည့် အတွက် ကျွန်တော် အလွန်ပျော်သွားပါသည်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးလာသည်။ မနက် မိုးထိန်ထိန်လင်းနေပြီကို တွေ့ရသည်။ အိပ်မက် မက်နေမှန်းလည်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော်လည်း ပို၍ သေချာစေရန် ကျွန်တော့်ဘေး အိပ်ရာထဲမှာ လက်နှင့်စမ်းကြည့်မိပါသည်။

မည်သူမျှမရှိပါ။ မှန်ပါသည်။ မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိပါ။ အလွန်တရာ ရှည်လျားလှသည့် တစ်နေ့တာအချိန်ကြီးကို စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာဖြင့် ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော်ရဦးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာပါသည်။ အသည်းနှလုံးထဲမှာ နာကျင်သည့်ဝေဒနာကို ပြန်လည်ခံစားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်သည်။ အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားမိသည့် အိပ်ပျော်နေမှသာ ရှည်လျားသည့်အချိန်ကြီး အကုန်မြန်မည်။ အသည်းနှလုံးမှာ နာကျင်ရသည့် ဝေဒနာမှာ အထိုက်အလျောက် သက်သာရာရမည်။

သို့သော် အိပ်မပျော်ပါ။ အမှန်တကယ် အိပ်မပျော်သော အခါမှာ စူဇီများ ပြန်ရောက်လာလေမည်လားဟု မျှော်လင့်စောင့်စားနေမိပါသည်။

သူသည် ကိုလုန်းနှင့် မိုင်အနည်းငယ်သာဝေးသော အရပ်တွင် ရှိနေသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ဈေးဝယ်ရန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန်ဖြစ်ဖြစ် မြို့ပေါ်သို့ မျချပြန်တက်လာပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ခဏပြန်လာရင်း ကျွန်တော့်ဆီ ဝင်လည်တာမျိုးရော မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ စောင့်နေမိသည်။ ဒီနေ့တော့ သူ မြို့တက်မယ့်နေ့ပဲ ဟု ထင်မိသည်။ သူ ရောက်လာမည့်အချိန်ကို လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် မျှော်ရသည်။ ဓာတ်လှေကား တက်လာသံ ကြားတိုင်း ရင်ထဲမှာကျပ်ပြီး တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေမိသည်။ ခြေသံကိုကြားတိုင်း သူ့ခြေသံဖြစ်မှာပဲဟု ထင်မိသည်။

တစ်ခါတော့ ခြေသံက ကျွန်တော့်အခန်းဆီသို့ တိုက်ရိုက်ကြီး လာနေသည်။ ပြီးတော့ တံခါးခေါ်ခတ်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ အသည်းနှလုံးများ အပြင်သို့ ခုန်ထွက်ကျကုန်သည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။ အားပါးတရပြုံးရင်း အခန်းကိုဖြတ်ကာ အလောတကြီး ပြေးသွားမိသည်။ စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသည့် ဖန်ခွက်ကို တိုက်ချလိုက်သည်။ ကြမ်းပေါ်ကျပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားသည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ အတောင်း ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့် ဖြစ်ပုံကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ရပ်နေသည်။

တစ်မနက်မှာတော့ စိတ်ခံစားချက် အသစ်တစ်မျိုးဖြင့် အိပ်ရာမှ ကျွန်တော် နိုးလာသည်။ နမ်ကောက်ဟိုတယ်ပေါ်မှာ စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့် စိတ်ခံစားချက် ဖြစ်သည်။ နမ်ကောက် ဟိုတယ်ကိုသာမက သည်နေရာနှင့် ပတ်သက်နေသူများအားလုံး၊ အရာဝတ္ထုများအားလုံးကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့် ခံစားချက် ဖြစ်သည်။

နမ်ကောက်ဟိုတယ်ကို ယခင်က သည်အမြင်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော် မမြင်ဖူးခဲ့။ သည်အတွေးမျိုး မပေါ်ဖူးခဲ့။

သည်မှာ အလုပ်လုပ်နေသည့် အမျိုးသမီးကလေးများကိုကြည့်ပြီး စာနာထောက်ထားမိသည်။ ကရုဏာအသက်ကြီး သက်ခဲမိသည်။

သူတို့ခမျာ ပရိယေသန ဝမ်းရေးအတွက် သည်အလုပ်ကြီးကို လုပ်နေကြရသည်။ နှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊ မနှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊ လိုလားသည်ဖြစ်စေ၊ မလိုလားသည်ဖြစ်စေ သူတို့ဘဝ ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ငွေနှင့် ရောင်းစားနေကြရသည်။

လူသားချင်းအတူတူ ကြားတွင် သူတို့၏ အဆင့်အတန်းသည် အနိမ့်ကျကြီး နိမ့်ကျနေရသည်။ သူတို့အနေဖြင့် ကိုယ့်အဆင်းအတန်း နိမ့်ကျမသွားအောင် ဘယ်လောက်ပင် ကြိုးစား အဖတ်ဆည်စေကာမူ သဲထဲရေသွန်သာ ဖြစ်ကြရသည်။

သူတို့၏ အမူအကျင့်များသည် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာရှိသည်မှာ မှန်ပါ၏။ စိတ်ဓာတ်များသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည်မှာ မှန်ပါ၏။ မာန်မာနတရားလေးတွေ ထားနေကြသည်မှာ မှန်ပါ၏။

သို့သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ငွေကြေးနှင့် ရောင်းနေရသည့် ဘဝမြေပြင်ပေါ်တွင် ရှင်သန်ကြီးထွားကာ ပွင့်လန်းလာကြရသော ကြင်နာခြင်းဆိုသည်ပန်း၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းဆိုသည်ပန်း၊ စေတနာကောင်းခြင်းဆိုသည်ပန်း၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာထက်သန်ခြင်းဆိုသည်ပန်းများသည် ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးကြီးစွာ ရှင်သန်ပွင့်လန်းနိုင်ကြပါမည်နည်း။

စူဇီ တစ်ယောက်၏ အသည်းနှလုံးထဲမှာသာ အပြစ်ကင်းစင်ခြင်း၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းများကို ကျွန်တော် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။

သည်လို မိန်းကလေးများနှင့် ဆက်ဆံနေကြသည့် ရေတပ် ရဲဘော်များ၊ သင်္ဘောသားများကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ စရိုက်ကြမ်းတမ်းသူတွေ၊ အလိုရမ္မက်ကြီးမားသူတွေ၊ မိမိဆန္ဒကိုသာ ရှေ့တန်းတင်သူတွေ၊ လူ့စည်းကမ်း မလိုက်နာသူတွေ၊ အရက်မူးပြီး သောင်းကျန်းသူတွေချည်းသာ ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခါတုန်းက အရက်အလွန်အကျွံမှုနေရသည့် ရေတပ်သားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတို့ ဘားခန်းထဲမှာ အဆင်မပြေဖြစ်ကြသည်။ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်ဖြစ်ရာမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖြစ်တော့မည့်အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်လာသည်။ လွန်သူမှာ ရေတပ်သားဖြစ်သည်။ မန်နေဂျာ ရောက်လာသည်။ ရန်ပွဲကို ဝင်ရှင်းပေးသည်။

ခဏကြာတော့ အမျိုးသမီးကလေးက မန်နေဂျာကို တောင်းပန်နေသံကြားရသည်။

“သူ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ် ကွာတားကျပြီး အခုကလေးမှ လွတ်လာတာပါ။ ဒါကြောင့် တပ်ထိန်းလက် မအပ်လိုက်ပါနဲ့၊ သူ ကွာတားထဲပြန်ရောက်သွားအောင် ကျွန်မတို့က ပို့ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပါဦးမယ်”

ထိုအဖြစ်မျိုးကလေးကို ကြုံတွေ့နေရတော့ သူတို့ကို ကျွန်တော် မစာနာဘဲ မနေနိုင်။ မလေးစားဘဲ မနေနိုင်။ မသနားဘဲ မနေနိုင်။

ယခုတော့ သူတို့အပေါ်မှာ ထားရှိခဲ့မိသည့် စာနာမှု၊ လေးစားမှု၊ သနားကြင်နာမှုများအားလုံး ပျောက်ကွယ်ကုန်ပြီ။

မှန်ပါသည်။

နမကောက်ဟိုတယ်နှင့်တကွ သည်နေရာနှင့် ပတ်သက်နေသူအားလုံး၊ အရာဝတ္ထုအားလုံးအပေါ်မှာ ကျွန်တော် စက်ဆုပ်ရွံရှာလိုက်မိပါတော့သည်။

ထိုစိတ်ခံစားချက်နှင့်အတူ ကျွန်တော် ပန်းချီလုံးလုံး ဆွဲမရတော့။

ပန်းချီဆွဲသည့်လုပ်ငန်းမှာ စိတ်ချမ်းသာနေဖို့ အရေးကြီးသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ မိမိရေးဆွဲမည့် အကြောင်းအရာ၊ အရာဝတ္ထု၊ သက်ရှိ စသည်များ အပေါ်တွင် အကြင်နာတရားထားနိုင်ဖို့ ပိုပြီးအရေးကြီးပါသည်။

ယခုတော့ အားလုံးကို စိတ်ကုန်သွားပြီ။ အားလုံးကို ရွံမုန်းသွားပြီ။ အားလုံးကို စက်ဆုပ်သွားပြီ။ *အားလုံးကို အထင်သေးသွားပြီ။

သုံးချောင်းထောက်ပေါ်မှာ ပတ္တမြားစ ကားချပ်တင်ပြီး စုတ်တံကိုင်ကာ ရပ်ကြည့်နေမိပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း နာရီပေါင်းများစွာသာ အချိန်ကုန်သွားသည်။ ဘာကလေးတစ်ခုမှ ရေးဆွဲနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ ဇွတ်ကြိတ်မှိတ်ပြီး ရေးဆွဲလိုက်ပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် ဖော်ပြချင်သည့် အကြောင်းအရာက တိတိပပပေါ်မလာပါ။

ကိုယ်မရောက်ဖူးသည့် အရပ်ဒေသတစ်ခုသို့ မြေပုံမပါဘဲ ခရီးထွက်သွားရသလိုရှိသည်။ တနည်းဆိုရသော် ကိုယ်စိတ်မဝင်စားသည့် အရပ်သို့ ခရီးထွက်သွားရသလိုရှိသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်ရပါတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် နယူးယောက်မှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ရော့ဒ်နေ၏ ဦးလေးပိုင်သော ပန်းချီကားများ ချိတ်ဆွဲပြသသည့် မစ်ဖိုးပန်းချီပြခန်းမှ စာဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်လ ရော့ဒ်နေနှင့် ကျွန်တော် အဆင်ပြေပြေ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေနိုင်သည့် အချိန်တုန်းက ရော့ဒ်နေက သူ့ဦးလေးထံ စာရေးပြီး ကျွန်တော်အကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော့်ကားအချို့ကို နမူနာအဖြစ်ပို့ပေးဖို့ သူ့ဦးလေးဆီမှ စာပြန်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ပါစတယ်နှင့် ဆီဆေးကားအချို့ကို သင်္ဘောဖြင့် ကျွန်တော် တင်ပို့ပေးခဲ့ဖူးသည်။

ကျွန်တော် ပို့လိုက်သည့် ပန်းချီကားများကို လက်ခံရရှိကြောင်း နမကောက်ဟိုတယ်မှ ရော့ဒ်နေ ထွက်သွားပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် တရားဝင်အကြောင်းပြန်စာတစ်စောင် ရခဲ့သေးသည်။

ယခု သည်စာ ရောက်လာပြန်သည်။ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသူမှာ ဟန်နရီစီ ဝိန်းဘမ်း ဖြစ်သည်။ ရုံးစာရွက်ထိပ်တွင် ရှေးဒ်နေ၏ ဦးလေးနာမည် နှင့်တွဲလျက် တွဲဘက်ဒါရိုက်တာအဖြစ် သူ့နာမည်ကိုလည်း ဖော်ပြထားသည်။

စာက နှစ်မျက်နှာအပြည့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ပန်းချီကားများကို အားပါးတရ ချီးကျူးထားသည်။ ကျွန်တော်၏ ရေးဟန်၊ အတတ်ပညာ၊ ကိုယ်ပိုင်အကြောင်းအရာ ရှာဖွေနိုင်ပုံ စသည်များကို ရေးထားသည်။ ကျွန်တော့် ကားများကို မြင်ရသောအခါတွင် သူတို့ ခံစားရသည့်အတိုင်း ရေးသားဖော်ပြ ခြင်းဖြစ်ရာ ပုံကြီးချဲ့သည်ဟု မထင်မှတ်စေလိုကြောင်းလည်း ဖော်ပြထားသည်။

ထိုမျှမကသေး၊ လုံလောက်သည့် ပန်းချီကား အရေအတွက်ကိုသာ ကျွန်တော်က ပေးပို့နိုင်မည်ဆိုပါက နယူးယောက်မြို့တွင် တစ်ကိုယ်တော်ပြပွဲ တစ်ခု ကျင်းပပေးပါမည်ဟုလည်း ကတိပြုထားသည်။

ထို့ပြင် ဟောင်ကောင်၏မြင်ကွင်း ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကိုလည်း ပေးပို့ စေလိုကြောင်း၊ နမ်ကောက်ဟိုတယ်လည်း ပါစေလိုကြောင်း၊ သို့မှသာ ကျွန်တော် ရေးဆွဲပို့လိုက်သည့် ပန်းချီကားများ အခြေတည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို မြင်တွေ့ရပြီး ပိုမိုခံစား နားလည်နိုင်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြံပြုတောင်းဆို ထားသည်။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်ကသာ သည်စာ ရောက်လာခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းချိမ့်မည်နည်း။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ကောင်းကင် နှင့်ပင် ပြေးဆောင့်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့်အချိန်၊ အသည်းကွဲနေရ သည့်အချိန်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အပြစ်ချည်းမြင်နေရသည့် အချိန်မျိုးမှာမှ သည် စာက ရောက်လာလေရာ သည်စာကိုလည်း ရောထွေးပြီး အပြစ်မြင်မိတော့ သည်။ ဟုတ်တိပတ်တိလည်း မဖတ်မိတော့။ ကိုယ်တိုင် အမြတ်တနိုးရေးဆွဲ ထားခဲ့သည့် ပန်းချီကားများကိုပင် စက်ဆုပ်မုန်းတီးနေမိပြီဖြစ်လေရာ သည်စာ ကိုရော ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြတ်နိုးနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် ပြန်စာမရေးရသေးသော စာများထဲမှာ ကျွန်တော် ရောထား လိုက်မိသည်။ တစ်နေ့နေ့ကျတော့မှပဲ ကြိုးစားလုပ်ပါတော့မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ် ထားလိုက်မိလေသည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့မှုသည် နမ်ကောက်ဟိုတယ် တစ်ခုတည်း နှင့်လည်း အဆုံးသတ် ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိပါ။

ဝမ်းချိုင်း တစ်ခုလုံးကို စက်ရုပ်ရွံ့ရှာလာမိသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကြည်နူးစေခဲ့သော လမ်းတွေ၊ ဈေးဆိုင်တွေကိုလည်း စိတ်ကုန်လာသည်။ ရှုပ်ထွေးသည်၊ ညစ်ပတ်သည်၊ ဆူညံသည်၊ အောက်တန်းကျသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ မြင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ဥရောပတိုက်သား အသိုင်းအဝိုင်း အတွင်းမှာ ပြန်လည်ကျင်လည် ကျက်စားလိုစိတ်များ ထိန်းချုပ်မရအောင် ပေါ်လာသည်။

အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်စဉ်ကတော့ ကိုယ် သိကျွမ်းသည့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ယောက်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ရုံသာ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ချိန်းကြမည်။ တွေ့ကြမည်။

ထိုဘဝမှာ ကျွန်တော် ကျင်လည်ခဲ့ရင်း တဖြည်းဖြည်း သူတို့အပေါ် စိတ်ကုန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘာခံစားချက်မှ မရှိဟု ထင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ထိုစိတ်များ ပျောက်သွားပြီး အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများနှင့် ပြန်လည်ဆက်သွယ်ရလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။ အသွင်တူသူချင်း၊ စိတ်သဘောထားတူသူချင်း၊ အတွေ့အကြုံတူသူချင်း၊ ပညာအဆင့်အတန်း တူသူချင်း ပေါင်းသင်းရသော် ကောင်းလေစွဟူသော အာရုံခံစားချက်များ ပေါ်လာပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ဘဏ်တိုက်သို့သွားရင်း ဂေါ်ဒွန်ဟာမီလ်တန်နှင့် သွားတွေ့သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ညစာ လာစားပါလား”ဟု သူက ဖိတ်သည်။ ထိုစကားကို ကြားရတော့ ကျွန်တော် ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။

ဝမ်းသာလို့မှ မဆုံးသေး၊ ကိုလုန်းဟိုတယ်တွင် သူတို့လင်မယားနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို မသေမချာ ပြန်မေးမိသည်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဇနီးက ရှိသေးတယ်လေ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ လက်ခံချင်ပေလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ အဲဒီညက တွေ့ပြီးတဲ့နောက် သူကလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားအပေါ်မှာလည်း ပြောမှားဆိုမှား ဖြစ်သွားသလားလို့ သူ စိတ်ပူနေတယ်၊ တစ်ညတော့ ကျွန်တော့်ကို နှိုးပြောတယ်၊ အဲဒီဆိပ်ကမ်းက အမျိုးသမီးကလေးတွေကို သူ သနားတယ်တဲ့၊ သူတို့ဘဝကို ဘယ်လိုလူမျိုးက များ ကယ်တင်ပေးနိုင်မလဲလို့ သူ တွေးနေမိတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်

ပြန်ပြောရတယ်။ မပူပါနဲ့ကွာလို့၊ သူတို့ရနေတဲ့ပိုက်ဆံဟာ အခု ဘဏ်တိုက်က ငါရနေတဲ့ လခထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုများပါတယ်လို့၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကသာ တို့ကို ဘယ်လို ကယ်တင်ပေးနိုင်ကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ရှိပါတယ်လို့ ပြန်ပြောပြလိုက်ရတယ်။ ထားပါလေ ခင်ဗျားလာတဲ့အတွက် အိုက်ဆိုဘယ်က ဝမ်းသာမှာပါ။ ဒီတော့ ကြာသပတေးနေ့ ည ရှစ်နာရီ အရောက်လာခဲ့ပေတော့”

“ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်ဗျာ”

သူ့စကားကို ကြားရတော့ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာသွားပါသည်။ နမ်ကောက်က အမျိုးသမီးကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမှန်ကိုလည်း သည်ထက် ပိုမြင်နိုင်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုလိုက်မိပါသည်။

နောက်နှစ်ရက်ကြာတော့ ညဦးပိုင်းတွင် တောင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် ဓာတ်ရထားနှင့် တက်ခဲ့သည်။ ဟာမီလ်တန်၏ အိမ်သည် အလွန်တရာ ကျယ်ဝန်းသည်။ အဖိုးတန် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများနှင့် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည်။ ဘဏ်တိုက်လက်ထောက် မန်နေဂျာတစ်ယောက်အနေဖြင့် သည်လောက် ကျယ်ပြီး သည်လောက် အဖိုးတန်သည့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများနှင့် အိမ်မှာ နေနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါ။ သူ့ဇနီးက ချမ်းသာသောကြောင့် ဇနီး၏ ငွေကြေးနှင့် ယခုလို နေနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ညစာ စားပွဲသို့ ဧည့်သည် ဆယ်နှစ်ယောက်ကို သူတို့ ဖိတ်ကြားထားသည်။ အိုက်ဆိုဘယ်က ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းပန်းတသာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆီးကြိုပါသည်။ ကိုလုန်းမှာ တွေ့စဉ်တုန်းက ကျွန်တော့်အပေါ် စကားများခဲ့သည် ဟူသော အစွဲဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လွန်မင်းစွာ ဂရုစိုက်ဧည့်ခံနေသည်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နေသားတကျ ရိုသွားတော့မှ အခြားဧည့်သည်များနှင့် ထားခဲ့ကာ အမျိုးသမီးပိုင်းသို့ ကူးသွားသည်။

ညစာစားပွဲကလေးသည် ကျွန်တော့်တစ်သက် ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘာမျှလည်း ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား စိတ်ဝင်စားဖွယ် မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဓာတ်စက်ရှိသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဓာတ်စက်က သီချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်ကို မနားတမ်းဖွင့်နေသည်။ အပ်က အနည်းငယ်တုံးနေသည်။ သို့သော်လည်း သီချင်းအားလုံးကို ကျွန်တော် သိပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ ညစာ စားကြသည်။ စောစောက ပြောနေသည့် အကြောင်းအရာ ပြောင်းပြီး အင်္ဂလိပ် တရုတ်ကပြား အမျိုးသမီးလေး

တစ်ယောက်အကြောင်း ရောက်သွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကလေးသည် အောက်စပို့ တက္ကသိုလ်သို့ သွားရောက် ပညာသင်သည်။ စာအလွန်တော်သည်။ ဥပဒေဘွဲ့ ရပြီး ဟောင်ကောင်သို့ ပြန်လာသည်။ ရှေ့နေလိုက်သည်။ သူ့လို အင်္ဂလိပ် တရုတ်ကပြားအပေါ် အများကြီး ကူညီသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကလေးအကြောင်းကို ဧည့်သည်တွေ ဝိုင်းပြီး တစ်ယောက်တပေါက် ထင်မြင်ချက်ပေးကြတော့သည်။

“ဒီကလေးမ အင်မတန် တော်တယ်ပဲထားပါတော့၊ ဒါပေမယ့် တယ်ပြီး စိတ်ကြီးဝင်တဲ့ကလေးမပါရှင်” တစ်ယောက်၏ အမြင်။

“ကျွန်မလည်း တစ်ခါမြင်ဖူးတယ်၊ မာနကြီး တခွဲသားနဲ့၊ မျက်နှာကို ချီနေတာပဲ” တစ်ယောက်၏ အသိ။

“သူတို့လို အင်္ဂလိပ် တရုတ် ကပြားတွေ အဲဒါ ခက်နေတာပေါ့၊ သူတို့ ကို နည်းနည်းကလေး အရောဝင်ရင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကျွန်မတို့နဲ့ မခြားတော့ ဘူးလို့ စိတ်ကူးက ပေါက်ကုန်ရော” တစ်ယောက်၏ ခံစားချက်။

“ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ကျွန်မ အိမ်ရိပ် လုံးဝအနင်းမခံဘူး” တစ်ယောက် ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်။

“ကျွန်မတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ လမ်းမှာတွေ့တဲ့အခါတိုင်း သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံတယ်၊ မင်း ကပြားဖြစ်ရတာ ဟာ မင်းအပြစ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ လူတွေက ဒီလိုပဲ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းကြ တယ်၊ အာဃာတတွေ များကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် အန်တီကတော့ ဒီလိုမဟုတ် ဘူး၊ အန်တီ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးလေ၊ ဒါကြောင့် အင်္ဂလိပ် တရုတ်ကပြားတွေအပေါ်မှာ အန်တီကတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံ တာပါပဲလို့ ကျွန်မက ပြောပြလိုက်တယ်” တစ်ယောက်၏ သဘောထားကြီးပုံ။

“ဒစ်ကစ်တာရစ်ဆိုတဲ့ အကောင်နဲ့လည်း ရှုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား” တစ်ယောက်၏ သတင်း။

“ကြားပါ့ရှင်... ဒီသူငယ်မက သိပ်ပြီး မျက်နှာများတာပါတော်၊ ယောက်ျားကလေးဟောဆိုရင် နည်းနည်းမှ ဣန္ဒြေဆည်နိုင်တဲ့ကောင်မ မဟုတ် ဘူး” တစ်ယောက်၏ အထင်။

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရ သည်။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းတွင် အဆင့်အတန်း အလွန်တရာ နိမ့်ကျပါသည် ဆိုသော နှစ်ကောက်ဟိုတယ်မှ အမျိုးသမီးများပင် သည်လို သဘောထားများ မရှိကြ။ သည်လို အပြောအဆိုမျိုး မပြောကြ။

သူတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ကို အရင်းပြုပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေကြရသော်လည်း လူကို လူလိုမြင်ကြသည်။ လူကို လူလို ဆက်ဆံတတ်ကြသည်။ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်သည် ညစ်ညမ်းကောင်း ညစ်ညမ်းလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အသည်းနှလုံးကား အလွန်တရာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ကြပါသည်။

ထိုအတွေး ထိုအသိ ပေါ်လာသည်နှင့် တပြိုင်တည်း နမ်ကောက် ဟိုတယ် ပေါ်မှာ စက်ဆုပ်ရွံရှာခဲ့မိသည့် စိတ်အာရုံများအားလုံး လွင့်ပါးသွားပါတော့သည်။

ညစာ စားပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် နောက်ထပ် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ အသက် 'ခြောက်ဆယ်ကျော် ရှိနေပြီဖြစ်သည့် အဘိုးကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အရေတွေ တွန့်နေပြီ။ မျက်လုံးများကမူ အရောင်တောက်ပနေသည်။

သူ့အမည်မှာ အိုးနေးလ် ဖြစ်ပါသည်။ တရုတ်ပြည်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကွန်မြူနစ် အာဏာရပြီးနောက် သူ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ရန် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောစောင့်ရင်း ဟောင်ကောင်မှာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်လောက် သောင်တင်နေသည်။

တခြား အချိန်အချက်တစ်ခု ရှိနေသောကြောင့် သူ နောက်ကျရသည့် အတွက် ခွင့်လွှတ်ရန် အိမ်ရှင်များကို တောင်းပန်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မထင်ပါ။ သူ့အသက်အရွယ် ကြီးပြီဖြစ်သောကြောင့် အချိန်ကြာကြာ စကားထိုင်မပြောနိုင်သဖြင့် နောက်ကျမှ တမင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စကားဝိုင်းသည် အင်္ဂလိပ် တရုတ် ကပြား ပြဿနာနှင့် ဖုံးလွှမ်းသွားပြန်သည်။ အိုးနေးလ်က လိပ်ပတ်လည်အောင် နားထောင်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ဂေါ်ဒွန်ဟာမီလ်တန်ဘက်လှည့်ပြီး အများကြားလောက်အောင် အသံကျယ်ကျယ် ဖြင့် ပြောသည်။

“အင်း... ကျုပ်က တရုတ်ပြည်ကြီးကနေပြီး အပြီးအပိုင် ထွက်လာခဲ့တာ၊ အခုမှပဲ ကျုပ်အကြောင်း ပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ် အဘွားက တရုတ်လူမျိုးပဲ”

ထိုစကားကို ကြားတော့ အားလုံး ကြက်သေ သေကုန်ကြသည်။ အားလုံးက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တရုတ်သွေးပါကြောင်း သိသာပါသည်။ သူ့မျက်လုံးရောင်က နက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ ဒီလို တရုတ်သွေးပါတဲ့အတွက်ပဲ ဂုဏ်ယူမိသေးတော့ တယ်ဗျာ” အိုနေလ်က မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“အင်္ဂလိပ် တရုတ်ကပြားတွေအပေါ်မှာ အန်တီကတော့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံတာပါပဲ” ဟု စောစောက ပြောခဲ့သည့် အမျိုးသမီးက လှမ်းမေးသည်။ “တစ်ခုတော့ရှိပါတယ် မစ္စတာအိုနေလ်၊ ရှင့်အဘွားဟာ အဆင့်အတန်း မြင့်တဲ့ မျိုးကောင်းရိုးကောင်းထဲက ပေါက်ဖွားလာတာဖြစ်ဖို့ကတော့ သေချာပါတယ်၊ ဒီလို မျိုးကောင်းရိုးကောင်းဆိုတော့ တစ်မျိုးပေါ့ရှင်၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

“မျိုးကောင်းရိုးကောင်းထဲက မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဘွားဟာ ကျွန်တော့်အဘိုးဇနီးရဲ့ အိမ်စေအမျိုးသမီးပါ”

ထိုစကားကို ကြားတော့ တဝိုင်းလုံး အတိတ်ကြီးတိတ်သွားကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟိလ်ဒါ၊ မနက်ဖြန်တော့ ကျွန်မ ဖဲလာကစားနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ လူမှုရေးကလပ်မှာ မနက်ဖြန် ကျွန်မ တာဝန်ကျနေတယ်လေ”

နောက် နာရီဝက်လောက်ကြာသည်တွင် အိုနေလ်က သူသည် အသက်ကြီးပြီဖြစ်သောကြောင့် စောစော အိပ်ရာဝင်လေ့ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူ့ကို စောစောပင် ပြန်ခွင့်ပြုစေလိုကြောင်း ခွင့်ပန်သည်။ ကျွန်တော်လည်း သူနှင့်အတူ တူ ပြန်လိုက်သွားရန် တောင်းပန်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“သူတို့ကို ဦး အကြောင်ရိုက်ပစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဦးရဲ့အဘွားက တကယ်ပဲ တရုတ်လူမျိုးအစစ်လား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

အိုနေလ်က တစ်ချက်ရယ်သည်။

“ကျုပ် အဘွားတွေအားလုံး အင်္ဂလိပ်စစ်စစ်တွေချည်းပါပဲ မောင်ရယ်၊ ကျုပ် ရယ်စရာလုပ်ချင်တာနဲ့ ပြောပစ်လိုက်တာပါ၊ ကျောင်းသားအရွယ်ကတည်းက ကျုပ် ဒီလို အရွှန်းဖောက်တာ ဝါသနာပါခဲ့တယ်၊ ကြိုလာရင် ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရဘူး”

ကျွန်တော်ကလည်း ရယ်မိပါသည်။

“ဦးစကားကိုကြားတော့ သူတို့အားလုံး တော်တော်အနေရအထိုင်ရ ကျုပ်သွားကြတယ်”

“ဒီလူတန်းစားတွေကို သိပ်ပြီး အထင်မကြီးစမ်းပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ တကယ်ကတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဗြိတိန်နိုင်ငံကြီးသားတွေဆိုပြီး အထင်ကြီးနေကြတာပါ။ တကယ်ကတော့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဒုတိယတန်းစား နိုင်ငံသားတွေပါပဲ။ ဒီခေတ် ဒီကာလမှာတော့ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ လူတန်းစားတွေပဲ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက်လည်း ဘာမှ အကျိုးကျေးဇူးပြုနိုင်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားကောင်းနေကြသောကြောင့် ဓာတ်ရထားမစီးတော့ဘဲ လမ်းဆက်လျှောက်လာကြသည်။ အိုနေလ် တည်းနေသည့် ဂလောက်စတာဟိုတယ်ရောက်တော့ သူနှင့်အတူ အရက်ဝင်သောက်ပါဦးဟု ဖိတ်သည်။

ဝီစကီအတူသောက်ရင်း ကျွန်တော်တို့ ငွေရာလေးပါး ပြောကြပြန်သည်။ အိုနေလ်ကို ကျွန်တော် သဘောကျသွားသည်။ အထင်ကြီးလေးစားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် နမိကောက်ဟိုတယ်နှင့် စုဖီအကြောင်းများကို ဖွင့်ပြောပြမိတော့သည်။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ စုဖီနှင့် ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးကိုပါ အသေးစိတ် ပြောပြမိသည်။

“သူ့ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်တာဟာ မောင် ရူးတာပဲ။ မောင်ရူးလို့ ဒီလိုလွတ်လိုက်တာ”ဟု ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတော့ သူက မှတ်ချက်ချသည်။

“ဦး ဆိုလိုတာက...။ သူ သဘောသားတွေနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာကိုလည်း ကျွန်တော်က ခွင့်လွှတ်ပြီး လက်ခံရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးလားခင်ဗျာ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့၊ မောင်ပြောပြတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဒီမိန်းကလေးကို ဦး သဘောကျသွားပြီ၊ တကယ် လေးစားလောက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ မောင့်အပေါ်မှာလည်း အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ အလုံးစုံ စွန့်လွှတ်တယ်၊ ဒါတွေကို အဓိကထား စဉ်းစားရမှာပေါ့၊ သဘောသားဆိုတာက အသေးအဖွဲ့ပဲ၊ မပြောပလောက်တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ဒါဟာ အချစ်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ အသည်းနှလုံးနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ သူရပ်တည်နေရတဲ့ ဘဝနဲ့ဆိုင်တယ်”

ကျွန်တော် ရယ်မိပြန်သည်။

“ဦး တကယ်ယုံကြည်လို့ ပြောနေတယ် မထင်ဘူး၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော့်နေရာမှာ ဦး ရောက်နေမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ခံစားရသလိုပဲ ဦးလည်း ခံစားရမှာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ငါ့တူရယ်၊ ဦးလည်း မောင့်လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရဖူးပါတယ်၊ ဦး ကြုံခဲ့ရတဲ့ အမျိုးသမီးက ဟန်ကောင်းမြို့ ပြဇာတ်အဖွဲ့တစ်ခုထဲက တရုတ်ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး၊ သူဟာ တရုတ်သူဌေး အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မယားငယ်ဖြစ်နေတယ်၊ အဘိုးကြီးက အသက်တော်တော်ကြီးပါပြီ၊ ဒီအချိန်မှာပဲ နောက်ထပ် သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ မယားအဖြစ် လက်ခံလိုက်ပြန်တယ်၊ အမှန်ကတော့ ငွေရေးကြေးရေး သက်သက်အတွက်ပါ၊ သူ ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရတဲ့ မိသားစုက တစ်ဒါဇင်လောက်ရှိတယ်လေ၊ အားလုံးက သူ့အပေါ်မှာပဲ မှီခိုနေကြရတယ်။”

“အဲဒီ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူနဲ့ ကျုပ် ရည်ခံမိကြတော့တယ်၊ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိပါတယ်၊ သူဟာ ပထမ သူဌေးအဘိုးကြီးကို ဒုတိယ သူဌေးကြီးနဲ့ ကျုပ်အကြောင်းကို ဖွင့်မပြောဘူး၊ အလားတူပဲ ဒုတိယ အဘိုးကြီးကို ကျုပ်အကြောင်း ပြောမပြောဘူး၊ ဒုတိယအဘိုးကြီးက ပထမ အဘိုးကြီးအကြောင်း သိတယ်၊ ကျုပ်က ပထမအဘိုးကြီးရော ဒုတိယအဘိုးကြီးအကြောင်းကိုပါ သိတယ်။”

“ပထမအဘိုးကြီးက ဒုတိယအဘိုးကြီးနဲ့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာသိရင် ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ၊ သူ့ကို ကန်ထုတ်လိုက်မှာပေါ့၊ ဒုတိယအဘိုးကြီးကတော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ပထမအဘိုးကြီးရဲ့ မယားငယ်ဖြစ်မှန်း သိလျက်နဲ့ ကျေကျေနပ်နပ် သူ ယူလိုက်တာကိုး၊ အဲ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်အကြောင်းကို သူ မသိပြန်ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့လည်း ရည်ခံနေကြတယ်ဆိုတာ ဒုတိယအဘိုးကြီးက သိရင် သူ့လက်ထဲကနေ ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုပြီး ကန်ထုတ်လိုက်မှာပေါ့။”

“နောက်ဆုံးလူဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ကတော့ ဒါတွေအားလုံး သိတယ်၊ ကျေကျေနပ်နပ်လည်း လက်ခံလိုက်တယ်၊ လုံးလုံးလျားလျားလည်း ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရှိနေတဲ့အတွက် ကျုပ်က ငွေရေးကြေးရေး တာဝန်ယူဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ အမျိုးသမီးကို ထောက်ပံ့ဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်တို့က အချစ်စစ် အချစ်မှန်နဲ့ ချစ်နေကြတာ မဟုတ်လား။”

“ဒါနဲ့ သူက စတုတ္ထချစ်သူ ရှာပြန်ရောလား။”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကြောင့် အဘိုးကြီးက မျက်နှာရှုံ့လိုက်သည်။

“သူ့အဖို့ အချစ်စစ်အချစ်မှန် ရနေပြီပဲ၊ စတုတ္ထတစ်ယောက်ရှာဖို့ ဘယ်လိုတော့မလဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ငွေရေးကြေးရေး အရလည်း ပထမနဲ့

ဒုတိယက သူဌေးကြီးတွေ ဖြစ်နေကြတော့ ပူစရာမလိုတော့ဘူးလေ၊ မောင့် အဖြစ်ကလည်း ကျုပ်နဲ့ ဘာထူးသလဲ... မောင့်မှာ အချစ်စစ်အချစ်မှန် ရနေပြီ၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ သူ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ရနေပြီ၊ သူ့လုပ်ငန်းသဘောအရ သင်္ဘောသားတွေနဲ့ ဆက်ဆံတာကို မောင် ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့... ဒီလို ဆက်ဆံ မှလည်း မောင့်မှာ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် တာဝန်မကြီးတော့ဘူးလေ”

“ဟား... ဟား... ဟား...၊ ဦးကတော့ တကယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါပဲ ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်ဟာ မေတ္တာတရားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အင်မတန် စိတ်ဝင်စား တယ်၊ အခုတော့ အသက်က ကြီးသွားပြီပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် လူငယ်တွေ ချစ် နေကြတာကိုကြည့်ပြီး သဘောကျတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ လိုအပ်တဲ့ အကြံ ဉာဏ်တွေ ပေးချင်တယ်၊ မောင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်လောက်တဲ့ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကလေးတွေကြောင့် လူငယ်ဘဝကို ဘာကြောင့် အပျက်အစီးခံ မလဲ၊ လူငယ်ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတွေကို ဘာကြောင့် အဆုံးခံမလဲ”

“ဒါပေမယ့် ဦးရယ်...၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကတော့ ဦးပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့ အချိန် သိပ်နောက်ကျသွားပါပြီ”

နောက် ဆယ်ရက်အတွင်း အိုနေလဲနှင့် ကျွန်တော် အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံး အင်္ဂလန် ပြန်တော့လည်း သင်္ဘောဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသေးသည်။

သူ ပြန်သွားတော့ ဟောင်ကောင်တွင် ကျွန်တော်၏ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဟု စိတ်ထဲမှ ခံစားရပါသည်။ ထိုခံစား ချက်နှင့်အတူလည်း များစွာ စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါသည်။ သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ခါနီး သူ နောက်ဆုံးပေးသွားသည့် အကြံဉာဏ်သည် “မောင့်အမျိုးသမီး ကို ရအောင်ပြန်ယူပါ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ့အကြောင်းကို လုံးလုံး မေ့ပစ်လိုက် တော့၊ ပြီးတော့ တခြားမိန့်ကလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာပြီး စိတ်ပြေ အောင် ဖြေပေတော့” ဟူသော အကြံဉာဏ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အလွန်ကောင်းသော အကြံဉာဏ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သူ့အကြံဉာဏ်အတိုင်း စူဇီကို ကျွန်တော် ပြန်ရအောင် ကြိုးစားချင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သင်္ဘောသားများနှင့် ဆက်ဆံနေရသည့် ဘဝကို ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကြိုးစားပြီး ချိုးနှိမ်သော်လည်း မအောင်မြင်ပါ။

သည်လိုဆိုလျှင် ဒုတိယနည်းလမ်းအတိုင်း ဘားခန်းထဲသို့ ဆင်းသွားပြီး အခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ရမည်လော။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သည်လို လုပ်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့၏ ယုံကြည်မှု ပျက်ပြားသွားနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ထားရှိသည့် သူတို့၏ လေးစားမှုကိုလည်း ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးသွားနိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ဘဲ သည်အတိုင်းနေလိုက်ပါသည်။

နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာတိုင်း ရှည်လျားလှသည့် တစ်နေ့တာအချိန် ကြီးကို အထီးကျန်ဘဝဖြင့် မည်သို့ ကုန်ဆုံးရပါမည်နည်းဟု တွေးရင်း စိတ် ဆင်းရဲရပါတော့သည်။ ပြီးတော့ တံခါးခေါက်သံကို တမ်းတရမ်းရော်နေမိပါ တော့သည်။

တစ်နေ့တွင် စူဇီနှင့် မြို့ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ကြောင်း တိုင်ဖူးက လာပြောပါ သည်။ စူဇီ ဈေးဝယ်လာခိုက် တွေ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ထံသို့လာရန် သူ မရည်စူးကြောင်း၊ ရောဒ်နေနှင့် အတူနေနေခိုက်တွင် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လုံးဝ လာမည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောသွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော့် မျှော်လင့်ချက်များ ပျောက်ပျက် ကုန်ဆုံးကုန်ပါပြီ။ စူဇီ၏ တံခါးခေါက်သံကို တမ်းတနေလျှင်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပါတော့မည်။ ကျွန်တော် စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲရပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက် လုံးတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသော အကြီးမားဆုံးသော စိတ်ဆင်းရဲမှု ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ဆင်းရဲမှု သက်သာပါစေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားပါသည်။ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားရေးမှာ ရပ်နေမိပါသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို မသိပါ။ ပန်းချီကားထဲမှာ အာရုံဖြည့်၍ လုံးဝမရပါ။ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံထဲမှာ အမှောင်ကြီး ဖုံးလွှမ်းနေပါသည်။

မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် အပြင်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ တစ် လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်နေမိသည်။

ခြေကုန်လက်ပန်းကျတော့ အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ လသာဆောင်မှာ ထိုင်ပြီး ငေးမိငေးရာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ လှပသည့် ရှုမျှော်ခင်းများသည် လည်း ကျွန်တော့်အာရုံကို ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပြီ။ အဖော်မဲ့ခြင်း၊ အထီးကျန်နိုင်ခြင်းဆိုသည့် အသိကြီးက ဖိစီးနှိပ်စက်နေပါသည်။

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုမှ မဖတ်နိုင်ပါ။ အာရုံဝင် စားအောင် ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော့်ဆီလည်း ဘယ်သူမှမလာ။ လာမည့်သူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိ။ သစ်သား အကာတစ်ခုသာခြားသည့် တစ်ဘက် လသာဆောင်မှ ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ တီးတိုးသံကို ကြားရသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ခပ်သာသာ ရယ်မောသံ ပေါ်လာသည်။

မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မှိတ်ထားလိုက်သည်။ အလွန်တရာ စိတ်ဆင်း ရဲနေသည်။ အထီးကျန်ဘဝကြီးက ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးများကို ချေမှုဖျက်ဆီး ပစ်နေသည်။

ဆက်လက် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဘယ်လိုမှ ထိန်းသိမ်းမရတော့ပါ။ အိုနေလ်ပေးသည့် အကြံဉာဏ်အတိုင်း လိုက်နာရပါ တော့မည်။ ကျွန်တော် ပြတ်သားရတော့မည်။ ဘားခန်းထဲသို့ ဆင်းသွားပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ အထီးကျန်နိုင်သည့် ဘဝဆိုးကြီးကို ဖျက် ဆီးပစ်ရပါတော့မည်။

သို့မှသာ ဘဝကို စိတ်ဝင်စားသည့် အာရုံများ ကျွန်တော် ပြန်ရတော့ မည်။ ထိုအာရုံများ ပြန်ရမှ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နိုင်တော့မည်။

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြီး ဘားခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို တိတ်တဆိတ် နှိုက်ယူဖို့ စိတ်ကူးနေမိသလို ခံစားရသည်။ အပြစ်တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်နေမိသလို ခံစား ရသည်။

စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဝှမ်းနီ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောသည်။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဝှမ်းနီတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဝှမ်းနီနှင့် ကျွန်တော် အလွန်ရင်းနှီး ပါသည်။ သူ့အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ကျွန်တော့် နှမကလေးလို ဖြစ်ပါသည်။

ဓာတ်စက်ရှိရာသွားပြီး အကြွေထည့်ကာ ခလုတ်နှိပ်နေသည့် ဗုဒ္ဓဟူးလူး လူးကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

လူးလူးသည် အလွန်ချောပါသည်။ အလွန် ချစ်စရာကောင်းပါသည်။ သူနှင့်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါမည်။ သို့သော်လည်း သူ လိုက်နာ

စောင့်ထိန်းတတ်သည့် စည်းကမ်းက ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် စုစီ၏ ‘အမျိုးသား’ ဖြစ်သောကြောင့် သူ သေချာပေါက် ငြင်းမည်။ ကျွန်တော့်မှာ စကားကြီး အဖတ်တင်ပြီး အရှက်ရဖို့သာ ရှိပါသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးလ ၂၂ နှင့်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

ထိုအခိုက် ဝှမ်းနီက ပြောသည်။

“ဟာ... ဟန်ကျလိုက်တာ၊ ဟောဟိုမှာ ဖိဖိလာပြီ၊ မနေ့ညတုန်းက မာဂျောင်းကစားဖို့ သူ့ဆီက ငါးဒေါ်လာ ချေးထားတာ ပြန်ဆပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကျွန်မ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်” ဝှမ်းနီ ထွက်သွားသည်။

စားပွဲများကြားမှာ လျှောက်လာသော တိုင်ဖူးကို တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်နှာကလေးက အရပ်ဆိုးပါသည်။ သို့သော်လည်း မျက်လုံးကလေးတွေက တောက်ပသည်။ ရှည်လျားသည့် ခြေတံတွေက လှပသည်။ ဂါဝန်ဘေးကွဲမှ ပေါ်နေသည့် ပေါင်တံဖြူဖြူကလေးသည် အလွန် မက်မောစရာကောင်းပါသည်။

ဟုတ်ပါပြီ။ တိုင်ဖူးသည် ကျွန်တော် လိုအပ်နေသည့် ဆေးဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ ကျွန်တော့် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ ဂါဝန်ဘေးကွဲမှ ပေါ်နေသည့် ပေါင်တံဖြူဖြူကလေးကို ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။ ထွေရာလေးပါး စကားအနည်းငယ် ပြောကြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ခဲ့ပါဟု ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

တိုင်ဖူး၏ မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်သွားသည်။

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက စုစီနဲ့ အတွဲဖြစ်နေတယ်လေ”

“စုစီ ကိုယ့်ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားတာ ကြာလှပါပြီ တိုင်ဖူးရယ်”

တိုင်ဖူးသည် ဘာစကားမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ အတွေးတစ်ခုခု ထဲမှာ နစ်နေသည်။ တိုင်ဖူး ဒါလောက် နှုတ်ဆိတ်ပြီး ငြိမ်သက်နေသည်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးပါ။

နောက်ဆုံးကျတော့မှ မယုံတဝက် ယုံတဝက်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ... ဒါပေမယ့်...”

ထိုအခိုက် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲနားမှ ဒေါ်ရစ် ဖြတ်လျှောက်သွားသောကြောင့် တိုင်ဖူးက စကားမဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့်ဆိုတာ ဘာလဲ တိုင်ဖူး”

“ဒါပေမယ့် အစ်ကို အရင်အပေါ်ကို တက်သွားနှင့်၊ နောက်မှ ကျွန်မ တက်လိုက်လာခဲ့မယ်၊ ကျွန်မကို တခြားလူတွေ မမြင်စေချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မကို တခြားလူတွေ မမြင်စေချင်တာ သက်သက်ပါပဲ”

သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်းကိုရောက်တော့ သူ လိုက်မလာမှာကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေမိပြန် သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ သူရှိမှ ဖြစ်တော့မည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် အရူးအမူး လိုချင်နေပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်ဒုက္ခများကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်သူမှာ တိုင်ဖူးပဲ ဖြစ်ချေ သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ ညမှောင်မှောင်များ၏ လင်းအရုဏ်သည် တိုင်ဖူးပဲ ဖြစ် ပါသည်။

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ တိုင်ဖူး ဝင်လာသည်။ သို့သော် စိတ်အားထက် ထက်သန်သန်ကြီးကား မဟုတ်ပါ။

နေတတ်ထိုင်တတ်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်သည်အထိ ရေခွေးကြမ်း သောက်ရင်း ကျွန်တော်တို့ ထိုင်စကားပြောနေကြသည်။ ငွေကြေးအကြောင်း ပြောရသည်မှာ မကောင်းပါ။ သို့သော်လည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းအဖြစ် သဘော ထားပြီး လက်ခံစေချင်ကြောင်းပြောကာ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ငွေစက္ကူအချို့ကို ကျွန်တော် ထည့်ပေးပါသည်။ တိုင်ဖူး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရှက်သွေးဖြန်းသွား ပါသည်။ ဘာစကားမှတော့ ပြန်မပြောပါ။

ခဏကြာတော့ မှန်တင်ခုံဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ငွေသေတ္တာကလေးကို ကောက်ယူကြည့်နေပါသည်။

“ဒီဟာ စူဇီ ပေးတာလား”

“ဟုတ်တယ် တိုင်ဖူး”

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာက ပူပင်သောကရောနေ သလို ရှိသည်။

လသာဆောင်သို့ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လက်တန်းပေါ်မှာ မှီရပ်ကြရင်း သူ့အမူအရာ ရွှင်ပျလာသည်။ စကားတွေ ဖောင်အောင်ပြောလာ သည်။ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ရှိလာသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် လက်ချင်းချိတ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ သူ့လက်ကိုရုန်းပြီး မှန်တင်ခုံပေါ်မှ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို

ဖွင့်သည်။ အထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာနေသည်။ သို့သော် လိုချင်သည့်အရာ မတွေ့။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“အရေးကြီးတာတစ်ခု ကျွန်မ မေ့ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်။ သွားပြန်ယူလိုက် ဦးမှဖြစ်မယ်။ ခဏစောင့်ပါဦးနော်”ဟု ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောသည်။

အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ တံခါးပြန်ပိတ်ထားခဲ့သည်။ ငါးမိနစ်ကြာ သွားသော်လည်း သူ ပြန်ရောက်မလာ။ ကျွန်တော် စိတ်ပူစပြုလာပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် စားပွဲပေါ်တွင် ပိုက်ဆံအချို့ ရှိနေသည်ကို လှမ်းမြင် လိုက်သည်။ စုစီ ဝယ်ပေးသော ငွေသေတ္တာကလေးနှင့် ဖိထားသည်။ ကျွန်တော် ရေကြည့်တော့ တိုင်ဖူး၏ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သော ငွေအရေ အတွက်အတိုင်း အတိအကျ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။ ကျွန်တော် ကောက်ကိုင် လိုက်တော့ ဘားခန်းထဲမှနေ၍ တိုင်ဖူး ဆက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြောမလိုပါ အစ်ကို၊ စုစီကို ကျွန်မ သိပ်သဘောကျတယ်။ သူဟာ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းပါ”

“ဒါပေမယ့် တိုင်ဖူး...၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့ သူ ထွက်သွားပြီလေ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ ဆိုပါတော့”

“ဒါက တခြားပါ အစ်ကို၊ ဒီလို လိုက်သွားတာဟာ သူ့အလုပ်ပဲ၊ သူ အလုပ်သွားလုပ်တာပဲ၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုဟာ စုစီရဲ့ ချစ်သူပါ”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ် အကြီးအကျယ် စိတ်ဒုက္ခရောက်ရတာပေါ့ တိုင်ဖူးရယ်”

“ကောင်းပြီ အစ်ကို၊ တခြား တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ပါ၊ ကျွန်မ နဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ စုစီရဲ့ ချစ်သူခေါ်ရာကို ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါပါပဲ အစ်ကို”

တဖက်က တယ်လီဖုန်းချသွားသည်။ စကားပြောခွက်ကို ကျွန်တော် ဆောင့်ချလိုက်မိသည်။ ဒေါသလည်း ပေါက်ကွဲလာသည်။ တိုင်ဖူးကို အမျိုးမျိုး ကျိန်ဆဲမိသည်။ သဘောသားတွေနှင့်ကျတော့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်လို လူကို သည်လိုလုပ်ရပါမည်လားဆိုကာ မကျေနပ် မချမ်းနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ပေါက်ကွဲနေသော ဒေါသစိတ်ကို ကျွန်တော် မချိုးနှိမ်ပါ။ အချိန်ကြာနိုင် သမျှ အကြာဆုံး ဒေါသဖြစ်နေအောင် ကြိုးစားနေမိသည်။ သို့ကလို ဒေါသ ဖြစ်နေမှ ကျွန်တော် အထိုက်အလျောက် စိတ်သက်သာရာ ရပါမည်။

သို့သော်လည်း ဒေါသစိတ်က ကြာရှည်မနေပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ပြေပျောက်သွားရပါတော့သည်။ ဒေါသစိတ် ပြေပျောက်သွားတော့ စောစောက အထီးကျန်စိတ်က ပြန်ဝင်လာပါသည်။ တစ်ကိုယ်တည်း အဖော်မဲ့နေရသည်ကို ငြီးငွေ့သည့်စိတ်က ပြန်ပေါ်လာပါသည်။ ထိုစိတ်နှင့်အတူ အသည်းနှလုံးတွေ နာကျင်သောဝေဒနာကို ခံစားရပါသည်။

ဘားခန်းထဲသို့ တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်သွားပုံသည့်သတ္တိ ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါ။ အခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ထပ်ခေါ်ပုံသောသတ္တိမရှိပါ။ နောက် တစ်တစ်ကြိမ် အငြင်းပယ်ခံရမည်ကို ရင်ဆိုင်ပုံသောသတ္တိ မရှိပါ။

ကျွန်တော် ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲလာသည်။ ထို့ကြောင့် အပြင်ထွက်ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေလျှင် စိတ်သက်သာရာရမည်ဟု ထင်သည်။

အပေါ်ထပ် နောက်ဆုံးခုံမှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ တည့်တည့်တွင် ရေတပ်ရဲဘော်တစ်ယောက်နှင့် တရုတ်မကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ တရုတ်မကလေးသည် အနောက်တိုင်းဆန်လှပါသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကလူကျီစယ်ပြုနေကြပါသည်။

တရုတ်မကလေး၏ ခေါင်းမှ ဆံပင်အနက်များ ဝဲယျံကျနေသည်ကို ရုပ်ရှင်ပိတ်ကား နောက်ခံတွင် မြင်နေရပါသည်။ စူဇီ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်ထဲက ထင်မှတ်မိပါသည်။

ထိုသို့ ထင်မှတ်မှားမိသောအခါ စူဇီကို လွမ်းဆွတ်သည့်စိတ် ပေါ်လာ ပြန်သည်။ ထိုစိတ်ဒုက္ခကို ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ခုံနေရာ ရွှေ့ထိုင်လိုက်ရပါတော့သည်။

ရုပ်ရှင်ရုံမှ ကျွန်တော် ပြန်လာတော့ မှောင်နေပြီ။ မိုးဖွဲဖွဲလည်း ရွာနေ သည်။ လမ်းလျှောက်ပြန်လာရင်း စူဇီကို တမ်းတသည့်စိတ်က ကြီးမားသည် ထက် ကြီးမားလာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရှိသမျှ အသွေးတွေ၊ အသားတွေ အားလုံးထဲမှနေ၍ တမ်းတမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းပေါ်က မိန်းကလေးတွေ အများအပြား ရှိပါသည်။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်သွားရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားမိပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးများ ကျက်စားရာ လမ်းဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်ခဲ့သည်။ ထိုလမ်းပေါ်သို့ရောက်တော့ မိန်းကလေး အများအပြားကို တွေ့ရသည်။

အချို့က အမှောင်ရိပ်ခိုနေကြသည်။ အချို့က အဆောက်အအုံ အပေါ်ထပ် တက်ရာ လှေကားခြေရင်းမှာ ကပ်ပြီး မိုးခိုနေကြသည်။

“ဟယ်လို...” ဟု အသံပြုရင်း ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးက ကျွန်တော့်အနားသို့ ကပ်လာသည်။ အတော်ငယ်ဦးမည်ဟု ထင်ရသည်။ အနားသို့ ရောက်လာတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ မီးရောင်ထိုးကျသွားသည်။ ဆေးဆိုးထားသလို ဖြစ်နေသော မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ အသက်က အနည်းဆုံး လေးဆယ်လောက်တော့ ရှိပေရောမည်။

သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ နမ်ကောက်ဆီ သို့သာ ဦးတည်ပြီး ပြန်လာမိတော့သည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထီးဆောင်းပြီး လျှောက်သွား နေသည်ကို မြင်ရသည်။ မိုးရေကြောင့် ပြောင်လက်နေသည့် လမ်းကို နောက်ခံ ထားပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းကို မြင်နေရသည်။ ရှည်လျားသည့် ဆံပင်များက ပခုံးပေါ်မှာ ဝဲကျနေသည်။

ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူသည် ကျွန်တော် အလိုရှိနေသော အမျိုးသမီး မျိုး မဟုတ်နိုင်ပါ။ ကူးတို့သင်္ဘောစီးဖို့သွားနေသည့် ရိုးရိုးသားသား မိန်းကလေး ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းသိမ်း ချိုးနှိမ်လိုက်ရပြန် ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထိုမိန်းကလေးကို ကျွန်တော် မှတ်မိသွားသည်။ ဒေါက် မြင့်ဖိနပ်ကို စီးရင်း သူ့တင်ပါးကို ဘယ်ညာယမ်းကာ လမ်းလျှောက်နေသည်။ နမ်ကောက် ဟိုတယ်သို့ဝင်သည့် တံခါးမကြီးကို ကျော်ပြီး ဘားခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဘားခန်းရှေ့မှာရပ်ပြီး ထီးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော် ထင်သည်မှာ မှန်ပါသည်။ ဘက်တီလောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘက်တီလောင်းသည် စူဇီနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မှ စိတ်မသိုး မသန့်ဖြစ်မည့် မိန်းကလေး မဟုတ်ချေ။

မှန်တံခါးကို ကပ်ပြီး လက်ဝါးကလေးနှင့်အုပ်ကာ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့် နေသည်။ အခြားသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မှန်ချပ်ကို သာသာခေါက်နေသည်။ အထဲမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူ့ကိုမြင်ပြီး အတွင်းသို့ ခေါ်သွင်းပေးရန် ဖြစ်သည်။ သူ့အနားသို့ ကျွန်တော် ကပ်သွားသည့်ခြေသံကို ကြားသဖြင့် လှည့် ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို လာပွတ်သည်။

“အို... ရောဘတ်၊ ရှင် သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲကွယ်၊ ကျွန်မကို ဘားခန်းထဲ ခေါ်သွားပေးပါနော်၊ ခေါ်မယ်မဟုတ်လား”

“ခေါ်ပါ့မယ် ဘက်တီ၊ ဒါပေမဲ့ တခြားတံခါးပေါက်ကနေ ခေါ်သွားပါ့မယ်”

အခန်း (၈)

(၁)

ဘက်တီလောင်းသည် ကျွန်တော့်ကို မငြင်းပါ။ စူဇီနှင့် သူသည် မျက်နှာကြော တည့်ကြသူများ မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ငြင်းရန်အကြောင်း မရှိပါ။

သို့သော်လည်း ဘက်တီကို နောက်ထပ် ကျွန်တော့်အခန်းသို့ မခေါ်တော့ ပါ။ ဘက်တီကိုသာ မဟုတ်၊ အခြား မည်သည့်မိန်းကလေးကိုမှလည်း မခေါ် တော့ပါ။

ဘက်တီလောင်းကို ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ခေါ်မိသည့်အတွက် နှာခေါင်း ကျည်ပွေ့ တွေ့ရလေတော့သည်။

နောက်နေ့တွင် နမ်ကောက်မှာ ရှိနေကြသည့် အမျိုးသမီးအားလုံး ထိုအကြောင်းကို သိကုန်ကြတော့သည်။ ဘက်တီလောင်းက မောင်းထုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က စူဇီအစား သူ့ကို ရွေးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု ဆိုလျှင် သူသည် ကျွန်တော်၏ အမြဲတမ်းဖောက်သည် ဖြစ်ကြောင်း ဇာတ်လမ်း ဖန်ပြီး ပြောလေတော့သည်။ ကျွန်တော် ဘားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလျှင်လည်း သူက လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ ထိုင်ကာ အားရပါးရ စကားပြောတော့သည်။ အခြားမိန်းကလေးများ မြင်အောင် တမင် လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အပြောကို အခြားအမျိုးသမီးများ ယုံကြည်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သူတို့ထားရှိသည့် လေးစားမှု ကမူ လျော့နည်းသွားပါတော့သည်။

သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံနေကြသည်မှာ မှန်ပါ၏။ ကျွန်တော့်စားပွဲတွင် ဘက်တီလောင်း မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့လျှင် စကားလာပြောကြပါသည်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ မည်သို့ ခံစားနေရသည်ကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်စွမ်း ရှိကြပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ထံမှ ဘာအကူအညီမှ မတောင်းတော့။ စုစီ နှင့် ပတ်သက်၍လည်း စကားစပ်ပြီး ပြောလားဆိုလား မရှိတော့။ ကျွန်တော် နှင့်လည်း ရယ်စရာ မောစရာလေးတွေ မပြောတော့။

သူတို့အားလုံးအနက် ဝှမ်းနီသည် ခံစားချက် အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းအပေါ်တွင် သစ္စာအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ယခင်တုန်းက ကျွန်တော့်ကို သူ အလွန်လေးစားသည်။ ယူခုမူ အခြား သဘောသားတွေနှင့် ကျွန်တော့်ကို တတန်းတစားတည်း သတ်မှတ်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး ဘားခန်းကို ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်တော့သည်။ မြို့၏ အနောက်ဘက်မှာရှိသော တောင်တန်းများဆီသို့ ရောက်အောင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်သွားလေ့ရှိသည်။

စိတ်ဆင်းရဲမှု ဝေဒနာများလည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသက်သာ လာသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း အထိုက်အလျောက် ထိန်းသိမ်းလာနိုင်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မီးတောက်ကလေး ထတောက်လိုက် သလို ခံစားရသည်။ စုစီအတွက် တောက်လောင်ရသော အပူမီးတောက်မျိုး မဟုတ်ပါ။

မိမိကိုယ်တွက်မှ တပါး အခြားမည်သူ့ကိုမှ ပိုအရေးမထားနိုင်ဆိုသော အသိတရား မီးတောက်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမီးတောက်ကလေးနှင့်အတူ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာလာသည်။ ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားသောအာရုံ ချစ်ကြင်နာသော အာရုံများ ပြန်လာရသည်။

မစ်ဖိုက ရေးလိုက်သောစာကို ပြန်ရှာသည်။ ဖတ်ကြည့်သည်။ ယခုပင် ရောက်လာသော စာတစ်စောင်ကဲ့သို့ ဝမ်းအသာကြီး သာသွားမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း ပြန်စာရေးလိုက်သည်။ မစ္စတာ ဝိန်းဘမ်း အကြံပေးသည့် အတိုင်း ဟောင်ကောင်မြင်ကွင်း နောက်ခံနှင့် ပန်းချီကားနှစ်ကား အပါအဝင် လိုအပ်သည့် ပန်းချီကားများကို တစ်လအတွင်း ပို့ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက် သည်။

တစ်နေ့တွင် ဗဟိုခရိုင်နားမှာ ကျွန်တော် ပုံကြမ်းလောင်းနေပါသည်။ ထိုအခိုက် မလှမ်းမကမ်းတွင် အင်္ဂလိပ်မကလေးတစ်ယောက် မောရစ်ကားကလေးကို လက်ကိုင်ဂေါက်နှင့် လှည့်ပြီး စက်နှိုးနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သူ့ဆီကိုသွားပြီး ကျွန်တော် အကူအညီပေးပါသည်။ ဒုတိယတချီ အလှည့်လိုက်တွင် ဂေါက်တံက နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်ကို ရိုက်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်ရပါတော့သည်။

သို့သော်လည်း စက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး အင်ဂျင်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပေးသည်။ သည်တော့မှ ဘက်ထရီမှ အက်ဆစ်များစဉ်ပြီး စက်နှိုးသည့် စတာတာမှ ခဲများစားနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ စက်ပြင်ဆရာခေါ်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမတတ်နိုင်တော့ပြီ။

စက်ပြင်ဆရာ ရောက်လာပြီး ကားကို စပြင်သည်။

“ကော်ဖီ သွားသောက်ကြရအောင်လား၊ မော်တော်ကားပြင်တာလည်း စောင့်ရင်းပေါ့”

ကျွန်တော်က ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ အမျိုးသမီးကလေးသည် အလွန်ချောပါသည်။ သူ့မျက်လုံးညိုကြီးတွေကလည်း ရွဲနေသည်။ ပါးစပ်ကလေးကလည်း ရယ်လိုက်လျှင် အလွန်လှသည်။ သူ အင်မတန် ချောမောလှပကြောင်း တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် ပြောဖြစ်အောင် ပြောပြရဦးမည်ဟု စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားလိုက်မိသည်။

အနီးမှာရှိနေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲက ပုံကြမ်းစာအုပ်ကို မြင်သွားပြီး ကျွန်တော် ဘာအလုပ်လုပ်သလဲဟု မေးသည်။ ပန်းချီဆွဲကြောင်း သူ သိသောအခါ...။

“ပန်းချီဆရာတို့ အနုပညာသည်တို့ဆိုတာ လက်တွေ့လုပ်ငန်းတွေမှာ ဘာမှမကျွမ်းကျင်ဘူးလို့ပဲ ကျွန်မ နားလည်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ကတော့ မော်တော်ကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်တော်ကြီးကို ကျွမ်းကျင်နေတာ တွေ့ရတယ်” ဟု ပြောသည်။

“မလေးရှားမှာ ရာဘာခြံလုပ်ငန်း လုပ်နေတုန်းက ကိုယ်ပိုင်ကား ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ မင်းရော ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“ကျွန်မက စိန့်မာဂရက်ကပါ”

“အဲဒါက ဘာလဲ၊ ကျောင်းလား၊ မင်းက ကျောင်းဆရာမတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူး... ဆေးရုံပါ။ ကျွန်မက သူ့နာပြုဆရာမ”

သူ့နာမည်သည် ကေးဖလက်ချာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထပ်တွေ့ကြပြီး တရုတ်ထမင်းဟင်း သွားစားကြသည်။ နောက် လေးရက်အကြာတွင် တစ်ခါ ထပ်တွေ့ကြပါသည်။ ထိုကစပြီး ညနေတိုင်းလိုလို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြသည်။ သူ ရက်အားရသည့်နေ့မှာလည်း တစ်နေ့လုံး ချိန်းတွေ့နေတတ်ကြသည်။

သည်လိုဖြင့် ရင်းနှီးလာသောအခါ နမ်ကောက်ဟိုတယ်နှင့် စုစီအကြောင်းကို ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။

သင်္ဘောသားတွေနှင့် စုစီ အလုပ်လုပ်နေခြင်းကို ကျွန်တော်က အလေးမထားဘဲ ခွင့်လွှတ်ရမည်ဟု နှိုးနှေးလိမ့်မည်ဟု အကြံပေးသွားကြောင်း ပြောပြသောအခါ ကေးဖလက်ချာသည် အတော်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေတော့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဘက်တီအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် လုံးလုံးပြောမပြပါ။ သည်အကြောင်းကြီးကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း ကျွန်တော် ရှက်မဆုံးအောင် ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်အကြောင်းကို မေ့ပျောက်ပစ်ချင်ပြီ။

တစ်ညတွင် ကိုလုန်းဘက်ကမ်းသို့ကူးပြီး တရုတ်အော်ပရာတစ်ခုကို သွားကြည့်ပါသည်။ အော်ပရာပြီးတော့ ကူးတို့သင်္ဘောဆိပ်သို့ နသန်လမ်းမကြီးအတိုင်း လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကေးက ရပ်ပြီး ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပါသည်။

“အဲဒီအင်္ကျီမျိုး တစ်ထည်လောက်တော့ ရှင် ဝယ်ဝတ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ရှင့်မှာ အင်္ကျီကောင်းကောင်း မရှိတော့ဘူး”ဟု လည်း ပြောပါသည်။

“အင်း၊ ကြည့်ရတာ ဈေးလည်း ပေါ့ပုံပါပဲ”

ထိုဆိုင်သည် ကုလားဆိုင်ဖြစ်သည်။ ညဉ့်နက်ပိုင်းအထိ ဖွင့်လှစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ရှိနေသည့် ရှုပ်အင်္ကျီက ကျွန်တော်နှင့် သေးနေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တော်သောအရွယ်က မရှိ။ ဆိုင်ရှင် ကုလားဝဝက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ပြီး...။

“မနက်ဖြန်ရအောင် ကျွန်တော် ချုပ်ပေးပါ့မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ တစ်ခေါက်ပြန်လာပါ ခင်ဗျာ”ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ပြင်ရောက်တော့...

“ပိုဆေးချာသွားအောင် သန်ဘက်ခါကျမှ ပြန်လာတာ ပိုကောင်းမယ်”ဟု ကေးက ပြောသည်။

“သန်ဘက်ခါမဟုတ်ဘဲ ဖိန်းနွဲခါဆိုရင် ပိုမသေချာဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

တကယ်ကျတော့ ထိုရှုပ်အင်္ကျီအကြောင်း ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက် ကျွန်တော် မေ့နေပါသည်။ တစ်ညနေတွင် ကိုလုန်းဘက်လမ်းသို့ ကူးတို့သင်္ဘောနှင့် ကျွန်တော် ကူးသွားသည်။ ကုလားဆိုင်သည် ကူးတို့ဆိပ်နှင့် မဝေးလှပေ။ ကျွန်းဆွယ်ဟိုတယ်ရှိသည့် လမ်းပေါ်မှာ ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲဝင်သွားသည်နှင့် တပြိုင်တည်း ဆိုင်ရှင်ကုလားက ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။ ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ရှုပ်အင်္ကျီရွေးဖို့လာတာ မဟုတ်လားခင်ဗျာ”

“အမှန်ပေါ့ဗျာ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး မနက်ဖြန်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ဦးခင်ဗျာ”

အခေါက်ခေါက်အခါခါ လာနေရသည်မှာ ဒုက္ခများကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။ သူက ဈေးလျှောပေးပါမည်ဟု ပြောသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မတန်တဆ ဈေးလျှောချလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မှာ အမြတ်ကျန်နိုင်သေးသည်မှာ သေချာပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်လာမည်ဟု ကတိပေးပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

လမ်းတစ်ဘက်ခြမ်းတွင် လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်းဆွယ်ဟိုတယ် အဆုံး လေယာဉ်ရုံး အဆောက်အအုံရှေ့မှာ ရပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရတော့ စူဖီနှင့် ရှော့ဒ်နေတို့ကို ကျွန်တော် သတိရလိုက်မိပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘန်ကောက်ကို ထွက်ခွာသွားကြပြီလော၊ သို့တည်းမဟုတ် နယ်မြေသစ်က ဟိုတယ်မှာပင် ရှိနေကြသေးသလောဟု တွေးနေမိသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ကြာကြာမတွေးဖြစ်တော့ပါ။ ဟိုတယ်အဝတွင် ကျွန်တော် မှတ်မိသည့် လူပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခု ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရှော့ဒ်နေကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုအခိုက် နောက်ထပ် လေယာဉ်ကုမ္ပဏီ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးက ထိုးရပ်လိုက်သဖြင့် သူ့ကို ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်တော် လူများမှားလေသလား၊ ရှော့ဒ်နေကို စိတ်စွဲနေမိသောကြောင့် သူဖြစ်သည်ဟု ထင်မိလေသလား မသေချာပါ။

သေချာအောင် သွားကြည့်ခြင်းသည် မမှားနိုင်ဟု တွက်လိုက်သည်။ လမ်းတစ်ဘက်ခြမ်းသို့ လျှောက်သွားပြီး လေယာဉ်ကုမ္ပဏီ ဘတ်စ်ကားနှစ်စီး ကြားမှ ဝင်သွားသည်။ စောစောကလူသည် ဟိုတယ်အဝ လှေကားထစ်များပေါ်မှာ ရပ်နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော့်ဘက်ကို ကျောခိုင်းထားသည်။ သို့သော်လည်း ဆိတ်သားရေအပျော့ ရှူဖိနပ်ကို တွေ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်ပုံ ချုပ်ထားသည့် ဝတ်စုံကိုမြင်ရသည်။ ခေါင်းကလည်း ဆံပင်တိုတိုနှင့် ကျွန်တော် မှတ်မိသည့်ခေါင်း။

ကျွန်တော် မမှားနိုင်တော့ပါ။ ရော့ဒ်နေ ဖြစ်သည်မှာ သေချာသွားပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို သူ မြင်လိုက်သောကြောင့် တဘက်သို့လှည့်ကာ ကျောခိုင်းသွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ခန်းမကြီးထဲသို့ တံခါးပေါက်အတိုင်း မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခန်းမထဲမှာလည်း မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။

“ရော့ဒ်နေ...”

ကျွန်တော့်အသံသည် အပြေးပြိုင်ပွဲ တာလွတ်ဆေနတ်သံလို ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အသံ ထွက်သွားသည်နှင့် တပြိုင်တည်း နောက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ တဟုန်ထိုး ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ခန်းမထဲမှာ ပျောက်သွားသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရပ်နေသည့် လေယာဉ်မယ်က ခရီးသည်များကို စစ်ဆေးပြီး ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်ခိုင်းနေသည်။

“မစ္စတာ တက်စ်လာ ဘယ်ထွက်သွားပြန်ပါလိမ့်”ဟု ပြောနေသည်။

လှေကားထစ်များအတိုင်း သူ့နောက်သို့ ကျွန်တော် ပြေးလိုက်သွားသည်။ တရုတ် ပိုးထည်များပြထားသည့် မှန်ဗီရိုဘက်သို့လှည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းရပ်နေသည်။ လောယဉ် လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို ပခုံးမှာ လွယ်ထားသည်။

“ရော့ဒ်နေ”

မလှည့်ချင် လှည့်ချင်နှင့် သူ လှည့်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများကလည်း ရန်လိုသည့်အရောင် ဆောင်နေသည်။

“အို... ဟဲလို...၊ ခင်ဗျားကိုး”

“ရော့ဒ်နေ၊ မင်း တခြားတစ်နေရာရာကို သွားတော့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုပဲ ခရီးထွက်တော့မလို့”

သူ လွယ်ထားသည့် လေယာဉ်ခရီးဆောင်အိတ်တွင် ဘန်ကောက်သို့ ဟူသော လေယာဉ်အမှတ်အသားတံဆိပ် ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“စူဇီ ဘယ်မှာလဲ”ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဒီမှာ၊ ကျုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် အခုပဲ သွားရတော့မှာ”
သူက ပြောပြောဆိုဆို တဘက်သို့လှည့်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က
သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ရှော့ဒ်နေ၊ စူဇီ ဘယ်မှာလဲ”

ထိုအချိန်တွင် လှေကားထစ်များအတိုင်း လေယာဉ်မယ် တက်လာသည်။

“အိုး... မစွတာ တက်စ်လာ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ရှင်”

“လာပြီ... လာပြီ၊ အခုလာပြီ”ဟု ရှော့ဒ်နေက ပြန်ပြောသည်။

“ရှော့စ်နေ၊ စူဇီ ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့လက်မောင်းကို မလွှတ်ဘဲ ဆုပ်ကိုင်မြဲ ဆုပ်ကိုင်ထား
သည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ
ပေါ်တွင် ဒေါသရိပ်တွေ လွှမ်းနေသည်။

“ဒီမှာ နားထောင်၊ ကျုပ် မသိဘူး၊ ကျုပ် ဘာကိုမှလည်း ဂရုမစိုက်
ဘူး၊ မဟုတ်တာတွေ ရပ်ပြောနေဖို့ ကျုပ်မှာ အချိန်မရှိဘူး”

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ သူ ရုန်းထွက်သွားသည်။ လှေကားအတိုင်း ဆင်း
ပြေးသွားကာ လေယာဉ်မယ်ဘေးမှ ဖြတ်ပြီး ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ တက်သွားသည်။
သူ့နောက်မှ ကျွန်တော် ဆင်းလိုက်သွားပြီး လေယာဉ်မယ်ကို မေးကြည့်သည်။

“ဒီဘတ်စ်ကားနဲ့ လေယာဉ်ပျံကွင်းကို ကျွန်တော် လိုက်လို့ရမလားဗျာ”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ငါဒေါ်လာ ပေးရပါတယ်”

ကျွန်တော် ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ တက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ
ရှော့ဒ်နေသည် ဒေါသပေါက်ကွဲတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဘေးမှာ ကျွန်တော်
မထိုင်နိုင်အောင် နေရာရွေ့မပေးဘဲ ပေကပ်ထိုင်နေသည်။ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့
ကိုင်းပြီး သူ့ကို စကားပြောသည်။ သူက အပြောမခံဘဲ မျက်နှာကို တဘက်သို့
လှည့်ထားသည်။ လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ ရောက်သည်အထိ တစ်လမ်းလုံး သူ
စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လေယာဉ်ပျံကွင်း ရောက်တော့ သူ့အနားက လုံးဝ
မခွာဘဲ ကျွန်တော် ကပ်လိုက်နေသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ကပ်ပြီး ဆင်းလိုက်
ခဲ့သည်။ ခရီးသည်များ အခန်းထဲသို့လည်း ဝင်လိုက်သွားသည်။ သူ့လက်မှတ်
ကို စစ်ဆေးခြင်း၊ သူ့ပစ္စည်းတွေကို ပေါင်ချိန်ယူခြင်းများ လုပ်နေသည့် အချိန်
မှာလည်း သူ့ကို မခွာဘဲကပ်ထားသည်။

“အကောက်ခွန်ဌာနက မစစ်ဆေးခင် နာရီဝက်လောက် အချိန်ရပါတယ် မစ္စတာတက်စ်လာ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကော်ဖီသွားသောက်ချင်ရင် သောက်နေနိုင် ပါတယ်” ဟု စာရေးက ပြောသည်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ သူ့နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားသည်။ သူထိုင်သည့် စားပွဲ မှာပင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော်က အလျှော့မပေးဘဲ နှောင့်ယှက်မြဲ နှောင့်ယှက် နေသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ပြီး တစ် ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်နေတော့သည်။ သူ ငိုနေပြီဟု ထင်ရသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာပေါ်မှ လက်ကိုမဖယ်ဘဲ စိတ်လှုပ်ရှားသောလေသံနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ဒါလောက်တောင် သိချင်နေတယ်ဆိုရင် ပြောပြ ရတာပေါ့ဗျာ၊ သူက ကျုပ်ကို အင်မတန် အထင်သေးတယ်”

“စူဇီကလား”

“ကျုပ်တိုင်းပြည် ပြန်ရောက်သွားရင် မင်းဟောင်ကောင်မှာ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲလို့ ဝိုင်းမေးလိမ့်မယ်၊ ဆိပ်ကမ်းက ပြည့်တန်ဆာမကလေးနဲ့ အတူတူ ကျုပ် အချိန်ဖြုန်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြရင် သူတို့ကလည်း ကျုပ်ကို အထင်သေး ကြဦးမယ်” ဟု အစချီပြီး စူဇီနှင့် သူ့အကြောင်းကို ပြောပြလေတော့သည်။

ပထမတစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်မှာတော့ သူနှင့် စူဇီ၏ အခြေအနေသည် သိပ်ပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွား မဖြစ်သေး။ သို့သော်လည်း စူဇီအပေါ်မှာ သူ၏ သဝန် ကြောင်မှုသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာသည်။ နောက်ဆုံး သူ့မျက်စိအောက် မှ အပျောက်မခံနိုင်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။

အဓိကအကြောင်းမှာ စူဇီက သူ့ကလေးကို သွားကြည့်ရာက စသည်။ ကလေးကို ရွာထဲမှာ ကလေးထိန်းနှင့် အတူထားသည်။ ကလေးဆီ သွားသော အခါ ရောဒ်နေကို လိုက်ခွင့်မပေး။ ထိုသို့ လိုက်ခွင့်မပေးခြင်းသည် မရိုးသား သောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရုတ်အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် သွားပြီးချိန်းတွေ့ သောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း စွပ်စွဲလာသည်။

ထိုသို့ စွပ်စွဲချက်မှာ မမှန်ကန်ကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိသည်။ တစ်ကြိမ်တုန်းက စူဇီကို နောက်ယောင်ခံပြီး ရွာထဲသို့ သူလိုက်သွားဖူးသည်။ စူဇီက သူ့ကလေးရှိသည့် အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကလေးကိုခေါ်ပြီး ကလေးထိန်း အဘွားကြီးနှင့်အတူ ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ သွားသည်။

ဒါတွေအားလုံး သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ထားသော်လည်း နောက်ပိုင်း စူဇီကို ပြန်ပြောပြတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ စူဇီကို သူလိုက်ချောင်းကြောင်း၊

အိမ်တစ်အိမ်ထဲ ဝင်သွားပြီးနောက် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်ထွက်လာသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရကြောင်း ပြောတော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို အခိုင်အမာပြောနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေတွေကိုပါ သက်သေထူနေသည်။ မင်နီဟိုးနှင့်ဖြစ်တုန်းက သူ ဇာတ်လမ်းဆင်ပြောခဲ့သလို ပြောသည်။ သူ့ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သူမှာ ဟောဟိုက လန်ချားစီးသွားတဲ့ သင်္ဘောသားပါပဲဟု ပြောသကဲ့သို့ပင် လမ်းမှာတွေ့သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ထိုယောက်ျားနှင့် စုစီ အတူ သွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်။ သူပြသောယောက်ျားကို စုစီတစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။

စုစီက သူ့ကို မုန်းတီးလာအောင်၊ အထင်သေးလာအောင်လုပ်ဖို့ သူ၏ မသိစိတ်က သူ့ကို နှိုးဆော်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စုစီက သူ့ကို မုန်းလာသည်။ အထင်သေးလာသည်။ ထိုအမှုအရာများကို မြင်ရသောအခါ စုစီကို သတ်မှတ်သဘောတူထားသည့် ငွေအပြင် နောက်ထပ် ငွေအမြောက်အမြားကို ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းသည်။

သူပေးသည့်ငွေများကို ချက်ချင်းပင် သူ့ဟာသူ ပြန်ခိုးထားသည်။ ပြီးတော့ ငွေပျောက်ရပါမည်လားဆိုကာ စုစီကို ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းသည်။ သူ မြတ်မြတ်နိုးနိုးပေးသော လက်ဆောင်ကို ဂရုတစိုက် မထိန်းသိမ်းခြင်းသည် သူ့ကို ဂရုမစိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲသည်။ သူ့ပိုက်ဆံကို တန်ဖိုးမထား၊ စုစီ၏ အထင်သေးမှုကို ငွေနှင့်လည်း ဝယ်မရနိုင်ပါလားဟု အပြစ်တင်လာသည်။

ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သောအခါတွင် သူ့ထံမှ ထွက်သွားရန် စုစီ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကြိုးစားသည်။ မြောင်လည်း ဖွင့်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း မအောင်မြင်။

မည်သို့ဆိုစေ တစ်မနက်မှာတော့ စုစီရော၊ သူ့ကလေးနှင့် ကလေးထိန်းအဘွားကြီးပါ ပျောက်သွားတော့သည်။ သူ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲတော့သည်။ သူ့သေတ္တာတစ်လုံး ပျောက်ဆုံးနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းခိုးယူမှုဖြင့် ပုလိပ်တိုင်ပြီး ထောင်ထဲထည့်ပစ်ရန် သူ ကြံသည်။

သူ့အကြံ မအောင်မြင်ပါ။ ခဏအကြာမှာပင် အငှားကားတစ်စီး ရောက်လာပြီး သူ့သေတ္တာကို ပြန်ပေးသည်။ ထိုအငှားကားဖြင့် စုစီကို ကိုလုန်းသို့ လိုက်ပို့ပေးရကြောင်း၊ ရုတ်တရက် ထွက်သွားရသည့်အတွက် သူ့သေတ္တာကို ခဏယူသုံးကြောင်း စုစီက တောင်းပန်စကား ပြောလိုက်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပတ်လောက် ကြာသွားပြီ။ ရော့ဒ်နေသည် ကို လုန်းသို့ ပြန်လာပြီး ကျွန်းဆွယ်ဟိုတယ်မှာ တည်းသည်။ သူ၏ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးစဉ်ကို ဆက်လက် အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ ဘန်ကောက် သို့သွားရန် လေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်လိုက်သည်။ အစောဆုံးထွက်နိုင်မည့် လေယာဉ်ပျံလက်မှတ် ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ည နှစ်ညကြာတော့ နသန်လမ်းပေါ်မှာ စူဇီနှင့် သွားတွေ့သည်။ သူ့ဆီသို့ ပြန်လာရန် စူဇီကို တောင်းပန်သည်။ စူဇီ ပြန်လာမည်ဆိုပါက သူ့ ခရီးစဉ်ကို ဖျက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ စူဇီက ငြင်းသည်။ သူသည် ကို လုန်းတွင် အိမ်ခန်းတစ်ခန်း ငှားထားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုလုန်းက ဘားခန်းတစ်ခု မှာ အလုပ်လုပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကာ ထွက်သွားသည်။ နောက်က သူ လိုက်ခေါ်သေးသော်လည်း လူအုပ်ထဲမှာ ပျောက်သွားသည်။ ထိုသို့တွေ့ခြင်းသည် နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်ဘားခန်းမှာ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူ ပြောပြမသွားဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖောက်သည်တွေနဲ့ အချိန်းအချက်လုပ်တဲ့ ဘား ခန်းတစ်ခုခု ဖြစ်မှာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တော့ သဘောမပေါက်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဒီအလုပ်မျိုးကို သူ ပြန်လုပ်မယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ နမ်ကောက်ကို သူ ပြန်မလာတာလဲ” ဟု ကျွန် တော်က ထပ်မေးသည်။

ရော့ဒ်နေသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောတော့မည်လုပ်ပြီးမှ သူ့စိတ်ကို သူ ပြန်ပြင်လိုက်ပုံရသည်။ မျက်လွှာချလိုက်ပြီးမှ ဘာမှမသိသလို ပခုံးနှစ်ဘက် ကို တွန့်ပြသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောမပြနိုင်ဘူး”

ထိုအချိန်မှာပင် နံရံရှိ အသံချဲ့စက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံ ပေါ်လာသည်။ ဘန်ကောက်၊ ရန်ကုန်၊ ကာလကတ္တား၊ မြို့များသို့ ပင်အမေရိ ကန် လေယာဉ်ပျံဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါကြမည့် ခရီးသည်များ အကောက်ဌာနသို့ သွားရောက်အစစ်ခံရန် ကြေငြာခြင်းဖြစ်သည်။

ရော့ဒ်နေသည် ထိုင်ရာမှထပြီး လေယာဉ်အိတ်ကို ပခုံးမှာ လွယ်လိုက် သည်။

“ကဲ... သွားတော့မယ်ဗျာ၊ ဝှတ်ဘိုင် ဘော့”

“ရောဒ်နေ၊ နမ်ကောက်ကို စုစီ ဘာကြောင့်ပြန်မလာသလဲဆိုတာ မင်း မသိတာ သေချာရဲ့လား။”

“ကျွန်တော်မသိပါဘူးလို့ ခင်ဗျားကို ပြောပြပြီးပြီ မဟုတ်လား။”

“ငါ တွေးနေမိတယ်ကွာ”

“ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကို လူလိမ်တစ်ယောက်လို့ ထင်တော့မှာပဲ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

တစ်ဖက်သို့ သူ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် တုန်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“မထူးပါဘူးလေ၊ ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ၊ ခင်ဗျား သိချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြောရတာပေါ့၊ ခင်ဗျားရှိနေလို့ နမ်ကောက်ကို သူ ပြန်မလာတာဗျ”

“ငါ့ကြောင့်...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘက်တီလောင်းနဲ့ ခင်ဗျား ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းကို သူ ကြားတယ်၊ ဒါမျိုး သူကမရဘူး။”

“ဒီလိုလား၊ ဒီလိုပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရောဒ်နေ၊ ဒီအတိုင်းဆိုတော့ မင်းနဲ့ငါ အတူတူ ဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အခုတော့ ငါ့ကိုလည်း သူ အထင်သေး အမြင်သေး ဖြစ်သွားပြီလို့ ဆိုလိုတာပါကွာ”

“ခင်ဗျားအပေါ်မှာ လုံးလုံး အထင်သေး အမြင်သေး မဖြစ်ဘူး”

သူက ခပ်မြန်မြန် ပြန်ဖြေသည်။ မနာလိုသည် လေသံက ပိုများနေ သည်။ သူ အထင်သေးခံရခြင်းကို ဂုဏ်ယူပြီး ထိုအထင်သေးခံရမှုကို ကျွန်တော် နှင့် ခွဲဝေမယူနိုင်သည့် သဘောမျိုးဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကို အထင်သေးရုံလောက်ဆိုရင် နမ်ကောက်ကို သူ ပြန်ရောက် နေတာ ကြာလှပြီ၊ ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ သူက ခင်ဗျားကို အရူးအမူး အသည်းခွဲဖြစ်နေတာ၊ သူ အထင်သေးတာက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ပါဗျာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီအတိုင်း မင်းက ပြောနေတယ်ဆိုရင်တော့ လက်ခံလိုက် ရတော့မှာပေါ့ကွာ၊ မင်းရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကလေးကို ငါ မဖျက်ချင်ပါဘူး၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ကျွန်တော်က တဟားဟားရယ်ရင်း သူ့ဆီသို့ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို သူ ဆွဲယူနှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုပါ။ သူ့မျက်လုံးများသည် ရန်လိုသည့် အရောင်များဖြင့် ဖုံးသွားပြန်ပါသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ မှတ်ချက်ကြီးကို ကျုပ်မကြိုက်ဘူး ဘော့”

“ရှော့ဒ်နေ၊ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ ငါ ပြောတာက...”

“ဒီမှတ်ချက်ဟာ အလွန်အလွန်ကို ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ မှတ်ချက်ပဲ ဘော့၊ ဒီလိုမှတ်ချက်မျိုး ပါးစပ်ကထွက်လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အများကြီး ဝမ်းနည်းတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟောင်ကောင်မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်၊ တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကျွန်တော့်အထင် မှားသွားပြီ”

သူ ဖြုန်းခနဲ လှည့်ထွက်ကာ အကောက်ရွာနရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးနေမိပါသည်။ ဟောင်ကောင်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ချန်ထားခဲ့သည်ဟူသော အတွေးမျိုး ရှော့ဒ်နေမှာ မပေါ်နိုင်ပါ။ ရှော့ဒ်နေသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သနားနေတတ်သည့် လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေ မွန်ထူနေသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်မျိုးမွေးနေသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မိတ်ဆွေကောင်းများကို သူ ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

အပြင်သို့ ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့ပြီး သံစကားမှာ သွားရပ်နေပါသည်။ ခရီးသည်တွေ ကွင်းထဲသို့ ဆင်းသွားကြပြီ။ လေယာဉ်ပျံရှိရာသို့ လျှောက်သွားနေကြသည်။

“ရှော့ဒ်နေ...”

ကျွန်တော်က လှမ်းအော်ခေါ်ပြီး လက်ငှေ့ယမ်းပြသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သည်ဟူသော အသိစိတ်ကလေးဖြင့် သူ ခရီးဆက်နိုင်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။ အခြားခရီးသည်တွေ ပြန်လှည့်ကြည့်ကြသော်လည်း ရှော့ဒ်နေကတော့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ပါ။ လေယာဉ်ပျံရှိရာသို့သာ စိုက်စိုက်မတ်မတ် သွားနေသည်။

လေယာဉ်ပျံ ကောင်းကင်ပေါ် တက်သွားတော့ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်

လက်လှမ်းပြပါသေးသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ပြန်ကြည့်နေလျှင် မြင်လိုမြင်ငြားဟူသောသဘောနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ လေယာဉ်ပျံသည် အပေါ်သို့ ထောင်တက်သွားပြီး တစ်ပတ်ဝဲကာ ဟောင်ကောင်ကမ်းနားအတိုင်း မျဉ်းပြိုင်ပျံသန်း ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ရေထဲမှ ငါးတစ်ကောင် အလျင်အမြန် ကူးပြေးသွားသလိုလည်း အရိပ်ထင်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ရပ်စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ပြီးတော့ စုစီကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ရန် ဘတ်စ်ကားစီးပြီး ကိုလုန်းသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

(၂)

နသန်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဖောက်သည်တွေနှင့် အချိန်အချက်လုပ်သည့် ဘားခန်းများ အများအပြား ရှိပါသည်။ အချိန်စောနေသေးသောကြောင့် ရပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေရပါသေးသည်။ စောစောပိုင်းအချိန်တွင် ဘားခန်းများမှာ ဘာအလုပ်မှ မဖြစ်ပါ။ အမျိုးသမီးတွေလည်း စုံစုံညီညီ ရောက်ကြဦးမည် မဟုတ်ပါ။

ဝင်းမေးလ်အမည်ရှိ ဘားခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဦးဦးဖျားဖျား ဝင်လိုက်သည်။ အချိန်မှာ ခုနစ်နာရီ ထိုးနေပါပြီ။

ဝင်းမေးလ်သည် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ဘားခန်းဖြစ်ပါသည်။ စားပွဲတစ်ဒါဇင်လောက် ခင်းကျင်းထားသည်။ စားပွဲများပေါ်တွင် ဈေးခပ်ပေါပေါ အစားအစာများ ရှိသည်။

စစ်သားနှစ်ယောက်နှင့် တရုတ်မကလေးတစ်ယောက် စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေကြသည်။ ကိုလုန်းသို့ ရေတပ်သားနှင့် သင်္ဘောသားများ လာခွင့်မရှိပါ။ ဟောင်ကောင်ဘက်ကမ်းမှာသာ ပျော်ပါးခွင့် ရှိပါသည်။ ကိုလုန်းကိုတော့ နယ်မြေသစ်တွင် တပ်စွဲထားသည့် တပ်မှစစ်သားများအတွက် သီးသန့်ကျက်စားရာ နယ်မြေအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။

စားပွဲတစ်လုံးမှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လှမ်းပြုံးပြသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်အတူ ထိုင်နေရာမှ မလှမ်းမကမ်းရှိ တိတ်တိတ်ပုန်းချစ်သူကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပြုံးပြလိုက်ပုံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ခဏကြာတော့ စစ်သားနှစ်ယောက်ကို ခွင့်ပန်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့

လျှောက်လာသည်။ ယခုအပြုံးကတော့ အလုပ်သဘောဆန်သည်။ လေယာဉ်
မယ်ကလေးပြုံးသည့် အပြုံးမျိုးနှင့်လည်း တူသည်။ သူတို့၏ အလုပ်သဘော
ချင်းမှာ ထပ်တူထပ်မျှ တူညီသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ဖောက်သည်
ကို စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ ဟန်လုပ်ပြီး ပြုံးပြကြရသည့် အလုပ်
ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘားခန်းက အမျိုးသမီးကလေးများက တူညီဝတ်စုံ မဝတ်
ကြဘဲ လေယာဉ်မယ်များကတော့ တူညီဝတ်စုံ ဝတ်ကြခြင်းသာလျှင် ကွာပါ
သည်။

“စူဇီလိုခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ် လိုက်ရှာနေ
တာပါ။ ဒီမှာ စူဇီဆိုတာများ အလုပ်လုပ်နေတာ ရှိသလား” ဟု ကျွန်တော်က
ပြောပြသည်။

သူက ခေါင်းခါပြသည်။ သို့သော်လည်း အိုကေကလပ်မှာ ရှိနိုင်ကြောင်း၊
ဝင်းမေးလ်တွင် လူပါးသည့်အခါ အိုကေကလပ်သို့ သူ အလုပ်သွားလုပ်လေ့
ရှိကြောင်း၊ ထိုကလပ်မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်လောက်က အမျိုးသမီးအသစ်
တစ်ယောက် အလုပ်ဝင်ကြောင်း၊ ထိုအမျိုးသမီး၏အမည်ကို ကောင်းစွာမမှတ်
မိသော်လည်း စူဇီဟုပင်ထင်ကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စူဇီပဲဖြစ်မယ်၊ အင်း... ကျွန်မ အခုမှ မှတ်မိတော့တယ်၊
အဲဒီလူသစ်နာမည် စူဇီပါပဲ”

ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာစေလိုသောကြောင့် ထိုစကားကို သူ ဆက်ပြော
သည်ဟု ထင်ပါသည်။ အိုကေကလပ်သည် အနီးကလေးမှာပင် ရှိသည်။ ထို့
ကြောင့် ကျွန်တော် ဆက်လာခဲ့ရပြန်သည်။

အိုကေကလပ်သည် ဝင်းမေးလ်ထက် ပိုကြီးသည်။ ဘားကောင်တာနား
မှာ အမျိုးသမီး လေးငါးခြောက်ယောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဝိုင်းထိုင်နေကြ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အမျိုးသမီးသုံးယောက်
လျှောက်လာကြသည်။ အလုပ်သဘောအပြုံးမျိုး ပြုံးပြနေကြသည်။ အခြား
သုံးယောက်ကတော့ ကျွန်တော် ကြိုက်ရာရွေးနိုင်ရန်ဟူသည့် သဘောမျိုးဖြင့်
ထိုင်မြဲထိုင်နေကြသည်။ သူတို့လည်း အလားတူအပြုံးမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်
တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်လာရသည့် အကြောင်းရင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ သူတို့၏
ဖောက်သည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း စောစောက

အလုပ်သဘောအပြုံးမျိုး၊ အလုပ်သဘော အမူအရာမျိုးတွေ ပျောက်ကွယ်သွား
တော့သည်။ သက်သောင့်သက်သာဖြင့် နေတတ်သလို ပြန်နေလိုက်ကြသည်။

စူဇီအကြောင်းကို ကျွန်တော်ကမေးတော့ ခေါင်းခြောက်လုံးစလုံး ယမ်း
ခါကြသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် နောက်ဆုံးရောက်လာတဲ့ လူသစ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ” ဟု
ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ကျွန်မပါ။ ကျွန်မနာမည်က လူးလူး” ဟု တစ်ယောက်ကဖြေသည်။

ကျွန်တော် မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်ချလိုက်မိသည်။ ဆေးရောင်စုံခြယ်ထား
သော တရုတ်မမျက်နှာကလေး ခြောက်ခုသည် ဘာမှနားမလည်သလို ကျွန်
တော့်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

“မင်းကတော့ တနင်္လာလူးလူး ဖြစ်ရမယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြော
သည်။

ပြီးတော့ နမ်ကောက်တွင်လည်း ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးနှင့် စနေလူးလူးရှိကြောင်း၊
လူးလူးချင်း မှားသောကြောင့် သူတို့ ဆေးခန်းသွားသည့်နေ့ကို တွဲပြီး ကွဲပြား

အောင် ခေါ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။

သည်လိုရှင်းပြတော့ သူတို့ ပါးစပ်ကလေးတွေကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး
သဘောကျစွာ ရယ်ကြသည်။

ခဏကြာတော့ စူဇီ ရှာပုံတော်အတွက် သူတို့ ခေါင်းခြောက်လုံး ဆိုင်
ကြသည်။

ကျွန်တော့်ကို အကူအညီပေးဖို့ သူတို့ အလွန်တရာ စိတ်အားထက်သန်
နေကြပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် အသည်းနှလုံးရေးရာကို
အလွန်တရာ တန်ဖိုးထားကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သာမန် မိန်းကလေးများနှင့် မတူပါ။ သာမန် မိန်းကလေးအနေဖြင့်
အသည်းနှလုံးရေးရာကို ဒါလောက် တန်ဖိုးထားချင်မှ ထားပေမည်။ သို့သော်

လည်း သူတို့ကတော့ သည်လိုမဟုတ်ပါ။ သူတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
လုပ်ငန်းသည် ယောက်ျားတကာနှင့် ဆက်ဆံနေရသောလုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် အချစ်မပါ။ အသည်းနှလုံးမပါ။ ခံစားချက်မပါ။
ထို့ကြောင့် အသည်းနှလုံးရေးရာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူတို့ ကြီးမား
စွာ တန်ဖိုးထားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က စာရွက်နှင့် ခဲတံယူပြီး ဘားခန်းအမည်များ

ကို ရေးချသည်။ ကျန်အမျိုးသမီးတွေက ဘေးမှ ဝိုင်းပြီး စဉ်းစားပေးကြသည်။ စာရွက်ကုန်သွားတော့ နောက်တစ်ရွက်မှာ ဆက်ရေးကြသည်။ သူတို့ သိသလောက် ဘားခန်းတွေ ကုန်သွားပြီ။ ဘားခန်းတွေကို ရေးသည်မှာ တည်နေရာ ကျော်လွှားပြီး ရေးခြင်းမဟုတ်။ စိတန်းပြီး ကျွန်တော် တရွတ်တိုက် ဝင်သွားနိုင်အောင် တည်နေရာ အစဉ်လိုက် ရေးပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ကျွန်တော် အဖို့ အရှေ့ပြေးလိုက်၊ အနောက်ပြန်လာလိုက်၊ အရှေ့ပြန်ပြေးလိုက် အဖြစ်မျိုးမှ ကင်းဝေးစေမည်ဟု ဆိုသည်။

စာရင်းထိပ်ဆုံးက ဘားခန်းသို့ ကျွန်တော် သွားရတော့မည်။ လူးလူးက သူလိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ တောင်းပန်၍မရပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ဆိုလျှင် အလွယ်တကူ ရှာတွေ့မည်မဟုတ်ဟု ပြောပြီး ဇွတ်လိုက်ပို့ပေးသည်။

ဘားခန်းအဝရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်ကာ တနင်္လာလူးလူး ပြန်သွားလေတော့သည်။

နောက်ထပ် ဘားခန်းခြောက်ခု ခုနစ်ခုလောက်သို့ ရောက်ခဲ့သေးသည်။ အားလုံး ဘားခန်းအသေးစားကလေးတွေချည်း ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးအနည်းငယ်နှင့် စစ်သားအချို့ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ထိုဘားခန်းများသည် နမ်ကောက်လို ဟိုတယ်နှင့် တွဲထားခြင်းမျိုးမဟုတ်။ သဘောတူလျှင် အနီးတဝိုက်ရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုခုသို့ သွားကြရုံသာဖြစ်သည်။ စစ်သားများသောက်သည့် အရက်ဖိုးပေါ်မှ ကော်မရှင်ကို အမျိုးသမီးများက ရသည်။

ဘားခန်းတစ်ခုသို့ရောက်တော့ စုစီ အပြင်သို့ ပါသွားသည်ဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်နေသည်။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့မှ စုစီ ပြန်ရောက်လာသည်။ အရပ်က လေးပေလောက် ပုပုကလေး။ သို့သော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က အလွန်ဝသော စုစီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှ တရုတ်မတွေ့ထဲမှာ အဝဆုံးတရုတ်မကလေး ဖြစ်သည်။

အပြင်ရောက်တော့ လန်ချားခေါ်ပြီး ကိုးကုန်းကိုးကျင်း လျှောက်နေသောကြောင့် ကျွန်တော် ခြေတိုနေပြီ။ ဖိနပ်ပေါက်ချင်သလိုလိုလည်း ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်နည်းနှင့်မှ လမ်းဆက်မလျှောက်နိုင်တော့ပါ။

ယခုဝင်ရဦးမည့် ဘားသည် ကျွန်တော် ရှာပုံတော်အဆုံးသတ်ရတော့မည့် နောက်ဆုံးပိတ်ဘားလည်း ဖြစ်ချေသည်။

ထိုဘားခန်းမှာ “ချမ်းမြေသာယာဘားခန်း” ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်

ရောက်ခဲ့ပြီးသမျှသော ဘားခန်းများ အားလုံးအနက် အသားနားဆုံး ဘားခန်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ညကလပ် အသေးစားကလေးနှင့်လည်း တူပါသည်။ ကပွဲနေရာလည်းရှိသည်။ ကနေသုအချို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ စားပွဲသုံးလေးလုံးမှသာ လူရှိသည်။

စားပွဲတစ်လုံးမှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မေးခွန်းကိုပင် မေးရလေတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စုစီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ်”

‘စုစီဝေါင်းလား’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဆတ်ဆတ် ခုန်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဝေါင်းမိလင်း နောက်ဘက်ကအခန်းမှာ တခြားအမျိုးသမီးတွေနဲ့ မာဂျောင်း သွားကစားနေပါတယ်၊ ဒီနေ့ညက လူသိပ်ပါတာပဲ၊ ခဏနေဦးနော်၊ ကျွန်မ သွားခေါ်ပေးမယ်”

ကတ္တီပါခန်းဆီးချထားသည့် အပေါက်ဝတွင်းသို့ သူ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဓာတ်စက်မှ “အထီးကျန် ခုနစ်ရက်” သီချင်းသံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ နမ်ကောက်ဟိုတယ်တွင် လူကြိုက်များသည့် သီချင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ စုစီနှင့် ကျွန်တော်၏ အထိမ်းအမှတ်သီချင်းဟုလည်း ကျွန်တော်တို့ သတ်မှတ်ထားကြပါသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်လာကြပြန်သည်။ ထိုသီချင်းသံ ပေါ်လာခြင်းမှာ တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် မဟုတ်နိုင်ပါ။ စုစီက အမှတ်တရကလေးဖြစ်စေရန် တမင်ဖွင့်ခိုင်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ရပါမည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလုံး ဆိုသွားပါတော့သည်။ စိတ်သက်သာရာလည်း ရသွားပါသည်။ ကျွန်တော် ရောက်လာသည့်သတင်းကို ကြားရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ဖွင့်ခိုင်းခြင်းမှတစ်ပါး အခြားဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါ။

ခဏကြာတော့ သူ ထွက်လာသည်။ ကတ္တီပါခန်းဆီးကိုမပြီး ခဏရပ်နေသေးသည်။ နောက်ကမီးရောင်ဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းကိုသာ ကျွန်တော် တွေ့ရပါသည်။ သည်လိုရပ်နေပုံကလေးကို မြင်လိုက်ရုံဖြင့် ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲသို့ သူ ဝင်လာလေသလားဟုပင် ကျွန်တော် တွေးထင်လိုက်မိပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြခြင်းအတွက် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပီတိတွေ ဖုံးလွှမ်းသွားပါတော့သည်။

ခန်းဆီးကို ချထားခဲ့ပြီ အခန်းထဲသို့ သူဝင်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို

သူ မမြင်ပါ။ ထို့ကြောင့် တစ်နေရာမှာ ခဏရပ်နေသည်။ ပတ်လည်ကို လှည့်ရှာနေသည်။ သူမြင်နိုင်အောင် ကျွန်တော်က မတ်တပ်ရပ်ပြလိုက်သည်။ သူ မြင်သွားပါသည်။ ကပွဲကြမ်းပြင်ကို ဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဟယ်လို... စူဇီ”

ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်သည်။ သူသည် ဘာစကားမှမပြောဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေပါသည်။ ထိုပုံကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် “အထီးကျန် ခုနစ်ရက်” ကို သူ လိုလိုလားလားနှင့် ဖွင့်ခိုင်းခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖွင့်သည်နှင့် တိုက်ဆိုင်မှုသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်သွားပါတော့သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က ပိုမိုသေချာသွားစေလိုသည့် သဘောဖြင့် -

“နားထောင်ကြည့်ပါဦး စူဇီ၊ ကိုယ်တို့အတွက် အထိမ်းအမှတ်သိချင်းလေ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

သူ နားစွင့်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဘာကိုမှ အမှတ်ရပုံမပေါ်ပါ။ သူ အမူအရာ ဘာမှထူးခြားမလာပါ။ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ တိုက်ဆိုင်မှု သက်သက်ပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလာတာလဲ” ဟု အေးတီအေးစက်မေးသည်။

“စူဇီ ထိုင်ပါဦး၊ ကိုယ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်”

သူ တုန့်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသေးသည်။ ခဏနေတော့မှ ခုံတစ်လုံး၏ အစွန်းမှာ မထိုင်ချင်ထိုင်ချင်နှင့် ခပ်တောင့်တောင့် ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မည်သို့သောခံစားချက်မှ မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ စားပွဲထိုးရောက်လာပြီး ဘာသောက်မလဲဟု မေးသည်။ စူဇီက ခေါင်းယမ်းပြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က သူ့အတွက် အချို့ရည်နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် ဘီယာမှာ လိုက်သည်။

“အချို့ရည်ကလေးလောက်တော့ မင်း သောက်နိုင်ပါတယ်နော်” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလာတာလဲ” ဟု သူက အေးတီအေးစက် မေးပြန်ပါသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းကိုလွမ်းလို့ စူဇီ၊ မင်းကို မမြင်ရရင် မနေနိုင်လို့၊ မင်းကို ကိုယ်ဘယ်လောက် လွမ်းရတယ်ဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုလာပြီး ရှင်ညာနေရတာလဲ၊ ရှင်မှာ မိန်းကလေး အဖော် ရနေပြီပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘက်တီလောင်းကို ပြောတာလား”

“ကျွန်မ မသိဘူး”

သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းသည့်အနေဖြင့် နာမည်ကို မသိဟန် ဆောင်ပြီး သူပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ရှင်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်နေကြပြီဆိုတာပဲ ကျွန်မကြားတယ်၊ သူ့နာမည်ကို မကြားမိဘူး၊ အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ ရှင်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တွဲစရာရှိနေပြီဆိုတာဟာ ကျွန်မကို ဘာမှထိခိုက်စရာအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး”

“စူဇီ၊ ဘက်တီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေဟာ အလကားအဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေပါ”

“ကျွန်မ ကြားရတဲ့သတင်းကတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကြားတာ အဲဒီကောင်မပဲဖြစ်မယ်၊ အခုမှ ကျွန်မ သတိရတယ်၊ အဲဟို ကန်တုန်ကောင်မလေ၊ သူဟာ ရှင်ရဲ့ အမြဲတမ်းအတွဲ ဖြစ်နေပြီလို့ ကျွန်မကြားတယ်”

“ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူးစူဇီ၊ ကိုယ့်အခန်းကို သူတစ်ခါလာတာ မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီတစ်ခါတည်းပဲ ယုံပါ၊ မင်းထွက်သွားတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဘဝနဲ့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်၊ အလုပ်လည်း လုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ နောက်တစ်ကြောင်းက မင်းအပေါ်မှာ သစ္စာထားစရာမလိုမယ့် ကိုယ်ခေါ်ရင်လည်း မငြင်းမယ့်အမျိုးသမီးက သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် စိတ်ထိခိုက်စရာကောင်းပါတယ် စူဇီ၊ ကိုယ်ဘယ်လိုမှ မဖြေသာပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲကို သူ့နောက်ထပ် လုံးဝမလာရတော့ပါဘူး”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာတွေကို ဒါလောက်တောင် ပြောနေရတာလဲ”

“မဟုတ်တာတွေကို ကိုယ်မပြောပါဘူး စူဇီ”

“ဟုတ်တယ်၊ လိမ်နေတာ၊ ရှင် အမြဲတမ်း အဲဒီကန်တုန်ကောင်မကို စိတ်ဝင်စားနေတာပဲ၊ ကျွန်မကို ရှင် တစ်ခါပြောဖူးတာ ကျွန်မ မှတ်မိနေသေးတယ်၊ အဲဒီကောင်မက ရှင်စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်လာအောင် တတ်နိုင်တယ်”

ဆိုတာလေ။ အင်မတန် ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ သူ လမ်းလျှောက်ပုံကြောင့် ကိုယ့် စိတ်ကိုယ်တောင် မထိန်းနိုင်သလောက်ပဲလို့ ရှင် တစ်ခါက ပြောဖူးတယ်လေ”

“ကိုယ့်စိတ်ထဲက ပါလို့ပြောခဲ့မိတာ မဟုတ်ပါဘူး စုစီရယ်၊ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ်လေ ကိုယ်ရူးမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်မိမှန်းလည်း မသိ ခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ သူ့ကို ကိုယ်လုံးလုံး ကြည့်လို့မရပါဘူးကွယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင့်ရဲ့ အမြဲတမ်းအတွဲအဖြစ်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဆက် လက်ခံထားတာလဲ”

“ဆက်မတွဲပါဘူး စုစီ”

“တွဲတယ်၊ ရှင် သူနဲ့ ဆက်တွဲနေတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းက ကျွန်မကို ပြောတယ်”

“ဒါကြောင့်မို့လို့ နမိကောက်ကို မင်း ပြန်မလာတာလား”

သူ တုန့်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို အပေါ်သို့ မော့လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မမြင်ရတော့ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ရင်ဆိုင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလိုက်မိပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ပြန်မလာတာ၊ နမိကောက် ကို ပြန်သွားဖို့ ကျွန်မ အရမ်းရှက်နေတယ်၊ ကျွန်မဘယ်လောက် မျက်နှာပျက် ရသလဲ၊ နမိကောက်ကို ပြန်သွားမယ့်အစား သေပစ်လိုက်ရတာက ပိုကောင်း ဦးမယ်”

စားပွဲထိုး ရောက်လာသည်။ အချို့ရည်ဖန်ခွက်ကို စုစီရှေ့မှာ ချပေး သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဖန်ခွက်တစ်လုံးချကာ ဘီယာငဲ့ထည့်ပေးသည်။ ဘီယာလက်ကျန်နှင့် ပုလင်းကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“စုစီ၊ ကိုယ်ရှင်းပြတာကို ခဏကလေးတော့ သေသေချာချာ နားထောင် ပါ”

ဘက်တီလောင်းအကြောင်း ကျွန်တော် ထပ်ရှင်းပြသည်။ ဘက်တီနှင့် ပတ်သက်သော ခံစားချက်ကို ရှင်းပြသည်။ ထိုတစ်ကြိမ်သာဖြစ်ပြီး နောက် ထပ် လုံးဝအဆက်အဆံ မလုပ်တော့သည့် အကြောင်းများကို ရှင်းပြသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သူ ယုံကြည်လိမ့်မည်ဟု မျှော် လင့်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း အကြောင်းထူးမလာပါ။

“ကောင်းပြီ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မယုံပြီ၊ အခု ရှင်စိတ်ချမ်းသာနေသလား”

သူ့လေသံသည် စောစောကအတိုင်းပဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိမလာပါ။ အေးတိအေးစက် ဖြစ်မြဲဖြစ်နေသည်။

“စိတ်မချမ်းသာပါဘူး စုစီ၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ မင်း ယုံကြည်မှုမရှိတာ တွေ့ရတဲ့အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ တွေ့ရတဲ့အတွက်လည်း ကိုယ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရပါတယ်၊ ဒီမှာက မင်း ပိုက်ဆံများများစားစား ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဒီနေ့က သောကြာနေ့လေ၊ သောကြာနေ့ဆိုရင် ဒီလိုပဲ လူပါးတယ်”

“တခြားရက်တွေကျတော့ ပိုကောင်းသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပိုကောင်းတယ်၊ ဧည့်သည်တွေ ပိုများတယ်၊ ကျွန်မ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရတယ်၊ ဟိုတယ်ကို လိုက်မသွားဘဲ ဒီမှာထိုင်နေရင်း အရက်ပေါက်ရတဲ့ ကော်မရှင်ကကို အများကြီးပဲ၊ ဘယ်လောက်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

သူ့လေသံသည် ယုံယုံကြည်ကြည်ကြီး ပြောနေသည့် လေသံမျိုးမဟုတ်ကြောင်း သူ့ဟာသူလည်း သတိပြန်ထားမိပုံရသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဟို လိပ်ပြာတောင်ဆီက ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရလိုက်တယ်၊ ကျွန်မစုထားတာ ဒေါ်လာနှစ်ထောင်နီးပါးလောက်တောင် ရှိနေပြီ”

“စုစီ မင်းဘာဖြစ်လို့ နမ်ကောက်ကို ပြန်မလာတာလဲကွယ်”

“ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ဟောဒီ ချမ်းမြေ့သာယာ ဘားခန်းမှာပဲ နေတော့မယ်”

သူ့စိတ်ပြောင်းလဲအောင် ကျွန်တော် မည်သို့မျှ စွမ်းဆောင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ကျော့လောက် အတူကရန် ကျွန်တော်က ပြောသည်။ အတူတွဲပြီးကရလျှင် ဟိုတစ်ခါက ရခဲ့ဖူးသည့် စိတ်အာရုံတွေ ပြန်လည်ရရှိမည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း သူက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူ့အိမ်အရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။

ဘတ်စ်ကားစီးပြီး နသန်လမ်းမကြီးသို့ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကူးတို့သင်္ဘောစီးပြီး ဝမ်ချိုင်းသို့ ပြန်မည်။ စုစီသည် ကိုလုန်းတွင် မနေပါ။ ဝမ်ချိုင်းရှိ စက္ကူဆိုင်အပေါ်ထပ်မှ မူလအခန်းမှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ပါသည်။

ရှောဒ်နေနှင့် အတူလိုက်သွားတုန်းက ထိုအခန်းကို ပြန်အပ်လိုက်ပြီဟု

ပြောခဲ့သည်။ ကိုလုန်းမှာ ပြောင်းနေပြီဟု ပြောထားသည်။ နောင်ရေးအတွက် စိတ်အေးရစေရန် ထိုအခန်းကို ပြန်မအပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရော့ဒ်နေ လိုက်လံ နှောင့်ယှက်နေမှာ စိုးသောကြောင့် ပြန်အပ်လိုက်ပြီဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပထမဦးဆုံး စတွေ့သည်မှာလည်း ယခု ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်မှာပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်က အစပြန်ဖော်ပေးပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက် မိသည်။ သို့သော် သူက ရုန်းသွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာ သို့လည်း ရွှေ့သွားကာ ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်နေလိုက်သည်။

စကားမပြောကြဘဲ သူ့အိမ်ရှိရာသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာခဲ့ကြ သည်။ အိမ်ဝရောက်တော့ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ကိုင်း... ကျွန်မတို့ ဇာတ်လမ်းပြီးသွားပါပြီ”

“မင်းနဲ့ကိုယ် ထပ်မတွေ့နိုင်ဘူးလား ခုမီ”

“မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ ကင်းကင်းပြတ်ပြတ်ပဲ နေချင် တယ်”

ကျွန်တော်တို့ ထုံးတမ်းစဉ်လာကဲ့သို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ လမ်း ကျဉ်းကလေးများအတိုင်း ကျွန်တော် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် ယခုတွေ့ဆုံခြင်းသည် နောက်ဆုံးဖြစ်ကြောင်းကို မယုံကြည်ချင်ပါ။ ယုံကြည် လို့လည်း မရပါ။

လမ်းလျှောက်လာရင်း အကြောင်းတစ်ခုကို သွားစဉ်းစားမိသည်။ ဟင် နက်ဆီလမ်းပေါ်က ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူတို့သားအမိနှင့် ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖူးသည်။ ရော့ဒ်နေနောက်သို့ သူလိုက်သွားပြီး လေးငါးရက်အကြာ တွင် ထိုဓာတ်ပုံများကို ကျွန်တော် သွားရွေးခဲ့သည်။ ထိုဓာတ်ပုံတွေကို သူ မမြင်ရသေးပါ။ ထိုဓာတ်ပုံများ ပေးဖို့အကြောင်းပြပြီး သူနှင့်ကျွန်တော် သွား တွေ့နိုင်ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာတော့ ထိုဓာတ်ပုံများကို ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။ ကျွန်တော်အတွက် အပိုကူးထားသည့်ပုံများကို သတ်သတ်ရွေး ဖယ်ထုတ်သည်။ ကျန်ပုံများကို စာအိတ်တစ်လုံးထဲမှာ ထည့်သည်။ မနက်ဖြန် ညဦးပိုင်းတွင် ချမ်းမြေ့သာယာ ဘားခန်းသို့သွားပြီး ထိုဓာတ်ပုံများကို သူ့ လက်ထဲထည့်ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးတော့ မိုးကြီးသည်ထန်

စွာ ရွာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် ဟောင်ကောင်သို့ ရောက်ကတည်းက ဘက်တီလောင်းနှင့် တွေ့သည့်နေ့ တစ်နေ့သာ မိုးဖွဲဖွဲကလေး ရွာသည်နှင့် ကြုံဖူးသည်။

အတောင်းရေခွေးကြမ်း လာပို့သည်။

“မိုးရာသီတော့ စပြီဆရာ” ဟု သူကပြောသည်။

အိပ်ရာထဲမှာ ကျွန်တော် ထလိုက်သည်။

“ဟိုက်... ဒုက္ခပဲ အတောင်းရေ၊ ဟိုမှာကြည့်ပါဦး”

လသာဆောင် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အတွင်းသို့ မိုးပက်နေသည်။ လသာဆောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ရေတွေအိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ ပန်းချီကားပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက် အူပါအဝင် လသာဆောင်ပေါ်မှာရှိသော ပစ္စည်းများ အားလုံး ရေတွေရွဲနေသည်။

ရှိသမျှပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ သယ်သွင်းကြသည်။ ရေစိုသွားသည့် ပစ္စည်းများကို ခြောက်အောင် ရေသုတ်ယင်းဖြင့် တစ်နာရီလောက် အချိန်ကုန်သွားသည်။ လသာဆောင်ထဲက ပစ္စည်းတွေအခန်းထဲ ပြန်သွင်းရသဖြင့် ပွစကျဲနေသည်။ ပစ္စည်းများ နေသားတကျဖြစ်အောင် ရှင်းလင်းရသည်။ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်ဖို့ နေရာကလေးတစ်ခု ရအောင်လည်း ဖန်တီးရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကေးကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ကျွန်တော် သတိရသည်။ မနေ့ညတုန်းက ကေးနှင့်တွေ့ရန် ချိန်းထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း စူစီကို သွားရှာရမည် ဖြစ်သောကြောင့် မတွေ့နိုင်တော့ကြောင်း စာတိုကလေးရေးကာ ဆေးရုံမှာ ပေးထားခဲ့ရသည်။ ဘာကြောင့်ဆိုသည်ကိုလည်း ရှင်းမပြခဲ့။

ရုတ်တရက်တော့ ဖုန်းနှင့်ဆက်ပြီး မပြောလိုပါ။ သို့သော်လည်း ဖုန်းဆက်ခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ စူစီအကြောင်းကို ဖုန်းဖြင့်ပြောမပြချင်။ ထို့ကြောင့် ညဘက်ကိုလုန်းသို့ ကျွန်တော်မသွားမီ ခြောက်နာရီခွဲ အချိန်တွင် ဂလောက်စတာဟိုတယ်မှာ တွေ့ရန် ချိန်းလိုက်ရတော့သည်။

ညနေခြောက်နာရီထိုးသည်အထိ မိုးရွာနေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း မိုးကာအင်္ကျီမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် အနီးဆုံးဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ မိုးရွာထဲမှာ ဖြတ်ပြေးပြီး အစိမ်းရောင် တရုတ်ထီးတစ်ချောင်း ဝယ်ရသည်။ တစ်ဒေါ်လာပဲ ပေးရသည်။ မိုးကောင်းကောင်း လုံပါသည်။ တစ်ဒေါ်လာပဲ ပေးရသည့်အတွက် ပျောက်သွားလျှင်လည်း အရေးမကြီးလှ။

ဂလောက်စတာဟိုတယ်သို့ ကေးအလျင် ရောက်နှင့်သည်။ ကျွန်တော် အတွက် အရက်မှာလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ကေးဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်ကိုမြင်တော့ သူက ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟေး... ကျွန်မထင်တာ မှန်သွားပြီ” ဟုလည်း ပြောသည်။ ဘာကိုဆို လိုကြောင်း ကျွန်တော်က ထပ်မေးပြန်သည်။

“မနေ့ညနေတုန်းက ကျွန်မနဲ့ ချိန်းထားတာကို ရှင် ဖျက်ပစ်လိုက်တော့ စုစီကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထင်နေခဲ့တယ်။ အခု ရှင်ကိုကြည့် ရတာ ကြောက်တက်တက်နဲ့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတွေးတာ မှန်သွားပြီ။ ကဲ... ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကလေး နေစမ်း ပါ။ မနေ့ညနေကတည်းက ရှင်နဲ့မတွေ့ရလို့ ကျွန်မ တော်တော်စိတ်ပျက်နေ တာ”

အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်သည်။ စုစီကို တွေ့ရသည့်အတွက် ကျွန်တော် မည်သို့ခံစားနေရကြောင်းပါ ပြောပြသည်။ ပြီးတော့မှ စုစီကို ကျွန်တော် သွားတွေ့မည်ဆိုလျှင် ရူးရာများကျမည် ထင် မလားဟု သူ့ကို မေးကြည့်သည်။

“ရှင့်ဘက်ကနေကြည့်ပြီး ပြောရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မ အမြင် ပြောရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် စုစီရဲ့ ရှုထောင့်ဘက်က ပြောရမှာလား။”

“ကိုယ့်သိချင်တာက သူဘယ်လိုမြင်မလဲ ဆိုတာပါပဲ။ သူဟာ ကိုယ့်ကို တကယ်ပဲ မတွေ့ချင်တော့ဘူးလို့ မင်းထင်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတားထား ပေမယ့် ဒါတွေကို ကိုယ်ဂရုစိုက်မနေဘဲ သူ့ကို လာတွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့မှာပဲ လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်မျှော်လင့်နေမလား။”

“မိန်းကလေး တော်တော်များများဟာ ယောက်ျားက သူတို့တားတာကို မနာခံဘဲ ဇွတ်လာတွေ့တာမျိုးကို မျှော်လင့်တတ်ကြစမြဲပဲ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ တော့ သံသယဖြစ်စရာမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု ရှင်ပြောပြတဲ့ စုစီအကြောင်းကို ကြားရတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ လာမတွေ့ပါနဲ့တော့ဆိုတော့ သူ တကယ်ပြော လိုက်တာလို့ ကျွန်မထင်တယ်။”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီနေ့ည သူ့ကို ကိုယ်သွားမတွေ့သင့်ဘူးပေါ့၊ ဒီဓာတ်ပုံ တွေကို စာတိုက်ကပဲ ပို့လိုက်ရတော့မှာလား။”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်သွားတွေ့ကြည့်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုသွားတွေ့ မကြည့်ရင် ရှင်ဟာ မသေမချာ ဖြစ်နေမယ် မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီးတော့ အကြံဉာဏ်မှာပြီး ပေးရကောင်းလားဆိုပြီး ကျွန်မကို ရှင် အပြစ်တင်နေဦးမယ်”

“တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ၊ ကိုယ့်ရုပ်အင်္ကျီရွေးဖို့ ကိုလုန်းဘက်ကမ်းကို ကူးစရာတော့ ရှိပါတယ်”

“အင်း... ရှင်က တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆင်ခြေကလေး ပြန် ပေးနေသေးတာကိုး”

“ကေး... စုစီနဲ့ ပြဿနာကြီးကို ကိုယ်မရှင်းနိုင်သေးသမျှ မင်းနဲ့ကိုယ် ထပ်မတွေ့ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေမိတယ်ကွယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဒါကတော့ ရှင်အပေါ်မှာ တည်ပါတယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကူးတို့ ဆိပ်ကိုတော့ ကျွန်မကားနဲ့ ရှင်ကို လိုက်ပို့ပေးမှဖြစ်မှာပဲ၊ မိုးက တအားရွာနေပြီ”

ကူးတို့ဆိပ်ရောက်တော့ မိုးသည်းသည်း ရွာနေသဖြင့် မြင်ကွင်းတွေ ပိတ်နေသည်။ ကူးတို့သင်္ဘောနှင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကျွန်တော် ကူးခဲ့သည်။ ကိုလုန်းဘက်ကမ်းရောက်တော့ ချမ်းမြေ့သာယာ ဘားခန်းသို့ တက္ကစီငှားပြီး သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ငွေအကုန်များချင်လည်း များပါစေတော့။ လမ်းမှာ ကုလားဆိုင်သို့ ဝင်ရသေးသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ကုလားက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ပြုံးနေသည်။

“ကျွန်တော့်အင်္ကျီ မရသေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် လောင်းရဲတယ်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“အား... ဒါဆိုရင် ဆရာရှုံးသွားပြီ၊ ရှုံးသွားပြီ”

သူ အားပါးတရပြုံးသည်။ ပါးစပ်က နားရွက်နှစ်ဖက်မှာ သွားချိတ်နေပြီလား ထင်ရသည်။ ပြီးတော့မှ ရုပ်အင်္ကျီကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ မြှောက်ပြပြီး အညိုရောင်စက္ကူနှင့် ထုတ်ပေးသည်။ သူ့မျက်နှာ အမူအရာကိုလည်း ဝမ်းနည်းဟန် ဆောင်ထားသည်။

“ဆရာဟာ ဈေးဝယ်ရာမှာတော့ အင်မတန် တော်ပေတာပဲခင်ဗျာ၊ ဒီအင်္ကျီကို သူ့တန်ဖိုးထက် ပိုပြီးနည်းတဲ့ဈေးနဲ့ ရအောင် ဆရာဝယ်နိုင်ပေတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရှုံးသွားပါပြီ” ဟုလည်း စိတ်မကောင်းသည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သေးသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီအင်္ကျီကို ကျွန်တော် ယူမသွားစေချင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က မျှော်လင့်ချက်ကလေးဖြင့် ပြန်မေးမိသည်။ ရုပ်အင်္ကျီမှာ နေသာသည့် ရာသီဥတုတွင် အလွန်ကြည့်ကောင်းသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် အလင်းရောင်နည်းသည့် ယခုလို မိုးရာသီမှာတော့ ကြည့်မကောင်းတော့ပါ။

“အို... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ လုပ်ငန်းဟာ လုပ်ငန်းပါပဲ၊ ကျွန်တော့် ကတိကိုတော့ ကျွန်တော်တည်အောင် ထိန်းသိမ်းရမှာပေါ့ခင်ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု သူက ဆက်မေးလိုက်သေးသည်။

ချမ်းမြေ့သာယာ ဘားခန်းရောက်တော့ တက္ကစီခပေးလိုက်ပြီး အထုပ် အပိုးများကို ပိုက်ကာ မိုးရေထဲမှာဖြတ်ပြီး ဘားခန်းထဲသို့ အပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ညနေက တစ်ဒေါ်လာပေးပြီး ဝယ်လိုက်သည့်ထီး ပျောက်သွားပြီ။ ကေး၏ ကားထဲမှာ ကျန်ခဲ့သလား၊ ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သလား၊ အင်္ကျီဝင်ရွေး သည့် ကုလားဆိုင်မှာ ကျန်ခဲ့သလား၊ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပြီ။

အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့သည်။ မိုးသည်းသည်း ရွာနေသော ကြောင့် ဧည့်သည်တွေ မလွှာနိုင်တော့ပုံရသည်။ ဘားခန်းထဲမှာ လူရှင်းနေသည်။ သို့သော် စုစိုကိုတော့ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။

စုစိုနှင့် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောခွင့်ပြုရန် ကျွန်တော်က ခွင့်တောင်း သောအခါ လူငယ်သည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့် အမူအရာဖြင့် ထိုင်ရာမှထသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ရောက်လာချိန်တွင် နေရာမှထပေးသော ကျောင်းသား ကလေးနှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။

“ရပါတယ်ဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြပါ၊ ခင်ဗျားအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် လစ်မပြေးမိပါဘူးဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်နော်” ဟု သူကပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းသာလှပါပြီဗျာ” ဟု သူက ပြောလိုက်သေးသည်။

ထိုနေရာတွင် အလင်းရောင်က မှိန်လွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် ကတ္တီပါ ခန်းဆီးကာထားသည့် အပေါက်မှ တစ်ဖက်စကြိုအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာမှာ အုပ်ဆောင်းမရှိသည့် မီးလုံးတစ်လုံး ထွန်းထား သည်။ အိမ်သာနဲ့ကလည်း နံလှသည်။

ဓာတ်ပုံများ ကျွန်တော် ယူလာပေးသည့်အတွက် စုစို အလွန်ပျော်နေ သည်။ သူ့သားကလေးက ကင်မရာကို အံ့ဩတကြီး စိုက်ကြည့်နေသောပုံများ ကို မြင်ရသည်တွင် သူ့ဟာသူ သဘောကျလွန်းသဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်မဆုံး ဖြစ် နေသည်။ ထိုပုံလေးပုံပြီးသွားတော့ ကလေး၏အပေပုံမျိုးဖြင့် သူ့နောက်မှာ ကျွန်တော် ရပ်နေသောဓာတ်ပုံ ထွက်လာသည်။ ဘာစကားမှမပြောဘဲ ထိုပုံကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ မှတ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာမပေးဘဲ အခြား

ပုံများနောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ နောက်ပေါ်လာသည့်ပုံသည် သူ့သားကလေး တစ်ယောက်တည်း ရိုက်ထားသောပုံ ဖြစ်သည်။

“အဲ... ဟိုပင်လယ်ကမ်းစပ်က ရွာကလေးမှာ သွားနေခဲ့ပြီးတဲ့နောက် သူ နေကောင်းသွားတယ်၊ အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ အခုဆိုရင် သူ အရမ်းကြည့်ကောင်းတာပဲ၊ ပါးကြီးတွေက ပန်းနုရောင်ပြေးပြီး ဟောဒီလို ဖောင်းလို့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို ဖောင်းပြသည်။ မျက်လုံးအစုံကလည်း ဝမ်းသာကြည့်နှုန်းစိတ်ဖြင့် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည်။

“နောက်ပြီးတော့လေ ချောင်းလည်းမဆိုးတော့ဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ လုံးလုံးချောင်းမဆိုးတော့ဘူး၊ သူ ကောင်းကောင်းကျန်းမာသွားပြီ”

“ဟုတ်လား စုစီ၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

“လုံးလုံးပျောက်သွားတယ်၊ ပင်လယ်လေကို ရှူခွဲရလို့နဲ့တူတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ပင်လယ်ရေလည်း မှန်မှန်ချိုးခဲ့တယ်လေ၊ ဟုတ်တယ်၊ သူ နေ့တိုင်း ရေချိုးတယ်၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ပင်လယ်ထဲမှာလေ လှိုင်းလုံးကြီးတွေက အကြီးကြီးတွေပဲ၊ လိမ့်လိမ့်လာပြီး သူ့ကိုလဲသွားအောင် တိုက်ပစ်လိုက်တယ်လေ”

သူ ဝမ်းသာအားရ ရယ်နေသည်။ မနေ့တုန်းက ကျွန်တော်နှင့် ဆက်ဆံခဲ့ရသလို မဟုတ်။ စိတ်ကောင်းလည်း ဝင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ခြားထားသည့် အရံအတားကြီးများအားလုံး ပျောက်ကွယ်ကုန်ပြီဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

နောက်ထပ် လာမတွေ့ပါနှင့်တော့ဟု သူပြောသည့်စကားကို နားမထောင်ဘဲ ယခုလို လာမိသည့်အတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကျေးဇူးပြန်တင်မိပါသည်။

အလင်းရောင်ပိုရအောင် သူ့လက်ကလေးကို မြှောက်ပြီး ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကိုကိုင်ပြီး ပိုမြင်အောင် မြှောက်ပေးလိုက်သည်။ ယခုလို အသားချင်းထိလိုက်တော့မှ အပြောင်းအလဲတစ်ခုက ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။ စုစီက သူ့အသားကိုအထိမခံဘဲ ဆတ်ခနဲ ရုန်းလိုက်သည်။ ပျားတုပ်ခဲလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် ပြန်ရုပ်လိုက်မိသည်။

ဓာတ်ပုံများကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့် သူ စိတ်ချမ်းသာသွားသည့်အပေါ်

တွင် ကျွန်တော်၏ အကဲဖြတ်ချက် မှားယွင်းသွားပါပြီ။ သူနှင့် ကျွန်တော့်အကြား တွင် ခြားထားသည့် အရံအတားများသည် ရှိမြဲရှိနေပါသေးသည်။

ကေးပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ စူဇီသည် သူ့စိတ်ထဲမှာ တကယ်ရှိနေ သည်ကို ဖွင့်ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ အလိုမရှိတော့ပါ။ အရံ အတားတွေကို ကျွန်တော် ကြိုးစားပယ်ဖျက်လျှင် ရကောင်းရပါလိမ့်မည်။ သို့ သော်လည်း စူဇီ ကျေနပ်မည် မဟုတ်ပါ။

“ကောင်းပြီ စူဇီ၊ ကိုယ်သွားတော့မယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဝိုင်ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကို သွန်ပစ်လိုက်တာက ပိုကောင်း တယ်၊ ကျွန်မပြောခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။”

သူက ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“အင်း... ကိုယ်မှတ်မိပါတယ် စူဇီ”

တစ်ခါတုန်းက တရုတ်စကားပုံတစ်ခုကို သူ ပြောပြဖူးသည်။ ဝိုင်အရက် ကို လုံးဝမသောက်ခြင်းက ကောင်းသည်။ တစ်ခွက်သောက်မိပါက နောက်ထပ် ဖြည့်ပေးစရာ ဝိုင်အရက်မရှိတော့သောကြောင့် အာသာမပြေဘဲ စိတ်ဒုက္ခရောက် ရမည်ဟူသော သဘောဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ချစ်သူများအဖြစ် ဆက်လက် သဘောမထားနိုင်တော့သည့် အတူတူ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြဖို့သာ ရှိသည်။ သည်လိုမှ မဟုတ်လျှင် စိတ်သောကရောက်နေကြရုံသာ ရှိမည်။

“ကဲ... နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါပြီ စူဇီ၊ မင်းအဆက်အသွယ် လုပ်ချင်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိသားပဲ၊ အကူအညီလိုရင် အချိန်မရွေး ဖုန်း ဆက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ရောဘတ်၊ ဝွတ်ဘိုင်...”

အပြင်သို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်မှာ မိုးရွာနေဆဲရှိသည်။ ထို့ကြောင့် နသမ်လမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့သည်။ မိုးရေစက် များက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ပြေးလာတိုက်ခိုက်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်လက် ထဲမှ အင်္ကျီထုပ်မှာလည်း မိုးရေကြောင့် အပေါက်များ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

(၃)

မိုးက တစ်ပတ်လုံးလုံး ဆက်ရွာနေသည်။ ရပ်ကွက်အတော်များများမှာ ရေတွေ လျှံနေသည်။ အချို့လမ်းများမှာ မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေလို ဖြစ်နေသည်။ တောင် စောင်းမှာ ကပ်ဆောက်ထားသည့် အိမ်အတော်များများလည်း ပြိုကျကုန်သည်။

ကျွန်တော် လသာဆောင်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ဘာမြင်ကွင်းကိုမှ မမြင်ရတော့။ တသည်းသည်း ရွာနေသည့်မိုးက ကန့်လန့်ကာလို ကာရံထားသည်။

နမ်ကောက်ဘားခန်းထဲမှာလည်း အမျိုးသမီးများမှတစ်ပါး ခြောက်ကပ်နေပြီ။ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေသောကြောင့် သင်္ဘောသားတွေလည်း ကုန်းပေါ်ကို မတက်နိုင်ကြ။

တစ်နေ့တွင် ဘားခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်ထိုင်ပြီး မာဂျောင်းကစားနည်းကို ဝှမ်းနီထဲမှာ သင်နေသည်။ ထိုအခိုက် မန်နေဂျာ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဖုန်းလာနေကြောင်း ပြောသည်။

ဘားခန်းထဲမှ ဖုန်းကိုလှမ်းဆက်သူမှာ စူဇီပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ဘားခန်းထဲမှ ဖုန်းကိုဆက်မည့် အခြားသူမရှိ။ ထိုင်ရာမှ ခုန်ထပြီး ဖုန်းရှိရာသို့ ကျွန်တော် အူယားဖားယား ပြေးခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ကေးဖလက်ချာ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ ဖုန်းဆက်တာ ရှင် စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်” ဟု ကေးက ပြောသည်။

“မဆိုးပါဘူး ကေး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဘားထဲမှာရှိနေတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်မ မသိဘူး”

“အိုး... အော်ပရေတာက ဒီကို ထိုးပေးလိုက်တာနဲ့တူတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင်းအသံကိုကြားရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ ကေးရယ်”

“ဟိုညတုန်းက စူဇီနဲ့ ရှင်တွေ့တော့ ဘာတွေများ ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာ”

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းပြောတာ သွေးထွက်အောင် မှန်တယ် ကေး၊ သူက ကိုယ့်ကို မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို ဒုက္ခထပ်မပေးတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်လား၊ မိုးတွေ တအားရွာနေတော့ ကျွန်မလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ အခန်းထဲ အောင်းနေရတာ စိတ်ကုန်လွန်းလို့၊ ဒီနေ့ည ကျွန်မ ကိုခေါ်ပြီး ညစာမကျွေးချင်ဘူးလား” ဟု ကေးက မေးသည်။

“ကောင်းတယ်ကွာ၊ ကိုယ် အင်မတန်လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ပေါ့”

ထိုနေ့ညက တရုတ်ထမင်းဟင်း ကျွန်တော်တို့ သွားစားကြပါသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ထွက်လာသော အခါ မိုးက သည်းထန်စွာ ရွာနေပြန်သည်။ ရှေ့ကမြင်ကွင်း ပိတ်နေသည်။ ကိုက်အနည်းငယ်မျှလောက်သာ လှမ်းမြင်ရသည်။ တစ်နာရီလျှင် ငါးမိုင်နှုန်း လောက်ဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ကားမောင်းလာခဲ့ရသည်။

နမ်ကောက်ဟိုတယ်ရှေ့ရောက်တော့ မိုးအနည်းငယ် စဲသွားအောင်စောင့်ရင်း ကားထဲမှာပင်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေကြသည်။ ကေးတစ်ယောက်တည်း ပြန်မောင်းသွားရမည် ဖြစ်သောကြောင့် မိုးအစဲကို စောင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့မနက် ဖုန်းဆက်တာ ကျွန်မမှန်းလည်း သိလိုက်ရော ရှင် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားတယ် မဟုတ်လား” ဟု ကေးက မေးသည်။

“အိုး... မဟုတ်ရပါဘူး ကေးရယ်”

“ရှင်လိမ်တာကြီးက ပေါ်နေပြီ၊ ရှင်ကိုဖုန်းဆက်တာ စူမီဖြစ်ရမှာပဲလို့ ရှင်တွေ့ခဲ့မိတယ် မဟုတ်လား၊ မညာနဲ့၊ မှန်မှန်ပြော”

“အင်း... ဘားခန်းထဲကို လှမ်းဆက်တယ်ဆိုတော့...”

“ဒါကိုကြည့်ရင် စူမီကို ရှင် မပြတ်နိုင်သေးဘူးဆိုတာ ပြနေတာပဲ”

“တစ်ချိန်ချိန်တော့ သူ လှမ်းဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်၊ ဒီလိုထင်တာလည်း ရယ်စရာကောင်းပါတယ်လေ၊ သူ ဆက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါထက် ကေး မင်း ဘယ်နေ့ရက်အားရမလဲ”

“ကြာသပတေး”

“ကိုယ်တို့ တွေ့နိုင်ဦးမလား”

“အဲဒီနေ့မရောက်ခင် စူမီ ဖုန်းမဆက်ဘူးဆိုရင် တွေ့တာပေါ့လေ”

“သူ ဆက်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြာသပတေးနေ့ မင်းနဲ့ တွေ့မယ်နော်” ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ပလက်ဖောင်းကိုဖြတ်ပြီး ဟိုတယ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ အပေါက်ဝမှာ ကျွန်တော်ရပ်ပြီး ကေး ကားမောင်းထွက်သွားသည်ကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ကားဘီးလိမ့်သွားသောကြောင့် မိုးရေစက်တွေ ဘေးသို့လွင့်စဉ်သွားသည်။

ဘားခန်းထဲဝင်လာပြီး ဘီယာတစ်လုံးသောက်သည်။ ပြီးတော့မှ အပေါ်ထပ် ကျွန်တော့်အခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာတော့ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။

“ဟယ်လို... စူမီ စကားပြောနေတယ်”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်ပါ။ အလွန်တရာ အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့်အတူ ပြုံးနေမိသည်။ ခေါင်းလောင်းမြည်စက အိမ်သို့ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကေး ဆက်ပြောခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကြာသပတေးနေ့တွင် မတွေ့နိုင်ကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် အချိန်ပြောင်းလိုကြောင်းပြောဖို့ ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။

“စုစီ... မင်း အဝေးကြီးက စကားပြောနေတာလား၊ မင်းအသံ သိပ် တိုးနေတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

ဘာစကားမှ ပြန်မမေးဘဲ အကြာကြီး ရပ်နေသည်။ နောက်ဘက်မှ တရုတ်သံတွေကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှ သူ ပြောနေပုံရသည်။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟူသော အထင်နှင့်အတူ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်က အပြုံးလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

“စုစီ... ဘာအကြောင်းလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ စုစီ”

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အကြာကြီး ရပ်နေပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ အသံသေးသေးကလေး ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မသားလေး... ကျွန်မသားလေး သေသွားပြီ”

စာအုပ် ၃

အခန်း (၁)

သူ လမ်းထောင့်မှ သူ စောင့်နေသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ သူ ရပ်နေသည်။

မိုးရွာနေသည်ကို သူ သိပုံမရပါ။ သူ့ဆံပင်တွေ ရွဲရွဲစိုကာ ခေါင်းပေါ်မှာ ပြားကပ်နေသည်။ ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ဆံပင်တွေ ကပ်နေသည်။ ပခုံးပေါ်မှာ လည်း တွဲလောင်းဖြစ်နေကာ ရေတစက်စက် ကျနေသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှအင်္ကျီမှာ ရွဲနစ်နေပြီ။ အသားနှင့်လည်း ကပ်နေသည်။ ဇွာ မြင့်ဖိနပ် အဖြူကလေးမှာလည်း ရွံ့တွေပေကျနေသည်။ ရေကန်ထဲမှ ယခုပင် တက်လာသလားဟု ထင်ရသည်။

လမ်းကိုဖြတ်ပြီး သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော် ပြေးသွားသည်။ ကျွန်တော် အပြေးလာခဲ့သောကြောင့် ရှုပ်အင်္ကျီမှာလည်း မိုးရေနှင့်ချွေးများ ရွဲနစ်နေပြီ။ သူ့သားကလေး ဘာကြောင့်ဆုံးသွားကြောင်း ဖုန်းထဲမှာ သူ မပြောပါ။ ဘာ ဖြစ်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိရသေးပါ။ သူ့အနားသို့ ကျွန်တော် ရောက် သွားသော်လည်း သူ မလှုပ်ရှားပါ။ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖြူကလေးပေါ်တွင်လည်း မည်သို့သော ခံစားချက်ကိုမှ ကျွန်တော် မတွေ့ရပါ။

“စူဇီ... သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ စူဇီရယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြော ပါသည်။

သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးမှာ တွဲလောင်းချထားသည်။ မိုးရေစက်များက မျက်နှာပေါ်နှင့် မေးစေ့မှ စီးကျနေသည်။

“ကျွန်မသားလေး သွားပြီ” ဟု ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ စူဇီ၊ ဖျားလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးထိန်းအဘွားကြီးလည်း သွားပြီ”

“အဘွားကြီးလည်း သေသွားပြီလို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး သွားပြီ”

“စူဇီ... အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာကွယ်”

“လူတွေအများကြီးလည်း သွားပြီ၊ ဟိုမှာကြည့်”

သူ့အိမ်ရှိသည့်ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြသည်။ မိုးရွာကြီးထဲမှာ ရပ်နေသော လူတွေကြောင့် လမ်းက ပိတ်ဆို့နေသည်။ အချို့က ထီးဆောင်းထားသည်။ အချို့က သည်အတိုင်း ရပ်နေကြသည်။

လမ်းဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာကြသည်။ လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ သူတို့မျက်လုံးများသည် စိုစွတ်နေကြပြီး မျက်နှာများက မျက်နှာသေများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူအုပ်ကြီးလွန်တော့ အလုပ်သမားများ အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို အောက်လင်းဓာတ်မီးများ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများကြားမှာ တွေ့ရသည်။

လူအုပ်ကြီး၏ ရှေ့သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာသည်။ လူအုပ်ကြီးရှေ့မတိုးနိုင်အောင် ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် တားထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာရော၊ လမ်းမပေါ်မှာပါ အကျိုးအပဲ့တွေ ပုံနေသည်။ စူဇီ၏အိမ် မရှိတော့သည်ကို သတိထားမိသည်။ ဗုံးကျဲကွဲသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ စစ်အတွင်းတုန်းက သည်လိုမြင်ကွင်းတွေ လန်ဒန်မှာ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။

“စူဇီ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အိမ်ပြိုကျသွားတာ”

“ဗုံးပေါက်သွားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ပြိုကျသွားတာ”

“ဘယ်လိုလုပ် ပြိုတာလဲစူဇီ”

“မိုးကြောင့်၊ မိုးတအားရွာလို့ မိုးရွာထဲမှာ ပြိုကျသွားတာ”

မိုးမှာ အဆက်မပြတ် ရွာနေသောကြောင့် ချမ်းမြေ့သာယာ ဘားခန်းမှာ စည့်သည် အလွန်ပါးနေသည်။ ဘာမှအလုပ်မဖြစ်တော့သောကြောင့် စူဇီ ခပ်စောစော ပြန်လာခဲ့သည်။ ပြန်ရောက်တော့ သူ့အိမ် ပြိုကျနေပြီကို တွေ့ရတော့သည်။ သူ့ရောက်မလောမီ နာရီဝက်လောက်က ပြိုကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

အသက်ရှင်နေသေးသူများကို အပြင်သို့ သယ်ထုတ်နေကြသည်။ အသက်ရှင်သူ အများစုမှာ အောက်ဆုံးထပ်တွင် နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အပေါ်

ဆုံးထပ်မှ ကျလာသည့် သူ့သားနှင့် ကလေးထိန်း အဘွားကြီးအတွက်တော့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ပါပြီ။ မည်သို့ဆိုစေ သူ့ကလေးအလောင်းကို မတွေ့ရဘဲနှင့်တော့ သည်နေရာမှ စုစီ ခွာတော့မည် မဟုတ်ချေ။

“သွားမေးကြည့်ရအောင် စုစီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

တားထားသည့် ကြိုးအောက်ကို ခေါင်းလျှိုဝင်လိုက်သည်။ တရုတ်လူမျိုး ပုလိပ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို တားမလိုလုပ်သေးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တုံ့သွားသည်။ သူ စိတ်မပြောင်းမီ အတွင်းသို့ဝင်ဖြစ်အောင် စုစီကို ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။

အိမ်ပျက်အကျိုးအပဲ့များပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်လျှောက်လာကြသည်။ အထိမ်းအမှတ် စက္ကူဆိုင်သည့် လုံးဝပျောက်သွားပြီ။ ခေါင်းရောင်းသည့် ဆိုင်အပေါ်ထပ်က အိမ်လည်း ပြိုကျသွားပြီ။ သို့သော် ခေါင်းရောင်းသည့်ဆိုင်ကမူ ကလိုဏ်ကလေးလို ဖြစ်နေသည်။ ရှည်လျားလှသည့် ခေါင်းများက ပြိုကျလာသည့် အိမ်များကို ဒေါက်ထောက်ထားသလို ထောက်ထားပေးသည်။

အိမ်ပျက်အကျိုးအပဲ့များအောက် တူးဖော်နေသည်ကို တရုတ်နှင့်အင်္ဂလိပ်ရဲအရာရှိများက ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲကာ အမိန့်ပေးနေသည်။ အလုပ်သမားများက အကျိုးအပဲ့များကို သယ်သွားသည်။ သူတို့အားလုံး လုပ်နေပုံမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သည်လုပ်ငန်းကို လုပ်နေကျဖြစ်သကဲ့သို့ အလွန်တရာ ကျွမ်းကျင်စေ့စပ်လှသည်။

သစ်သားချောင်း တစ်ခုအောက်မှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး နှလုံးခုန်သံ နားထောင်ကြည့်သည်။

“ဟောဒီတစ်ယောက် အသက်ရှင်နေသေးတယ်”

အင်္ဂလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်က လာကြည့်သည်။ ပီနေသည့် သစ်သားချောင်းကြီးကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။

“ဒါကြီးကို ဖယ်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်၊ သစ်သားချောင်းက အကြီးကြီး၊ ပြီးတော့ အရှည်ကြီး”

“ရအောင်ဖယ်ပေါ့ကွ” ဟု တစ်ယောက်က လှမ်းအမိန့်ပေးသည်။ ထိုသူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပခုံးပေါ်မှ အမှတ်အသားများအရ ရဲမင်းကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

“သူ့အပေါ်မှာ ပီနေတဲ့ ရက်မကြီးက သိပ်ရှည်ပါတယ် မင်းကြီး၊ ဟိုဘက် အစွန်းကနေပြီး စမမှ ရမယ်ထင်ပါတယ်”

“လွန့် ဖြတ်ထုတ်ပါလားကွ၊ ဒီနေရာမှာ လွှဲမသုံးရင် ဘာအတွက်

မင်းတို့ လွယ်လွယ်တာလဲ၊ ဟိုလူ အသက်ရှင်နေသေးတယ်၊ မြန်မြန်လုပ်” ဟု ရဲမင်းကြီးက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီ မင်းကြီး၊ ဟေး... လွယ်ကူထားတဲ့ရဲဘော်”

ရဲမင်းကြီးလည်း နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပုံပေါ်သည်။ သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။

“ကလေးတွေ ရှာတွေ့တာများ ရှိပါသလားခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ခြောက်ယောက် တွေတယ်”

ရက်မပေါ်တွင် လွန်စွာ ဖြတ်သင့်သည့်နေရာကို သူတို့ ရွေးချယ်နေကြ သည်။

“ကျွန်တော် ကြည့်လို့ရမလား မင်းကြီး”

ရဲမင်းကြီးက လှည့်ကြည့်သည်။ စူဇီကို တွေ့သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သလို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သည်ကိစ္စ စကားကြောရှည်နေဖို့ သူ့ မှာ အချိန်မရှိကြောင်း သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

“တာပေါ်လင်အောက်မှာ ဖုံးထားတယ်”

ထိုမျှပြောပြီး လွန်စွာ ဖြတ်သင့်သည့်ကိစ္စဘက်သို့ သူ့အာရုံ ပြန်ရောက်သွားတော့ သည်။

အကျိုးအပဲ့များပေါ်မှ ဖြတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။ လူနာ တင်ကားပေါ်သို့ ထမ်းစင်တစ်ခု သယ်သွားသည်။ ထမ်းစင်ပေါ်တွင် အော်ဟစ် ငိုယိုနေသော လူငယ်တစ်ယောက် ပါသွားသည်။

လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် တာပေါ်လင်စနှင့် အုပ်ထားသည့် အလောင်း များကို တွေ့ရသည်။ တာပေါ်လင်စပေါ်မှာ မိုးရေတွေ အိုင်ထွန်းနေသည်။ ကလေးအလောင်း ခြောက်လောင်းကို တွေ့ရသည်။ တာပေါ်လင်စကို မ ကြည့် တော့ မှတ်မိဖွယ်ရာမရှိအောင် ရုပ်ပျက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

စူဇီ၏သားအရွယ် ကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ ကလေး၏ လက် ဖဝါးနှင့် ခြေဖဝါးကလေးများကို စူဇီက သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။ အင်္ဂလိပ်ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က လာပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုးပြသည်။ စူဇီက ကလေးလက်နှင့် ခြေထောက်များကို ခပ်မြန်မြန် ပြန်ချလိုက်သည်။

ဆေးရုံပို့ရသည့် ကလေး ရှိ မရှိ အရာရှိကို ကျွန်တော် မေးကြည့်သည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ ပို့လိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ရှင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး” ဟု သူက ပြန်ဖြေသည်။

ယနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက ကိုလုန်းတွင်လည်း အိမ်တစ်လုံး ပြိုကျကြောင်း၊ ထိုအိမ်သည် အလွန်ဟောင်းနေသောကြောင့် ၁၉၃၉ ခုနှစ်ကတည်းက ပြိုချပစ်ဖို့ အမိန့်ထုတ်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း စစ်ဖြစ်လာသောကြောင့် မဖြိုဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ စစ်ပြီးပြန်တော့လည်း လူဦးရေက မတန်မဆ များပြားလာသောကြောင့် မဖြိုဖြစ်ပြန်ကြောင်းများ ရဲအရာရှိက ပြောပြနေသည်။

ခဏကြာတော့ အကျိုးအပဲ့များ အစပ်မှာရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေကြသည်။ စုစီ စုထားသည့်ငွေအကြောင်း ရုတ်တရက် စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ သံဘူးထဲမှာထည့်ပြီး ကြမ်းအောက်မှာ သူ သိမ်းထားသည်။ ထိုအကြောင်း သူ့ကို သတိပေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မူသိတယ်”

“ငွေဘယ်လောက်တောင် ရှိမလဲ စုစီ”

“မေ့သွားပြီ”

သူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်သည်။

“ငွေတော်တော်များမယ် ထင်တယ်၊ ရော့ဒ်နေဆီက ရတဲ့ငွေတွေလည်း မင်း ထပ်စုထားသေးတာပဲ မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်လာငါးထောင်လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်”

“အို... အများကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သွားပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ရှာရင် ပြန်ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ကျွန်တော်က နှစ်သိမ့်စကား ပြောသည်။

“ဟောဟို အလုပ်သမားတွေ ရှိနေမှတော့ ဘယ်ပြန်တွေ့နိုင်တော့မှာလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အဲဒီပိုက်ဆံတွေက ကျွန်မသားလေးအတွက် စုထားတာပဲ၊ သားလေး မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကျွန်မလည်း ပိုက်ဆံမလိုတော့ပါဘူး”

သူ့လေသံက ဘာမှမထူးခြားသည့် လေသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ သွားကြည့်ကြရအောင်”

လူသုံးပစ္စည်းများ စုပုံထားသည့်နေရာသို့ သူ့ကို ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့သည်။ သံဘူးတွေ၊ အိမ်ထောင်ပရိဘော အကျိုးအပဲ့တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ၊ ဖိနပ်တွေ စုပုံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စားပွဲတင်နာရီတစ်လုံးက မိုးရေထဲမှာ စက်မရပ်ဘဲ တချပ်ချပ်ဖြင့် သွားနေသည်ကိုပါ မြင်ရသည်။

အစောင့်က ကျွန်တော်တို့ကို ရှာခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ

ရှာ၍လွယ်ကူနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ စူဇီက ဘာမှမထူးဆန်းသလို ပခုံးကိုသာ တွန့်ပြနေသည်။ ရင်သွေးအရင်းကိုတောင် စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီဆိုတော့ ငွေတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်သည်မှာ သူ့အဖို့ အကြောင်းမဟုတ်တော့ပြီ။

သူပိုင်ဆိုင်တာမှန်သမျှ အားလုံး ပျောက်ပျက်ကုန်ပြီ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထားသည့် ရေစိုနေသော အဝတ်တစ်ထည်သာ ကျန်တော့သည်။ ချမ်းမြေ့ သာယာ ဘားခန်းမှ ပြန်လာစဉ်က သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ထီး ပါခဲ့ သည်။ ယခု ထိုပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ထီးလည်း ဘယ်ရောက်သွားပြီကို သူ မသိ တော့။ လူ့လောကအလယ်တွင် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ကျန်ရသည် ဆိုခြင်းမှာ စူဇီအတွက် အမှန်ဆုံးပါလား။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဇာဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ချောက်ချားမှုကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ချမ်းသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သွားချင်း တဆတ်ဆတ် ရိုက်နေသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် နှုတ်ခမ်းများလည်း ရေခဲလို အေးနေသည်။ သည်နေရာမှာ ဆက်နေ၍ ဘာမှအကြောင်းမထူးတော့ ကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူက ငြင်းသည်။

“ကျွန်မကလေးကို တွေ့အောင်စောင့်ဦးမယ်”

“စူဇီ ကိုယ်စောင့်နေမယ်၊ မင်း ဆိုင်တစ်ခုခုထဲမှာ သွားနေပါ၊ ဒါမှ မဟုတ် အမိုးတစ်ခုခုအောက်မှာ သွားနေပါ၊ ဒါမှ မင်း နွေးသွားမယ်”

“မသွားတော့ဘူး၊ ဒီကပဲစောင့်မယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း စောင့်လေ၊ မင်း နွေးသွားအောင် ဘရန်ဒီ သွားရှာလိုက် ဦးမယ်”

လမ်းဘက်သို့ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရဲကားနှင့် လူနာတင်ကား များ အလွယ်တကူ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ရန်အတွက် လမ်းပေါ်မှလူအုပ်ကို ရှင်း ထားပြီးပြီ။ ဆိုင်တွေအားလုံး ပိတ်ထားသည်။ ဆိုင်ရှင်အချို့ ဆိုင်ပြင်ထွက် ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း ဘရန်ဒီမရှိပါ။ အဝတ်အစား ရောင်း သည့်ဆိုင် တွေ့ရသဖြင့် ရရာယောက်ျားဝတ် ဆွယ်တာတစ်ထည် ဝယ်ခဲ့သည်။

စူဇီကို ထိုဆွယ်တာဝတ်ပေးပြီး လှေကားတစ်ခုအောက်သို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ သူ ဘာလုပ်နေသည်ကို လုံးဝသိပုံမရပါ။ အိမ်ပျက်ကြီးဆီသို့သာ မျက်တောင် မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဆွယ်တာအင်္ကျီလက်က ရှည်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် က လိပ်တင်ပေးရသည်။

လှေကားအောက်သို့ မိုးကပက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးလုံနိုင်မည်နေရာ

ကို ကျွန်တော် လှည့်ရှာသည်။ တာပေါ်လင်စနှင့် ဖုံးထားသည့် အလောင်းများ နားမှာ လန်ချားတစ်စီးကို စောစောက ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သည်။ ထိုလန်ချား ကို ကျွန်တော် သွားဆွဲယူလာခဲ့သည်။ စုစီကို လန်ချားထဲမှာ ဝင်ထိုင်စေသည်။ လန်ချားပေါ်မှာ တွေ့သည့် တာရပတ်စတစ်ခုနှင့် သူ့ခြေထောက်များကို ဖုံးပေးလိုက်သည်။

သူ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။ သွားချင်း တဆတ်ဆတ်ရိုက်နေသည်မှ တစ်ပါး လှုပ်ရှားခြင်းလည်း လုံးဝမပြုပါ။ သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်သယ်သွားသည့် ထမ်းစင်များကိုသာ မျက်တောင်မခတ် လှမ်းကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အသံချဲ့စက်ဖြင့် ကြေညာသံပေါ်လာသည်။ ကန်တုန်ဘာသာ၊ ရှန်ဟဲဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာများဖြင့် ကြေညာခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ပျက်ထဲတွင် အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်နေသူများ ရှိတော့မည်မထင်ကြောင်း၊ ပိုင်ရှင်မပေါ်သောအလောင်းနှင့် ပိုင်ရှင်က မသင်္ဂြိုဟ်လိုသော အလောင်းများကို အစိုးရက တာဝန်ယူပြီး သင်္ဂြိုဟ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းများကို အထောက်အထားပြပြီး မနက်ဖြန်မနက်တွင် လာရောက်ရွေးယူနိုင်ကြောင်း၊ တူးဖော်မှုကို မူ ဆက်လက် ပြုလုပ်နေမည်သာဖြစ်ကြောင်း၊ လူအားလုံး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြစေလိုကြောင်း ရဲအဖွဲ့က ကြေညာသွားသည်။

ကျွန်တော်က စုစီထံသွားပြီး ရဲအဖွဲ့က ပြောသကဲ့သို့ပင် ပြန်ကြဖို့ပြောသည်။ သို့သော် သူကတော့ ခေါင်းခါမြဲ ခါနေသည်။

“ကျွန်မကလေးကို စောင့်ဦးမယ်”

နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက် အချိန်ကုန်သွားသည်။ စုစီ၏ ကလေးထိန်း အဘွားကြီးအလောင်း သယ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဘွားကြီးနှင့် ကလေးသည် သိပ်အဝေးကြီး မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် သယ်လာမည့် ထမ်းစင်တွင် ကလေးပါလာနိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် တွေးကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအကြောင်းကိုပြောရန် စုစီဆီသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာသည်။ စုစီသည် လန်ချားပေါ်မှဆင်းပြီး ထမ်းစင်တစ်ခုနောက်သို့ လိုက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုထမ်းစင်ပေါ်တွင် ဘာပါသွားကြောင်း လန်ချားရှိသည့်နေရာမှ လှမ်းမြင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေပုံရသည်။

ထိုထမ်းစင်ပေါ်မှာ ကလေးအလောင်းတစ်ခု ပါသွားသည်။ သို့သော်လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပြီ။ လက်ဖဝါးနှင့် ခြေဖဝါးကလေးများကို သူ စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က မီးထိုးပြသည်။ သူ စစ်

ဆေးကြည့်နေသည့် လက်နှင့် ခြေထောက်ကလေးများကို ညင်သာစွာ ပြန်ချပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မသားလေး”

ထိုစကားကိုပြောပြီး နောက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ခွင့်ပြုပါနော်၊ ခဏစောင့်ပါဦး၊ ဟေး... ကလေးမ၊ ခဏစောင့်ဦးလေ”

ဟု ရဲအရာရှိက စူဇီကို လှမ်းခေါ်သည်။ သူက ခဏရပ်နေသည်။

“သင်္ကြိုဟ်ဖိုက်စွက ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းဟာမင်း သင်္ကြိုဟ်မလား” ဟု ရဲအရာရှိက မေးသည်။

“ဟင့်အင်း... ပြီးသွားပြီ” ဟု စူဇီက ပြန်ဖြေသည်။

“တို့ သင်္ကြိုဟ်ပေးရမလား” ဟု ရဲအရာရှိက ဆက်မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သင်္ကြိုဟ်လိုက်ပါတော့”

နောက်သို့ ချာခနဲ သူ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့နောက်သို့ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း လိုက်သွားသည်။

“စူဇီ... သင်္ကြိုဟ်ဖို ကုန်ကျရမယ့်ငွေအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကိုယ် စီစဉ် ပေးပါ့မယ်”

“မလိုပါဘူး၊ ပြီးသွားပြီ”

သူက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“သေချာရဲ့လား စူဇီ၊ ပိုက်ဆံကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း တကယ် သေချာရဲ့လား”

သူ့အမူအရာကို ကျွန်တော် အကဲခတ်နိုင်ပါသည်။ တရုတ်လူမျိုးများ သည် ကလေးအသုဘကို အကျယ်ချဲ့လေ့မရှိကြ။ လူကြီးအသုဘများလို ဘင် တီးဝိုင်းတွေ စီတန်းလှည့်လည်ပွဲတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိကြ။ အချို့ ငွေကြေး ချမ်းသာသူများသည် ကလေးတစ်ယောက်ယောက် သေဆုံးသည်ဆိုက သုဘ ရာဇာကို ငွေပေးပြီး သင်္ကြိုဟ်ခိုင်းလိုက်တတ်သည်။

“ပိုက်ဆံကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု စူဇီက ခေါင်းယမ်းပြရင်း ပြန် ပြောသည်။

“မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ဘဲ ဆုတောင်းပါတယ် စူဇီ၊ ကိုယ့်ဆီက ပိုက်ဆံချေး ရမှာ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ စနိုးစနောင့် မဖြစ်ပါနဲ့၊ မင်းစိတ်ချမ်းသာဖို့ အရေး ကြီးပါတယ်”

သူ့လက်ကို သူပြန်ကြည့်သည်။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကြည့်ခြင်းဖြစ် သည်။ သို့သော် ပိုက်ဆံအိတ်လည်း မရှိတော့ပြီ။ သူ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

“ဆိုရင် ကျွန်မကို ဆယ်ဒေါ်လာလောက် ချေးပါနော်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့”

“အရေးမကြီးပါဘူး စုစီ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီမျှမက ငွေလိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မ ငွေတစ်ဆယ်ပဲ လိုပါတယ်၊ ကျွန်မ သားလေးအတွက် တစ်ခုခုဝယ်ရမယ်”

သူ့စကားကြားတော့ ကျွန်တော်အမူအရာက သဘောမပေါက်သလို ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ငါ့ကြောင့် သူက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မသားဟာ သေသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဟိုမှာတွေ့ခဲ့ရတာ ကျွန်မသားလေး မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပါ၊ ကျွန်မ သားလေးက တစ်နေရာရာမှာသွားပြီး အသက်ရှင်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မ စောင့်ထိန်းရဦးမယ်၊ သူ့အတွက် လက်ဆောင်တွေ ပို့ပေးရမယ်”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်စ ပြုလာပါပြီ။

“စက္ကူလက်ဆောင်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ စက္ကူ၊ သူရောက်နေတဲ့ နေရာသစ်မှာ သူ့အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိနေတယ်”

ထိုစက္ကူမျိုးစုံ ရောင်းသည့်ဆိုင်တွေ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ အများအပြား ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း အားလုံးလိုလို ပိတ်ထားကြသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ သစ်သားတန်းများနှင့် ရှေ့မှာပိတ်ထားသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။ ဘောင်းဘီတို ဝတ်ထားသော ဆိုင်ရှင်နှင့်တူသူသည် သစ်သားခုတ်ပေါ်မှာ အိပ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှိုးတော့ ထလာပြီး သစ်သားချောင်းများကို ဘေးဖယ်ကာ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ဆိုင်ထဲမှာ အမွှေးတိုင်များ၊ ဗြောက်အိုးများ၊ တရုတ်ဘုရားပုံတော်များ၊ လေယာဉ်ပျံစာအိတ်များ၊ အိမ်သာသုံးစက္ကူများကို တွေ့ရသည်။ စက္ကူနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အရပ်မျိုးစုံကို အပေါ်မှာ ချိတ်များဖြင့် ချိတ်ထားသည်။

စုစီက သူ့အလိုရှိသည်များကို ပြောပြသည်။ ဆိုင်ရှင်က တုတ်နှင့်ထိုးယူပြီး ဖြုတ်ပေးသည်။

တံတားတစ်ခုကို ရွေးသည်။ သူ့သားကလေး တခြားကမ္ဘာနှင့် ဆက်သွယ်သွားလာနိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။ အရွယ်ချင်းမတူသော စက္ကူဝတ်စုံ သုံးစုံ ဖြုတ်သည်။ သန်းပေါင်းများစွာသော ဒေါ်လာငွေစက္ကူပုံသဏ္ဍာန် ရိုက်နှိပ်ထား

သည့် စက္ကူတစ်ထပ်ကို ယူသည်။ သင်္ဘောတစ်စီးကို ရွေးသည်။ ကြက်တူရွေး အိမ်လောက်ရှိသော အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဝယ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့် ကျကျ နနနေရမှ ယခုလို အိမ်ပြိုသည့်အဖြစ်ဆိုးမှ သူ့သားကလေး ကင်းဝေးမည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် သူ့အလိုရှိသည့် ပစ္စည်းတစ်ခု သည်ဆိုင်ထဲမှာ မရှိပါ။ သို့သော်လည်း သူ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ဆိုင်ရှင်က စက္ကူတချို့နှင့် ကတ်ကြေးယူပြီး ချက်ချင်း လုပ်ပေးသည်။ စက္ကူကလေးတွေကို စုထပ်ပြီး အနီရောင် စက္ကူနှင့် ဖုံးလိုက်သည်။

“အဲဒါကဘာလဲ စူဇီ၊ စာအုပ်လား။”

ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သားလေးကို စာသင်ပေးဖို့ စာအုပ်တွေ၊ သားလေးကို စာဖတ်တတ် ရေးတတ်အောင် အဲဒီစာအုပ်တွေက သင်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဒါမှ သူ ကူလီမဖြစ်မှာ”

စာအုပ်အဖုံးတွင် ရေးရမည့်စာကို ဆိုင်ရှင်အား စူဇီက ပြောပြသည်။ ဆိုင်ရှင်က ရေးပေးသည်။

ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်လာတော့ အအေးဓာတ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရပြန်သည်။ စူဇီ ဝယ်လာသည့် ပစ္စည်းများကို ပွေ့ပိုက်ရင်း လူသွားလူလာ ကင်းရှင်းနေသည့် လမ်းများအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“စူဇီ မင်း နမ်ကောက်ဟိုတယ်ကို လိုက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြား ဟိုတယ်တစ်ခုခုကို သွားချင်သလား။”

“နမ်ကောက်ဟိုတယ်ကိုပဲ လိုက်ချင်တယ်”

“ကောင်းတယ်၊ အခန်းတစ်ခုခုရမှာတော့ သေချာပါတယ်”

စူဇီသည် တအောင့်ကြာအောင် တိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ မရေမရာ ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ”

“စူဇီ ကိုယ့်အခန်းကို လိုက်ချင်ရင် လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ညတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်း မနေသင့်ဘူးလို့ ကိုယ်ထင်တယ်”

“မနေသင့်ဘူး”

“ကိုယ့်အခန်းကို လိုက်လာရင် ကောင်းမယ်လို့ ဆိုတဲ့သဘောလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို ရှင်က လိုက်စေချင်မှပါ”

“အင်မတန် လိုက်စေချင်ပါတယ် စုဒ္ဓိရယ်”

နမ်ကောက်ကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်ကြတော့ မနက်လေးနာရီ ခွဲနေပြီ။ အတောင်း သူ့စားပွဲမှာ အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် နှိုးဆော်လိုက်ရသည်။ အတောင်း ယူလာပေးသည့် မျက်နှာသုတ် ပဝါများဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်လုံးများ ခြောက်သွားအောင် ပွတ်တိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း ရေနွေးကြမ်းပူပူကို သောက်နေကြ သည်။ စုဒ္ဓိ ငြိမ်နေပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ လှန်းထားသည့် သူ့အဝတ်အစား၊ စုတ်နေ သော ခြေအိတ်နှင့် ပျက်စီးသွားပြီဖြစ်သော ရှူးဖိနပ်များကို သူ လှမ်းကြည့် နေသည်။ သူ့ဘဝတွင် သူ့ပိုင်ဆိုင်သောပစ္စည်းဆိုလို့ ဒါပဲရှိတော့သည်။ စိတ် သက်သာရာ ရပါစေတော့ဆိုသည့် သဘောဖြင့် မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ တင်ထား သော စက္ကူပုံစံကလေးများကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှ ထသွား သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီလက်ဆောင်ပစ္စည်းကလေးတွေ ကျွန်မသားလေး ဆီ ပို့လိုက်ဦးမယ်၊ သစ်သားမီးခြစ် ရှိသလားဟင်”

“ဒန်မီးခြစ်ရှိတယ်”

စက္ကူပုံစံကလေးများကို ယူပြီး လသာဆောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ သမံတလင်းပေါ်မှာ ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြန်သည်။

“ကျွန်မ တံခါးပိတ်ထားလိုက်မှ ကောင်းမယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် အခန်းထဲ မှာ မီးခိုးလိမ့်မယ်”

ခုတင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်တက်ခဲ့သည်။ လသာဆောင်ပေါ်မှာ သူ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်နေသည်ကို မှန်တံခါးမှနေ၍ ကျွန်တော် လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူ မီးရှို့မည့် စက္ကူပုံစံကလေးများကို အစီအစဉ်လိုက် ချနေသည်။ ဂရုတစိုက် ပြုလုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခု နှစ်ခုကို နေရာချင်း ပြန်လဲသည်။

ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီတစ်ထည်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို သူ ဝတ်ထား သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီ အပေါက်အပြင်တွေ များနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော် စွန့်ပစ်ထားသည့် အင်္ကျီဖြစ်သည်။

ဒန်မီးခြစ်ကို သူ ခြစ်ကြည့်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ စက္ကူပုံကလေးတစ်ခု ကို မီးစတင်ရှို့သည်။ သူ့လက်ချောင်းကလေးများကို အပူဟပ်လာအောင် သေးသွားတော့မှ သမံတလင်းပေါ်သို့ ပစ်ချသည်။ မီးငြိမ်းသွားတော့ ကျန်

ပစ္စည်းများကို ဆက်ရှို့သည်။ မီးငြိမ်းသွားပြန်သောအခါ သမံတလင်းပေါ်မှာ မလောင်ဘဲ ကျန်နေသေးသည့် စက္ကူအစကလေးများကို စုပုံကာ မီးရှို့ပြန်သည်။ လေကလေး ခပ်သာသာ တိုက်လိုက်သောကြောင့် စက္ကူပြာများ ၂၃ဟို လွင့်သွားသည်။ မှန်တံခါးဆီသို့လည်း လွင့်လာသည်။

ငွေစက္ကူပုံစံများကို ရှို့သည်။ ပြီးတော့ မီးခြစ်ကိုင်ပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဓာတ်ဆီကုန်သွားပြီ” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ဓာတ်ဆီဖြည့်ပေးလိုက်သည်။ အပြင်ပြန်ထွက်သွားပြီး လသာဆောင်တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးခဲ့သည်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ မီးဆက်ရှို့စရာ အိမ်ကလေးတစ်လုံးသာ ကျန်တော့သည်။ အိမ်ကလေးကို သမံတလင်းပေါ်မှာ ချပြီးရှို့သည်။ မီးတောက်က အတော်မြင့်မြင့် တက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ငြိမ်းသွားသည်။ မလောင်သေးသော အစကလေးများနှင့် ဝါးခြမ်းပြာ အစကလေးများကို စုပုံပြီး မီးရှို့နေပြန်သည်။ အားလုံးပြီးတော့မှ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ စက္ကူညှော်နဲ့များ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများ တည်ငြိမ်နေလေပြီ။ ခုတင်ပေါ် တက်လာပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်အိပ်သည်။ ကျွန်တော်က မီးပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ သူလူးလွန်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်များကို စမ်းမိသည်။ အတော်ကလေးကြာအောင် အသံမထွက်ဘဲ ငိုနေသည်။ ငို၍အားရသောအခါ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး အိပ်နေသည်။

ထို့နောက် ညှိုးငယ်သော လေသံကလေးနှင့် မေးသည်။

“တစ်ခုခုများ မောင်သိမလားဟင်၊ အဲဒီ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မ နည်းနည်းကလေးမှ မယုံဘူး၊ ကျွန်မသားလေး အဲဒါတွေကို ရမယ်ဆိုတာ လုံးဝမယုံဘူး”

“မယုံဘူးလား စူဇီ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေကို မင်းရှို့နေတုန်းက ယုံနေသားပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“တစ်ဝက်ပဲ၊ ကျွန်မ တစ်ဝက်ပဲယုံတယ်၊ ကျွန်မသားလေး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ အသက်ကုန်နေတာကို တွေ့ရတော့ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်၊ သားလေးရဲ့ဘဝ ပြီးသွားပြီဆိုတာကို ငါယုံကြည်လိုက်ရင် အသည်းကွဲရတော့မယ်လို့၊ အသည်းကွဲတဲ့ဝေဒနာနဲ့ ရူးသွားမှာပဲလို့၊ ဒါကြောင့် သားလေးဟာ တစ်

နေရာရာမှာ သွားပြီး အသက်ရှင်နေတယ်လို့ ယုံကြည်နိုင်အောင် ကျွန်မ ကြီးစားရတယ်။ ဒီလို အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုရင် သူ့ကို ကျွန်မ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရဦးမှာပေါ့။ မောင် နားလည်ရဲ့လားဟင်”

“နားလည်ပါတယ် စူစီ”

သူနှင့်ကျွန်တော် ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ကြသည့် အကြောင်းကို ပြန်သတိရသည်။ သူသည် သူဌေးသမီး အပျိုစင်ကလေးဟု ဟန်ဆောင်ခဲ့သည်။ သူ ဟန်ဆောင်နေကြောင်းလည်း သူ့ဟာသူသိသည်။ ယခုလည်း သူလုပ်နေသည်ကို သူယုံကြည်နိုင်အောင် ကြီးစားနေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ယုံကြည်စရာ အကြောင်းမရှိ။ သို့သော်လည်း သူ ယုံကြည်လိုက်သည်။ ထိုစိတ်ထားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ အင်မတန် တော်ပါသည်။

“အခုတော့လေ ကျွန်မ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမယ့်လူ မောင်ကလွဲပြီး တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ မောင်နဲ့ အတူတူနေပြီး မောင့်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးစေချင်သလားဟင်”

ကျွန်တော့်ကို သူ တင်းတင်းကြီး ဖက်လိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော့်လည်ပင်းထဲမှာ မြှုပ်ထားသည်။

“စောင့်ရှောက်စေချင်ပါတယ် စူစီ၊ မင်း နေချင်သလောက် ဒီမှာ နေနိုင်ပါတယ်”

“အခုအချိန်ကစပြီး မောင့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားတော့ဘူး။ မောင်က စူစီ ထွက်သွားတော့လို့ မပြောမချင်း ကျွန်မ ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အထိုက်အလျောက်တော့ မင်း ငွေလို့ဦးမှာပေါ့ စူစီ၊ အဝတ်အစားတွေလည်း ဝယ်ရဦးမယ်”

“တစ်ထည်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ မောင်”

“အဲဒီ တစ်ထည်ဆိုတာကိုတောင် ကိုယ်တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“တစ်ထည်ကလေးမှ မတတ်နိုင်ရင်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး မောင်ရယ်၊ မောင့်ရှုပ်အင်္ကျီတွေ ဝတ်ပြီး ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ကျွန်မ နေနိုင်ပါတယ်၊ အပြင်ကိုထွက်ဖို့မှ မလိုတော့ဘဲ”

“မင်း ငြီးငွေ့သွားမှာပေါ့”

“မငြီးငွေ့ပါဘူး၊ မောင့်ကို ပြုစုနေရတာနဲ့ပဲ ကျွန်မ မအားနိုင်အောင် ဖြစ်နေမှာလေ၊ ငြီးငွေ့ချိန်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင့်အဝတ်အစားတွေက ပြုတ်သွားတဲ့ ကြယ်သီးတွေ တပ်ပေးရမယ်၊ မောင့်ဖိနပ်တွေကို ဆေးသုတ်ပြီး

တိုက်ပေးရမယ်၊ မောင့်ဆံပင်တွေကို ဖြီးပေးရမယ်၊ မောင့်ဆံပင်ကို ဖြီးပေးတာ ကြိုက်သလားဟင်”

“မပြောတတ်ဘူး၊ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး”

“မောင့်နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေလည်း ရိတ်ပေးရမယ်၊ မောင့် အတွက် ခြေအိတ်လည်း ထိုးပေးရမယ်၊ ခြေအိတ် ဘာအရောင်ကို မောင်ကြိုက် သလဲ”

“အဝါရောင်လို့ ထင်တာပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ အဝါရောင်ကလေးတွေ ထိုးပေးမယ်၊ မောင့်အတွက် အားလုံးလုပ်ပေးမယ်၊ မောင် တွေ့ခဲ့ဖူးသမျှထဲမှာ အကောင်းဆုံး မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းဖြစ်အောင် ကြိုစားပါ့မယ်”

“ဒီလို မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို မောင်လိုချင်တယ် မဟုတ်လား၊ မောင် ဟန်ဆောင် နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟန်မဆောင်ပါဘူး”

စူဇီက မီးဖွင့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စူဇီ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဟန်များဆောင်နေသလားဆိုတာ ကြည့်ချင်လို့”

“ဟန်ဆောင်သလား”

မီးပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ညင်ညင်သာသာကလေး ပြန် အိပ်လိုက်သည်။

“မဆောင်ဘူး၊ မောင် ဟန်ဆောင်နေတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး” ဟု ပြောသည်။

အခန်း (၂)

ထို့နောက်ပိုင်းရက်များသည် အလွန်တရာ စိတ်ချမ်းသာပြီး ပျော်ရွှင်ရသောရက်များ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်တုန်းကနှင့်မှ မတူအောင် အလုပ်တွေ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ယခင်တုန်းက ကျွန်တော်အခန်းထဲမှာ အခြားသူတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေလျှင် ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲ၍ မရခဲ့။

ယခုတော့ သည်လိုမဟုတ်တော့ပြီ။ အခန်းထဲမှာ စူဇီရှိနေသည့်အတွက် ဘာအနှောင့်အယှက်မှမဖြစ်။ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရုံမက ပို၍ပင် အာရုံဝင်စားလို့ရနေသည်။ အခန်းထဲမှာ စူဇီမရှိလျှင် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းအလုပ် မတွင်ချင်တော့။

သူသည် အလွန်စိတ်ရှည်သည်။ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲနေသမျှ တချိန်လုံး ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေပြီး ထိုင်စောင့်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတရံ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသည်။ အရပ်စာအုပ်တွေ ထိုင်ကြည့်ချင် ကြည့်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတရံတွင်လည်း အတွေးထဲမှာ နစ်ချင်နစ်နေတတ်သည်။

တစ်ခါတလေကျတော့ သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ်နေသည်များကို လှမ်းမေးတတ်သည်။ သူ့ဟာသူလည်း ကောက်ချက်ချ အဖြေထုတ်နေတတ်သည်။

“နမ်ကောက်ကိုကြည့်ပြီး ဘုရားသခင်ကတော့ သိပ်သဘောကျနေမှာပဲလို့ ကျွန်မထင်တယ် မောင်၊ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ လက်ထပ်တာကို ဘုရားသခင်က ဂရုစိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တိရစ္ဆာန်တွေ အချင်းချင်း လက်ထပ်ဖို့ ဖန်ဆင်းပေးထားဘူး၊ ငါးတွေ၊ ပန်းပွင့်ကလေး

တွေ အချင်းချင်း လက်ထပ်ဖို့ ဖန်ဆင်းပေးမထားဘူး၊ ပန်းပွင့်ကလေးတွေမှာ လည်း လူတွေလိုပဲ၊ အဖိုရယ် အမရယ် ရှိတာပဲ”

“ဒါဖြင့် မောင်တို့လူတွေကိုလည်း ဘုရားသခင်က တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ပန်းပွင့်ကလေးတွေလိုပဲ မြင်တယ်လို့ မင်းထင်သလား” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့က ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ ဒါပဲကွာတယ်၊ ကြောင်တစ်ကောင်ထက် ပိုကောင်းတဲ့ဦးနှောက် ကျွန်မမှာရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြောင်မှာရော၊ ကျွန်မမှာရော အသက်ရှိတယ်၊ အတူတူပဲ၊ ဘုရားသခင်က ကျွန်မထက် ကြောင်တစ်ကောင်ကို ပိုပြီး သဘောကျချင်ကျမယ်၊ ဘယ်သူတွေက သိနိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်မတို့ထဲကို အသက်ဆိုတာ ဖန်ဆင်းထည့်ပေးထားပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ပျော်နေတာပဲ ဘုရားသခင်က ကြည့်ချင်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် နမ်ကောက်ဟိုတယ် ဘားခန်းထဲမှာ စည်းစည်းကားကား ဖြစ်နေတာကို ဘုရားသခင်ကမြင်ရင် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်ပြီး “အင်း... ငါဖန်ဆင်းပေးထားတာဟာ ဘယ်လောက် ဟန်ကျလိုက်သလဲ” လို့ စဉ်းစားနေမှာပဲ”

ထိုစကားကိုကြားတော့ ကျွန်တော် ရယ်မိပါသည်။

“မိန်းကလေးတွေ ဆေးထိုးရအောင် သွားတာကိုမြင်တော့ကော ဘယ်လိုလဲ၊ ဘုရားသခင်က လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်တာပဲလို့ မင်းထင်သလား”

“မပွတ်ဘူး၊ ဆေးထိုးတာကို ဘုရားသခင် မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒီဆေးတွေ ကြောင့် ဘုရားသခင် စိတ်ဆိုးတယ်”

နေ့တိုင်း ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။

ထွက်တိုင်းလည်း အတွေ့အကြုံ အသစ်အဆန်းတွေ၊ ပျော်စရာ အသစ်အဆန်းတွေ အမြဲတွေ့နေရသည်။ မရောက်ဖူးသည့် လမ်းကြိုလမ်းကြားဟူ၍ မရှိတော့သလောက် ဖြစ်သည်။ လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်တွေမှာလည်း ကြိုသလို ဝင်စားလိုက်ကြသည်။ တံငါလှေကလေးတစ်စီးနှင့်လည်း လိုက်သွားဖူးသည်။ တောင်ထိပ်သို့လည်း တက်ခဲ့သည်။ ကျားပရပ်ဆီသူဌေး၏ ခြံသို့သွားကာ ညစ်ထေးညစ်ပတ် ကျောက်ရုပ်တွေကြည့်ပြီး ရယ်ခဲ့ကြသေးသည်။

တစ်မနက်တွင် စက်သေနတ်သံတွေ အဆက်မပြတ် ကြားရသောကြောင့် အိပ်ရာမှ ကျွန်တော် လန့်နိုးလာသည်။ နယ်ခြားကို ကွန်မြူနစ်တွေ ဖြတ်ကျော်လာပြီး စစ်ပွဲအသစ်တစ်ခုဖြစ်ပြီဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ အတောမသတ် ရယ်မိကြတော့သည်။

“မြောက်အိုးတွေ ဖောက်နေတာ”

သည်လို စောစောစီးစီး မြောက်အိုးဖောက်တာမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ မကြုံဖူး။ အလံလွင့်ထားသော သင်္ဘောသုံးစီးဖြင့် ပျော်ပွဲစားထွက်သူတွေ လိုက်ပါသွားကြသည်။ ထိုသင်္ဘောပေါ်က မြောက်အိုးပေါင်းများစွာကို ဖောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့သည် ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူတို့ ကိုးကွယ်သည့် မေခလ္လာနတ်သမီးနေ့ဖြစ်ကြောင်း အတောင်းပြောပြမှ သိရသည်။ တံငါရွာကလေး တစ်ရွာသို့ ဘတ်စ်ကားစီးပြီး ကျွန်တော်တို့ သွားကြသည်။ ခြင်္သေ့ခေါင်းစွပ်ပြီး ကနေသူများနှင့် လူပေါင်းများစွာတို့ စိတန်းလှည့်လည်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အစားအသောက်တွေကလည်း စုံပါဘိ။ များပါဘိ။ စေတနာ ပိုပါဘိ။

နေ့စဉ် အနည်းဆုံး တစ်နာရီလောက်တော့ စုစီကို ကျွန်တော် စာဖတ်ပြလေ့ရှိသည်။ ဗြိတိသျှကောင်စီ စာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ်များ ကျွန်တော် သွားငှားသည်။ သူနားမလည်သည့် စကားလုံးများကို ရှင်းပြရသည်။ စုစီသည် ဝတ္ထု၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ခရီးသွားစာပေများကို စိတ်ဝင်စားသည်။

သို့သော်လည်း သူအကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုမှာ ဂိုင်းဒီမောပါဆွန်၏ “ဘောင်းဒီဆူး” ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာ ပြင်သစ်လူမျိုး ပြည့်တန်ဆာမကလေးသည် အရင်းရှင်ကြီးတစ်ဦးနှင့်အတူ ခရီးသွားသည်။ အရင်းရှင်ကြီးက ပထမပိုင်းတော့ ပြည့်တန်ဆာမကလေးကို အထင်သေးသည်။ နောက်တော့ ပြည့်တန်ဆာမကလေးကို အသုံးချသည်။ သူ့ဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်ပြီး ခိုင်းစေခြင်းများလည်း ခံရသည်စသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။

ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ပြသောအခါ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ မဆုံးနိုင်အောင် မေးခွန်းတွေ မေးလေတော့သည်။ ဘောင်းဒီဆူးဆိုသော ပြည့်တန်ဆာမကလေးသည် ထိုဘဝသို့ ဘာကြောင့် ရောက်လာရသနည်း၊ လူပေါင်း ဘယ်လောက်များများနှင့် တွေ့ခဲ့သနည်း၊ အခကြေးငွေ ဘယ်လောက်ယူသနည်း ဆိုသော မေးခွန်းများဖြစ်သည်။

ဘားခန်းထဲမှာရှိသော အခြားအမျိုးသမီးများကိုလည်း သူက ထိုဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ပြန်ပြောပြသည်။ အမျိုးသမီးတွေက ကြိုက်လွန်းသောကြောင့် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ပြောခိုင်းတတ်သည်။ ထိုဝတ္ထုပြောပြဆိုလျှင် အမျိုးသမီးများ အားလုံးသူ့ဘေးမှာ ဝိုင်းနေကြသည်။

ယခုဆိုလျှင် စုစီသည် ဘားခန်းထဲမှာ ဘုရင်မကြီးလို ဖြစ်နေသည်။ အားလုံးက သူ့ကို လေးစားကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အတည်တကျ အတူ နေနေပြီကို တွေ့ရသောကြောင့် ပိုလေးစားလာသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကိုလည်း တရားဝင် လက်ထပ်ထားသည့် အကြင်လင်မယားအဖြစ် သဘောထား ဆက်ဆံလာကြသည်။ လက်ဆောင် ပစ္စည်းကလေးများ ယူလာကာ ကျွန်တော်တို့အခန်းသို့ လာရောက်လည်ပတ် တတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းနေဖို့ အချိန်တန်ပြီဆိုလျှင်လည်း လိမ္မာပါးနပ်စွာ အလျှိုအလျှို ပြန်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အခန်းသို့ အများဆုံးလာရောက် လည်ပတ်သူမှာ ဝှမ်နီနှင့် နောက်ရောက်လာသည့် လူသစ် မေရီကီးဖြစ်သည်။ မေရီကီးသည် အရက် အကြောက် ကြီးအည်။ စုစီက သူ့ကို အစစ အရာရာ သွန်သင်ဆုံးမသည်။ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေလည်း ပေးလေ့ရှိသည်။ ကျောင်းဆရာမကြီး တစ်ယောက်က ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက်ကို သင်ကြားပေးနေသည်နှင့် ပင် တူသေးတော့သည်။

အခြားမိန်းကလေးများနှင့် တွေ့လျှင် စုစီသည် ယခင်တုန်းက “ကျွန်မ ရည်းစား” ဟု ကျွန်တော့်ကို ညွှန်းလေ့ရှိသည်။ ယခုတော့ ထိုအသုံးအနှုန်းကို လုံးဝမသုံးတော့။ “ကျွန်မယောက်ျား” ဟု ပြောင်းလဲသုံးနှုန်းလာသည်။

ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော့်ကို သူ ပြော ပြဖူးသည်။

“ကျွန်မယောက်ျားလို့ ပြောရတာ ပိုကောင်းတယ် ထင်လို့ပါမောင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်ကို အရင်မေးမကြည့်ဘဲ ကျွန်မဟာကျွန်မ ဒီလိုပြောမိတာတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်”

“ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် အရေးမကြီးပါဘူး စုစီ၊ မင်းကြိုက်သလို ခေါ်နိုင် ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ သူတို့ကို ပြောပြထားပါတယ်၊ ‘ငါ့ယောက်ျားဟာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ တစ်နေ့ကျရင် သူ သိပ်နာမည်ကြီးသွားမယ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဟိုး ဟိုးကျော်သွားမယ်၊ သတင်းစာထဲမှာ သူ့ပန်းချီကားတွေ ပါလာတာ မင်းတို့ မြင်ရမယ်၊ သတင်းကားတွေထဲမှာ သူ့ပန်းချီကားတွေ ပါလာတာ မင်းတို့ မြင် ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကို သူ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ အင်္ဂလိပ်မကလေး တစ်ယောက်နဲ့ သူ လက်ထပ်ရမှာ’ လို့ သူတို့ကို ကျွန်မက ပြောပြထားတယ်”

“ရှေ့ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင်လည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မစဉ်းစားမိပါဘူး စုစီရယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောမိသည်။

နေ့လည်ခင်း ကျွန်တော်တို့ အနားယူနေကြခိုက် ဖြစ်သည်။

“ဒါထက်... ဟို... ဂေါ်စ်... ဘာလဲ၊ အဲဒီစကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲဟင်”

“ဂေါ်စ်ဆိုတာကို ပြောတာလား”

နေ့လည်စာ စားတုန်းက သူ့ကို ဖတ်ပြခဲ့သည့် စာတစ်အုပ်တွင် ထို စကားလုံးပါကြောင်း ကျွန်တော် အမှတ်ရမိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဂေါ်စ်မာ”

အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်ရှင်းပြသည်။ ထိုမှဆက်ပြီး ပင့်ကူများအကြောင်း၊ ပင့်ကူအိမ်လုပ်သည့် အကြောင်းများကို ကျွန်တော် ပြောပြသည်။

မလေးရှားမှာ ကျွန်တော်နေစဉ်က ပင့်ကူများကို နာရီပေါင်းများစွာ လေ့လာကြည့်ဖူးသည်။ သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ကို ဆက်ထားသည့် ပင့်ကူအိမ်လုပ် ရာတွင် ပထမအမျှင်များကို ဘယ်လိုများ ဆက်ပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော် သိချင် ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။

ပင့်ကူတစ်ကောင်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အကိုင်းတစ်ခုမှ ပင့်ကူမျှင် တစ်ချောင်းဖြင့် တွဲလောင်းချနေသည်။ လေတိုက်သောအခါ တစ်ဖက်သို့ လွင့် သွားသည်။ အခြားသစ်ပင်မှာ သွားတွယ်မိသည်။ သို့ဖြင့်ပင် သစ်နှစ်ပင်ကို ဆက်သော ပထမအမျှင် ရလေတော့သည်။ ထိုပထမတစ်မျှင် ရပြီဆိုလျှင် ကြီး မားသော ပင့်ကူအိမ်ကြီးလုပ်ဖို့ အခက်အခဲမရှိတော့ပြီ။

စုစီသည် အလွန်ဗဟုသုတ လိုချင်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ကျွန် တော် ပြောပြသည်များကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်သည်။ မှတ်ဉာဏ်လည်း ကောင်းသည်။ သူ စာမတတ်သည်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်း နေသည်။

ထိုနေ့က ပင့်ကူနှင့် ပင့်ကူအိမ်အကြောင်း ပြောပြနေရင်း ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါက်လာသည်။ စုစီနှင့် အတူနေရသည် မှာ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အပျော်ဆုံးဖြစ်သည်။ အခြားသူများနှင့် အတူနေခဲ့ရ သည်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုစိတ်ချမ်းသာမိသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် လက်ထပ်ချင်လှပါသည်။

သို့သော်လည်း ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် ဖွင့်မပြောမိ။ ထိုမျှမက

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာဆုံးဖြတ်ချက်မှ မချသေးဘဲ ထားလိုက်သည်။
 ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဆိပ်ကမ်းမှ အမျိုးသမီးများနှင့် လက်မထပ်ဘဲ
 အတူနေနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့် စုစီနှင့် ဘာကြောင့်
 လက်မထပ်ဘဲ နေရမည်နည်း။ သူ့ဘဝ၏ အတိတ်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး
 ကျွန်တော် လုံးဝဂရုမစိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို နည်းနည်းကလေးမှ မထိခိုက်
 စေပါ။ ယခုဆိုလျှင် သူ့အတွေ့အကြုံများကိုပင် ကျွန်တော် မေးကြည့်နေမိ
 သည်။ သူ ပြောပြနေသည်များကို စိတ်ဝင်တစား ထိုင်နားထောင်နေနိုင်စွမ်း
 လည်း ရှိနေပြီ။

ပင့်ကူနှင့် ပင့်ကူအိမ်များအကြောင်း ပြောနေရင်းမှာပင် သူနှင့် လက်
 ထပ်ဖို့ကိစ္စ ပြောမိတော့မလိုဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော့် ဓန္ဒာ
 ကိုယ်အတွင်းမှ အသံတစ်သံကို ကြားနေရသလိုရှိသည်။

“မင်း မရူးစမ်းနဲ့၊ တစ်နေ့ကျရင် မင်း နောင်တကြီးစွာ ရမယ်ဆိုတာ
 ကို မင်းသိတယ်၊ သူ့ကို မင်းလက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ မသိနားမလည်
 မှုက မင်းရဲ့အတ္တစိတ်ကို ကြီးအောင်လုပ်ပေးနေလို့ပဲ၊ မင်းကို သူက အထင်
 ကြီး လေးစားနေလို့ပဲ”

ကျွန်တော်ကလည်း အာခံသောမေးခွန်းမျိုး ပြန်မေးမိသည်။

“အဲဒီလိုထင်တာ ဘာမှားသလဲ၊ ငါ့ကို အထင်ကြီးလေးစားတာ ငါက
 မသာယာရဘူးလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတလေမှာ သူ့ကြောင့် ငါစိတ်ဆင်းရဲ
 ရတာတော့ ရှိတာပေါ့၊ ဒါကလည်း သူ့ရဲ့ မသိနားမလည်မှုကြောင့်ပဲ၊ သူဟာ
 ငါ့ထက် ပိုပြီး သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်တယ်၊ ငါ့ဆီက သူ လေ့လာရတာတွေရှိသ
 လို သူ့ဆီမှာ ငါ လေ့လာရတာတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်၊ တစ်ချိန်လုံး သူ့
 ဆီက ငါ လေ့လာနေရတာ၊ ဘဝကိုလည်း အင်မတန်သန့်ရှင်းတဲ့ အမြင်နဲ့ သူ
 မြင်တယ်၊ ဘဝကို သူ့မျက်စိအမြင်နဲ့ ငါကြည့်ရတာတွေ ရှိတယ်”

အတွင်းကအသံ။ ။ “ကောင်းပြီ၊ သူ့ကို မင်းလက်ထပ်ပြီး ဒီမှာပဲ
 နေမယ်ဆိုရင် ပြဿနာမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလန်ကိုတော့ သူ့ကို မင်းခေါ်သွား
 လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းမိတ်ဆွေတွေက သူ့ကို အိမ်ထဲအဝင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်။ ။ “အိမ်ထဲအဝင်မခံချင်တဲ့ အကောင်တွေ ငရဲပြည် သွား
 ကြပေါ့၊ လက်ခံချင်တဲ့လူတွေ သေချာပေါက်ရှိရမယ်”

အတွင်းကအသံ။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလက်ခံချင်တဲ့ သူကလည်း
 သူ့ကို ကြေးစားအဖြစ်နဲ့ လက်ခံတာပဲဖြစ်ရမယ်၊ မင်း ဟောင်ကောင်မှာ

သဘောသားတွေနဲ့ လုပ်ခဲ့တာမျိုးလေး လုပ်ပြစမ်းပါကွာ၊ အဲဒါလေး ကြည့်ချင်လို့ ဆိုတာမျိုးပဲ ပြောမှာပေါ့”

ကျွန်တော်။ ။ “ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို အင်္ဂလန် ပြန်ခေါ်မသွားဘဲ နေရုံပေါ့၊ ဒီအရှေ့ပိုင်းမှာပဲ ငါဆက်နေရုံပဲ မဟုတ်လား”

အတွင်းကအသံ။ ။ “ဒီအရှေ့ပိုင်းမှာလည်း လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ သူဟာ အနှောင့်အယှက်ကြီး ဖြစ်နေမှာပဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “မင်းပြောနေပုံက ငါဟာ လူမှုဆက်ဆံရေးတွေကို ရှေ့တန်းတင်နေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါဟာ ကိုလိုနီအစိုးရအလုပ် ဝင်လုပ်မယ့်အကောင်မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ ပန်းချီဆရာပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ့်စံပြမယ် ကိုယ်ပြန်ယူတဲ့ ပန်းချီဆရာဟာ ငါပထမဦးဆုံး မဟုတ်ဘူး”

အတွင်းကအသံ။ ။ “ကောင်းပြီ၊ မင်းအတွက် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူးဆိုရင်တော့ သဘောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စူဇီရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးအတွက် မင်းစိတ်ကို မင်းထိန်းထားပါ၊ ဒီအကြောင်း အခု ဖွင့်မပြောလိုက်နဲ့ဦး၊ ဘာတစ်ခုခုမှ မဟာနဲ့ဦး၊ တစ်ပတ်လောက် မင်းစောင့်ကြည့်ပါ၊ နောက်အပတ် ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် မင်းစိတ်တွေ တစ်မျိုးပြောင်းသွားတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ မင်းမှာ သူ့နဲ့ လက်ထပ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ မရှိတော့တာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

နောက် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာလာသော်လည်း ကျွန်တော်စိတ် မပြောင်းပါ။ သူနှင့် လက်ထပ်လိုသည့်ဆန္ဒသည် ပိုလို့သာ ကြီးမားနိုင်မြဲလာပါသည်။ သူနှင့် လက်ထပ်ရမည်ဟုလည်း ပျော်ရွှင်စွာ တွေးတောနေမိသည်။ အဆင်ပြေအလျဉ်းသင့်သည့် တစ်နေ့မှာတော့ သည်အကြောင်း သူ့ကို ဖွင့်ပြောရမည်။ ဖွင့်ပြောရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိလေတော့သည်။

လောလောဆယ်မူ အချိန်မကျသေး။ ထို့ကြောင့် သည်အကြောင်းကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ အံ့ဩဖွယ်ရာ အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

တစ်မနက် ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲရင်း အလုပ်ရှုပ်နေခိုက် တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ စူဇီသည် လသာဆောင်မှာ ဝှမ်းနီ၊ မေရီကီးတို့နှင့် စကားပြောနေသည်။ တံခါးခေါက်သံကြားတော့ စူဇီ ပြေးသွားသည်။ ကျွန်တော်ကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် အကာအကွယ်ပေးဖို့ တာဝန်ကို သူ တက်တက်ကြွကြွ ထမ်းဆောင်လေ့ရှိသည်။

အတောင်းကို လေသံကလေးနှင့် ပြန်ပြောနေကြောင်း ကြားရသည်။

ပြီးတော့ တံခါးပိတ်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြန်လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သည့်ပုံမျိုး ဖမ်းထားသည်။ ကျွန်တော့်ဆီသို့ စာ အိတ်တစ်လုံး ကမ်းပေးသည်။

“မောင့်ဖို့ ကြေးနန်းတစ်စောင် အခုပဲရောက်လာတယ်”

“အလိမ္မာမကလေးလုပ်ပြီး မောင့်အတွက် မင်းကပဲ ဖောက်ပေးပါလား

စူမီ”

ဂွမ်နီနှင့် မေရီတို့ရှေ့တွင် ကျွန်တော့်အတွက် သည်လိုတာဝန်တွေ ယူပြုရသဖြင့် သူဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ခန့်မှန်းကြည့်မိပါသည်။

ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားမှုကြောင့် သူ့အမှုအရာ တက်ကြွလာသည်။ ဟိတ်ကြီး ဟန်ကြီးဖြင့် စာအိတ်ကို ဂရုတစိုက် ဖွင့်နေသည်။ အတွင်းမှ စာရွက်ကို လှမ်း ပေးသည်။

ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် မြင်ဖူးသမျှ အရှည်ဆုံး ကြေးနန်းဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ဘဲ လူမှားပြီး လာပေးခြင်းများ ဖြစ်လေသလားဟု စဉ်းစားလိုက်မိသေးသည်။ ထို့နောက်မှ နယူးယောက်မြို့ရှိ မစ်ဖိုးပန်းချီပြခန်းမှ ရိုက်လိုက်သော ကြေးနန်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ စုစုပေါင်း စာကြောင်းရေ ဆယ့်နှစ်ကြောင်းပါသည်။

အတိုချုပ်မှာ ကျွန်တော်ပို့လိုက်သည့် ပန်းချီကားများကို နိုင်ငံတကာသို့ ဖြန့်ချိနေသော နာမည်ကြီး အမေရိကန် ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်က ဖော်ပြပြီး ဆောင်းပါးရေးလိုကြောင်း၊ ထိုမျှမက ကျွန်တော် ဂျပန်ပြည်သွားပြီး “ဂျပန် ပုံကြမ်း” စာအုပ်တစ်အုပ်အတွက်လည်း ပန်းချီများ ရေးဆွဲပေးစေလိုကြောင်း၊ ပန်းချီရေးဆွဲခများအပြင် ဂျပန်ပြည်သို့သွားသည့် အသွားအပြန် လေယာဉ်ခ၊ ဂျပန်တွင် နေထိုင်ရမည့် နှစ်လအတွက် ကုန်ကျစရိတ်များကို သီးခြားကျခံမည့် ဖြစ်ကြောင်းများ ပါရှိသည်။

ဟောင်ကောင်ပန်းချီကားများအတွက် ရမည့်ငွေနှင့် ဂျပန်သို့သွားပြီး ရေးဆွဲပေးရမည့် ပန်းချီကားများအတွက် ရမည့်ငွေနှစ်ရပ်ပေါင်းကို အမေရိကန် ဒေါ်လာနှင့် ပေးချေမည်ဖြစ်သည်။ ရမည့်ငွေတွေက များလှသည်။ ယခုအဆင့် အတန်းအတိုင်း စူမီနှင့် ကျွန်တော် ဆက်နေမည်ဆိုလျှင် အနည်းဆုံး တစ်နှစ် ကျော်ကျော် မပူမပင် မကြောင့်မကြ နေနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ကြေးနန်း၏ နောက်ဆုံးသုံးကြောင်းကမူ ယခုလို စီးပွားရေးလုပ်ငန်း

အပေါ်တွင် အထင်မသေးစေလိုကြောင်း၊ ဒါကို အခြေပြုပြီး နောက်ထပ် ပြဿ
တွေမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အလားအလာကောင်းကြောင်း ရေးထားသည်။

ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာသွားသည်ကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိပါ။
ထို့ကြောင့် အကြွင်းမဲ့ လက်ခံပါကြောင်း ချက်ချင်း ကြေးနန်းပြန်ရိုက်လိုက်
သည်။ ကျွန်တော် ရမည့်ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
သိလိုကြောင်း ထည့်မေးလိုက်သည်။

နောက် လေးဆယ့်ရှစ်နာရီကြာတော့ ကြေးနန်းပြန်လာသည်။ ပထမ
ကြေးနန်းတွင် ဖော်ပြထားသည့် ငွေကြေးအတိုင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ပါလာသည်။

ရော့ဒ်နေ ထွက်ခွာသွားသည့် အချိန်မှစ၍ ယခု ပထမဦးဆုံး ရော့ဒ်နေ
ကို သတိရမိသည်။ ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော့်အနားမှာ သူ ရှိစေချင်
လှသည်။ ရော့ဒ်နေကြောင့်မဟုတ်လျှင် သည်အခွင့်အရေး ပေါ်လာစရာအကြောင်း
မရှိ။ ထို့ကြောင့် အနားမှာ သူရှိနေမည်ဆိုလျှင် သူ့လည်ပင်းကို အားပါးတရ
ပြေးဖက်မိပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

နောက်ထပ် တစ်နာရီကြာတော့ ကြေးနန်းတစ်စောင် ထပ်ရောက်လာ
ပြန်သည်။

ဂျပန်သို့ အသွားအပြန် လေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်ယူရန်ငွေနှင့် ကျွန်
တော့်အတွက် ပထမအရစ် ဉာဏ်ပူဇော်ခငွေကို ဟောင်ကောင်နှင့် ရှန်ဟဲဘဏ်
တိုက်တွင် ထုတ်ယူရန်နှင့် ဂျပန်သို့ အမြန်ဆုံးသွားရန် မေတ္တာရပ်ခံကြောင်း
ပါရှိသည်။

ဘဏ်တိုက်မှာ ငွေများသွားထုတ်ယူပြီး ဂျပန်အသွားအပြန် လက်မှတ်
ကို ဘီအိုအေစီလေကြောင်းကုမ္ပဏီမှာ သွားဝယ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ပထမ
တန်းမှစီးရန် ငွေထုတ်ပေးသော်လည်း ရိုးရိုးတန်းလက်မှတ်ကိုပင် ကျွန်တော်
ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ပိုသည့်ငွေများဖြင့် စူဇီအတွက် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများ
ဝယ်ပေးသည်။

အိမ်ပြိုကျပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဆုံးရှုံးကုန်ကတည်းက စူဇီအတွက်
အပေါ်စားအင်္ကျီနှစ်ထည်နှင့် အတွင်းခံ အနည်းငယ်သာ ဝယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်
တော်က ဝယ်ပေးလိုသော်လည်း ငွေကုန်မည်စိုးသောကြောင့် သူက အဝယ်မခံ။

ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဝယ်နိုင်ပြီ။ ရှူးဖိနပ်တွေ၊ ခြေညှပ်ဖိနပ်တွေ၊
ခြေအိတ်တွေ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်းအင်္ကျီတွေ၊ ဘေးကွဲတရုတ်ဂါဝန်တွေ၊
ပြီးတော့ လိုအပ်သည့် မိန်းမအသုံးအဆောင်တွေ တစ်ထမ်းကြီး ဝယ်ကြသည်။

ဈေးဝယ်ပြီးသောအခါ ဂေါ်ဒွန်ဟာမိလ်တန်ရှိရာ ဘဏ်တိုက်သို့ လာကြသည်။ စုစီ၏အမည်ဖြင့် ငွေစာရင်းဖွင့်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ စုစီ၏ဘဝတွင် သူ့အမည်ဖြင့် သူပိုင်ချက်စာအုပ်ကို ပထမဆုံး ရရှိဖူးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဟာမိလ်တန်ကလည်း ငွေထုတ်လိုပါက သူ့ဆီသို့ အားမနာတမ်းလာပါ။ လိုသည့် ငွေ ပြောပါ။ သူ ရေးပေးမည်။ စုစီက လက်မှတ်ထိုးရုံသာဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်။

စုစီ၏ နမူနာလက်မှတ် တောင်းသည်။ သူ့လျှာကလေးကို တစ်လစ်ကလေးလုပ်ပြီး ဂရုတစိုက် လက်မှတ်ထိုးသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဇက် (Z) စာလုံးကကြီးပြီး အစက်ကလေးတွေက မထိ။ ထို့ပြင် (Z) က ပြောင်းပြန်လှည့်နေသည်။

“ဘရာဇို ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ လူတိုင်းရေးထိုးနေကြတဲ့ လက်မှတ်တွေအားလုံး အဖတ်ရလွယ်စေချင်နေတာ” ဟု ဟာမိလ်တန်က ပြောသည်။

နောက် ဆယ့်ရှစ်နာရီကြာတော့ လေယာဉ်ပျံထဲမှာ ကျွန်တော် ရောက်နေပြီ။ လေယာဉ်ပျံ အပေါ်ပျံတက်တော့ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သံစကားတွေနောက်တွင် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်းအင်္ကျီ အသစ်ကလေးဝတ်ပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ ခုန်နေသည့် စုစီကို မြင်ခဲ့ရလေသည်။

နောက် နာရီအနည်းငယ်ကြာတော့ အိုကီနာဝါမှာဆင်းပြီး လေယာဉ်ဆီဖြည့်သည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်တက်သည်။ နေဝင်ချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံသည် အမြင့်ပေနှစ်သောင်းမှာ ပျံသန်းနေသည်။ နေဝင်သွားပြီ။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီမှာသာ လိမ္မော်ရောင် အလင်းရောင်တွေ ဖြာကျနေသည်။

ထိုအခိုက် ယင်းလိမ္မော်ရောင် အလင်းရောင်ကို နောက်ခံပြုထားသော ကန်တော့ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

‘ဖူဂျီတောင်’ ဟု လေယာဉ်မယ်က ပြောသည်။ ဂျပန်ပြည်ကို ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော် စတင်မြင်ဖူးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နာရီဝက်ကြာသောအခါ ဟာနေဒါလေဆိပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံဆင်းသည်။ တိုကျိုမြို့ထဲသို့ လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ ဘတ်စ်ကားဖြင့်ပင် လာခဲ့ပြီး အင်ပီရီယယ်ဟိုတယ်မှာ တစ်ညအိပ်လိုက်သည်။ နောက်နေ့မနက်တွင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်၏ တိုကျိုရုံးခွဲသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားလေသည်။

“ကိုကာကိုလာ သုံးဆောင်တာပေါ့နော်” ဟု အမေရိကန်လူမျိုး မန်နေဂျာက မေးသည်။ တစ်ဆက်တည်း ‘မစ္စယာမာဂ္ဂရီ၊ ကိုကာကိုလာနှစ်လုံး ယူခဲ့ပါ’ ဟုလည်း လှမ်းမှာသည်။ ကိုကာကိုလာသောက်ရင်း ကျွန်တော်တို့ စကားပြောကြသည်။

မန်နေဂျာ၏ ရုံးခန်းကြီးက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှလေရာ ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေနိုင်သော ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု မန်နေဂျာက ထင်နေသည့်အတွက်လည်း အနေရအထိုင်ရ ခက်လာသည်။

မဟုတ်မမှန်ဘဲ ဟန်ဆောင်နေမိသလိုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခံစားလာ ရသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် ပန်းချီစတင်ရေးဆွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာသည့် လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရန် အခကြေးငွေပေး ပြီး တာဝန်ပေးခြင်း ခံရသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ် နေသည်မှာလည်း မှန်ပါသည်။

ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းအတွက် ငွေတွေ အမြောက်အမြား ပေးနေသည်ကို တွေ့ရတိုင်း ရှက်စိတ်လည်းပေါ်မိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်၏ နေရေးထိုင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မန်နေ ဂျာက ပြောပြသည်။ အကောင်းဆုံးဟိုတယ်မှာ တည်းရမည်။ ဇိမ်အရှိဆုံး ခရီး သွားရမည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်ကမူ အရေးမကြီးကြောင်း၊ ဖြစ်သလိုလည်း နေတတ်ပါကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစည်းကမ်းများမှာ သူ တို့ သတ်မှတ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဘာမှမပြောသာပါ။ သူတို့ သတ်မှတ်ပေး သည့် အဆင့်အတန်းနှင့် ကျွန်တော် နေနိုင် မနေနိုင်ကိုသာ မန်နေဂျာက မေး နေသည်။

မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် အမှန်အတိုင်း ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောရတော့ သည်။

ယခု ကျွန်တော့်ကိုပေးထားသည့် တစ်နေ့တွက်စရိတ်သည် ဟောင်ကောင် မှာဆိုလျှင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်တွဲပြီး နှစ်ပတ်လုံးလုံးနေလောက်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်သည် လည်ပတ်သည့်အချိန်ကို အနည်းဆုံး သတ်မှတ်ပြီး အလုပ် လုပ်ချိန်ကို အများဆုံး သတ်မှတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲကြသည်။

တိုကျိုမှာ တစ်ပတ်နေရမည်။ တိုကျိုနှင့် တောင်ပိုင်းမှာ တစ်လနေရ မည်။ ပြီးလျှင် တိုကျိုသို့ တစ်ပတ်ပြန်လာနေရမည်။ နောက်ဆုံး မြောက်ပိုင်း ကျွန်းဖြစ်သော ဟိုကာအိဒိုတွင် နှစ်ပတ်နေရမည်။

အင်ပီရီယယ်ဟိုတယ်သည် ဂျပန်၏ အနံ့အသက်များကို မရနိုင်။ ထို့ ကြောင့် ဂျပန်ယဉ်ကျေးမှု အပြည့်ရှိသောဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော် ပြောင်းရသည်။

ထိုဂျပန်ဟိုတယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော့်ကမ္ဘာ
သည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားပါတော့သည်။ လူမျိုးချင်း လုံးဝမတူသော၊ ယဉ်
ကျေးမှုချင်း လုံးဝမတူသော၊ ခေတ်ချင်း လုံးဝမတူသော ဘဝသို့ ရောက်သွား
တော့သည်။

အခန်းထဲသို့ဝင်လျှင် ဖိနပ်ကို အပေါက်ဝမှာ ချွတ်ထားခဲ့ရသည်။ ခြေ
အိတ်နှင့် ဆက်လျှောက်သွားရသည်။ တစ်ပေလောက်မြင့်သော စားပွဲကလေး
ဘေးမှာ ဖင်ချထိုင်ပြီး ထမင်းစားရသည်။ ရေချိုးကြွေကန်ကြီးထဲမှာ ရေနွေး
နှင့် ရေချိုးရသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ချခင်းပေးထားသော မွှေ့ရာပေါ်မှာ အိပ်
ရသည်။

ကျွန်တော့်အနားမှ ကီမိုနိုဝတ်ထားသည့် ချောမောလှပသော ဂျပန်
ဂေးရှားမယ်ကလေး ခြောက်ယောက်လောက် အမြဲရှိသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်
လိုလေသေးမရှိ ပြုစုသည်။ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်တော့မည်ဆိုလျှင် အပေါက်
ဝမှာ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ချထားသော လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို နဖူးနှင့်
ထိကာ နှုတ်ဆက်သည်။ ပြန်လာပြန်တော့လည်း ထိုအတိုင်း ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်
သည်။

ထိုဟိုတယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးသည်လည်း ယခင်က ဂေးရှားမယ်ဖြစ်
သည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက် ရှိပြီ။ အလွန် ချောမောလှပသည်။
သည်ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော်ပြောင်းလာတော့ ကီမိုနိုဝတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြို
ဆိုသည်။ ဆံပင်ပုံက ဂျပန်ပန်းချီကားများထဲမှာ တွေ့ရတတ်သောပုံမျိုးပင်
ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ပန်းခြံထဲမှာ ငါ့ရဲ့ကိုယ်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို
နောက်ဘက်မှ လှမ်းတွေ့ရသည်။ ဘောင်းဘီဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကို စုချည်
ထားသည်။ အမေရိကန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်
မိသည်။ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးနှုတ်ဆက်သောအခါကျမှ ဟိုတယ်
ပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

ကျွန်တော့်ဘေးခန်းမှာ လာတည်းနေသူကြောင့်လည်း ကျွန်တော် အံ့ဩ
မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ ကျွန်တော်ရောက်သည့် ညနေတုန်းက အနောက်
တိုင်းဝတ်စုံနှင့် သားရေအိတ်ဆွဲပြီး သူဝင်လာသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ သူ့အခန်းဘက်သို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသောအခါ
သူ့အခန်းဝမှ တွန်းတံခါး ဟနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်

လိုက်သောအခါ ထိုသူသည် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် မဟုတ်တော့။ ကိမိနိုဝတ်ပြီး မျာတစ်ချပ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ အခန်းထဲမှာ ပန်းနှစ်ပွင့်၊ အရွက်တစ်ရွက်သာ ထိုးထားသော ပန်းတစ်အိုးကို တွေ့ရသည်။ နံရံပေါ်မှာ ပိုးပန်းချီကားတစ်ချပ် ချိတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်ကြည့်ဖူးသည့် ဂျပန်ရာဇဝင် ရုပ်ရှင်ကားများကို သတိရလိုက်မိသည်။ ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်း တစ်ယောက်သည် ပုန်းနေရာမှ ပေါ်ထွက်လာပြီး သူ့ကို ဓားတစ်လက်နှင့် တိုက်ခိုက်သည်ဟု မြင်ယောင်လာမိသည်။

ထိုစိတ်ကူးကလေးကို ကျွန်တော် အမိအရ ဖမ်းထားလိုက်ပါသည်။ ဂျပန်ပြည်မှာ ကျွန်တော်ရေးဆွဲမည့် ပန်းချီကားများတွင် ထိုအကြောင်းအရာများကို အများဆုံး ထည့်သွင်းရေးဆွဲရန်လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ရှုမျှော်ခင်းတွေ ဒါလောက် သာယာသောတိုင်းပြည်၊ လူတွေကလည်း ဒါလောက် အကြင်နာတရားကြီးပြီး ဖော်ရွေသော တိုင်းပြည်မျိုးကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးပါ။

သည်တိုင်းပြည်သို့ စုစီကို မခေါ်ခဲ့မိသည့်အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။ သူ့ကို ဒါလောက်လွမ်းမိသည်ကို သတိထားမိသောအခါ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်မိပါသည်။

ဟောင်ကောင်မှ ထွက်မလာမီ သူနှင့်လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဖွင့်ပြောဖို့ စဉ်းစားမိသေးသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မရောက်ဖူးသေးသည့် တိုင်းပြည်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်နှင့် လူမျိုးအသစ်ကြားတွင် နစ်မျောသွားပြီး သူ့ကိုများ မေ့သွားလေမည်လားဟူသော အတွေးက ပေါ်လာသောကြောင့် မပြောဖြစ်ခဲ့။

ယခုတော့ ကျွန်တော်၏ အထီးကျန်ဘဝကို ခံစားမိပြီ။ စုစီပါလာလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်နည်းဟု တွေးမိပြီ။ သည်လောက်လှပသော မြင်ကွင်းများကို စုစီအား ပြလိုက်ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်နည်းဟု တွေးမိပြီ။

တစ်ညတွင် သစ်တောတစ်ခုထဲမှာ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ပိုးစုန်းကြူးကလေးတွေ မြောက်မြားစွာ တွေ့ရသည်။ အလွန်တရာ လှပသော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။

“လှလိုက်တာ၊ စုစီသာ ပါလာမယ်ဆိုရင် ငါ ဒီထက်တောင် ပျော်ဦးမယ်” ဟု စဉ်းစားမိသည်။

သူ့ဟာသူလည်း အလွန်ပျော်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာ

လောကကို စုစီ၏ အမြင်ကလေးနှင့် ကြည့်ရသည့်အရသာမှာ ယစ်မှူးနေမိသည်။ ထိုအမြင်ကလေးနှင့် ကြည့်ရသောအခါ ကလေးတစ်ယောက်လို ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်မြူးထူးလာစမြဲ ဖြစ်သည်။ အပြစ်ကင်းစင်သော သူ၏ အမြင်ကလေးများကို ကျွန်တော်လည်း မျှဝေခံစားနိုင်သည်။ ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေး မြင်တတ်သော သူ့အမြင်ကလည်း မြတ်နိုးစရာ ကောင်းလှသည်။ ရိုးရိုးစင်းစင်း အမြင်ကလေးကိုလည်း ကျွန်တော် မျှဝေခံစားနိုင်မည်။ ယခုတော့ စုစီ မပါသည့် အတွက် ကျွန်တော်အဖို့ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေသည်။ စုစီကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ချစ်မိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိပါပြီ။

ကျိုတိုမြို့သို့ ကျွန်တော်ရောက်တော့ စုစီ ပို့လိုက်သည့် ပထမဆုံး ပို့စကတ်ကလေးကို လက်ခံရရှိသည်။ တိုကျိုမြို့ရှိ ရုံးမှတစ်ဆင့် ပို့ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်လိပ်စာ အသင့်ရေးပြီးသား ပို့စကတ်အတော်များများ စုစီကို ပေးခဲ့သည်။ ကတ်ပြားပေါ်တွင် လက်မှတ်ထိုးရုံသာဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာခဏ ပို့ပေးစေလိုကြောင်း၊ သို့မှသာ စုစီနေကောင်းကြောင်း သိရမည်ဖြစ်ကြောင်း မှာခဲ့သည်။ ယခု ပထမဆုံး ရောက်လာသော ပို့စကတ်သည် မဟုတ်တာတွေ ကျွန်တော်ရေးပြီး ရယ်စရာလုပ်ခဲ့သော ပို့စကတ်ဖြစ်သည်။ ရုံးပုံစံတစ်ခုလို မလိုတာတွေ ဖျက်ပစ်ပြီး လိုတာချန်ထားရန် ဖြစ်သည်။

မောင့်ကို ကျွန်မ ချစ်/မုန်းတယ်။ မောင်ထွက်သွားတဲ့ အချိန်က စပြီး အခုအထိ သဘောသား နှစ်ယောက်/ခြောက်ယောက်/ခြောက်ဆယ့်သုံးယောက်နဲ့ အတူနေခဲ့တယ်။/မနေပါ။

ထိုပုံစံကလေးပေါ်တွင် ပထမစာကြောင်းမှ မုန်းကို ဖျက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒုတိယစာကြောင်းမှ နှစ်ယောက်/ခြောက်ယောက်/မနေပါတို့ကို ဖျက်ထုတ်သည်။ ထို့ကြောင့် -

မောင့်ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်။

မောင်ထွက်သွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး အခုအထိ သဘောသား ခြောက်ဆယ့်သုံးယောက်နဲ့အတူ နေခဲ့တယ်ဟု ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ နေရာလွတ်ကလေးတွင်လည်း ဝှမ်းနီ၏လက်ရေးနှင့် ဆက်ရေးပေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သဘောသားကိစ္စက မောင့်ကိုစတာပါ။ မောင်ထွက်သွားတော့ ကျွန်မ ငိုတယ်။ မောင့်မှာ ပိုက်ဆံပိုသေးရင် ပန်းရောင်ထီးကလေး

တစ်ချောင်း ဝယ်ခဲ့ပေးပါ။ ဂျပန်ထီးတွေကို ကျွန်မ မြင်ဖူးတယ်။ သိပ် လှတာပဲ။

ချစ်တဲ့ စုစီ

ရေးထိုးထားသည့် လက်မှတ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဇက်စာလုံးက အကြီးကြီးဖြစ်ပြီး ပြောင်းပြန်လန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

နောက်နှစ်ပတ်အကြာ တိုကျိုသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သောအခါ ပို့စကတ်နှစ်ခု ထပ်ရောက်နေသည်။ ဝှမ်နီ၏လက်ရေးဖြင့် စာအနည်းငယ် ရေး ထည့်ထားသည်။ အခြားပို့စကတ်တစ်ခုတွင် နမ်ကောက်မှာရှိနေသည့် အမျိုး သမီးအားလုံးက စုပြုံလက်မှတ်ရေးထိုးထားကြသည်။ တရုတ်လို လက်မှတ် ထိုးပြီး အောက်တွင် အင်္ဂလိပ်နာမည်ကို ကွင်းစကွင်းပိတ်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ အထင်ရှားဆုံးမှာ ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးနှင့် ဖီဖီတို့၏ လက်မှတ်များဖြစ်သည်။

မဂ္ဂဇင်းတိုက် တိုကျိုရုံးခွဲမှာ ရှိနေကြသည့် ဂျပန်ရုံးသူရုံးသားများက မည်သို့ထင်ကြမည် မသိ။ ထိုကတ်ပြားကို မြင်ရပြီး ကျွန်တော့်အမူအရာ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် -

“ခင်ဗျားအတွက် ရောက်နေတဲ့စာတွေ ရပြီးပြီလား” ဟု မန်နေဂျာက မေးသည်။ စာမှားပေးသည်ထင်ပြီး မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက ကုန်တိုက်သို့သွားပြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်သည်။ နမ်ကောက်မှာ ရှိနေကြသည့် အမျိုးသမီးအားလုံးအတွက် ဝယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စုစီအတွက် အများဆုံးဝယ်သည်။ သူမှာသည့် ဂျပန်ထီးကလေး တစ်ချောင်းလည်း ဝယ်သည်။ ပန်းရောင်အောက်ခံတွင် အပြာစင်းကလေးတွေ ပါသော ထီးဖြစ်သည်။ အပြာစင်းကလေးတွေက ဖောင်တိန်မှမင်များ စွန်းပေ နေသလိုရှိသည်။ အရိုးကို ဖြုတ်ထားလို့ရသည်။ တစ်ပေါင်ပဲ ပေးရသည်။ သို့သော် အလွန်လှသော ထီးဖြစ်သဖြင့် တစ်ပေါင်မျှမက တန်သည်ဟု ထင် ရလောက်ပါသည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ ဝှမ်နီ၏လက်ရေးဖြင့် စုစီထံမှ ပို့စကတ် တစ်ခု ထပ်ရောက်လာသည်။

ဆိုးဆိုးရွားရွား အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဟို ကန်တုန်ကောင်မက ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်အောင် တော်တော်မကောင်းတာ တစ်ခုလုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျန်တဲ့အမျိုးသမီးတွေ အားလုံးက ကျွန်မကို ဝိုင်းပြီး ကူညီကြတယ်။ ဒါကြောင့် အခု အားလုံးအဆင်ပြေသွားပါပြီ။

ဂွမ်နီက အပြည့်အစုံရေးပြီး မောင့်ကို ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ကန် တုန်ကောင်မ မကောင်းဘူး။

ချစ်တဲ့ စူဖီ

ထိုစာဖတ်ရတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မိပါသည်။ “အဲဟို ကန် တုန်ကောင်မ” ဆိုသူမှာ ဘက်တီလောင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ စူဖီပြန်ရောက်လာကတည်းက ဘက်တီလောင်းသည် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ စူဖီကိုလည်း မျက်စိစပါးမွှေး စူးနေသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် ပုံမှန်တွဲနေကြပါပြီဟု လူတိုင်း ကို လျှောက်ပြောနေရာ စူဖီ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် မဟုတ်မှန်သောအဖြစ်က ပေါ်လောကြီး ပေါ်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး စူဖီအပေါ်မှာ ရန်ငြိုးထားနေသည်။ သူ၏ ရန်လိုသော အပြောအဆိုကြောင့် စူဖီ ဒေါသပေါက်ကွဲခဲ့ဖူးသည်မှာလည်း တစ်ကြိမ် နှစ် ကြိမ် ရှိသည်။ ယခု ကျွန်တော်မရှိသောအခါတွင် စူဖီအပေါ်မှာထားသည့် အာ ဃာတကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် သွန်ချလိုက်ပုံရသည်။

ကျွန်တော် အလွန်တရာစိတ်ပူပြီး ဂွမ်နီ၏စာကိုသာ မျှော်နေမိပါသည်။ နောက် သုံးရက်အကြာ ဟိုကာအိဒိုသို့ ကျွန်တော် ထွက်ခွာတော့မည့်ဆဲဆဲ မနက်ပိုင်းတွင် စာရောက်လာသည်။ ထိုစာကို ဟီဘီယာပန်းခြံထဲမှာ သွားဖတ် ရန် ရုံးထဲက ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။

စာအိတ်ပေါ်မှ ကျွန်တော့်လိပ်စာမှာ ဂွမ်နီ၏လက်ရေးနှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အတွင်းမှ ထွက်လာသည့်စာမှာ ကျွန်တော်မမြင်ဖူးသော လက် ရေးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်စေလိုသောကြောင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရေးတတ်သူတစ်ဦးကို ခေါ်ပြီး ရေးခိုင်းဟန်တူသည်။

လူကြီးမင်းခင်ဗျား

ဂွမ်နီနှင့် စူဖီတို့၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ယခုစာကို လူကြီးမင်း ထံသို့ ရေးသားပေးပို့အပ်ပါသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို လူကြီးမင်း ရှင်း ရှင်းလင်းလင်း နားလည်သဘောပေါက်ရန် ဂွမ်နီနှင့် စူဖီက လိုလား ပါသည်။

ယခုအဖြစ်အပျက်ထဲတွင် ကျွန်တော် လုံးဝမပါဝင်ပါ။ တစ်စုံ တစ်ရာ သက်ဆိုင်ခြင်းလည်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် ဘုရင့် ရေတပ် မတော်မှ အရာခံဗိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တရားနှင့် တရား

မျှတမှုကို လိုလားသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်ထောင်
သည် တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ အရက်သောက်လိုသော အကြောင်းတစ်ခု
တည်းဖြင့် နှစ်ကောက်ဘားသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ရောက်လာခိုက် အထက်ဖော်ပြပါ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်
စိတ်ချောက်ချားနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ မိမိနှင့် မသက်ဆိုင်သော်
လည်း သူတို့ အခက်အခဲ တွေ့နေကြခိုက် ဝင်ရောက်ကူညီခွင့်ရသည့်
အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို သူတို့ပြောပြသည့် အဖြစ်အပျက်မှာ ၁၇ ရက်နေ့
မွန်းလွဲ သုံးနာရီအချိန်က ဘက်တီအမည်ရှိ မိန်းကလေးသည် ဘားခန်း
ထဲမှာ စူဇီကို စော်ကားမော်ကားစကားများ ပြောဆိုပါသည်။

ထိုသို့ အပြောခံရသောကြောင့် စူဇီသည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး
ဘက်တီကို ကတိကြေးနှင့် ထိုးလိုက်ပါသည်။ ဒဏ်ရာပြင်းသဖြင့် ဘက်
တီကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရပါသည်။ စူဇီကိုလည်း ရဲတပ်ဖွဲ့က တစ်ည
ဖမ်းချုပ်ပါသည်။ ၁၈ ရက်နေ့တွင် စူဇီကို အာမခံပေးလိုက်ပါသည်။

ဘက်တီ၏ အပြောအဆိုသည် အလွန်တရာ စော်ကားရာကျ
ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခုလို လုပ်လိုက်သည်မှာ စူဇီမှန်ကြောင်း အမျိုး
သမီးများက ယေဘုယျအားဖြင့် မှတ်ချက်ချကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ယခုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လူကြီးမင်းအနေဖြင့် စိတ်ပူရန်မလိုကြောင်း
ဝွမ်နီနှင့် စူဇီတို့က ပြောကြပါသည်။ အမျိုးသမီးများက လူကြီးမင်းကို
သတိရနေကြကြောင်းလည်း ထည့်ရေးပေးရန် ပြောပါသည်။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဖော်ပြလိုသည်မှာ ယခုစာကို ကျွန်တော်
ရေးသားရခြင်းသည် တရားမျှတမှုကို လိုလားသူတစ်ယောက်အနေဖြင့်
ဝင်ရောက် ကူညီရေးသားပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ စူဇီသည် အလွန်
တော်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေ
အနေများကိုလည်း ကောင်းစွာသုံးသပ်တတ်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်
ကြောင်း သူယုံကြည်သည့်အတိုင်းလည်း ဆောင်ရွက်တတ်ကြောင်း
ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်
အာရ်အိုဘရစ်

ထိုစာ၏အောက်ဆုံးတွင် “မောင် ဘယ်နေပြန်လာမှာလဲ” ဟူသော မှတ်ချက်ကလေးနှင့် စုစီ၏လက်မှတ်ကို တွေ့ရသည်။ လက်မှတ်၏ပတ်လည် တွင် နှုတ်ခမ်းနိရာတွေ ဝိုင်းနေသည်။

သည်စာကို ဖတ်ရသောအခါတွင် ကျွန်တော် ပိုပြီး စိတ်ပူသွားမိပါ သည်။ “စုစီမှန်ကြောင်း အမျိုးသမီးအားလုံးက ယေဘုယျအားဖြင့် မှတ်ချက် ချကြပါသည်” ဆိုသော စကားလုံးကို ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ထိုသို့ မှန်သည်ထင်သူမှာ ဘားခန်းထဲက အမျိုးသမီးများဖြစ်သည်။ သို့သော် တရားရုံးတော်မှ တရားသူကြီးကတော့ သည်လိုထင်မည်မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် ကတ်ကြေးနှင့်ထိုးသည် ဆိုသည့်အတွက် မှန်သည်မထင်နိုင်။

ကတ်ကြေးသည် ကျွန်တော့်ကို စိတ်အပူစေဆုံးသောအရာ ဖြစ်လာ သည်။ စုစီသည် ဘားခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး ထိုကတ်ကြေးတစ်လက်နှင့် ဘာတွေ လုပ်နေသနည်း။ သည်ကတ်ကြေးက ဘယ်ကရလာသနည်း။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ် ထဲက ထွက်လာသလော။

သို့သော်လည်း သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် ဘယ်တုန်းကမှ ကတ်ကြေး ထည့်မထားစဖူး။ အခြားအမျိုးသမီးများ ကတ်ကြေးကိုင်သည်ကိုလည်း ဘား ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးပါ။ သည်လိုဆိုလျှင် ဘားခန်းထဲသို့ သူ ယူ လာခြင်း ဖြစ်ရမည်။ သည်လိုဆိုလျှင် တမင်ရည်စူးချက်ဖြင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ပြီး တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်ရမည်။ ဘာမှ သံသယဖြစ်နေစရာမလိုတော့။

ထိုအကြောင်း စဉ်းစားကြည့်လေလေ ပိုပြီးသေချာလေလေ ဖြစ်တော့ သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဘက်တီ၏ မဖြစ်လောက်သော စကားကလေးတစ် ခွန်းကိုပင် စုစီ အထအနကောက်ကာ ပေါက်ကွဲလုနီးနီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင် ယခင်ကစကားလုံးထက် ပိုမိုပြင်းထန်သည့် စကားလုံး ဖြစ်ရ ပေလိမ့်မည်။

ယခင်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်ရှိနေသည်။ ပန်းချီဆွဲနေသည်။ ထို့ကြောင့် စုစီအနေဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုလုပ်လိုက်သော် ကျွန် တော်ကို နှောင့်ယှက်ရာ ကျပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ကိုသူ ချုပ်တီး ခဲ့ဟန်တူသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော် မရှိသဖြင့် ဘာမှချုပ်တီးနေစရာ မလို တော့။ ယခုတစ်ကြိမ် အပြောခံရခြင်းသည် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို တိုက်ရိုက် ဖော်ကားခြင်းလည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စုစီသည် သနား

စရာလည်း ကောင်းပါ၏။ တကယ်ဆိုတော့ သူ့အပါအဝင် ဘားခန်းထဲမှ အမျိုးသမီးများမှာ အလွန်နိမ့်ကျသော ဘဝဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ဂုဏ်သိက္ခာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်ပြီး သူတို့ အဖတ်ဆည်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စုစီသည် သူ့ကလေး သေပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်နှင့် ဆက်ဆံရေးမှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ မြုပ်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆက်ဆံရေးကို ထိပါးစော်ကားလာမည်ဆိုလျှင် သူ နည်းနည်းကလေးမှ သည်းမခံတတ်။ တကယ်ဆိုတော့ သူ့ဘဝတွင် ဘာမှတွယ်တာစရာလည်း မရှိတော့။ ယခုလို ကျွန်တော်နှင့် အတူနေရသည့်အတွက် အခြားအမျိုးသမီးက သူ့အပေါ် အထင်ကြီး လေးစားခြင်းကိုသာ သူ ရယူလိုတော့သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် အတူနေသည်ကိုလည်း ဘက်တီလောင်းက မလိုတမာ ဖြစ်နေသည်။ စုစီ သိက္ခာရှိရှိနှင့် နေနိုင်ခြင်းကို မနာလိုဝန်တို့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်အကြောင်းတွေကို စောစောကတည်းက ကျွန်တော် ကြိုတင်မြင်ခဲ့လျှင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ပေးနိုင်ခဲ့လိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျိုးမှလွဲပြီး အခြားဘာကိုမှ ကျွန်တော် မစဉ်းစားခဲ့မိ။ ယခုတော့ ကျွန်တော်၏ အတ္တစိတ်များမှကြောင့် သည်အဖြစ်အပျက်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာရလေတော့သည်။

ဟောင်ကောင်သို့ ပြန်သွားပြီး ထိုအခက်အခဲများထဲမှ စုစီကို ကယ်တင်ထုတ်ရလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

တာဝန်အရ ဟိုကာအိဒိုသို့ သွားရမည်လော။ တာဝန်ကိုဖျက်ပြီး စုစီကို ကယ်တင်ရန် သွားရမည်လော။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရပေတော့မည်။

သဘောတူစာချုပ်ကို ဖျက်လျှင် ဘာဖြစ်မည်နည်း။ ကျွန်တော့်အပေါ် လုပ်ငန်းသဘောအရ ယုံကြည်မှုထားခြင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ရာ ရောက်ပေမည်။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံး ရရှိသော ယုံကြည်မှုအထားခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ကျဆုံးရချေတော့မည်။

စုစီထံ မပြန်လျှင် ဘာဖြစ်မည်နည်း။ စုစီအပေါ်မှာ ကျွန်တော် အများကြီး သစ္စာထားခဲ့သည်။ ယခုလို မပြန်ခြင်းအားဖြင့် သစ္စာမထားရာ ကျလေမည်လား။

ဟီဘီယာပန်းခြံထဲမှာ ကျွန်တော် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားနေမိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် တာဝန်အရ ဟိုကာအိဒိုသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ အလုပ်ပြီးအောင် လုပ်ရမည်။

အချိန်ကလည်း ဘာမှကြာမည်မဟုတ်။ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်တည်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်အတွင်း စုစီ၏ အမှုကိုလည်း ရုံးတင်ဦးမည်မဟုတ်။ ဘယ်နေ့ ရုံးတင်မည်ဟုလည်း စာထဲမှာ ဖော်ပြမထား။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ရုံးတင်ချိန်အမီ ဟောင်ကောင်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်နိုင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လိုအပ်သည်များကို အကူအညီပေးနိုင်သည်။

ပန်းခြံထဲမှထွက်ပြီး အင်ပီရီယယ်ဟိုတယ်ရှိ စာတိုက်သို့ လာခဲ့သည်။ ဟိန်းအမည်ရှိ ရှေ့နေနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ရန် စုစီထံသို့ ကြေးနန်းရိုက်သည်။

ဟောင်ကောင်တွင်ရှိသော ရှေ့နေများအနက် ဟိန်းတစ်ယောက်ကိုသာ ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သည်ဆိုရာမှာလည်း လူချင်းသိသည်မဟုတ်။ ဆုံဖူးသည် မဟုတ်။ အမှုတစ်ခုတွင် တရားခံဘက်မှ ဟိန်းက ရှေ့နေလိုက်ပေးကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ သတင်းတစ်ပုဒ် ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမျှသာရှိသည်။ ပြီးတော့ မြို့ထဲမှာ သူ့ရုံးခန်းက ဆိုင်းဘုတ်ကို တစ်ခါတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အမည်ကို မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှပုဖို့မလိုကြောင်း၊ သူ့နောက်မှ ကျွန်တော် မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးနေမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း စုစီကို ကြေးနန်းနှင့် အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။

ဟိန်းထံသို့လည်း ကြေးနန်းတစ်စောင် လှမ်းရိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ စုစီထံသို့ ရိုက်သည့်ကြေးနန်းတွင် ကျွန်တော် ပြန်ရောက်မည့်ရက် မပါကြောင်း သတိရသဖြင့် ဘီအိုအေစီရုံးရှိရာသို့ သွားရပြန်သည်။ ကျွန်တော် ပြန်ရက်တွင်ရနိုင်မည့် လေယာဉ်ပတ်ကို စုံစမ်းရသည်။ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ် သေချာပေါက် ရဖို့စီစဉ်ရသည်။ သေချာတော့မှ စာတိုက်သို့ ပြန်သွားပြီး ပြန်ရောက်လာမည့် ရက်အတိအကျကို နောက်ထပ် ကြေးနန်းတစ်စောင် ထပ်ရိုက်လိုက်သည်။ ပန်းရောင်ထီးတစ်ချောင်းပါ ဝယ်ထားပြီးပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း ထည့်ရိုက်လိုက်သည်။

ထိုကိစ္စတွေပြီးတော့မှ တက္ကစီတစ်စီးငှားပြီး ဂျပန်ဟိုတယ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ဂေးရှားမယ်ကလေးများက နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လက်ကိုထိပြီး နှုတ်ဆက်ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ဖိနပ် ကြိုးဖြေသူကဖြေ၊ အဝတ်ကူလဲပေးသူကလဲဖြင့် အလုပ်များနေကြသည်။

ကျွန်တော် ဆွဲထားပြီးဖြစ်သည့် ပန်းချီကားများကို သိမ်းထားပေးရန်

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးလက် အပ်လိုက်သည်။ အထုပ်အပိုးအားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ အသင့်စောင့်ခိုင်းထားသည့် တက္ကစီကားဖြင့်ပင် လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ဟိုကာအိဒိုသို့ ထွက်မည့်လေယာဉ်ကို မိရုံကလေးသာရှိသဖြင့် တော်ပေသေးတော့သည်။

အခန်း (၃)

“အဲဒီရဲသားတွေတွေလေ တော်တော်ဆိုးတယ် သိလားမောင်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကို မျောက်အိမ်ကလေးထဲမှာ တစ်ညလုံး ထည့်ထားတယ်၊ ဟိုလေ၊ တကယ့်မျောက်အိမ် အစစ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မျောက်အိမ်သေးသေးကလေး အတိုင်းပဲ၊ ရဲစခန်းမှာ ရှိတယ်လေ၊ သိပ်ဆိုးတာပဲ မောင်ရယ်”

ဟောင်ကောင်မြို့ထဲကို သွားရန် ဟောင်ကောင်လေဆိပ် အပြင်ဘက်တွင် ဘတ်စ်ကားစောင့်ရင်း ကျွန်တော်တို့ စကားရပ်ပြောနေကြသည်။ ဂျပန်မှ ထွက်လာသော လေယာဉ်ပျံသည် သုံးနာရီလုံးလုံး နောက်ကျပြီးမှဆိုက်သည်။

ကျွန်တော် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ပြီး သံစကားနောက်မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေသော စူဇီကို မြင်ရသည်။ ဟောင်ကောင်မှ ထွက်သွားကတည်းက ယခုအချိန်အထိ ထိုနေရာမှာပင် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချိန်လုံး ရပ်စောင့်နေခဲ့သလား ထင်မှတ်ရသည်။

ကျွန်တော် ခရီးထွက်နေခိုက်တွင် ဟောင်ကောင်မှာ နွေရာသီ လုံးလုံး လျားလျား ရောက်ချေပြီ။ သည်မှာပူပုံက မလေးရှား နွေရာသီထက်ပင် အဆများစွာ ပိုဆိုးလေသည်။ ကျွန်တော့်ရုပ်အင်္ကျီမှာ ချွေးတွေနစ်နေသည်။ မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းမှာလည်း ချွေးရွဲနေပြီ။ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ကျွန်တော် ချွေးသုတ်နေခိုက် စူဇီကတော့ ရဲတွေဆိုးကြောင်း နာနာကြည်းကြည်း ပြောနေသည်။

“အိုး... သိပ်ဆိုးတာပဲ မောင်ရယ်၊ အဲဒီနေရာလေ လူတွေကလည်း အရမ်းဆိုး၊ အရမ်းညစ်ပတ်၊ ရဲတွေကလည်း သိပ်ဆိုးတာပဲ”

“စူဇီ... ဘက်တီကရော ဘယ်လိုနေသလဲ၊ သူရော ကောင်းသွားပြီလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“အဲဟို ကန်တုန်ကောင်မလား၊ အိုး... ကောင်းသွားပါပြီ၊ သူ့အတွက် မောင် ပုဖို့မလိုတော့ပါဘူး။”

“မောင်က မင်းအတွက်သာ ပူတာပါ၊ သူ့ဒဏ်ရာ သိပ်ကြီးတယ်ဆိုရင် မင်းအပြစ်ပိုကြီးမှာကို မောင် စိုးရိမ်နေခဲ့ရတာ၊ သူ ဆေးရုံတက်နေရတုန်းပဲ လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ထင်တာပဲ”
သူက ဘာမှမဖြစ်သလို ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါဆိုရင် မင်း သေသေချာချာ မသိဘူးလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆေးရုံတက်နေရတုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မျောက်အိမ်ကလေးထဲ နေရပြီး ဒုက္ခခံခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေ မောင့်ကိုပြောပြတာ မဆုံးသေးဘူး၊ တကယ်ဆိုးတာပါ မောင်ရယ်၊ ကျွန်မက ရဲတွေကိုပြောတယ်၊ ‘ကျွန်မကို အခု ချက်ချင်း အပြင်ထုတ်ပေး၊ ကျွန်မအမျိုးသားက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၊ အမေရိကန် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးဖို့ အခု ဂျပန်ပြည် ရောက်နေတယ်၊ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရတယ်၊ သူ တစ်ပတ်ရတဲ့ပိုက်ဆံဟာ ရှင်တို့ရဲအဖွဲ့က နံပါတ်တစ် အကြီးဆုံးလူ တစ်လရတာထက် ပိုများတယ်၊ တစ်လမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နှစ်ရတာထက် ပိုများတယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်၊ ကျွန်မကို ဟောဒီချက်လက် မှတ်စာအုပ် သူပေးသွားတာ၊ ကျွန်မ ငွေဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ၊ ဟောဒီ အပေါ်မှာ ရေးချလိုက်ရုံပဲ၊ ကျွန်မ လိုချင်သလောက်ငွေကို ဘဏ်တိုက်က ထုတ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မအမျိုးသားဟာ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ သူ ပြန်ရောက်လာရင် ရှင်တို့အားလုံး မချောင်ဘူး၊ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်၊ ရှင်တို့အတွက် အဆိုးဆုံးအချိန် ဖြစ်သွားမယ်’ ကျွန်မ အဲဒီလိုကို ပြောပစ်လိုက်တယ် မောင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကတော့ အဲဒီနေရာ မှာ ကျွန်မကို တစ်ညလုံးလုံး ထည့်ထားတယ်၊ ကျွန်မဖြင့်လေ တစ်မှေးကလေး တောင် အိပ်လို့မပျော်ခဲ့ဘူး။”

“စူဇီ၊ မင်းတို့ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ အစကနေပြီး အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြစမ်း” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ကျွန်မ ပြောပြပြီးပြီလေ၊ အဲဒီ ကန်တုန်ကောင်မက ကျွန်မကို မကောင်းတာပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးပစ်လိုက်တယ်”

“သူက ဘာပြောလို့လဲ”

“အိုး... ကျွန်မ အတိအကျ မမှတ်မိတော့ဘူး” သူက ကမန်းကတန်း

ပြန်ပြောသည်။ “သူပြောတဲ့စကားဟာ မကောင်းဘူးဆိုတာပဲ မှတ်မိတော့တယ်။ ဒါပဲ။ သူ့ကို ဒီထက်ပိုမှာအောင်တောင် ထိုးပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“အဲဒီလို မလုပ်လိုက်မိတာ ဘုရားသခင်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့တာ ပေါ့ကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက အဲဒီကတ်ကြေးနဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်မမှာ ရှိနေတယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းက ဘာဖြစ်လို့...”

ကျွန်တော့်စကားကို အဆက်မခံဘဲ သူက သည်းမခံနိုင်တော့သလို ဖြတ်ဝင်ပြောသည်။

“နေစမ်းပါဦး။ မောင်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကန်တုန်ကောင်မအတွက် ဒါလောက်တောင် ပူပင်သောက ရောက်နေရတာလဲ။ သူ ဒီလိုလုပ်တာ ခံကို ခံသင့်တယ်။ အားလုံးကလည်း ဒီအတိုင်းပြောတာပဲ။ လူတိုင်းက ကျွန်မကို ဒီအတိုင်းပြောတယ်။ ‘စုစီ မင်းလုပ်တာမှန်တယ်။ အကောင်းဆုံးအလုပ်ကို မင်းလုပ်လိုက်တာပဲ’ လို့ လူတိုင်းပြောတယ်။ အားလုံးက ကျွန်မကို ဝမ်းသာအားရ ချီးကျူးကြတယ် မောင်။ သိလား။ အဲဒီရဲ့တွေက လွဲလို့ပေါ့လေ”

ဘက်တီက မည်သည့်စကားမျိုးကို ပြောသောကြောင့် ယခုလို ကတ်ကြေးနှင့် ထိုးရသည်ဆိုသော အချက်ကိုပင် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာရော၊ ဝမ်းချိုင်းသို့ကူးသည့် ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်မှာပါ ကျွန်တော် ထပ်ကာထပ်ကာ မေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖြေကတော့ အမြဲတမ်း မရေမရာချည်း ဖြစ်နေသည်။

နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ရာသီဥတုက တော်တော် ဆိုးနေသည်။ ဂျပန်မှာ ကျွန်တော် နေခဲ့သည့်အတွက် ယခုရာသီဥတုနှင့် ရုတ်တရက် အထာမကျနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော့်ရှုပ်အင်္ကျီမှာ ချွေးတွေနစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်အပြန်ကို ကြိုဆိုသည့်အနေဖြင့် စုစီက အခန်းထဲမှာ ပန်းအိုးများထိုးထားသည်။ ကျွန်တော့်အဝတ်အစားများကို ကုချွတ်ပေးသည်။ ရေစင်မှာ ကျွန်တော် မျက်နှာသွားသစ်တော့ ကျွန်တော့်ကျောကို ရေပတ်တိုက်ပေးသည်။ အထိုက်အလျောက် နေသားတကျ ရှိသွားသောအခါ ခုတင်ပေါ်၌ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ လဲလျောင်းခိုင်းပြီး ဘက်တီနှင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဇာတ်လမ်းအသေးစိတ်ကို ထပ်မေးသည်။

“ကဲ ... အစကနေ ပြန်စကြဦးစို့ စုစီ။ အချိန်က ညနေသုံးနာရီ၊ မင်းက ဘားခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတယ်။ မင်း တစ်ယောက်တည်းလား။”

“မဟုတ်ဘူး။ ဝွမ်နီနဲ့ အတူတူထိုင်နေတာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဘက်တီက ဘယ်မှာလဲ”

“အဲဒီအချိန်ကျမှ ဘားခန်းထဲကို သူဝင်လာတာ၊ ကျွန်မတို့စားပွဲနားက ဖြတ်လျှောက်သွားတယ်၊ သူ လမ်းလျှောက်သွားပုံက တော်တော်စိတ်ကုန်စရာ ကောင်းတယ်လို့ထင်တယ်၊ ဒီလိုလျှောက်တာဟာ ...”

“ကဲ ... ထားလိုက်တော့၊ ဘယ်သူက အရင်စကားပြောတာလဲ”

“သူ အရင်ပြောတယ်၊ အဲဒီကန်တုန်ကောင်မ၊ ကျွန်မကို မကောင်းတဲ့ စကား လှမ်းပြောတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဘယ်လိုပြောသလဲ”

“ကျွန်မ မမှတ်မိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မင်း မှတ်မိရမှာပေါ့၊ စုစီ၊ သူ့ကို ကတ်ကြေးနဲ့ ထထိုးမိ လောက်တဲ့အထိ မင်းစိတ်ဆိုးအောင် ပြောတာပဲ၊ ဒီစကားကို မင်း မှတ်မိရမှာ ပေါ့”

“ပထမနေ့တုန်းက ပြောသွားတဲ့စကားလုံးကို ပြန်ပြောတယ်ဆိုတာပဲ ကျွန်မ မှတ်မိတော့တယ်”

“အဲဒီတော့ သူပြောတာ ဘာစကားလဲ”

“ကျွန်မ မမှတ်မိဘူး”

“စုစီ မောင့်ကိုကြည့်စမ်း၊ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ သေသေ ချာချာကြည့်၊ တည့်တည့်ကြည့်၊ ဟုတ်ပြီ၊ မင်း မောင့်ကို အမှန်ပြောနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း မှတ်မိတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

သူက မျက်လုံးများကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲသွားသည်။

“ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး”

“ဘာကြောင့် မပြောနိုင်ရမှာလဲ”

သူ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ မယုံကြောင်း ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ငြင်းဆိုလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီကိစ္စကို ခဏထားကြဦးစို့၊ ပထမဆုံး ဒီစကားကို သူ ပြောတုန်းက ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ”

“နင် နောက်ထပ် ဒီစကားထပ်ပြောရင် နင့်ကို ငါ သတ်မယ်လို့ ပြော လိုက်တယ်”

“မင်း ဒီလိုမပြောပါဘူး၊ စုစီ၊ ဒီစကားလုံးတွေအတိုင်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို သတိပေးလိုက်တယ်၊ နင့်ကို ငါ သတ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အို ... ဘုရား ... ဘုရား”

“သူက ပြန်ပြောတယ်၊ စမ်းကြည့်ပါလားတဲ့၊ ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲတဲ့၊ ငါ ပြောချင်တဲ့အချိန်မှာ ပြောမယ်၊ မနက်ဖြန်လည်း ထပ်ပြောဦးမယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး ကတ်ကြေး ဝယ်လာခဲ့တယ်”

“ဘာ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟင်နက်ဆီလမ်းထောင့်မှာ ပထမဆုံးတွေ့ရတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကနေ ကတ်ကြေးတစ်လက် ဝယ်ခဲ့တယ်၊ အကြီးကြီးပဲ၊ ခြောက်လက်မ၊ ရှစ်လက်မလောက်ရှိမယ်၊ မှောင့်ကိုတော့ ကျွန်မ မပြနိုင်တော့ဘူး၊ ရဲတွေက ယူသွားပြီ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ကတ်ကြေးကို သူတို့ ခိုးသွားကြပြီ”

“မင်း အဲဒီလို ကတ်ကြေးဝယ်လာပြီးတော့ ...”

“အသုံးလိုရင် အဆင်သင့်ရအောင် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်၊ နောက်တစ်နေ့ ညနေကျတော့ စောစောက မောင့်ကို ပြောပြသလို ကန်တုန်ကောင်မ ဘားခန်းထဲ ဝင်လာတယ်၊ စောစောကပြောတဲ့အတိုင်း မကောင်းတဲ့ စကားပြောဇာနည်၊ ပြောပြီး တစ်ဖက်လှည့်ထွက်သွားတယ်၊ ကျွန်မက ‘နင်ဟာ တော်တော် စိတ်ထားယုတ်မာတဲ့ကောင်မ၊ တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ ကန်တုန်ကောင်မ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ သူက ပြန်လှည့်လာတယ်၊ ကျွန်မက သူ့ရင်ဘတ်ကို ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးလိုက်တယ်၊ ရင်သားနှစ်ခုကြားကို ဝင်သွားတယ်၊ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောတဲ့ကောင်မ၊ ရင်သားထိသွားလည်း အရေးမစိုက်ပေါင်၊ ဒါပေမဲ့ ကတ်ကြေးက အလယ်တည့်တည့်မှာ ဝင်သွားတယ်၊ နောက်တစ်ချက် ထပ်ထိုးဖို့ ကျွန်မ ဆွဲနုတ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝှမ်းနီနဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်မကို ဆွဲထားတယ်၊ ကန်တုန်ကောင်မ ကြမ်းပေါ်လဲကျသွားတယ်၊ သွေးတွေ အများကြီးထွက်တယ်၊ တအားအော်တာပဲ၊ ဒဏ်ရာက ဒါလောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ သက်သက်ပလီတာ”

“အင်း ... ဝှမ်းနီကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပဲ၊ မောင်တော့ ဒါပဲ ပြောတတ်တော့တယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်မကို ကျွန်မ အသေသတ်ချင်တာ၊ ဝှမ်းနီဆွဲလိုက်တော့ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မင်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဖြစ်တယ်၊ တကယ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသေးတယ်၊ ပထမနေ့ကတည်းက သူ့ကို ကျွန်မ သတိပေးပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် သူ ဒီလို ခံကိုခံရမယ်၊ ခံထိုက်တယ်၊ သူ့ကို ဘာမှခွင့်လွှတ်နေစရာ မလိုဘူး၊ ဝှမ်းနီ ကျွန်မကို ဆွဲလိုက်တော့ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးတယ်”

“ဒီမှာနားထောင် စုစီ၊ ဒီအဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်တယ်လို့ မောင်မထင်ဘူး၊ မင်း သူ့ကို မသတ်ဖြစ်လိုက်ပေမယ့် အင်မတန် ဆိုးတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် မင်းကို အာမခံပေးလိုက်တာကိုတောင် မောင် အံ့ဩတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။

“ကျွန်မကတော့ မပူပါဘူး၊ အောက်ထပ်ကလူတွေကို မောင်ကိုယ်တိုင် မေးကြည့်ပါလား၊ ‘စုစီ မင်းဒီလိုလုပ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်’ လို့ လူတိုင်းက ပြောကြတယ်၊ ရုံးတော်ရောက်ရင်လည်း ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြလိုက်ရုံပဲ၊ ပထမနေ့ကတည်းက အဲဒီ ကန်တုန်ကောင်မကို ကျွန်မ သတိပေးထားပြီးသားလို့ ပြောပြမယ်၊ ဒါဆို သူတို့ သဘောပေါက်နားလည်သွားမယ်”

“သူတို့ နားအလည်လွန်သွားမှာ စိုးရတယ်၊ ဒီကိစ္စကို မောင်တို့ အပြင်းအထန် စဉ်းစားရတော့မယ် စုစီ၊ ဒီတော့ ပထမဆုံးအနေနဲ့ ဘက်တီက ဘာပြောတယ်ဆိုတာ မောင်ကို အတိအကျ ပြောပြရမယ်၊ အဖြစ်မှန်ကို မောင် မသိဘဲနဲ့တော့ မင်းကို ဘာအကူအညီမှ ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... ပြော၊ သူပြောတဲ့စကားက ဘာလဲ”

“ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး”

“စုစီ၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒါဟာ ဘာဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း နားမလည်ဘူးလား၊ မင်း ထောင်ကျသွားနိုင်တယ်၊ နားလည်ရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ကျွန်မ ပြောလိုက်ရင် ကျွန်မကို မျောက်အိမ်ထဲ သူတို့ မပို့ပါဘူး”

“ပို့မှာပဲ၊ မင်းကို ထောင်ချပစ်မှာပဲ၊ ရုတ်တရက် ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး ဘက်တီကို မင်း ထထိုးတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ခြိမ်းခြောက်တဲ့အတိုင်း လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်၊ ဒီတော့ မင်းလွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို တို့ ဆင်ရမယ်၊ ဒီလို ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ဆင်ဖို့အတွက် သူ ဘာပြောသလဲဆိုတာ မောင် ကြိုတင် သိထားဖို့လိုတယ်၊ ကဲ... ပြော၊ သူပြောတာ ဘာစကားလဲ”

“မပြောဘူး”

ကျွန်တော့်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ပါ။ ဒေါသပေါက်ကွဲလေတော့သည်။ ရာသီဥတုက အေးနေမည်ဆိုလျှင် ဒါလောက် ဒေါသဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်။ သို့သော်လည်း ဟောင်ကောင်နေ့ရာသီက ပူပြင်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် အလွယ်တကူပင် ဒေါသပေါက်ကွဲမိတော့သည်။

အလွန်ရင့်သီးသော စကားလုံးများဖြင့် သူ့ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ ကျွန်တော့်စကားလုံးများကြောင့် သူ ငိုတော့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က မရပ်။ လျှော့မပေးဘဲ ဆက်ဆဲသည်။ ဆဲရုံမက ကြိမ်းမောင်းမိသည်။ နှစ်ပြားမျှ တန်ဖိုးမရှိသော သူ့သိက္ခာကို ဘာကြောင့်ဆည်နေသနည်း။ ဘာသိက္ခာရှိသနည်း။ သူလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ဘာတန်ဖိုးရှိသနည်း။ ဒါလောက်တောင် ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ထိန်းပြီး ဆက်ငြင်းနေမည်ဆိုလျှင် သူ့အပေါ် ကျွန်တော် ထားရှိခဲ့သော လေးစားမှုများအားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်နေသည်နှင့်သာ တူကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောသည်။

နောက်ဆုံးကျမှ မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် သူကပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ မြောပါတော့မယ်”

“အင်း... တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီစိတ်ကလေးဝင်လာတာ ဘုရားသခင်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပဲ”

ဘက်တီလောင်းပြောသည့် စကားများကို သူက ပြန်ပြောပြသည်။ ကျွန်တော့် ဒေါသမီးများအားလုံး ချက်ချင်း ငြိမ်းသွားတော့သည်။ ငြိမ်းရုံသာမက အရှက်ကြီးလည်း ရှက်သွားမိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စူစီသည် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းခြင်းလုံးဝမဟုတ်။ ကျွန်တော်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဖြစ်ရသည့်ပြဿနာမှာ အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ စူစီအပေါ်မှာထားရှိသော အာယာတတရားကို အကြောင်းပြုပြီး ဘက်တီလောင်းက ကျွန်တော့်အကြောင်း မကောင်းပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ညစ်ညမ်းသည့် အကျင့်စရိုက်များနှင့် ဖောက်ပြန်တတ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပါသည်ဟု ဘက်တီကပြောသည်။

နောက်နေ့တွင် ဘားခန်းထဲမှာ စူစီကို ထိုစကားဖြင့် ဆက်လက်ရန်စသည်။ သည်နေရာမှာပင် စူစီ ပေါက်ကွဲခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျအောင်လုပ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို သတ်

မှာပဲ။ သူ့ကို ကျွန်မပြောတယ်။ ငါ့သိက္ခာကို ချချင်သလောက်ချ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ရည်းစားရဲ့သိက္ခာကို မချရဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယမ် ယမ်ကောင်မလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မမှာက ဂုဏ်သိက္ခာ အလိုလို ကျပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ မောင်က လူကြီးလူကောင်း။ ဒါကြောင့် မောင်ကို ဘယ် နည်းနဲ့မှ ဂုဏ်သိက္ခာ အချမခံနိုင်ဘူး။ မောင်ဂုဏ်သိက္ခာကျအောင် မဟုတ်တာ တွေ ပြောလာမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလူကိုမဆို သတ်မှာပဲ”

“စူဇီ... မောင် ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်။ အခုလောက် တစ်ခါမှ မောင် စိတ်မဆင်းရဲဖူးဘူး။ အခုလို စကားမျိုးတွေနဲ့ မင်းကို ပုတ် ခတ်မိခဲ့တဲ့အတွက် မောင် အရမ်းစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားတယ်” ဟု ကျွန် တော်က ပြောပါသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်။ ကျွန်မ လုပ်လိုက်တဲ့အလုပ် မှန်တယ်ဆိုတာ အခုအချိန်ထိ မောင် သဘောမပေါက်သေးဘူး။ အဲဒီ ကန်တုန်ကောင်မကို ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးပစ်လိုက်တာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ဆိုတာ မောင် နားမလည်သေး ဘူး”

“မင်း အဲဒီလိုမလုပ်ဖြစ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲလို့ အခုအချိန်ထိ မောင် စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်။ ဒီအတွက် မောင် အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်”

“အကြောင်းမဲ့ မောင် စိတ်ပူနေတာပဲ”

“ဟိန်းကရော ဘာပြောသေးသလဲ”

“အို... သူကလည်း အလကားအဘိုးကြီးပဲ။ ဘာတစ်ခုမှ သဘော မပေါက်ဘူး။ မင်းကို လိုင်ချီကောက် ပို့ချင် ပို့လိမ့်မယ်လို့ သူကပြောတယ်။ လိုင်ချီကောက်ဆိုတာ မိန်းမထောင်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကြားဖူးတာကတော့ တရားသူကြီးဟာ သိပ်ကြင်နာတတ်တာပဲတဲ့။ သိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့။ စိတ်နှလုံး သား သိပ်နူးညံ့တာပဲတဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့က နားလည်မှာပါ”

“ပြဿနာက အဲဒါပဲ စူဇီ။ တရားသူကြီးတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ် သဘောထားကောင်းကောင်း တရားဥပဒေကတော့ စိတ်သဘောထားကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ဟာ အသတ်ခံထိုက်တဲ့လူပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူ့ ကိုသတ်ဖို့ တရားဥပဒေက ခွင့်မပြုဘူး”

သို့သော်လည်း ယခုပြဿနာသည် မည်မျှကြီးမားကြောင်း သူ သဘော ပေါက် နားလည်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမျှ မတတ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် လသာဆောင်သို့ ထွက်လာပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာအောင် အမျိုးမျိုး တွေး တောနေမိပါသည်။ ပြီးတော့မှ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“စူဇီ မင်းဆီက မောင်ရထားတဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခု ရှိတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင် ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာပဲ။ အဲဒီတော့ ဆိုးတာတစ်ခုကို မောင်တို့ လုပ်ကြရတော့မယ်၊ မောင်တို့ မမှန်သက်သေ ထွက်ကြရတော့မယ်၊ မမှန်တာတွေကို သတိကြီးကြီးနဲ့ ထွက်ဆိုကြရတော့မယ်၊ ကိုယ်ပြောရမယ့် စကားတွေကို အလွတ်ကျက်ရမယ်၊ အဲဒီလို အလွတ်ကျက်ထားတဲ့အတိုင်း ရုံးတော်မှာ တစ်လုံးမကျန် တိတိကျကျ ထွက်ဆိုရတော့မယ်၊ ဒီလို မမှန်သက်သေ မထွက်ဆိုရင် မင်းကို လိုင်ချီကောက်ထောင်ကို ပို့လိုက်လိမ့်မယ်၊ ခြောက်လ ကြာချင်ကြာမယ်၊ တစ်နှစ် ကြာချင်ကြာမယ်၊ ကိုင်း... အဲဒီကတ်ကြေးအကြောင်း စဉ်းစားကြရအောင်၊ ဒီကတ်ကြေးကို မင်း ဘယ်တုန်းက ဝယ်သလဲ”

“အဲဒီ ကန်တုန်ကောင်မက ညစ်ပတ်တဲ့စကားတွေ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြောပြီး ကျွန်မ သွားဝယ်တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဝယ်ထားတာကြာပြီ၊ မင်း အိမ်ပြိုကျပြီး မင်းပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဆုံးကုန်ပြီးကတည်းက ဝယ်ခဲ့တာ၊ နောက်ပြီးတော့ လမ်းဘေးဈေးဆိုင်က ဝယ်ခဲ့တယ်၊ ဟင်နက်ဆီလမ်းက ဝယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရဲက သွားပြီး စုံစမ်းတာမျိုး တို့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မ မလိမ်ချင်ဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောမယ်၊ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ ပြောမယ်”

“စူဇီ ... မင်း အဲဒီလိုပြောရင် ထောင်ကျသွားလိမ့်မယ်၊ မောင်ပြောတာကို ယုံပါ၊ မင်း နားမလည်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း မောင့်ကို ယုံကြည်တဲ့အနေနဲ့ မောင့်စကားကို လက်ခံပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မောင်က ဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုရင်ပေါ့”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွယ်၊ ကဲ ... ကတ်ကြေးကို မင်း ဘယ်တုန်းက ဝယ်ခဲ့သလဲ”

“ကျွန်မအိမ် ပြိုကျသွားပြီးတဲ့နောက်”

“ဘယ်မှာဝယ်တာလဲ”

“လမ်းဘေးဈေးဆိုင်က”

“အဲဒီကတ်ကြေးကို မင်း ဘယ်မှာသိမ်းထားသလဲ”

“အပေါ်ဆုံး အဆွဲထဲမှာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အဲဒီမှာမသိမ်းဘူး၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း

ထည့်ထားလေ့ရှိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းဟာ ဘားခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး အမြဲတမ်း ဇာထိုးပန်းထိုး လုပ်နေလို့ပဲ။ ကိုင်း...မင်းစားပွဲနားက ဘက်တီ ပြတ်လျှောက်သွားရင်း အဲဒီစကားတွေပြောတော့ ကတ်ကြေးက ဘယ်မှာလဲ”

“ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ အင်္ကျီပုံတစ်ခု မင်းညှပ်နေ တယ်။ ဘက်တီစကားကြောင့် မင်းစိတ်ကို မထိန်းနိုင်တဲ့အခါ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ လှမ်းထိုးလိုက်တယ်။ ဘာနဲ့ထိုးလိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူး။ ဘာလုပ်လိုက် မိတယ်ဆိုတာတောင် မင်းဘာသာမင်း မသိလိုက်ဘူး”

“ဟာ...ဒီလိုလိမ်တာတော့ မကောင်းဘူး၊ တခြားအမျိုးသမီးတွေ မြင် တယ်။ အစအဆုံး သူတို့မြင်နေတာပဲ”

“အမျိုးသမီး ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ၊ မင်းအနားမှာရှိပြီး သေသေချာ ချာမြင်တဲ့ အမျိုးသမီးကိုပြောတာ”

“ဂွမ်နီရယ်၊ အဲလစ်ကလေးရယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးရယ်၊ ဒေါရစ်ဂူးရယ်၊ အားလုံးလေးယောက်၊ သူတို့အားလုံး မြင်တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ သူတို့ကို သွားခေါ်ခဲ၊ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ဆွေး နွေးစရာရှိလို့ အပေါ်တက်ခဲ့ပါဦးလို့ သွားပြောချေ”

အမျိုးသမီးလေးယောက် ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထား သည်ထက်ပင် ပိုမိုလွယ်ကူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးကို မမှန် သက်သေ ခိုင်းဖို့အတွက်တော့ အကြောက်အကန် ပြောရမည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့မိသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးသည် မှုနင့်နေသူဖြစ်သည်။ မူကို အထိမခံသူ ဖြစ်သည်။ မမှန်ရာကို မလုပ်တတ်သည့် အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း တကယ်ပြောကြည့်သည့်အခါတွင် ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးသည် အလွယ်ဆုံးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို သူ မကြည့်နိုင်။ ထိုသူငယ်ချင်းဒုက္ခထဲမှ လွတ်မြောက် ရေးအတွက် သူ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရဟု သဘောထားသူဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ထိုခံယူချက်ဖြင့် အလွယ်တကူပင် လက်ခံလိုက်သည်။ ထိုမျှမကသေး အလွန် ကောင်းမွန်သည့် အကြံဉာဏ်များကိုပင် သူက ထပ်ဆောင်းပေးလိုက်သေးသည်။

ငြင်းနေသည့်အမျိုးသမီးမှာ ဒေါရစ်ဂူးဖြစ်သည်။ ဒေါရစ်ဂူးက ရုံးတော် တက်ပြီး မမှန်သက်သေခံသည့်အတွက် နမ်ကောက်မှ သူ့အလုပ်ပြုတ်သွားနိုင် သည်ဟု ပြောသည်။ သူ့ကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကျွန်တော် ဖျောင်းဖျာရသည်။ မရ

သည့်အဆုံးတွင် ဒေါ်လာတစ်ရာပေးမည်။ ယခု ကြိုတင်ငွေအဖြစ် ငါးဆယ် ပေးထားမည်။ ရုံးတော်မှာ ပြောသည့်အတိုင်း သက်သေခံပြီးလျှင် ကျန်သည့် ငါးဆယ် ထပ်ပေးမည်ဟု ပြောတော့မှ သဘောတူ လက်ခံသွားသည်။

နောက်ဆုံး ရှေ့နေဖြစ်သူ ဟိန်းတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

ဟင်နက်ဆီလမ်းမှ ဓာတ်ရထားစီးပြီး ဟိန်း၏ရုံးခန်းသို့ ကျွန်တော် လာခဲ့သည်။ အပြင်မှာ အရမ်းပူနေသည်။ ဓာတ်ရထား မှတ်တိုင်မှနေ၍ ဟိန်း ၏ ရုံးခန်းသို့ နှစ်မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ရသေးသည်။

သူ့ရုံးခန်းသည် ရှေးပုံစံ ရုံးခန်းဖြစ်သည်။ အလွန်ကျယ်သည်။ အမှုနိုင် သော အမှုသည်များက လက်ဆောင်ပေးသည့် မှန်များကို ကာရံထားရာ သူ့ ရုံးဟောင်းကြီးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မှန်များကိုဖောက်ပြီး လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ လူရှိပုံမပေါ်။ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံး တွေ့သော်လည်း လူမရှိ။ ခဏကြာတော့မှ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်လိုက် သောအခါ လေအေးစက် တပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အင်္ကျီမှာ ရွဲနေသည့် ချွေးများက ရေခဲလိုအေးစက်သွားသည်။ သဘောစက်ခန်းထဲမှ ထွက်ပြီး ရေခဲ သေတ္တာထဲသို့ ဝင်လိုက်ရသလိုရှိသည်။

“တစ်ရုံးလုံးကိုတော့ လေအေးစက် မတပ်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း နည်းနည်းကလေးမှ အပူမခံနိုင်ဘူး၊ အပြင်မှာ ဘယ်လိုနေသလဲ” ဟု ဟိန်းက ဆီးမေးသည်။

“အင်မတန် ပူပါတယ်ဗျာ”

“အင်း... ဒီညနေပိုင်း ရုံးမှာ အမှုစစ်စရာကလည်း ရှိနေသေးတယ်”

သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ သူ့အရပ်က ရှည်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ထွားကျိုင်းသည်။ စားပွဲသေးသေးကလေးအောက်သို့ သူ့ဒူးခေါင်းများ ထိုးသွင်း၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ရုံးခန်းအပြင်မှာ မြင်ခဲ့ရသည့် စားပွဲ၏ လေးပုံတစ်ပုံခန့်သာ ရှိသည်။

“အင်း... ကျုပ်မှန်းကြည့်ရတာတော့ တယ်နိပ်ပုံမပေါ်ဘူး၊ ဖရက်ဒီဂိုး ရုံးကိုရောက်ရင်တော့ မျှော်လင့်ချက်ရှိပါတယ်” ဟု သူကပြောသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ၊ တရားသူကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အင်မတန်တော်တယ်၊ အထူးသဖြင့် အဲဒီအမျိုးသမီးတွေ ကို သူ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ချာလီကောက်ဆိုရင်တော့ ဘုရားတရမှာပဲ၊ ချာလီ ဆိုရင် တစ်လ နှစ်လလောက် ချပစ်လိုက်လိမ့်မယ်”

“ထောင်ကို ဆိုလိုပါသလားခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သူ့ကိုတော့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခု လုပ်ပြနေလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ၊ ဒီသူငယ်မလုပ်ပုံက အဲဒီကတ်ကြေးကို သေသေချာချာ သွားဝယ်ထားတာ”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကတ်ကြေးကို သူ ဝယ်ထားတာ ကြာလှပါပြီ” ကျွန်တော့်စကားကြားတော့ သူက မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ် ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ဘယ်တုန်းကပဲဝယ်ဝယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ ကတော့ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ထည့်ယူလာတယ်၊ ဒါကိုကြည့်ရင် ရည်စူးချက်နဲ့ လုပ်တယ်ဆိုတာက ပေါ်နေတယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ကတီးကြေးကိုဆွဲထုတ်...”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကတ်ကြေးက အစကတည်းက အပြင်ရောက်နေ တာပါ၊ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာပါ၊ အဲဒီကတ်ကြေးနဲ့ သူ အဝတ်ညှပ် နေတုန်း အချိန်မှာဖြစ်တာပါ”

“သူငယ်မပြောတာကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါလား”

“ခင်ဗျားရဲ့ တရုတ်စကား အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိပါသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“တရုတ်စကားလား၊ တစ်လုံးမှ မပြောတတ်ပါဘူး”

“အမျိုးသမီးရဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားဟာလည်း နည်းနည်းကလေးမှ မျှော် လင့်ချက် မရှိပါဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် နားလည်မှုတွေ လွဲကုန် ကြတော့တာပေါ့”

ကျွန်တော့်ကို သူ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာ ကို အောက်သို့ငုံ့လိုက်ရင်း စားပွဲသေးသေးကလေးအောက်မှ သူ့ဒူးခေါင်းကို မသိမသာ နေရာရွှေ့နေသည်။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျုပ်က ရဲကိုပဲ လန့်နေတာ၊ ရဲက သက်သေခေါ်လိမ့် မယ်၊ သက်သေတွေရဲ့ ထွက်ချက်နဲ့ ကွဲလွဲနေရင် ခက်မယ်”

“ဒါ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့အချိန်က အနားမှာ လူလေး ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူတို့မြင်တယ်၊ သူတို့အမြင်တွေ ကလည်း တစ်ထပ်တည်းပဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင် မတူတဲ့ ရှုထောင့်တစ်ခုကနေပြီး ဒီအမှု ကို ကျွန်တော်တို့ ကိုင်တွယ်နိုင်တာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့အတွက် အဆိုးဆုံး ဘာများဖြစ်နိုင်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“အင်း ... ချာလီကောက် ဆိုပါတော့၊ ဒေါ်လာသုံးရာလောက် ဒဏ်ရိုက် လိမ့်မယ်”

“တကယ်လို့ ဖရက်ဒီဂိုး ဆိုရင်ကောဗျာ”

“ဒေါ်လာငါးရာ”

“ထောင်တော့ ချမပစ်နိုင်ပါဘူးနော်” ဟု ကျွန်တော်က သေချာအောင် ထပ်မေးသည်။

“သူတို့ ထောင်ချပစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အင်း ... သူတို့ မချပါဘူး”

“အမှုကို ဘယ်တော့လောက် စစ်မယ်လို့ ထင်ပါသလဲ”

“နောက်လေးလ၊ ဒါမှမဟုတ် ငါးလဆိုကြပါစို့”

“လနဲ့တောင် ချီကြာဦးမှာလားဗျာ”

ကျွန်တော် တအံ့တဩ ပြန်မေးမိသည်။

“ရုံးတွေမှာက အမှုတွေ တန်းစီပြီး ကျပ်နေတယ်”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ဒေါ်လာငါးရာ ဒဏ်ရိုက်ခံရမယ်ဆိုတဲ့အထိ အဆိုးဆုံး ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ထားလိုက်ကြတာပေါ့”

အပေါက်ဝအထိ ကျွန်တော့်ကို သူ လိုက်ပို့သည်။ သို့သော် လေအေးစက် တပ်ထားသည့် အခန်းအပြင်အထိ ထွက်မလိုက်ချေ။

“စကားမစပ် ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုဒင်းလေ၊ မိန်းကလေးရဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား မကျွမ်းကျင်မှုအပေါ်မှာ ကျုပ်အဓိပ္ပာယ် အကောက်လွဲတာပါလို့ စောစောက ခင်ဗျား ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ အင်း ... ကျုပ်စကားပြန်နဲ့ ပြောတာပါ”

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောနိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့ပါ။

“ကိုင်း ... ကျုပ် တံခါးပိတ်တော့မယ်နော်၊ အပြင်က လေပူတွေ ဝင်လာမှာ စိုးလို့ပါ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့”

အခန်း (၄)

(၁)

“စူဇီ ... အခု လျှို့ဝှက်ကိစ္စကြီးမှာ မောင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုဟာ အင်မတန်ကို အောင်မြင်သွားပြီ၊ ဒီတော့ မောင်တို့ရဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကို ထပ်ပြီး တိုးချဲ့ကြဖို့လိုဖြစ်လို့ မောင်ထင်တယ်၊ လက်ထပ်တဲ့သဘောမျိုးပေါ့၊ မောင်နဲ့ မင်း လက်ထပ်မလား စူဇီ”

“ဘာရောဂါ တက်လာပြန်တာလဲ မောင်”

“မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ မောင် စဉ်းစားနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ စူဇီ၊ မောင်ကို လက်ထပ်မလား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မောင်ရယ်”

“မရူးစမ်းနဲ့ စူဇီ၊ မောင်ကိုတော့ ‘ကျွန်မယောက်ျား၊ ကျွန်မယောက်ျား’ နဲ့ မင်း ပြောပြောနေတယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကျတော့ မင်းငြင်းတယ်၊ ဘာကြောင့် လက်မထပ်နိုင်ရတာလဲ”

“မောင်က အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ၊ တစ်နေ့ကျရင် မောင်ကို လော့ဒ်ဘွဲ့ ပေးကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ မောင်ဟာ မစွတာလော့ဒ်လို မက်ခိစ် ဖြစ်သွားမယ်”

“မောင် ဂရုမစိုက်ပါဘူးကွယ်၊ မင်း မောင်နဲ့လက်ထပ်လိုက်ရင် မောင်မှာ အမြဲတမ်း စံပြမယ်တစ်ယောက် ရသွားတာပေါ့”

ထိုနေ့က သူ့ကို ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲနေသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ကွာစေ့လှော် တစ်ပန်းကန်နှင့် သူ လဲလျောင်းနေသည့်ပုံကို ဆွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ စုတ်တံများကို ချဲ့ခဲ့ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် သွားထိုင်သည်။

“စူဇီ၊ မင်းရဲ့ ပေါင်တံကလေးတွေဟာ သိပ်လှတာပဲ၊ ဂျပန်မကလေးတွေရဲ့ ပေါင်တံအတိုင်းပဲ”

“မောင် ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ၊ ဂျပန်တုန်းက ဘယ်ဂျပန်မနဲ့မှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူးလို့ မောင်ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

“မယ့်ဘူး၊ ကျွန်မ မယ့်ဘူး၊ မောင် ဂျပန်မတွေနဲ့ ရှုပ်ခဲ့မှာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်တော့ ကြုံခဲ့ဖူးတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မောင့်ကို သတ်ရမယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကတ်ကြေးတစ်ချောင်းလောက် ပေးစမ်းပါ မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးချင်လွန်းလို့ပါ”

“မောင့်ကို လက်ထပ်မလား စူဇီ”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ အင်္ဂလိပ်မတစ်ယောက်ကိုပဲ ရှာပြီး မောင်လက်ထပ်ပါ”

(၂)

“အခု မောင် ဖတ်ပြလိုက်တဲ့ စကားလုံးက ဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့လဲ မောင်”

“စပိန် နွားရိုင်းသတ်သမား”

“ဘယ်လို နွားရိုင်းသတ်သမားလဲ”

“နွားရိုင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်တာဟာ စပိန်နိုင်ငံမှာ သိပ်ကိုလူကြိုက်များတဲ့ အားကစားတစ်မျိုးပေါ့၊ သိပ်ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ နွားရိုင်းတစ်ကောင်ကို ပတ်လည်ခြံခတ်ထားတဲ့ ကွင်းတစ်ခုထဲကို လွှတ်လိုက်တယ်၊ သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မယ့်လူက ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ အဝတ်တစ်ထည်ကိုင်ပြီး ဆင်းသွားတယ်၊ ဘေးကကြည့်နေတဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ် ထောင်ပေါင်းများစွာကလည်း အော်ဟစ်အားပေးကြလို့ပေါ့၊ နွားက အတင်းဝှေ့၊ သူက အဝတ်စနဲ့ကွယ်ပြီး ရှောင်ပြီး၊ နောက်ဆုံးတော့ သူ့လက်ထဲကဓားနဲ့ နွားကို အသေသတ်ပြရတယ်”

“စပိန်လူမျိုးတွေဟာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေ မဟုတ်ဘူးလားမောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာသာရေးမှာ အင်မတန် ကိုင်းရှိုင်းကြတဲ့လူမျိုးပဲ၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေလည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့လည်း မြေခွေးတွေ၊ ဖျံတွေကို ခွေးနဲ့လိုက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“အရင်အပတ်အတုန်းက အစ်ကိုဖတ်ပြတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေဟာ တိရစ္ဆာန်တွေအပေါ် အကြင်နာတရား ထားရမယ်လို့ ဆို

တယ်မဟုတ်လား၊ တိရစ္ဆာန်တွေဟာလည်း လူတွေလိုပဲ ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းထားတာဆို”

“ဟုတ်တယ် စုစီ၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့ဦးနှောက်ဟာ အင်မတန် အံ့ဩစရာကောင်းတယ်၊ ဘာကိုမဆို ယုံကြည်နိုင်တယ်၊ အမည်းကို အဖြူလိုလည်း ဒီကနေ့ ယုံကြည်နိုင်တယ်၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ အဲဒီအဖြူကို အနီလို ယုံချင်လည်း ယုံနေပြန်ရော၊ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဖြူလည်းဖြူတယ်၊ နီလည်းနီတယ်လို့ ယုံချင် ယုံနေပြန်တယ်၊ လူတွေဦးနှောက်ကို လျှော့ပြီးတွက်လို့ မရဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် တစ်နေ့ကျတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမနှစ်ဆယ် ယူခွင့်ရှိတယ်လို့များ လူတွေက ပြောချင် ပြောလာကြမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အခုလည်း မိန်းမတွေ အများကြီး ယူခွင့်ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့ ဘာသာဝင်တွေတောင် ရှိနေတာပဲ”

“ကဲ ... ဆက်ဖတ်ပါဦး မောင်”

“နေပါဦးလေ၊ မောင်တို့ စကားနည်းနည်းလောက် ဆက်ပြောကြရအောင်၊ စုစီ ... မင်းနဲ့ အတူတူနေရတာ မောင် သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ၊ မောင်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြရအောင်ကွယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးမောင်ရယ်၊ အပျိုစစ်စစ်ကလေး တစ်ယောက်ကို မောင်ရှာပြီးလက်ထပ်ပါ၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ယောက်ျားတွေဟာ အပျိုစစ်စစ်ကလေးတွေနဲ့ လက်ထပ်သင့်ပါတယ်”

“နမ်ကောက်မှာ လုပ်သက်နှစ်နှစ် ပြည့်ပြီးတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ လက်ထပ်ရမယ်လို့ တစ်နေ့ ပြောမလာဘူး မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ အပျိုစစ်စစ်ပါပဲ”

“မောင် သည်လိုပဲ ထင်သလား၊ လူတွေရဲ့အသိဉာဏ်ဟာ ဘာကိုမဆို ယုံကြည်နိုင်တယ်လို့ မောင် ပြောခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

“မင်းဟာ စာပေအသိပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အပျိုစင်ပါပဲ စုစီ၊ အဲဒါကလေးကိုပဲ မောင် ချစ်နေရတာပါ၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် မောင့်ကိုယ် မောင် ပစ်မာလီယန်လို့တောင် ထင်မိတယ်”

ပစ်မာလီယန်သည် သူ ပန်းပုထုထားသည့် ယမင်းရုပ်ကလေးကို အရူးအမူး ချစ်နေမိသည့် ပန်းပုဆရာကြီး ဖြစ်သည်။

“အဲဒါက ဘာလဲဟင်”

“ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ မောင့်ကို မင်း လက်ထပ်မလား”

“မထပ်ဘူး”
 “မငြင်းပါနဲ့တော့ စူဇီရယ်”
 “ငြင်းမယ်”

(၃)

တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသောကြောင့် စူဇီက သွားကောက် ကိုင်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ အလုပ်များနေပါတယ်၊ ကောင်းပါပြီ” ဆိုသို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့်ထံသို့ တယ်လီဖုန်း လှမ်းပေးသည်။ “အဲဟိုလူ...” ဟုလည်း ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော် ခဏစဉ်းစားနေသည်။ မနှစ်မြို့သောလေသံဖြင့် ‘အဲဟိုလူ’ ဟု ပြောလိုက်သည့်အတွက် ရောဒ်နေ ပြန်ရောက်လာလေသလားဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပါသည်။ သို့သော် ရှေ့နေဟိန်း ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အချိန်အကြာကြီး စောင့်နေဖို့ မလိုတော့ဘူးဗျ” ဟု ဟိန်းကပြောသည်။ “တရားရုံးမှာ အမှုတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစီအစဉ်တစ်မျိုး ပြန်လုပ်လိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အမှုကို နောက်အပတ်မှာ စစ်တော့မယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တဲ့ တရားသူကြီးပဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ ချာလီကောက်ရုံးမှာ ကျတယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ချာလီနဲ့ဆိုတော့ တစ်မျိုးရယ်စရာ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ သူကလည်း ဒီလို အမျိုးသမီးကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်”

ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောပြသောအခါ စူဇီ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ တရားရုံးမှာ အစစ်အဆေးခံရတော့မည် ဆိုခြင်းသည် သူ့အနေဖြင့် ဘက်တီလောင်းအကြောင်းတွေကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောခွင့်ကြိုတော့မည် ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် သူက မှတ်ယူထားသည်။

“အဲဒီကောင်မ မကောင်းဘူးဆိုတာ သူတို့ကို ကျွန်မ ပြောပြရမယ်၊ အကုန်လုံး ပြည့်စုံအောင် ပြောပြရမယ်” ဟု စူဇီက ပြောနေသည်။

“မင်း ဒီလိုပြောလိုမဖြစ်ဘူး စူဇီ၊ မောင်သင်ပေးထားတဲ့အတိုင်းပဲ သူတို့ကို မင်း ပြောပြရမယ်”

“မောင် သင်ပေးထားတာတွေ မေ့ကုန်ပြီ”

“မပူပါနဲ့လေ၊ ပြန်သင်ပေးတာပေါ့”

အမှုစစ်မည့်နေ့မှာ ကြာသပတေးနေ့ဖြစ်သည်။ အမှုစစ်မိ တစ်နေ့ အလို မွန်းလွဲပိုင်းတွင် စူဇီနှင့် အခြားအမျိုးသမီး လေးယောက်တို့ကို ပြန်ခေါ်ကာ ရုံးတော်တွင် သူတို့ ထွက်ဆိုကြရမည့် စကားများကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်သင်ပေးသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် ဗဟိုခရိုင်သို့ ဓာတ်ရထားစီးပြီး ကျွန်တော်တို့ သွားကြသည်။ အဲလစ်ကလေးတစ်ယောက်တော့ မပါ။ ယနေ့မနက် အချိန်မီ ပြန်ရောက်မလာပေ။

ဓာတ်ရထားမှဆင်းပြီး တရားရုံးရှိရာ တောင်ပေါ်သို့ မတ်စောက်သော လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တက်လာကြသည်။ တရားရုံးသည် ရဲစခန်းနှင့် ထောင်ဟောင်းအလွန်မှာ ရှိသည်။ ရုံးခန်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ ရုံးခန်းတိုင်းမှာ လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။

စူဇီကို အာမခံပြန်ရုပ်သိမ်းပြီး အမျိုးသမီးရဲတစ်ဦးက ခေါ်သွားသည်။ ဝှမ်းနီတို့သုံးယောက်မှာ ရုံးအရှိန်ကြောင့် အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့နေကြပုံပေါ်သည်။ ကာယကံရှင် စူဇီထက်ပင် သူတို့က ပိုကြောက်နေကြသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲသားများကို မသိမသာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကြည့်နေကြသည်။

ရုံးခန်းထဲရှိ လွတ်နေသည့် ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ကျွန်တော် သွားထိုင်သည်။ ပူအိုက်ခြင်းနှင့် ပန်ကာတွေ တပ်ထားခြင်းမှလွှဲပြီး လန်ဒန်ရှိ တရားရုံးခန်းများအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ယခုမှ မနက်ကိုးနာရီခွဲပဲ ရှိသေးသည်။ သို့သော်လည်း နေရှိန်က အလွန်ပူပြင်းနေပြီ။ ကျွန်တော့် အင်္ကျီများမှာ ချွေးတွေ နစ်နေပြီ။ အသားနှင့် ကပ်နေသည်။

ခဏကြာတော့ ဟိန်း ရောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းမှ ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်နေသည်။ အနေရ အထိုင်ရလည်း အတော်ကျပ်ပုံရသည်။

“ဟိုက်ကုတ်မှာစစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဗျာ” ဟု သူကပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဟိုက်ကုတ်မှာ စစ်ရမှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က အလန် တကြား ပြန်မေးမိသည်။

“ဟိုက်ကုတ်က လေအေးစက် တပ်ထားတယ်”

အများထိုင်သည့် ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်ထိုင်နေရာ သတင်းထောက်

များနေရာမှာ သွားထိုင်ဖို့ ဟိန်းက ပြောသည်။ ထိုနေရာက ပိုပြီး နေသာထိုင် သာရှိမည်ဟု ပြောသည်။ ထိုနေရာတွင်လည်း သတင်းထောက် တစ်ယောက်မှ မရှိ။

မကြာမီမှာပင် စတင် စစ်ဆေးတော့သည်။ စောစောက ကျွန်တော် စိတ်ပူခဲ့သလို မဟုတ်ပါ။ အစစ အရာရာ ချောချောမောမောပင် ဖြစ်ပါသည်။ တရားသူကြီး ချာလီကောက်သည် ကန်တုန်တရုတ်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ အလွန် အနောက်တိုင်းဆန်သူ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသေးကွေးကွေးနှင့် မျက်နှာထားချို့သည်။

အမှုလိုက်ရဲအရာရှိသည် တရုတ်လူမျိုး လူငယ်ရဲအုပ် ဖြစ်သည်။ သူ့ အမှုအရာကလည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီတတ်သည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး သက်သေအဖြစ် ဒေါရစ်ကို စတင်စစ်ဆေးသည်။ ကျွန်တော် ယုံကြည်မှု အနည်းဆုံးသော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်တိုက် ထားသည့်အတိုင်း အစစ်မခံဘဲ မဟုတ်တာတွေ ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် ခက်ရချည် ရဲ့ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အသည်းတထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ပူသလို ဖြစ်မလာပါ။ ကျွန်တော် သင်ပေးထားသည့်အတိုင်း မှန်မှန်ကန်ကန် ထွက်ဆိုသွားသည်။ လေသံကတော့ စိတ်ပါလက်ပါမရှိ။ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ် နေသည်။ အမှုလိုက်ရဲအရာရှိလည်း ကတ်သီးကတ်သတ် မေးခွန်းများမမေး။

အမှုစစ်နေသည်မှာ အချိန်အလွန်ကြာပါသည်။ တရားရုံးက သတ်မှတ် ထားသော ဘာသာသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သက်သေ ကို စကားပြန်မှတစ်ဆင့် တရုတ်လိုစစ်သည်။ ထိုတရုတ်ဘာသာကို စကားပြန် က အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပေးနေရသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ကြာသင့်သည် ထက် ပိုကြာနေသည်။

စကားပြန်သည် တရုတ်လူမျိုး လူငယ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ တရားရုံးသုံး ခက်ခဲသည့် ဥပဒေစကားလုံးများကို သူက အရသာရှိရှိ ပြောဆို နေသည်။ သူ့အတွက်တော့ ဘာအခက်အခဲမှ ရှိပုံမရ။

ဒေါရစ်ကို စစ်ဆေးသည်မှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသည်။ ဒေါရစ် ထွက်သွားတော့ တရားသူကြီးက အမှုလိုက် ရဲအရာရှိကို ပြုံးပြပြီး လှမ်းနောက် နေသည်။

“ဒီအမျိုးသမီး များများစားစား အလုပ်ဖြစ်မယ့်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး ထင် တယ်၊ မောင်ရင် ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု ရဲအရာရှိက ပြန်ဖြေသည်။

“သူတပ်ထားတဲ့ မျက်မှန်ကို ပြောတာလေ၊ ဒီလို မျက်မှန်တပ်ထားရပြီ ဆိုရင်တော့ တယ်ပြီ၊ အလုပ်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် လန်ဒန်မှာ ကျောင်းနေတုန်းက အကြောင်းတွေ ပြန်မှတ်မိနေတယ်၊ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူးဗျ၊ လမ်းပေါ်က အမျိုးသမီးတွေကို ပြောတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို အသက်ကြီးကြီးတော့ မနိပ်တော့ပါဘူး၊ လန်ဒန်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား မစ္စတာဟိန်း” ဟု ဟိန်းကို လှမ်းမေးသည်။

“ဗျာ ... အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်”

“ကဲ ဆက်စစ်လိုက်ကြဦးစို့၊ နောက်ထပ် သက်သေဘယ်သူလဲ”

ဂွမ်နီနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးသည်လည်း ချောချောမောမောပင် အစစ်ဆေးခံသွားကြပါသည်။ အများအယွင်း တစ်စုံတစ်ရာ မပါပါ။

သက်သေတွေကုန်တော့ ဘက်တီလောင်းကို စစ်သည်။ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဘက်တီလောင်း ဝင်လာတော့ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။ ဆေးရုံမှ သူ ဆင်းလာသည်မှာ ဘာမျှမကြာသေးပါ။ မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာမိတ်ကပ်မှ လိမ်းခြယ်ထားသောကြောင့် မမှတ်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စုစီကို ဘာစကားပြောသလဲဟု ဟိန်းက မေးသည်။ ရုတ်တရက် သူ မဖြေ။ ဟိန်းက ထပ်မေးသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ သူ ဖြေသည်။ စကားပြန်က အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြောသည်။

“သူ့ရည်းစားအကြောင်း ကျွန်မ ကြားဖူးတာကို ပြောပါတယ်၊ သူ့ရည်းစားဟာ ရာဂစိတ် အလွန်ကြီးတယ်လို့၊ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာလည်း ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ရှိတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်လို့ ကျွန်မက ပြောတာပါ”

တရားသူကြီး ချာလီကောက်က ဝင်ပြောသည်။

“သက်သေအမျိုးသမီး အစစ်ခံသွားတာက ဒီလောက်မကပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စကားလုံး အပြည့်အစုံ ကြားဖို့ မတော်ဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ စကားပြန်က ယူဆပါတယ် မစ္စတာဟိန်း၊ ခင်ဗျား ကျေနပ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေနပ်ပါတယ်၊ သူ လုံလုံလောက်လောက် အစစ်ခံသွားတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ ရှင်းပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဘာမှမေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး” ဟု ဟိန်းက ပြန်ဖြေသည်။

ထို့နောက် စုစီကို စစ်ဆေးရန် ထုတ်လာသည်။ အပြာရောင် တရုတ် ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားသော စုစီသည် အလွန်တရာ ချောမောလှပနေသည်။ ရုံးခန်း ထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာသောအခါ ချာလီကောက်က မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေပြီး အမှုလိုက်ရဲအရာရှိကို မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ကာ -

“ဒီသူငယ်မကို ဖက်ပြီး အိမ်ပဲခေါ်သွားချင်တော့တယ်ကွာ” ဟု လှမ်းပြောသည်။ ပြီးတော့ အလွန် လှပချောမောသည့် တူမကလေးကို ဦးလေးတစ်ယောက်က စိတ်ထိန်းပြီး ပြောရသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် စကားလှမ်းပြောနေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ စုစီသည် သူ့အမှုကြီးကို သူ ဖျက်ဆီးပစ်တော့မည့် အနေအထားသို့ ရောက်လာသည်။ ဘက်တီကို ကတ်ကြေးနှင့် သူ ထိုးခြင်းသည် တရားမျှတကြောင်း* ထိုးသင့်ထိုးထိုက်သောကြောင့် ထိုးခြင်းဖြစ်ကြောင်း များကို ယုံယုံကြည်ကြည်ကြီး ပြောနေသည်။

အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ၏ ချိုချိုသာသာ မေးခွန်းများကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ တရားသူကြီးကိုသာ တိုက်ရိုက်ပြောနေတော့သည်။ ဘက်တီသည် မည်မျှဆိုရွားကြောင်းများ ရှင်းပြနေသည်။ သူ ပြောပြနေသည်များကို တရားသူကြီးက သဘောပေါက်နားလည်စွာဖြင့် လက်ခံနေပြီဟုလည်း သူ ယုံကြည်နေပုံရသည်။ နောက်ဆုံး ချာလီက ကောင်းကောင်းအစစ်ခံရန် သတိပေးရတော့သည်။

“ဒီသူငယ်မ တော်တော်သတ္တိကောင်းတာပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ပြောရတော့မှာပဲ” ဟုလည်း ပြုံးပြီးပြောသည်။

ထို့နောက် ဟိန်းက ပြန်လှန်မေးခွန်းများ မေးသည်။ ဘက်တီကို ကတ်ကြေးနှင့် ထိုးခြင်းမှာ စိတ်လွတ်ပြီး လုပ်မိကြောင်း၊ ဘာလုပ်လိုက်မိသည်ကိုပင် မသိကြောင်း လမ်းကြောင်းပေးပြီး မေးသည်။ ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်လာသောကြောင့် ထိုသို့ ပြုလုပ်မိသော်လည်း ယခုအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ နောင်တရနေပြီ မဟုတ်လားဟု မေးသည်။

ထိုစကားလုံးသည် စုစီအတွက် ဆေးခါးကြီး ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ဘက်တီကို ကတ်ကြေးနှင့် ထိုးမိသည့်အတွက် သူ လုံးဝစိတ်မကောင်း မဖြစ်မိပါ။ လုံးဝ နောင်တမရပါ။ နည်းတောင် နည်းသေးသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ထိုအကြောင်းများကို သူ ထုတ်ဖော်ပြောတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော် အသက်မရှု့အောင် ဖြစ်နေပြီ။

ခဏကြာတော့ ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ တရုတ်လို ပြောနေသည်။ ကျွန်

တော် နားမလည်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့အမူအရာနှင့် လေသံကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် သူ ဝမ်းမနည်းကြောင်း၊ ဘက်တီသည် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ခံသွား ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောနေမှန်း ကောင်းကောင်းသိသာပါသည်။

ရုတ်တရက် သူ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပထမပိုင်းကတော့ အာခံသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မျက်တောင်မခတ် ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့မျက်နှာ အောက်ငဲ့သွားသည်။ မျက်နှာအမူအရာက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပုံရသည်။

ပြီးတော့မှ စကားပြန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသည်။ သူ ပြောနေသည့်စကားကို သူ မယုံကြည်ကြောင်း လေသံက ဖော်ပြနေသည်။ မယုံကြည်သော်လည်း သူ ထောင်ကျသွားနိုင်သည်ဟု ထင်နေသည့် ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောနေရသည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ဒီလိုလုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါ တယ်”

စကားပြန် တရုတ်လူငယ်က ပြန်ပြောသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် အများ ကြီး အထင်ကြီး လေးစားသွားပါတော့သည်။ သူ ပြောလိုက်ပုံက လှိုက်လှိုက် လဲ့လဲ့ကြီး ရှိသည်။ စုစီ ပြောပုံမျိုးမဟုတ်။ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဟန်မျိုးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နေ့လည်စာစားရင်း အမှုစစ်ခြင်းကို ခေတ္တရပ်နားသည်။ မွန်းလွဲပိုင်း တွင် အမှုဆက်စစ်သင့် မစစ်သင့် ဆွေးနွေးကြသည်။ တရားဝင်ကား မဟုတ် ပါ။ အလွတ်သဘော ပြောဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယနေ့ ဆက်မစစ်ဘဲ မနက် ဖြန်ကျမှ စစ်ဆေးလျှင် ကောင်းမည်လားဟု ဆွေးနွေးကြသည်။

တရားသူကြီး ချာလီကောက်က သူ့အဖို့တော့ ယနေ့ပဲစစ်စစ်၊ မနက် ဖြန်ပဲစစ်စစ် အရေးမကြီးကြောင်း၊ ဟိန်းနှင့် အမှုလိုက်ရဲအုပ်အပေါ် တည်ကြောင်း ပြောသည်။ ဟိန်းက မျက်နှာကြက်မှပန်ကာများ လည်မှ လည်ပါလေစဟူသော သဘောဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ သည်လို မော့ကြည့်သည်မှာ အကြိမ်နှစ်ဆယ် လောက် ရှိပြီထင်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ချွေးတွေရွဲနေသည်။ သူ့ ရုံးမှာ ပြန်နေရလျှင် ကောင်းမည်ထင်ကြောင်း သူကပြောသည်။ သူ့ရုံးတွင် လေအေးစက် တပ်ထားကြောင်းကိုတော့ မပြော။

သို့သော်လည်း အမှုလိုက်ရဲအုပ်က မနက်ဖြန်မနက်တွင် ကိုလုန်းဘက်

ကမ်းသို့ ကူးပြီး အမှုလိုက်စရာတစ်ခု ရှိနေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယနေ့ မွန်းလွဲ
ပိုင်းမှာပင် အပြီး ဆက်စစ်စေလိုကြောင်း ပြောသည်။

နေ့လည်စာ စားချိန်တွင် စူဇီကို ရုံးအချုပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်သွင်းထား
သည်။ ထို့ကြောင့် ဟိန်းကိုခေါ်ပြီး ပါရီရှန်ဂရေဟိုတယ်သို့ လာခဲ့သည်။ ထို
ဟိုတယ်က လေအေးစက် တပ်ထားသောကြောင့် ဟိန်းက ရွေးခြင်းဖြစ်သည်။
ဈေးတော့ အတော်ကြီးသည်။ သို့သော်လည်း အမှုကို ကြိုးစားပမ်းစား လိုက်
ပေးသောကြောင့် ဒါလောက်တော့ ပြုစုရပါမည်။ ဝိုင်သောက်မလားဟု ကျွန်
တော်က မေးသည်။

“အောင်မယ်လေး... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဒါလောက်ပူနေတာ၊ ဝိုင်ထပ်
သောက်ရင် သေရုံပဲရှိတော့မှာပေါ့” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။

“ဒီညနေ အခြေအနေ ဘယ်လိုနေမလဲ”

“သုံးနာရီလောက်အထိတော့ ကြာသွားမယ်ထင်တယ်၊ ချာလီကောက်
က အပြစ်ရှိတယ်လို့မြင်ရင် လျှောက်လဲချက်ထဲမှာ ပြည့်စုံအောင် ထည့်ရမယ်၊
မိန်းကလေးဟာ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းကြောင်း၊ အမှုကိစ္စကလည်း ဒေါသ
ပေါက်ကွဲရာကနေ မတော်တဆဖြစ်သွားကြောင်း၊ အခုလည်း ဂုဏ်သရေရှိ
အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ နေနေကြောင်းတွေ လျှောက်လဲ
ရမယ်၊ သက်သက်ညာညာ စီရင်ဖို့ ပြောရမှာပေါ့၊ သင်ခန်းစာပေးတဲ့အနေနဲ့
ဒဏ်ငွေနှစ်ရာလောက်တော့ ရိုက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျား အရင်ပြောတုန်းက သုံးရာဆို”

“အများဆုံးအထိ ပိုတွက်ထားတာပါ”

နောက် တစ်နာရီမျှကြာတော့ ရုံးခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်
နေကြပြန်ပြီ။ ဟိန်း၏ တွေးထင်ချက်အားလုံး မှားသွားတော့သည်။ စူဇီကို
ဒေါ်လာနှစ်ရာ ဒဏ်ငွေမရိုက်ပါ။

ထောင်ချပစ်လိုက်လေသည်။

(၄)

သည်လိုဖြစ်ရသည်မှာ ဟိန်း၏ အပြစ်မပါပါ။ ပြစ်ဒဏ်ကို လျှော့လျှော့ပေါ့
ပေါ့ တွက်ခြင်းသည်လည်း သူ့အမှား မဟုတ်ပါ။ မူလခန့်မှန်းထားသည့် ရက်
ထက်စောပြီး ဘာကြောင့် အမှုစစ်သနည်းဆိုသည်ကို ဟိန်း မသိသောကြောင့်
အတွက်မှားသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ချာလီကောက်က စီရင်ချက်ချတော့မှ ကျွန်
တော်တို့ သဘောပေါက်ကြပါတော့သည်။

“ကပ္ပဲခန်းမများနှင့် ဘားခန်းများတွင် အလုပ်လုပ်သည့် အမျိုးသမီးများကြောင့် ယခုအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အတော် ဒုက္ခရောက်နေကြရသည်”

ထိုစီရင်ချက်ကို ဖတ်ကြားသောအခါ ချာလီကောက်၏ အမူအရာသည် စောစောတုန်းကလို ရွတ်နောက်နောက် မဟုတ်တော့။ မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့် ဖြစ်နေသည်။

“ယခင်တုန်းကဆိုလျှင် ထိုအမျိုးသမီးကလေးများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ အများကြီး သက်ညှာခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ သက်ညှာသည်ကို အမျိုးသမီးများက အဓိပ္ပာယ်အကောက်လွဲကာ တရားဥပဒေကို မထီလေးစား လုပ်လာကြသည်။ ထိုသို့ အဓိပ္ပာယ် အကောက်လွဲသည်မှစပြီး အမှုပေါင်းများစွာ ပေါ်လာသည်။ ဆက်လက် ကြားနာစစ်ဆေးရမည့် အမှုပေါင်းများစွာ ကျွန်ုပ်တို့ တရားရုံးတော်များတွင် တန်းစီရှိနေသည်။

“ထို့ကြောင့် အမှုအချို့ကို စောစောစီးစီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် စစ်ဆေးပြီး လိုအပ်သည့်အတိုင်း စီရင်ချက်ချရန် လိုအပ်လာသည်။ သို့မှသာ တရားဥပဒေနှင့် ပတ်သက်ပြီး အယူလွဲနေကြသော အမျိုးသမီးကလေးများကို စောစောစီးစီး ပညာပေးရာ ရောက်လိမ့်မည်။

“ယခုအမှုတွင် ဝေါင်းမိလင်းသည် အခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရအောင် ကတ်ကြေးဖြင့် ထိုးခဲ့သည်။ ရရှိသွားသော ဒဏ်ရာက ကြီးမားသောကြောင့် ယခုရုံးထက် အဆင့်မြင့်သည့်ရုံးမှာပင် စစ်ဆေးသင့်သော အမှုဖြစ်သည်။

“တရားခံမသည် ယခုအမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့မိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း လုံးဝမတွေ့ရပါ။ ထို့ကြောင့် ယခုအမှုကို အလေးအနက်ထားပြီး ကျွန်ုပ် လေ့လာသုံးသပ်ကြည့်သည်။ တရားခံမကို ယခုအမှုအတွက် ဒဏ်ငွေ ရိုက်ရုံလောက်ဖြင့် လုံလောက်သော သင်ခန်းစာကို ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ထောင်ဒဏ်စီရင်ရန်သာ ရှိတော့သည်ဟု ကျွန်ုပ် သဘောရသည်”

ချာလီကောက်က စကားဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆက်ရေးနေသည်။ ပြီးတော့မှ အပေါ်သို့ မော့မကြည့်ဘဲပြောသည်။

“ထောင်ဒဏ် သုံးလ”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် အသက်ရှူမှားသွားသည်။ ရုံးတော်၏ စီရင်ချက်သည် ဒဏ်ငွေပေးဆောင်ရန်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒဏ်ငွေပေးဆောင်ဖို့သာ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ ထောင်ထဲသွားဖို့ လုံးဝမပြင်ဆင်ခဲ့မိ။

ကျွန်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အပြာရောင်ဝတ်စုံကလေးနှင့် ရပ်နေသော စူဇီသည် အလွန်တရာ ချောမောလှပသည်။ သည်မိန်းကလေးသည် လိုင်ချီကောက်လို မိန်းမထောင်သို့ မသွားသင့်။ ထောင်ထဲမှာ ထည့်ထားသင့်သော မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။

စကားပြန်က တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်ကို ရှန်ဟဲ တရုတ်ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်ပေးသည်။

“ထောင်ဒဏ် သုံးလ”

စူဇီ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ စီရင်ချက်ကို ကြားရသော်လည်း သူ့နားသူ မယုံဟန်ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ရှင်းပြလိုဟန်ဖြင့် တရားသူကြီးကို မော့ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း တရားသူကြီးက စာဆက်ရေးနေသောကြောင့် သူ ပြောခွင့်မကြို။

စူဇီ အနားမှာရှိနေသော အမျိုးသမီးရဲတစ်ဦးက စူဇီကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောနေသည်။ စူဇီကတော့ ကြားပုံမရ။ အမျိုးသမီးရဲတစ်ဦးက သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး အပြင်သို့ခေါ်သည်။ ချောက်ချောက်ချားချားဖြင့် ရုံးခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ရှာနေသည်။ သို့သော်လည်း ဘက်မှားပြီး သူကြည့်နေသည်။ အမျိုးသမီးရဲ၏ ခြေထောက်ကို တက်နင်းမိပြီး လဲမလို ယိုင်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဟန်နိုင်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်မည်အလုပ်တွင် အပြင်သို့ ဆွဲခေါ်ထုတ်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော် ကြက်သေသေနေမိသည်။ တရားသူကြီးက ကုလားထိုင်မှ ထသည်။ သို့သော်လည်း သူ တရားသူကြီး မဟုတ်တော့ပါ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ တရားသူကြီး အဆောင်အယောင်များကို ခွာချလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးချာလီကောက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“အင်း... ကျုပ်လည်း သွားဆရာဝန်ဆီ လစ်လိုက်ဦးမှ၊ သွားတွေ သွားခြစ်ပစ်လိုက်ဦးမယ်လေ၊ သွားမခြစ်ရင် ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်နဲ့ အပြင်ကို တွဲမသွားဘူးလို့ ပြောနေတယ်ဗျာ၊ ဆေးလိပ်အသောက်များတာကြောင့် ဖြစ်တာ” ဟု ချာလီကောက်က ပြောသည်။

“အခု အသစ်ထုတ်တဲ့ ရက်စပေါ့စီးကရက် သောက်စမ်းကြည့်ပါလား ခင်ဗျာ၊ ရက်စပေါ့က သွားကို ဆေးချေးမစွဲဘူးလို့ ပြောကြတာပဲ” ဟု ရဲအရာရှိက ပြန်ပြောသည်။

“ရက်စပေါ့လား၊ တို့တောင် မတို့ရဲပါဘူးမောင်ရာ၊ ဘာဆေးတွေနဲ့ လိပ်ထားမှန်းမှ မသိတာ”

တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ သူ ထွက်သွားသည်။ ဟိန်း ရောက်လာသည်။ သူ့လည်ပင်းမှ ချွေးများကို သုတ်နေသည်။ သူ အတော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ၊ တကယ့်ကို ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး” ဟု သူကပြောသည်။

“ဒါဟာ ခင်ဗျားအမှား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“တစ်ခုခု အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော် သိခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်၊ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နေတာကိုသာ ကြိုသိထားခဲ့ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မှန်းနိုင်တာပေါ့”

“သူတို့ ခေါ်မသွားခင် စူဇီနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့လို့ရမလား”

“မရဘူး၊ တွေ့ခွင့်မရှိဘူး၊ သူ့ရှေ့နေပဲ တွေ့ခွင့်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား မှာ ချင်တာရှိရင် မှာလိုက်လေ၊ ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်မယ်”

“သူ့ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားတဲ့အခါတော့ မြင်ရမယ်ထင်တယ်”

“အချုပ်ကားကိုပဲ မြင်ရလိမ့်မယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေမယ်၊ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေကြောင်းသာ သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ”

တရားရုံးအဆောက်အအုံ၏ အပြင်ဘက် ခြံဝင်းတံခါးဝမှာ ဝှမ်းနီနှင့် ကျွန်တော် စောင့်နေသည်။ နှစ်နာရီလောက်ကြာအောင် စောင့်နေပြီးမှ အချုပ်ကား ထွက်လာသည်။ လမ်းပေါ်မှာ ရပ်နေသောရဲသားက လက်ပြလိုက်သဖြင့် အချုပ်ကားက လျင်မြန်စွာ မောင်းထွက်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်များက အပြာရင့်ရောင်မှန်များ တပ်ထားသည်။ အတွင်းသို့ လုံးဝလှမ်းမမြင်နိုင်ပါ။ ဝှမ်းနီနှင့် ကျွန်တော်ကမူ စူဇီ မြင်လိုမြင်ငြား လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ကြသည်။

မြို့ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြပြီး ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သင်္ဘောဆိပ်ရောက်တော့ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးမည့် မော်တော်ကားများ တန်းစီပြီး မော်တော်ယာဉ်တင်သင်္ဘောကို စောင့်နေကြသည်။ အချုပ်ကားက ရှေ့ဆုံးမှဖြစ်သည်။ ကိုလုန်းဘက်မှ မော်တော်ယာဉ်တင်သင်္ဘောလည်း ကမ်းဘက်သို့ ခုတ်မောင်းလာနေပြီ။

ကမ်းမှာ ကပ်ပြီးသောအခါ ထိုသင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသည့် မော်တော်ကားများ ကမ်းပေါ်သို့ မောင်းတက်လာသည်။ နောက်ဆုံးကား မောင်းတက်

ပြီးသောအခါ အချုပ်ကားက ရှေ့ဆုံးမှမောင်းကာ သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ နောက်ကားတွေ တန်းစီလိုက်သွားကြသည်။ ခဏကြာတော့ မော်တော်ယာဉ်တင် သင်္ဘောလည်း ကိုလုန်းဘက်ကမ်းသို့ ခုတ်မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

ဝှမ်းနီသည် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားကြောင်း သတိထားမိသည်။ မြင်ကွင်းမှ သင်္ဘောပျောက်သွားတော့မှပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဘုရင်မလမ်းဆီသို့ ဓာတ်ရထားစီးရန် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၅)

(၁)

နမ်ကောက်ဟိုတယ်တွင် ရှိနေကြသည့် အမျိုးသမီးများအနက် အဲလစ်ကြီးသည် လိုင်ချီကောက် မိန်းမထောင်မှာ ကျဖူးသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းချမှုဖြင့် ထောင်တစ်လကျခံခဲ့သည်။

ထိုနေ့ညက အဲလစ်ကြီးကို လိုင်ချီကောက် ထောင်အကြောင်း ကျွန်တော် မေးကြည့်သည်။ အဲလစ်ကြီးက စိတ်ပျက်သည့် အမူအရာဖြင့် ပခုံးကို တွန့်ပြသည်။

“ဆိုးတယ်၊ သိပ်ဆိုးတဲ့နေရာ၊ တစ်နေ့ကုန်အောင် အလုပ်လုပ်ရတယ်၊ ရပ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ရိုက်တော့တာပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ သေသွားလည်း သူတို့ ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သေအောင်ရိုက်မှာပဲ”

“မိန်းမတွေကို ရိုက်သလား၊ တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား အဲလစ်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က မယုံသလိုမေးမိတယ်။

“အိုး... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ကို အရိုက်ခံရတဲ့ မိန်းမတွေ ရေတောင် မရေနိုင်ဘူး”

“ငါတော့ မကြားဖူးပါဘူးအေ၊ လိုင်ချီကောက်ဟာ ဒါလောက် မဆိုးပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ အရိုက်မခံရပါဘူး” ဟု ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးက ပြောသည်။

“ငါက အဲဒီအထဲမှာ ကိုယ်တိုင်နေခဲ့ရတာပါအေ၊ အင်မတန် ဆိုးတဲ့ အဲဒီထောင်ထဲမှာ တစ်လလုံးလုံး ငါ နေခဲ့ရတာပါ၊ အရိုက်ခံရလို့ သေတဲ့မိန်းမတွေ နေ့တိုင်းရှိတယ်၊ ငါတောင် ကံကောင်းလို့ အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲ ထွက်လာနိုင်ခဲ့တာ”

ဖိဖိက ပြုံးသည်။

“သူတို့က ရိုးလည်း ရိုးသားတယ်၊ အဝင်တုန်းက ယူသွားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ပြန်အထွက်ကျတော့ တစ်ခုမကျန် ပြန်ပေးလိုက်သတဲ့”

“စူဇီနဲ့ကိုယ် အစောဆုံး ဘယ်နေ့သွားတွေ့လို့ရမလဲ” ဟု ကျွန်တော်က အဲလစ်ကိုမေးသည်။

“မနက်ဖြန် သွားတွေ့လို့ရတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူက ဒီနေ့မှ ထောင်ထဲကို ဝင်သွားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်မှာ ရှင် ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ့လို့ရတယ်”

အဲလစ်ကြီး၏ စကားများသည် ယုံကြည်ရန်ခက်လှသည်။ ဘာအကြောင်း သူပြောပြော အပိုတွေက များတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လိုင်ချီကောက် ထောင်ထဲမှာ အမျိုးသမီးတွေကို ရိုက်နေသည်ဆိုသည့် အကြောင်းလည်း မယုံကြည်ချင်။

မည်သို့ဆိုစေ ထောင်ကို ကျွန်တော် ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြည့်တော့ အဲလစ်ကြီး ပြောသည့် အချက်တစ်ချက် မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

မနက်ဖြန် စူဇီကို ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ့လို့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသို့ တွေ့ခွင့်ရခြင်းမှာ အမျိုးသမီးဖြစ်သောကြောင့် ခွင့်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများမှာ သူတို့အသုံးအဆောင်တွေ ရှိဖို့လိုသည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲသို့ ချက်ချင်း လက်ငင်းရောက်လာသည့် အမျိုးသမီးများကို လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများ ပေးနိုင်ရန် ချက်ချင်း ထောင်ဝင်စာ တွေ့ခွင့်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် ကိုလုန်းဘက်ကမ်းသို့ ကူးတို့သင်္ဘောဖြင့် ကျွန်တော် ကူးခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘတ်စ်ကားစီးပြီး လိုင်ချီကောက်ထောင်သို့ လာခဲ့သည်။

ထောင်ကိုရောက်တော့ ထောင်ဝက ဧည့်ခန်းကလေးထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ခိုင်းထားသည်။ ပြီးတော့မှ သံခကာတွေ ကာထားသော အခန်းကလေးထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ တစ်ဖက်တွင် သံခကာကာထားသည့် အခန်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုကို တွေ့ရပြန်သည်။ ထိုအခန်းကလေး၏ အပြင်ဘက်တွင် အမျိုးသမီးထောင်ဝါဒါတစ်ဦး ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်ထားခြင်း မရှိပါ။ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေပုံ ရသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထက် အများကြီး ပိုကြီးသည့် အညိုရောင် ထောင်အဝတ်အစား ကြမ်းကြမ်းကြီး ဝတ်ထားသည်။

“ဟယ်လို စူဇီ” ဟု ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟယ်လို...”

သူ့နှုတ်ခမ်းများ တွဲကျနေသည်။ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်နေသည်။ ဘေးက အခန်းကလေးတစ်ခုထဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ငိုကြွေးချက်မ ဖြစ်နေသည်။ ထောင်ကျစတွင် ထောင်ဝင်စာ တွေ့ခွင့်မပေးသည့်ဘဝကို သည်တော့မှ ကျွန်တော် ရိပ်စားမိပါတော့သည်။

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေက မင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါတယ်၊ မင်းအကြောင်းကို ကြားရတော့ သူတို့အားလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြတယ်၊ မင်း လွတ်လာမယ့်နေ့ကို မောင်တို့အားလုံး လက်ချိုးရေတွက်နေကြမှာပါပဲ”

သူ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ပါ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးမှာ တွဲလောင်းချရင်း မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ ဒလဟော စီးကျလာသည်။ ကျွန်တော် စကားဆက်ပြောနေသော်လည်း သူ ဘာမှကြားပုံမရပါ။ တစ်ခွန်းမှလည်း ပြန်မပြောပါ။ သည်ထက်ပိုပြီး သူ ကြာရှည်ရပ်နေနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း အကဲခတ်မိသည်။

“စူဇီ ... မောင်ပြန်တော့မယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ စက္ကန့်တိုင်း၊ မိနစ်တိုင်း မင်းကို မောင် သတိရနေမှာပါကွယ်”

ကျွန်တော် ထိုစကားကိုပြောပြီး နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ထောင်ဝင်စာ ခွင့်ပြုချိန်မှာ မိနစ်နှစ်ဆယ် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ကြသည်မှာ ငါးမိနစ်ထက်ပင် ပိုပြီးကြာမည်မဟုတ်။

ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ့ပြီး နောက်နေ့များတွင် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပါသည်။ ပန်းချီလည်း ဆွဲလို့မရပါ။ လုံးဝ အာရုံမဝင်စားနိုင်ပါ။ ပန်းချီကားကို ကြည့်နေရင်း ထောင်ထဲက သံစကားနောက်မှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် စူဇီ၏ ဖြူဖပ်ဖြူရော် မျက်နှာကလေးကိုသာ မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

နောက်တစ်ပတ် ကြာသောအခါ တစ်နေရာရာမှာ သွားပြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက် အနားယူဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ပုံကြမ်းစာအုပ်နှင့် အဝတ်အစားအဟောင်းအချို့ကို အိတ်တစ်လုံးထဲထည့်ကာ မော်တော်စီးပြီး လန်တောင်းကျွန်းကလေးသို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့တော့သည်။

တောင်ပေါ်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက ကျွန်တော့်အတွက် တည်းခိုစရာနေရာ စီစဉ်ပေးသည်။ အခ

ကြေးငွေသဘောမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဘုန်းတော်ကြီးကို ကျွန်တော်က ဝတ္ထုအနည်းငယ် ကပ်သည်။

မြို့နှင့်စာလျှင် အလွန်တရာ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ရာသီဥတုကလည်း တောင်ပေါ်မှာ ဖြစ်နေသောကြောင့် အတော်ကလေးအေးပါသည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ စေတီတစ်ဆူရှိသည်။ တောင်ခြေမှာ စပါးစိုက်သည့် လယ်ကွင်းများရှိသည်။

ကျောင်းပရိဝုဏ်ထဲမှာ အမွှေးတိုင်နံ့များ၊ ဖယောင်းတိုင်မှ ညှော်နံ့များ ဖုံးလွှမ်းနေပါသည်။ ရုပ်ပွားတော်များရှေ့တွင် သစ်သီးဆွမ်းမျိုးစုံ ကပ်ထားသည်ကိုလည်း မြင်တွေ့ရသည်။ ခေါင်းလောင်းသံ၊ ကြေးစည်သံကိုလည်း အမြဲလိုလို တလွင်လွင် ကြားနေရပါသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ တရားဓမ္မများကို ဟောကြားနေသည်။ ကျွန်တော်က ပုံကြမ်းစာအုပ်ယူပြီး ဘုန်းတော်ကြီး တရားဟောနေပုံကို ပုံကြမ်းဆွဲယူနေမိသည်။ ကျွန်တော် ပွဲကြမ်းဆွဲနေကြောင်းကို ဘုန်းတော်ကြီးက သိပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အာရုံမပျက်ပါ။ ဣန္ဒြေမပျက် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် တရားဟောမြဲ ဟောနေသည်ကိုသာ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရပါသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျတော့ ဘုရားဖူးတွေ၊ လာရောက်လည်ပတ်သူတွေ မြို့ပေါ်မှ လာရောက်ကြသောကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းမှုကလေး အတန်ငယ် ပျက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း လယ်ကွင်းများဆီသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ညဘက်တွင်လည်း ဧည့်သည်တွေ များနေသောကြောင့် လမ်းပဲ ဆက်လျှောက်နေလိုက်မိသည်။ ထိုသို့ လမ်းလျှောက်နေခိုက်မှာလည်း သံစကားနောက်ကွယ်မှ စူဒီ၏ ဖြူဖပ်ဖြူရော် မျက်နှာကလေးကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်မြဲ မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

လန်တောင်းမှာ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ကြာအောင် ကျွန်တော် နေခဲ့ပါသည်။ အမှန်တော့ သည့်ထက်ပိုပြီး အချိန်ကြာကြာနေဖို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပန်းချီဆွဲရန်ပစ္စည်းများ ကျွန်တော် ယူမလာဖြစ်ခဲ့ပါ။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော် အလုပ်ပြန်လည်လုပ်ဦးမှ ဖြစ်မည်။

ထို့ကြောင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဧည့်သည်များ လာရောက်မနှောင့်ယှက်မိသောကြာနေ့တွင် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

နမ်ကောက်ဟိုတယ် ပြန်ရောက်တော့ ရှေ့နေမစွတာဟိန်းက ကျွန်တော်ကို ဖုန်းဆက်ကြောင်း အမှာစာ ရေးထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှာ ညဦးပိုင်းလည်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဆီသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအတွက် သတင်းကောင်းတစ်ခု ပြောစရာရှိနေလို့၊ တခြားနည်းနဲ့ တွေးမယ်ဆိုရင်တော့ သတင်းဆိုးပဲပေါ့လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီသတင်းကို ကြားရရင် ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာမှာပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အမျိုးသမီးကလေးကို လိုင်ချီကောက်ထောင်ဆေးရုံပေါ်မှာ တင်ထားတယ်၊ ထောင်ဆေးရုံမှာဆိုတော့ အနေအထိုင် အစားအသောက် ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဆေးရုံမှာမဟုတ်ရင် ဒါလောက် အနေချောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

လိုင်ချီကောက်ထောင်မှာ ရှိနေသော အမှုသည်တစ်ယောက်ကို ဟိန်းသွားတွေ့ရင်း စူဇီအကြောင်း စုံစမ်းခဲ့သည်။ စူဇီကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ရာမှ တီဘီရောဂါ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုချိန်မှစပြီး ဆေးရုံတင်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လွတ်သည့်နေ့အထိ ဆေးရုံမှာနေရမည်။

“ရောဂါကတော့ မပြင်းလှပါဘူး မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ စောစောကတည်းက ဒီရောဂါ ရနေတာနဲ့တူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ၊ အပြင်မှာဆိုရင် သူ ဆေးရုံတက်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ခုတင်တစ်နေရာစာရဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဆေးရုံတွေ အားလုံးကလည်း လူနာတွေနဲ့ ပြည့်နေတာမဟုတ်လား၊ ဆေးရုံတက်ခွင့်ရဖို့ဟာ ဘဏ်တိုက်ဖောက်ပြီး ဝင်ရတာထက်တောင် ခက်တယ်၊ ဟောင်ကောင်မှာ ဆေးရုံတက်ခွင့်ရနိုင်တဲ့ အကောင်းဆုံးနည်းကတော့ လမ်းပေါ်မှာ လှဲအိပ်ချပြီး ကားအတိုက်ခံလိုက်တဲ့ တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်ထင်တယ်”

ဟောင်ကောင်မှာ လူဦးရေ မတရားထူထပ်လာသဖြင့် တီဘီရောဂါကလည်း ပြန့်ပွားချင်တိုင်း ပြန့်ပွားနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဟိန်းပြောသည့် သတင်းကို ကြားရတော့ ကျွန်တော် အံ့သြခြင်း မဖြစ်မိပါ။

တစ်ခါတုန်းက စူဇီ ချောင်းအလွန်ဆိုးနေသည်။ တီဘီများ ဖြစ်ချင်သလားဟု ကျွန်တော် တွေးခဲ့မိသည်။ သို့သော်လည်း အအေးမိသောကြောင့် ပါဟု စူဇီက ပြောခဲ့သည်။ သူ့ကလေး အိမ်ပြိုကျပြီး ဆုံးခဲ့သည့်ညတုန်းက အလွန်အကျွံ အအေးမိခဲ့ဖူးသည်။ အစိုးရဆေးရုံသို့သွားပြီး အခမဲ့ဓာတ်မှန်ရိုက်

ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် တိုက်တွန်းသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူသွားကြ
ဖို့လည်း စီစဉ်ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မစ်ဖိုက ကြေးနန်းရောက်လာပြီး ကျွန်တော် ဂျပန်
သွားဖို့ကိစ္စ ပေါ်လာသည်။ သည်လိုဖြင့် အလုပ်ရှုပ်ပြီး အာရုံပြောင်းသွားကာ
ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့ကိစ္စကို မေ့နေကြသည်။ ဂျပန်မှ ကျွန်တော် ပြန်လာတော့ သူ
ချောင်းဆိုးပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

စိုးရိမ်ရလောက်သည့် အခြေအနေမဟုတ်ကြောင်း သေချာသွားသည်။
တစ်နည်းအားဖြင့်တွေးလျှင် တိုက်ထဲမှာ၊ အဆောင်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်မနေရဘဲ
ဆေးရုံပေါ်မှာ အေးအေးသက်သာ ဆေးဝါးကုသခံနေရမည် ဆိုသောကြောင့်
ပိုပြီး စိတ်သက်သာရာလည်း ရသွားမိပါသည်။

အဲလစ်ကြီး ပြောပြသည့် ဓာတ်လမ်းများကို ကျွန်တော် မယုံကြည်သော်
လည်း ထောင်ထဲကအကြောင်းကို တွေးလိုက်မိလျှင် စုစီ အလုပ်လုပ်နေရပုံ၊
ဝါဒါအမျိုးသမီးများက ရိုက်နှက်နေပုံများကိုလည်း မျက်စိထဲမှာ မြင်နေမိသည်။

ယခုတော့ စုစီ ထောင်မှထွက်လာလျှင် တီဘီရောဂါလည်း တစ်ခါတည်း
ပျောက်ကင်းပြီးသား ဖြစ်သွားပေတော့မည်။

သို့သော်လည်း ညဦးပိုင်းရောက်တော့ ကျွန်တော်စိတ်များ ချောက်ချား
စရာအကြောင်း ပေါ်လာပြန်ပါသည်။ စုစီအကြောင်း ဝှမ်းနီကို ကျွန်တော် ပြော
ပြသည်။ ဝှမ်းနီက အံ့သြခြင်း လုံးဝမဖြစ်ပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ဆေးရုံတင်ပေးထားမှာပဲလို့ ကျွန်မလည်း တွေး
ကြည့်နေမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဆေးရုံမတင်သေးခင်တော့ အစ်ကို့ကို
ဘာမှပြောမပြချင်ဘူး၊ စုစီက ကျွန်မဆီက ကတိတောင်းထားတယ်”

“ကတိတောင်းထားတယ်၊ ဘာကတိလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေး
သည်။

“သူ့မှာ တီဘီရောဂါဖြစ်နေကြောင်း အစ်ကို့ကို ပြောမပြဘူးဆိုတဲ့
ကတိ”

“လိုင်ချီကောက်ထောင်ကို မရောက်ခင်ကတည်းက ဒီအကြောင်း သူ
သိထားတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား ဝှမ်းနီ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ သူမှ
ဓာတ်မှန်ရိုက်မကြည့်သေးဘဲ”

“ဓာတ်မှန်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာဝန်က သူ့ကိုပြောတာ”
“ဘယ်လိုဆရာဝန်လဲ ဝှမ်းနီ၊ သူ ဆရာဝန်နဲ့ ပြခဲဖူးလို့လား”

“ဆရာဝန်က ဒီကိုလာကြည့်တာ၊ သူ သိပ်ဖျားနေတယ်၊ အဲဒါက အစ်ကို ဂျပန်ရောက်နေတုန်းက၊ သူနဲ့ဘက်တီနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီးနောက်မှ သိတာ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်အတူသွားကြည့်ကြတယ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံက ထွက်လာ တော့ ဓာတ်ရထားတွေ ကျပ်နေတယ်၊ စုစီက ဓာတ်ရထား မစီးချင်ဘူးတဲ့၊ အသက်ရှူရတာ မဝဘူး၊ မွန်းတယ်တဲ့၊ လန်ချားလည်း မရှိဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်ပြန်လာကြတယ်။

“စုစီ အရမ်းမောနေတာကို တွေ့ရတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အအေးဝင်သောက်ကြသေးတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူ ချောင်းအကြီးအကျယ် ဆိုးတော့တာပဲ၊ သူ့လက်တွေ နီရဲနေတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူး နဲ့ ကျွန်မက သူ့ကိုတွဲပြီး အခန်းထဲရောက်အောင် ပို့ပေးရတယ်။

“တရုတ်ဆရာဝန်ကို ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်တယ်၊ ဆရာဝန် ရောက်လာတော့ သူ့မှာ အဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်နေပြီလို့ပြောတယ်၊ ဆေးရုံတက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံတက်ဖို့ဆိုတာကလည်း နေရာရဖို့မလွယ်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်း အိပ်ရာထဲမှာပဲ အနားယူနေပါ၊ ဆေးဆိုင်က ဆေးဝယ်သောက်ဖို့ ဆေးစာရေးပေးခဲ့မယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောတယ်။

“စုစီက အစ်ကိုပြန်လာရင် သူကနေတစ်ဆင့် အစ်ကိုကိုကူးမှာ အရမ်း စိုးရိမ်နေတယ်၊ ဒီအကြောင်း ဆရာဝန်ကို ပြောပြတော့ မင်းပါးစပ်ထဲကပိုးတွေ ထွက်မလာနိုင်အောင် ဆေးစာရေးပေးမယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီဆေးကို တစ်နေ့ သုံးကြိမ် ရေအေးနဲ့သောက်ရမယ်တဲ့၊ အစ်ကိုပြန်လာရင် အစ်ကိုမသိအောင် ဆေးသောက်ဖို့ဆိုတာ သူ့အတွက် ခက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ ဆေးဝင်သောက် တဲ့ အခါမျိုးမှာ ကျွန်မက အစ်ကိုကို လသာဆောင်မှာ စကားပြောပေးထား ပါလို့ ပြောတယ်”

“ဒါပေမဲ့ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်း သူက ကိုယ့်ကို ဖွင့်မပြောတာ လဲ ဝွမ်နီ”

“အစ်ကို စိတ်ဆင်းရဲသွားမှာစိုးလို့တဲ့၊ ဘက်တီနဲ့သူ ရန်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ ကြောင့် အစ်ကို စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီတဲ့၊ အစ်ကို အလုပ်လည်း ကောင်းကောင်း မလုပ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ ဒီအကြောင်းကို ထပ်သိရင် ပိုစိတ်ဆင်းရဲပြီး အလုပ်ပို ပျက်တော့မယ်လို့ ပြောတယ်၊ အစ်ကို အလုပ်မလုပ်နိုင်တဲ့အခါမျိုးမှာ အစ်ကို ဟာ စိတ်သိပ်တိုတတ်တယ်တဲ့၊ သူ့ကိုလည်း မချစ်တော့ဘူးတဲ့၊ အစ်ကို အလုပ် ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်နေရင် သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲတဲ့၊ နောက်တစ်ချက်

ကလည်း သူ တီဘီဖြစ်နေကြောင်း အစ်ကိုသိလို့လည်း အစ်ကို ဘာမှတတ်နိုင် တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“သူ့ကို ဆေးရုံတစ်ရုံရုံမှာ တင်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားနိုင်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အသုံးမကျတဲ့ တရုတ်ဆေးတွေ စားနေမယ့်အစား စနစ် တကျ အကုသခံဖို့ စီစဉ်ပေးနိုင်တာပေါ့”

“တရုတ်ဆေးတွေဟာ အသုံးမကျဘူးလို့တော့ ကျွန်မ မထင်ဘူးအစ်ကို၊ ဆေးတွေက ဈေးသိပ်ကြီးတာ၊ ဒါကြောင့် ကောင်းမှာတော့ သေချာတယ် ထင် တာပဲ။ သူ့ပါးစပ်ထဲကပိုးတွေ အပြင်မထွက်အောင် ကာကွယ်တဲ့ဆေးက တစ် အောင်စကို ဆယ့်တစ်ဒေါ်လာတောင်ကျတယ်၊ တစ်နေ့ကို သူ တစ်အောင်စ တောင် သောက်နေရတာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ ဒါလောက်တောင်ပဲလား”

“နောက်ပြီးတော့ လူမမာကြီး လုပ်နေရမှာကိုလည်း သူ ရှက်တယ်၊ ကျွန်မကို သူ တစ်ခါပြောဖူးတယ်၊အစ်ကိုက သူ့ကို သိပ်လှတာပဲလို့ ပြောတဲ့ အခါမှာ သူရှက်တယ်တဲ့၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အရပ်ဆိုးနေတာတွေကို သူ မသိဘူးတဲ့၊ ငါ သွေးတွေအန်ပြီး ရောဂါသည် ဖြစ်နေတာကိုတော့ သူ မသိဘူးလို့ တွေးမိ ပြီး ရှက်တယ်တဲ့၊ အစ်ကိုနဲ့ သူ လက်ထပ်ဖို့ငြင်းနေတာဟာလည်း ဒီအကြောင်း ကြောင့်ပဲ”

“ဝွမ်နီ၊ အရင်တုန်းက ကိုယ်သိခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ ကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ အခု ဆေးရုံတက်နေရပြီဆိုတော့ သူ့ရောဂါ ပျောက်သွားမှာ သေချာပါတယ်”

နောက်နှစ်ပတ်ကြာတော့ လိုင်ချီကောက်ထောင်သို့ သွားပြီး စူဖီနှင့် ထောင်ဝင်စာတွေ့သည်။ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် ကျန်းမာနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ သူနှင့် စတင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အချိန်မှ ယခုအထိ အကျန်းမာ ဆုံး၊ ကြည့်အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

ထောင်ဆေးရုံမှာ အလင်းရောင် ကောင်းကောင်းရသည်။ လေကောင်း လေသန့် ရသည်။ သန့်ရှင်းသည်။ အပြင်ဆေးရုံများထက်ပင် ပိုပြီး သန့်ရှင်း နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက်နှင့် အဝင်တံခါးများမှာ သံတိုင်တပ် ထားကာ တစ်ခုပဲပြောစရာရှိသည်။

စူဖီသည် ရုပ်ပုံစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။

ဆံပင်များကလည်း ခေါင်းလျှော်ပြီးစလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိနေသည်။ ပါးကလေးတွေလည်း ပန်းနုရောင်ပြေးနေသည်။ အလွန်တရာလည်း စိတ်ချမ်းသာနေပုံရသည်။

“စုစီ ... မင်း၊ အရမ်းကျန်းမာနေပုံပဲကွာ”

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရပြောသည်။ စိတ်ချမ်းသာလွန်းသောကြောင့်လည်း ရယ်မိသည်။ ပထမဦးဆုံးတစ်ခေါက် လာတွေ့တုန်းကလို ဖြစ်မှာလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ မျက်ရည်ကျစေမည့်စကားများ မပြောဖြစ်အောင် သတိထားပြီး ဆင်ခြင်နေရသည်။

“မင်းကို မွေးမွေးပေးဖို့များ မောင့်ကို ခွင့်ပြုကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲနော်”

“အိုး... ရတယ်လေမောင်ရဲ့၊ ကျွန်မ စိစဉ်ထားတယ်၊ ကျွန်မကို မောင်လာတွေ့မယ်လို့ ဟောဟိုမိန်းမကြီးကို ကျွန်မ ပြောထားတယ်” မလှမ်းမကမ်းရှိ အမျိုးသမီးဝါဒါကို မေးငေါ့ပြသည်။ “မောင်ဟာ တကယ့်လူကြီးလူကောင်းလို့၊ နောက်ပြီးတော့ တကယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို့၊ မောင်က ကျွန်မကို မွေးမွေးပေးချင် ပေးမှာပဲလို့၊ ဒါကြောင့် ရှင်က မျက်နှာလွဲထားပါလို့ သူ့ကို ကျွန်မ ပြောထားတယ်”

ကျွန်တော်က မဝံ့မရဲဖြင့် စုစီကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။ ဝါဒါအမျိုးသမီးက အနည်းငယ် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ကျော်ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ ဝါဒါအမျိုးသမီးက သိပ်သဘောကောင်းတာ” ဟု စုစီက ပြောသည်။

“ဆရာဝန်ကရော ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

“သူလည်း ကပြားမပဲ၊ သဘောကောင်းတယ်”

“မင်း ပြောနေတာတွေက အမှန်တွေရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ လူတိုင်းက သဘောကောင်းနေကြတာချည်းပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ကတော့ မကောင်းဘူး၊ ဝါဒါမတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ သိပ်သဘောထား ပုပ်တာပဲ၊ တစ်ခါတရံ သူ ဒီမှာ တာဝန်ကျတတ်တယ်၊ သူက ‘ခေါင်းမိလင်း၊ ညည်းအကြောင်းတွေ ငါအကုန်သိတယ်၊ ညည်းဟာ ယောက်ျားတွေနဲ့ အတူတူသွားတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ညည်းဟာ အင်မတန် ဆိုးတယ်’ လို့ ကျွန်မကို ပြောတယ်”

“အင်း... သူတို့မှာ နေရာအစားထိုးဖို့ တခြားဝါဒါအမျိုးသမီးတွေ မရှိ တော့ဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ ထောင်မှူးကရော ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ထောင်မှူးကိုရော မင်း ဒီအတိုင်း ပြောတာပဲလား”

“အိုး ဟုတ်ပါရဲ့၊ ထောင်မှူးမက တရုတ်မ၊ သူလည်း သိပ်သဘော ကောင်းတာပဲ”

“ယုံပါပြီဗျာ”

“တစ်ခါတုန်းက သူ ဒီကိုလာတယ်၊ ကျွန်မက ‘ဝှတ်မောနင်း၊ ရှင့် မျောက်အိမ်ကလေးက သိပ်ကောင်းတာပဲ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“စူဇီ... မင်း အရမ်းစိတ်ချမ်းသာနေတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက သူ့ကိုပြောတယ်၊ ‘ရှင့်မျောက်အိမ်ကလေးကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်၊ ရှင် စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ကျွန်မ လွတ်တဲ့နေ့မှာ မထွက်သေးဘဲ လေးငါးရက်လောက် ဆက်နေလိုက်ဦးမယ်’ လို့ ပြောလိုက် တယ်။ သူက “ရပါတယ်၊ ဝေါင်းမိလင်း၊ မင်း နေချင်သလောက်နေပါ၊ ဟို ဝါဒါအမျိုးသမီးက မင်းကို ဒုက္ခပေးရင် ငါ့ကို ချက်ချင်းတိုင်” လို့ သူက ပြော တယ်။ ကျွန်မက ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင့်မျောက်အိမ်ကလေးကို ကျွန်မ အရမ်းသဘောကျတာပဲ၊ ရှင့်မှာ နံပါတ်တစ် အကောင်းဆုံး မျောက်အိမ်ရှိနေ တာပဲ’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်”

ထိုစကားများကို ပြောပြီး စူဇီသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အတော မသတ်အောင် တခစ်ခစ် ရယ်နေသည်။

“စူဇီ... မင်းကို အခုလို ပြန်မြင်ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်” ဟု ကျွန်တော်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောမိသည်။

“ကျွန်မ ဒီနေ့ပျော်တယ် မောင်၊ မောင်လာလို့ ကျွန်မပျော်တယ်၊ ဝါဒါ မကို ကျွန်မက ပြောထားတယ်၊ ဒီနေ့ မောင်လာလိမ့်မယ်လို့၊ မပူပါနဲ့လို့၊ သူ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးလို့၊ ဒါပေမဲ့ မောင် မေ့ပြီးမလာဘဲနေမှာ စိတ်ပူလိုက် ရတာ မောင်ရယ်၊ မောင်သာ မလာရင်တော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး အရှက်ကွဲပြီ”

“လာမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ၊ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရောက်အောင်လာ မှာပေါ့ စူဇီ၊ နောက်ပြီးတော့ မင်းကို ပြောစရာရှိနေတဲ့အတွက် မလာလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ၊ မောင် ဂျပန်သွားနေတုန်းက မင်း နေမကောင်းဖြစ်တာ မောင့်ကို မပြောဘဲ ဖုံးထားတာကို မောင် သိပ်စိတ်ဆိုးတယ်”

“နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မ နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်လို့ မောင်ကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ဒီလိုဖုံးထားတာ မကောင်းဘူး စူဇီ၊ ဒီအကြောင်းတွေ အားလုံး မောင် သိပြီးပြီ”

အမှန်အတိုင်း ဝန်မခံဘဲ သူ ခေါင်းမာနေသေးသည်။ ပြီးတော့ အရေးမကြီးသလို ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ သည်အကြောင်းတွေ ကျွန်တော် အားလုံးသိထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်သွားသဖြင့် အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောတော့သည်။

ထောင်ထဲရောက်လာမှ သူ သွေးအန်သေးသည်။ ထောင်ထဲရောက်ပြီး ဒုတိယနေ့တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ပြီး အပြန် သွေးအန်သည်။ အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး သူ့ကို ဆေးရုံတင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟိန်းပြောသလို ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ရာမှ သိသောကြောင့်မဟုတ်။ ယခုတော့ သူ့ရောဂါ သက်သာလာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထောင်မှလွတ်သည့်နေ့တွင် လုံးလုံးပျောက်သွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

သို့သော်လည်း သူပြောသလို မဟုတ်သေးပါ။ ဆေးရုံမှ ကျွန်တော် ထွက်လာပြီးနောက် ထောင်ဆရာဝန်နှင့် သွားတိုးသည်။ ကားသေးသေးကလေးနှင့် ရောက်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်-တရုတ် ကပြားဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ထောင်ဆရာဝန်ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့သည့် ဝါဒါအမျိုးသမီးကို မေးကြည့်တော့ ဟုတ်ကြောင်းပြောသည်။

“ဝေါင်းမိလင်းအကြောင်းများ ကျွန်တော် မေးလို့ရနိုင်မလားဗျာ”

ကျွန်တော်က သူ့ဆီလျှောက်သွားပြီး မေးသည်။

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဒီထောင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

သူ့အသက် သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ဖြောင့်သည်။ မိန်းမချောတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဘာကိုမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတတ်သည့် ပုံမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။ အဖြူရောင်ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားသည်။ လက်ထဲမှာ ဖန်ဘူးဆိုနှင့် ပုလင်းတစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။ အထဲမှာ ဝါဝါအရည်တွေ ရှိသည်။ အက်ဆစ်လား၊ ဆီလား မပြောတတ်ပါ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို ထောင်ဝင်စာလာတွေ့တဲ့ သူ့မိတ်ဆွေပါ”

“ဪ... ပန်းချီဆရာ ဆိုတာလား”

ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး သူ အံ့ဩသွားပုံရသည်။ ပြီးတော့မှ သူက ဆက်ပြောသည်။

“အို... ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျွန်မက ရှင်အကြောင်းကို ရှင်ထက်တောင် ပိုပြီးသိနေပြီ။ အဲဒီကလေးမက အင်မတန် စကားပြောနိုင်တဲ့ ကလေးမ၊ ရှင် အကြောင်းဆို ကုန်ပြီ။ အင်း... သူ လုံးလုံးကောင်းသွားမှာပါ။ ဒီရောဂါနဲ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသေနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ဆီကို အချိန်မီရောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရဦးမှာလဲ၊ ခြောက်ပတ်လား၊ ဒါ လောက်ဆိုရင်တော့ သိပ်မကောင်းသေးဘူး။ ဒီထောင်ဆေးရုံက ဆင်းသွားရင် နောက်ထပ် အနည်းဆုံး နှစ်လလောက်တော့ ဆေးရုံတက်ကုနေဖို့ လိုဦးမယ်။ ဒီလိုမှ တက်မကုရင် ဒီရောဂါပြန်ဖြစ်မှာပဲ”

“ဒီထောင်ဆေးရုံကနေပြီး အပြင်ဆေးရုံကို ပြောင်းမပေးနိုင်ဘူးလား ခင်ဗျာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး” သူက ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ “အပြင်ဆေးရုံတွေက ဒီမိန်းကလေးထက် ရောဂါပိုဆိုးတဲ့ လူနာတွေကိုတောင် မောင်းချပစ်နေတာ မဟုတ်လား၊ အခြေအနေ သိပ်ဆိုးတဲ့လူနာတွေကို နေရာ ပေးပြီး ကုနိုင်အောင် လုပ်နေကြရတာလေ။ ရှင် အဆက်အသွယ်ကလေး ဘာ လေး မရှာနိုင်ဘူးလား”

စိန့်မာဂရက်ဆေးရုံမှ ကေးဖလက်ချာကို ကျွန်တော် အမှတ်ရပါသည်။ သို့သော်လည်း မိုးရွာနေသည့်ည ညစာအတူစားပြီး နမ်ကောက်ဟိုတယ်သို့ သူ ပြန်ပို့ပေးခဲ့သော အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်နှင့် လုံးဝမတွေ့ရတော့။

“ကြာသပတေးနေ့မှာ တွေ့ကြမယ်” ဟု ကျွန်တော်တို့ အချိန်းအချက် လုပ်ပြီး ကေးလည်း ကားမောင်းပြန်သွားသည်။ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်ရောက် တော့ စူဇီက ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ကလေး သေသွားကြောင်းပြောသည်။

ထို့ကြောင့် ကြာသပတေးနေ့ ချိန်းထားခြင်းကို ဖျက်ဖို့ ကျွန်တော် ဖုန်း ဆက်အကြောင်းကြားသောအခါ “ကျွန်မ အံ့ဩပါဘူး” ဟု ကြမ်းကြမ်းတမ်း တမ်းပြောကာ တယ်လီဖုန်းကို ပစ်ချသွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကေးကိုလည်း ကျွန်တော် အကူအညီတောင်း၍ ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဆေးရုံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိ အကျွမ်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး” ဟု ထောင်ဆရာဝန်ကို ကျွန်တော် ပြန် ပြောသည်။

“အရေးကြီးပါဘူးလေ၊ အချိန်တွေအများကြီး ကျန်သေးတာပဲ။ သူ့ အဆုတ်မှာ အနာတွေ ထပ်မဖြစ်စေချင်ရင်တော့ ဒီထောင်က လွတ်သွားတဲ့ နောက်ပိုင်း အပြင်ဆေးရုံတစ်ခုခုမှာ ဆက်တင်ထားပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပျောက်သွားအောင်ကော့ ကုပေးဖို့လိုလိမ့်မယ်။ ကြိုးစားကြည့်ပါဦး။ ဒီကထွက် သွားပြီး ခဏတော့ အနားယူနေနိုင်ပါသေးတယ်။ ဆေးရုံ ချက်ချင်း တက်ခွင့် မရဘူးဆိုရင်လည်း အန္တရာယ်တော့ မရှိသေးပါဘူး။ ကျွန်မတော့ ဒါလောက်ပဲ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မအမြင်တော့ အင်မတန် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ကလေးမ ကလေးပါ။ လိမ်လည်း လိမ္မာပါတယ်။ တစ်ခုခုတော့ ရှင် လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ဒီမှာ ကြိုးစားပြီး ကုပေးထား တာတွေ သံထဲရောသွန် ဖြစ်မကုန်စေချင်ဘူးလေ”

ထိုမျှပြောပြီး တစ်ဖက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် သူ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဆေးရုံအဝင်ဝရောက်တော့မှ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး အပြုံးကလေးစွက်ကာ လှမ်း ပြောသည်။

“ကြုံတုန်းပြောလိုက်ရဦးမယ်။ သူနဲ့ ဆက်ဆံနေရတဲ့သူတွေပါ တီဘီပိုး ရှိ မရှိ စစ်ကြည့်ရင်ကောင်းတယ်။ အဲ ... ဟိုတရုတ်ဆေးက ပိုးတကယ် သတ် နိုင်ချင်မှ သတ်နိုင်မှာမဟုတ်လား”

သူ့လက်ထဲက ပုလင်းကို လှုပ်နေသည်။ အထဲက ဝါဝါအရည်များသည် အက်ဆစ်လား၊ ဆီလား၊ ယခုထိ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မသိသေးပါ။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် စစ်ကြည့်လိုက်ပါမယ်”

နောက် ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ ဝမ်းချိုင်းမှ ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ အခမဲ့ စာတ်မှန်အရိုက်ခံဖို့ တရုတ်တွေကြားထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း တန်းဝင်စီနေလိုက် သည်။ အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်က မော့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့် သွားသည်။

“ဟယ်လို ... ခင်ဗျားက အဲဒီအထဲမှာ ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ” ဟု မေး သည်။

ကျွန်တော်က ဝမ်းချိုင်းမှာနေကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်သည် အခွင့်အရေး ပိုမယူဘဲ အများနည်းတူ တန်းဝင်စီသည်မှာ သဘောထားကြီးသူဖြစ်ကြောင်း သူက ခပ်တည်တည် အမူအရာဖြင့် မှတ်ချက် ချသည်။ နောက်အပတ်တွင် အဖြေသိရန် ကျွန်တော် ပြန်သွားသည်။

“အား ... အလွန်ကဲကောင်းတဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျားအဆုတ်မှာ အစက်အပြောက်

ကလေး တစ်ခုတောင် မတွေ့ဘူး၊ ခင်ဗျား အောင်သွားပါပြီဗျာ” ဟု သူက ဆီးပြောသည်။

(၂)

ဟောင်ကောင်မှာ ဆေးရုံတွေ ဒါလောက်ပေါများကြောင်း ကျွန်တော် အစက မသိခဲ့ပါ။ ယခု စူဇီအတွက် ခုတင်နေရာကလေး တစ်နေရာရဖို့ လိုက်လံစုံစမ်း သောအခါကျမှ ဆေးရုံတွေ အလွန်တရာ ပေါများကြောင်း သိရပါတော့သည်။

အကြီးဆုံးသော အဆုတ်ရောဂါကုဆေးရုံသည် ရူတွန်ဂျီဆေးရုံဖြစ်သည်။ သူတို့ဆီမှာလည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိပါ။ လပေါင်းများစွာ စောင့်ရမည့် အနေ အထားရှိသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ စူဇီ၏အခြေအနေထက် ပိုဆိုးသော လူနာများ ကိုသာ သူတို့ လက်ခံပါသည်။

အခြားဆေးရုံများကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဟောင် ကောင် လူဦးရေမှာ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို မတန်တဆ များပြားလာသောကြောင့် ဖျားသူနာသူတွေ များနေသည်။ လူဦးရေကျပ်လွန်းသဖြင့် ကူးစက်ရောဂါတွေ ကလည်း ဖြစ်ပွားနေသည်။

ဟောင်ကောင်အစိုးရက အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်တော့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေသည်။ ဆေးရုံအသစ်တွေ တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်နေသည်။ ဆေးပေး ခန်းတွေ တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်နေသည်။ ထိုသို့ ဆောက်လုပ်နေသည့် အချိန်တွင် ရောဂါတွေက ဆေးရုံပြီးအောင် စောင့်မနေ။

လူဦးရေနှင့် အဆောက်အအုံများ မမျှမတဖြစ်နေရာ အခန်းကျဉ်းကျဉ်း ကလေးတွေထဲမှာ လူတွေအများကြီး ဖြစ်သလို စုပြုံနေကြရသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက် အသက်ရှူထုတ်လိုက်သည့်လေကို အခြားတစ်ယောက်က ပြန်ရှူ နေကြရသောကြောင့် ရောဂါပိုးတွေ ကူးစက်ချင်တိုင်း ကူးစက်နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကေး၏ အကူအညီကိုသာ မျက်စိမှိတ်ပြီး တောင်းရ လေတော့သည်။

စိန့်မာဂရက်ဆေးရုံသို့ ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နှင့် ချဉ်းကပ် ကြိုးစားကြည့်ပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း အခြားဆေးရုံများ၏ အဖြေနှင့် ဘာမှမခြားပါ။ သို့ဖြင့် ကေး၏အကူအညီကို တောင်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကေးထံသို့ စာတိုကလေးတစ်စောင် ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့်လာရကြောင်း၊ ယခုလို လာပြီး အကူအညီ တောင်းရသည့်အတွက်

ဘယ်လောက်အရှက်ရကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကို ကေး ဆင်းမတွေ့ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်နားလည်ပါကြောင်း၊ မည်သို့ဆိုစေ ကေး ဆင်းလာ ပြီး ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ကာ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် ဆိုသည်ကိုလည်း သိထားကြောင်း အတိုချုပ် ရေးပေးလိုက်သည်။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ကေး ဆင်းလာသည်။ ခန်းမကိုဖြတ်ပြီး လျှောက်လာရင်း ခပ်စိမ်းစိမ်း အပြုံးမျိုးကိုလည်း ပြုံးထားပါသည်။ ထို့နောက် လေသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောသည်။

“ရောဘတ်၊ ရှင်ဟာ မျက်နှာတော့ တော်တော်ပြောင်တဲ့လူပဲ၊ ရှင့်အစား ကျွန်မရှက်တယ်၊ ဒီကနေ့ ဆေးရုံတွေရဲ့ အခြေအနေကို ရှင် မသိဘူးလား၊ ခုတင်တိုင်း ခုတင်တိုင်းမှာ ဖျန်းစီစောင့်နေကြတဲ့လူတွေ ငါးမိုင်လောက် ရှည် တယ်၊ အမှန်တော့ ရှင့်ကို ကျွန်မ ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကူညီနိုင်တယ်ပဲ ထားဦး၊ ဒါဟာ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အခွင့်အရေးကို ဆုံးရှုံးသွားအောင် လုပ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကိုလည်း ရှင် ဂရုမစိုက်ဘူး မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂရုမစိုက်ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ရှင့်အမျိုးသမီး ဆေးရုံတက်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် တခြားလူတွေ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဆိုတဲ့ သဘောလား၊ ယုတ်စွအဆုံး ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရောဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဟုတ်တယ်ပဲဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ်မျိုးထားနိုင်အောင် အတော် ကြိုးစားရပါတယ်”

ကေးသည် အနည်းငယ် နောက်တွန့်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ အနည်းငယ် ပိုမိုလိုက်လှဲသည့်အပြုံးကို ပြုံးသည်။

“အင်း... ရှင် ရိုးရိုးသားသား ဖြေတာကိုတော့ ကျွန်မ သဘောကျပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ကေး... လူတစ်ယောက်ဟာ လူတိုင်းအတွက် တိုက်ပွဲဝင်မပေးနိုင်ပါ ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ဟာလည်း စူဇီတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ တိုက်ပွဲဝင် ရမှာပါ၊ ဒီသဘောထား မှားတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အခြေ အနေ ပိုဆိုးသွားနိုင်တယ်၊ သေတောင် သေသွားနိုင်တယ်၊ သူ အသေမခံနိုင် ဘူး၊ စူဇီဟာ ကိုယ်မသိတဲ့လူတွေထက် ပိုပြီး ကိုယ့်အဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ သူ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရောဂါပျောက်သွားတာကိုပဲ ကိုယ်လိုချင်တယ်၊ ဘာကြောင့်

လဲဆိုတော့ သူ့ကို ကိုယ် လက်ထပ်တော့မလို့” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

ကေး၏အမူအရာမှာ အံ့ဩမှုကြောင့် ကြက်သေသေသွားသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“အခုအထိတော့ သူက လက်မခံသေးဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ထောင်က ထွက်လာရင် လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်”

“ရှင် ရူးနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရူးနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရူးနေတာပဲ၊ အေးလေ... ရှင်ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်ဆီသို့ သူ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်တော့ ဟုဆိုသည့် သဘောဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အပေါက်ဝ အထိ လမ်းလျှောက်လိုက်လာသည်။ ထိုသို့လျှောက်လာရင်း သူ့မှာ အနည်းငယ် စိတ်ကောင်းကလေး ပြန်ဝင်လာကြောင်း သတိပြုမိသည်။ ဆင်းကာနီး လှေကားထိပ်မှာ သူ ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်မေးသည်။

“ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား၊ တကယ်အလေးအနက် ပြောနေတာလား ရောဘတ်”

“စူဇီနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာလား၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ရှင်မရွေးရင်ကောင်းမယ်၊ ရှင့်ဘဝ ကျဆုံးသွားလိမ့်မယ်”

“သူနဲ့ ကိုယ် လက်ထပ်ချင်တယ်”

“သနားစိတ်ကို အခြေခံပြီး ဒီစိတ်ထားပေါ်လာတာပဲ၊ သူ ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ဘဝကို ရှင် သနားနေတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါတွေကို ကိုယ်တစ်ခုမှ မစဉ်းစားပါဘူး၊ သနားစိတ်ကို အခြေခံတာ မဟုတ်ပါဘူး ကေး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“သူဟာ ရှင်ဖျက်ဆီးတာကို ခံလိုက်ရတဲ့ သာမန်အရောင်းဈေးသည်မကလေးဆိုရင် သူ့ကို ရှင် လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လက်မထပ်ပါဘူး၊ သူဟာ အရောင်းဈေးသည်မကလေးဆိုရင် စူဇီ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်လက်ထပ်ချင်တာက စူဇီ၊ သူ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ ရှင် လက်ထပ်ချင်တာလဲ”

“ကေး... ကိုယ်နဲ့အတူတူ ညစာလိုက်မစားနိုင်ဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“အင်း... စားတာပေါ့လေ”

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ထမင်းဟင်း သွားစားကြသည်။ စုစီကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် လက်ထပ်ယူလိုကြောင်း ကြိုးစားပြီး ရှင်းပြသည်။ ကေးက သဘောပေါက် နားလည်ပုံမရပါ။ ယုံကြည်ပုံလည်း မရပါ။ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ယမ်းပါသည်။

“အင်း... ကျွန်မ ဘက်လိုက်နေမိတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လုပ်နေတာကတော့ သေချာတယ်”

သူ့စကား ကြားရသည့်အတွက် အံ့သြခြင်း မဖြစ်မိပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း နှစ်နှစ်ကာကာ မယုံကြည်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောပြနေသည့် အကြောင်းပြချက် အားလုံးသည် လေးနက်မှုမရှိ။ အရေးကြီးသော၊ လေးနက်သော အကြောင်းပြချက်များကိုလည်း ကျွန်တော် ပြနိုင်စွမ်းမရှိကြောင်း စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်။ ထိုကြောင်းပြချက်မျိုးသည် ဘာတွေဖြစ်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော်မသိ။

ညစာစားပြီးသောအခါ သူ့ကို ဖိတ်ထားသည့် ဧည့်ခံပွဲကလေးတစ်ခုသို့ ကျွန်တော့်ကိုပါ ခေါ်သွားသည်။ တောင်ပေါ်ရှိ အိမ်ခန်းတစ်ခန်းမှာ ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခံပွဲ ပြုလုပ်ကြသူများမှာ အင်္ဂလန်မှ ဟောင်ကောင်သို့ ရောက်လာစလူငယ်များဖြစ်သည်။ အားလုံး ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေကြသည်။ ဟောင်ကောင်နှင့်လည်း အကျွမ်းတဝင် မရှိကြသေး။

ဓာတ်စက်တစ်လုံးကို အသံကျယ်ကျယ်ဖွင့်ထားရာ တစ်ခန်းလုံး သီချင်းသံဖြင့် ဆူညံနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကကြသည်။ ပြီးတော့ စကားထိုင်ပြောကြသည်။ ပြောသည့် အကြောင်းအရာများကလည်း ပညာတတ်များ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း တေးဂီတအကြောင်း၊ စာအုပ်များအကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်များအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီသည့် အကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်နေသည်။

မှတ်ဆိတ်မွေးဗရုပျစ်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အနား ကပ်လာသည်။ ဟောင်ကောင်တက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှ ပါမောက္ခဖြစ်သည်။ လန်ဒန်မှာ ခင်းကျင်းပြသခဲ့သည့် ကျွန်တော်၏ မလေးပန်းချီကားများကို သူကြည့်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကိုလည်း သူ ကောင်းစွာမှတ်မိနေကြောင်း ပြောပြသည်။

ကျွန်တော် ပန်းချီကားများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖော်ပြနေသည်ဟု သူကပြောသည်။ ကျွန်တော် အတော် စိတ်ကြီးဝင်သွားမိပါသည်။ ကျွန်တော် ကားအတော်များများကို သူ အသေးစိတ်မှတ်မိနေသည်။ အကောင်းနှင့်အဆိုး များကို အတော် တိတိကျကျ ပြန်ပြောပြနိုင်သည်။

ဆက်လက်ပြီး ပန်းချီသဘော၊ ဝေဖန်မှုသဘော၊ ခံစားမှုသဘောနှင့် ခေတ်ပေါ်ပန်းချီဆရာပေါင်း အတော်များများအကြောင်းကို သူ ဆက်ဆွေးနွေး သည်။ သူ ဆွေးနွေးသည့် အကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားမလည်ပါ။ ပန်းချီဆရာ အတော်များများ၏ အမည်များကိုလည်း မကြား ဘူးပါ။

ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲပုံဆွဲနည်းနှင့် ရည်ရွယ်ချက်ကို သူကမေးသည်။ ကျွန်တော် ပတ်ပတ်နပ်နပ် မဖြေနိုင်ပါ။ မိမိ ဖော်ပြလိုချင်သည့် အကြောင်း အရာပေါ်အောင် ကြိုးစားပြီး ရေးဆွဲပါသည်ဟု သာမန်လောက်သာ ဖြေနိုင် သည်။ ကျွန်တော်၏ ဗဟုသုတခေါင်းပါးမှုနှင့် အသိပညာနံနံ့မှုကြောင့် များစွာ ရှက်မိပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပါးစပ်ဟဖိုပင် မရဲတော့လောက်အောင် ဖြစ် လာမိသည်။

ကိုယ့်ပန်းချီကားများကို အချိုးမွမ်းခံရသည့် စောစောက စိတ်ကြီးဝင် နေမှုများလည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်တော့သည်။ တစ်ဆက် တည်း ငြီးငွေ့မှုကို ခံစားလာရသည်။ သည်အခန်းကလေးသည် ကျန်းမာရေး နှင့် ညီညွတ်သည်။ ခေတ်မီသည်။ ဓာတ်စက်သံတွေ လွှမ်းနေသည်။ မာတိနီ အရက်တွေ ဖော့ခြင်းသောခြင်း ရှိနေသည်။ ရင့်ကျက်သော ပညာရပ်များ အကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြသည်။ သည်အခန်းကလေးထဲမှာ ကျွန်တော် ပိတ် လှောင် မွမ်းကျပ်နေပြီဟု စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တရုတ်အမျိုးသား အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က ကျွန်တော် ၏ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဓာတ်နီလာဖြည့်ပေးသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်ကား မဟုတ် ပါ။ အသက်အတော်ကြီးပါပြီ။ သူ အရက်ဖြည့်ပေးနေသည်ကို ကြည့်နေရင်း သူ့မျက်လုံးများကို သတိပြုမိသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် သည်အခန်းထဲမှာ ရှိမနေ။ သည်အခန်းနှင့် လုံးဝသက်ဆိုင်ခြင်းမရှိဘဲ သီးခြားလိုဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝထဲမှာသာ ကျင်လည်သလို ရှိနေသည်။

ထိုမျက်လုံးများကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သည်အခန်း ကလေးထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံနေရသည်ဟု ခံစားနေရသောစိတ်က ပြယ်လွင့်သွား

သည်။ ရုတ်တရက် ပြတင်းပေါက်တွေကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ပြင်ပမှဝင်လာသော လေကောင်းလေသန့်ကို ရှူရှိုက်လိုက်ရသလို ရှိသည်။ အပြင်လောကကြီးကို တွေ့လိုက်ရပြီး ကျွန်တော့်ဘဝ လုံခြုံမှုပေးသည့် လောကကြီးပါကလားဟုလည်း အတွေးပေါက်လိုက်သည်။

“ဘာမှပူမနေနဲ့၊ ဒီအခန်းကလေးထဲမှာ မင်း ပိတ်လှောင်ခံနေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအခန်းကလေးဟာ ဘဝမှာ ဘာမှအရေးမကြီးတဲ့ ထောင့်ကလေး တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်၊ တကယ်အရေးကြီးတဲ့ စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံးက မင်းကို အပြင်မှာ စောင့်နေတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ စကြဝဠာကြီးကို မင်း ရှာဖွေတွေ့ရှိ လိမ့်မယ်” ဟု ပြောနေသလိုလည်း ခံစားလာရသည်။

ကျွန်တော် ရှာဖွေနေသည့် အဖြေကိုရတော့မည်ဟု ကျွန်တော် သဘော ပေါက်လိုက်ပါသည်။

ကေးနှင့်ကျွန်တော် လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင် သို့တည်းမဟုတ် “ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီရုပ်ရှင်ရုံကိုတော့ ကျွန်မ မရောက်ဖူးသေးဘူး” ဟု ပြောနေသော ဂါဝန် ရောင်စုံဝတ် အင်္ဂလိပ်မကလေးနှင့် လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ကျဉ်းမြောင်းသော သည်အခန်းကလေးထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခြင်း ခံနေ ရသည်နှင့် ဘာမှခြားတော့မည် မဟုတ်ပါ။ အခန်းတံခါးနှင့် ပြတင်းပေါက် များကို ကိုယ်တိုင်ပိတ်လိုက်ပြီး မင်းတုပ်ထိုးနေခြင်းနှင့် ခြားမည်မဟုတ်ပါ။

သို့သော် စူဇီနှင့် လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင် (ကေးကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ်သေခြင်းသာဟု ပြောလိမ့်မည်။) ပြတင်းပေါက်ခုံပေါ်တက်ကာ မဟာ စကြဝဠာကြီးထဲသို့ ခုန်ပျံထွက်လိုက်ခြင်းနှင့်သာ အတူတူ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ပါတီပွဲကလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ မိုးလင်းပေါက် နေကြမည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ကေးသည် သူ့ကို သဘောကျနှစ်သက်နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက် နှင့်အတူ ဆိုဖာပေါ်မှာ အမြိန်သား ထိုင်နေသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ ဆက် ထိုင်နေဦးမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပင် လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့သည်။ ခေတ်မီ သပ်ရပ်သည့် အခန်းကလေးကို ကျောခိုင်းပြီး ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မဟာ စကြဝဠာကြီးထဲသို့ ခုန်ထွက်လိုက်သလို ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စူဇီ၏ ရုပ်ပုံတစ်ခုသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ ရုတ် တရက် ရောက်လာသည်။ ထိုနေ့က အပြင်မှ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့

သည်။ စုစီသည် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပြီး သင်္ဘောသားနှင့် လူချင်းခွဲကာစ ကျွန်တော်နှင့် သွားဆုံခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသား၏ မျက်နှာကိုတော့ ခပ် ဝါးဝါးသာ မှတ်မိတော့သည်။ လက်တစ်ဖက်က သူ့ဦးထုပ်ကို မ တော့မလို ရှိသည်။

စုစီက သူ့ကို ကျောခိုင်းစဖြစ်သည်။ မျက်နှာ အတန်ငယ် ဖြူဖပ်ဖြူ ရော် ဖြစ်နေသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံလည်း ရသည်။ သင်္ဘောသား ရှိနေ သည်ကို သူ မေ့သွားပုံရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားသည်။ သူ့အမူအရာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော့်အပေါ် သူ စိတ်တိမ်းညွတ်နေချိန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အတူ နေလိုသည့်စိတ်များ အတောမသတ် ပေါ်နေသည်။ သူ့အလုပ်နှင့် ပတ် သက်ပြီး ကျွန်တော် မည်သို့ခံစားနေရသည်ကိုလည်း သူ သိနေသည်။ ထို့ ကြောင့် တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်လောက်များ နောက်ကျပြီး ကျွန်တော် ရောက် လာလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မည်နည်းဟု စိတ်ကူးပေါ်သွားပုံလည်း ရသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာ ပျောက်သွားသည်။ ရှက်နေစရာအကြောင်း မရှိ။ အဖြစ်မှန်ကို ရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုသော သဘောဖြစ် သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာ ခံစားချက်အသစ်တစ်မျိုး သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုအမူအရာက -

“ကျွန်မနောက်မှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိနေတယ်၊ ရင့်ကျက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ တွေ အားလုံးရှိနေတယ်၊ ဒါတွေကို ရှင်ကတော့ သဘောပေါက်နားလည်နိုင် မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ကျွန်မနဲ့ပဲဆိုင်တယ်၊ ကျွန်မဟာ တခြားအမျိုး သမီး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် ရှင့်ကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုလည်း ဆုံးရှုံးရပါစေတော့” ဟူသော စကားလုံးများကိုလည်း ပြောဆိုနေသယောင် ထင်မှတ်ရသည်။

ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးများထဲမှာ နာကြည်းမှု၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများကို တွေ့ရသည်။ ထိုမျှမကသေးပါ။ မာန်တက်သည်၊ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသည့် အမူ အရာကိုပါ မြင်တွေ့ရပြန်ပါသည်။

ထိုအာရုံစိတ်ကလေး ပေါ်လာသည့်အတွက် ကျွန်တော် အလွန် ပျော် သွားပါသည်။ အလွန် တက်ကြွသွားပါသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကလေးကို အာရုံ ဖမ်းပြီး ပန်းချီကားတစ်ကားတော့ ရေးဆွဲရပေတော့မည်။

ပန်းချီကားအသစ်တစ်ခု ရေးဆွဲရမည်ဟု စိတ်ကူးပေါက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်မိသည်။ လမ်းမအလယ်မှာ ကျွန်တော် ရောက်နေသည်။ ပန်းချီအာရုံရနေခိုက် လမ်းမ အလယ်မှာ ရှိနေခြင်းအားဖြင့် မော်တော်ကားအတိုက်ခံရပြီး သေသွားဖွယ်ရာ ရှိသည်။ သည်လိုဆိုလျှင် စိတ်ကူးအာရုံမှ ပန်းချီကားကလေးသည် အကောင် အထည်အဖြစ် မွေးဖွားလာနိုင်မည် မဟုတ်တော့။

ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ တက်သုတ်နှင့်မှ ဖြစ်တော့ မည်။ ညဘက်တွင် ကျွန်တော် ပန်းချီရေးဆွဲလေ့ မရှိပါ။ လျှပ်စစ်မီးရောင်သည် သဘာဝအလင်းရောင် မဟုတ်သောကြောင့် ပန်းချီကား၏ အရောင်တန်ဖိုးများ လွဲမှားသွားနိုင်သည်။

သို့သော်လည်း ယခုတော့ မတတ်နိုင်ပြီ။ အာရုံကလေး ပျောက်မသွား ခင် မဖြစ်မနေ ရေးဆွဲရပေတော့မည်။

အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း တစ်စက္ကန့်ပင် မဆိုင်း တော့ဘဲ စတင်ရေးဆွဲတော့သည်။

ညလုံးပေါက် မနားတမ်း ကျွန်တော် ရေးဆွဲပါသည်။ အာရုံအမြင်က ထက်သန်လွန်းမက ထက်သန်နေသောကြောင့် စူဇီကို ကိုယ်ဟန်ပြုခိုင်းပြီး ရေး ဆွဲရသည်ထက် ပိုမိုကောင်းမွန်အောင် ရေးဆွဲနိုင်နေသည်။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း လုံးဝမရှိပါ။ နံနက်အရက်တက်တော့ ကျွန်တော် အသုံးပြုထားသည့် ဆေး ရောင်များကိုကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော် ရည်စူးထားသော ဆေးရောင် များ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် ပိုမိုထိရောက်ကာ ဆွဲဆောင် မှု ရှိနေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တွေ့ရပါတော့သည်။

မနက်ဆယ်နာရီထိုးတော့ အောင်မြင်စွာ ရေးဆွဲပြီးစီးသွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာသည့်အတိုင်း အတိအကျ ရေးဆွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဘက်မှာ သင်္ဘောသားရှိသည်။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို မနေသည်။ စူဇီက သူ့ကို ကျောခိုင်းစဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ နာကြည်းမှု၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု၊ မာန်မာနတက်မှုများကို တစ်ပြိုင်တည်း မြင် တွေ့နေရသည်။

စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် အတောင်း ရေခွေးကြမ်းလာပို့တော့ ပန်းချီကား ရှေ့မှာ သူ အကြာကြီး ရပ်နေသည်။ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဟုပင် ထင်မိပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသည်။ ဆက်သူမှာ ကေးဖြစ်သည်။

“ရှင့်အတွက် ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလုပ်ပေးပါတယ်၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ပေးမိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်တောင် ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဘူး၊ ဆေးရုံမော်ကွန်းထိန်းကို တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် အတော်ချောယူရတယ်၊ ရက်သတ္တခြောက်ပတ်အတွင်း ခုတင်တစ်လုံးရအောင် သူ လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ ကတိပေးတယ်” ဟု ကေးက ပြောသည်။

“ကေး... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကေးရယ်”

“တခြားတစ်ယောက်ယောက်က အကြီးအကျယ် ဒုက္ခမရောက်အောင်လည်း သတိထားရသေးတယ်၊ အခုဟာကတော့ အစောနိုင်သမျှ အစောဆုံး ဖြစ်အောင် သူလုပ်ပေးတာပဲ၊ အဲဒီလောက်အထိ ရှင့်အမျိုးသမီးကို စောင့်နိုင်ပါ့မလား”

“စောင့်နိုင်ပါတယ် ကေး၊ ထောင်ဆရာဝန်က ပြောတယ်၊ အချိန်နည်းနည်းလောက် အနားယူလိုက်ရင် သူ့အတွက် ပိုတောင်ကောင်းနိုင်သေးတယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူ့ကို မကာအို ခေါ်သွားမလားလို့ ကိုယ် စဉ်းစားနေတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မလည်း မကာအိုကို သိပ်သွားချင်တာပဲ”

“လိုက်ချင်ရင် ကိုယ်တို့နဲ့အတူတူ လိုက်ခဲ့ပါလား ကေး”

“ရှင့်အဖို့ ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာပါလေ”

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်း ချထားပြီးခဲ့သည့် အချိန်အထိ ပန်းချီကားကို အတောင်း ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ဒီပန်းချီ သိပ်ကောင်းတာပဲ ဆရာ၊ စူဇီဟာ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေပုံပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေတယ်ဆရာ၊ ကြည့်ပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ အဲဒီနေရာမှာ ရပ်နေတုန်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို သူ ကြည့်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီဘက် လျှောက်လာတော့လည်း လိုက်ကြည့်နေတယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ကို စကားပြောနေသလိုပဲ” ဟု အတောင်းက ပြောသည်။

“ဘာစကားတွေများ ပြောနေသလဲ အတောင်း”

“ကျွန်မ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ပြဿနာတွေ အများကြီး ပြည့်ကျပ်နေတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ရှင်းပြရမုန်း ကျွန်မ မသိဘူးတဲ့၊ ဆရာ ဆိုလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲလား ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အတောင်း၊ ငါဆိုလိုချင်တာလည်း အဲဒီအတိုင်း အတိအကျပါပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

(၃)

လိုင်ချီကောက်ထောင်မှ စုစီ လွတ်တော့မည့်ရက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ အတောင်းက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာတိုင်း “ဆယ်ရက်ပဲ လိုတော့တယ် ဆရာ၊ ကိုးရက်ပဲ ကျန်တော့တယ်ဆရာ” ဟုလည်း ပြောတတ်သည်။

ဗေဒင်ဆရာကို သူ သွားမေးသည်။ စုစီ ထောင်မှလွတ်မည့်နေ့သည် တရုတ်ပြက္ခဒိန်တွင် ဆယ်လမြောက် လဆန်းဆယ့်လေးရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့မှာ လွတ်မြောက်ခြင်းအားဖြင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အသစ်အဆန်း ရမည်။ အိမ်ခြေရာခြေ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရတတ်သည်ဟု ပြောသည်။

“ဒီနေ့မှာ ထောင်ကလွတ်ရတာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲဆရာ” ဟုလည်း ပြောသည်။

“ထောင်ကလွတ်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်နေ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတာချည်းပဲ လို့ ငါ ထင်ပါတယ် အတောင်းရယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဆယ်ရက် ဒါမှမဟုတ် ဆယ့်သုံးရက်နေ့မှာ ထောင်က လွတ်မယ်ဆိုရင် စိတ်မချမ်းသာစရာနဲ့ တွေ့မယ်၊ အခုတော့ သူ ပျော်မယ်၊ ဒီနေ့ဟာ ရက်ရာဇာပဲ ဆရာ”

စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ထိုင်စောင့်နေရင်းပင် စုစီ လွတ်မည့်နေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ထောင်ဘူးဝမှာ ကျွန်တော် သွားကြိုမည်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေပါဟုလည်း စုစီကို ကြိုတင်ပြောထားသည်။

ပို၍သေချာအောင် နမ်ကောက်မှ ကျွန်တော် အစောကြီးထွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းက မကောင်းချင်တော့ မဖြစ်သင့်တာနှင့် သွားကြိုရသည်။

ကိုလုန်းဘက်ကမ်းသို့ ကျွန်တော် စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် ကူးတို့သင်္ဘောသည် ဆွဲသင်္ဘောကြီးတစ်စီးနှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။ ဆွဲသင်္ဘောကို မောင်းလာသည့် ဆလင်က မူးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကူးတို့သင်္ဘော ဥသြဆွဲသံကို သူမကြား။ သင်္ဘောနှစ်စီးစလုံးမှာ အနည်းငယ်စီ ပျက်စီးသွားသည်။

စစ်ကြဆေးကြ ပြောကြဆိုကြဖြင့် ရေလယ်မှာ တစ်နာရီလောက် အချိန်ကြာသွားသည်။ ကျွန်တော် ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားပါသည်။ တစ်ဖက်မှ

ခုန်ချပြီး လက်ပစ်ကူးသွားရလျှင် ကောင်းမည်လားဟုပင် တွေးမိသည်။ သို့
သော်လည်း ကျွန်တော်မှာ ပစ္စည်းတွေ တစ်ထမ်းကြီး ပါလာသည်။ လိုင်ချီ
ကောက်ထောင်မှ မကာအိုသို့ တောက်လျှောက် တန်းသွားနိုင်ရန် တစ်ပါတည်း
ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိစ္စပြီးတော့မှ ကူးတို့သင်္ဘော ဆက်ထွက်သည်။ ကိုလုန်းဘက်ကမ်း
ရောက်တော့ ကုန်းဘောင်ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း လူအုပ်ကြားထဲမှ တွန်း
ထိုး ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လက်ထဲမှာ အဝတ်အစားသေတ္တာက နှစ်လုံး၊
ပန်းချီဆွဲရန် အသင့်ဘောင်ကြတ်ထားသည့် ပတ္တူစကားချပ်ကြီးများနှင့် အတော်
တော့ ကသီလင်တ နိုင်လှသည်။ ကမ်းပေါ်သို့ ဒယီးဒယိုင် တက်လာခဲ့သည်။

အငှားကားတစ်စီး ခေါ်ပြီး လိုင်ချီကောက်သို့ မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။
ထောင်ဘူးဝရောက်တော့ စူဇီ၏ အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ နာရီဝက်
လောက် စောင့်နေပြီး မစောင့်နိုင်တော့သည့်အဆုံး သူ့ဟာသူ ထွက်သွားပြီဟု
ထောင်အမှုထမ်းတွေက ဆီးပြောသည်။

ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မှာ သွားရှာကြည့်ပါဦးဟု တက္ကစီဒရိုင်ဘာက
အကြံပေးသည်။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ တွေ့ပါပြီ။ အပြာ
ရောင်ဘေးကွဲ တရုတ်ဂါဝန်ကလေး ဝတ်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့
စွာ ရပ်နေသော စူဇီကို တွေ့ရပါပြီ။ အဖြူရောင် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကိုင်ထား
သည်။ ထောင်ဒဏ်စီရင်ချမှတ်ခြင်း ခံရသည့်နေ့က တရားရုံးတွင် စီးခဲ့သော
ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် အဖြူကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။

“စူဇီ ... မောင် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်ကွယ်” ဟု ပြောရင်း
လမ်းမှာတွေ့ခဲ့ရသည့် ဒုက္ခကို ကျွန်တော်က ရှင်းပြသည်။

“အရေးမကြီးပါဘူးလေ”

စူဇီက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။ တယ်ပြီးတော့လည်း ဂရုစိုက်
နေပုံမရ။ ထောင်မှ လွတ်သည့်ရက်ကို ရှည်လျားစွာ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရသည်။
တကယ်လွတ်သည့်နေ့သို့ ရောက်ပြန်တော့လည်း ထင်ထားသလိုမဟုတ်ဘဲ
အလွဲလွဲ အချော်ချော်တွေ ဖြစ်ကုန်သဖြင့် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြောင်း
သိသာပါသည်။

“စူဇီ ... မောင်တို့ မကာအိုကို သွားကြမလို့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြ
သည်။

“မကာအိုကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မင်းဆေးရုံတက်ဖို့ မောင် အစီအစဉ်လုပ်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံ မတက်ခင် ခဏတော့ မင်း အနားယူလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာမှာ နားလိုက်တာကောင်းတယ်”

“သဘောပဲလေ”

“စုစီ ... မင်းပြောပုံက စိတ်မပါသလိုဘဲ”

“အရေးမကြီးပါဘူး၊ မောင်သွားချင်တယ်ဆိုရင်လည်း လိုက်တာပေါ့”

သဘောဆိပ် ဖော်ယာရောက်တော့ မကာအိုသို့ ထွက်မည့်သဘော အဆင်သင့် ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သဘောထွက်ဖို့ အချိန်တစ် နာရီလောက် လိုသေးသည်။ လူမရှိသည့် စားသောက်ခန်းထဲမှ စားပွဲတစ်လုံး မှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ စုစီက စိုက်ကာကိုလာသောက်ပြီး ကျွန်တော်က ကော်ဖီ သောက်သည်။

ခရီးသည်အချို့ ဝင်လာကြပြီး ဘေးက စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ကြ သည်။ စုစီက သူတို့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲထားသည်။ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနှင့် မနေတတ် မထိုင်တတ်သလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ စုစီ၊ မင်းဘယ်က ပြန်လာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိ ပါဘူး၊ ခန့်မှန်းလို့ရနိုင်တဲ့ ပုံစံမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြောရသည်။

သူ ဘာမှပြန်မပြောပါ။ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် မိနစ်ပေါင်း များစွာကြာ အောင် ထိုင်နေသည်။ ထို့နောက်မှ သူက ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“သွားတော့မယ်၊ ဘာပြောတာလဲ”

“မကာအိုကို ကျွန်မ မလိုက်ချင်ဘူး၊ မောင်တစ်ယောက်တည်းသွား”

“မောင် နားမလည်ဘူး စုစီ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မျောက်အိမ်ထဲမှာတုန်းက ကျွန်မ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားခဲ့တယ်၊ စဉ်းစားဖို့ အချိန်တွေလည်း အများကြီးရခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ မောင်ဟာ အင်မတန် ကြီး ကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ၊ မောင်လိုချင်ရင် ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးမဆို မောင် ရနိုင်ပါတယ်၊ ငွေတွေ အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့ အင်္ဂလိပ်မ ချောချောကလေးကို လိုချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ရနိုင်တယ်၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက တရုတ်မချောချော ကလေးကိုလည်း မောင်လိုချင်ရင် ရနိုင်တယ်၊ မောင့်မှာ နှလုံးကောင်း ရှိပါ တယ်၊ မောင့်စိတ်ထဲမှာ ‘စုစီ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ငါမလုပ်ဘူး၊ သူ့အပေါ်မှာ

ငါကောင်းရမယ်၊ အလိုလိုက်ရမယ်' လို့ တွေးနေတာ ကျွန်မသိတယ်၊ ဒါဟာ မကောင်းပါဘူး မောင်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ မောင့်ကို ထားခဲ့ တော့မယ်”

“စူဇီ...ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော် ဒါပဲပြောတတ်တော့သည်။ သူ ထွက်မသွားအောင် သည် စကားလောက်ပဲ ပြောနိုင်တော့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ကံကောင်းသွားပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကုန်း ဘောင် ပြန်တင်လိုက်သည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ သူ ပြန်မဆင်းနိုင်တော့ပေ။

ဟောင်ကောင်သည် ကျွန်တော်တို့နောက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကျွဲ ခဲ့သည်။ စူဇီလည်း ခရီးသွားရသည်ကို တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဝင်စားလာပုံရသည်။ သူ့အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဖို့ ကျွန်တော်က ပြောသည်။

သင်္ဘောမည့်ကြို အမျိုးသမီးနှင့်အတူ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဂျင်းအင်္ကျီနှင့် ခြေညှပ် ဖိနပ်ကလေးစီးပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည်။ တစ်ခဏဖြင့်လည်း သင်္ဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။

“အဲဟို ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးက ကျွန်မကို ဘာပြောသလဲ၊ မောင် သိ သလား၊ ရှင့်အဝတ်အစားတွေဟာ သိပ်လှတာပဲတဲ့၊ ရှင့်ဟာ သိပ်ချမ်းသာရ မယ်တဲ့”

ပြီးတော့ သင်္ဘောလက်တန်းများဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ပြောင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေသည်။ တရိပ်ရိပ် ကျန်ခဲ့ သည့် ကျွန်းကလေးတွေကို ကြည့်နေသည်။ ငါးဖမ်းလှေကြီးများကို ငေးနေ သည်။

“ဒီနေ့မနက်လေ၊ အဲဒီမျောက်အိမ်ထဲက ကျွန်မ မထွက်ချင်ဘူး သိလား၊ ဒီထဲမှာနေရတာ ငါ့အတွက် ဘာမှပုပင်ကြောင့်ကြစရာ မလိုဘူးလို့ တွေးမိ တယ်၊ အပြင်ပြန်ရောက်ရင် သူများပစ္စည်းတွေကို ခိုးချင်ခိုးမိမယ်၊ အဲဟို ကန် တုန်ကောင်မကို ကတ်ကြေးနဲ့ ထပ်ထိုးဖြစ်ချင် ထိုးဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုထိုးရင် သူ တို့က ကျွန်မကို မျောက်အိမ်ထဲ ပြန်ပို့ကြဦးမယ်လို့ တွေးနေမိတယ်၊ အခုတော့ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာသွားပြီ၊ အရမ်းပျော်သွားပြီ”

ရွက်ရှစ်ထည် ပြိုင်တူလွင့်ကာ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားကြီး လွင့်မျောသွား သော ဧရာမတုံကင်းကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ပျော်ရွှင်စွာ ကြည့်နေမိကြသည်။

ခဏကြာတော့ ရေတွေက ရွံ့ရောင်သို့ ပြောင်းလာသည်။ ပုလဲမြစ်ဝဖြစ်သော
ကြောင့် မြစ်ထဲမှ ရွံ့ရေများ စီးဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“မကာအိုရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးသလဲဟင်” ဟု စုစီက မေး
သည်။

“နောက်တစ်နာရီလောက် လိုဦးမယ်ထင်တယ်၊ ဒါထက် ကြုံတုန်း
ပြောရဦးမယ်၊ မင်းကို ပြောဖို့မေ့နေတယ်၊ မကာအိုမှာ မောင်တို့ လက်ထပ်ကြ
မလို့လေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောချလိုက်သည်။

“လက်ထပ်မယ်၊ ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“မကာအိုဟာ လက်ထပ်ဖို့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့နေရာ၊ မောင့်ကို မင်း
လက်ထပ်မယ့် မဟုတ်လား”

“မထပ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းကို အကျပ်ကိုင်ပြီး မောင် လက်ထပ်မယ်၊ မကာအိုဟာ
အင်မတန် ကောက်ကျစ်တဲ့နေရာ၊ အဲဒီမှာ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ အလွယ်ကလေး
ရယ်၊ သက်ဆိုင်တဲ့ အရာရှိကို တိတ်တိတ်ကလေး လာဘ်ထိုးထားလိုက်ရုံပဲ၊
လာဘ်ထိုးထားရင် သူက အသည်းကြော်ကလေး ထပ်ယူဦးမလားလို့ မေးမယ်၊
မင်းက ယူဦးမယ်လို့ ဖြေမယ်၊ ဒီတော့ အရာရှိက ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး
'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်၊ ဝွတ်အီး
ဗနင်း' လို့ ပြောလိမ့်မယ်”

သူ တခစ်ခစ် ရယ်သည်။

“နောက်နေ့ကျတော့ မောင့်ကို 'ထမင်းကြော်ကလေး နည်းနည်းလောက်
ထပ်ယူပါဦးလား မောင်ရေ' လို့ ကျွန်မက မေးမယ်၊ ဒီတော့ မောင်က 'ယူ
ဦးမယ်' လို့ ဖြေမယ်၊ ဒီတော့ အရာရှိက ခေါင်းငုံ့လိုက်ပြီး 'ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်၊ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးကြောင်း စာချုပ်၊
ဝွတ်ဘိုင်' လို့ ပြောလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် သူ ငြိမ်သွားသည်။ လက်တန်းကိုကျော်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကို
လှမ်းကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ထားတယ်လို့ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မ
အိပ်မက်မက်ဖူးတယ်၊ ကျွန်မက လမ်းပေါ်ရောက်နေတယ်၊ လူတွေလည်း အများ
ကြီးပဲ၊ မောင့်ကို လှမ်းမြင်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူအုပ်ကြီးကခံနေလို့ မောင့်ဆီ
ရောက်အောင် မလာနိုင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ငိုချလိုက်မိတယ်၊ မောင်က လူတွေ

ကို အတင်းတွန်းပစ်ပြီး ‘ဖယ်ကြစမ်း အလကားလူတွေ၊ ဖယ်ကြစမ်း၊ ဟောဒီမှာ စုစီ ကျုပ်မိန်းမ’ လို့ အော်ပြောတယ်။ လူတွေလည်း ဘေးဖယ်သွားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ လန့်နိုးသွားရော”

“လန့်နိုးသွားတော့ မင်းဟာ မောင့်မိန်းမ မဟုတ်သေးတာ သိသွားရော မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မင်း ဝမ်းသာသလား၊ ဝမ်းနည်းသလား။”

သူ ပြန်မဖြေပါ။ ခဏကြာအောင် ငြိမ်နေပြီးမှ ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မက ကျန်းမာတာ မဟုတ်ဘူးမောင်၊ ဒါကြောင့် မောင့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မရောဂါတွေက မောင့်ကို ကူးလိမ့်မယ်၊ လိုင်ချီကောက်ထောင်ဆရာဝန်က အဲဒီအတိုင်း ကျွန်မကို ပြောလိုက်တယ်”

“အခုထက်ထိ မောင့်ကိုမှ ရောဂါမကူးသေးဘဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ နှစ်ပတ်အတွင်း စိန့်မာဂရက်ဆေးရုံကို မင်းတက်ရတော့မှာပဲ၊ မင်းရောဂါ လုံးလုံး ပျောက်သွားတော့မှာပါ”

“ကျွန်မတော့ မထင်ဘူးမောင်၊ တီဘီရောဂါ ဖြစ်ဖူးတဲ့လူတွေဟာ လုံးဝ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး”

“သေသေချာချာ ပျောက်ပါတယ် စုစီ၊ အခုတောင် ပျောက်ကာနီးနေပြီပဲ၊ ဆေးရုံပေါ်မှာ တစ်လ နှစ်လ အကုခံလိုက်ရင် လုံးဝပျောက်သွားမှာပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

သူ ငြိမ်ကျသွားပြန်သည်။ လက်တန်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ရပ်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ ပြန်လာသည်။

“မောင် ... မောင့်လို စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူမျိုး ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ မောင့်ကို ကျွန်မ အရမ်းသဘောကျပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စုစီ၊ ဒီစကားဟာ သဘောတူပါပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်၊ မောင်က လက်ထပ်ချင်ပါတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ သဘောတူပါပြီ၊ မောင်ဖြစ်စေချင်တာ ဘာမဆိုလုပ်ပါ့မယ်၊ မောင်က လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင် လက်ထပ်ပါ့မယ်၊ ဟောဒီပင်လယ်ထဲ ခုန်ချဆိုရင်လည်း ခုန်ချပါ့မယ်၊ ဘာမဆိုလုပ်ပါ့မယ်”

“ဒီရေတွေက နောက်လွန်းပါတယ်ကွယ်၊ ဒီနေရာမှာတော့ ခုန်မချလိုက်ပါနဲ့၊ မောင်တို့ အရင်လက်ထပ်လိုက်ပါရစေဦး”

မကာအိုရောက်တော့ ဆိုက်ကားစီးပြီး ဟိုတယ်သို့ လာကြသည်။

ဆိုက်ကားသည် လန်ချားလိုမဟုတ်။ တစ်စီးတည်းမှာ နှစ်ယောက်အတူတူ စီးနိုင်သည်။ သေတ္တာများကို ခြေပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်သည်။

ဟောင်ကောင်နှင့်စာလျှင် မကာအိုက ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှသည်။ ပျက်စီးယိုယွင်းစပြုနေသော မြို့ကြီးတစ်မြို့နှင့် တူနေသည်။ ကက်သလစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးကို ကျော်လာသည်။ ဟိုတယ်ရောက်တော့ အထုပ်အပိုးများချပြီး ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်ရုံးသို့ ပို့ပေးရန် ဆိုက်ကားဆရာကို ပြောလိုက်သည်။ နောက် ငါးမိနစ်ကြာတော့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင် ပေါ်တူဂီစစ်သားတစ်ယောက် စောင့်နေသော အဆောက်အအုံတစ်ခုရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ကို ချပေးသည်။

“ကောင်းတယ်နော်” ဟု ဆိုက်ကားဆရာက မေးသည်။

“မကောင်းဘူး၊ ဒါ ပေါ်တူဂီသံရုံး၊ တို့သွားချင်တာက ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်ရုံး” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် သိတယ်”

ဝမ်းသာအားရဖြင့် သူ ဆက်နင်းပြန်သည်။ ခဏကြာတော့ တကျည်ကျည် အသံမြည်နေသော ပန်ကာတွေ လည်နေသည့် ဗြိတိသျှ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးဟောင်းကြီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ပန်ကာကြီးတွေက ဘယ်အချိန်တွင် ဘယ်သူ ခေါင်းပေါ် ပြုတ်ကျမလဲဟု ထင်မှတ်ရသည်။

ချောမောလှပသော အင်္ဂလိပ်တရုတ်ကပြား လက်နှိပ်စက် စာရေးမကလေးတစ်ယောက်သည် လက်နှိပ်စက်စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။ နက်မှောင်သည့် ဆံပင်များက ပခုံးပေါ်မှာ ဝဲပျံ့ကျနေသည်။ ရွှေနှင့်ပြုလုပ်ထားသော လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသည်။ မျက်နှာဖြူဖြူကလေးက အရှက်အကြောက်ကြီးသည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ကောင်စစ်ဝန်က ဝဝကြီးဖြစ်သည်။ ခေါင်းကလည်း ဆံပင်တစ်ချောင်းမှ မပေါက်ဘဲ ပြောင်နေသည်။ သူ့နဖူးနှင့် မျက်နှာမှာ ချွေးတွေရွှဲနေသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီမှာလည်း ချွေးရွှဲနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စာတစ်စောင် ရေးနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှင်းပြသည်ကို မသက်မသာဖြင့် နားထောင်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့အတွက် အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်ကို ကျုပ်ပြောပြမယ်။ ဟောင်ကောင်ကိုသွား၊ ဟိုမှာ လက်ထပ်ကြ၊ အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ” ဟု သူက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ ဟောင်ကောင်က ရောက်လာကြတာပါခင်ဗျာ၊ မကာအိုမှာ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ချင်လို့ပါ။ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးမှာ လက်ထပ်ပေးနိုင်ခွင့် အာဏာရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ထင်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေတော့၊ ဒါဟာ ကျုပ်အဖို့ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံပါပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ထပ်မပေးဖူးသေးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကိုလည်း ကျုပ်မသိဘူး၊ ဘယ်လိုလက်ထပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်တော့ဘူး”

“လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ရှာရင် ရနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နည်းလမ်းအချက်အလက်တွေ ဒီရုံးမှာ ရှိနိုင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်မှာ အချိန်လည်းမရှိဘူး၊ ကျုပ်က အလုပ်သိပ်များတယ်၊ ရှာချိန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ ရေးလက်စ စာကိုလည်း သတိရသွားပုံပေါ်သည်။ ရေးလက်စ စာထိပ်မှ ‘ချစ်သော ဟပ်ဂီရေ’ ဟူသည့် စာလုံးကလေးများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ စာရွက်ပေါ်သို့ မင်စုပ်စက္ကူ ဖုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကို နောက်သို့မှီချလိုက်သည်။ သူ့စိတ် ပြောင်းသွားဟန် တူသည်။

စုစီသည် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွင်းသို့ ဝင်လာကတည်းက သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်စစ်ဝန်ကြီးကို ကျွန်တော် ထပ်တောင်းပန်မိပြန်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးသည် သဘောကောင်းကြောင်း၊ အခြားလူများ၏ အခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းပေးတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသံကြားဖူးသဖြင့် ယခုလို အားကိုးတကြီး လာခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ကျွန်တော်က ရှင်းပြသည်။

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာတော့ ကျုပ်မသိတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားရှာကြည့်ဦးမယ်”

နောက်ဆုံးတွင် လက်ထပ်ပေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် စည်းကမ်းချက်များကို တွေ့သည်။ ထိုစည်းကမ်းချက်အရဆိုလျှင် လက်ထပ်လိုသူသည် ပထမလျှောက်ထားရမည်။ ခွင့်ပြုမိန့်ကို ရက်သတ္တသုံးပတ် စောင့်ရမည်ဟုဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ အတော်စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးလည်း အတော်စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။

“အဲဒီအချိန်အထိ ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာရှိနေကြဦးမှာလား၊ ခင်ဗျားတို့ မပြန်သေးပါဘူးနော်” ဟု သူက စိတ်ပူသလိုမေးသည်။

အခန်း (၆)

နောက်ရက်များတွင် စူဇီ အလွန်ပျော်နေသည်။ အမူအရာအားလုံးကလည်း အလွန်တရာ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသည်။ မစ္စက်လိုမက်ခိမ် ဖြစ်လာသောအခါ လူတွေနှင့် ဘယ်လိုဆက်ဆံမည်၊ ဘယ်လိုစကားပြောမည်ဟု လေ့ကျင့်နေသည်။

“နေကောင်းပါသလားရှင်၊ ကျွန်မဟာ မစ္စက်လော့ဒ်လိုမက်ခိမ် ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားဟာ အင်မတန်နာမည်ကြီးတဲ့ လော့ဒ်ဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ရှင်က ကျွန်မကို ဇော်ကားမော်ကား လုပ်လိုက်တာလား၊ ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မယောက်ျားကို ပြန်တိုင်ရမယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားက ရှင်ကို မျောက်အိမ်ထဲမှာ ဆယ်နှစ် ထည့်ထားလိုက်လိမ့်မယ်”

သူ တခစ်ခစ် ရယ်နေသည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားပြီး ချက်ချင်း သူ စိတ်ပူသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်မထပ်မီ ခုတင်နေရာအားပြီဖြစ်ကြောင်း ကေးထံမှ ကြေးနန်းများ ရောက်လာလေမလားဟု ပူပင်သောက ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင် ဒီနေ့များ ကြေးနန်းရောက်မလားဟင်”

“ဒီနေ့တော့ ရောက်ဦးမယ် မထင်ပါဘူး”

“ရောက်မယ် မထင်ဘူးလား”

ထိုမျှပြန်ပြောပြီး သူ့အမူအရာ ရွှင်လန်းသွားပြန်သည်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆက်လုပ်နေပြန်သည်။

“ကောင်းသောမွန်းလွဲပိုင်းပါ၊ မစ္စတာလော့ဒ်ပစ်ကယ်ဒလီ မရှိပါဘူးရှင်၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားက ဘုရင်မကြီးနဲ့အတူတူ ဝက်ခိမ်စတာ အက်ဘေးမှာ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်နေပါတယ်ရှင်”

“ဝက်စ်မင်စတာအက်ဘေးမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်လို့မရဘူး ဝုဒ္ဓိ”
ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောရသည်။

“အို ... ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စတာလော့ဒ်ပစ်ကယ်ဒလီ၊ ဘုရင်မ
ကြီးနဲ့အတူတူ နန်းတော်မှာ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်နေပါတယ်”

သည်လိုဖြင့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အချိန်ကုန်လာသည်။

မကာအိုသည် ကျန်းဆွယ်အစွန်းတွင် တည်ရှိသော မြို့ဖြစ်သည်။
အလယ်လမ်းမကြီးမှဖွဲ့ပြီး တစ်ဖက်သို့ ဆယ်မိနစ်လောက် လျှောက်သွားလျှင်
ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်သည်။ ဆန်ကျင်ရာဘက်သို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်
လျှောက်သွားလျှင် တရုတ်ပြည်ကြီး၏ နယ်စပ်သို့ရောက်မည်။ သို့သော်လည်း
ပူအိုက်လွန်းသောကြောင့် လွမ်းမလျှောက်နိုင်ပါ။ ဟိုနားသည်နားသွားလျှင်
ဆိုက်ကားကိုသာ အားကိုးနေရသည်။

မကာအိုသည် တရုတ်ပြည်မကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ပေါက်အဖြစ် ရာစုနှစ်
ပေါင်းများစွာ စည်ကားခဲ့သည်။ ယခုမူ ပြည်မကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ပေါက်ကို
ပိတ်လိုက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မကာအိုသည် ခြောက်ကပ်သွားသည်။ ကုန်သွယ်မှု
မရှိတော့။ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများ မရှိတော့။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ မရှိ
တော့။

ဘိန်းအရောင်းအဝယ်၊ လောင်းကစားဝိုင်းများနှင့် မိန်းမပျက်များသာ
ရှိသည်။ ထိုလုပ်ငန်းသုံးခုဖြင့် မြို့သက်ရှည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ကျွန်တော်
တို့ တည်းနေသည့် ဟိုတယ်မှာလည်း ထိုအရာသုံးခုကို အလွယ်တကူ ရနိုင်
သည်။ ဟိုတယ်အထပ် နှစ်ထပ်တွင် ကာစီနိုကစားဝိုင်းတွေ ရှိသည်။ အခန်း
ထဲရှိ ဘဲလ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်ရုံဖြင့် ဘိန်းနှင့် မိန်းမပျက်က အခန်းထဲသို့
ရောက်လာမည်။

ဘိန်းနှင့်မိန်းမပျက် ရောက်လာအောင် စီစဉ်ပေးရသည့်အတွက် အခန်း
စောင့်ကလေးများက ကော်မရှင်ရကြသည်။ အခန်းထဲမှာ ဘိန်းရှူရင်း မိန်းမ
ပျက်နှင့် အတူနေကာ ကာစီနိုလောင်းကစားဝိုင်းမှာ အလောင်းအစား လုပ်လို
သည်ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်သေးသည်။ အခန်းစောင့်ကို သွားအထိုးခိုင်းလိုက်ရုံသာ
ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းအားဖြင့် မကောင်းမှုဒုစရိုက်သုံးမျိုးကို တစ်ပြိုင်တည်း
ကျူးလွန်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တည်းနေသည့်အထပ်မှ အခန်းစောင့်၏ အမည်မှာ အာ
နတ်ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးတစ်ဖက်က စောင်းနေသည်။ ကျန်မျက်လုံးတစ်ဖက်က

နေ့ရောညပါ လောဘခိုးတွေ မွန်နေတတ်သည်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်အခါ အနားသို့ကပ်လာပြီး အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာ ရှိသေးသော ပေါ်တူဂီ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် စီစဉ်ပေးနိုင်ကြောင်း လေသံဖြင့် ပြော တတ်သည်။

စူဇီနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့သောအခါတွင်မူ ကျွန်တော့်ထက် ယောက်ျားပီသသော လူတစ်ယောက်နှင့် သူ ဆက်ပေးနိုင်ကြောင်း၊ ငွေတွေ အများကြီးရနိုင်ကြောင်း၊ အောက်ထပ်မှာရှိနေသည့် ပေါ်တူဂီအရာရှိနှစ်ယောက် နှင့် မိတ်ဆက်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့အတွက် ကော်မရှင် ရာခိုင်နှုန်း သုံး ဆယ်သာ ပေးရန်လိုကြောင်း ဆွယ်တရား ဟောပြန်သည်။

ဒုတိယပတ်သို့ ရောက်သောအခါ စူဇီ၏ တက်ကြွပျော်ရွှင်နေသော စိတ်ဓာတ်များ ပျက်ပြယ်စပြုလာသည်။ အလွန်အမင်းလည်း စိတ်ဆင်းရဲနေပုံ ရသည်။ တစ်ခါ အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်သွားသည်တွင် သူ ငိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုနေ့ည ညစာစားတော့လည်း တစ်ကြိမ်ငိုပြန်သည်။

အကျိုးအကြောင်းကို ကျွန်တော်မေးသောအခါ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်း ကိုသာ တွင်တွင်ခါသည်။ လက်ထပ်ရမည့် ရက်ရောက်အောင် အကြာကြီး ထိုင်စောင့်နေရသည့်အတွက် သူ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ယခုလို ထိုင်နေရင်း သူ့ဘဝအကြောင်းကိုလည်း သူ ပြန်စဉ်းစား နေပုံရသည်။

ယခုရက်ပိုင်းတွင် ယခင်ကလို သူ့နောက်ကြောင်းတွေကို ပြန်မပြော တော့။ သူ့အတွေ့အကြုံများကို ပြောမပြောတော့။ နမ်ကောက်ဟိုတယ်၏ အမည် ကိုပင် ထုတ်ဖော်မပြောမိအောင် သတိထားရှောင်နေသည်။

သူ့နောက်ကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မည်သို့မှ မရှိကြောင်း ပြောပြသောအခါ မကြားယောင်ဆောင်နေတတ်သည်။ စောစော တုန်းက ကေးထံမှ ကြေးနန်းရောက်လာမှာ သူ စိုးရိမ်နေခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကေး၏ကြေးနန်းကို အမျှော်ကြီး မျှော်နေပြန်သည်။

တတိယပတ်သို့ ရောက်သောအခါ ပိုဆိုးလာသည်။ အချိန်ရှိသမျှ ငြိ မကြွေးနေတတ်သည်။ သည်လို သူ့စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေခြင်းသည် ကျွန်တော့် အဖို့လည်း ထူးဆန်းနေတော့သည်။ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန် တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း မသေချာသလို ဖြစ်လာသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်နိုင်တော့ကြောင်း၊ ဟောင်ကောင်

သို့ ပြန်လိုကြောင်း၊ သူ့ဘဝဟောင်းသို့ ပြန်သွားလိုကြောင်း၊ နမ်ကောက်ဟို တယ် ပြန်ပြီး သူ့အပေါင်းအသင်း အမျိုးသမီးများနှင့်အတူ အလုပ်ဟောင်းကို ပင် ပြန်လုပ်လိုကြောင်း၊ သူ့စိတ်ကိုသူ ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းများ ပြောသည်။

“မင်းဖြစ်ချင်တာက ဒီအတိုင်းပဲဆိုရင် မောင် မတားတော့ပါဘူး စုစီ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ဆန္ဒအမှန်ဟာ အဲဒါပဲလို့တော့ မောင် မထင်ဘူး၊ မင်းဘဝဟောင်း ကို ပြန်သွားရင် မင်းဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းစိတ်ထဲမှာ သေသေချာချာ သိ နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်နဲ့လက်ထပ်ရင် ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ မသေချာ ဘူး၊ အခက်အခဲတွေ ပေါ်ချင်ပေါ်လာနိုင်တယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ အဲဒီစိတ်က မင်းကို ခြောက်လှန့်နေတာပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။

ထိုမျှမက ထိုနေ့မနက်ပိုင်းက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကလေးကိုပါ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောပြသည်။

ထိုနေ့မနက်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လမ်းအတူလျှောက်ကြသည်။ ဟောင်ကောင်မှ လာလည်နေသော အင်္ဂလိပ် လင်မယားငယ်ငယ် တစ်တွဲနှင့် လမ်းမှာတွေ့သည်။ ကာစီနိုကစားပိုင်းများတွင် သူတို့လင်မယားနှင့် ဆုံနေကျ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြသည်။ စုစီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ မရှိပြီ။ ဆိပ်ကမ်းဘက်မှာ သွား ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကျောခိုင်းရပ်နေသည်။

အင်္ဂလိပ်လင်မယားနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန် သူ့ကို ကျွန်တော် သွားခေါ် သည်။ ဘယ်လိုခေါ်လို့မှမရ။ အလွန် ခေါင်းမာလှသည်။ ပြီးတော့ ငိုပါလေ တော့သည်။ အင်္ဂလိပ်လင်မယားသည် သူ့ကို မုန်းတီးကြောင်း၊ ထိုလင်မယား နှင့် ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် မိတ်ဆွေဖြစ်လိုသည်ကို သူ နားမလည်ကြောင်း ပြောသည်။

တကယ်ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်လင်မယားက သူ့အပေါ် မနှစ်မြို့မည်ကို အလိုလို ကြောက်နေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူတွေကို ကြောက်ဖို့မလိုကြောင်း၊ ရဲရဲတင်းတင်း စိတ်ထားသန့် သန့်ဖြင့် ဆက်ဆံရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

“မင်းဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲလို့ ကစားပိုင်းမှာ မောင့်ကို သူ တို့က ပြောတယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ မောင် မလိမ်ပါဘူး၊ မင်းကို သူတို့ မမုန်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေက မင်းကို မုန်းမှာပဲလို့ မင်းစိတ်ထဲမှာ ထင်နေရင်

အဲဒါတွေဟာ မင်းမျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်နေတယ်၊ လူတွေရဲ့မျက်နှာဟာ မှန်လိုပဲ၊ သူတို့က မင်းကို တကယ်မှန်းတီးနေတယ်ဆိုရင်တောင် မင်း ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့။

“မင်းက သူတို့ကို ဆက်ဆံသလို သူတို့ကလည်း မင်းကို ပြန်ဆက်ဆံ လိမ့်မယ်၊ တကယ်ကတော့ မင့်အနေနဲ့ လူတွေကို ဘာမှကြောက်နေစရာ မလိုဘူး၊ ဘာမှရှက်နေစရာ မလိုဘူး၊ မင်းဟာ နမ်ကောက်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် ဒါကြောင့်တော့ ဘာဖြစ်လို့ ငါရှက်ရမှာလဲဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးထားရမယ်၊ ကျွန်မလည်း ရှင်တို့လို သာမန်လူသားပါပဲဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးထားရမယ်၊ အဲဒီလို သဘောထားမျိုးနဲ့ သူတို့ကို ဆက်ဆံနိုင်ရင် သူတို့ကလည်း မင်းကို လေးစားလာကြမှာပဲ။

“ဒီသဘောထားမျိုး မောင် ထားတတ်လာအောင် ဘယ်သူက သင်ပေးတယ် ထင်သလဲ၊ မင်းကပဲ မောင့်ကို သင်ပေးခဲ့တာပါ၊ မင်းဟာ လူတွေကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး ကြည့်ရတဲ့ မိန်းကလေး၊ မင်းမှာ သတ္တိရှိခဲ့တယ်၊ အခုလည်း အဲဒီသတ္တိတွေ ရှိနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ ပူပင်သောကစိတ်တွေက မင်းရဲ့သတ္တိကို ဖုံးကွယ်ထားတယ်၊ သေးသိမ်အောင် လုပ်ထားတယ်၊ အဲဒါကို မင်း သဘောပေါက်ရမယ်၊ ပူပင်သောကစိတ်တွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ပြီး သတ္တိတွေ ပြန်ပေါ်လာအောင် ကြိုးစားရမယ်” ဟု ကျွန်တော်က ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြသည်။

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ ငြိမ်နေသည်။ အငိုလည်း ရပ်သွားသည်။ ခဏလောက် သူတစ်ယောက်တည်း နေချင်ပါသည်ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်ရှိ ကာစီနိုကစားခိုင်းသို့ ကျွန်တော် တက်ခဲ့သည်။ တစ်နာရီလောက် ကြာတော့ ကျွန်တော့်နောက်သို့ သူ လိုက်လာသည်။ လျှောက်လာပုံက ခပ်တောင့်တောင့် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တင်းကျပ်နေကြောင်းနှင့် ဘယ်လောက် စိတ်ထိန်းထားရကြောင်း သိသာသည်။ ကြောက်ရွံ့စိတ်နှင့် သံသယစိတ်များကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ခုခံတွန်းထုတ်နေကြောင်း သိသာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို သူ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မကို အခုထက်ထိ မောင် လက်ထပ်ချင်တုန်းပဲလား” ဟု သူမ မေးသည်။

“လက်ထပ်ချင်တုန်းပဲပေါ့ စူဇီ”

“သေချာရဲ့လား မောင်၊ ကျွန်မအခုလို ဖြစ်နေတာတောင် မောင် လက်ထပ်ချင်တုန်းပဲလား”

“အင်မတန် သေချာပါတယ် စုစီ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အမှန်တကယ် ရှိနေသည့်အတိုင်း ပြောခြင်းဖြစ် ပါသည်။ စုစီမှာ သတ္တိတွေ ပြန်လည်ရရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါ သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မောင်နဲ့ လက်ထပ်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စုစီ၊ ဒီလိုဆိုရင် မောင်တို့ အဝတ်အသစ်တစ် ထည်တော့ ပြေးဝယ်ကြဦးမှ၊ လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ မင်းဝတ်ဖို့ အသစ်တစ်ထည် တော့ ဝယ်မှဖြစ်မယ်”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သူ စကားနည်းနေသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် သူ တစ်ယောက်တည်း အဝတ်အစား လဲလိုပါ သည် ဆိုသောကြောင့် ကော်ဖီသောက်ဖို့ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ဆယ့် တစ်နာရီထိုးတော့ ဟိုတယ်ပြန်လာပြီး ခန်းမထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာတော့ ဓာတ်လှေကားထဲမှ စုစီ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဝါရောင်မြောင် ဘေးကွဲ တရုတ်ဂါဝန်အသစ်ကလေးမှာ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။

“မောင့်ကို စောင့်ခိုင်းထားရသလို ဖြစ်နေပြီနော်” ဟု သူက ပြောသည်။

“စုစီ ... မင်းသိပ်လှတာပဲကွယ်၊ မောင်တော့ ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးတော့ဘူး၊ မောင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အရေးကြီးတဲ့ စုံတွဲဖြစ်ချင်လိုက်တာ၊ ဒါမှ လူတွေ ကလည်း ကြိုတ်ကြိုတ်တိုးဝိုင်းကြည့်၊ သတင်းရပ်ရှင်ကားတွေလည်း ရိုက်လို့”

“မကြိုက်ဘူး၊ တခြားဘယ်သူတွေ ရှိနေတာကိုမှ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”

“တစ်ကမ္ဘာလုံးက မင်းကို မြင်စေချင်တယ်၊ မင်းဘယ်လောက် လှတယ် ဆိုတာ လူတိုင်းမြင်စေချင်တယ်၊ ယောက်ျားတွေအားလုံးက မင်းကို လိုစေချင် တယ်၊ ပြီးတော့မှ မင်းကို မောင် ပိုင်တဲ့အတွက် သူတို့ မရနိုင်တော့ဘူး ဆို တာကိုလည်း သိစေချင်တယ်”

သူ့အတွက် သစ်ခွပန်းသုံးပွင့် ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့သည်။ ထိုပန်းသုံးပွင့် ကို သူ့အင်္ကျီပေါ်မှာ ထိုးပေးလိုက်သည်။ အလှက ပို၍ပင် ဝင့်ကြွားလာသ ယောင် ထင်လိုက်ရသည်။ အပြင်ထွက်လာပြီး ဆိုက်ကားစီးကာ ကောင်စစ်ဝန် ရုံးသို့ လာကြသည်။

သူ့ကိုယ်မှ ရေမွှေးနံ့သည် ကျွန်တော့်နှာခေါင်းမှာ ယဉ်ပါးနေပြီဖြစ် သော သူ့ဆံပင်နံ့ကလေးနှင့် ရောပြီး လွင့်ပါးလာသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို

ကျွန်တော် ဆုပ်ထားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေကြောင်း လက်ကို ကိုင်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိသာပါသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေလွန်းသောကြောင့် သူ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်တော့ပါ။

ကောင်စစ်ဝန်ရုံးထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူ့အမူအရာ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားပြန်သည်။ ရင်ကိုကော့၊ ခေါင်းကိုမော့ထားသည်။ မျက်နှာအမူအရာက အလွန်တရာ ငြိမ်နေပြန်သည်။ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့။ အကဲဖမ်း၍ မရနိုင်တော့။ သူ့ကို ယခု ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်မည်ဆိုလျှင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ခံစားနေရသည်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်တော့ ကောင်စစ်ဝန်ကြီး အတော် ဝမ်းသာသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာတော့မည်မဟုတ်ဟု သူ ထင်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း ပြန်မလာလျှင် အရေးကြီးသည့် လူမှုရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို သူ ဆောင်ရွက်ပေးခွင့်မရတော့ဘဲ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဟု ထင်နေသည်။ ယနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဟောင်ကောင်ဘုရင်ခံ မကာအိုသို့ လာဖို့ရှိသည်။ ဘုရင်ခံရောက်လာလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူ အချိန်မပေးနိုင်တော့။

“ကောင်းတယ်၊ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ မဟုတ်လား။”

ထိုင်နေရာမှ သူ မတ်တပ်ထရပ်သည်။ ထိုင်လျက်နှင့် လက်ထပ်ပေးရခြင်းသည် မလေးမစားပြုမှုရာရောက်သည်ဟု သူ တွေးထင်ပုံရသည်။ သူ့နဖူးသည် ချွေးများနှင့် ပြောင်ချောနေသည်။ ရုပ်အင်္ကျီမှာလည်း ချွေးတွေရွဲနေသည်။

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရပ်ကြသည်။ မျက်နှာကြက်မှပန်ကာက တကျည်ကျည် မြည်နေပြီး ပြုတ်ကျလာတော့မလားဟု ထင်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့နောက်မှာ သက်သေနှစ်ယောက် ရပ်နေကြသည်။ တစ်ယောက်က မစ္စရူဂရော့နီ။ နက်မောင်သည် ဆံပင်တွေက သူ့ပခုံးပေါ်မှာ ဝဲကွနေသည်။ လည်ပင်းမှာ ရွှေလက်ဝါးတိုင်ကလေးကို ဆွဲထားသည်။ အင်္ဂလိပ်တရုတ်ကပြား မျက်နှာဖြူဖြူကလေးက ချောမောလှပသည်။

နောက်တစ်ယောက်က တက်ရီစ်။ ဆင်းရဲမွဲတေပြီး လမ်းပေါ်မှာ လေလွင့်နေသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လမ်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့်တွေ့တိုင်း သူ့ဘဝအကြောင်းက နည်းလှသည့်အကြောင်းကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် ပြောပြလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ရာတွင် သက်သေအဖြစ် လိုက်ပေးပါက ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်ပေးမည်ဟု ကျွန်တော် ပြောထားသည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကြီးက ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ အကြောင်း ပြောပြနေသည်။ သူ့မှာ အတွေ့အကြုံမရှိသဖြင့် မသက်မသာဖြင့် ပြောနေရမှန်း သိသာလှသည်။ သူ လုပ်နေသည်မှာ နေရာမှကျပါလေရဲ့လား ဟုလည်း မသေချာသလို ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့က မေးခွန်းများကို ထုံးစံနှင့်အညီ ဖြေကြသည်။

ကျွန်တော်က ရွှေလက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်းကို စူဇီလက်မှာ စွပ်ပေး လိုက်သည်။ သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် အချိန်အကြာကြီး အတူနေခဲ့ကြသော်လည်း လက်စွပ်အကြောင်းကို လုံးဝဖွင့်မပြောခဲ့။ ယခု သူ့ လက်ကို ဆွဲယူပြီး ကျွန်တော် စွပ်ပေးနေကြောင်း သူသိသည်။ သူ မျက်ရည် မဆည်နိုင်တော့ပါ။ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ကျရသည့်မျက်ရည်များ ကန်ဘောင် ကျိုးကျသလို ဒလဟော စီးဆင်းလာလေတော့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။ စူဇီက မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးသည်။ ဝေါင်းမီလင်း ဟူသောအမည်ကို တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးသည်။ နောက်ဆုံး စူဇီဝေါင်းအမည် ကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးသည်။

“အင်း ... သတို့သမီးက အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတာကိုး” ဟု ကောင်စစ် ဝန်ကြီးက ပြောသည်။ သူ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပြုံးနိုင် ရယ်နိုင်လည်း ရှိလာသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဒီအချိန်မှာ မိန်းကလေးတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားကြတာ ပဲ။ ကြည့်ပါလား၊ သူ့နာမည်က (Z) စာလုံးကိုတောင် ပြောင်းပြန်ရေးမိနေပြီ” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ဒါဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အမှတ်တံဆိပ်ပါခင်ဗျာ၊ (Z) စာလုံးကို သူ အတည့်ရေးတဲ့နေ့မှာ သူ့ကို ကျွန်တော် ကွာရှင်းပစ်မှာပါပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ဝင်ပြောရသည်။

“ကဲ ... မင်းတို့ကို ခပ်မြန်မြန် နှင်ထုတ်ရမလို ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်မှာက အလုပ်ရှိနေပြန်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ကံကောင်းကြဖို့အတွက်တော့ ကျုပ် ဆုတောင်းရမယ်”

အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ပြီး ပေါ်တူဂီ ဝိုင်အရက်တစ်ပုလင်း ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူ၏ အလိုက်သိတတ်မှု၊ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်မှု၊ ကြင်နာသနားတတ်မှုကြောင့် ကျွန်တော် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ကျေးဇူးတင် မဆုံး ဖြစ်သွားမိသည်။

ပုလင်းဖုံးကို သူ ဖွင့်လိုက်သည်။ မစ္စရူဂရော့နီ ယူလာပေးသည့် ဖန်ခွက်များထဲသို့ ငဲ့ထည့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခွက်မြှောက်ချိန်တွင် သူက ဆုတောင်းစကားပြောသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အင်မတန် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နိုင်ကြပါစေလို့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆုတောင်းပါတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ အင်မတန်ကို ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီပါပေတယ်။ ဒီစကားကို အခုမှ ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ အင်မတန် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီပေတာပဲ”

ထိုစကားကို သူ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောသည်။ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောသည်။

“ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကျုပ်နဲ့ ပထမဆုံးအခေါက် လာတွေ့ပြီးတဲ့နောက် မစ္စရူဂရော့နီကို ကျုပ် ပြောပြဖူးတယ်။ ကျုပ် ဘာပြောတယ်ဆိုတာ မစ္စရူဂရော့နီက မောင်တို့ကို ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ ကဲ ... မစ္စရူဂရော့နီ၊ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ကျုပ် ဘာပြောဖူးသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက် နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြဲလိုပဲ အင်မတန် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီပါပေတယ်လို့ ပြောပါတယ်ရှင်”

မစ္စရူဂရော့နီက ခပ်ဝဲဝဲကလေး ပြောသည်။

“အမှန်ပဲ ... အမှန်ပဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ နတ်ဖက်တဲ့အတွဲပဲ။ မင်းတို့ကို ပထမဆုံးအခေါက် စမြင်လိုက်ကတည်းက ကျုပ်သိတယ်။ ကဲ ... မင်းတို့အတွက် ထပ်ပြီး ဆုတောင်းကြဦးစို့”

စူဇီသည် သူ့လက်မှ လက်စွပ်ကို မသိမသာ ခိုးကြည့်နေသည်။ မစ္စရူဂရော့နီက စူဇီကို အားကျနေပုံရသည်။ တက်ရိုစ်က အကွက်ချောင်းသလို ကောင်စစ်ဝန်ကြီးကို ကြည့်နေသည်။ အကွက်ပေါ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူ ဘယ်လောက် ကံဆိုးကြောင်း၊ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်နေကြောင်းများကို စက်သေနတ်ပစ်သလို မရပ်မနား ပြောဆိုလေတော့သည်။

“အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားဟာတွေ ထားလိုက်စမ်း၊ ကျုပ်ကို ဒါတွေလာပြောပြနေလို့လည်း အပိုပဲ။ ကဲ ... လင်မယားအသစ်ကျပ်ချွတ်ကလေး၊ ကျန်တဲ့ထက်ဝက် ကုန်အောင် ရှင်းလိုက်ကြဦးစို့”

ကျွန်တော်တို့၏ ဖန်ခွက်များထဲသို့ ပုလင်းလက်ကျန် ဝိုင်အရက်များ

ကို အကုန်သွန်ထည့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က အကုန်သောက်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အရက်မကြိုက်တတ်သည့် စူဇီအဖို့ ခက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြောင်သွားသော ကျွန်တော့်ခွက်နှင့် သူ့ခွက်ကို လဲလိုက်သည်။

ကောင်စစ်ဝန်ကြီးက ရုံးပေါက်ဝရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ပျူပျူငှာငှာ လိုက်ပို့ပေးသည်။

“ကျုပ်လက်ထပ်ပေးလိုက်တာ အမှားအယွင်းမပါဘူးလို့ ထင်ရတာပဲ၊ ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်ဖူးတော့ စိတ်ထဲမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ်လုပ်တဲ့အထဲမှာ တစ်ခုခု အမှားအယွင်း ပါသွားရင်တော့ မောင်တို့ လက်ထပ်တာဟာ အထမမြောက်ဘူးလို့ ဆိုရတော့မှာပဲ”

တက်ရိုစ်က ကျွန်တော်တို့ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက်တွင် သူ့ကို အမိဖမ်းရန် အကွက်ချောင်းနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ မစ္စရူဂရော်နီက တစ်စုံတစ်ရာကို ရုတ်တရက် သတိရလိုက်သည့်အလား သူ့စားပွဲရှိရာသို့ ပြေးသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ပြန်လာသည်။

“ဒီဟာလေးဟာ ဘယ်လောက်မှ အဖိုးမတန်ပါဘူးရှင်၊ အဖိုးမတန်ရုံမကဘူး၊ အသစ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သုံးပြီးသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်ကျွန်မမှာ လက်ဖွဲ့စရာဆိုလို့ ဒါပဲရှိပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ လက်ခံပါနော်၊ နောက်တော့မှ လွှင့်ပစ်ချင်လည်း လွှင့်ပစ်ပါ” ဟု ပြောရင်း ရွှေရောင်ပေါင်ဒါဘူးလေးကို စူဇီ၏လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးသည်။

ကောင်စစ်ဝန်ရုံး၏ အပြင်ဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြပြီ။ တက်ရိုစ်က ပါးစပ်မှ မြည်တွန်တောက်တီးနေသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးက သူ့ကို ဇော်ကားမော်ကား လုပ်သည်ဆိုကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီကောင်ကြီးဟာ ကောင်စစ်ဝန် ဖြစ်နေလို့သာပေါ့၊ ကောင်စစ်ဝန်သာ မဟုတ်ရင် ကျုပ်ဖိနပ်ကို လျှာနဲ့ကုန်းလျက်လောက်အောင်တောင် တန်ဖိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောနေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့လက်ထဲသို့ နှစ်ဆယ့်ငါးဒေါ်လာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ မူလသဘောတူညီထားသည်ထက် ငါးဒေါ်လာ ပိုပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ သတိထားမိပုံမရပါ။

“ခင်ဗျားကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်ကပြောပြီး အသင့်စောင့်နေသော ဆိုက်ကားပေါ်တက်ကာ စူဇီဘေးမှာထိုင်သည်။ ဆိုက်ကားသမားက ခြေနင်းပေါ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးအလေးချိန်ရအောင် မတ်တပ်ရပ်နင်းပြီး

ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ပြန်ကြည့်တော့ အနားမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေသေးသည် အထင်ဖြင့် စကားပြောနေဆဲဖြစ်သော တက်ရီစ်ကို မြင်ရသည်။

ဘီကိုဒါဖယ်လီစီဒါဒီ ဟိုတယ်သို့သွားကာ နေ့လည်စာ မှာလိုက်သည်။ ထိုဟိုတယ်ရှိလမ်းကို ရွှင်ပျော်ပျော်လမ်းဟု အမည်ပေးထားသည်။

ထိုဟိုတယ်သည် ခိုကြော်ကောင်းကြောင်း နာမည်ကြီးသည်။ ပေါ်တူဂီပိုင် အကောင်းစားကိုလည်း ဈေးပေါပေါနှင့် ရနိုင်သည်။ လှေကားကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တက်လာကြပြီး အခန်းတစ်ခုထဲမှာ နေရာယူသည်။ အခန်းပတ်လည်တွင် မှန်အချပ်ပေါင်းများစွာ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ မှန်များ အားလုံးမှာ အရုပ်များ၊ စာများ ရေးထားသည်။ မှန်များကို ထိုသို့ ချိတ်ဆွဲထားခြင်းအားဖြင့် လာဘ်ကောင်းကြောင်း တရုတ်လူမျိုးများ အယူအစွဲရှိကြသည်။

စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က ရေခဲနှင့်ပေါင်းထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါများကို ဗန်းပေါ်မှာတင်ပြီး ယူလာသည်။ ပိုးသတ်ဆေးအနံ့က တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို တူနှင့်ညှပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ထည်စီ ပေးသည်။ လက်နှင့် မျက်နှာများကို သုတ်ကြသည်။ ပန်းကန်ထဲမှာ ရေခဲကြမ်း ထည့်ပေးပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါများကို ပြန်ယူသွားသည်။

ပန်းကန်ပြားကလေးထဲမှ ကွာစေ့လှော်များကို နှိုက်စားရင်း အစားအသောက်များကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေကြသည်။ ပတ်လည်က မှန်များထဲမှာ စူဇီ၏အရိပ်များ ပေါ်နေသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ သူ့လက်ကလေးကို ဟန်မပျက် တင်ထားရင်း လက်စွပ်ကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ပတ်လည်က မောင့်မယားတွေကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊ ဒီမနက်ပိုင်းမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ရသလိုဘဲ” ဟု ကျွန်တော်ကပြောရင်း မှန်များထဲမှာ ပေါ်နေသည့် သူ့အရိပ်များကို မေးငေါ့ပြသည်။

“မောင့်မယားတွေ အကုန်လုံးကို လက်စွပ်တွေ အစေ့အင ပေးတာပဲ လားဟင်” ဟု စူဇီက ပြန်မေးသည်။

“အိုး... ဟုတ်တာပေါ့၊ မောင့်မယားတွေကို တန်းတူပဲ မောင်ထားတယ်၊ ဘယ်သူမှ မလျော့ရဘူး”

“သူတို့အားလုံးအတွက် လက်စွပ်တွေ အများကြီးဝယ်ရတော့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ကုန်မှာပေါ့”

“မှန်တွေအများကြီး ချိတ်ထားတဲ့ဆိုင်ထဲမှာ မောင်သွားဝယ်တာ၊ ပိုက်ဆံတွေကလည်း မှန်တွေထဲမှာ အများကြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“တစ်ခုပြောရဦးမယ် မောင်ရယ်၊ ကျွန်မတို့ တကယ်လက်ထပ်လိုက် ကြပြီဆိုတာ မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေတယ်”

“မောင်သိပါတယ်၊ တစ်မျိုးတော့လည်း ရယ်စရာပေါ့၊ စိတ်ထဲမှာ တစ် မျိုးဖြစ်နေတတ်တယ်၊ လူတိုင်း ဒီလိုခံစားကြရတာပဲ”

“မောင်ဟာ တကယ်ပဲ ကျွန်မရဲ့ယောက်ျား ဖြစ်သွားပြီလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မောင်ဆိုမှာ လက်ထပ်စာချုပ် ရှိနေပြီပဲ၊ သက်သေခံ အထောက်အထားကို မောင်ပြနိုင်နေပြီ”

“မောင်က ပြောပြရင်တော့ ကျွန်မ ယုံမှာပါပဲ၊ စူဇီ ... မောင်ဟာ မင်းရဲ့ တရားဝင်ယောက်ျားပဲလို့ ကျွန်မကို မောင်ကိုယ်တိုင် ပြောပြစမ်းပါကွယ်”

“စူဇီ ... မောင်ဟာ မင်းရဲ့ တရားဝင်ယောက်ျား ဖြစ်သွားပြီလေ၊ မင်း ဟာလည်း မောင် အင်မတန်ချစ်တဲ့ မောင်ရဲ့ဇနီးချောကလေး၊ မယားအလှ ကလေးပေါ့၊ အဲဒီဂါဝန်ကလေး မင်းဝတ်ထားတာ မောင်သိသဘောကျတာပဲ၊ မောင်စိတ်ထဲမှာ စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပေါ်လာတယ်၊ မောင်တို့နှစ်ယောက် အခု တရားဝင် လက်ထပ်ပြီကြပြီဆိုတော့ မရေမရာတွေလည်း စိတ်ကူးနေဖို့ မလို တော့ဘူးပေါ့”

“အဲ ... အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်မနဲ့အတူတူ မအိပ်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း မအိပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကတော့ အဝတ်လျှော်၊ ထမင်းချက်နဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေပဲ လုပ် ပါ့မယ်၊ အဲဟို မိန်းမတွေနဲ့ မောင် အတူတူ သွားအိပ်ပါနော်”

“အောင်မယ်လေး ... ဒါလောက် မိန်းမတွေအများကြီးနဲ့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ကွယ်”

“ဘယ်မိန်းမကို မောင် အကြိုက်ဆုံးလဲ၊ အဲဟို မှန်အပိုင်းထဲက မိန်းမ ကို ကြိုက်သလား”

“မကြိုက်ဘူး၊ သူက ကိုင်လို့တွယ်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီစားပွဲ မှာ ထိုင်နေတဲ့မယားကိုပဲ မောင် အကြိုက်ဆုံး၊ သူနဲ့ပဲနေတော့မယ်”

ထိုနေ့ညနေက ကေးထံမှ ကြေးနန်းရောက်လာသည်။ ခုတင်နေရာရရေး နှင့် ပတ်သက်ပြီး လွန်ခဲ့သည့်သုံးရက်က ကျွန်တော် ကြေးနန်းရိုက် စုံစမ်းသည် ကို အကြောင်းပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်အတွင်း နေရာအားနိုင်သည်ဟု ဆို သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ကို သူ မေ့မသွားသေးကြောင်း သိရသဖြင့် စိတ်အေးသွားရပါသည်။ နောက်ထပ် တစ်ပတ်လောက် ဆက်ပြီး အေးအေး ဆေးဆေး နေနိုင်ကြဦးမည် ဖြစ်သဖြင့်လည်း စိတ်ချမ်းသာသွားပါသည်။

ဆေးရုံသို့ ချက်ချင်း တန်းမတက်ရဘဲ စိတ်အေးချမ်းသာ အနားယူနိုင်မည်။ စူဇီ၏ အခြေအနေသည် ချက်ချင်းလက်ငင်း ဆေးရုံပြန်တက်ရန် လိုအပ်သည့် အခြေအနေလည်း မဟုတ်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကောင်းကောင်းနားခိုင်းသည်။ ညဘက်တွင် စောစောအိပ်ရာဝင်သည်။ လက်ရွေးစင်စာအုပ် တော်တော်များများ ကျွန်တော် ယူလာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လက်မထပ်မိတုန်းက စူဇီ၏စိတ်တွေ မတည်ငြိမ်သောကြောင့် စာမဖတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ယခုတော့ သူ့စိတ်များလည်း တည်ငြိမ်လာပြီမို့ ကျွန်တော်တို့ စာကောင်းကောင်း ဖတ်နိုင်ကြသည်။

ကျွန်တော် ဖတ်ပြသည်များကိုလည်း အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ သူ နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ *စာအုပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမြင်ချင်း ဖလှယ်ကြသည်။ လူတို့၏ ကျင့်ဝတ်တရားများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အများကြီး ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။

ဘက်တီလောင်းနှင့် သူ ရန်ဖြစ်သည့် အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆွေးနွေးကြသည်။ ဘက်တီကို ကတ်ကြေးနှင့် သူ ထိုးသောကြောင့် ထောင်ကျခဲ့သော်လည်း သူ နောင်တမရသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း သူ လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီထက်ပိုနာအောင် ထိုးပစ်သင့်တယ်လို့ အခုအထိ ကျွန်မ ယုံကြည်နေတုန်းပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ ခံကိုခံသင့်တယ်၊ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ခံရတာပဲ” ဟု ပြောသည်။

“အခုအထိ မင်း သဘောမပေါက်နိုင်သေးပါလား စူဇီရယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူဟာ မောင်နဲ့အတူ အိပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ မောင်နဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းအပေါ်မှာ ကျွန်မ သဝန်တိုတယ်”

“မင်းနဲ့ဆက်ဆံတဲ့ ယောက်ျားတွေအပေါ်မှာ မောင်က အဲဒီလို သဝန်မတိုမိတာ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ ဖြစ်နေသေးတော့တယ်”

“မောင်ဟာ အခုထက်ထိ အချစ်အကြောင်းကို သဘောမပေါက်သေးဘူး၊ နားမလည်သေးဘူး၊ ယောက်ျားတွေနဲ့ ကျွန်မ ဆက်ဆံတာက ဒါနဲ့ မတူဘူးလေ”

ထိုအကြောင်း စကားစပ်မိတိုင်း အနည်းဆုံး နှစ်နာရီလောက်ကြာအောင် စကားကြော ရည်တတ်ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ အမြင်ချင်း ကွဲလွဲနေစမြဲဖြစ်သည်။

လက်ထပ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ပန်းချီလည်းကောင်း၊
ကောင်း ဆွဲနိုင်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့အခန်းသည် အလင်းရောင် လုံလုံလောက်
လောက်ရသည့် အခန်းတော့မဟုတ်ပါ။ နမ်ကောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ကျွန်
တော်အခန်းမှ လသာဆောင်ကလေးကို လွမ်းမိပါသည်။

သို့သော်လည်း စိတ်လက်ကြည်လင်ချမ်းမြေ့နေသောကြောင့် အခန်း
နေရာ ကောင်း မကောင်းသည် အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါ။ ဒါတွေကို ဂရုစိုက်
မနေတော့ပါ။

မကာအိုဟိုတယ်ရှိ အိပ်ခန်းကလေးထဲမှ ကျွန်တော်ဆွဲခဲ့သော စူဇီ၏
ပုံတူပန်းချီကားသည် ကျွန်တော် ရေးဆွဲခဲ့ဖူးသမျှသော ကားများအားလုံးအနက်
အကောင်းဆုံးကားဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယခုတိုင် ယုံကြည်နေပါသည်။

ထိုကားကို ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်း
မှာ စတင်ရေးဆွဲခြင်း ဖြစ်သည်။

တွန့်ကြေနေသော အိပ်ရာပေါ်မှာ သူ လဲလျောင်းနေသည်။ သူလဲလျောင်း
နေပုံကိုကလည်း အရိုးအသားတွေ ကျိုးကြေနေသလိုရှိသည်။ အမြင့်ကြီးမှ ကျ
လာသလို ရှိသည်။ လှုပ်ရှားလိုစိတ်လည်း ရှိပုံမပေါ်ပါ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အရိုး
အသားတွေ ကျိုးကြေသွားသည့်အတွက်လည်း ကျေနပ်နှစ်သက်နေပုံမျိုး ဖြစ်
သည်။ ရင်သားများသည် သားသည်အမေ၏ ရင်သားများကဲ့သို့ မိခင်နို့ရည်
ဖြင့် ပြည့်တင်းကာ မိန်းမပီသသော ခံစားမှုအရိပ်အရောင်များကလည်း ဖြာ
ထွက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

ကျွန်တော်ဆွဲချင်သည့် အနေအထားကလည်း သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ
သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေဆဲမှာပင် အမူအရာပြောင်း
သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော် ရေးဆွဲဖို့
ရည်စူးထားသည့် ပုံဟန်ပျက်သွားသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ယခုပေါ်လာသည့်
အမူအရာက သူ့အပေါ်တွင် ကျွန်တော်က အနိုင်ရလိုက်သလို၊ အနိုင်ရလိုက်
သော ကျွန်တော်ကို သူက အာခံကြည့်ကလေးဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသလို၊ အာခံ
ကြည့်ကလေးဖြင့် ကြည့်နေရုံသာမက “ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မကို ရှင် အနိုင်
ရသွားတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ရှင်နိုင်တာကို ခံချင်လို့ ဒီဘဝ
ရောက်သွားတာပါ၊ ပြီးတော့ တစ်မိနစ်လောက် ကျွန်မရဲ့ ကျိုးကြေသွားတဲ့
အရိုးအသားတွေကို ဆက်ပြီး ထိန်းထားနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ လွတ်လပ်သွားပြီ”
ဟုလည်း နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံးများ ထွက်လာသလို ထင်မှတ်ရသည်။

ထိုပုံကိုပင် ကျွန်တော် စိတ်ရှိလက်ရှိ ရေးဆွဲပစ်လိုက်မိတော့သည်။

လောင်းကစားဝိုင်းတွေမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ အချိန်သွားဖြုန်းကြသည်။ ကစားဝိုင်းထဲမှာ မထိုင်ချင်လျှင် ကာစီနိုစားပွဲကြီးကို စီးမြင်နေရသည့် အပေါ်ဆောင်များမှာ ထိုင်နိုင်သည်။ ကိုယ်ထိုးလိုသည့် ဂဏန်းပေါ်သို့ ပိုက်ဆံကို ကြီးချည်ထားသော ခြင်းကလေးများနှင့် ချပေးလိုက်ရုံသာ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတရံကျတော့ ဘီကိုဒါဖယ်လီစီဒါဒီဟိုတယ်က ကစားဝိုင်းတွေမှာ သွားကစားသည်။ ထိုကစားဝိုင်းများက ဘဝနှင့်ပိုနီးစပ်သည်ဟု ထင်သည်။ ဆင်းရဲသားတွေ၊ ကူလီတွေ၊ ဖိနပ်မှမစီးနိုင်သူတွေကို တွေ့ရသည်။ ဘိန်းခိုးနဲ့ တွေ့ကလည်း မွန်ထူနေတတ်သည်။ သူတို့ကြားထဲ တိုးဝင်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါးကစားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် အလောင်းအစားကိစ္စတွင် ကံမလိုက်ပါ။ အမြဲလိုလို ရှုံးလေ့ရှိသည်။ စူဇီကတော့ သည်လိုမဟုတ်။ စနစ်တကျ ကစားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အမြဲတမ်းလိုလို သူနိုင်တတ်သည်။ သို့သော် ဆေးလိပ်ခိုးတွေ၊ ဘီယာနဲ့တွေကို သူ မခံနိုင်ပါ။ ထိုအနံ့မျိုးရလျှင် သူ့ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အပြင်ကစားဝိုင်းများကို မသွားစေတော့ဘဲ ရံဖန်ရံခါကျမှသာ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်ရှိ ကာစီနိုဝိုင်းသို့ သွားကစားစေသည်။

ဟောင်ကောင်မှလာသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများနှင့်လည်း ကာစီနိုဝိုင်းမှာ မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ ထိုသို့ တွေ့သည့်အခါတိုင်း စူဇီသည် စကားပြောရမှာ နောက်တွန့်နေတတ်သည်။ သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတတ်စမြဲပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် -

“ငါ့မှာ ဘာမှရှက်စရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ ငါ ဂုဏ်ယူနေတာပဲ၊ ငါ့မှာလည်း မာနရှိတာပဲ၊ ငါဟာလည်း သူတို့လို လူကောင်းသူကောင်းပဲ၊ ဘာအမှားအယွင်း ရှိတာလိုက်လို့” ဟူသော စိတ်ထားမျိုးမွေးရန် ကျွန်တော်က အားပေးတိုက်တွန်းပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရှက်တယ် မောင်ရယ်၊ ကျွန်မစိတ်ထဲက တကယ်ရှက်နေရက်သားနဲ့ မရှက်ပါဘူးလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ပြောရတာ မကောင်းပါဘူး” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း မရှက်ဘူးဆိုတာကို စိတ်ကူးကြည့်၊ မရှက်တဲ့အဖြစ်ကို စိတ်ကူးကြည့်၊ ငါ့ရှက်ချင်လည်း ရှက်နေလိမ့်မယ်၊ မရှက်ဘဲလည်း နေခင်

နေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေ မရှက်တဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုများနေမလဲလို့ စိတ်ကူးကြည့်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

သည်လိုဖြင့်ပင် အချိန်အနည်းငယ် အတောအတွင်း စုစီမှာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသည့် မာန်မာနထားသည့် အမူအရာကလေးများကို မြင်တွေ့လာရသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း “ကျွန်မယောက်ျား” ဆိုသော အခေါ်မျိုး မခေါ်တော့။ လိုအပ်၍ သုံးနှုန်းရမည်ဆိုလျှင်လည်း ယခင်တုန်းကလို အပေါ်ယံကြောသဘောမျိုး မဟုတ်တော့။ နှစ်နှစ်ကာကာ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ လေသံဖြင့် အားပါးတရ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယုံယုံကြည်ကြည် ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မယောက်ျားက ပန်းချီဆရာပါ” ဟု တစ်ခါတုန်းက ပြောနေသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ဖူးသည်။ အလွန် စပ်စပ်စုစုနိုင်သော အင်္ဂလိပ်မကြီး တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပြီး ထိုမိန်းမကြီးက စပ်စုသောကြောင့် စုစီက ပြန်ဖြေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲနော်၊ ဒါထက် သူက ဘယ်လို ပန်းချီကားတွေ ဆွဲသလဲ” ဟု မေးပြန်သည်။

“အခုပဲ ကျွန်မပုံကို ဆွဲနေတယ်” ဟု စုစီက ပြန်ဖြေသည်။

“အင်း ဒီအတိုင်း အဝတ်အစားနဲ့တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ ပန်းချီဆရာတွေအကြောင်း ကျုပ်သိတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဝတ်လစစ်လစစ်ပုံကို ဆွဲတာ မဟုတ်လား” ဟု မိန်းမကြီး၏ ယောက်ျားက ဝင်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

စုစီပြန်ဖြေလိုက်သော “ဟုတ်ပါတယ်ရှင်” သည် အလွန်တရာ ရိုးသားလှပါသည်။ ပြီးတော့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန်လည်း ပါပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အရောင်တောက်နေကြ၏။ ရှက်ရွံ့သော အမူအရာ လုံးဝမရှိ။ ယောက်ျားကြီးကိုလည်း ဣန္ဒြေရရ ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ယောက်ျားကြီးက သူ့ကို ရွတ်နောက်နောက် လုပ်ချင်သည့် သဘောဖြစ်သည်။ သို့သော် စုစီ၏ တည်ကြည်သော အမူအရာ၊ လေးနက်သော အမူအရာများကြောင့် ဘာမှဆက်မပြောသာတော့ပေ။

ထိုအချိန်က သူခံစားနေရသည့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသော စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော် အလွန်တရာ သဘောကျမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ဘယ်တုန်းက နှင့်မှ မတူအောင် စုစီအပေါ်တွင် ကျွန်တော် ယုယကြင်နာမိသည်။ တစ်ပြိုင်

တည်းမှာလည်း ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်တွေ ကြီးထွားလာသည်။ ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်တွေ ကြီးထွားလာရာမှ ချုပ်ချယ်မှုတွေ လုပ်ချင်လာသည်။

မျက်စိအောက်မှလည်း အပျောက်မခံနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် စီးကရက်ဝယ်ရန် အပြင်ထွက်သွားပြီး ဆယ်မိနစ်အတွင်း ပြန်ရောက်မလာလျှင် အကြီးအကျယ် စိတ်ပူမိတော့သည်။ တစ်စုံတစ်ရာသော ဘေးအန္တရာယ်နှင့် တွေ့နေပြီလားဟု စိုးရိမ်မိသည်။ အခန်းထဲသို့ သူပြန်ဝင်လာလျှင် နှစ်ပေါင်း များစွာ ခွဲခွာနေရပြီးမှ ပြန်တွေ့ရဘိသည့်အလား၊ သို့တည်းမဟုတ် သေရွာမှ ပြန်လာဘိသည့်အလား ဝမ်းသားအားရဖြင့် အော်ဟစ်ပြီး ပြေးဖက်မိသည်။

သူနှင့် လက်မထပ်မိတုန်းကတော့ လက်ထပ်ပြီး တစ်ချိန်ချိန်တွင် “ငါ မှားပြီ” ဟု နောင်တများ ရနေဦးမလားဟု တစ်ခါတရံ အတွေးပေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလက်တွေ့တွင်တော့ ထိုသို့ မဟုတ်တော့ပါ။ သူနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မနာလိုစိတ်တွေ၊ သဝန်တိုစိတ်တွေပင် ပေါ်လာလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ အထပ်မှ အခန်းစောင့် အာနတ်သည် ယခင်တုန်းက စူဇီနှင့်တွေ့လျှင် ထွေရာလေးပါး စကားပြောသည်။ အခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက်နှင့်လည်း ဆွယ်တတ်သည်။ ထိုအဖြစ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ပျော်စရာကလေးတစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရယ်စရာတစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော် မပျော်နိုင်တော့ပါ။ မရယ်နိုင်တော့ပါ။ စူဇီနှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့လျှင် ကျွန်တော် ဒေါသပေါက်ကွဲပါတော့သည်။ သူ့ကိုလည်း ပြောင်ပြောင်ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ကာစီနို လောင်းကစားခိုင်းတွင် စူဇီကို စိုက်ကြည့်နေတတ်သော လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ သူကြည့်နေသော အကြည့်သည် ရိုးသားသောအကြည့်မျိုး မဟုတ်ပါ။ လော်မာဖောက်ပြားသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသာပါသည်။ ထိုလူကြောင့်ပင် မကာအိုတွင် ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့ကြရသည့် နောက်ဆုံးညကလေး ပျက်စီးသွားခဲ့ရပါတော့သည်။

ထိုသူကို ကစားခိုင်းမှာ မကြာခဏ တွေ့ရတတ်သည်။ အမြဲတမ်း အဝတ်ကောင်း အစားကောင်းများကို ဝတ်သည်။ အမျိုးကောင်း အဝတ်အစားများပင် ဖြစ်သော်လည်း အဆင်ကတော့ အလွန်တရာ ကလက်တက်တက်နိုင်သည်။ အင်္ဂလိပ်တရုတ်ကပြား ဖြစ်သည်။ လက်ထဲမှာ ရာတန်တွေ တစ်ထပ်ကြီးကိုင်ပြီး ကစားတတ်သည်။ ရုံးသည်နိုင်သည်ကိုလည်း အရေးစိုက်ပုံမပြ။

ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူရှုပ်လူပွေ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ ကစားဝိုင်းရှိ သူ့စားပွဲမှာထိုင်ပြီး စူစီကို အမြဲတမ်း ထိုအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်မြဲဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံအရုံးအနိုင်ကို သူ အရေးမစိုက်သကဲ့သို့ပင် စူစီ၏ဘေးမှာ ရှိနေသော ကျွန်တော့်ကိုလည်း အရေးစိုက်ပုံ လုံးဝမပြ။

“မင်းမိတ်ဆွေ လုပ်နေပုံကို မောင် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။”

တစ်ချိန်တွင် ကစားဝိုင်းမှ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ထွက်လာကြရင်း စူစီကို ကျွန်တော်က ပြောသည်။ ကျွန်တော်ပြောသည်ကို စူစီ သဘောပေါက်နားလည်ဟန် မတူပါ။ ထို့ကြောင့် ရှင်းပြရသည်။

“ဂျာကင်အင်္ကျီ အပြာရောင်ဝတ်ထားတဲ့ အကောင်ပေါ့၊ လူရှုပ်လူပွေကောင်လေ၊ မင်းဆီကနေ စာစီချက်ကလေးတောင် မျက်နှာမလွဲနိုင်ဘူး၊ မျက်တောင်လုံးဝမခတ်ဘဲ ခေါတောကြည့် ထိုင်ကြည့်နေတယ်”

“ကျွန်မကိုလား၊ ကျွန်မဖြင့် လုံးလုံးတောင် သတိမထားမိပါဘူး မောင်ရယ်”

သူ တကယ်ပဲ သတိမထားမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကစားဝိုင်းထဲမှာ သူ အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း နောက်တစ်နေ့ညမှာ ပြဿနာပေါ်ပါတော့သည်။ ထိုညက စူစီ ကံမကောင်းပါ။ ထိုးတိုင်း ဒိုင်စားခံနေရသည်။

စားပွဲတစ်ဖက်ခြမ်းမှာရှိသော လူတစ်ယောက်ကို စူစီက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထိုသူသည် လွန်ခဲ့သည့် တစ်နာရီလောက်မှစပြီး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ အစားမခံရဘဲ တောက်လျှောက်နိုင်နေကြောင်း ပြောပြသည်။

“မောင်ပြောတာ အဲဒီအကောင်ပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“သူ စိုက်ကြည့်နေတာ ကျွန်မဖြင့် လုံးလုံးသတိမထားမိဘူး”

“ကဲ ... ဟိုမှာကြည့်၊ စိုက်ကြည့်နေပြန်ပြီ”

စူစီက စိတ်မဝင်စားသလို စားပွဲတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုသူ ပိုက်ဆံချထိုးသည့်နေရာကိုသာ စိတ်ဝင်တစား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအနိုက် ထိုလူက ဒေါ်လာငါးရာတန်နှစ်ရွက်ကို လေးထောင့်သေးသေးကလေးဖြစ်သွားအောင်ခေါက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းပစ်တင်လိုက်သည်။ ပစ်စလက်ခတ် တင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အပြာရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အလျှော်အစားလုပ်သူ အမျိုးသမီးက သူ့ပိုက်ဆံကို ကောက်ပြီး နေရာတကျ တင်ပေးသည်။

ပြီးတော့ ထိုသူသည် စူဇီကို မျက်စိစားပွဲ ထိုင်ပြန်တော့သည်။ “မင်းလည်း တခြားကောင်မတွေလိုပဲ လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ရနိုင်တဲ့ ကောင်မပါကွာ” ဟု သူ့မျက်လုံးများက ပြောနေသယောင်ရှိသည်။ ထိုအလှည့်ကလည်း သူ နိုင်သည်။ အလျော်အစားလုပ်သည့် အမျိုးသမီးက ငါးရာတန်ခြောက်ရွက်နှင့် အတူ သူ့ငွေကို ပြန်ပေးသည်။

“မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဟို ပိုက်ဆံတွေ မြင်တယ်မဟုတ်လား”

စူဇီက အံ့သြတကြီး ပြောသည်။ ထိုသူကတော့ ဘာကို၍ အရေးမစိုက်သလို ပိုက်ဆံများကို ကောက်ယူနေသည်။ စူဇီနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိသွားပြန်သည်။ စူဇီက ပြုံးပြသည်။

“နောက်တစ်လှည့်ကူရင် ရှင်ထိုးတာကိုပဲ ကျွန်မ လိုက်ထိုးမယ်” ဟုလည်း သူ့ကို လှမ်းပြောသည်။

စူဇီ၏မှတ်ချက်ကို အသိအမှတ်ပြုသည့် သဘောမျိုးဖြင့် လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ သူ့အပေါ် စူဇီ အာရုံဝင်စားနေသည်ကို အရေးမစိုက်သည့်ပုံမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။ ဘာစကားမှတော့ ပြန်မပြော။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကမူ “ငါထင်တာထက်တောင် ပိုပြီး အညှာလွယ်နေတဲ့ ကောင်မပါလား” ဟု ပြောနေသယောင် ထင်မှတ်ရသည်။

“စူဇီ ... မောင် အရမ်းအရက်သောက်ချင်နေပြီ၊ လာ ... သွားကြစို့”

“မသွားနိုင်သေးဘူး၊ ကျွန်မရှုံးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ပြန်နိုင်မှဖြစ်မယ်၊ ဒါတွေ ပြန်မနိုင်သေးဘဲနဲ့တော့ ကျွန်မ မသွားနိုင်ဘူး”

“နောက်တစ်ခေါက် မောင်တို့ ပြန်လာပြီး ကစားကြတာပေါ့ကွာ”

“မဖြစ်ဘူး မောင်၊ ဟိုလူထိုးတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ လိုက်ထိုးမယ်၊ သူ သိပ်လာဘဲကောင်းနေတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မောင် သွားတော့မယ်၊ မင်း မလိုက်ဘူးနော်”

“မလိုက်ဘူး မောင်၊ ရှုံးထားတဲ့ ကျွန်မပိုက်ဆံတွေ ပြန်ရမှဖြစ်မယ်”

သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ကျွန်တော် မထားခဲ့ချင်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး သွားတော့မည်ဟု ပြောမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်မနေသာတော့ဘဲ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။

ဘားခန်းထဲမှာ အရက်ရောင်းသူကလွဲပြီး မည်သူမျှမရှိ။ ခြောက်ကပ်နေသည်။ ကောင်တာမှ ခွေးခြေမှာ ကျွန်တော်သွားထိုင်ပြီး ဘာရန်ဒီနှစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။ အရက်သောက်လိုက်မိတော့ နေသာထိုင်သာရှိသွားသည်။ စိတ်

တည်ငြိမ်မှုလည်း အထိုက်အလျောက် ရလာသည်။ ကျွန်တော် သက်သက် စိတ်ရူးပေါက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟုလည်း တွေးမိလာသည်။ လူရှုပ်လူပွေနှင့် စုစီ ဘာမှမဖြစ်နိုင်။ စုစီထံ ပြန်သွားပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဘရန်ဒီဖိုး ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးပြီး ကာစီနိုကစားဝိုင်းရှိရာ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အခန်းဝရောက်တော့ တုံ့ခနဲ ကျွန်တော် ရပ်လိုက်ပါသည်။ လူရှုပ်သည် စားပွဲ၏ သည်ဘက်ခြမ်းသို့ ပြောင်းလာပြီး စုစီ၏ ဘေးကရံမှာ ဝင်ထိုင်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အလွန်ပျော်နေကြပုံပေါက်သည်။ စုစီလည်း မြူးထူးနေသည်။

ကျွန်တော် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ဘားခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့မိသည်။ စုစီရောက်မလာမီ နောက်ထပ် ဘရန်ဒီနှစ်ခွက် ကျွန်တော် သောက်မိ ပြန်သည်။ စုစီရောက်လာတော့ စိတ်အားတက်ကြွပြီး ပျော်နေသည်ကို မြင်ရ သည်။

“ကျွန်မရှုံးတာတွေ အားလုံးပြန်ရတယ်၊ ပြန်ရရုံမကဘူး၊ ဒေါ်လာငါးရာ တောင် အနိုင်ရလိုက်သေးတယ် မောင်၊ ကြည့် ... ဟောဒီမှာကြည့်၊ သည်ပိုက်ဆံ တွေအားလုံး အနိုင်တွေချည်းပဲ”

“အံ့ဩစရာပါပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

စုစီသည် စိတ်အားထက်သန်နေသည့် သူ့အပြုအမူများကို ရပ်ပစ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်၊ မောင် စိတ်ဆိုးနေသလား”

“ဘာကြောင့်စိတ်ဆိုးရမှာလဲ၊ စိတ်ဆိုးစရာ ဘာရှိသလဲ”

“ကျွန်မရှုံးသွားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ရအောင် ဆက်ကစားနေလို့ မောင် စိတ်ဆိုးသွားတယ် ထင်တယ်”

“မင်း ဘာအတွက် ကစားဝိုင်းမှာ ဆက်နေနေတယ်ဆိုတာ သိရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ”

“မောင် ဘာသဘောနဲ့ ပြောတာလဲ” ဟု သူက မေးသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် ထမင်းဆာ နေပြီ၊ ကဲ ... လာ ထမင်းသွားစားကြစို့”

ထိုင်ရာမှထပြီး ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်သွားကြ သည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်လည်း ခပ်ခွာခွာ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ယခုအဖြစ်သည် ရယ်စရာလည်းကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြောင်းလဲဖို့မရပါ။ သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် စကားပြောလျှင် ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေကိုသာ ပြောမိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စကားမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကား အပေါက်မှထွက်ပြီး ခန်းမကို ဖြတ်လျှောက်လာကြသည်။

“ဆရာ” ဟု ခေါ်သံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဧည့်ကြိုစာရေးကို တွေ့ရသည်။ သူက ကြေးနန်းစာတစ်စောင် မြှောက်ပြသည်။ ကေးထံမှ ကြေးနန်းပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် အတပ်သိလိုက်ပါသည်။ သူ့ဆီ လျှောက်သွားပြီး ကြေးနန်းစာအိတ်ကို ဖောက်လိုက်သည်။

စိန့်မာဂရက်ဆေးရုံမှ ခုတင်နေရာ မနက်ဖြန် လွတ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကေးရိုက်လိုက်သည့် ကြေးနန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က စူဇီကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မနက်ဖြန်မနက် သင်္ဘောနဲ့ မောင်တို့ လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

စူဇီ စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရသည်။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေရမည်ကို သူ မသိ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ကြာအောင် ခွဲခွာနေရဦးမည်ကို သူ မသိ။

“တစ်ရက်လောက် ကျွန်မတို့ ဆက်နေလို့မဖြစ်ဘူးလား မောင်” ဟု မေးသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ခုတင်ကို ဒီအတိုင်းထားပြီး မင်းကို စောင့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီနေ့ညဟာ ကျွန်မတို့အတွက် နောက်ဆုံးညပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ မကာအိုမှာ မောင်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးညပဲ”

ဘီကိုဒါဖယ်လီစီဒါဒီဟိုတယ်တွင် ခိုသားကြော်နှင့် ညစာစားရန် ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်ကားစီးလာကြသည်။ ဆိုက်ကားပေါ်တွင် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကျွန်တော်၏ရင်ထဲမှ မနာလိုဝန်တို့စိတ်တွေ အားလုံး လွင့်စဉ်ပျောက်ပျက်သွားတော့သည်။

စူဇီကို ကျွန်တော် ပြန်ချစ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခွဲခွာကြရတော့မည့် အရေးကို မစဉ်းစားမိအောင် စိတ်ထိန်းထားရသည်။ ထိုညက

ပေါ်တူဂီ ဝိုင်တစ်ပုလင်းလုံး ကုန်အောင် သောက်လိုက်မိသည်။ စောစောက ဘရန်ဒီလေးခွက်လည်း သောက်ထားသောကြောင့် ကျွန်တော် မူးသွားသည်။ သို့လည်း လွန်လွန်ကျွံကျွံ မူးခြင်းကား မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အလွန်ပျော်ကြပါသည်။

မကာအိုမှာ ကျွန်တော်တို့ နေကြရသည့် နောက်ဆုံးညဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကစားဝိုင်းသို့ သွားချင်သေးသည်ဟု စုစီကပြောသည်။ နောက်ဆုံးညမို့ ကျွန်တော်ကလည်း မကန့်ကွက်ချင်တော့ပါ။ အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်ထားလိုက်ချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညစာစားသည့် ဟိုတယ်၏ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှာရှိသော ကစားဝိုင်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။ နာရီဝက်ထက် ပိုမနေရန်လည်း ပြောထားသည်။

သို့သော်လည်း အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်ကို သတိမထားလိုက် မိပါ။ နာရီကိုငုံကြည့်လိုက်သော တစ်နာရီလောက် ကြာသွားသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ထိုအချိန်တွင် စုစီလည်း ဒေါ်လာလေးရာလောက် ရုံးနေသည်။ အရုံး ပြန်ရအောင် နေချင်သေးသည်ဟု ပြောသည်။ နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက် ဆက်နေလိုက်ရပြန်သည်။ ကစားဝိုင်းမှ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာတော့ သန်းခေါင် ကျော်နေပြီ။

အပြင်မှာ ဆိုက်ကားတစ်စီးမှ မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ဟိုတယ်အရောက် လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့ကြရသည်။ အပြန်လမ်းတွင် စုစီ၏ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်မှခုံ ကွာထွက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်လမ်းလုံး ကျွန်တော့်လက်ကို မှီတွဲပြီး ထော့နင်းထော့နင်း လျှောက်လာရသည်။

ဟိုတယ်ရောက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်ခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်လိုက်သောအခါ အခန်းစောင့်အာနတ် မတ်တပ်ရပ် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသူတစ်ယောက် နှင့် သူ စကားပြောနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လိုက်သောအခါ စကား ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံး အမူအရာကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

ကုလားထိုင်က မှောင်ရိပ်ထဲ ရောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်နေသူ၏ မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပါ။ သို့သော်လည်း အဝတ်အစားကို မြင်ရခြင်း အားဖြင့် အင်္ဂလိပ်တရုတ်ကပြား လူရှုပ်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပါသည်။ သူ့ ရှေ့မှ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အထင်အမြင်သေးသည့် မျက်

လုံးများဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ အာနတ်၏ ထူးဆန်းသော မျက်လုံးအမူအရာများကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အပြန်ကို သူတို့ စောင့်နေကြသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

ထိုသူ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်ကို စူဇီလည်း သတိထားလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်များ တောင့်သွားသည်။ သို့သော်လည်း မှတ်မိသည့်အမူအရာမျိုး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မပြကြပါ။ စောစောတုန်းကတော့ ကစားဝိုင်းကစားပွဲမှာ သူတို့ နှစ်ယောက် အတူထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပိုက်ဆံတွေ အတူတူနိုင်ခဲ့ကြသည်။ အလွန်ရင်းနှီးသည့် ချစ်သူများသဖွယ် ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

“အဲဟိုမှာ မင်းသူငယ်ချင်းလေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ဘာသူငယ်ချင်းလဲ”

“ကာစီနိုဝိုင်းမှာ အတူတူကစားခဲ့တဲ့ မင်းရဲသူငယ်ချင်းလေ”

“အို ... ကျွန်မဖြင့် သတိတောင်မထားမိပါဘူး မောင်ရယ်၊ သူ့ကို တစ်ဖက်ခြမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့ရတာပါ” ဟု စူဇီက မရွှင်မပျ ပြန်ပြောသည်။

“မောင်က မင်းတို့နှစ်ယောက် အတူတူ တွဲထိုင်နေခဲ့ကြတယ်လို့ ထင်တာ”

“မထိုင်ပါဘူး”

သို့သော်လည်း သူ ဆက်မငြင်းတော့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူတွဲထိုင်နေကြသည်ကို ကျွန်တော်မြင်ချင်လည်း မြင်သွားပေလိမ့်မည်ဟု သူ တွေးကောင်း တွေးမိပေမည်။ ကျွန်တော်လက်မောင်းပေါ်မှ သူ့လက်များ နောက်တစ်ကြိမ် တောင့်သွားပြန်သည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ သွေးရောင်လွမ်းသွားလိမ့်မည် ဆိုသည်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သိလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့သည်။ ယခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသူလို ကျွန်တော်အနားမှ သူ ခွာသွားသည်။ သို့သော်လည်း မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လွှဲထားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အမူအရာကို ကျွန်တော် အကဲခတ်မိသွားမှာ စိုးရိမ်သည့်သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲပြီး အိပ်ရာထဲဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကိုတော့ ကျောခိုင်းထားမြဲဖြစ်သည်။

“ကစားဝိုင်းမှာ ကျွန်မတို့ သိပ်ကြာသွားတယ်၊ မီးခိုးတွေနဲ့ ဘိန်းနဲ့တွေ့

မွန်ထူနေတဲ့ အဲဒီအခန်းထဲမှာ အကြာကြီး ထိုင်ခဲ့မိတယ်” ဟု သူက ကျွန်တော်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်တို့ တော်တော်မိုက်တာပဲ”

ကျွန်တော်က အဝတ်လဲနေရာမှ ထိုသို့ပြန်ပြောပြီး သူ့အမူအရာကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ သူ တကယ်ပြောနေတာလား၊ ဟန်ဆောင်နေတာလား စဉ်းစားနေမိသည်။ ထိုအခိုက် တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ ဓာတ်ဘူးတစ်လုံး ကိုင်ပြီး အာနတ် ဝင်လာသည်။

“ဆရာတို့ဖို့ ရေခွေးကြမ်းပူပူ လာပို့တာပါခင်ဗျာ” ဟု ပြောသည်။ မျက်နှာပေါ်ကအပြုံးက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

ရေခွေးကြမ်းကို မစောင်းဘဲနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ လာမပို့စဖူး။ ယခု ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မတောင်းဘဲ သူ့အလိုအလျောက် လာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ခိုင်းသည့်အတိုင်းမလုပ်ဘဲ အခန်းကို ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ သွားတင်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လောဘရမ္မက်ကြီးသည့် မျက်လုံးဖြင့် စူဇီကိုကြည့်ရင်း ကန်တုန်တရုတ်စကားဖြင့် ခပ်မြန်မြန် ပြောသည်။ စွေနေသည့် မျက်လုံးတစ်ဖက်ကတော့ အပေါ်မှ မျက်နှာကြက်သို့ မော့ကြည့်နေသလိုရှိသည်။ ကန်တုန်ဘာသာဖြင့် ဂဏန်းအခေါ်အဝေါ်များကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။ ဂဏန်းတစ်ခု သူပြောသံကြားလိုက်ရသည်။ ထိုဂဏန်းကို ထပ်ပြောပြနေသည်။ ဂဏန်းက သုံးလုံးဖြစ်ပြီး အခန်းတစ်ခန်း၏ နံပါတ်ကို ပြောနေပုံရသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ထွက်သွား”

ကျွန်တော်က ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သည်။

“ဆရာ ကျွန်တော် ...”

“ထွက်သွား”

သူ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးမပျက်ဘဲ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ စူဇီက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် မျက်လုံးအစုံကို အသာအယာ မှိတ်လိုက်သည်။

“ဒီကောင် ဘာလိုချင်လို့တဲ့လဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ ... မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောစမ်း”

“ရာသီဥတုအကြောင်းပဲ ပြောသွားတာပါ။ မကာအိုဟာ သိပ်ပူတယ်တဲ့”

“အခန်းနံပါတ် ၃၄၃ ထဲမှာမှ ရွေးပြီး ရာသီဥတုက ပူနေတာလား”

စူဇီက မျက်လုံးများကိုဖွင့်ပြီး စိတ်ထိခိုက်သည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်မကို မောင် ဘာဖြစ်လို့ မုန်းနေတာလဲ”

“မင်းကို ငါ မမုန်းဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ မုန်းတယ်၊ ကျွန်မကို မောင် မုန်းနေတယ်၊ ဒီနေ့ည ဘားခန်းထဲကို ကျွန်မ ဝင်လာတုန်းက မောင့်မျက်နှာကို မြင်ရတာနဲ့ ကျွန်မ သိတယ်၊ ကျွန်မကို မောင်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကြောင့် ကျွန်မ သိတယ်၊ ငါ့ယောက်ျားကတော့ ငါ့ကို မုန်းသွားပြီလို့ ကျွန်မ တွေးနေခဲ့မိတယ်”

“ငါ့ကို လိမ်ပြောနေတာ မုန်းတယ်၊ မမှန်တာတွေ ညာပြောနေတာ မုန်းတယ်၊ ဒါပဲ”

ထို့နောက် သူ စတင်ငိုကြွေးတော့သည်။ ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်တရုတ် ကပြားက သူ့ဘက်သို့ ရွှေ့လာပြီး သူ့ဘေးမှာ အတူတူ လာထိုင်ကြောင်း၊ သူ့ ကိုလည်း ချောကြောင်းလှကြောင်း မြှောက်လုံးပင့်လုံးတွေ ပြောကြောင်း၊ တစ် ကြိမ် ထပ်တွေ့ဖို့ ဇွတ်ချိန်းနေကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းတွေကို သူ ပြောပြချင် နေကြောင်း၊ ပြောပြရန်လည်း ရည်စူးခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း ဘားခန်းထဲ တွင် ကျွန်တော့်အမူအရာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်သွားမိကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဆုံးညကလေး ပျက်စီးသွားမှာ ကိုလည်း မလိုလားကြောင်း။

ဓာတ်လှေကားနားမှာ ထိုလူထိုင်နေသည်ကို သူ သတိထားမိကြောင်း၊ အခန်းစောင့် အာနတ်လာခြင်းမှာ ထိုသူက လွတ်လိုက်သဖြင့် လာခြင်းဖြစ် ကြောင်း၊ ယနေ့တစ်ညအတွက် ဒေါ်လာငါးရာ ပေးမည်ဟုပြောကြောင်း၊ ကျွန် တော်က သဘောတူမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ငွေနှစ်ရာငါးဆယ် ပေး ဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မကာအိုတွင် ထိုသို့သော အဖြစ်အပျက်မျိုးသည် ရိုးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အာနတ်က ပြောဆိုသွားကြောင်း နောက်ဆုံးတွင် စူဇီက ဝန်ခံ ပြောဆိုလေသည်။

ကျွန်တော် အားပါးတရ ရယ်မိသည်။ သူ့ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား၊ တကယ်မြို့ပါလား၊ မောင်တို့ ကိုယ်တိုင်မပျက်စီးခင်၊

ပြီးတော့ အာနတ်လည်ပင်းကို မောင် မညစ်သတ်မိသေးခင် ဒီမြို့က ခွာဖြစ်တာ တော်သေးတာပေါ့ကွယ်”

“ကျွန်မ လိမ်ပြောမိတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်မောင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အရမ်းကြောက်နေတယ်” ဟု စုစီက ပြောသည်။ အငိုကား မတိတ်သေး။

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ”

“မောင့်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ ကြောက်တယ်၊ အို... မောင်ရယ်၊ ကျွန်မ အမြဲတမ်း စိုးရိမ်နေရတာပါ”

အိပ်ရာထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည်။ သူ အလွန်တရာ မောပန်းနွမ်းနယ်နေပါသည်ဟုလည်း ပြောသည်။

မီးပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပန်းလှပန်း ဖြစ်နေရာ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ စုစီ အိပ်မပျော်ဘဲ နိုးနေသည်ဟု ဝိုးတဝါး ကျွန်တော် သိနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို လိမ်ညှာပြောခဲ့မိသည့်အတွက် သူ ပူပန်သောက ရောက်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုချစ်ကြောင်း၊ သူနှင့်အတူ နေရသည့်အတွက် ပျော်ကြောင်း တိုးတိုးကလေး ပြောပြကာ သူ့မျက်လုံးကလေးများကို ပိတ်ပေးပြီး နမ်းလိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိပါ။ အခန်းထဲမှာ လှုပ်ရှားသံကြားသဖြင့် ကျွန်တော် နိုးလာပြန်သည်။ ဘေးကစုစီကို စမ်းကြည့်သည်။ မရှိတော့ပါ။ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေရာမှ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနိုးသွားသည်။ မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်နေသော အလင်းရောင်ကြောင့် မှန်တင်ခုံနားမှာ စုစီ ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော် နိုးသွားမည်စိုးသောကြောင့် အသံမမြည်အောင် သတိထားပြီး တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်ကိုင်နေပုံရသည်။ ဘာလုပ်နေသလဲဟု ကျွန်တော် လှမ်းမေးလှဆဲဆဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ ဂါဝန်အင်္ကျီ ဝတ်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်ပါးစပ် အလိုလို ပြန်ပိတ်သွားသည်။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဟို လူရှုပ်ဆီသို့ သူသွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။

သံသယစိတ်တွေ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းလာသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ဘာသံမှ ထွက်မလာနိုင်တော့ပါ။ သူ လှုပ်ရှားနေသည်များကိုသာ

သတိကြီးစွာဖြင့် အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေမိပါသည်။ ရှေ့သို့ကုန်းပြီး ဖိနပ်စီးနေသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် အလင်းရောင်နှင့် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကောက်ကြောင်းကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်။

ရုတ်တရက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ရေချိုးခန်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်နားလည်လိုက်ပါသည်။ ခန်းနေဂါဝန်ကို သွားယူလျှင် မီးဖွင့်ရမည်။ မီးဖွင့်လျှင် ကျွန်တော် နိုးသွားမည်။ ကျွန်တော် မနိုးစေလိုသောကြောင့် အလွယ်ရှိနေသည့် ဘေးကွဲတရုတ်ဂါဝန်ကို ယူဝတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တံခါးကို သာသာကလေး ဖွင့်သည်။ စကြိုမှ မီးရောင်က အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသောကြောင့် သူ့* တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသေးသည်။ ခုတင်ဖက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ တံခါးကို မြန်မြန်ဖွင့်ပြီး မြန်မြန်ထွက်သွားသည်။ တံခါးလက်ကိုင်ကို အသံမမြည်အောင် သာသာကလေးလှည့်ပြီး ပိတ်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်စိတ်များလည်း ပြန်လည် တည်ငြိမ်လာပါတော့သည်။ ဘယ်ဘက်မှာရှိသော ရေချိုးခန်းသို့ လျှောက်သွားမည့် သူ့ခြေသံကို ကျွန်တော် ကြားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

နားစွင့်နေလိုက်သည်။ အသက်ပြင်းပြင်း မရှူဝံ့အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ခြေသံကို ကြားရသည်။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်တစ်ဖက်က ခွာပြုတ်ထွက်နေရာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အသံချင်းမညီသော ခြေသံဖြစ်သည်။ ထိုခြေသံသည် ဘယ်ဘက်သို့မသွား၊ ညာဘက်သို့ သွားနေသည်။ ရေချိုးခန်းဆီသို့ မဟုတ်။ ဓာတ်လှေကားနှင့် ရိုးရိုးလှေကား ရှိရာဘက်သို့ သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ စကြိုတစ်လျှောက် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။ ပြီးတော့ တိတ်သွားသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် ကျွန်တော် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေမိသည်။ ယုံလည်း မယုံကြည်နိုင်ပါ။

ပြီးတော့ ကျွန်တော် ထထိုင်သည်။ မီးဖွင့်လိုက်သည်။ အိပ်ရာထဲတွင် ကျွန်တော့်ဘေးမှာ သူ မရှိတော့သည်ကို မြင်ရသောအခါ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆင်းရဲမိသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ သူရှိနေရမည်ဟု စိတ်ထဲက ထင်ယောင်မြင်ယောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပြန်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ အခြားလူ ရှိနေနိုင်သည်။ တံခါးပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အပေါ်

ထပ်ရှိ ရေချိုးခန်းသို့ တက်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သည်အတိုင်းမှန်လျှင် ရေချိုးခန်းတံခါးသည် ပိတ်နေဆဲဖြစ်ရမည်။ သို့တည်းမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက် ထွက်လာသည့် ခြေသံကို ကျွန်တော် ကြားရမည်။

ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းခဲ့ပြီး စကြိုထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တံခါးပွင့်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ မီးလည်း မှောင်နေသည်။ အသည်းနှလုံးတွေ နာကျင်လာပြန်သည်။ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီဝတ်သည်။ ပြီးတော့ ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ စကြိုအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ အာနတ်သည် သော့ချိတ်သည့်ဘုတ်ကို ခေါင်းမှီပြီး သူ့စားပွဲမှာ အိပ်ပျော်နေသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် လှူနှိုးလိုက်သည်။ မျက်လုံးတစ်ဖက် ပွင့်လာသည်။
“သူ ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ့မိန်းမ ဘယ်မှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။
“ဟာ ...”

သူ ထထိုင်သည်။ စိတ်ဝင်စားလာပုံရသည်။ စောစောက သူတို့ပြောသည့် အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်ပြီဟု ထင်ပုံရသည်။ ခဏကြာတော့မှ ကျွန်တော်မျက်လုံးများ မီးဝင်းဝင်းတောက်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေသည်ကို သူ သတိပြုမိသွားတော့သည်။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေတာပါ”

စုဖီ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သတိရလိုက်သည်။ လူရှုပ်ဆီသို့ သွားမည်ဆိုလျှင် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူသွားရမည်။ သို့သော် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်သည် အခန်းထဲမှာပင် ရှိနေသေးသလော။ ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။ စကြိုအတိုင်း အခန်းရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင် ပြန်ခဲ့သည်။

သို့သော် ပိုက်ဆံအိတ်ကို မတွေ့ပါ။ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ မရှိပါ။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာလည်း မရှိပါ။ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာလည်း မရှိပါ။

အခန်းထဲမှာ မွေနှောက်ရှာသည်။ ဗီရိုကို ဖွင့်ရှာသည်။ အံ့ဆွဲတွေ ဆွဲဖွင့်သည်။ အိပ်ရာခင်းတွေ ဆွဲဖယ်ပစ်သည်။ ဘုရား... ဘုရား။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို တွေ့ပါရစေ။ ဒီအခန်းထဲမှာ သူ့ပိုက်ဆံအိတ် ရှိနေတာကို တွေ့ပါရစေ။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ် ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေပါစေ။

တစ်ခန်းလုံး ဗြောင်းဆန်နေသည်။ အားလုံး ဖရိုဖရဲနှင့် ပွစကြိုနေသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုကား မတွေ့ရတော့ပါ။ ဟိုအင်္ဂလိပ်တရုတ်ကပြား လူရှုပ်ဆီသို့ သူ သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ထို့

ကြောင့် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ဘီးရှိသည်။ ပေါင်ဒါဘူးရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေး ရှိသည်။ ဒါတွေကို သုံးရမည်။ ပြီးတော့ ဟိုလူရုပ်ပေးသည့်ငွေကို ထည့်ဖို့ ပိုက်ဆံအိတ်လိုသည်။

ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် အရပ်ကြီးပြတ် ကျသွားသည်။ ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံးတွေ အလွန်တရာ နာကျင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကို နောက်ဘက်သို့ လှန်ချလိုက်ရင်း နာနာကြည်းကြည်း ညည်းမိသည်။

ထိုကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ထိုင်နေမိသည် မသိပါ။ ရင်ထဲက နာကျင်နေသည်ကိုသာ သိသည်။ အခြား ဘာကိုမှ မစဉ်းစားပါ။ စူမီ အကြောင်းကိုလည်း မစဉ်းစားပါ။ အသည်းနှလုံးတွေ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်နေသည်ကိုသာ သိပါသည်။ ဒါတစ်ခုပဲ စဉ်းစားပါသည်။

ရှေ့မှာရှိနေသည့် စူမီ၏ ပန်းချီကားကို လှမ်းမြင်သည်။ ပန်းချီကားကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေပုံဖြစ်သည်။ အိပ်ရာခင်းတွေက ကြေမှုတွန့်လိပ်နေသည်။ သူ့ပန်းချီကားကို စိုက်ကြည့်နေရင်း တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာသည်။ ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်သည့် သဘောသာဖြစ်သည်။

စူမီသည် အခြားအခြားသော မိန်းမတွေနှင့် ဘာမှမခြား။ မူလအကျင့်စရိုက်ကို ဖျောက်ဖျက်နိုင်သူမဟုတ်။ ပြည့်တန်ဆာဟူသည်မှာ ပြည့်တန်ဆာပဲဖြစ်သည်။ သူတို့အဆင့်အတန်းကို မြှင့်တင်ပေးလို့မရ။ ဆွဲချပစ်လို့လည်းမရ။ ကောင်းအောင်ပြုပြင်ပေးလို့မရ။ ထို့ကြောင့် ငွေတွေတစ်ထွေးကြီးဖြင့် ထင်သလို သုံးနေသော လူရုပ်ကို မြင်သောအခါ သူ၏ ပင်ကိုစရိုက်ကို မစွန့်နိုင်တော့။ သည်လိုဖြင့် ထိုလူထံသို့ သူသွားခြင်း ဖြစ်ရမည်။

တံခါးကို သတိကြီးစွာ ဖွင့်သံကြားရသည့် အချိန်အထိ မလှုပ်မယှက် ကျွန်တော် ထိုင်နေမိသည်။ တံခါးဖွင့်သံ ရပ်သွားသည်။ အခန်းထဲမှာ မီးဖွင့်ထားသည်ကို မြင်တွေ့သွားပုံရသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးနေပြီဟု သိသွားပုံရသည်။ ထို့နောက် တံခါးကို ကျယ်ကျယ် ထပ်ဖွင့်လိုက်သည်။ အပေါက်ဝမှာ သူ ရပ်နေသည်။ အခန်းထဲမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို မြင်တွေ့သွားသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခု လုပ်တော့မည်ကို အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ တံခါးလက်ကိုင်ကို အားပြုကိုင်ထား

ရင်း မျက်လုံးကို ခဏမှိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မဟာ မကောင်းပါဘူးလို့ မောင့်ကို ပြောခဲ့ဖူးပါတယ် မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို ဒုက္ခပေးမိမှာပဲလို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်” ဟု သူကပြောသည်။

သူ့မျက်လုံးအစုံအောက်မှာ ကြီးမားသည့် အပြာရောင်အကွက်ကြီးများကို တွေ့ရသည်။ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘာမှအံ့ဩစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ဘာမှစဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့ပါ။ ဘာမှမေးစမ်းနေစရာ မလိုတော့ပါ။

ထိုင်ရာမှထပြီး ဆဲနည်းပေါင်းစုံဖြင့် သူ့ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာမိတော့သည်။ ထို့နောက် အပြင်ထွက်ခဲ့ပြီး အခန်းတံခါး ဆောင့်ပိတ်ထားခဲ့သည်။

လူသူကင်းမဲ့သော လူမ်းမများပေါ်မှာ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေမိသည်။ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် သွားနေမိမှန်းလည်း မသိပါ။ လောကလည်းကောင်းကောင်းမတိုက်။ ပူလောင်အိုက်စပ်နေသည်။ ဘောင်းဘီခြေထောက်မှာလည်း ချွေးတွေရွဲနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆင်းခဲ့သည့် သင်္ဘောဆိပ်တွင် ကြီးမားသော အဖြူရောင်သင်္ဘောကြီးတစ်စီး ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။ မနက်ဖြန် ဟောင်ကောင်သို့ ထွက်မည့် သင်္ဘောဖြစ်သည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဟောင်းကြီးကို တွေ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက်တွေ ပွင့်နေသည်။ ထိုပြတင်းပေါက်များမှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်က မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို တိုးလျှို့ပေါက် မြင်နေရသည်။ တစ်ဖက်တွင် ဘာနံရံမှမရှိတော့ပါ။ မီးလောင်သောကြောင့် ပြိုကျသွားပြီ။

ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်လာရင်း ရှေ့တိုးမရတော့ပါ။ လက်နက်ကိုင်အစောင့်များက ကျွန်တော့်ကို ဆီးတားထားသည်။ ထိုတားထားသည့် နေရာ၏ ဟိုမှာဘက်တွင် တရုတ်ပြည်မကြီး။

ဟုတ်ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်အစိုးရ အုပ်စိုးနေသော တရုတ်ပြည်မကြီးဖြစ်ပါသည်။

တရုတ်ပြည်မကြီးထဲတွင် ပြည့်တန်ဆာခန်းများကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ အမျိုးသမီးကလေးများကို စက်ရုံများထဲသို့ ပြောင်းပို့လိုက်ပြီ။ လယ်ယာနှင့် ကောက်ပဲသီးနှံ စိုက်ကွင်းများထဲသို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်ပြီ။ အကယ်၍များပြည်မကြီးထဲမှာ စုစီ ရှိနေမည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်ကို ငွေကြေးနှင့် ရောင်းစားနေမည့်အစား လယ်ထွန်စက်ကို မောင်းကောင်း မောင်းနေပေလိမ့်မည်။

နောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ နံရံတစ်ဖက်သာရှိ သည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ နံရံဘေးမှာ ထိုင်ချ လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့်နေသည်။ နေထွက်လာသည်အထိ ငြိမ်ငြိမ် ကလေး ထိုင်နေမိသည်။ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ရှစ်နာရီခွဲနေပြီကို တွေ့ရသည်။ ထိုင်ရာမှထပြီး ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေသည့် စုစီကို တွေ့ရသည်။ သူ အကြီးအကျယ် ငိုထားသည်။ တစ်မျက်နှာလုံး နီရဲပြီး ရောင်ကိုင်နေသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ ဘာအမှုအရာမှမရှိ။ ကိစ္စအားလုံး ပြီးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် သေလိုက်တာကမှ ကောင်းသေးသည်ဆိုသည့် သဘောမျိုးဖြစ်နေသည်။

“သဘောက ဆယ်နာရီခွဲထွက်မယ်၊ မင်း အဆင်သင့်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

အဖြေပြန်ပေးမလို လုပ်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် ဘာမှပြန်မဖြေတော့ ဘဲ ငိုပြန်သည်။ ပြောမည့်စကားလုံးတွေ လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့နေပုံရသည်။ ရော့ဘိုပိုင်ခေါင်းကို ဖွင့်ချလိုက်သလို သူ့မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်တွေ ဒလဟော စီးကျလာသည်။

အီတလီနိုင်ငံမှာ မြင်ခဲ့ဖူးသည့် မယ်တော်မေရီ ရုပ်တုတစ်ခုကို ပြန် သတိရနေမိသည်။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက လျှို့ဝှက်ရော့ဘိုပိုင်ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက် သည်။ မယ်တော်မေရီ၏ မျက်လုံးအစုံမှ ရေများပန်းထွက်လာကာ အဖြူရောင် တောက်ပနေသော ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျသွားသည်။

“ငိုနေတဲ့ အပျိုစင်” ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက ဂုဏ်ယူစွာပြောသည်။

ငိုနေတဲ့အပျိုစင်။ လွန်စွာ ကောင်းပါသည်။

“ကိုယ် ရောသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓား၊ ဆပ်ပြာနှင့် လိုအပ်သည်များ ယူပြီး ရေချိုးခန်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ စုစီက ခုတင်ပေါ်မှာ ငိုလျက်ကျန်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ အခန်းဘေးက ရေချိုးခန်းမှာ လူရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်မှ ရေချိုးခန်းသို့သွားရန် စကြိုအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်း စောင့် အာနတ်ကို သူ့စားပွဲနားမှာ တွေ့သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ကော်မရင်ကိစ္စ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြသည်။ အပေါ်ထပ် ရေချိုးခန်းသို့ တက် ခဲ့ပြီး တံခါးကို အတွင်းမှ ပိတ်လိုက်သည်။

ရေပန်းအောက်သို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ကြမ်းပေါ်မှာ သွေးတွေရွဲနေ

သည်ကို တွေ့ရသည်။ ရေထွက်ပေါက်မှာလည်း သွေးတွေ တွေ့ရသည်။ သည် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် ကိုယ့်လည်ပင်း ကိုယ်လိုသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ မကာအိုလို နေရာမျိုးတွင် သည်အဖြစ်မျိုးသည် ဘာမှအံ့ဩစရာမရှိပါ။

ထို့နောက် ထောင့်တစ်နေရာရှိ အဝါရောင် ကြွေထွေးခံတစ်လုံးကို သတိပြုမိသည်။ ထိုအထဲတွင်လည်း သွေးတွေ တွေ့နေရသည်။ မိန်းမလက် ကိုင်ပဝါကလေး တစ်ထည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ စူစီ၏ လက်ကိုင်ပဝါဟု ထင်မိသည်။ ကျွန်တော့်ဒူးများ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ဆက်ရပ်နေဖို့ပင် ခပ်ခက်ခက် ဖြစ်လာသည်။

ပို၍သေချာအောင် လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ကောက်ယူကြည့်သည်။ ထောင့်တွင် ပန်းပွင့်ကလေး ရိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နှင်းဆီပန်းနှင့် တူသည်ဟု တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော် ပြောဖူးသည်။ စူစီက နှင်းဆီပန်းမဟုတ်ကြောင်း၊ ပန်းအမည်ကို တရုတ်လိုသာခေါ်တတ်ကြောင်း ပြန်ပြောဖူးသည့် လက်ကိုင်ပဝါ ဖြစ်သည်။ သေချာသွားပါပြီ။

ဘုရား... ဘုရား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ်။

လက်ထဲမှ သွေးများပေးကျနေသည့် လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

တကယ်တော့ အင်္ဂလိပ်တရုတ်ကပြား လူရှုပ်ဆီသို့ စူစီ သွားခြင်း မဟုတ်။ သူ့အဆုတ်ရောဂါ ပြန်ဆိုးလာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ နေမကောင်းသည်ကို ကျွန်တော် မသိစေလို။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းဘေးမှ ရေချိုးခန်းသို့သွားလျှင် သူ ချောင်းဆိုးသံ၊ သွေးအန်သံများကို ကျွန်တော် ကြားရမည်။ ကျွန်တော် မကြားစေလိုသောကြောင့် အပေါ်ထပ် ရေချိုးခန်းသို့ တက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း သွေးတွေ အန်နေပေလိမ့်မည်။ သူတစ်ယောက်တည်း သေကောင်ပေါင်းလဲဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရရှာပေလိမ့်မည်။

အခန်းထဲသို့ သူ ပြန်လာသည်ပုံကို ကျွန်တော် ပြန်လည် မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံအောက်မှာ ကြီးမားသည့် အပြာကွက်ကြီးများကို တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ -

“ကျွန်မဟာ မကောင်းပါဘူးလို့ မောင့်ကို ပြောခဲ့ဖူးပါတယ် မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို ဒုက္ခပေးမိမှာပဲလို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်” ဟု သူပြောသော စကားများကိုလည်း ပြန်လည် ကြားယောင်လာမိသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား ... ကယ်တော်မူပါ။

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အားအင်များကုန်ခန်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် နံရံကို လှမ်းကိုင်ပြီး ထိန်းထားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးများကိုမှိတ်ပြီး နံရံမှာ မျက်နှာအပ်ထားမိသည်။ ရေပန်းမှ ရေကျနေသံနှင့် ရေထွက်ပေါက်မှ စီးဆင်းသွားသံများကို ကြားနေရသည်။

အို ... စူဇီ၊ သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ စူဇီလေးရယ်၊ မောင့်ကို မင်းခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးကွယ်။

မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် ဖွင့်လိုက်မိသည်။ လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို မြင်ရပြန်သည်။ သူ သေများ သေသွားတော့မှာလား။ ကျွန်တော့် လက်များ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်များကြောင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသည်။ အဝတ်အစားများကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ပြန်ဝတ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးစီးတွေ ရွဲနေသည်။ ချွေးတွေနှင့် ကပ်နေသောကြောင့် တော်တော်နှင့် အင်္ကျီဝတ်လို့မရ။

မှန်ထဲမှာ ကြည့်မိသည်။ တစ်နေ့ မရိတ်ရသေးသဖြင့် မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိနေသည်။ ဇောချွေးတွေ ပြန်နေသည်။ မျက်လုံးအစုံထဲမှာ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ရိပ်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

ဘောင်းဘီဆွဲဝတ်ကာ ကြယ်သီးတပ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ အပြေး ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

အခန်း (၇)

“စူဇီ... မင်းသိပ်လှတာပဲကွယ်”

“မလှပါဘူး၊ ကျွန်မ အရပ်ဆိုးတယ်၊ ကျွန်မ အရမ်းငိုထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ပါးတွေရောင်ကိုင်နေပြီ၊ ကျွန်မ မြင်နေရတယ်၊ မျက်စိရှေ့ရောက်အောင် ဖောင်းထွက်နေကြတာ”

“မောင် ဂရုမစိုက်ပါဘူးကွယ်၊ မင်း သိပ်လှတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖက်ထားမိကြသည်။

အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စလုံး စကားမပြောနိုင်ကြပါ။ ကျွန်တော်မျက်နှာကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အဖြစ်မှန်ကို သိခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း စူဇီက အတပ်သိလိုက်သည်။ သူ ငိုပြန်သည်။

သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော် ပြေးသွားလိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ မိုက်မဲမှု၊ မဆင်ခြင်မှုကြောင့် အရှက်ကြီး ရှက်နေမိပါသည်။ သူ့အသားကို ထိရကိုင်ရမှာကိုပင် မထိန်းသိမ်းနိုင်လောက်အောင် ရှက်လှပါသည်။

သို့သော်လည်း ဗြုန်းခနဲ သူ့ဆီပြေးသွားပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆွဲပွေ့ထားလိုက်မိသည်။ သူ့လက်ကလေးများကို ယူပြီး ပါးနှင့် အပ်ထားမိသည်။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း နမ်းမိသည်။ စူဇီကလည်း ကျွန်တော်မျက်နှာကို ပြန်နမ်းရင်း မဆုံးနိုင်အောင် ငိုကြွေးလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အလွန်တရာ ကြီးမားသည့် စိတ်ချမ်းသာမှုကြီးက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖုံးလွှမ်းလိုက်သည်။ မပြည့်စုံသော “တစ်ခြမ်း” များ ဘဝမှ ပြည့်စုံသည့် “တစ်ခု” ဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာတော့သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာမောင်ရယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ”

သို့သော်လည်း သူ့ အလွန် အားနည်းနေသည်။ အသက်ကိုတောင် မနည်းကြိုးစား ရှူနေရရှာသည်။

“အချိန်သာရမယ်ဆိုရင် မောင် ဆရာဝန်ပြေးခေါ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအနေရ သက်သာတယ်ဆိုရင် မောင်တို့ သွားကြတာက ပိုကောင်းမယ်”

“နေကောင်းပါတယ် မောင်၊ မောင့်ကို ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာလို့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်း မလှုပ်နဲ့နော်၊ မောင် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေတုန်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လှဲနေလိုက်”

သဘောဆိပ်သို့ ဆိုက်ကားငှားပြီး လာကြသည်။ စုစီကို ကြည့်ရသည် မှာ အတော်ကလေး နေသာထိုင်သာ ရှိလာပုံရှိသည်။ ကျွန်တော်က သဘော ပေါ်မှာ အခန်းငှားသည်။ မလိုအပ်ဘဲ ငွေအကုန်အကျ များသည်ဟု စုစီက ကန့်ကွက်သေးသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က ဇွတ်ငှားပြီး အခန်းထဲက အိပ်စင်မှာ လှဲခိုင်းထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲမှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဆရာမကြီး တစ်ယောက် လည်း ရှိသည်။ ဟောင်ကောင်မှ ဖြစ်သည်။ လှိုင်းမူးတတ်သောကြောင့် အမြဲ တမ်း အခန်းငှားစီးလေ့ရှိသည်။ အခန်းထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှိုင်းမူးနိုင် သည်။ အန်နိုင်သည်။ ယနေ့ ရာသီဥတု ဆိုးနိုင်သလားဟု သဘောအမူထမ်း တစ်ယောက်ကို သူ မေးကြည့်နေသည်။

“မဆိုးနိုင်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ ရာသီဥတု အင်မတန် ကောင်းပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ ထိုသူ ထွက်သွားတော့ -

“သူ့ အမှန်အတိုင်း ပြောသွားတယ် ထင်သလား၊ သူ ပြောသွားတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။

“ရေကန်ထဲကရေကို အင်မတန်ငြိမ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ပြန်ဖြေမိသည်။

ယနေ့ရာသီဥတုသည် အလွန်တရာ ပူပြင်းခြောက်သွေ့လှသည်။ ဆိပ် ကမ်းတွင် လေကလည်းမတိုက်။ သို့သော်လည်း ပုလဲမြစ်ဝကို ဖြတ်လာတော့ လေခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုက်လာသည်။

ခဏကြာတော့ သဘောလူးလာသည်။ အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန် လာကြည့်သည်။ စုစီသည် အိပ်စင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်လှပျော်ဆဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျောင်းဆရာမကြီးကတော့ ထွေးခံတစ်လုံးထဲမှာ သွားပြီးအန်နေပြီ။

ဘားခန်းသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။ ဘရန်ဒီ မှာသောက်နေသည်။ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ သင်္ဘောသည် ရုတ်တရက် လမ်းကြောင်းပြောင်း သွားသည်။ သမ္ဗန်တစ်စီး မှောက်သည်ကို မြင်ရကြောင်း၊ လူအချို့က ရရာ ပစ္စည်းများကို တွယ်ပြီး မျောနေကြောင်း အသံချဲ့စက်မှ ကြေညာသံ ကြားရ သည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောစက်ရှိန်ကို လျှော့ ချလိုက်သံ ကြားရသည်။ အသက်ကယ်လှေကို ချနေသည်။ ခရီးသည်အားလုံး လက်တန်းဆီသို့ သွားပြီး ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ အရပ်ထောင် ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူထွားကြီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေက နီကြောင်ကြောင်ဖြစ်သည်။

တရုတ်သင်္ဘောသားများ အသက်ကယ်လှေကို ကိုးရိုးကားရား ကိုင်တွယ် နေပုံကြည့်ပြီး ထိုလူကြီးက ရေရွတ်ကျိန်ဆဲနေသည်။ သမ္ဗန်သမားများသည် မိုက်မဲကြောင်း၊ ယခုလို ရာသီဥတု ဆိုးနေချိန်တွင် ပင်လယ်ထဲသို့ ဒါလောက် ဝေးဝေး မလာသင့်ကြောင်း၊ မကာအိုနှင့် ဟောင်ကောင်သို့ သူ ကူးသန်းခဲ့သည့် တစ်လျှောက်တွင် ယခုလိုအဖြစ်မျိုး တွေ့ရသည်မှာ သုံးကြိမ်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခရီးသည်များထဲ၌ ဆရာဝန်ပါမည်ဆိုလျှင် အောက် ထပ်သို့ အရေးတကြီး ကြွရောက်စေလိုကြောင်း အသံချဲ့စက်ဖြင့် ကြေညာသံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အလကားကောင်တွေ၊ ကျုပ်ကို ဒီလိုခေါ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ အခုလို သမ္ဗန်နစ်တာဟာ သူတို့မိုက်ပြစ်နဲ့ သူတို့ပဲ၊ အကုန် ရေနစ်သေကြစမ်းပါစေ” ဟု ထိုလူကြီးက ပြောသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ဝသီအတိုင်း ပြောခြင်းသာ ဖြစ်ပုံရသည်။ ခဏအကြာ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်တော့ အောက်ထပ်သို့ သူ ဆင်းသွားချေပြီ။ သင်္ဘော ပေါ်သို့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို တင်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်လုံး သေးသေး ကလေးဖြစ်သည်။ ငှက်မွေးကလေးတစ်ချောင်းလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပါလာသည်။ အဝတ်အစားတွေက ရေရှုံ့ပြီး အသားမှာကပ်နေသည်။ အဘွားကြီး ပြီးတော့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို တင်ပေးသည်။

ထိုအခိုက် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လာတို့ သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောင်းဆရာမကြီးကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာ အပျက်ကြီး ပျက်နေသည်။

“ရှင်မြန်မြန်လာရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

သူ့နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်လာသည်။ သို့သော်လည်း စကားလုံး ထွက်မလာပါ။ လှိုင်းမူးနေသောကြောင့်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် အဖြေက စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းလွန်းသောကြောင့်လော ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ။ နောက်ကြောင်းလှည့်ပြီး လူတွေကြားထဲမှာ ကျွန်တော် တအားပြေးခဲ့သည်။

အခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ ခြေချော်ပြီး လဲမလိုဖြစ်သွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အန်ဖတ်တွေ ပွစာကြိနေသည်။ တစ်ခန်းလုံးလည်း အန်ဖတ်စော့နံ့နေသည်။ ထွေးခံလေးသည် သင်္ဘောလူးသွားတိုင်း အခန်းထဲမှာ ဟိုမှသည်မှ လိမ့်နေသည်။

စူမီ၏ အိပ်စင်အနားသို့ ကျွန်တော် ကပ်သွားသောအခါ သူ့မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။ မျက်နှာက သွေးမရှိသလို ဖြူနေသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးစပါသော ပန်းရောင်အမြှုပ်များသည် ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ စီးကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“စူမီ...”

သူ့မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။ ပြန်မှိတ်သွားသည်။ ဘာစကားမှမပြော။

“မောင် ဆရာဝန်သွားခေါ်လိုက်မယ်၊ မကြာဘူး၊ အခုပြန်လာမယ်”

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ တရုတ်သင်္ဘောသားများသည် နောက်ထပ် ဆယ်ယူရသူတစ်ယောက်ကို သယ်လာသည်။ အခြားလူတွေက ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ လဲနေကြသည်။

“အကုန် ရေနစ်သေကြစမ်းပါစေ” ဟု ပြောသွားသော နှုတ်ခမ်းမွေးနီကြောင်ကြောင်နှင့် ဆရာဝန်လူထွားကြီးသည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ကားရားခွတင်ထားသည်။ မိန်းမ၏ကျောပေါ်သို့ သူ့လက်နှင့် ဖိချနေသည်။ နံရိုးတွေပေါ်မှာလည်း ဖိပေးနေသည်။ မိန်းမက သတိလစ်နေသည်။ ဆရာဝန်က သူ့ကိုယ်အလေးချိန်နှင့် ဖိပေးပြီး ပြန်ကြွလိုက်သောအခါ မိန်းမ၏အဆုတ်ထဲသို့ လေဝင်သွားပြီး ပါးစပ်ဟကာ တစ်ချက်ညည်းလိုက်သည်။ ငွေသွားများ ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော့်မိန်းမ နေမကောင်းလို့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“မင်းမိန်းမ သေလိုက်ပါလားကွ၊ ဒီမိန်းမ သေမလိုဖြစ်နေတာ မင်း မမြင်ဘူးလား” ဟု သူက မော့မကြည့်ဘဲ ပြန်အော်သည်။

“ကျွန်တော့်မိန်းမလည်း သတိလစ်နေပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။

သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့ဒူးပေါ်မှမိန်းမ အသက်ရှင်ရေးအတွက်သာ လုံးပန်းနေသည်။ မိန်းမ၏ဗိုက်ထဲမှ ရေများအန်ထွက်အောင်၊ အဆုတ်ထဲသို့ လေဝင်သွားနိုင်အောင် လုပ်ပေးနေသည်။ တစ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ထိုမိန်းမ ကိုယ်ပေါ်မှ မျက်လုံးကိုမခွာဘဲ -

“ဒီလို ဘယ်သူ ဆက်လုပ်ပေးတတ်သလဲ၊ ဒီနားမှာ ဒီလိုလုပ်တတ်တဲ့ သူ ရှိသလား” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော် လုပ်တတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ရှေးဦးသူနာပြုသင်တန်း ကျွန်တော် တက်ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အောင်လက်မှတ်နဲ့ ဆုတံဆိပ် ရှိပါတယ်” ဟု တရုတ်သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီကိုလာ”

မေ့နေသည့် အမျိုးသမီးကို ရှေ့တိုးနောက်ငင် လုပ်နေသည်။ ဒူးတစ်ဖက်ကို ရုပ်လိုက်သည်။ တရုတ်သင်္ဘောသားက တစ်ဖက်တွင် ဒူးထောက်လျက် ဝင်ထိုင်သည်။ ဆရာဝန်၏ လက်ကဲ့သို့ပင် သူ့လက်ကိုလည်း ဖြန့်ပြီး မိန်းမ၏ ကျောပေါ်မှာတင်သည်။ ရှေ့တိုးနောက်ငင် လုပ်ပေးသည်။ စနစ်ကျမကျ ဆရာဝန်က စောင့်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ကျေနပ်စွာဖြင့် သူ့လက်များကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ သင်္ဘောသားလုပ်ပုံကို ဆက်ကြည့်နေသေးသည်။ စိတ်တိုင်း ကျတော့မှ ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။

“ကျုပ်ကိုခေါ်တာ ဘယ်သူလဲ၊ အခုနတုန်းက သူ့မိန်းမအကြောင်း ပြောတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးနေလို့ပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်သလို စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ရိုးရိုးလှိုင်းမူးသည်ဟု ထင်ပုံရသည်။ ရိုးရိုးလှိုင်းမူးသူအတွက် အသက်ဘေးအန္တရာယ် ကြုံတွေ့နေရသော တရုတ်မကိုပစ်ပြီး လိုက်ဖို့စဉ်းစားနေသည်။

“ကောင်းသွားမှာပါ” ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်နောက် လိုက်လာသည်။

အပေါ်ထပ် ကျွန်တော်တို့အခန်းထဲ ရောက်သွားတော့ စူဇီဘေးမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ သည်အတိုင်း ရပ်နေသည့် ကျောင်းဆရာမကြီးကို တွေ့ရသည်။ နောက်ထပ် အသစ်အန်ထားသည့် အန်ဖတ်နံ့များ ရပြန်သည်။ ဆရာ

ဝန်က စုစီနားသို့ကပ်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းမှ စီးကျနေသောသွေးနှင့် ရောနေသည့် အမြှုပ်များကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထို့နောက် မော့ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ပြောသည်။

“လေကလေးများ ရှုခွင့်ပေးကြပါဦး၊ ပိတ်လှောင်နေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်”

ကျောင်းဆရာမကြီးနောက်မှ အခန်းအပြင်သို့ ကျွန်တော် ထွက်လိုက် လာခဲ့သည်။ အပြင်မှာ လေပူတိုက်နေသည်။ နှစ်သည့်သမ္ဗန်မှ နောက်ဆုံးလူ တစ်ယောက်ကို ဆယ်တင်ပြီးပြီ။ အသက်ကယ်လှေကို သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန် တင်သည်။ သင်္ဘောစက်ရှိန်မြင့်ပြီး ဆက်လက် ခုတ်မောင်းလာသည်။

“အခန်းထဲမှာ ညစ်စတ်ပေကျံကုန်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ပါဘူးဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“အို ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အခန်းက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်မက ဒီထက် ပိုပြီး အကူအညီ ပေးချင်တာပါ၊ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်တဲ့အချိန်မှာဆိုရင် ကောင်း ကောင်း အကူအညီ ပေးတတ်ပါတယ်၊ အခုတော့ လှိုင်းမူးနေလို့ ကျွန်မလည်း ဘာမှအသုံးမဝင်တော့ဘူး” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

အခန်းထဲမှ ဆရာဝန်ထွက်လာသည်။ သင်္ဘောက တစ်ဖက်သို့ စောင်း သွားသောကြောင့် သူလည်း ယိုင်သွားသည်။ သင်္ဘောလက်တန်းကို လှမ်းကိုင် လိုက်သည်။ သစ်သားသေတ္တာတစ်လုံးကို ခြေထောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူက မျက်နှာတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်ပြီး သူ့ဒူးခေါင်းကို သူ ပြန်နှိပ်နေသည်။

အခြေအနေကတော့ဆိုပြီးပြီဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပါသည်။ အကယ် ၍ စုစီအခြေအနေ ကောင်းနေမည်ဆိုလျှင် သူ စကားကြောရှည်ပြီး အချိန်ဖြုန်း နေဦးမည်ဟု ထင်ပါသည်။

“အင်း... သင်္ဘောဆက်ထွက်လာတာ ကောင်းတယ်၊ အဆင်ပြေသွား တယ်၊ သူ့ကို အေးသွားအောင် လုပ်ပေးဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမတတ်နိုင် တော့ဘူး၊ သင်္ဘောသားဆီမှာ သွားပြီး ရေခဲတောင်းပါ၊ ရေခဲအိတ်လုပ်ပြီး တင်ပေးပါ၊ ဟောဒီနေရာ အဆုတ်နေရာ”

“ကျွန်မ လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ရေခဲ ကျွန်မ သွားတောင်းမယ်၊ ခေါင်းအုံး စွပ်နဲ့ ရေခဲအိတ် လုပ်လိုက်မယ်၊ အရင်တုန်းကလည်း ဒါမျိုး ကျွန်မ လုပ်ဖူး ပါတယ်” ဟု ကျောင်းဆရာမကြီးက စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသည်။

“ရေခဲနည်းနည်းကိုလည်း စုပ်နေပစေ” ဟု ဆရာဝန်က ပြောသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးပါသလဲခင်ဗျာ”

“ဆေးရုံရောက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ သွေးတော်တော် အန်ပစ်လိုက် တာပဲ။ ဆေးရုံရောက်မှဖြစ်မယ်၊ ဆေးရုံရောက်မှ လုပ်လို့ရမယ်၊ ရေနစ်တဲ့ လူနာတွေတင်ဖို့ လူနာတင်ကား လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့နဲ့အတူ ကင်းဆေးရုံကို ပို့နိုင်တာပေါ့”

“စိန့်မာဂရက်ဆေးရုံမှာ သူ့အတွက် ခုတင်တစ်လုံး အသင့်စီစဉ်ထား ပြီးသားပါ ဒေါက်တာ၊ တီဘီအထူးကုဆောင် ရှိပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ကျုပ် ဘာမှတော့ ကတိမပေးနိုင်ဘူး”

သူ ထိုသို့ပြောချိန်မှာပင် အသံချဲ့စက်မှ ကြေညာသံ ထွက်လာသဖြင့် သူ နားစွင့်လိုက်သည်။ သမ္မန်နစ်သူများသည် ထိုသမ္မန်နှင့် လုပ်ကိုင်စားရသူ များဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု သူတို့တွင် ရှိသမျှပစ္စည်းအားလုံး ဆုံးရှုံးကုန်ပြီဖြစ် ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူတို့အတွက် သဒ္ဓါတတ်အား နည်းများမဆို ကုသိုလ် ပါဝင်တော်မူကြပါရန် ဦးထုပ်တစ်လုံးနှင့် သင်္ဘောပေါ်မှာ အလှူခံထွက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာခြင်းဖြစ်သည်။

“အလကားကောင်တွေ၊ ငါ့အိတ်ထဲက တစ်ပြားတောင်မထွက်ဘူးမှတ်”

ထိုသို့ပြောပြီး သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ နှိုက်နေသည်။ ဒေါ်လာငါးဆယ် ထွက်လာသည်။ ထိုငါးဆယ်ကို သူ လှူပေးဦးမည်။

“အင်း... ကျုပ် အောက်ထပ်ဆင်းပြီး လူနာတွေ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ မောင်ရင့်မိန်းမကို ကင်းဆေးရုံမှာ တင်နိုင်ရင်တော့ကောင်းမယ်” ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

သို့သော်လည်း ဟောင်ကောင်ရောက်တော့ စူဖီကို ထမ်းစင်နှင့် သယ် သွားပြီး အသင့်စောင့်နေသည့် လူနာတင်ကား သုံးစီးအနက် တစ်စီးပေါ်မှာ တင်သည်။ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာပြီး မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ် ပြကာ ပြောသည်။

“ရေနစ်တဲ့လူနာတွေအားလုံး တခြားလူနာတင်ကားပေါ် တင်ခိုင်းလိုက် တယ်၊ မောင်ရင့်နဲ့ မောင်ရင့်မိန်းမကို စိန့်မာဂရက်ဆေးရုံ သပ်သပ်လိုက်ပို့ပေးဖို့ ဒရိုင်ဘာကို ကျုပ်ပြောထားပြီးပြီ”

“ဒေါက်တာ့ကျေးဇူး ကြီးမားပါပေတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒေါက်တာ့ကို ကျွန် တော် ဘယ်လောက်ကန်တော့ရမလဲ အမိန့်ရှိပါဗျာ”

“ထားလိုက်စမ်းပါ ကိုယ့်လူရာ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ ထွက်သွားတော့သည်။

ကားပေါ်သို့ ကျွန်တော်တက်သည်။ အလုပ်သမားက တံခါးကိုပိတ်သည်။ ပြီးတော့ -

“ကောင်းပြီ၊ ကင်းဆေးရုံကိုမောင်း” ဟု သတိနှင့်ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ စိန့်မာဂရက်ဆေးရုံ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

သူက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဒီကားက ကင်းဆေးရုံကိုသွားမှာ”

“ဒါပေမဲ့ စိန့်မာဂရက်ဆေးရုံကို မင်းတို့ လိုက်ပို့ပေးရမယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောသွားတာပဲ”

ဒရိုင်ဘာက အလုပ်သမားနောက်မှ တက်လိုက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်ပုံရသည်။ အိတ်ထဲမှာစမ်းပြီး ငါးဒေါ်လာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဖြစ်ပြီ၊ ဒါဆို စိန့်မာဂရက်ကို သွားလို့ရရောပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

အလုပ်သမားက ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူရင်း စဉ်းစားနေသည်။ ပိုက်ဆံကို လေးထောင့်ခေါက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ကားတံခါးပိတ်သည်။ သို့သော် စက်နှိုးသံမကြားရ။

အခြားလူနာတင်ကားများ မောင်းထွက်သွားကြပြီ။ စုစီသည် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည်။ ရေခဲ၏အစွမ်းကြောင့် သွေးမအန်တော့ပါ။ သို့သော်လည်း အလွန်တရာ အားနည်းနေသည်။ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်လောက်အောင်ကို အားနည်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကမ်းပေါ်သို့ သူ့ကို သယ်လာကြောင်းပင် သူ သိမည်မထင်။ ကားထဲမှာ အသက်ရှူရကျပ်နေသည်။ ရှေ့ခန်းသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ အလုပ်သမားနှင့် ဒရိုင်ဘာ အချိအချ ပြောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က မှန်ကိုလက်နှင့်ခေါက်ပြီး မြန်မြန်ထွက်ရန် ခြေဟန်လက်ဟန် ပြလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ အလုပ်သမားက တံခါးဖွင့်ဆင်းသည်။ နောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာပြီး တံခါးဖွင့်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ စိန့်မာဂရက်ဆေးရုံက သိပ်ဝေးတယ်”

“ဟ ... တစ်မိုင်တောင်မှ မရှိတာဘဲ၊ ကင်းဆေးရုံထက်တောင် နီးသေးတာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“သိပ်ဝေးတယ်ဗျာ”

“မင်း ပိုက်ဆံထပ်လိုချင်သေးလို့လား၊ ကိုင်း... ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ ပြော”

“ဓာတ်ဆီဖိုးအတွက် ဆယ်ဒေါ်လာ လိုချင်တယ်”

ကျွန်တော်က ဆယ်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း ပီကင်းအထိ မောင်းသွားလောက်အောင်ကို ဓာတ်ဆီဝယ်လို့ရတယ်”

ဆယ့်ငါးဒေါ်လာရတော့ အတော်ပျော်သွားပုံရသည်။ မော်တော်ကားတွေ လမ်းရှင်းပေးနိုင်အောင် ဥဩကို အဆက်မပြတ်ဆွဲကာ တောက်လျှောက်မောင်းထွက်လာတော့သည်။

စုစီ၏လက်ကလေးကို ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် သွေးတစ်စက်မှ မကျန်တော့သလို ပါးကလေးတွေ ဖြူဖွေးနေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ သွေးတွေ ပုလင်းပေါင်း ဘယ်လောက်များများ ထွက်သွားသနည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ လိုအပ်သည့် သွေးပုလင်းပေါင်း ဘယ်လောက်များများ ရှိသနည်းဟုလည်း တွေးကြည့်မိသည်။

စိန့်မာဂရက်ဆေးရုံရှေ့မှာ လူနာတင်မော်တော်ကား ထိုးရပ်လိုက်သည်။ စုစီကို ထမ်းစင်နှင့် သယ်သွားသည်။

ကေး၏ ရက်အားဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း တီဘီဆောင်မှ စစ္စတာဒန်းကို အသေအချာ မှာထားခဲ့ကြောင်း၊ စစ္စတာဒန်းသည် အလွန်တော်ကြောင်း၊ သူတတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကေးရေးထားခဲ့သည့် စာကလေးကို ဖတ်ရသည်။

“ခဏကြာရင် သူ ထွက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အထဲကို ရှင်ဝင်သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ အမျိုးသမီးတချို့ သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေကြတယ်” ဟု တီဘီဆောင်အဝမှာ တွေ့သည့် ဆရာမတစ်ယောက်ကို စစ္စတာဒန်းအကြောင်း မေးကြည့်တော့ သူက ပြန်ဖြေသည်။

စကြိုထဲမှာပင် ကျွန်တော် စောင့်နေရသည်။ ခဏကြာတော့ စစ္စတာဒန်း ထွက်လာသည်။ ပြုံးတော့ ပြုံးထားပါ၏။ သို့သော်လည်း ရင်းနှီးသော အပြုံးမျိုးမဟုတ်။

“မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ ဂရုစိုက်ကြည့်ပေးပါ့မယ်၊ ရှင် အိမ်ကိုပြန်ပါ။

သူ့ကို ကျွန်မတို့ဆီမှာ ထားခဲ့ပါ။ မနက်ဖြန်ညနေကျတော့ ရှင်ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဆီးကြိုနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“မနက်ဖြန် ညနေထိတောင်လားဗျာ”

“စဉ်သည်တွေ့ချိန်ကို ညနေသုံးနာရီက လေးနာရီအထိ သတ်မှတ် ထားပါတယ်”

သူ ပြုံးပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ပိုးသတ်ထားသည့် အပြုံးမျိုးဖြစ် သည်။ အလွန်တော်သည်ဟု ကေးပြောသည်မှာ ယခုလို အေးတိအေးစက်နိုင် သော အပြုံးမျိုးကိုပင် ပြောခြင်းဖြစ်လေသလားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့် လိုက်မိပါသည်။ တာဝန်ဝတ္တရား ကျေပွန်သည့် သည်လိုအပြုံးမျိုးကို ကေး ကတော့ ကြိုက်ကောင်းကြိုက်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ အား မရပါ။

“သူ့ကို ဆရာဝန် စစ်ဆေးကြည့်ရုံတဲ့အချိန်အထိ ကျွန်တော် စောင့်နေ ချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီကတော့ စောင့်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခန်းမထဲကနေ သွား စောင့်နေပါ”

“ထူးရင် ကျွန်တော့်ကို အသိပေးပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ခန်းမထဲကသာ သွားစောင့်နေပါ”

တစ်နာရီလောက် ကျွန်တော် စောင့်နေသည်။ သို့သော် မည်သူမှ ရောက် မလာပါ။ နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် စောင့်နေသေးသည်။ မည်သူမှ ပေါ်မလာသည့်အဆုံးတွင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

လူနာဆောင် အခန်းတံခါးများကို ဖွင့်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ရှည်လျား သော အခန်းကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဖယောင်းတိုက်ထားသည့် ကြမ်းပြင်က ပြောင်လက်နေသည်။ မျက်နှာကြက်မှာ ပန်ကာတွေလည်နေသည်။ ခုတင်တွေ ဟိုဘက်သည်ဘက် ချထားသည်။ လူနာတရုတ်မများ၏ မျက်နှာ သေများကို မြင်ရသည်။

စူဇီကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်ရပါသည်။ အပေါ်မှာ ပုလင်းတစ်လုံး ချိတ် ထားပြီး ထိုပုလင်းမှပိုက်နှင့် စူဇီ၏လက်ကို ဆက်ထားသည်။

စကြိုထဲမှာ စစ္စတာဒန်းကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာသည်။ ထိုအချိန်မှာ စစ္စတာဒန်း ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ရပ်လိုက်သည်။

“အိုး...စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို မေ့သွားတယ်၊ ကျွန်မ

မေ့သွားတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ” ဟု ပြောသည်။ စောစောက ပိုးသတ် ထားသည့် အမူအရာ လျော့ပါးသွားသည်။ အတော်အတန် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရှိလာသည်။

“သူ ဘယ်လိုနေပါသလဲ”

“သူ သိပ်အားနည်းနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ သွေးသွင်းပေးထား ပါတယ်၊ မျှော်လင့်ချက်ရှိပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ သူ့အမူအရာက မသက် မသာ ဖြစ်နေသည်။

“မျှော်လင့်ချက်ကို မစွန့်လွှတ်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

စုစီကို ဆေးရုံတင်ထားသည့် ပထမ ရက်သတ္တပတ် သုံးပတ်လုံးလုံး ကျွန်တော် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ကောင်းကောင်းလည်း မစားနိုင်၊ ကောင်းကောင်းလည်း မအိပ်နိုင်။ သည်တောင်ကိုမှ စုစီ ကျော်နိုင်ပါမည်လား ဟု ကယောင်ချောက်ချား တွေးမိသည့်အခါလည်း တွေးမိနေသည်။ စုစီ မသေ ပါစေနင့်ဟုလည်း အထပ်ထပ် အခါခါ ဆုတောင်းမိပါသည်။

တစ်နေ့တွင် လူတွေကျပ်နေသည့် ဓာတ်ရထား စီးသွားမိသည်။ ထို အချိန်တွင် တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးက-

“စုစီရဲ့အသက်ကို ငါကယ်တင်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဓာတ်ရထားပေါ်က မင်း ဆင်းသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ဓာတ်ရထား မှောက်ပစ်မယ်၊ ဒီပေါ်မှာ ပါလာ သူတွေအားလုံး အသက်ဆုံးရှုံးမယ်၊ အဲဒီနှစ်လမ်းအနက် ဘယ်လမ်းကို မင်း ရွေးမလဲ” ဟု ကျွန်တော့်ကို မေးနေသယောင် ထင်မိသည်။ ကျွန်တော် ဘာ လုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါ။

တတိယအပတ် နောက်ဆုံးတစ်ရက်တွင် ဆေးရုံသို့ ကျွန်တော် ရောက် သွားသည်။ စုစီသည် ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရသည်။ သူ့ခုတင် ဘေးမှာ ကျွန်တော် ရပ်နေသော်လည်း မျက်လုံးများ ဖွင့်မကြည့်နိုင်ပါ။ ကျွန် တော်လက်ကို ဆွဲပြီး စောင်အောက်သို့သွင်းကာ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ တင်ထား စေသည်။

“မောင်ရယ်...ကျွန်မကြောက်လိုက်တာ၊ ကျွန်မ မသေချင်ဘူးမောင်ရယ်၊ အရမ်းကြောက်တယ်” ဟု ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ ငိုတော့သည်။ တစ်နာရီ လောက်ကြာအောင် မရပ်မနား ငိုနေသည်။ ယနေ့ညသည် သူ့ဘဝ၏ နောက် ဆုံးညများ ဖြစ်လေမည်လားဟု ကျွန်တော် စိုးရိမ်တကြီး တွေးနေမိသည်။

ကေးကိုတွေ့ရန် သူနေသည့်အဆောင်သို့ ကျွန်တော် လာခဲ့သည်။ တင်းနစ်ရိုက်နေသော ကေးက ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောရန် ကွင်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ဘောင်းဘီတိုကလေး ဝတ်ထားသည်။ သူ့ပေါင်တံများမှာ နေလောင်ထားသဖြင့် ကြည့်ကောင်းနေသည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာမှာ အလွန်တရာ စိတ်ချမ်းသာနေပုံရသည်။ ချစ်သူတစ်ယောက်နှင့် သူတွေ့ပြီး သူတို့အချစ်ရေးမှာ အလွန်တရာ အဆင်ပြေနေသည်။

“ကျွန်မ ဒီနေ့ည ဂျူတီကျတယ်၊ သူ့ကို သွားကြည့်လိုက်မယ်လေ” ဟု ကေးက ပြောသည်။

“သွားကြည့်ပေးပါ ကေးရယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုယ့်ကို ဘယ်သူကမှ အကြောင်းကြားပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မ ကြည့်ပေးပါ့မယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်လည်း ကျွန်မ အကြောင်းကြားမှာပေါ့”

ထိုနေ့ညက ကိုးနာရီထိုးသည်အထိ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး တယ်လီဖုန်း စောင့်နေမိသည်။ လမ်းပေါ်မှ စက်ဘီးဘဲလ်တီးသံ ကြားတိုင်း ဖုန်းမြည်သည်ထင်ပြီး ခုန်ခုန်ထနေမိသည်။ အခန်းထဲမှာ သည်အတိုင်းထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းလာလျှင် ဘားခန်းထဲသို့ ပြောင်းပေးရန် အော်ပရေတာကိုမှာပြီး ဘားခန်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ထိုညက ဘရန်ဒီ အတော်များများ သောက်မိသည်။ ဝှမ်းနီလာပြီး စကားပြောနေသည်။ စုစီအကြောင်း မေးသည်။ သူ့ညီမကလေး စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပြသည်။

“ဟုတ်လား ဝှမ်းနီ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ယောက်ျားကလေးဟာ ပိုက်ဆံတော်တော်ချမ်းသာတယ်နဲ့ တူတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒါလောက်တော့ မချမ်းသာပါဘူး၊ မော်တော်ကားနှစ်စီးပဲ ရှိတယ်”

“ဒါလည်းဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီလုပ်ငန်းကို မင်း စွန့်လွှတ်ရတော့မှာပေါ့နော်”

သူနှင့် စကားပြောမည့်သာ ပြောနေရသည်။ နားကတော့ ဖုန်းမြည်သံကိုသာ စွင့်နေမိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေး လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီဘဝက ကျွန်မလွတ်ပြီ၊ ကျွန်မ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ စုစီ နေကောင်းလာတဲ့အခါမှာ ကျွန်မတို့ ပွဲကလေး လုပ်နိုင်ကြတာပေါ့”

ဘားကောင်တာပေါ်ရှိ ဖုန်းမြည်သံကြားရသည်။ ကျွန်တော့် တစ်ဇနီး
လုံး တောင့်သွားသည်။ တိုင်ဖူးက ကောက်ကိုင်သည်။ စကားပြောခွက်ကို
ဘေးမှာချသည်။ ဘားခန်းထဲသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွား
တော့ ပြုံးပြသည်။

“ဟေး...ထမင်းကြော်ကြီး၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖုန်းခေါ်တယ်။
ရှင်မိန်းမရသွားတာ အခုပဲသိလို့ ရှင့်ကို ဒုက္ခပေးတော့မလို့နဲ့ တူတယ်” ဟု
လှမ်းပြောသည်။

ကျွန်တော့်ဒူးရော မခိုင်တော့ပါ။ တယ်လီဖုန်းရှိရာ ဘားကောင်တာ
ရောက်အောင် အတော်ကြိုးစားပြီး လျှောက်သွားရသည်။ ဖုန်းကို ကျွန်တော်
ကောက်ကိုင်သည်။ ကေး၏အခွံ ကြားရသည်။

“ဟယ်လို... ရောဘတ်လား၊ လန့်မသွားနဲ့ဦး၊ အခုပဲ သူ့ကို ကျွန်မ
သွားကြည့်ခဲ့တယ်၊ ဒီအကြောင်း ပြောမလို့၊ သူ့ကို သွေးထပ်သွင်းပေးထားတာ
တွေ့ရတယ်”

“သွေးမသွင်းတော့ဘူးလို့ သူတို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြတာ မဟုတ်လား”

ပထမတစ်ကြိမ် သွေးသွင်းစဉ်က စုစီ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပြင်ပသွေး
ကို လက်မခံ။ စုစီကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်မှပိုက်ကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်ရန် ရုန်းကန်
ခဲ့သည်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရပါ ငြင်းဆန်နေသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်
လာသည်။ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် ထိုဝေဒနာကို သူ ခံစားနေခဲ့ရသည်။

“ဆရာဝန်က နောက်ထပ် သူ မစွန့်စားရဲတော့ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုပြောဖူး
တယ် ကေး” ဟု ကျွန်တော်က ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်နည်းပဲ မျှော်လင့်ချက် ရှိတော့တယ်
လို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်နဲ့ တူတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တစ်ခုခုထူးရင်
ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပါမယ်” ဟု ကေးက ပြန်ပြောသည်။

ဘားခန်းထဲမှာ ညသန်းခေါင်တိုင်အောင် ကျွန်တော် ထိုင်နေခဲ့သည်။
ထို့နောက်မှ အခန်းသို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ လသာဆောင်မှာ ထွက်ထိုင်ရင်း
တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံကိုသာ နားစွင့်နေမိသည်။ အခြားအခန်းမှ ဖုန်း
မြည်သံ ကြားသောအခါ ခုန်ထမိတော့မလို့ ဖြစ်သွားသည်။

မတတ်နိုင်တော့သည့် အဆုံးတွင် အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်လှဲနေမိသည်။ စုစီ
သေပြီထင်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ သူတို့ မေ့နေကြဟန်တူသည်။
ဆေးရုံသို့ ဆက်ကြည့်ရန် ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်မိသည်။ ပြီးတော့မှ ပြန်ချထား
ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် တစ်မှေးမှ အိပ်မပျော်ပါ။ အခန်းထဲသို့ လင်းအရက်၏ ရောင်ခြည်ဦး ဝင်လာသည်။ နေ့သစ်တစ်နေ့ မွေးဖွားလေပြီ။ သို့သော် စူဇီ၏ အသစ်မွေးဖွားလာသည့် နေ့သစ်ကလေးကို မြင်တွေ့မသွားရရှာတော့ဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။

အိပ်ရာမှထပြီး လသာဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဟောင်ကောင်မြို့ကြီးသည် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားစပြုနေပြီ။ ကိုလုန်းဘက်ကမ်းသို့ ကူးသည့် ကူးတို့သင်္ဘော ပထမခေါက် ထွက်ခွာသွားသည်ကို မြင်ရသည်။ ခရီးသည်တွေက သင်္ဘောလက်တန်းနားမှာ ရပ်ရင်း ဟိုဟိုသည်သည် လက်ညှိုးထိုးပြနေကြသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ပျော်သွားသည်။ စူဇီ မသေဟူသော အသိဝင်လာသည်။ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ချူတို့ သေချာပေါက် ဖုန်းဆက်မည်။ ယခု မဆက်ခြင်းအားဖြင့် စူဇီ နေကောင်းနေသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။

မုတ်ဆိတ်ရိတ်၊ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ပိုက်ဆံအလုံအလောက်ပါ ယူခဲ့သည်။ စူဇီအတွက် ပန်းတွေ ဝယ်သွားပေးရမည်။ တံခါးပေါက်နားသို့ အရောက်တွင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းမြည်သံ ကြားရသည်။

တံခါးဖွင့်လျက်သားဖြင့် ကျွန်တော် ကြောင်ပြီး ရပ်နေမိသည်။ တယ်လီဖုန်းကိုလည်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ နောက်ထပ် ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရသည်။ အကြာကြီး မြည်နေသည်။ ရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော် နေရာမှ ရွှေ့မရသေး။ နောက်ထပ် မြည်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ အော်ပရေတာက စိတ်မရှည်တော့သည့်ဟန်မျိုးဖြင့် မနားတမ်း ဆက်ကာဆက်ကာ မြည်နေသည်။

ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ အော်ပရေတာ၏အသံကို ကြားရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ကေး၏အသံ ကြားရသည်။

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... ရောဘတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟယ်လို ...”

“အိုး ... ရောဘတ်ကိုး၊ ရှင့်ကို သတင်းကောင်းပြောမလို့၊ သွေးသွင်းတာ အောင်မြင်သွားပြီ၊ ဒီနေ့မနက် သူ သိပ်ကိုလန်းနေတယ်၊ ဟယ်လို ... ဟယ်လို ကြားရဲ့လား။”

“ကြားပါတယ် ကေး၊ ကိုယ် နားထောင်နေပါတယ်”

တန်းစီပြီး ဓာတ်ရထား စောင့်နေသူတွေ တစ်ပြုံကြီး မြင်ရသည်။ အငှားကားလည်း တစ်စီးမှမတွေ့။ ထို့ကြောင့် ဆေးရုံသို့ လန်ချားစီးပြီး လာခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံရောက်တော့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးတွေ ပျံနေသည်။

ဆံပင်တွေလည်း ရွဲနေသည်။ ဆေးရုံပေါ်သို့ အပြေးတက်သွားရာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသေးသည်။

စုစီကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရရယ်မိသည်။ သူ့နဖူးကလေး ကိုလည်း ကုန်းနမ်းမိသည်။

“မင်္ဂလာပါမောင်ရေ၊ ကျွန်မ ဒီနေ့ သိပ်နေကောင်းတာပဲ မောင်ရယ်”

“စုစီ ... မင်း သိပ်လှတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ ဒီတစ်ခါ သွေးသွင်းရတာ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဘယ် လိုမှမနေဘူး၊ ဒီတစ်ခါသွေးကတော့ လူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သွေးတွေနဲ့ တူတယ်၊ ဟုတ်တယ် မောင်၊ ဒီတစ်ခါသွင်းတဲ့သွေးက သိပ်ကောင်းတာပဲ”

အခန်း (၈)

(၁)

“စုစီ...ဆရာဝန်ကပြောတယ်၊ မင်း ဆေးရုံကဆင်းပြီးရင် မောင်တို့ တောင်ပေါ် စခန်းတစ်ခုမှာ သွားနေနိုင်ရင်ကောင်းမယ်တဲ့၊ ဂျပန်ပြည်မှာ မင်း နေချင်သလားဟင်၊ မောင် အဲဒီကို ပြန်သွားပြီး ပန်းချီဆွဲချင်နေတယ်၊ အင်မတန်လှတဲ့ တောင်တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မောင်၊ ကောင်းမှာပါ၊ ကျွန်မတို့ ဂျပန်ကို တန်းသွားမှာလား” စုစီက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟောင်ကောင်ကနေပြီး ဂျပန်ကို မောင်တို့ တန်းသွားကြမယ်”

စိတ်ပျက်သည့်အမူအရာမပေါ်အောင် သူ ကြိုးစားဟန်ဆောင်နေသည်။ ပထမဆုံးခရီးအဖြစ် အင်္ဂလန်ကို သူ သွားချင်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ လန်ဒန်ကို သူ မြင်ချင်လှပြီ။ ပစ်ကယ်ဒလီဆပ်ကပ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ကြီးတွေ၊ နောက်ပြီးတော့ ဘုရင်မ၊ ဒါတွေကို သူ မြင်ချင်လှပြီ။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ခေါ်သွားနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ စုစီသည် အမျိုးကောင်းသမီးကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်ရတော့မည်။ လိမ်ညာရတော့မည်။ အဖြစ်မှန်ကိုသိသွားရင် “ခင်ဗျား ကြားပြီး ပြီလား” ဟု လူတွေက အချင်းချင်း လက်တို့ကြမည်။ ထို့ကြောင့် စုစီကိုခေါ်ပြီး အင်္ဂလန်ကို သွားလို့မဖြစ်နိုင်ပါ။

သို့သော်လည်း လန်ဒန်တွင် ကျွန်တော် ပန်းချီကားများကို ပြပွဲခင်းကျင်းပြသဖို့ အစီအစဉ်ရှိသည်။ ရွိုင်းအူလ်မန်က ကမကထပြုလုပ်မည်။ ကျွန်တော်

ကိုလည်း ပြပွဲမှာ ရှိနေစေချင်သည်။ အင်္ဂလန်သို့ သွားနိုင်သည့် ငွေကြေးလည်း ကျွန်တော်မှာ အလုံအလောက် ရှိနေပါသည်။

တစ်ညတွင် ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။ စုစီ သွားလိုသည်ဆိုပါက ပြီးတော့ ထိုအဖြစ်များကို ရင်ဆိုင်ရသည့်သတ္တိလည်း သူ့မှာ ရှိနေသည်ဆိုပါက ဘာကြောင့် မသွားဘဲနေရမည်နည်း။

ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလန်သွားပြီး ရက်သတ္တခြောက်ပတ် နေမည်ဖြစ်ကြောင်း နောက်နေ့တွင် စုစီကို ဆေးရုံပေါ်မှာ ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်တော့သည်။

နောက်သုံးလကြာတော့ ဆေးရုံမှ စုစီ ဆင်းသည်။ ရောဂါလည်း ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ပျောက်ပြီ။

သင်္ဘောစီးပြီး အင်္ဂလန်သို့ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ကြသည်။ နွေဦးရာသီတွင် အင်္ဂလန်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြသည်။

ရိုင်းအူလ်မန် စီစဉ်ပေးသည့် ပူလ်ဟမ်လမ်းမှ စတုဒီယိုတွင် ကျွန်တော်တို့ နေကြသည်။ စတုဒီယိုထဲမှာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အပြည့်အစုံရှိသည်။

ပထမတစ်ပတ်မှာတော့ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲနိုင်ပါ။ စုစီနှင့်အတူ မြို့လုံးပတ်လည် သွားလာကြည့်ရှုနေရသည့်အတွက် ပန်းချီဆွဲချိန်မရပါ။ လန်ဒန်မျှော်စင်၊ ဝက်စ်မင်စတာအက်ဘေး၊ စိန့်ပေါလ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ တိရစ္ဆာန်ရုံစသည်များသို့ စုစီကို လိုက်ပို့ပေးသည်။

စုစီသည် တိရစ္ဆာန်များကို စိတ်မဝင်စားပါ။ လူတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားပါသည်။ ထို့ကြောင့် တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ နှံ့အောင်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ရိုးကျင့်ပန်းခြံသို့ လာခဲ့သည်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ တစ်နေ့ကုန် သူထိုင်သည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်သည်။ သည်လို ကြည့်နေရသည့်အတွက်လည်း သူ အလွန်ပျော်နေပုံ ရပါသည်။

ပြဇာတ်လည်း ကြည့်ကြသည်။ ရုပ်ရှင်လည်း ကြည့်ကြသည်။ စောစောပိုင်းက ပြဇာတ်များကို ဒါလောက်မကြည့်ဖြစ်ပါ။ ဇာတ်ကောင်များ ပြောဆိုသည့် စကားလုံးများကို စုစီ နားမလည်မည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဝါတာလူးလမ်းရှိ အိုးလ်ဗစ်ဇာတ်ရုံသို့ သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။ ဟင်းမဲလက်ပြဇာတ်ကို ဝင်ကြည့်ကြသည်။

ပြဇာတ်အကြောင်းကို သူ နားလည်အောင် ကျွန်တော် ရှင်းပြသောအခါ သူ သိပ်မကြိုက်ပါ။ “မြင်ပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ မျက်စိရှိတာပဲ” ဟု ပြန်ပြော

တတ်သည်။ အားလပ်ချိန်ပေးသောအခါ ပြဇာတ်အကြောင်းကို ပြန်သုံးသပ်သည်။

“အဲဒီလူကြီး အရမ်းစိတ်သောက ရောက်နေတယ်၊ ကျွန်မ သေသေချာချာ သဘောပေါက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မမှာလည်း သူ့လိုပဲ အင်မတန်ဆိုးတဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ တွေးနေမိတယ်၊ အဖေဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောနဲ့နှစ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလို့၊ အမေကိုလိုချင်လို့ ဦးလေးက အဖေ့ကို သတ်ပစ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့၊ အမေက ဒီအကြောင်းကိုသိပေမယ့် ဦးလေးကို လက်ထပ်လိုက်ရတယ်လို့၊ ဒီအဖြစ်တွေကိုလည်း ကျွန်မက သိနေတယ်လို့ တွေးကြည့်မိတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ဆိုရင် ကျွန်မလည်း အရမ်းသောကရောက်ရမှာပဲ၊ အဲဒီဇာတ်လိုက်လိုပဲ ရူးသွားမိမှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘာဖြစ်ရင်ကောင်းမယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

“အင်မတန်ဆိုးတဲ့ သူ့ဦးလေးကို ဇာတ်လိုက်က သတ်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေကိုတော့ မသတ်ရဘူး၊ အဲဒါကို ကျွန်မ စိတ်ပူနေတာပဲ၊ သူက စဉ်းစားရမယ်၊ အမေဟာ အမှားတွေကို ကျူးလွန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ငါ့အမေပဲ၊ ငါ့ကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် အမေကိုတော့ ငါ မသတ်နိုင်ဘူးလို့ တွေ့ရမယ်”

“စူဇီရယ် ... ကောင်းလိုက်တဲ့ စိတ်ကူးကလေးကွာ”

“ဒီစာရေးဆရာမှာ အင်မတန် စိတ်ထားနှလုံးထားကောင်း ရှိတယ်၊ အားလုံးကို သူ နားလည်တယ်၊ ဟောဟို အပေါ်ထပ်မှာများ သူ ရှိနေမလား မသိဘူး”

စူဇီကပြောရင်း အပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့်သည်။

ကျွန်တော် အားပါးတရ ရယ်မိသည်။ ပြီးတော့မှ ထိုပြဇာတ်ကို ရေးသည့် စာရေးဆရာကြီး ရှိတ်စပီးယား ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း သုံးရာလောက် ရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။

ဘုရင်မကို သူ အရမ်းမြင်ချင် တွေ့ချင်နေသည်။ ဘုရင်မကို မမြင်ရဘဲနှင့်တော့ အင်္ဂလန်က မပြန်ဟုဆိုနေသည်။ တစ်ညတွင် ကိုးဗင့်ပန်းခြံသို့ ဘုရင်မ ရောက်လာဖို့ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စောင့်နေကြသည်။ သို့သော် လူတွေများလွန်းသောကြောင့် မမြင်ခဲ့ရ။

ထို့ကြောင့် တိုင်းမိသတင်းစာကို နေ့စဉ်ဝယ်ပြီး ဘုရင်မ၏ အသွား

အလာ အစီအစဉ်များကို ရှာဖွေဖတ်ရသည်။ တစ်နေ့တွင် မြို့တွင်းရှိ ဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုသို့ ဘုရင်မတက်ရန် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော်သို့ အစောကြီးလာကြသည်။ နန်းတော်မှ ဘုရင်မ ထွက်ခွာသည်ကို စောင့်ကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။

သဘောကောင်းပုံရသော ရဲသားတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို နေရာကောင်းကောင်း ပေးသည်။ ဘုရင်မကို ကြည့်လိုသည့် နိုင်ငံခြားသား ပေါင်းစုံ လူအုပ်ကြီးလည်း ရှိနေသည်။ ဘုရင်မ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် မော် တော်ကားကြီး ထွက်လာသည်။ စူဇီက ဣန္ဒြေရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဘုရင်မက နောက်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်သွားသည်။ အလွန်လှပါ သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းကလေးမျှသာ မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူအုပ်ကြီးလည်း ကွဲသွားသည်။ စူဇီ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားသည်။

“ကောင်းတယ်၊ အခုဆိုရင် ကြည့်ဖို့တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်” ဟု စူဇီက ပြောသည်။

“တစ်ယောက်ကျန်သေးသလား”

“မာဂရက်မင်းသမီး...”

ကျွန်တော် ရယ်ရပြန်ပါသည်။ ကြိုးစားကြသေးတာပေါ့ဟု ပြန်ပြောမိ သည်။ သို့သော်လည်း မာဂရက်မင်းသမီးသည် လန်ဒန်မှ ထွက်ခွာသွားကြောင်း၊ တစ်လအတွင်း ပြန်ရောက်ဦးမည် မဟုတ်ကြောင်း သတင်းစာထဲတွင် ဖတ် ရသည်။ စူဇီ အတော်စိတ်ပျက်သွားသည်။ သို့သော် ဘုရင်မကို မြင်လိုက်ရပြီမို့ တော်သေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလန်ရောက်ပြီး သုံးပတ်အကြာတွင် အူလ်မန်စီစဉ် သည့် ကျွန်တော်ပန်းချီပြပွဲ စတင်ဖွင့်လှစ်သည်။ ဆောက်သ် အော်ဒရေလမ်းရှိ ရှိုင်းအူလ်မန်၏ ပြပွဲခန်းမှာ ကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းချီကားအားလုံးသည် ဟောင်ကောင်မှာ ဆွဲခဲ့သည့် ကားများချည်းဖြစ်သည်။ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမှာ နမ်ကောက်ဟိုတယ် မြင်ကွင်းကားများ ဖြစ်သည်။ အများဆုံးကတော့ စူဇီ၏ ကားများ ဖြစ်ပါသည်။

နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာ စူဇီနှင့် သဘောသားများ တွေ့ဆုံကြသည်ကို ထောင့်မျိုးစုံမှ ရေးဆွဲထားသည်။ စူဇီ၏ အတိတ်ဘဝနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ဟန်ဆောင်စရာ မလိုပါ။ ဖုံးကွယ်နေစရာ မလိုပါ။

ပြပွဲဖွင့်သည့်နေ့တွင် စူဇီ တက်သင့်သည်ဟု မထင်ကြောင်း ကျွန်တော်

က ပြောပြသည်။ စိတ်ထိန်းနိုင်ဖို့ ခက်ခဲသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပြပွဲမဖွင့်မီတစ်ရက်တွင် စူဇီသည် တစ်နေ့ကုန် စဉ်းစားနေသည်။ ဖွင့်ပွဲနေ့မနက် ရောက်တော့ ဘေးကွဲတရုတ်ဂါဝန် နှစ်ထည်ကိုယူပြီး ကျွန်တော့်ကို လာပြ သည်။

“ဘယ်ဟာဝတ်ရင် ကောင်းမလဲမောင်”

“မင်းလိုက်ဖို့ မတော်ဘူး စူဇီ”

“လိုက်မယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် အဝါကလေးက ပိုကောင်းမယ်၊ မောင်တို့ လက်ထပ် တဲ့နေ့က ဝတ်တာလေ”

သို့သော်လည်း ပြပွဲရှိရာသို့ တက္ကစီနှင့် လာကြသည့် လမ်းတစ်လျှောက် တွင် သူ့စိတ်တွေ ဖောက်လာသည်။ မတည်မငြိမ် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံး တွင် သူ မလိုက်နိုင်တော့ကြောင်း၊ သည်နေရာမှ ဆင်းပြီး ပြန်တော့မည်ဖြစ် ကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာကို ကားရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြပွဲ ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ခဏထိုင်ပြီး စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြောရုံကလေးသာ ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ရှင်းပြသည်။

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...ကျွန်မ ပြန်ချင်တယ်၊ ကားထဲက ဆင်းပါရစေ၊ ပြန်ပါရစေ၊ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကြောက် တယ်၊ ကျွန်မရှက်တယ်” သူ့စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကြောက်လန့်တကြီး ပြောနေသည်။

“ဘာမှရှက်စရာ မလိုပါဘူး စူဇီ၊ မင်းဟာ လူတိုင်းလိုပဲ လူကောင်း တစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မရှက်တယ်၊ သူတို့က ယမ်ယမ်ကောင်မကလေးလို့ ပြောကြလိမ့်မယ်၊ ဒါ မှန်လည်း မှန်တယ်၊ ကျွန်မက လူကောင်းမှမဟုတ်ဘဲ”

ထိုအခိုက် ကျွန်တော်တို့အနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က မေးငေါ့ပြသည်။ အလယ်အလတ်တန်းစား အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

“ဟောဟိုအမျိုးသမီးကို မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ မင်းလည်း သူနဲ့အတူတူ ပါပဲ၊ သူ့လိုပဲ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ပါ စူဇီ”

“မဟုတ်ဘူး”

“မင်းဟာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ပါ စူဇီ၊ မင်းဘဝ ဘာဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့

အခုကောင်းနေဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ အခု မင်းဟာ မိန်းမကောင်းပဲ၊ မင်းဘဝ အမှန်ကို ဖုံးကွယ်မထားဘူး၊ ဟန်မဆောင်ဘူးဆိုတဲ့ သတ္တိကိုက ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိသလဲ၊ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူဖို့ ကောင်းသလဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဂုဏ်ယူ စမ်းပါ စူဇီ”

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာသည်။ တရုတ်လူမျိုး တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထိုင်လိုက်သည်။ မာန်မာနတွေ ဝင် လာသည်။ မျက်နှာကို ချီထားသည်။

ပြပွဲခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားသောအခါ ဣန္ဒြေရကြီးဖြင့် ဝင် သွားနိုင်သည်။ ပြပွဲခန်းထဲရောက်တော့ ကျွန်တော့်အနားမှ သူ မခွာ။ ကျွန်တော် က သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။ တစ်ချိန်လုံး မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင် ထားမိသည်။ တစ်ခါတရံတော့ သူ့လက် တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားသည်ကို ခံစားရသည်။ သို့သော်လည်း မျက်လုံးအစုံနှင့် မျက်နှာကမူ အလွန်တရာ တည်ငြိမ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အူလ်မန်က လူပေါင်းများစွာနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက် ပေးသည်။ စူဇီသည် လူအားလုံးကို ရဲရဲတင်းတင်း ရင်ဆိုင်ကာ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်ကြည့်ဝံ့သည်။ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က စူဇီကို လာနှုတ်ဆက်သည်။

“မင်းကို မနာလိုလိုက်တာကွယ်၊ မင်းရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေကို တကယ်ပဲ မနာလိုဖြစ်မိတာပါ၊ မင်းရဲ့ ဘဝအကြောင်းကို သိရတော့ ဒေါဒေါ ဖြင့် ကိုယ့်ဘဝဟာ ပိုပြီး ကျဉ်းမြောင်းသွားသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်၊ အခန်းတစ်ခုခုထဲမှာ အလုံပိတ်ထားတာ ခံနေရသလိုပဲ”

ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အဘွားကြီး တစ်ယောက်ကလည်း စူဇီ အလွန်ချောမော လှပကြောင်း လာပြောသည်။

“သမီးဟာ အင်မတန် ချောတာပါပဲကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပန်းချီကားတွေက မင်းရဲ့ တကယ့်အလှကို မမိသေးဘူး”

ထိုစကားကြားတော့ စူဇီက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင် မိအောင်မဖမ်းနိုင်ဘူး၊ မောင့်ပန်းချီကားတွေ တစ် ကားမှ မမိဘူး” ဟု ပြောသည်။

ထိုစကား မှန်ပါသည်။ ယခုပြပွဲတင်သော စူဇီ၏ကားများသည် နမံ ကောက်ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သည့် စောစောပိုင်း အချိန်များတုန်းက ရေးဆွဲခဲ့သည့် ကားများဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ စူဇီ၏အလှသည် ယခုမှ ပိုပြီး

ပွင့်လန်းလာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ထောင်ကျ၊ ဆေးရုံတက်၊ ရောဂါပျောက်ကင်းပြီးမှ မိန်းမပီသသော သူ၏အလှက ပိုမိုထူးခြားလာခဲ့သည်။

ထိုအဘွားကြီးက စုစီ၏ ပုံတူပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို ဝယ်သည်။

“ကျွန်မ ကြိုက်လှလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာ ရှင့်ပန်းချီကားတွေဟာ သိပ်အဖိုးတန်လာလိမ့်မယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

ကြည့်ရှုသူတွေ ပြန်သွားကြသည်။ ရှိုင်းအူလ်မန်က ကျွန်တော်တို့ဆီ လျှောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာကြီး ပြုံးနေသည်။

“အောင်မြင်တယ်၊ သိပ်ကိုအောင်မြင်တယ်၊ ဟောဟိုမှာ အနီဝိုင်းကလေးတွေ ကပ်ထားတဲ့ကားတွေ ဘယ်လောက်များသလဲ၊ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ ခင်ဗျား အရမ်းအောင်မြင်သွားပြီ” ဟု ပြောသည်။

ဝယ်ယူပြီးကြောင်း အမှတ်အသားအဖြစ် ပန်းချီကားဘောင်ပေါ်တွင် အနီဝိုင်းကလေးများ ကပ်ထားသော ပန်းချီများက များပြားလှသည်။

“ဒီကနေ့ တကယ်အောင်မြင်တာကတော့ စုစီပါဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ပိုင်းတော့ မှန်ပါတယ်၊ လူတိုင်းက စုစီ အင်မတန်လှကြောင်း ပြောကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ပန်းချီကားတွေက ကောင်းလွန်းလို့ပါ”

အမှန်တော့ ယနေ့ လူပုံအလယ်တွင် စုစီ မည်မျှထိ အောင်အည်းသည်ခံနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့သည်ကို သူ မသိပါ။ ယခုတော့ စုစီ အောင်မြင်သွားပါပြီ။ လူတွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဲသွားပါပြီ။ စုစီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် အများကြီး ဂုဏ်ယူလိုက်မိပါသည်။ စိတ်လည်း ချမ်းသာသွားပါပြီ။

ပန်းချီပြပွဲ ဖွင့်ပြီးသည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်တော်တို့မှာ ဧည့်ခံပွဲတွေမပြတ် တက်ရတော့သည်။ တစ်ခါတရံ တစ်နေ့တည်းမှာပင် သုံးလေးပွဲလောက် ဆက်တက်နေရသည်။ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုတွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ ဇော်ဇော်ကားကား မေးမြန်းခြင်းကို တစ်ကြိမ်ခံခဲ့ရဖူးသည်။

နမ်ကောက်တွင် စုစီနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည့် သင်္ဘောသားတစ်ယောက် ယောက်နှင့် လန်ဒန်မှာဆုံလျှင် ဘာလုပ်မည်နည်းဟု စုစီကို သူကမေးသည်။ ဝိုင်းထဲမှာ ရှိနေကြသူများ အားလုံး ကြက်သေသေသွားကြသည်။ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ အားနားခြင်းများကြောင့် စကားမပြောနိုင်ကြအောင် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် စုစီက -

“လွယ်ပါတယ်ရှင်၊ ‘ဟယ်လို ... ဝတ်မောနင်း’ လို့ ပြောလိုက်ရုံပေါ့!”
ဟု ပြန်ဖြေသည်။

တစ်ဝိုင်းလုံး အုံးခနဲ ပွဲကျသွားသည်။ အမှန်တော့ စုစီသည် ဟာသ
နောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် စော်
ကားမော်ကား မေးခွန်းကြောင့် အရှက်ကြီး ရှက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်
ထဲမှာ တွေ့ရာကို ပြောချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် အများကတော့ စုစီ
မှာ တခံနုပွတ္တိဉာဏ်ရှိကြောင်း မှတ်ချက်ချကြသည်။

ပြပွဲ၏ အောင်မြင်မှုကြောင့် ကျွန်တော် လူရာဝင်လာသည်။ နေရာတ
ကာမှာ အလေးပေးခံရသည်။ လူတိုင်းက ကျွန်တော်အမည်ကို သိလာကြသည်။
ကျွန်တော်ပန်းချီကားများကိုလည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချီးကျူးကြသည်။ သည်လို
ကြုံလာရသောအခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ကြီးဝင်လာမိသည်။ တယ်
တော်တဲ့ ငါပါလား၊ တယ်ဟုတ်တဲ့ ငါပါလားဟူသော အတွေးမျိုးကိုလည်း
ကျွန်တော်ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် တွေးမိပါတော့သည်။

ထိုမျှမကသေး။ ပန်းချီအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ကောင်းကောင်း
ပြောနိုင်လာသည်။ ယခင်က ပန်းချီဆွဲရုံသာ ဆွဲသည်။ ပန်းချီအကြောင်း မပြော
တတ်။ ယခုတော့ အများသူငါနှင့် အချေအတင် ဆွေးနွေးနိုင်လာသည်။ “ကျွန်
တော် စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာရတာကလေးကို သရုပ်ပေါ်အောင် ရေးဆွဲကြည့်
တာပါ ခင်ဗျာ” ဆိုတာမျိုးတွေ မရှိတော့။ အနုပညာသဘော၊ အတွေးအခေါ်
သဘော၊ ခံစားချက်သဘောများကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနိုင်လာသည်။

ဧည့်ခံပွဲတိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ပင်တိုင်ဖြစ်နေသည်။ အဓိကနေရာ
မှာ ရောက်နေသည်။ လူတိုင်းပြောသည့် အကြောင်းအရာသည် ကျွန်တော် ဖြစ်
နေသည်။ ကျွန်တော်ပန်းချီကားများ ဖြစ်လာသည်။

သည်လိုဖြင့် ကျွန်တော်သည် အရေးကြီးသောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာသည်။
သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ သာမန်ပန်းချီဆရာ မဟုတ်တော့။

တစ်ညတွင် အူလ်မန်၏ အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုလုပ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း
ပင် ထိုဧည့်ခံပွဲသည်လည်း ကျွန်တော် အကြောင်းများနှင့်သာ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။
အမျိုးသမီးများ အခြားအခန်းတွင် သွားရောက် အနားယူနေကြခိုက် ရုပ်မြင်
သံကြား ထုတ်လွှင့်သူတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် စကားပြောနေသည်။ ရုပ်မြင်
သံကြားမှ ကျွန်တော် ထုတ်လွှင့်ရန် သူက အဆိုပြုသည်။

“ပန်းချီအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြတဲ့အခန်းမျိုး လွှင့်ရင်
ကောင်းမယ်ဗျာ” ဟု သူကပြောသည်။

ကျွန်တော်ကမူ အချိန်နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်ကသာ ယခုလို ကမ်းလှမ်းမည်ဆိုက အဆင်ပြေနိုင်စရာရှိကြောင်း၊ ယခုမူ ကျွန်တော်တို့ ဟောင်ကောင်မှတစ်ဆင့် ဂျပန်သို့သွားဖို့ သုံးရက်သာ လိုတော့ကြောင်း၊ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်လည်း ယူထားပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ဇွတ်မတိုက်တွန်းလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဟာ သူ့ပရိသတ်ကို မထိမဲ့မြင် မလုပ်သင့်ပါဘူး၊ နောင်ရေးအတွက်ပါ စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် လန်ဒန်မှာ ခင်ဗျားကြာကြာနေနိုင်လေ ကောင်းလေပါပဲ၊ ရုပ်မြင်သံကြားကနေပြီး ပန်းချီအကြောင်း ဆွေးနွေးဖို့ဆိုတာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးပါ” ဟု အူလ်မန်က ဝင်ပြောသည်။

ခဏကြာတော့ စူဇီ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ စူဇီက ထက်ထက်သန်သန်တော့ မရှိလှ။ သို့သော် -

“မောင့်သဘောပဲလေ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဟော... တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားအမျိုးသမီးကလည်း သဘောတူနေပြီပဲ” ဟု အူလ်မန်က အားတက်သရောပြောသည်။

အူလ်မန်ကပင် လေယာဉ်ရုံးသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင်လက်မှတ် ယူထားသည်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် အကြောင်းကြားသည်။

အိမ်ပြန်လာကြတော့ စူဇီသည် တစ်လမ်းလုံး တိတ်လာသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရုပ်မြင်သံကြားမှ လွှင့်ခွင့်အတောင်းခံရသည့်အတွက် ဝမ်းသာမဆုံး၊ စိတ်ကြီးဝင်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

နောက်နေ့တွင် ဆွဲလက်စတန်းလန်း ဖြစ်နေသော စူဇီ၏ ပုံတူကားကို ကျွန်တော် ဆက်ရေးဆွဲနေသည်။ လန်ဒန်သို့ရောက်နေခိုက် ထိုတစ်ကားတည်းသာ ကျွန်တော် ရေးဆွဲဖူးသည်။ စူဇီသည် မနေ့တုန်းကနှင့် မတူ။ ယနေ့အတော်ကလေး ရွှင်ပျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်မိသည်။

“မောင့်ကို ဒီကနေ့ ကျွန်မ သဘောကျတယ်၊ ဆေးရောင်စုံ ဇွန်းပေနေတဲ့ အဲဒီဝတ်စုံကြီးဝတ်ပြီး မောင် အလုပ်လုပ်နေရင် ကျွန်မ သိပ်သဘောကျတယ်”

“ဘယ်အခါမျိုးမှာ မောင့်ကို သဘောမကျတာလဲ”

“မောင် စကားပြောနေတဲ့အခါမျိုးပေါ့၊ လူတွေနဲ့အတူ ထိုင်ပြီး မဆုံးနိုင်အောင် စကားပြောနေတဲ့အခါမျိုးမှာ မောင့်ကို သဘောမကျဘူး”

လူတွေနှင့် ပန်းချီအကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးခြင်းမှာ မှန်ကြောင်း၊ အရှေ့ဖျားတိုင်းပြည်တွင် အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ ပန်းချီရေးဆွဲနေရာမှ ယခု ကိုယ့်တိုင်းပြည် ပြန်လာပြီး ကိုယ့်လူမျိုးများနှင့် စကားပြောရသည်မှာ အရသာ ထူးကြောင်း၊ ကိုယ်နှင့် စကားပြောနေသူများကလည်း ကိုယ့်ပန်းချီကားကို သဘောကျသူများ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ပိုကောင်းကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။

“ကျွန်မကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး၊ အင်္ဂလန်ရောက်တော့ မောင် စိတ်ကြီးဝင်လာတယ်၊ လူတွေအများကြီးနဲ့ တွေ့နေတယ်၊ စကားတွေ အများကြီး ပြောနေတယ်၊ မောင့်ရင်ထဲမှာ ဒါတွေကို အသည်းစွဲဖြစ်နေပြီ”

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုရော မင်း သိသလား စုစီ၊ မင်း မနာလိုဖြစ်နေတယ်၊ ဧည့်ခံပွဲတွေမှာ မောင် အောင်မြင်နေတာကို မင်း မနာလိုဖြစ်နေတယ်၊ မိန်းမချောကလေးတွေက မောင် တော်ကြောင်း လာပြီးချီးကျူးစကား ပြောနေကြတာတွေကို မင်း မနာလိုဖြစ်နေတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

စုစီက ခေါင်းကို ခါယမ်းနေသည်။

“ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူးမောင်၊ မောင့်စိတ် ပြောင်းလဲသွားတာကို ပြောတာပါ၊ မှန်ထဲမှာ မောင့်မျက်လုံးတွေကို သွားပြန်ကြည့်စမ်းပါ” ဟု ပြောသည်။

ထိုညက ကျွန်တော် တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ပါ။ ကျွန်တော်၏ လက်ရှိ အဖြစ်နှင့် စုစီ၏ ပြောစကားများကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ အောင်မြင်မှုများကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ကြီးဝင်လာမိသည်မှာ မှန်သည်။

စိတ်ကြီးဝင်လာရာမှ အလုပ်လုပ်ခြင်းအစား စကားတွေသာ အများကြီး ပြောလာသည်။ ဖန်တီးတီထွင်ခြင်းအစား ဝေဖန်ရေးတွေသာ လုပ်နေမိသည်။

ထိုအသိ ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော် အလွန်တရာ တုန်လှုပ်သွားမိပါတော့သည်။ သည်အဖြစ်ဆိုကြီးထဲမှ အချိန်မနှောင်းမီ ရုန်းထွက်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ ကျွန်တော် မီးထဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ စုစီကိုနှိုးသည်။

“စုစီ...မောင် တကယ်ရူးခဲ့တာပဲ၊ နည်းနည်းမှ အသုံးမကျတာတွေကို လုပ်ခဲ့မိတာပဲ”

“ဘာလဲ မောင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု စူဇီက ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ မေးသည်။

“မင်းမှန်တယ် စူဇီ၊ မောင်ဟာ ဒီမှာနေပြီး မောင့်ကိုယ်မောင် ပြန်ဖျက်ဆီးနေတာပဲ၊ မောင်တို့ ဒီမှာ လုံးလုံးမနေသင့်တော့ဘူး၊ လုံးဝ ဆက်မနေသင့်တော့ဘူး။”

“မောင် ရုပ်မြင်သံကြားလွှင့်ဖို့ အစီအစဉ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပစေ၊ ကျောခိုင်းလိုက်ရုံပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ မောင် စကားပြောချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ရုပ်မြင်သံကြားလွှင့်ချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဂျပန်မှာ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး မောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“မောင် စကားမပြောချင်ဘူး၊ ပန်းချီဆွဲချင်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် လေယာဉ်ရုံးသို့သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ လက်မှတ်များကို ပြန်ယူလိုက်သည်။

နောက် ငါးရက်ကြာတော့ နမ်ကောက်ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်နေကြပြီ။

(၂)

နမ်ကောက်ဟိုတယ်တွင် သည်လိုအဖြစ်အပျက်မျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ကျွန်တော် မမြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးပါ။ စူဇီ ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် အမျိုးသမီးအားလုံး ဝမ်းသာလုံးဆိုနေကြသည်။ သူတို့အလုပ်မှန်သမျှ အားလုံးကို စွန့်ပစ်ထားလိုက်ကြသည်။ သင်္ဘောသားများကို ကျောခိုင်းပြီး ကျွန်တော်တို့စားပွဲမှာ လာဝိုင်းနေကြသည်။ သူတို့ ဝိုင်းနေသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အသက်ရှူပင် ကျပ်နေတော့သည်။

သင်္ဘောသားတွေက ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် သူတို့မထ။ သို့သော်လည်း “အထီးကျန်ခုနစ်ရက်” သီချင်းဆုံးသွားတိုင်း ထိုသီချင်းပြန်ဖွင့်ရန် ပိုက်ဆံသွားထည့်ဖို့တော့ ဘယ်သူမှမမေ့။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ အထိမ်းအမှတ် သီချင်းဖြစ်သောကြောင့် အဆက်မပြတ် ဖွင့်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးတိုင်းအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို စူဇီ ယူလာခဲ့သည်။ သူတို့ရသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်ကလေးများကို ဖြေကြည့်ရင်း အံ့ဩမဆုံး၊ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းထဲသို့ လာမထိုင်သူမှာ ဒေါ

ရစ်ဝှားတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်မှ စားပွဲတစ်လုံးတွင် သူ တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေသည်။ အားနေသည့် အမျိုးသမီးမှာ သူတစ် ယောက်တည်း ဖြစ်သောကြောင့် သဘောသားတွေက သူ့အနားမှာ ဝိုင်းနေကြ သည်။

သဘောသားတစ်ယောက်နှင့် အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ ထိုင်ရာမှ သူ ထသော အခါ စုစီက လှမ်းခေါ်သည်။ အခြားအမျိုးသမီးများက လမ်းဖယ်ပေးသည်။

“ငါ ဘာမှမလိုချင်ဘူး၊ ဒါက ဘယ်သူ့အတွက်လဲ” ဟု သံပြတ်ဖြင့် မေးသည်။

“ရှင့်အတွက်လေ၊ ရှင့်အတွက် လန်ဒန်က ယူလာခဲ့တဲ့လက်ဆောင်ပါ”

ဒေါ်ရစ်ဝှားက အထုပ်ကလေးကို စိတ်မပါသလိုဖြေသည်။ အထဲက သားရေအိတ်ကလေး ထွက်လာသည်။ “ဒေါ်ရစ်ဝှား” ဟူသော အမည်ကိုလည်း ရွှေစာလုံးနှင့် ရေးထားသည်။ ဒါကိုမြင်တော့ သူ မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ အရက်မူးနေသည့် သဘောသားက အပေါ်ထပ်ကို တက်ကြဖို့ဟု လာခေါ်သည်။ ဒေါ်ရစ်ဝှားက ခေါင်းခါပြသည်။ အခြားအမျိုးသမီးများက သဘောသားကို ဝိုင်း တွန်းလွှတ်လိုက်ကြသည်။

“လန်ဒန်မှာ တရုတ်လူမျိုးတွေ အများကြီးရှိသလား” ဟု တိုင်ဖူးက မေးသည်။

စုစီက ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ဟိုတယ်မှာ ထမင်းသွားစားကြောင်း၊ စားပွဲထိုးကအစ ထမင်းချက်အထိ တရုတ်လူမျိုးတွေဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် လည်း တရုတ်အစားအစာ မည်ကားမတ္တသာဖြစ်ကြောင်း ပြန်ဖြေသည်။

ဂျင်နီက လန်ဒန်တွင် တရုတ်ဘားခန်း အမျိုးသမီးတွေ၊ ကပွဲခန်းမှာ အလုပ်လုပ်သည့် အမျိုးသမီးတွေ ရှိသလားဟု မေးသည်။

“လန်ဒန်မှာ ဒါမျိုးတွေမရှိဘူး၊ လမ်းပေါ်က ကောင်မတွေပဲရှိတယ်၊ သူတို့အားလုံး အင်္ဂလိပ်မတွေချည်းပဲ၊ တချို့သိပ်ချောတယ်” ဟု စုစီက ပြန် ဖြေသည်။

“ပိုက်ဆံကျတော့ရော ဘယ်လောက်ယူသလဲ”

“ကိုယ့်အထင်တော့ အင်း...တို့ထက် ပိုယူတယ်ထင်တာပဲ” ဟု စုစီက ပြန်ဖြေသည်။

“မင်းထက်” ဟု ပြောမည် ပြင်လိုက်ပုံရသည်။ ပြီးတော့မှ “တို့ထက် ပိုယူတယ်” ဟု ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်သူ လူကောင်းသူကောင်းကြီး လုပ်ပြီး သူတို့နှင့် ဘဝချင်း ခွဲမပစ်လိုသည့် သဘောမျိုးဖြစ်သည်။

“ဘုရင်မအကြောင်း ပြောပါဦး၊ ဘုရင်မကိုရော မင်း မြင်ခဲ့သလား”
ဟု လီလီလောင်းက ရှေ့တိုးလာပြီး ဝင်မေးသည်။

“မြင်ခဲ့တယ်၊ အခု ရှင်နဲ့ကျွန်မလောက် နီးနီးကလေးကပ်ပြီး မြင်ခဲ့ရတာ၊ သိပ်ချောတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ငါ ကြည့်ဖူးတယ်” လီလီလောင်းက အခြားအမျိုးသမီးများဘက် လှည့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။ “စုစီပြောတာ မှန်တယ်၊ သိပ်ချောတာပဲ၊ မာဂရက်ဘုရင်မကြီးလေ”

ထိုစကားကြားတော့ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ မာဂရက်ဘုရင်မမဟုတ်ကြောင်း၊ အယ်လီဇဘက်ဘုရင်မသာဖြစ်ကြောင်း ဝိုင်းပြောကြသည်။

“ငါသိပါတယ်၊ ညည်းတို့ပြောပြဖို့ မလိုပါဘူး”

ကျွန်တော်က ဝှမ်းနီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဝှမ်းနီ၊ မင်းညီမလေးရော၊ သူ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလား”

“မကျသေးဘူး၊ ကျွန်မ ဒီမှာအလုပ်လုပ်နေတာကို ယောက်ျားလေးမိဘတွေက သိသွားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားတာကို ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ နောက်လထဲမှာ ဖြစ်မယ်”

“အဲဒီတော့မှပဲ ဒီအလုပ်က မင်း အနားယူနိုင်တော့မှာပေါ့နော်”

ဝှမ်းနီက ခေါင်းယမ်းသည်။

“အနားမယူနိုင်သေးပါဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝှမ်းနီ”

“အမျိုးသားက သိပ်ဆင်းရဲတယ်၊ သူတို့ကို ကျွန်မက ရှာဖွေကျွေးရမယ်၊ ကျွန်မက ရှာဖွေကျွေးမွေးပါ့မယ်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းနဲ့ ညီမလေးကို သူလက်ထပ်မှာ”

“အဖြစ်ဆိုလှချည်လား ဝှမ်းနီရယ်” ဟု စုစီက ဝင်ပြောသည်။

“သူ ယောက်ျားရတော့မယ်လေ၊ အရေးအကြီးဆုံးက ယောက်ျားရဖို့ပဲ” ဟု ဝှမ်းနီကပြောပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ စားပွဲပတ်လည်မှာ စက္ကူစုတ်တွေ ပြန်ကြီးနေသည်။ လက်ဆောင်ထုပ်များမှ ဖြေချလိုက်သော စက္ကူစုတ်များဖြစ်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ မဖွင့်ရသေးသော အထုပ်ကလေးတစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။ ဗုဒ္ဓလူးလူးလူးအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဝယ်ခဲ့သည့် ပိုက်ဆံအိတ်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အရောက်နောက်ကျသွားပါသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးသည် လွန်ခဲ့သော အပတ်ကပင် တရုတ်ပြည်မကြီးသို့ ပြန်သွားပြီ။ သူ့အမေနှင့် အတူတူနေရင်း စက်ရုံတစ်ခုခုမှာသော်လည်းကောင်း၊ လယ်ယာလုပ်ငန်းတစ်ခုခုမှာသော်လည်းကောင်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်တော့မည်ဟု ဆိုသည်။

“ဂွမ်နီ ...ဟိုကန်တုန်ကောင်မ ဘယ်မှာနေသလဲ မင်းသိသလား၊ ဘက်တီလောင်းလေ၊ ကိုယ် ကတ်ကြေးနဲ့ထိုးလိုက်တဲ့ ကောင်မ” ဟု စူဇီက မေးသည်။ ဂွမ်နီက ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးအတွက် လက်ဆောင်ထုပ်ကို သူ့ဘက်သို့ တွန်းပေးလိုက်သည်။

“သူလိုချင်ရင် ဒီအထုပ် သူ့ကို ပေးလိုက်ပါ” ဟုလည်း ဆက်ပြောသည်။

“သူ့ကို မင်း ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီလား စူဇီ” ဟု ဂွမ်နီက ပြန်မေးသည်။

“ခွင့်မလွှတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်တာတွေ ပြောဖူးတဲ့ ဒီကောင်မကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပစ္စည်းကို ကိုယ် မလိုချင်တော့ဘူး၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သလိုပဲ၊ ဟုတ်တယ်နော် မောင်”

“တကယ်စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာပေါ့ကွယ်”

ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဟူးလူးလူးအမည်အစား ဘက်တီလောင်းအမည် ပြန်ရေးခိုင်းပေးရန် ဂွမ်နီကို ဆယ်ဒေါ်လာ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ...ကိုယ်လည်း အိမ်ပြန်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် မင်းတို့ကို လေယာဉ်ပျံကွင်း လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်” ဟု ပြောပြီး ဂွမ်နီ ထွက်သွားသည်။

“ဂွမ်နီကလေးကို သနားလိုက်တာမောင်ရယ်၊ သူ့ညီမလေး လင်ကောင်းသားကောင်းရလို့ ဒီဘဝကြီးက သူ လွတ်မြောက်နေပြီလို့ ကျွန်မ ထင်နေတာ၊ ကျွန်မလိုပဲ သူလည်း ဟန်ကျနေပြီလို့ တွေးထားမိတာ” ဟု စူဇီက စိတ်မသက်မသာဖြင့် ပြောသည်။

“ကိုင်း ... အပေါ်တက်ကြစို့ စူဇီ”

အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထားသဖြင့် စူဇီသည် ခေါင်းနှင့်ခေါင်းအုံး ထိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း အလားတူပင် အိပ်ရာထဲရောက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

သို့သော် စူဇီ၏ တသိမ့်သိမ့်ငိုသံကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ သူ အိပ်မက်မက်နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ စူဇီက ကျွန်တော့်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြန်တွန်းပစ်သည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ ရှင်ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးသည်။

“မောင်ပါ”

သည်တော့မှ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး ကျွန်တော့်လည်ပင်းမှာ မျက်နှာအပ်ကာ သာသာကလေး ရှိုက်နေပါသည်။

“ကျွန်မကို မောင် ပစ်သွားပြီထင်လို့၊ မောင် ထွက်သွားပြီလို့ အိပ်မက် မက်နေတာ”

“အခု ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ မောင် ဒီမှာရှိနေတာပဲကွယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မယောက်ျား ...ကျွန်မယောက်ျား၊ လေယာဉ်ပျံလက် မှတ်တွေ ရှိသေးရဲ့လားကွယ်”

“ရှိပါတယ် စူဇီ၊ မပျောက်ပါဘူး”

“သေချာရဲ့လား ကျွန်မယောက်ျားရယ်၊ မောင် ဖျောက်မပစ်လိုက်ပါ ဘူးနော်”

ကျွန်တော် ရယ်မိပါသည်။ ပြီးတော့ မီးထဖွင့်လိုက်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ် ထဲမှ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ် နှစ်စောင်ကို ထုတ်ယူပြီး သူ့ဘက်သို့ ကမ်းပေး သည်။

လေယာဉ်လက်မှတ်ကို သူ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ နာမည်မှတစ်ပါး ဘာစာမှမဖတ်တတ်သော်လည်း စာရွက်များကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်ကြည့်နေသည်။

စိတ်တိုင်းကျတော့မှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုပဲ သိမ်းခိုင်းထားလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကလေး ပြုံးသွားပြီး လက်မှတ် နှစ်စောင်ကို ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်း အုံးကို အားပါးတရ ဖက်ထားသည်။

သူ့မျက်နှာကလေး ငြိမ်းချမ်းနေပြန်ပါသည်။

သူ့ကို နမ်းပြီး ကျွန်တော် မီးပိတ်လိုက်မိပါတော့သည်။